1

Questiones Scoti Super Uniuesalia Porphyrij: necnon Aristotelis Predicamenta ac Peryarmenias.
Item super libros Elenchorum.
Et Antonij Andree sup libro Sex pricipioꝝ.
Item qōnes Joannis Anglici super questiones vniuersales eiusdem Scoti.

questo libro e del Cocho di S.to iacomo

¶ Mauritius de Portu Ibernic⁹ Archieps Tumauensis ordis mioꝝ Xantho Maure patritio Ueneto. S.p.d.

ARistoteles peripateticorū princeps non solum ijs habēdam gratiam in secū-
do metaphysicorū volumine refert: quoꝝ quis accedat opinionib⁹ Xanthe
magnifice: sed ijs etiam qui disciplinas superficialiter ostenderūt. nā ⁊ hi aliqd
cōtulerūt. exercuerūt enim ingeniū nostrū. Qd cū ipse mecū cogitarem: factus
sum audentior ad scribēdū. psertim cū tot pborū opiniones mihi occurrant si-
millime veri: iampridē tñ explose: que alioqui ad veritatē indagandā maximo nobis adiu-
mēto fuerūt. preterea cū scribēdo veritas maxime eluceat: siquis qđ sentit in mediū afferat:
quis vitio dederit? Cupiens igit studiosis oib⁹ pdesse: ⁊ britānis meis pcipue: ⁊ venetis:
quibus: qꝫ me in celeberrimo gymnasio patauino honorifice cōduxerūt: plurimū debeo:
scripta illa salebrosa: ⁊ obscura doctoris subtilis Ioānis Duns: qui vulgo Scotus dicit
in Aristotelis: atqꝫ alioꝝ logicen enucleādis: eruendisqꝫ sensis plana ⁊ pfacilia cognitu p
viribus feci: ⁊ tanqꝫ alter Oedipus Sphyngis enigmata deo adiuuāte primus omnium
solui. Omnes item eiusdem authoris questiones emēdaui: curauiqꝫ vt castigate quātuꝫ
in me fuit: haberent. addidi quoqꝫ questiones quasdam: que in περιερμηνειας libro a nemi-
ne ante hac edite desiderabant. Questionū quoqꝫ numerū incōnexum ordinaui. Textum
Aristotelis cū annotationibus cōmentarioꝝ Auerroys fidissime in margine collocaui:
quo neotericis labor hic noster: ⁊ solers lucubratio gratior foret. Cum igit essem dubius
cui potissimum has nostras laboriosas lucubrationes dicarem: tu ex oibus primus occur
risti protinus Xanthe humaniss. qꝛ ⁊ bonarū artium perstudiosus sis: ⁊ officiosus in oēs.
Hoc virtu[illegible] tua. hoc preclara indoles. hoc animus nō degener. hoc humanitas. hoc comi
tas tua: quā vel ex oculis spiras: tibi prestant. circūstant itēꝫ merita in me tua: ⁊ patris tui
amplitudo: ⁊ domus Maure gloria: cui te ob egregias virtutes tuas: ⁊ sanctos mores
maximo splendori censemus futurū. Accipe igitur munus hoc nostrūꝫ eo quo tibi datur
animo. Quod si tibi ⁊ ceteris doctis pbari cognouero: alia quoqꝫ: que diu parturio: bre-
ui pariam: non in[illegible]rata futura sapientie studiosis. Uale.

¶ Clarissimi doctoris subtilis Joãnis Scoti q̃stiones icipiunt sup vlibus Porphyrij: libris p̃dicamentoꝝ. ac periher menias Aristotelis. Quibus sui discipuli Antonij Andree q̃ões sex p̃ncipioꝝ cõnectunt. Questio. I.

Jrca logicalia diligẽter itẽdẽs vt veritates q̃ in eis sũt dubie clari⁹ elucescãt. mouẽdo dubia. p̃mo supra librum porphyrij. ¶ Quero vtꝝ logica sit scia: Uidet̃ ꝙ nõ. modus sciẽdi non est scia: logica ẽ modus sciendi. ḡ ⁊c. maior pȝ a sili. q: modus vidẽdi nõ ẽ visus pbo minorẽ per Arist. 2° metaph. absurduȝ est sil
Tex. c.15. q̃rere sciaȝ ⁊ modũ sciẽdi. vbi cõiter exponit̃ modũ sciẽdi
T.c.2. .i. logicã. ¶ Iteȝ 6° metaphy. distinguit Arist. scias in mathematicã: nãlẽ: ⁊ diuinã siue metaphycã. sub q̃ꝝ nulla cõ
T.5. i.po^rum tinet̃ logica. ¶ Itẽ illud qd̃ pcedit ex cõib⁹ nõ est scia. q: scia ẽ ex ppꝛijs sicut ⁊ demr̃atio. per Arist. p̃mo poste. logica est ex cõib⁹. ḡ nõ est scia. ¶ Ad oppositũ. scia est effectus demr̃ationis. in logica aũt multa demr̃atiue ꝯcludũtur. ḡ ⁊c. ¶ Itẽ hec ẽ p se vã. logic⁹ est sciẽs. ḡ logica ẽ scia. q: a cõcretis vbi ẽ p̃dicatio p se. tȝ ꝯña ad abstracta.

i.po^rum vbi.ḡ. Dicẽdũ ꝙ logica ẽ scia. q̃.n. in ea docent̃ demr̃atiue ꝯcludũtur sic̃ in alijs sciẽtijs. ḡ sciũt̃. q: demr̃atio ẽ sylls faciens scire. sunt ẽt in logica oĩa reqsita ad dmr̃ationẽ: vt subȝ ⁊ passio dmr̃abilis de sub°o p mediũ qd̃ ẽ diffõ. ¶ Intellige͠n ẽ tñ ꝙ logica duplr̃ ꝯsiderat̃. Uno° inq̃ñtũ ẽ docẽs. ⁊ sic ex necijs ⁊ ppꝛijs p̃ncipijs pcedit ad necias ꝯncs. ⁊ sic ẽ scia. Alio° inq̃ñtũ vtimur ea applicãdo eã ad illa: in gb⁹ ẽ vsus. ⁊ sic nõ ẽ ex ppꝛijs: sȝ ex cõib⁹: nec sic est scia. sic̃ pȝ in nãlib⁹. vbi Ari. adducit rõnes logicas q̃ pcedũt ex medio cõi. ⁊ nõ faciũt scire ppꝛe loq̃ndo. ¶ Ad p̃^m dr̃ ꝙ modus sciendi nõ est scia spãlis: põt tñ esse cõis. ¶ Cõtra h. si hec est vã aliquo mõ modus sciẽdi ẽ scia. cuȝ sit p̃dicatio in abstracto. ḡ erit p se p̃ mõ. ꝯña est falsuȝ. ḡ ⁊ aũs. ꝯña pȝ. q: oĩs p̃dicatio i abstracto ẽ ẽẽntialr̃ vã: sȝ falsitas ꝯñtis pȝ in itellectu subi nõ icludit̃ p̃dicatũ. ¶ Iteȝ modus sciẽdi ẽ posterioꝛ scire. ḡ posterioꝛ q̃ȝ scia. q: scit̃ posterius ẽ q̃ȝ scia. ¶ Ideo vr̃ alr̃ ꝙ minoꝛ est falsa formalr̃ loquẽdo. ¶ Ad ei⁹ pbationeȝ dici põt ꝙ illa expõ dȝ itelligi mãliter. ⁊ ita h p̃dicatio modus sciẽdi ẽ scia. ẽ vã. q: logica docet modũ sciẽdi p tãto. q: ẽ de sillo vel de argumẽto p qd̃ tñ hr̃ scia. ¶ Aliter dici põt ꝙ si exponat̃ modus sciẽdi p logicã: copulatio nõ dȝ cadere iter sciaȝ ⁊ modum sciẽdi. sed iter q̃rere sciaȝ. ⁊ querere modũ sciẽdi. nã h querere ẽ illud querere pp ꝯcomitãtia. sicut q̃rere aliq̃d ẽ q̃rere illud qd̃ ẽ sibi necio ꝯiunctũ. lȝ vnum non sit reliquũ. ¶ Ad scd̃ȝ dico ꝙ distiguit ibi scias reales. cõ nõ est logica. sed ẽ scia rõnalis. ¶ Ad tertiuȝ pȝ ꝙ logica p ppꝛa p̃ncipia oñdit passiões. lȝ ei⁹ vsus sit circa cõia ⁊c. Qõ. II.

Ueritur vtꝝ logica sit scia cõis. Et nõ vr̃. q: cõitas scie ẽ a cõitate subi. Subm aũt logice distinctũ est a subis aliaꝝ sciaꝝ. ḡ ⁊c. ¶ Ad oppositum arguit̃ p Boetiũ. logica ẽ de scd̃is itentiõibus applicatis p̃mis. ille auteȝ sunt cões. ⁊ applicabiles oĩbus primis.

Dõm ꝙ scia dr̃ cõis a subo. põt igit̃ itelligi cõis. vl̃ q: subȝ ei⁹ ẽ p̃dicabile de subis aliaꝝ sciaꝝ. vl̃ q: eius subȝ cadit i vsuȝ oĩuȝ aliaꝝ sciaꝝ. Pꝛio mõ nõ ẽ cõis logica p se nisi forte p acciñs. Si aũt subȝ ei⁹ sit applicabile oĩbus alijs sciẽtijs scd̃o mõ logica ẽ cõis. q: oẽs scie vtunt̃ syllogismo ⁊ alijs de gbus est logica. Questio. III

Ueritur de subo logice an sit syllogism⁹: Et nõ vr̃. q: oĩs scia ẽ p syllm. si ḡ de syllo sit scia. h erit per syllm. qd̃ falsuȝ ẽ. Tũ q: syllus de quo querit̃ scia ẽ ignotus. Syllus aũt p quẽ habet̃ scia ẽ ignotus. sȝ p ignotũ nihil scit̃. Tũ q: quero de syllo p quẽ habet̃ scia. aut de illo est scia: aut nõ: si non: pari rõne nec de syllo in cõi: q: qd̃ scit̃ de cõi scit̃ de quolibet pticulari: si sic. ḡ per aliũ syllm: ⁊ sic erit pcedere in infinitum in syllogismis ad hñdum sciam. qd̃ est icõueniens: q: tunc nihil sciret̃. infinituȝ enĩ est ignotũ. p Arist. p̃mo posterioꝝ: igit̃ idẽ notũ ⁊ ignotuȝ. ¶ Itẽ nihil ẽ sub T.35.
iectum totius ⁊ ptis: syllogismus aũt est subm ptis logice .s. libri poꝝ. ḡ. ¶ Itẽ syllus nunq̃ȝ fuit in sensu. ḡ nec i itellectu. ꝯña pȝ p Arist. in de sensu ⁊ sensato. ¶ Ad oppositũ. passiões sylli i logica p̃ncipalr̃ de eo demõstrant̃ ⁊ de alijs propter ipsum. ergo ⁊c.

Dicit̃ ꝙ subm logice ẽ ꝯceptus formatus ab actu rõnis: q: ille cõis est oĩb⁹ in logica ꝯsideratis. nã cũ actus rõnis sit triplex. Primus .s. idiuisibiliũ itelligentia. Scd̃s: ꝯpõ vel diuisio istoꝝ simpliciũ seu idiuisibiliuȝ. Terti⁹ ẽ discursus fõmat⁹ a noto ad ignotũ. De ꝯceptu formato a p̃mo actu rõnis ẽ liber p̃dicamẽtoꝝ: q ẽ d icomplexo. De ꝯceptu formato a scd̃o actu est liber pihermenias qui est de enũciatione. De cõceptu formato p tertiũ actuȝ est tota noua logica que est de syllo ⁊ de ei⁹ partibus subiectiuis. ¶ Aliter ponit̃ ꝙ est de scd̃is intẽtiõibus applicatis p̃mis sicut dicit Boe. q: ille sunt cões oĩb⁹ in logica determinatis. Tertio mõ ponit̃ ens ẽẽ subm. q: p Ari. 4. meta. T.c.5.
circa idẽ laborãt metaphysic⁹: dyalectic⁹ ⁊ sophista. meta. aũt laborat circa ens. igit̃. Quarto mõ ponit̃ oꝛo. q: d ipsa ⁊ eius partib⁹ determinat̃ in veteri ⁊ noua logica. cum sit gen⁹ enũciationis. ⁊ ponit̃ ẽt in diffõne syllogismi. p̃ potiũ. Quito ponit̃ argumẽtatio: q: de ei⁹ spẽb⁹ ⁊ ei⁹ partib⁹ ẽ tota logica. Sexto mõ ponit̃ syllus. q: oĩa alia q̃ in logica ꝯsiderant̃ ppter ipm cõsiderant̃. ¶ Ad vidẽdũ aũt que istaꝝ positionũ sit verioꝛ notãdũ ꝙ tres sũt ꝯditiones ppꝛie subi in scia. Pꝛia. videlȝ ꝙ sit notũ q̃d est ⁊ q: est. m̃s hec duo vt ingt Arist. p̃mo poste. opȝ p̃supponere de omni subo demõstrationis. Scd̃a est ꝙ per eius qd̃ q̃d est demõ T.2.
strent̃ in scia passiões illi⁹ subi de eo. Tertia est ꝙ ad ipm alia oĩa in scia dterminata reducant̃ ⁊ pp ipm cõsiderent̃: aliter.n. ab eius vnitate nõ ẽẽt vnitas scie. Due p̃me cõditiões desũt trib⁹ p̃mis positiõib⁹. q: nullius eoꝝ subtoꝛuȝ s̃m rõnẽ gñalez vt ponunt̃ subiecta habet̃ diffõ in logica. nec p̃mittit̃ vt p̃n^m scie: nec passio aliqua de eis dmõstrat̃ in gñali. ergo qd̃libet illoꝝ est nimis cõe subiectũ. Etiã nõ differũt iste tres positiões iter se qd̃ manifestũ est de p̃ma ⁊ secũda. de tertia aũt pbat̃. q: aut ens reale est subiectuȝ huius scie aut ens rõnis. si p̃mo modo. ergo hec sciẽtia est realis. qd̃ falsum est. si secũdo modo. aut ergo tãtũ de ente rõnis. i. cõsiderato ab intellectu. aut de ente rationis. idest causato a rõne. si p̃mo modo. sic adhuc poterit esse realis. nã nihil est subm alicuius scie nisi vt consideratũ a rõne. q: nõ nisi vt est vle. ergo opȝ dare ꝙ sit de ente causato a rõne. qd̃ est idẽ cũ alijs duabus. ¶ Ad rõnẽ quidẽ p p̃ma positione pȝ argumentũ nõ valere. q: arguitur ab insufficienti diuisione: ⁊ facit fallam consequentis. pȝ. q: desunt alie due conditiones subiecti. ¶ Ad auctoritateȝ Boetij dico ꝙ logica est de illis. sed illa nõ sunt p̃mum subm. sed sunt cõmunioꝛa subiecto. sicut dicim⁹ ꝙ oĩs sciẽtia est de ente. q: nulla est de nõ ente. ¶ Ad rõnẽ positionis tertie

dico ꝙ laborāt circa idē nō ꝙ idē sit subm̄. sed q2 in logi-
ca consideraꝛ illud per qđ circa oīa cōuenit laborare. naꝫ
circa multa laboraꝛ in scia. nō tñ ꝓpter hoc qđlibet illoꝝ
est ꝑncipale subm̄ illius scie. ¶ 4. s. orationi deficit scđa cō
ditio ⁊ tertia. ⁊ qđ accipiꝛ ꝙ cōuenit syllo. dico ꝙ nō cōue
nit nisi equiuoce ei ⁊ enūciationi. ⁊ equocū nō est subiectū
in scia. q2 nō pōt diffiniri. sumiꝛ eni in diffōne syllogismi ꝓ
argumentatione. ¶ Quinto. s. argumētationi deest ꝑmū.
non eni ab Arist. vsq3 diffiniꝛ argumētatio in cōi. nec po-
nitur eius diffinitio vt ꝑnm scie: l3 Boetius eam diffiniat
in topicis suis. Secundū etiā deest sibi vt manifestum est
fm rōnem generalē. Tertiū etiā probo. q2 vel est equiuo
cum. ⁊ tunc manifestū est ꝙ ab eius vnitate nō est vnitas
scie nec sciētia vna: cum tūc non sit vnū scibile nec vnum
itelligibile. vel est analogū ad cōtenta sub ea. ⁊ tūc scia nō
erit vna ab ipso. sed ab vnitate ꝑncipalis: ad qđ oīa alia at-
tribuūtꝛ. ⁊ illud est syllo. sicut vnitas metaphysice est ab
vnitate subē: ad quā oīa alia entia attribuūtꝛ.

Dicendum ģ ꝙ subm̄ ꝑmū ⁊ ꝓpriū logice est syl
logismus. Habz. n. ꝑmā ꝯditionē. q2
stati post dterminationē de ei9 ꝑtib9 in veteri logica. in ꝑ
ci. ꝑoꝝ ꝑmittit ei9 diffōnē. Et scđaꝫ habet. q2 in eodem mul
tas passiōes de ipso ostēdit per illā diffōnem: vt modum
⁊ figurā in illis de ieſſe: ⁊ i modalib9: vt hēre tres termios.
28 in illo caplo. Om̄i ig'ꝛ in illis figuris per h qđ est ex neces
sitate accidere ꝯclōnē ⁊c̄. Et tertiā silr hz. ꝓp ipz. n. in vete-
ri logica determinaꝛ de eius partib9 integralib9. s. de incō
plexo ⁊ enūciatione. ⁊ de partib9 subiectiuis in libro topi-
coꝝ. ꝑoꝝ posterioꝝ. ⁊ de alijs spēb9 argumētationis. q2 il-
la reducūtꝛ ad ipm: sicut iꝑfectū ad perfectū. ⁊ de syllo
sophistico. vt de ꝑuatione eius. q2 eiusdē ē cognoscere ha-
bitū ⁊ ꝑuationē. sic ergo penes ei9 diuisionē ⁊ attributa il-
li pz diuisio logice. ¶ Ad ꝑmū argumētū ꝯcedo ꝙ sciētia
est de syllo per syllm aliquē particularē. ¶ Ad ꝑmū ꝯtra
hoc dico ꝙ syllogism9 iste per quē habeꝛ scientia not9 est
quo ad veritatē premissarū. q2 sunt ꝓpōnes imediate illa-
tiue conclusiōis. ⁊ q̄tum ad illationē cōclusionis ex ꝑmis-
sis. q2 illatio est ꝑ se manifesta: cuz syllogism9 ꝑfectus sit: q
nulli9 idiget ad hoc vt appareat necessari9. ꝑmo ꝑoꝝ. i. ad
ca hoc vt manifestū sit ꝯclusionē seq ex ꝑmissis. Sed iste syl
logismus ꝑ quē hētur scia est ignotus quo ad passionē il-
lam q̄ demōstraꝛ de syllogismo in cōmuni. l3 quā ipse syl
logismus in cōi est ignotus. nō. n. q̄ritur cognitio de syllo-
gismo in cōi nisi quo ad passionē: ⁊ ita nō est idē notum ⁊
ignotū fm idē. ¶ Ad aliud ꝯ hoc. dico ꝙ scia est de syllo-
gismo ꝑ quē est scia. ⁊ cū q̄riꝛ ꝑ quē syllogismuz. dico ꝙ ꝑ
se ipz. q2 inq̄tū ꝑ ipz ōndiꝛ passio aliq̄ de cōi syllogismo.
ostēdiꝛ de seipso inq̄tū est syllogismus. nec alr est scia de
particulari. ¶ Ad scđm ꝑncipale argumētū dico ꝙ sylls
quo ad ꝓprietates formalr ipz ꝯsites est subm̄ libri ꝑoꝝ.
est aūt subm̄ totius logice quo ad oēs passiōes in se vel in
suis partibus itegralib9 ⁊ subiectiuis vel reducibilib9 ad
ipm. nec opz subiectū ꝑdicari de oibus in scientia ꝯsidera-
tis. sed eē id ꝓpter qđ alia cōsideranꝛ. vt pz de subo nālis
scientie: qđ est corpus mobile. ibi agitur de motu ⁊ natura
q̄ nō sunt corpus mobile. ¶ Uel pōt dici ꝙ maior est fal
sa in sciētijs qñ subiectū totius multa reqrit determinari
ꝓpter ei9 cognitionē. tūc eni de illis multis oz in illa scia
cōsiderare. ⁊ cū hoc de ipso subo. ergo aliqua pars scie erit
de illo subo fm se ꝓprie: qđ est subm̄ totius. ita est hic. vt
pz de libro physicoꝝ respectu totius scie nālis. ¶ Ad 3m di
co ꝙ illa ꝓpō Aristo. nihil est in itellectu qn ꝑus fuerit in
sensu. v̄a est de eo qđ est ꝑmū itelligibile: qđ est. s. qđ quid
est rei nālis. nō aūt de oibus ꝑ se itelligibilib9. q2 mlta ꝑ
se itelliguntꝛ. nō q2 ipēz faciūt i sensu. s3 ꝑ reflexionē itellis.

⁊ ita est de syllo. in pluo. n. est ꝑ se q̄ ꝑmo. vt diciꝛ ꝑmo po
sterioꝝ. isocheles. n. ꝑ se hz tres angulos. sed nō primo.
¶ In speciali circa librū porphyrij q̄rendum est de vli. Et
q2 oēm qōnē ꝑcedit qd diciꝛ per nomē. Jō notādū ꝙ vle
sic cetera cōcreta triplr sumiꝛ. Qñqz. n. sumiꝛ ꝓ subo. i. ꝓ
re ꝑme intētiōis cui applicaꝛ intentio vlis. ⁊ h mō vle est
ꝑmū obm̄ itellect9. Qñqz sumiꝛ ꝓ forma. s. ꝓ re scđe intē
tionis cāta ab itellectu ⁊ applicabili reb9 ꝑme intētiōis. ⁊
sic loqtur logicus ꝓprie de vli. Tertio mō pro aggregato
ex subo ⁊ forma. ⁊ illud est ens ꝑ accñs. q2 aggregat diuer
sas nās ex qbus nō fit vnū ꝑ se. ⁊ sic nō est de ꝯsideratiōe
alicuius artificis. q2 de ente per accñs nulla est sciētia. per
Aristo. sexto metaphysice. q2 nec diffinibile. Tātū igiꝛ de
cetero de illo fiet sermo. s. de vli secūdo modo sumpto. nō
autem de alijs. ⁊c̄.

Questio. IIII.

PRimo igiꝛ q̄ritur. Utrū vniuersale sit ens. Et q nō videꝛ ꝑ Boe. *de vni9*
dicentē. omne qđ est ideo est: q2 vnū nūe- *⁊ vno.*
ro est. vle nō est vnuz nūero. q2 ꝑdicaꝛ de
plurib9 vniuoce. ģ ⁊c̄. ¶ Itē per Arꝫ. in ꝑ- *t. ō subā.*
dicamētis. oē qđ est aliud a ꝑma substan-
tia aut diciꝛ de ꝑma suba aut est in illa. sed
vle est aliud a ꝑma suba. ⁊ nō dr de ꝑma suba. nec est in il-
la. ergo ⁊c̄. Probatio minoris. sole scđe sube dicunꝛ de pri
mis vt pz per Arist. vle aūt cum sit accidēs nō ē scđa sub-
stantia. nec est in ꝑmis. q2 tunc ꝑma suba esset vniuersalis
sicut illud in quo est albedo est albū. ¶ Itē si vle est ens
aut est a natura aut ab itellectu. nō a natura: q2 tūc eēt sin
gulare ⁊ terminus trāsmutationis. ergo ab intellectu solo.
ergo est figmentū. ⁊ ita nō ens. ¶ Ad oppositū vniuersa-
le diffinitur ab Aristo. ꝑmo perihermenias. sed non entis
nō est diffinitio. ¶ Itē per Boetiū. scđe itētōes applican-
tur ꝑmis. non ens aūt non applicaꝛ enti.

Dicendū ꝙ vle est ens: q2 sub rōne nō entis nihil
itelligiꝛ: q2 itelligibile mouet itellectuz.
cū eni itellect9 sit virt9 passiua ꝑ Arꝫ. 3. de aīa. nō opaꝛ nisi *T. c. §. x*
moueaꝛ ab obto. nō ens non pōt mouere aliqđ vt obm̄. q2 *ide sepe*
mouere est entis in actu. ergo nihil intelligiꝛ sub rōne nō
entis. qcqd aūt itelligiꝛ: itelligiꝛ sub rōne vlis. ģ illa ratio
nō est oio nō ens. ¶ Ad ꝑm argm: dico ꝙ Boetius itelligit
de illo qđ est ꝑter operationē intellect9. cuiusmodi nō est
vle. ¶ Ad 2m diciꝛ silr ꝙ Arist. sic itellexit. ¶ Contra h.
q2 ꝓbat cōclusionē illam per hoc. q2 secūde substātie dnr
de ꝑmis. accñtia sunt in ꝑmis. secūde aūt substantie. vt ibi
loquiꝛ de ipsis nō sunt ꝑter intellectus operationez. ergo
nō tantū itelligit de his que sunt ꝑter operationez intelle-
ctus. Probatio minoris. q2 diuidit in ꝑncipio capli subaz
in ꝑmā ⁊ secūdaz. si ergo illa diuisio valeat seqtur ꝙ mem
bra: vt ibi itelligit: opponuntꝛ. sed qđ est scđa substātia ꝑter
operationē intellectus nō opponiꝛ ꝑme sube. sed est idez.
ergo nō itelligit de scđa suba. quo ad illud qđ est ens ꝑter
operationē intellectus. Jdeo dico ꝙ vle diciꝛ de primis.
¶ Ad illud qđ est ꝯtra hoc. q2 sole scđe substātie dicūtur
de primis. Dico ꝙ scđe sube vt ibi loquiꝛ sunt accidentia.
non quidē realia: de qbus ponit aliud mēbrū. s. esse in. sed
intētionalia qbus per se cōpetit dici de. vle aūt est qd eō9
ad secundā subam. q2 secunda substantia diciꝛ vniuersale
applicatū ad aliquid in genere substātie. ¶ Ad tertiuz di-
co ꝙ vniuersale est ab itellectu. Et cū diciꝛ. ergo est figmē
tum. dico ꝙ non sequiꝛ. quia figmēto nihil corrñdet in re
extra. vniuersali aūt aliquid extra corrñdet: a quo moueꝛ
intellect9 ad cāndum talē intentionē. est. n. fm Boetium
species tenuis silitudo singularium. ⁊ genus magis tenuis
suarū specieꝝ. Dico ergo ꝙ effectiue est ab itellectu. s3 ma
terialiter siue originaliter siue occasiōaliter a ē ꝓprietat

in re. figmentū vero minime ⁊c. Questio. V.

Ueritur an vle sit ꝑ se itelligibile. Et nō vr ꝑ Ar. de sensu ⁊ sen. nihil ē in itellu qn prius fuerit in sensu. vle aūt nūq̄ fuit in sensu. ḡ ⁊c. ¶ Itez. ois virt⁹ passiua psupponit suū obm i actu⁹ ad ei⁹ opationē. qr ab obto capit suū actuz per quē pōt operari. vle aūt nō psupponit ab intellectu: sz causat ab eo per Cōmētatorem. p⁹. de aia.
c.8. ergo ⁊c. ¶ Ad opp^m. qcqd diffinit est per se obm itellect⁹.
c.5. vle diffinit ab Ar. pmo peribermenias. ergo itelligit.

Dicendū q vle est ꝑ se itelligibile: qd pz sic. pmum obz itell's. i. qd gd ē itelligit sub rōe vlis. illa vō rō nō ē idē ēēntialr cū illo qd gd ē. sed modus eius accñtalis. ḡ itells pōt cognoscere dr̃iaz iter suū obm pmū ⁊ illū modū: qr pōt distiguere iter oia q̄ non sunt eēntialr eadē: sz ois vtus cognoscēs ꝑ se dr̃iaz iter aliq̄ duo cognoscit vtrūqz extremū sub ppa rōne. ꝑ Ar. 2⁹. de aīa. per h̄
t.c.146. ⁊ circiter cui pbat sensuz cōez eē. igit itells pōt cognoscere moduz siue rōnē vlis ꝑ se ⁊ sub ppa rōne. hoc. n. mō reflectēdo cognoscit itellect⁹ se ⁊ sui opationē ⁊ modū operādi ⁊ cetera que sibi insunt. ¶ Ad p^m dictū ē supra. qr itelligit de pmo obo qd est qd gd ē rei mālis. Uel alr qd itelligit sz nām sensitiuā. i. de sensibilib⁹. cuiusmodi nō ē vle. ¶ Ad 2^m dr q itellect⁹ possibilis est vtus passiua. ⁊ illa psupponit suuz obm. sed itellect⁹ agēs nō psupponit. qr nō est virtus passiua. vle etiā non est obiectū eius: sed qd gd est in fantasmatibus ⁊ vle est finis eius ⁊c. Questio. VI.

Ueritur vtrū vle habeat aliq̄s ꝓprietates. Et nō vr. qr ꝓpriū ei⁹ nō pōt eē singulare. qr tūc nō ꝯuerteret cū ipso. igit ē vle. igit non ē aliud ab eo cui⁹ ꝓpriū ponit: qd ē icōueniēs. qr ꝓpriū nō idicat eēntiā ei⁹ cui⁹ est ꝓpriū. per
c.4. Ar. p⁹ topicoꝝ. ¶ Itē si habeat aliquā passionē illa ierit ei oi ⁊ soli ⁊ sꝑ. ḡ erit ꝓpriū qd ē icōueniēs. qr tūc illa passio ꝯtinebit sub ꝓprio qd est spēs vlis. ⁊ erit ꝯuertibilis cū ipso vli. qd ē icōueniens. ḡ ⁊c. ¶ Itē accñs
T.c.14. nō ē subm accñtis. ꝑ Ar. 4⁹. metap. sed vle est accñs. ḡ ⁊c. ¶ Itē. ois passio ē minus ens suo subo: sz minus ens ente rōnis ē nō ens. ¶ Ad oppositū est Porphy. q assignat aliquas ꝯueniētias oiuz qnqz vliuz. Unde manifestū est q ꝯueniūt in aliq̄ ꝓprietate. si igit illa infit eis vniuoce: hoc erit per rōnē cōem q̄ est in eis. ⁊ illi⁹ cōis erit pmo passio.
T.22. ⁊ circiter. qr si passio vniuoca sit. ⁊ ei⁹ subz pmū est vniuocū. ꝑ Ar. scdo posterioꝝ. igit talis passio est ipsi⁹ vlis pmo.

Dicēdū q sic. qr diffō diffinies sufficiēter idicat eēntiā cuiuslz. igr cuicūqz iest aliqd ꝯuertibilr ꝓter ea q̄ ponunt in ei⁹ diffōne illud hz tale sibi inherēs ꝓ passiōe. ⁊ sic iest aliqd vli. qr si diffō ipsi⁹ vlis vera sit q̄ ē pdi
c.5. cabile d plurib⁹. q̄ ponit p periher. tūc ꝯuertibile ꝓter eēn
T.25 tiā vlis erit illud qd ponit p poste. i. esse vnū in multis ⁊ d multis. ⁊ ecōuerso. si illud sit diffō bona ⁊ vera: istud erit ꝓpriū. ⁊ ita alterutrū per diffōnē vlis de vli demrātiue pōt ꝯcludi. ⁊ ita sciri. ¶ Ad pmū arg^m dico q passio ipsi⁹ vlis ponat q sit a. a. est vle. nō q sit eēntialr idē suo subo. sed q vle applicat sibi vt modus ei⁹: ⁊ erit pdicatio denoiatiua dicēdo a. ē vle. ¶ Cōtra. subm nō pdicat denoīatiue de accñte nec dr modus ei⁹. ḡ nec vle dr modus sue passiōis. ¶ Dico q vle pōt sumi vt qd vel vt modus. rō ꝯcludit p mō. ¶ Per idē ad 2^m dico q est ꝓpriū denoiatiue: sed nō cōtinet sub ꝓprio: pōt e est. n. ⁊ maxie in intētiōibus aliqd ꝯuerti cū gñe ⁊ denoiari a spē. ¶ Ad 3^m dico q accñs nō ē subz pmū qd ē subsistēs ⁊ suppositās ac vltimate terminās depēdētiā eius. naz tale est sola suba. pōt tñ accñs esse ꝓprimū ⁊ imediatū subz accñtis: qr est rō susceptiua ꝑ quā aliud iest sube. vt suꝑficies ē subz albedinis. hoc mō est in accñtib⁹ subz respectu sue ꝓprie passionis. ¶ Ad 4^m argumentū dico q in eē rōnis sūt multi gradus sic in esse nāe. qr modus itelligēdi ē in vno gradu. ⁊ in alio ens itelligibile: ⁊ modus itelligēdi ē min⁹ ens ente itelligibili. vñ concedo q illud qd ē min⁹ ens ente rōis i vltio gradu ē nō ens cuiusmodi nō ē ꝓpriū qd ꝯuertit cū vli. Qō. VII.

Viso q vle hz ꝯditiōes reqsitas ad subz scie. qr videlz ē ens. ⁊ diffinibile. ⁊ passiōes hñs de eo dēmrabiles. qrit nūc an ipz vle sit ipsi⁹ libri Porphyrij subz. Et nō vr: qr aut vle inq̄ztū ē ītētio: aut inq̄ztū est applicabile rei. nō p mō. qr sic itentio hz a metaphysico ꝯsiderari. ꝓbo. qr metaphy. ꝯsiderat qdlibz inq̄z^m ens. igit ⁊ itētionē inq̄ztū ē ens. igit itētionē inq̄ztū ē itētio. qr idē ē itētio inq̄ztū itētio ⁊ inq̄z^m ens. sic idē ē hō inq̄ztū hō ⁊ hō inq̄ztū ens: nec 2^s mō. qr sic est illd totū ens ꝑ accñs de q̄ nō ē scia. ¶ Itē. ois scia realis est de vli. qr singlariū nō ē scia. cū igit hec sit scia rōnalis nō erit de vli. ¶ Itē. h̄ determiat de istis qnqz sub ꝓpria rōne diuidēdo ⁊ diffiniēdo qdlibz ꝑ ppa sibi. nullam faciēdo mētionē de vli sz se: nec q̄ ad ei⁹ qd qd ē: nec q̄ ad passiones. ḡ hec qnqz erūt subm ⁊ nō vle. ¶ Ad oppositū hec scia est vna. ergo hz vnum subiectū. ergo hec qnqz nō sunt subm nisi sm q ꝯueniūt in vno cōi: qd erit pmū subiectū ⁊ illud est vniuersale. Qō. VIII.

Uarta hoc querit de vnitate istoꝝ qnqz in h̄ qd est vle. an vz vle sit vniuocū ad hec qnqz. Et si p. qr oē vniuocū multis se hz ad illa sub rōe alicui⁹ vlis. vle nō ꝯparat ad hec qnqz sub rōne vlis. ḡ ⁊c. ꝓbatio minoris. qr nō sub rōne alicui⁹ istoꝝ qnqz. qr nullū istoꝝ ꝯuenit alijs: sed qdlibet est distinctū ab alijs. si ergo sub rōne alterius: erit sextū vle. ¶ Dicit q cōparat ad hec qnqz sub rōne generis. qr pdicat de istis i qd. ⁊ hec iter se dnt spē. ¶ Contra hoc. si vle ē genus ad hec qnqz. ergo qdlibet istoꝝ ē spēs. ḡ gen⁹ ē spēs. qd est falsum. qr spēs opposita nō pdicat de alia cū hoc verbo est. sz genus ⁊ spēs sunt spēs disparate sub vli: si vle ponat gen⁹ istoꝝ qnqz. ¶ Itē gen⁹ nō pdicat d spēb⁹ sm magis ⁊ min⁹ ꝑ Porphyriū capitulo de dr̃ia. vle pdicat sz magis ⁊ min⁹ de istis. qr gen⁹ ē vlius q̄ spēs vel dr̃ia. pdicat. n. de plib⁹. ¶ Ad opp^m. vle pdicat sm nomē ⁊ sz rōnē. igit vniuoce. ꝯña pz ꝑ Ar. in pn⁹ pdicamētoꝝ. añs est manifestū. qr qdlibz istoꝝ ē aptū natū dici de pluribus. per qd diffinit vle pmo periherminias. c.5.

Ad istā qōnē dr q vle ē analogū ad hec qnqz: ꝑ prius enī dr de gñe. ꝑ posterius vō de alijs: vt pz ꝑ 3^m rōnē ad pmā ptē. ¶ Et sz h̄ videt ad aliā qōnē. vz. q vle nō ē hic subz. sz qnqz vlia. ⁊ tñ scia ē vna ꝑꝑ vnitatem pmi: ad qd oia alia attribuunt: qd ē gen⁹. ¶ Cōtra h̄. i. ol gñe ē aliq̄ spēs q̄ ꝑfecti⁹ pticipat nām gñis q̄z alia: id dicit
nālis q in gñe latēt equocationes. 7⁹ physi. sz logic⁹ ponit T.c.31.
gen⁹ vniuocū ꝑꝑ vnitatē rōnis: igit logice loq̄ndo vle poterit eē gen⁹ istoꝝ qnqz: lz gen⁹ aliq̄ modo sit ꝑfecti⁹ alijs. ¶ Itē quo ad scdā ꝑtē alteri⁹ qōnis nō dr ꝯueniēter vt vr.
qr in pn⁹. 7. meta. ex hoc q suba ē pmū ens ꝯcludit Ar. q̄ T.c.5.
propter solū ⁊ maxie ⁊ pmū de suba speculādū ē. ex q̄ accipit q ad determinādū de multis dictis ꝑ attributionē ad aliqd pmū: sufficit determinare de illo p. sz h̄ igit sufficeret Porphyrio determiare de gñe tñ. ¶ Itē rō sic ponētiū nō ꝯcludit. qr nūer⁹ ē multi⁹ ex vnitatib⁹ aggregata tñ nō dr analogice d binario ⁊ trinario: sz trinari⁹ sit ex plib⁹ vnitatib⁹: sz simplr vniuoce.

Propter h̄ ꝛ pp rōnē ſupraposita ad opp^m qōnis: dōm ꝙ vle vniuoce ꝑdicaꝛ de oīb⁹ iſtis gnqȝ. ¶ Ad p^m arg^m dico ꝙ itentio gnis ſibi applicaꝛ re^m iſtoꝝ gnqȝ. Cū āt dr̄. qōlibȝ iſtoꝝ ē diſtictū ab alijs. Verū eſt. iō nō ꝑdicanꝛ de ſe inicē ꝑdicatiōe eēntiali ꝛ exercita: nec aliqd de vno iſtoꝝ ſub rōne alteri⁹: ſȝ ꝑdicatiōe ſignata: qꝛ rō gnis eſt ex̄nea vlī qn̄ vniꝛ iſtis ꝑ hoc v̓bū eſt: ſic ꝛ aīali qn̄ dr̄: hō eſt aīal. ¶ Ad p^m arg^m ꝯ hoc ꝯcedo ꝙ qōlibet iſtoꝝ eſt ſpēs: nec eſt icōueniēs ſpēs eiuſdē gnis in accidētib⁹ de ſe inuicē denolatiue ꝑdicari. Cōtra. icōueniens ē in ſpēb⁹ eiuſdē gnis. naȝ ſic hec eſt falſa. albedo ē nigredo: ita hoc albū eſt nigrū. ¶ Dico ꝙ nō ē veꝝ vlr licȝ forte in abſolutis ita ſit. nō tn̄ in relatiuis. nā idē eſt pr̄ ꝛ fili⁹ q̄ rōne eni ſeqꝛ. pr̄ h⁹. ḡ pr̄: pari rōne ſeqꝛ. fili⁹ h⁹. ḡ fili⁹: ſic igiꝛ accn̄tia ſtāt ſimul: ſic ēt ꝯña ſilr ꝛ relatiua talia pn̄t dici de eodē ꝛ de ſe inuicē: nō tn̄ relatiue oppoſita: qꝛ nō ſūt oppoſita niſi reſpectu eiuſdē. Sūt aūt relatiua ſm cōem rōnē ſuā: pr̄ eni ꝓ referꝛ ad filiū nō pr̄ hui⁹ ad filiū h⁹: ita in ꝓpoſito gen⁹ eſt ſpēs. ſed nō re^m eiuſdē. Alr dr̄ ꝙ tales ꝓpōnes gen⁹ eſt ſpēs. pn̄t eē v̄e denolatiua ꝑdicatōe: q̄libȝ eni iſtarū intētionū pōt accipi vt qd vel vt modus: qn̄. n. eſt illud qō itelligiꝛ: tūc eſt qd: qn̄ aūt eſt rō ſub q̄ aliqd intelligiꝛ: tūc accipiꝛ vt modus. Scdē igiꝛ itētiōes nō opponunt niſi vt vtraqȝ accipiꝛ vt qd vel vtraqȝ vt modus. hic aūt genus ē ſpēs. v̄a ē vt gen⁹ accipiꝛ vt qd. qꝛ in ꝯpatiōe ad vle qō eſt gen⁹ ſuūȝ. ſpēs v̓o vt modus. qꝛ ſub tali mō itelligiꝛ genus re^m vlis. ¶ Sȝ ſi iferaꝛ. ḡ ꝑdicaꝛ opp^m de oppoſito: ſit fallacia figure dictiōis cōmutādo modū in qd vel eꝯ. vbi grā plurale eſt ſingulare hec eſt v̄a vt plale accipiꝛ vt qd et ſingulare vt modus: qꝛ qō ſignificaꝛ ꝑ ſingulare eſt modus ei⁹ qō ſignificaꝛ per plurale: nec ſic ē oppō. Dr̄ tn̄ ꝙ ēt ſingulare dicit qd qꝛ accipiꝛ ꝓ ſuo ſignificato reſpcū ſubi. plurale dicꝛ modū: qꝛ accipiꝛ ꝓ ſuo mō reſpectu ꝑdicati. nā ꝓ re ſignificata nō ieſt ſibi ꝑdicatū: ꝛ ſi vtroqȝ mō ſumaꝛ nō eſt dr̄ia ad ꝓpo^m. ¶ Ad aliud dico ꝙ gen⁹ nō eſt magis vle: qꝛ magis dicꝛ intētionē forme ei⁹ cui adiūgiꝛ: ſȝ ē qdāmō mai⁹ vle: qꝛ extēdiꝛ ad plā: queādmodū q̄ternari⁹ ē maior nūer⁹ binario. nō magis: ſic ēt vna ſpēs ſpālifſima nō dr̄ magis ſpēs: lȝ plura ſub ſe habeat cōtenta.

Ad primā qōnē dōm ꝙ vle eſt h⁹ ſcie ſubm: cū. n. tres ſint ꝑncipales cōditiones ſubi. vle ꝑm. ſ hȝ. ſupponiꝛ. n. hic qd eſt. ꝛ qꝛ eſt. tanq̄ notū: nec eni eēt poſe aliquā ſpēm ei⁹ ſcire ignoto de ipſo qd eſt. ꝛ qꝛ eſt. hic aūt ei⁹ ſpēs diffiniūtꝛ. nec opoꝛtuit hic diffōnē vlis poni qn̄ i ſupponit auctoꝛ ſufficiēter aſſignatā fuiſſe ab Ar. ꝑ periher. vel ꝑ poſte. vn̄ rōne vlis. ſ. ꝑdicari de pluribꝰ vtiꝛ in diffōne iſtoꝝ gnqȝ vliū. ¶ Dȝ ēt ſcdaȝ cōditionē ſubi: qꝛ ſiq̄ paſſio vniuoca iſtis gnqȝ de his oñdiꝛ ꝑ rōnē vlis. illa per h̄ oñdiꝛ de vlī tanq̄ de ꝓpō ꝛ ꝑ ſubo. ꝛ ſic de vno aliq̄ paſſio hic demōſtraꝛ per rōnē vlis. q̄ ē ꝑdicari de pluribꝰ. ēt in h̄ oñdiꝛ de vlī. qꝛ mediū demr̄atiōis equaꝛ paſſioni. alr eēt ꝯña. ſȝ h̄ ſit hic: vt pȝ: qꝛ differre ab idiuiduo demr̄aꝛ de gn̄e per hāc ꝑticulā ꝑdicari ō pluribꝰ: ꝛ ita ſupponiꝛ de alijs poſſe oñdi. ¶ 3^a ꝯ manifeſta eſt: qꝛ qōlibet iſtoꝝ eſt ei⁹ ſpēs cū ipm̄ diuidaꝛ a Porphy⁹ in hec gnqȝ. poſita. u. gn̄is diffōne ad ei⁹ declarationē ponit diuiſionē. cui⁹ vnū mēbꝛuȝ eſt ꝑdicari de pluribꝰ per qō itelligit vle qō ſubdiuidit in hec gnqȝ. ¶ Ad p^m arg^m. dico ꝙ hec diuiſio nō eſt ꝑ oppoſita: qꝛ itētio ſm ꝙ itētio ē applicabil re: vn̄ ꝯcedo vtrūqȝ mēbꝛū cū ſint idē. ¶ Cuȝ aūt obijciꝛ ꝯ ꝑmū mēbꝛū dici pōt ꝙ metaphyſic⁹ dē ens reale ꝯſiderat nō ens rōnis cuiuſmodi eſt vle: vt hic loqmur: vel ſi cōcedaꝛ ꝙ ꝯſiderat itētōeȝ inq̄tū ens: nō tn̄ ſeqꝛ ꝙ itētioneȝ inq̄tū itētio: qꝛ nō ſunt idē: qō vlr accidit qn̄ terminus ſequēs reduplicationē nō ſignificat abſolute eēntiā: ſic nō ē idē mobile inq̄tū mobile ꝛ mobile inq̄ꝫ^m ens: per h̄ pȝ ad ex^m de hoīe: qꝛ nō ē ſile. ¶ Qō obijciꝛ ꝯ aliud mēbꝛuȝ de ente ꝑ accn̄s. dico ꝙ nō ē ens ꝑ accn̄s ſic aggregatū: qꝛ res nō cadit in itellu illi⁹ toti⁹ vt pȝ: ſȝ vt terminās reſpectū: h̄ mō itelligiꝛ accn̄s in depēdētia ad ſubam: nec tn̄ vt ens ꝑ accn̄s. ¶ Ad z^m dōȝ ꝙ ſcia realis eſt de vlī ꝑmo mō qō ē res: ſȝ logica eſt de vlī ſcdo mō qō eſt intētio. ¶ Ad 3^m pȝ per dicta in ſolōne qōnis ꝛc.

Qō. IX.

Queritur de vlī cuȝ ſit accn̄s: vt hic loqmur in quo ē vt i ſubo veꝝ in re vel in itellectu. Qꝛ nō in re ꝓbo. oē accn̄s qō ē in re ē ꝓpriū vel cōe. ſi ꝓpriū ieſt idiuiduis (lȝ nō ꝑmo: qꝛ ꝓpriuȝ ꝑ ſe p^o ieſt ſpēi) ꝑ ſe. n. ꝑſupponit de omni. Si cōe ieſt p^o idiuiduis. ſi ḡ eſſet accn̄s in re ineēt p^o in idiuiduis: ſed h̄ eſt falſuȝ: qꝛ tūc indiuiduū eēt vle. ḡ. ¶ Itē itellc̄s ē virtus paſſiua per Ar. 3° de aīa. ḡ nō agit ex̄ t.5.z ide mittēdo ſic ē de ſenſu ꝑ Ar. ꝑ topi. cū ḡ cāet vle nō ex̄ mittet illud. ḡ nō eſt in ſubo aliq̄ ex̄ ipm̄. ¶ Itē ex itellectu ꝛ c.2. itelligibili ſit veri⁹ vnū q̄ ex mā ꝛ foꝛ^a ꝑ Cōmētatorē 3° de aīa. ſed foꝛ^a nō eſt ex̄ māȝ: nec eꝯ. igiꝛ nec itelligibile ex̄ itellectū. ḡ nec modus itelligibilis ex̄ intellm̄. igiꝛ nec vle. c.5. ¶ Ad op^m mā ꝛ efficiēs nō coincidūt per Ar. z^o phy. intellect⁹ eſt cā efficiēs vlis. ḡ non eſt mā. ergo nec ſubm: qꝛ Z.c.70. accn̄tia nō hn̄t aliā mām̄ niſi in q̄ que dr̄ ſubȝ eoꝝ. ¶ Itē per Cōmētatorē ſup p^o de aīa. Intellect⁹ facit vlītatē in rebus. ergo illa eſt in re nō in intellectu. ergo ꝛc. ¶ Itē accidens eſt in illo: vt in ſubo qō denolat. vniuerſale ōnolat rē non intellectum. igiꝛ ꝛc. c.8.

Qō. X.

Tercia hoc q̄riꝛ de v̓itate iſti⁹ ꝓpōnis hō ē vle ꝛ ꝯſiliū vbi ꝑdicaꝛ itētio de re. Qꝛ ſint falſe ꝓbo. ſtȝ ſignificat veraȝ nāȝ. ḡ ꝓ illa ſupponit ꝑdicatū non ꝑdicat verā nāȝ: qꝛ nō ſignificat eā: igiꝛ ꝑdicaꝛ nō v̄a nā de v̄a nā. ḡ oppoſitū de oppoſito. ¶ Itē ſi hō eſt ſpēs ꝛ ſpēs eſt itētio. ḡ hō ē intētio. ꝯ eſt falſa. ḡ aliq̄ ꝑmiſſaꝝ nō minoꝛ. ḡ maioꝛ. ¶ Itē oīs ꝑdicatio v̄a in abſtracto eſt v̄a per ſe p^o mō. hec nō eſt v̄a per ſe p^o mō: hō eſt ſpēs ꝛ ꝑdicatū ꝛ ſubm ſūt abſtracta. ḡ ꝓpō falſa. ¶ Ad oppo^m: de quocūqȝ ꝑdicaꝛ diffinitio et diffinitū: ſed hō ꝑdicaꝛ de pluribꝰ differentibꝰ nūero: ergo hō eſt ſpēs. ergo vniuerſale.

Queſtio. XI.

Quarta h̄ q̄riꝛ: an tales ſint ꝑ ſe. Qꝛ ſic vr̄. Cui. n. ꝑ ſe ieſt diffō ꝑ ſe ineſt ꝛ diffinitū: ſȝ hō ꝑdicaꝛ ꝑ ſe de pluribꝰ differentibꝰ nūero. ḡ hō per ſe eſt ſpēs. ¶ Itē qō ē per ſe itelligibile eſt ꝑ ſe vle: hō ē ꝑ ſe itelligibile. ḡ ꝛc. minoꝛ pȝ. qꝛ per ſuū qō qd ē qō eſt idē ſibi. ¶ Itē vle ꝯuenit hoī ſȝ ꝙ abſtrahiꝛ ab oī accn̄te. ḡ nō ꝯuenit ei vt accn̄s: añs eſt verū. qꝛ hō vt cōiūgiꝛ accn̄tibꝰ eſt ſingulare. ¶ Ad oppoſitū ꝑ ſe ꝑſupponit dici de oī. ergo ſi hō eſt per ſe vle: omnis hō erit vniuerſale. ꝯñs eſt falſuȝ. ergo ꝛ antecedens.

Ad primā qōnē dōȝ ꝙ vle ē in re vt in ſubo: qꝛ illā denoīat nō itellm̄: ſȝ in itellu ē vel ei in efficiēte ꝛ vt cognitū in cogſcēte. ¶ Sciēduȝ tn̄ ꝙ ſignificatū termini cōis ſignificātis verā nāȝ tripl̄r pōt ꝯſiderari. ¶ Uno qdē mō ſȝ eē in ſuppoſitis: qō dr̄ eē mãle ei⁹: ꝛ h̄ mō iſunt ſibi accn̄tia cōia. ¶ z^o mō ꝯſideraꝛ abſolute ſȝ eſſe qditatiuū: ꝛ ſic iſunt ei ꝑdicata eēntialia. ¶ 3° mō vt ꝑ formā itelligibilē: ab itellu apꝑhēdiꝛ qō eſt eē cognitū: ꝛ ſic iſūt ei itētiones. Intellc̄s. n. ꝯſiderās nāȝ hominis vnā in multis ꝛ de multis ab aliq̄ ꝓprietate repta in nā ſic ꝯſiderata moueꝛ ad cāndū itētionē: ꝛ illā cāta attribuit illi nāe: cui⁹ ē ꝓpꝛietas a q̄ accipiꝛ. ¶ Ad p^m arg^m: dico ꝙ pce

dit de accñte reali qđ iest nāe sm eē māle. ¶ Ad 2ᵐ dico q nō attribuit aliq̄ ꝓprietatē rei p ei⁹ trāsmutatōez:q: nō ē v̄t⁹ factiua:pōt tñ aliq̄ attribuere q̄ dic bitudinē rei ad itellz:ꝯsertiz si accipiat a ꝓprietate illi⁹ rei:sic attribuit modos signādi dictiōi significatiue q sūt i voce vtī subo:effe ctiue tñ ab itellu. ¶ Ad 3ᵐ dico q illud dein Cōmēta.nō pōt itelligi q fiat vnū ꝯpositū ex illis.q: tūc itellꝰ eēt cōposit⁹ ex gditatib⁹ oiuz rez sensibiliū:sz itelligēdū ē q intellect⁹ in actu vert⁹ recipit pdicationē vni⁹ cū itelligibili in actu q̄ mā cū for:q: itellꝰ in actu est itelligibile i actu q: per spēm itelligibilē in actu pōt seipm intelligere reflectēdo:mā aūt nō est for per hoc q ponit cū forma.

Ad scdam qōnē dōm:q est v̄a eo mō q̄ nūc dēz est accñs iēē rei:q: diffō itētiōis iest rei isto mō. ¶ Cōtra h̄. spēs iest hoi sm q hō dr de pluribus tc̄.sz nō dr de illis nisi s3 q est in illis:z h̄ est sm esse māle.g̃ p mō ꝓpō est v̄a. ¶ Ad h̄ dico q spēs iest hoi s3 q hō pdicat de idiuiduis:loq̄ndo de pdicatōe signata:nō de pdicatiōe exercita.i.nō sm q est idē suppositis:qđ ē pᵐ mēbrū distōnis. ¶ Ad pᵐ argᵐ dico q v̄a nā pōt sumi tripli.nō tñ ꝓpō distinguēda est:q: diuersitas suppōnis stat cū vnitate subi z significati.Sz ē magis mltiplicitas figure dictiōis siq̄ sit.Est igit ꝓpō simplr v̄a.q: s3 q subz supponit verā nāz.vt tñ ꝯpat ad itellz:iest ei tale accñs:multiplicitas.n.figure dictiōis nō ē v̄e multiplicitas:sz tñ fantastica.vñ hic nō distiguit sor.est hō.sz eēt falsa si acciperet hō vt accipit hic.hō est spēs. ¶ Ad 2ᵐ dico:q hec ē falsa spēs est itētio sic hec:albū ē color:q: spēs denoiatiue iportat aliud q̄ itētio in abstracto. ¶ Cōtra.tūc hec ē v̄a spēs est itentionale:z ita seqt. g̃ hō est intētionale. ¶ Dici pōt q hic est fallacia accñtis.q: spēs respectu hoīs accipit vt modus.respectu v̄o itētionis vt gd:q: qđlibz in suo gñe ē gd. ¶ Ad 3ᵐ dico:q non est ibi pdicatio in abstracto:quia spēs est concretū z denoiatiue pdicatur de re.

Ad tertiā qōnē dōm:q tales nō sūt p se:qđ pz de p mō.pdicat.n.in p mō diffō: vel pars diffōnis de diffinito. ¶ Impole est aūt aliquā rē scđe itētionis diffinire rē pᵉ itētionis:q: tūc illa res sm suā eēntiā ptiz eēt a nā:z ptiz ab itellu.z ita a diuersis nō ordinatis: q̄re non eēt vnū eēntialr.g̃ ipole est aliquā itētionē per se p pdicari de re. Nec 2ᵒ modo:q: non cāur itētio ex per se pncipijs subi. Nec 4ᵒ modo:q: res non ē cā efficiēs itētionis:sed itellꝰ. Nec v̄t aliq̄ alio mō:q: tūc eēt nā sufficiēs cā talis accñtis. In q̄cūqz igit eēt illa nā illi ieēt accñs:qđ falsuz ē. ¶ Ad pᵐ argᵐ negat minor. ¶ Cōtra.si non pdicat per se pdicat p accñs.igit hec est p accñs:hō est aial.Et ista rñsio est ꝯ cōem modū loq̄ndi. ¶ Ideo dico q ly p se in minori pt determinare iherētiā h⁹ pdicati:pdicat d plurib⁹.Uel iherēs.s.pdicatū.Primo modo ē falsa:z seqt ꝯ falsa.Scđo v̄o mō est v̄a:nō tñ iſert:tūc ꝯñs sic.sile pz h̄:accidēs est p se ens:q: si p se determinat iherētiā:v̄a est:si iherēs falsa. ¶ Ad 2ᵐ p idē minor est v̄a: vt p se determinat iherētiā:z sic maior est falsa. ¶ Ad 3ᵐ dico:q vle iest hoi vt abstrahit ab oī accñte reali:qđ seqt ipz sm eē māle:nō aūt ab accñte intētionali.q̄re tc̄. Qō. XII.

Queritur de nūero vliū. Utrū sint tñ qnqz. Q: nō vr̄.q: pdicari est vli ꝓpriū.q̄t igit sunt pdicata tot vlia.Sz p topi.nō ponūt nisi q̄tuor pdicata.igit tc̄. ¶ Per idē ōndit q sint tñ tria q: ibi nō ponunt spēs z dr̄ia.igit ista si sūt vlia. ¶ Et q sint sex ꝓbat: q: ibi ponitur diffō.igit pter hec qnqz illud ē 6ᵐ vle. ¶ Itē quot modis dr̄ vnū oppositoz tot modis z reliquū p Ar.p topi.vle et singulare sūt opposita z singularia sūt ifinita. ergo z vlia.

c.3.

c.12.

¶ Itē idiuiduū est vle:q: pdicat de plurib⁹:z nullū istoz qnqz est:vt pz iductiue.igit tc̄. ¶ Itē ens est vle z nō est gen⁹ per Ar.3ᵒ metap.pdicat.n.per se de dr̄ia.nec est spēs: q: tūc habebit gen⁹ supra se.nec est aliqđ alioz triū vliuz: q: illa pdicant in q̄le.ens v̄o pdicat in quid de oib⁹: vt pz p Ar.8.meta. ¶ Ad oppositū est Porphyrius. T.c.io. T.c.vltimi.

Dicēdū q sūt tñ.v.vlia:sz illud diuersimode ponitur.vno gdē mō accipit eoz sufficiētia sic. vle vel signat subam vel accñs.si subaz: vel totū: vel ptē. si ptē:vel mālē:z sic est gen⁹.vel formalē:z sic est dr̄ia:vel totā subaz:z sic est spēs. Spēs.n.dic totū eē induiduoz. ¶ Si accñs vel ꝯuertibile:z sic est ꝓpriū vel nō ꝯuertibile:z sic est 5ᵐ vle.s.accñs. ¶ Cum g̃ nō sit pole significari aligd dicibile de plurib⁹ nisi aliq̄ istoz modorū nō erunt nisi hec qnqz vlia. ¶ Cōtra hūc modū.vlia cū sint itētiones scđe:accidūt reb⁹ pme itētionis:sz nihil p se distinguit sm illud cui accidit.g̃ nec itētiones distiguunt p se penes res:sz logic⁹ per se ꝯsiderat itētiōes.g̃ hec diuisio nō est logicalis. ¶ Itē oīa vlia iueniunt in gñe accñtis.g̃ male distinguunt per significare subam vel accñs. ¶ Iō dat alr eoz sufficiētia penes ordinari. Dicit.n.q q: hic liber imediate ordinat ad librū pdicamentoz vbi determiat d ordinabili in gñe. Ideoqz hic logt de vlib⁹ sm q in gñe sūt ordinabilia z dat sic eoz sufficiētia. ¶ Ordo.n.pōt eē eorū que sūt in eodē gñe iter se.vel eoz q̄ sunt in vno gñe ad illa q̄ sunt in alio gñe. In eodē gñe pōt eē ordo direct⁹ sm sub z supra:z sic sūt duo vlia.s.gen⁹ z spēs.vel idirect⁹:z sic est dr̄ia q̄ est idirecte supra spēz z sub gñe. Accñtiū aūt ad subam est ordo ꝯuertibiliū vel nō ꝯuertibiliū:z sic sūt alia duo vlia. ¶ Cōtra hūc modū arguit:q: aliq̄ s3 q sūt ordinabilia in gñe s3 sub z supra sūt pdicabilia z subycibilia.g̃ hic determiat de istis inq̄tū sūt pdicabilia z subycibilia. ¶ Itē vnūqđqz diffinit h̄ p pdicari vl ei equalēs. ¶ Itē super h̄ hīi dat diuersitas iter hūc librū: z librū topicoz. tūc dr̄ia magis ibi eēt enūerāda q̄ h̄:cū magis hēat rōnez pdicabilis q̄ ordinabilis. ¶ Itē idiuiduū est p se ordinabile in gñe.g̃ lz nō pdicet ꝓpe:tñ eēt ponendū hic 6ᵐ vle. q: per sic dicētes hic nō agit de istis inq̄tū sūt pdicabilia: sed inq̄tū ordinabilia. ¶ Itē sic accñtia ordinem hñt ad subm eoz qđ est suba vel aliqđ accñs:ita subz ad accñs.g̃ ex pte subi accipi pñt duo alia vlia penes ei⁹ ordinationez duplicem ad accidens:sicut est a parte accidentis.

Propter istas tres rōnes omittendus est iste modus:z dōm alr q eoz sufficiētia accipit penes pdicari sic. Predicari.n.diuidit in pdicari in gd et in q̄le tanq̄ in p se dr̄ias:q: isti sūt pmi modi pdicādi.Pdicari in gd est pdicare eēntiā subi p modū eēntie.i.p modū subsistētis z nō dnoiantis:z h̄ ꝯtingit duplr. vel q pdicet totā eēntiā subi:z sic est spēs.si.n.aligd eēt in eēntia idiuidui pter eēntiā spēi duo idiuidua eēntialr differrēt: z per dr̄ias acceptas ab illo:qđ plus est:in h̄ z in illo posset spēs formalr diuidi:z idiuiduū diffiniri:qđ est icōueniens. Si v̄o ptē eēntie:sic est gen⁹. Si.n.totā ipz gen⁹ spēi eēntiā diceret sufficeret ad diffiniendum spēz: z dr̄ntia supflueret. ¶ Predicari in q̄le est pdicari per moduz denoiantis:qđ cōtingit duplr: vel q pdicet subi eēntiā per modū dnoiantis:z tūc pdicat in q̄le subale siue eēntiale:z sic ē dr̄ia. Est eni dr̄ia sube q̄litas per Ar.5.meta. vel q pdicet accñs p modū denoiantis:z tunc pdicat in q̄le accñtale: vel ergo pdicat accñs ꝯuertibile egrediēs a pncipijs subi:z sic ē ꝓpriū vel accñs cōe:z sic est vltimū vle.nā de tali accñte se exponit Porphyri⁹ itelligere: vbi ponit diuisionē ad dclarandū diffōnē gñis.cū igit pdicari de plurib⁹ nō ꝯtingat nisi aliquo istoz quinqz modoz qui per se diuidūt pdicari de plurib⁹ qđ est rō ipsius vlis:sequit q vle diuidit in

hec gnqz tm.hec diuisio videt eē zueniēs.qz diuidit rōnē gnis per dr̄ias p se.Et ex h̄ ēt nō tm̄ pz sufficiētia vliū: sed ēt ordo ⁊ rō ordis quē tenet Porphy. in determinādo de istis. ¶ Cōtra hūc modum obycit:qz si hic determiat de istis gnqz ſm q̄ sūt p̄dicabilia:⁊ ita logt Ar.p̄ top.de eis: tūc videt q̄ nō possit solui ɔtrouersia hic dibi:sz hoc patebit rñdēdo ad argumēta. ¶ Ad p̄m arg̃m dico q̄ Ar.in p̄o top.diuersificat p̄dicata penes h̄ qd est p̄dicare eēntiā vl' nō:ɔuertibilr vel nō.⁊ sic nō ɔtigit eē nisi illa q̄tuor q̄ ponit ibi.hic aūt sz ɔsideret de vlib' penes p̄dicari:non tn̄ q̄ ad illa que ibi.qz istoꝝ gnqz tm̄ vnū p̄dicatur ɔuertibilr. tria p̄dicāt eēntiā nō ɔuertibilr:sz penes p̄dicari in qd vel in q̄le:vt p̄us dcm̄ ē. Nō ponit g̃ ibi dr̄ias:qz illa.vt ibi dr̄. reducit ad gen':p̄dicat.n.eēntiā subi ñ ɔuertibilr. Vn̄ 4o top.vbi docet ɔstruere ⁊ iterimere gen':docet ēt h̄ d dr̄ia: aliq̄ est ēt dr̄ia vlr̄ia ⁊ specifica q̄ ɔuertit cū spē ⁊ p̄dicat d ea ɔuersiz q̄ reducēda est ad diffōnē.⁊ forte pp talē diuersitatē dr̄iaꝝ nō posuit dr̄iam cū aliq̄ vno p̄dicato. Diffōnē hic nō ponit:qz nō hz aliquē vnū modū p̄dicādi in qd vel in q̄le. Spēm ibi nō ponit vel qz reducit ad diffōnez:cum diffō sit ꝓpriū spēi:vel poti' ad genus.qz spēs.s.p̄dicat de quo p̄dicat eēntialr nō ɔuertibilr. Et iō ex 4o topi.hntur ɔsiderationes iterimēdi vel ɔstruendi ꝓblumia de spē:sic de gñe. ¶ Vel spēs nō est p̄dicatū ꝓpōnis dialectice:qz illa nō est cōiter singularis:excludit.n.Ar. p̄ top.ab itētiōe dialetica illa que sūt manifesta sensui ibi.nō opz aūt oē ꝓblema nec oēz positionē ɔsiderare:sz qn̄ dubitabit aliqs rōni idigētiū nō pene vel sensu.minimū aūt cōe est spēs.⁊ iō magis subycit in ꝓpōne dialetica q̄ p̄dicet. ¶ Ad 2m dico.q̄ iste est sensus illi' ꝓpōnis q̄t sūt significata vni' oppositi tot ⁊ alteri' si ſm oēm significationē alteꝝ sibi opponatur:nō q̄t supposita:iō nō est ad ꝓpositū. ¶ Ad 3m dico q̄ idiuiduū est spēs respectu itētiōis:⁊ q̄uo itētio dispata p̄dicat de altera dictū est supⁱ.q.8. ¶ Ad 4m dōm:q̄ ens est equocū:iō nō p̄dicat .i.p̄us alio dr̄.qz qd est p̄us alio ē vniuocū:iō nec est vle. ¶ Cōtra.accipiat ens in gñe sube.ibi ē vniuocū.g̃ vle ⁊ nullū istoꝝ gnqz: vt argutū ē p̄us. ¶ Dr̄ q̄ adhuc in gñe sube est equocū ad tria:ipoē est eni aliqd vniuocū p̄dicari per se p̄mo mō de spēb' ⁊ differētijs: vel de dr̄ia vna ⁊ alia opposita:nisi dr̄ia supior de differentijs inferiorib' oppositis p̄dicaret vniuoce:⁊ tūc respectu eius dr̄ie spēꝝ essent spēs in recta linea:⁊ per ɔñs dr̄ie respectu spērū:q̄rū sunt dr̄ie eēnt gnā:qd ē ipossibile:iō ens in suba est equocū:vt dr̄ de spēb' in gñe ⁊ dr̄ntijs ex vna pte:⁊ de dr̄ntijs oppositis.⁊ iō ɔcedit Aui.q̄ tria sunt p̄ma entia in quolibet gñe:nō tn̄ tot p̄dicamēta.qz due coordinationes dr̄iarū in oi gñe reducunt ad coordinationē spērū.

¶ Eteni patria pricipiū ē vniuscuiusqz gnōnis queadmodū ⁊ pr̄ ⁊c. Cap. II. Qō. XIII.

Queritur an loc' sit gnātionis p̄nm quēadmodū ⁊ pr̄: Et nō videt.qz pr̄ ē p̄nm per se: loc' vo per accns qz nō mouet. ¶ Itē si sic. igit ⁊ tēpus erit gnātionis p̄ncipiuz:qz est mensura extrinseca sicut locus. Ad oppositū est Porphy.

Ad qōnē dōz q̄ ꝓpō est vā:si attēdat silitudo q̄ ad gen' cāe.qz vtrūqz ē in gñe cāe efficiētis: sic itelligit Porphy.iō dic̄ p̄nm qd approprate ɔuēit efficiēti. Falsa ē āt silitudo si itelligat q̄ ad oēz modū cāe. nā pr̄ est p se efficiēs:loc' vo tm̄ p accn̄s.s.coadiuuās ad gnātōez

T.c.35. ⁊ ɔseruās. dr̄ia mēbrorū isti' diffōnis pz 2o phy. ⁊ 5o meta.

T.c.3. ¶ Ad argumēta. ¶ Ad p̄m pz. ¶ Ad 2m dico q̄ tp̄s nō p se coadiuuat ad gnātionē nec saluat generatū: sed magis

T.c.li7. est causa corruptionis per se:vt ostendit 4o phyſicoꝝ.

¶ Tripliciter igitur cuz genus dicat: de tertio apud philosophos sermo est qd etiam describentes assignauerūt dicentes gen' esse qd de plurib' differentib' specie in eo quod quid sit predicat ⁊c. Ca.eo. Qō.XIIII.

Circa hāc diffōnez.gen' est qd p̄dicat de plurib' ⁊c. ¶ Querit p̄mo qd hic diffiniat:an itētio:an res. q̄ nō itentio videt.qz itētio cū sit accn̄s non p̄dicat in qd de re:qd aūt hic diffinit p̄dicat iqd de re. ¶ Itē itētio nō p̄dicat in qd nisi de hac itentiōe ⁊ illa que tm̄ dr̄nt mālīter ⁊ nūeralr. dr̄ia aūt specifica est formalis.qd aūt hic diffinit p̄dicat de plurib' dr̄ntib' spē in qd.assūptū pz.qz itētio gñis in aiali ⁊ colore nō dr̄nt nisi per illud cui applicat itētio accn̄talr. ¶ Itē si hic diffiniat itētio gñis:pari rōne itētio spēi postea. g̃ cum iste intētiōes sint dispate:⁊ dispatū nō p̄dicat de dispato. seqt g̃ q̄ gen' nō p̄dicat de spē:vt hic logt Porphy.cuius oppm dic̄ Porphy.ca' de spē. ¶ Itē Por.exponēdo diffōnē:exēplificat de aiali ⁊ hoie. g̃ de illis itēdit diffōnē dare alr exēpliū nō eēt ad ꝓpositū. ¶ Ad oppm logic' tm̄ dz diffinire qd per se ɔsiderat:illud est itētio.igit ⁊c. Maior patet.qz qcqd diffinit ab aliquo cognoscit ab eo ſm suūz qd qd est:⁊ ita per se. ꝓbatio minoris.qd p̄mo ɔsiderat a logico est aliqd cōe hñs vnū itellectū:qz ens per accn̄s nō est scibile.aut ergo illd est res.⁊ sic a p̄mo cōsiderato diceret logicus artifex realis:aut intētio:qd est ꝓpositū.

Ad qōnē dicit q̄ res sub intētiōe diffinitur.qz sic res a logico ɔsiderat. Et sic pz ad argumenta ꝓ vtraqz pte. ¶ Contra. h̄ qd hic diffinit vniuoce ɔuenit reb' oīum generꝝ:vt aiali colori figure ⁊c. qz hz idē nomē ⁊ diffōnē eandē:sz ipoē est aliquā rem q̄lecūqz sub itentiōe ɔuenire vniuoce reb' oīum generū.g̃.ꝓbatio minoris:res eni nō pōt cōiori noīe significari q̄ per h̄ nomē ens.si g̃ res aliq̄ sub itentiōe oib' eēt vniuoca: ens sub itētiōe gñis posset esse vniuocū illis:⁊ ita tm̄ vnū eēt gen' reruz oīum. ¶ Dr̄ q̄ res illa q̄ hic diffinit nō ē vniuoca:sed tm̄ hz ꝓportiōis vnitatē:modus tn̄ sub quo diffinit ē vniuocus diuersis generib'. ¶ Cōtra.si res sub itentiōe diffinit:tūc res p accn̄s diffinit.qz p hoc q̄ itentio sibi accidit: sed oē per accn̄s reducit ad aliqd per se a quo illud dr̄ per accn̄s:cum ergo res nō habeat nisi ab intētiōe qd hic diffiniat.seqtur q̄ intentio per se hic diffinit. ¶ Itē si res per accidens diffinit:qz vt sub intentiōe que sibi accidit.ergo nō diffinit:qz diffinitio cōuenit diffinito per se.

Dicendū igit q̄ res nullo modo diffinit pp rōnes factas:nec aggregatuz.qz illud est ens p

accidens:cuius nō est diffinitio per Ar.6.⁊.7.metaphysi. T.c.4.

nec res sub itentiōe.qz illud vel erit aggregatū vel res vl' 5.⁊.6.

intētio.sed itētio sola diffinit. Tātuz.n.illud diffinit cui p t.c.ii.13.

se p̄mo iest diffō.⁊ illud ē sola itētio.qz q̄ ponunt in diffō- 20.21.

ne sunt itētionalia.s.p̄dicari de plurib' ⁊c.qd est ipoē p se p̄mo ɔuenire nisi itentiōi. Sciēdū tn̄ q̄ itētio pōt significari in cōcreto vel in abstracto. Primo mō significat per h̄ nomē gen' ⁊ ꝓprie ſm q̄ itētio. qz ſm h̄ est applicabilis rei.⁊ iō ſm q̄ significat per h̄ nomē gen' diffinit hic. vt.s.est itētio.tn̄ forte vt qd est habz diffiniri a metaphy. ¶ Propter argumēta sciēdū est.q̄ p̄dicari cū sit intentio est intentionū per se.rei vero per accn̄s. esse vero est rei p se. ¶ Aliud sciendū.q̄ esse in rebus p̄me intentiōis illud exercet qd p̄dicari signat in secūdis intētionib'. Ex qbus sequit q̄ noia cōcreta scḋe intentiōis respectu hui' qd est p̄dicari.supponāt ꝓ suis fundamentis siue subis respectu

esse. ¶ Ex quo sequit̃ q̃ a p̃dicari signato ad p̃dicari exercitũ siue ad esse. non tenet ɔ̃nia per se in eisdẽ terminis: sȝ a p̃dicari per se in itẽtionib⁹ ad ee in fundamentis bñ tenet ɔ̃ña sic: gen⁹ p̃dicat̃ de spẽ: ergo homo ẽ aĩal: hic. n. exercet̃ in pᵒ qd̃ signat̃ in 2ᵒ: dr̃ia inter actũ signatũ ꝛ exercitũ pȝ in multis per non. n. exercet̃ negatio: per nego vo signat̃: ꝑ simil' exercet̃ exclusio: per excludo signat̃: ꝛ ita de p̃ter ꝛ excipi ꝛ aliis. Ideo sic est arguẽdũ. ad negationẽ supioris sequitur negatio iferioris: g̃ si non est aĩal. non est hõ. vbi exercetur qd̃ pri⁹ per se signatũ fuit. per h̃ q̃ dico sequit̃: ꝛ ita hic pro itẽtionib⁹ supioris ꝛ iferioris ponunt̃ fundamẽta. s. hõ ꝛ aĩal. ¶ Contra h̃: q̃ seq̃t̃. aĩal p̃dicat̃ de hoĩe: ergo hõ est aĩal: ꝛ tñ fit in eisdẽ terminis. ¶ Dico q̃ ɔ̃ñs põt esse veꝝ. sed non ꝑꝑ añs: q̃ manifestũ est q̃ ɔ̃ñs est per se: ꝛ añs per accñs: veri⁹ aũt suã veritatẽ non hȝ a min⁹ vo: vñ nõ valet ɔ̃ña. ¶ Uel põt dici q̃ non sunt idẽ termini añtis ꝛ ɔ̃ñtis: q̃ in añte sumunt̃ vt signata sformant̃ itẽtionib⁹: qb⁹ ɔ̃uenit p̃dicari per se in ɔ̃ñte ꝑ signatis absolute: qb⁹: vt sic extraneant̃ iste itẽtiones: ꝛ ita nõ sunt idẽ termini: q̃ tãta diuersitas sufficit ad fallaciã añtis: igit̃ ꝛ ad diuersificãdum terminũ: q̃ termin⁹ variat⁹ in fallacia accñtis. est duo termini. ¶ Ad pᵐ argᵐ dico q̃ itẽtio non est qd rei. p̃dicat̃ tñ in qd de re: ita q̃ i qd sit determiatio ĩherẽtis nõ ĩherẽtie: q̃ p̃dicari in qd est accñs: q̃ itẽtio: sic ꝛ diffiniti. ¶ Ad 2ᵐ pȝ ꝑ idẽ: q̃ hec itẽtio gen⁹. nõ est qd nisi tñ nuõ differẽtiũ: p̃dicat̃ tñ de differẽtib⁹ spẽ. ¶ Ad 3ᵐ ꝑ idẽ: q̃ gen⁹ p̃dicat̃ de spẽ lȝ itẽtiones sint disparate: non tñ vnũ ẽ alteꝝ. ¶ Ad 4ᵐ dico q̃ illud qd̃ signat̃ per diffõnẽ in itẽtionib⁹. exercetur in reb⁹: ꝛ ideo in illis exẽplificat tanq̃ in manifestioribus. non q̃ de eis diffinitionem dederit.

¶ Nihil igit̃ neqȝ supfluũ: neqȝ min⁹ ɔ̃tinet generis dicta de scriptio ꝛc̃. Ca. co. Qõ. XV.

Ueritur an diffõ gñis sit ɔ̃uenienter data. Et non vr̃: q̃ oẽ accñs diffinit̃ ꝑ substã: substã. n. p̃cedit oẽ ac
T.c.4. cñs diffõne cognitõe ꝛ tpe. ꝑ Ar. 7. meta.
T.c.2. sȝ nihil ponit̃ hic ad substã ptinẽs: g̃ ꝛc̃. Itẽ
T.c.20. ɔ̃cretũ nõ diffinit̃. 7. meta. g̃ ꝛc̃. ꝓbõ añtis
ꝛ.21. ꝑ Ar. 7. meta. in dicẽs sȝ accñs non ẽ idẽ qd̃ qd est cũ illo cui⁹ est: ꝛ exẽplificat vt musicũ ꝛ albũ: sed q̃cũqȝ vere diffiniunt̃ hñt qd̃ qd est idẽ sibi: g̃ ꝛc̃. ¶ Item ꝓbat̃ rõne: qd̃. n. diffinit̃ est in gñe: sȝ ɔ̃cretũ non est in gñe:
c.1. ꝑ Ar. 3ᵒ top. vbi dicit q̃ magis est eligẽdũ qd̃ est in gñe q̃̃ qd̃ non: vt iusticia iusto. ¶ Itẽ diffõ tñ est spẽi: gen⁹ non ẽ spẽs. ergo. ¶ Itẽ hic non ponunt̃ gen⁹ ꝛ dr̃ia que ad veraȝ
7. meta. diffõnes req̃runt̃. ꝑ Ar. 6. top. ¶ Itez per Ar. 6. topicoꝝ.
T.c.13. diffõ dat̃ inotescẽdi cã: iõ dari dȝ ꝑ p̃ora ꝛ notiora. spẽs nõ
c.4. est tale: q̃ ẽ posteri⁹ gñe vel sil' nã: ꝛ ita non pri⁹ vel notius.
c.2.ꝛ.4. ¶ Itẽ nugatio ẽ dicere plib⁹ dr̃ntib⁹. ꝓbo. q̃ dr̃ia in se includit mltitudinem velud spẽs suiȝ genus: qd̃ pȝ ꝑ Ar. 5. ꝛ. x.
T.ñ bñ meta. g̃ ꝛ dr̃ia ɔ̃cretiue dicũt mlta: g̃ ẽ nugatio dicẽdo mul
te.c. tis dr̃ntib⁹: ꝛ si ly plurib⁹ ponit̃ pro multis. vel si compara
T.c.10. tiue adhuc idẽ signat. ¶ Dr̃ ad h̃ q̃ nugatio ẽ in ꝑponẽdo
12.17. inferi⁹ supiori ex eadẽ pte orõnis modo eccõuerso: q̃ iferius
c.3. tñc est specificãs supi⁹. ¶ Contra. Ar. 6. topi. vbi docet interimere diffõnes ꝑꝑ nugationẽ. dicit sic. Rursus si vsi dicto addat̃ ꝛ pticulare supple nugatio est: vt si demẽtiã dimiᵐ expediẽtium: ꝛ iustoꝝ: nã iustũ expediẽs qd: q̃re iustuȝ ɔ̃tinetur in expediẽte: sicut iferi⁹ in suo supiori: abundãs ergo iu
T.c.43. stum. i. supfluũ est in diffõne pri⁹ habito expediẽte. ¶ Itẽ dr̃. 7. meta. ca. de vnitate diffõnis. q̃ nugatio est in ꝑponẽdo dr̃iam supiorẽȝ iferiori: vt aĩal bñs pedes bipes: qd̃ ibi ꝓbat̃ dupl'r. vno modo ex per se mõ cognoscẽdi nugationẽ qd̃ est ponẽdo rõnes pro noĩb⁹: nihil enim aliud diperat q̃̃ aĩal bñs pedes duos pedes hñs. ¶ Alr ꝓbat̃ idem ibi sic ex trãspõne terminoꝝ. palam aũt erit siqs trãsponat tales diffõnes: dicẽs. aĩal bipes pedes hñs. dicto enim bipes: supfluũ est dicere pedes hñs: pri⁹ ergo fuit nugatio. Hec duo media. s. de rõne ponẽda pro noĩe: ꝛ trãspõne terminoꝝ: si valẽt si ꝑ q̃. h̃ ꝛ vbiqȝ iꝑobãt p̃dictã rñsionẽ. ¶ Ad oppositum est Porphy. ꝛ Ar. sic diffiniens gen⁹ pmo topi. c.4.

Dicit̃ ad q̃stionem q̃ est descriptio non vera diffinitio: qd̃ innuit̃ in lr̃a cum dr̃: q̃ etiam describentes. Sȝ sic facile est euadere pene in omnib⁹ diffõnib⁹: nec illud ex lr̃a ꝓdest: q̃ in lr̃a est assignauerũt. i. diffinierunt. ¶ Item iferius caplo de spẽ dicit. nec ẽ est in vtrorũqȝ rõnibus verisqȝ vti: ratio aũt quã signat nomẽ est diffõ. q̃rto T.c.28.
meta. ¶ Itẽ hec rõ ɔ̃uertit̃ cũ diffinito: vt ꝓbat Porphy. ꝛ non p̃dicat̃ vt accñs de ipo: q̃ q̃ ponunt̃ i ea sunt eiusdẽ gñis cũ diffinito: q̃ itentiones. qd̃libet aũt eiusdeȝ gñis qd̃ p̃dicat̃ ꝑ se de alio eiusdẽ gñis est supius ad ipm: q̃ nec iferius nec disperatũ: ergo hec rõ est diffõ. ¶ Itez per Ar. 7. T.c.11.
meta. ratio que est ex p̃dicatis per se: in quoauȝ diffõne non ꝛ 13.
cadit per se subm: si sit ɔ̃uertibilis cũ diffinito: est diffinitio. hec est hm̃: q̃ in diffõne nullius diffinitum cadit diffinitum. ¶ Item p̃dicat̃ per se ꝛ ɔ̃uertibil'r: ꝛ nõ vt ꝓpriũ: q̃ tũc tota hec ratio posset diffiniri: neqȝ vt differẽtia vltima: tũc enim illi oporteret addere genus. sed addẽdo vle qd̃ est genus diffiniti in hac diffinitione erit nugatio: ergo hec est vera diffinitio.

Dicendum ergo ad q̃stionem q̃ est vera diffinitio. qd̃ sic ostẽdit̃. rõ vlis est p̃dicari de plurib⁹ per Ar. pmo ꝑihermenias. cum ergo in diffõne gñis ponat̃ p̃dicari de plurib⁹: ponit̃ gen⁹ ei⁹ postea ponit̃ differẽtib⁹ spẽ: ꝛ in qd: que sunt per se dr̃ie gñis. ꝓbatio. q̃ per se diuidũt superius. s. p̃dicari de plurib⁹: ergo sunt per se ɔ̃stitutiue iferioris: ad qd̃ superi⁹ per illa appropriat̃. Diuiditur eñi per se p̃dicari d plurib⁹ i differẽtib⁹ spẽ ꝛ differentibus nuõ: q̃ de differẽtib⁹ gñe inq̃tũ talia nihil p̃dicat̃ per se. Diuidit̃ etiã i p̃dicari in qd ꝛ in q̃le: vt in pmos modos p̃dicãdi: ꝛ per has dr̃ias diuisiuas manifestũ est q̃ ɔ̃trahit̃ vle ad gen⁹: fit enim rõ cõuertibilis: ergo ꝛc̃. ¶ Ad pmum argumẽtũ dr̃ q̃ illud est veꝝ de accñtibus copulatis. i. que sibi determinãt subiecta q̃ vocant̃ copulata. 7. meta. Itentiones autem sibi non determinãt rem alicui⁹ gñis: q̃ vniuoce applicant̃ oĩb⁹. ¶ Cõtra: si passio sit vniuoca ꝛ subm: T.c.17.
ꝛ.19.
per Ar. 2ᵒ posterioꝝ. ergo si passio. s. itẽtio sit in multis generib⁹ vniuoca ꝛ subm ei⁹. ¶ Etiã si act⁹ sit vniuoc⁹: ꝛ po T.39.
tentia: q̃ potẽtia per se ordinat̃ ad actũ: subm est in potẽtia ad accñs sicut mã ad formã: q̃ accñs non hȝ aliã mãȝ nisi in qua. Dici põt q̃ ꝓpositio Ar. vera est de passione reali que egredit̃ ex pncipijs subiecti de qua loquit̃ ibi q̃ est de subiecto demõstrabilis: cuiusmodi non est itẽtio: q̃ effectiue est ab intellectu. ¶ Per hoc idẽ ad aliud: q̃ illud est verum de potẽtia per se ordinata ad actũ: cuiusmodi potẽtia non est in subiecto intẽtionis ad ipsaȝ: q̃ illa nõ est rei fm nãm: sed vt ɔ̃siderat̃ a rõne. ¶ Contra: si nulla in hac re ꝛ illa est vnitas: ꝛ hec itẽtio est illis vniuoca. ergo a nullo qd̃ est in hac re ꝛ illa accipit̃ intẽtio. ergo est figmẽtum. ¶ Dr̃ q̃ aliqua vnitas in re sufficit. s. vnitas ꝓportiõis a qua mouetur intellectus hanc intẽtionem vniuocã huic ꝛ illi attribuens: sic enim se habet color ad albedinẽ sicut aĩal ad hominẽ. ¶ Contra: vnitas vniuocationis maior est vnitate ꝓportionis: ergo hec ab illa nõ sumit̃. ¶ Dici põt q̃ occasionaliter põt accipi maior vnitas a minori non totalr: vñ vnitas in re tñ est occasio vnitatis in intentione inq̃tum intellectus mouetur ab ipsa: potest tñ itellect⁹ mot⁹ maiorem causare vnitatem in itentione. ¶ Alr potest ɔ̃cedi q̃ hȝ subs vniuocã: q̃ lȝ nulla eadẽ res sit in diuersis generi

bus:pôt tñ eẽ eadẽ fm q̃ ꝯsideraẽ a rõne:ꝛ sic tm̃ est subꝫ
intẽtionis. ¶ Alr dici potest ad pͥmũ argumẽtũ pͥncipale:
q̃ verꝝ est de accñtib⁹ que hñt suũ eẽ a subõ:q2 nõ pp aliud
aliqd diffiniẽ per subam nisi q2 est per illã:sic.n.est alicui⁹
rei q̃ qd est ꝛ diffõ:sicut illud est ens:intẽtio aũt nõ est per
suũ subm:sꝫ hꝫ eẽ ab itellectu. ¶ Ad 2ᵐ principale dico q̃
ꝯcretũ pôt diffiniri.cũ aũt ostẽdiẽ q̃ nõ per Arꝫ.7.meta.di
co q̃ ibi vocat dicta per accñs que in se diuersa aggregant
nãs:vt hõ alb⁹:q2 in illis exẽplificat in pͥn⁰ caplĩ:ibi i dictiꝫ
fm accñs vt alb⁹ hõ.iõ oĩa posterius dicta sic sunt itelligẽ
da:vñ musicũ supponit pro tali:vt p hoĩe musico:musicuꝫ
enim nõ hꝫ duplex signare. ¶ Ad aliud de topicis dici pôt
q̃ iustũ nõ est in gñe virtutis:iõ nõ facit bñtem bonũ sicut
iustitia:est tñ i gñe pdicabili. ¶ Uel alr q̃ gnãlissima acci
dẽtiũ sunt abstracta:ꝛ in illis per se nõ sunt abstracta.i.que
recipiũt per se pdicationẽ ipsoꝝ:tñ ꝯcreta iter se sunt i gñe
per se:q2 iter sese hñt sicut supi⁹ ꝛ iferius:qõ sufficit ad h̃ vt
diffiniant. ¶ Sꝫ simplr loquẽdo nõ sunt in gñe:nisi p re-
ductionẽ:q2 nõ sunt in aliquo pdicamẽto nisi q2 coordina-
tio ꝯcretoꝝ reduciẽ ad coordinationeꝫ abstractoꝝ. ¶ Ad
tertiũ pͥncipale dico:q̃ gen⁹ ẽ spẽs vlis vt dcm̃ ẽ supra.q.8.
¶ Ad 4ᵐ pꝫ per pdicta i solone:q2 diffõ vlis poniẽ pro ge
nere ꝛ cum illa dña per se dividentib⁹ spẽ. ¶ Ad 5ᵐ dico q̃ ab-
solutũ pôt cognosci in se per eẽntialia ꝛ notiora:ꝛ iõ in eius
diffõne alia poni non debent. Illud aũt qõ per se fm q̃ est
depẽdet ad aliõ sine illo cognosci nõ pôt sic dr̃ in pdicamẽ-
tis.caplo de relatiuis:ꝛ iõ poniẽ correlatiuũ non vt notius:
sed q2 sine eo diffinitum cognosci non potest. ¶ Ad 6ᵐ di-
co q̃ differẽtibus specie.est expositio.ꝛ nõ poniẽ ibi vt par
tes diuerse:vt dicendo.de pluribus.i.de simul pluribus qõ
differentibus specie.

¶ Aial cuꝫ sit gen⁹ de hoĩe equo ꝛ boue pdica tur. Ca.co. Questio. XVI.

Circa hãc pticulã gen⁹ pdicaẽ de spẽ.
q̃riẽ an gen⁹ pdiceẽ d spẽ loquẽ
do de predicatiõe exercita in fundamẽtis
istaꝝ itẽtionũ. Utrũ hec sit va.hõ est aial:
ꝛ ꝯsiles. Et nõ vr̃:q2 ps nõ pdicaẽ de toto:
c.2. per Arꝫ.4.topicoꝝ.iõ dicit eos peccare q
T.c.30. partem dicunt esse gen⁹:sꝫ gen⁹ est ps spẽi per Arꝫ.5.meta.
t.33. caplo de toto. ¶ Et pbaẽ.qõ eni est ps diffõnis:est ps dif-
finiti:sꝫ gen⁹ est pars diffõnis:ergo est ps diffiniti. ¶ Iteꝫ
mã nõ pdicaẽ de illo cui⁹ est mã:sed gen⁹ est mã spẽi:g̃ ꝛc̃.
Maior pꝫ:q2 mã est per se in potẽtia ad illud cui⁹ est cõpo-
situm aũt est in actu.minor pbaẽ per Porphyrium in hoc
caplo dicẽtem gen⁹ esse pͥnᵐ spẽrũ dicit q̃ ꝯuenit cũ scda
7.meta. significatiõe:non est aũt pͥnᵐ formale:q2 nõ distinguit spẽꝫ
t.c.49. ab alijs:forma aũt distinguit spẽm ab alijs.nec efficiens:q2
nõ facit spẽm eẽ in actu:nec finis:q2 ppter ipsuꝫ nõ est spẽs
cũ sit impfectũ⁹ spẽ:ergo est pͥnᵐ mãle. Idẽ pꝫ per Porphy-
rium caplo de dña.vbi pbat diffõnem scdam dñe per hoc
T.c.35. q̃ dña habeat silitudinem forme:genus vero mãe. ¶ Ad
hoc scdm dr̃ q̃ gen⁹ nõ est mã:sed forma:q2 p Arꝫ.7.meta.
oẽs ptes diffõnis sũt sicut forme. ¶ Et cũ dr̃.forma distin-
guit:verꝝ est de forma vltimata ꝛ cõpletiua:gen⁹ aũt nõ est
hõ forma. ¶ Ad 2ᵐ dcm̃ Porphyrij dr̃ q̃ ipse nõ dicit ge-
nus eẽ mãm:sꝫ sile mãe.q2 est ideterminatũ. Cõtra:forma
non pdicaẽ de composito sicut nec mã:q2 repugnat cõposi
to rõne mãe.rõne cui⁹ est i potẽtia. ¶ Dr̃ q̃ duplex est for-
ma:qdã.n.est altera ps cõpositi: alia vo ꝯsis compositum.
Prima vt aia.ꝛ hec non pdicaẽ de cõposito:scda vt huma-
nitas que resultat ex compõne mãe cũ forma.hõ forma est
gen⁹ ꝛ hec pdicaẽ de cõposito. ¶ Cõtra:forma scda nõ pdi
caẽ de cõposito nisi in ꝯcreto:hec est eni falsa.hõ est huma
nitas:sic aũt s.in ꝯcreto mã pôt pdicari de composito.ergo
pͥma rñsio nõ valet negãdo gen⁹ eẽ mãm:ꝛ ꝯcedẽdo ipꝫ eẽ
formã ad saluãdũ ipm pdicari de spẽ. Iõ dr̃ alr ad vtrũq5
argumẽtum pͥncipale q̃ pars.vel mã in abstracto nõ pdi-
caẽ de toto.in cõcreto tñ pôt.ꝛ sic p gen⁹ significaẽ. Cõtra:
oẽ ꝯcretũ est denoiatiuũ tñ:si igiẽ gen⁹ pdicaẽ in ꝯcreto d
spẽ pdicabiẽ de ea denoiatiue.pbatio p⁹ ppõnis.denoiati-
ua dñr q̃cũq5 ab aliquo solo casu dña hñt denoiationẽ:hõ
sunt oĩa ꝯcreta respectu abstractoꝝ.ꝯñs ẽ flm:q2 gen⁹ vni-
uoce pdicaẽ de spẽb⁹:nõ ergo denoiatiue.q2 sunt disperati
c.3. modi pdicãdi. Silr idẽ ostẽdiẽ in pͥn⁰ scdi topicoꝝ. ¶ Itẽ
oẽ ꝯcretum significat formã vt inheret subõ:sꝫ nulla suba
ppͥeta est in subõ.per Arꝫ.in pdicamẽtis.i caplo de suba:igiẽ nihil
te pͥma. significans subam est ꝯcretuꝫ. ¶ Alr dr̃ q̃ lꝫ mã vel pars
realis nõ pdiceẽ de toto:mã tñ vel pars rõnis pôt pdicari
T.c.33. cuiusmodi est gen⁹. ¶ Cõtra.7.meta.dicit Arꝫ.sicut rõ ad
reꝫ sic ptes rõnis ad ptes rei.ergo pmutatim sicut ptes rei
ad rem sic ptes rõnis ad rõnẽ.sꝫ ptes rei per se non pdican
li.dioᵐ. tur de toto:ergo nec ptes rõnis. ¶ Dr̃ fm Boetiũ q̃ gen⁹
in diffõne est ps.in pdicãdo vo totũ. ¶ Contra.sꝫ q̃ cadiẽ
gen⁹ in diffõne spẽi pdicaẽ per se.p⁰ mõ de spẽ.q2 pͥm⁹ mo-
dus est qñ ps diffõnis vel diffõ pdicaẽ de diffinito.ergo sꝫ
eãdẽ rõnẽ se hꝫ vt diffinit ꝛ vt pdicaẽ. Itẽ aut sic ꝛ sic sum-
ptũ est vniuocũ vel equocũ:si equocũ.ergo nõ est gen⁹ nec
diffiniẽs.si vniuocũ:ergo idẽ vtrobiq5 signat:ꝛ ita vl̃ vtro-
biq5 erit ps vel nusq̃. ¶ Tertio ad pͥncipale:sequiẽ:hõ est
aial.ergo humanitas est aialitas:ꝯñs falsum:g̃ ꝛ añs.pba-
tio ꝯñtie.qñ enim est pdicatio per se in añte tũc tenet a con
cretis ad abstracta:q2 si fit per se tũc est veritas in ꝯcretis
rõne eẽntie signate:ꝛ nõ rõne illius qõ ꝯcerniẽ:q2 in per se
pͥmo mõ pdicatũ pdicat eẽntiã subi:sꝫ ipsa eẽntia abstracta
ab eo qõ ꝯcerniẽ signatur pprie per abstractuꝫ:ergo vera
ẽst in abstracto. ¶ Itẽ pꝫ in exẽplo.lꝫ enim nõ sequaẽ mu
sicũ est albũ:ergo musica est albedo:q2 añs nõ est per se:hñ
tñ sequiẽ albũ est per se coloratũ p⁰ mõ.ergo albedo est co-
lor:q2 ex mõ signandi terminoꝝ idẽ poniẽ in ꝯsequẽte qõ
p se exprimiẽ in añte.pbatio falsitatis ꝯsequẽtis:q2 si hu-
manitas est aialitas:pari rõne humanitas est rõnalitas.nã
eque p se pdicaẽ:rõnale de hoĩe sic ꝛ aial:ꝛ sic ex illis duo-
bus sequiẽ in tertia figura:ergo p se rõnalitas ẽ aialitas q̃
falsa est:igiẽ maior:q2 ex maiori sequiẽ minor: q2 si minor
est falsa sequiẽ q̃ maior:q2 silis rõ est de vtraq5. Et illa cõ
clusio sit falsa pbo:oĩs enim pdicatio va in abstracto est p
c.8. se pͥmo mõ:sed hec nõ est per se rõnalitas est aialitas:q2 rña
T.c.10. non predicaẽ per se de dña:per Arꝫ.6⁰ topicoꝝ.ꝛ 3⁰ meta.
T.c.43. ergo ꝛc̃.pbatio maioris:quia Arist.7.meta.volens osten-
dere dñam superiorem eẽ de intellectu iferioris ostẽdit ex
hoc q̃ fixio pedis est pedalitas q̃dam:quia.s.est vera predi
catio superioris dñe de iferiori dña in abstracto:sed qõ est
de intellectu alterius predicatur per se primo modo de il-
lo. ¶ Idem ostenditur rõne:quia abstracta significãt eẽn-
tiam fm se:igitur si vnum vere de altero dicatur cum hoc
verbo est:hec essentia est illa:ꝛ ita pdicatuꝫ pdicaẽ eẽntia-
liter de subõ:quare per se primo mõ. ¶ Iteꝫ quarto ad pͥn-
cipale pôt argui per media cõia:q2 vbi spẽs subijciẽ:ꝛ gen⁹
predicaẽ:ppositio est falsa:quia subiectum ꝛ predicatũ ac-
cipiuntur sub oppositis rationibus.ergo ppositio falsa:cõ-
sequẽtia patet:quia nõ ppter aliud est hec falsa:albedo est
alba. ¶ Item sicut affirmatio animalis sequiẽ ad affirma
tionẽ asini:sic negatio ad negationẽ:sꝫ sequiẽ.hõ est asin⁹:g̃
hõ ẽ aial:q2 oppoᵐ ꝯñtis nõ stat cũ añte:g̃ seqẽ.hõ non est
T.30. asin⁹:g̃ hõ nõ est aial añs est verꝝ.g̃ ꝛ ꝯñs.pbõ p⁹ p Arꝫ.p
posterioꝝ.si affirmatio est cã affirmatiõis:ergo negatio est
cã negatiõis. ¶ Itẽ pbaẽ rõne:q2 sicut affirmatio asini ad
suã negationẽ:ita affirmatio aialis ad suã negationeꝫ:ergo

pmutatim.sicut pmuz ad tertiū:z scdm ad quartū.iste mo
c.21. dus arguēdi ps eē bon⁹ per Ar.2.° pos.in illo ca°.qn aūt cō
uertunt extremitates.vbi ponit duas regulas manifeste
modū hūc arguēdi 9tinētes:hoc etiā mō arguēdi vtit pri
mo pihermenias circa finem ad determinādū illā qōnē.
c.3. vtrū aūt 9ria eē. ¶ Itez aut pdicat de hoīe aial qd est idē
hoi.aut qd est aliud ab eo.si idem:igit idē pdicat de seipo.
si aliud:igit illud aliud nō poterit pdicari de hoie.¶ Itez
si hō est aial tūc tota nā aialis est in hoie:alr eni nō eēt aial
T.c.63. nisi fm qd:sed totum est extra qd nihil est.p Arist.3° phy.
ergo extra hoiem nihil est nāe aialis:ergo asin⁹ nō est aial.
¶ Itē si hō est aial:z aial est gen⁹:ġ hō est gen⁹. ¶ Dr hic
q est fallacia accitis pp variationē mediu:qz vt pdicat de
hoie accipit fm eē in suppositis vel qdditatiuum:vt vo ei
9uenit itērio accipit fm eē qd hz vt cōparet ad itellm:que
qdē faciūt extraneitatē in termino.¶ Cōtra oē qd pdica
tur:pdicat sub rōne alicui⁹ vlis:ergo hic hō est aial:si pp̄e
pdicat:pdicabit sub rōne alicui⁹ vlis:nō alterius q̄ gnis:
ergo illa pdicatio nō est sibi extranea fm q accipit hic hō
est aial.¶ De spē arguit spāliter:qz icorruptibile non pdi
cat de corruptibili:iduiduū est corruptibile:spēs est icorru
T.c.35. ptibilis p Ar.7.meta.¶ Ad oppositū est Porphy.ca°.de
t.53.c.d spē:vbi dicit q oia supiora de iferiorib⁹ pdicant:z hic post
genere. diffōnem datā exēplificat:vt aial de hoie.¶ Itez per Ari.
in pdicamētis:scdē sube pdicant de pmis:qd pbat:qz eniz
aial pdicat de hoie:ergo d aliquo hoie.¶ Itē pm⁹ modus
dicēdi per se est qn diffō vel ps diffōnis pdicat de diffini
to:ergo hec ē per se pmo mō.hō ē aial.ergo necessario:igit
T.9.2 vera:9ntie patēt per Ar.p° posterioz.z p° aīa sile.¶ Itē
h.c cir segt:hō currit:ergo aial currit:vt dr in pdicamētis.anteq̄
citer. ponat pprietates sube:z pbat rōne:qz oppositū 9ntis non
stat cū aīte:sz ois 9ña enthimematica tenet vtute alicui⁹
mediu necessarij:per qd reduci pōt in syllm:illud mediū in
pposito est hoc.hō est aial:ergo illud est neciuz:qz ois 9ña
c.28. bona est neciū.Et q medīū sit neciuz ad 9ntiā ps per Ar.
T.6. pmo prioz z posterioz.vbi dicit q ex vno nihil segtur.s.
sufficienter:nisi aliud subintelligatur.

Dicendum ad qōnē q pdicatio supioris de infe
ri vtr vera est.¶ Ad pmuz argumē
tum solūēdum.Nota q gen⁹ sumit ab aliquo mālī in spē:z
illud pmo importat de suo ītē lectu determinato nō tamē
per modum ptis illud sigt:sz per modū totius:z iō totū ex
9nti importat.Et ita dña:pmo signat aliqd formale in spē
a quo accipit:sz totum ex 9nti:qz illud formale importat p
modū toti⁹.Si eniz vtrūqz idē pmo importaret:nō posset
vitari nugatio in diffōnib⁹:qz positis diffōnibus pro noīb⁹
qd esset de itellectu vtriusqz:illud idē bis diceret .si etiam
alter significatū suum hret per modū ptis:pdicatio ei⁹ de
toto eēt falsa pp̄ter modū repugnātē. ¶ Dici igit pōt ad
pmū z ad scdm argumētū q mā vel ps itellecta per modū
ptis nō pdicat de toto vere:itellecta tn̄ per modū toti⁹ pōt
metā. veri pdicari:vt Auic.exēplificat de manuato z capitato:q̄
diuersa significant pmo.s.manū z caput.vtrūqz tn̄ ex 9nti
significat totum:ex hoc.s.q significat partē per moduz to
tius:vt manuatū exponit per hns manū:vbi hns nō est de
significato manuati:sz de mō significādi per modū totius:
nō enim est ptis hre manū sz toti⁹.z ita exponet aial habēs
sensum:rōnale hns intellm.¶ Oēs vo rñsiōes pci⁹ dicte
pnt reduci ad istam pter pmā. Iō rndēduz est etiā ad ea q̄
obijciunt 9tra illas. ¶ Et qz scdo responsio 9cedit genus
significare ptē mālem per modū 9creti in quo 9ueniūt iste
due fm q prior valet:iō dicēdum ad argumēta 9tra scdaz
rñsionē.¶ Ad pmū cū dr:oē 9cretū est denolatiuū:distin
guēdū est q sicut est duplex abstractū (vnum.s.qd abstra
hit a subo:aliud vo qd abstrahit a supposito seu a forma:vt
est in suo supposito)ita duplex est 9cretuz per oppositum
vnū.vz.qd 9cernit subm qd est alterius nāe a forma signa
ta.aliud qd 9cernit suppositū.De pmo vera est dicta ppō:
de scdo vo falsa.¶ Per idem ad 2m argumētū:dico q cō
cretum pmo mō signat formā vt est i subo:z tale est tn̄ in
accītib⁹:sicut albū respectu albedinis. ¶ Scdo vo mō vt
est in suppositis:z sic est in substātijs:vt hō respectu huma
nitatis.¶ Ad pbationē cum dr.omne 9cretū hz diffōnez
denoiatiui.¶ Dicēdum q 9cretum subale nō hz illaz dif
finitionē:qz nō differt solo casu.i.sola iclinatione forme ad
subm respectu abstracti.sicut sumit ibi casus.sz differt sola
inclinatione forme suppositū.¶ Cōtra rñsionē que 9cedit
q mā in concreto predicat.arguit alr.naz sicut aial signat
mām hois in 9creto:sic lignuz mām arche in 9creto:ergo
sicut hec est falsa.archa est lignū:nō obstāte 9cretione illa:
sic z hec.hō est aial.Prima ppō ps:nā sicut aial est 9cretū
respectu aialitatis:ita lignū respectu ligneitatis.¶ Ad hoc
dicēdum q aial est 9cretū ad suppositū respectu hominis.
qz homo est suppositum ei⁹:nō sic lignū respectu arche:qz
lz sit 9cretuz respectu ligneitatis:z iō de hoc ligno pdicet:
nō tn̄ respectu arche.qz archa rōne forme quā principalr
signat est artificiale.formā aūt artificialis se hz ad nālem
sicut accīs ad subm.z nihil q̄ tūcūqz 9cretum.est 9cretū
respectu sui accītis.Uñ nō est sile hic z ibi.qz hic signatur
mā in 9creto qd est 9cretū māli.ibi nō. ¶ Ad aliud argu
mentum 9tra tertiā rñsionē supra dictam.dico q silitudo
Ar.itelligēda est quo ad determinate īportare.nō quo ad
pdicare.Sicut enim tota rō exprimit totū diffinitū:sic ps
rōnis tn̄ ptem rei:sz non sicut tota rō pdicat de tota re:sic
etiā ps rōnis de parte rei.Hec n.est falsa.aia ē rōnale.z ut
rōnale est hois dña.Si ergo fiat pmutatio quo ad distincte
importare:sic 9cedo 9neq.nec quo ad aliud valet silitudo.
¶ Quarta rñsio Boetij sic itelligēda est.genus vtrobiqz
pars est z totum.i.partez distincte iportat per modū toti⁹
appropriate tn̄ pdicat vt totū.i.hns modū totius:z appro
priate diffinit:qz signat partē. Nā diffinitio debet pncipia
diffiniti distincte exprimere.sz distincte nō exprimit genus
nisi partē.iō appropriate loquēdo diffinit vt ps vtrobiqz.
tn̄ in se est totū z ps.vt ostēdit per duo argumēta facta cō
tra illā rñsionē.¶ Ad 3m pncipale negat 9ña.Ad pbatio
nem.dr q tn̄ tenet in cōcretis dictis a 9cretione ad subie
ctum.in alijs vero non.¶ Ad 4m pncipale.dico q qdam
sunt modi qui pp̄rie dicunt modi significandi.qui conue
niūnt dictioni ex impōne.z illi sunt a significato insepara
biles.qz significatū vt significat tali dictione non pōt intel
ligi sub opposito talis modi significandi sine repugnantia:
sicut homo.fm q singulare nō potest intelligi sub mō plu
rali sine repugnantia.Alij vo sunt modi magis pp̄rie dicti
modi intelligendi.qui tn̄ insunt signato fm q sub aliquo
certo mō 9cipit:q qdē sunt sepabiles:qz significatuz vt si
gnificat sub tali dictiōe pōt itelligi sub opposito talis modi
sine repugnātia:sicut se hnt iste intētiōes ad illa qb⁹ appli
cant.Pōt.n.hō itelligi sub opposito hui⁹ itentiōis.spēs si
ne repugnātia vt iste homo.¶ Primi modi qui sunt isepa
rabiles a significato vt significatur per talē dictionez non
relinquūt ipm respectu cuiuscūqz pdicati:z lz non sint illa
que vniuntur:sunt tamē formalia pn⁹ seu rōnes sub qbus
significata vniuntur. Ideo tales modi repugnantes cau
sant falsitatē qn sunt circa idē signatū:vt albedo est alba:
nō qn sunt circa diuersa vt hō est alb⁹:qz ibi nō sunt oppo
ti.¶ Scdi modi extranei sunt signatis vt vniunt p h ver
bū est.eē eni est rei p se:iste aūt itētiōes nō insunt reb⁹ p se:sz
vt cōparant ad itellectuz:iō isti modi non sunt vniti per se.
nec sunt pn⁹ formalia sub qb⁹ signata formalia vniunt:iō
eorum repugnantia non causat falsitatem. ¶ Ad quintuz

negat similitudo. qz implicat fallaciam ɔsequentis ad destructionem añtis. ¶ Ad primã ꝓbõnem. dõm qꝫ Ari. itellexit in causis pcisis sicut exẽplificat. si hñe pulmonẽ est cã respirãdi. ⁊ nõ hñe pulmonẽ est cã nõ respirãdi: sꝫ affirmatio spẽi nõ ẽ pcise cã iferẽdi affirmationẽ gnis. ¶ Ad aliud. dõm qꝫ pꝰ similitudo tꝫ quo ad opponi. quo ad hoc ergo solum tꝫ ɔña. in ꝯmutãdo. sꝫ in ꝯmutãdo ɔcludit eẽ similitudo quo ad antecedere ⁊ ɔseq. ¶ Ad sextũ: dõm qꝫ aial pdicatur de hoie qꝺ est idifferẽs ad idẽ hoi ⁊ ad aliud ab hoie. verificat tñ pro aiali qꝺ est idem hoi. ¶ Cõtra. si aial predicatur de hoie. vt est idifferẽs ad multa. ergo qꝺlibꝫ illoꝝ de illo pdicari põt. ¶ Dico qꝫ ɔñtia non valet. qz illa idifferẽtia est per modũ disiũctiõis. ad aliqd aũt se hñs disiunctiue ad multa non sequit aliqꝺ illoꝝ. qz pro quocũqꝫ poterit verificari. sic in ꝓposito. ¶ Ad septimuꝫ dicẽdum qꝫ diffinitio totius sic est intelligẽda. cuiꝰ nihil est extra. i. cui nihil deest reqsituꝫ ad ipm. sic nature animalis nihil deest in homine de nã aialis. non tamen est pcise illa nã in hoie. ¶ Ad octauum dr vt prius qꝫ est fallacia accidẽtis. ¶ Ad argumẽtum cõtra hoc. Omne qꝺ pdicat: pdicat sub rõne alicuiꝰ vlis. Uerum est de pdicari signato. nõ aũt exercito. qz aliciu inqꝫtum pdicat predicatione exercita que fit per esse. extraneat ratio vlis. ¶ Ad nonum dicitur duplr. vno qdem mõ qꝫ per se suppositũ cõis tñ includit nãm suã cõis tñ signat. i. sꝫ nullum accidẽs. iõ nec est corruptibile p se sic nec cõcised vtriqꝫ. sm qd. s. per accñs. ¶ Alr dr qꝫ spẽs vt est in indiuiduis est corruptibilis. scdm se vero est incorruptibilis ex hoc qꝫ semper continuatur per successionẽ in diuersis indiuiduis.

¶ Aial cuꝫ sit genꝰ de hoie equo ⁊ boue pdicatur que dñt a seinuicem specie nõ numero solum. Ca. co. Questio. XVII.

Queritur De ista scda pticula posita i diffõne gnis. s. differẽtibꝰ spẽ. Utrũ ɔuenienter ponat. Et nõ vr: qz ponit ad distinguẽdũ genꝰ a spẽ qꝺ nõ ɔtigit: qz seqt differẽtibꝰ spẽ: ergo differẽtibꝰ nuõ: per Ari. 5. meta. caꝰ de vno. sꝫ differẽtibus numero ponit in diffõne spẽi: añs aũt nõ distinguit a ɔñte. ¶ Itẽ ista pticula ponit ad distĩguẽdũ genus a ꝓprio: qꝺ nõ ɔtingit: ergo frustra ponit. ergo ⁊c. minor pꝫ: qz aliq gnã itermedia hñt ꝓpria vt nũerus. figura. triãgulus: ⁊c. aut ergo ista ꝓpa pdicant de differẽtibꝰ spẽ: ⁊ sic seqt ꝓpositũ: qz hec pticula tũc ɔueniret ꝓprio: aut nõ: ⁊ tũc nõ erũt ꝓpria: qz ꝓpriũ ɔuertit cuꝫ eo cuiꝰ est ꝓpriuꝫ. ¶ Itẽ si ɔueniẽter ponit tũc pdicari de plibꝰ differẽtibꝰ spẽ: p se iest diffinito ⁊ si hoc. ergo dña spẽ p se subijciunt gnĩ: sꝫ hoc est falsum: g ⁊ pꝰ añs. pꝰ ɔñtia pꝫ ex rõne pmi modi p se. Probatio scde per sile i alijs relatiuis: duplũ. n. p se refert ad dimidium: ergo dimidiũ p se refert ad duplũ. ¶ Idẽ ostendit rõne: qz nihil dr per se relatiuũ nisi ad suũ p se correlatiuũ. Si enim ad correlatiuũ p accñs: cũ illa ɔtingãt eẽ mlta: idẽ p se diceret ad multa. qꝺ est incõueniens. Tum pp auctẽ 5. meta. vbi Ar. illud hꝫ pro incõuenienti in caplo de relatione. Tum etiaꝫ ex rõne relatiui: qz eius esse est hñe se ad aliud: ergo habitudo est ꝺ essentia relatiui: ad diuersa aũt ẽ alia ⁊ alia habitudo: ergo qꝺ per se est ad duo nõ est vnũ eẽntialr. Tum etiã ex proprietate relatiuoꝝ: qz sunt simul nã. ex libro pdicamẽtoꝝ cap. de ad aliqd. si enim. a. per se dicat ad. c. ⁊ b. g. c. nõ existẽte nõ erit. a. ⁊ b. põt esse. qꝫtum est ex se. g. a. erit: ergo sil erit ⁊ nõ erit. Probatio falsitatis pncipalis ɔñtie: qz que per se subijciunt gnĩ sunt tñ intẽtiões: subijci. n. cuꝫ sit itẽtionale sicut ⁊ pdicari. tñ cõpetit itẽtionibꝰ p se: sꝫ ille itẽtiões tñ differũt per mãm cui applicant. igit tñ nuõ ⁊ nõ spẽ: qz differẽtia specifica est dña formalis: vlr aũt dña accidẽtium per subm: est tñ mãlis. ¶ Ad oppositũ est Porphyrius.

Ad questionem dõm qꝫ cõueniẽter ponit vt dña: qz p illã pticulã vle descẽdit in ipm diffinitũ tanqꝫ genꝰ per dñam. Est. n. rõ vlis. pdicari de plibꝰ: q per se diuidit in pluribꝰ spẽ ⁊ numero ⁊ illud ponit: qz diffinitũ est relatiuũ per se. ¶ Ad pm argumentum dr qꝫ genus inqꝫtum genꝰ: nõ pdicat de pluribus numero differẽtibꝰ nisi per accidẽs: sicut idem sm extraneam rõnem põt eẽ genus ⁊ spẽs. ¶ Contra inqꝫtuꝫ aliqd predicat de pluribus spẽ differẽtibus: pdicat de pluribus numero differẽtibus: ergo non extraneẽ. Añs pꝫ: qz ad differre specie sequit differre numero: ⁊ ɔñs predicat de añte cũ reduplicatione. ¶ Ideo dici potest qꝫ diffinitio speciei debet intelligi cum pcisione. s. differẽtibꝰ tñ numero: ⁊ sic non seqt ad differre specie differre numero. ¶ Uel põt dici qꝫ spẽs pdicat imediate de differẽtibꝰ numero: genꝰ vero non: quia mediante specie. ¶ Ad 2m dico qꝫ ꝓprium multis est inqꝫtum est genus: sed inqꝫtum est spẽs. ⁊ ita cõuertit cum eo inqꝫtum predicatur de pluribus numero differentibꝰ. Nõ assumpti est: qz ꝓprium solum est alicuiꝰ inqꝫtũ est aptũ natũ eẽ subm demõstrationis: ⁊ hõ solũ est inqꝫtũ est spẽs: qz solũ inqꝫtũ ẽ spẽs diffinit. cũ ꝺ subo oportet presupponere quid est ⁊ quia est. per Arist. pmo posterioꝝ. inqꝫtum autem diffinitur habet genus ⁊ differẽtiam: ⁊ ita est species. ¶ Ad tertium dicitur qꝫ sic itelligitur illud de differentibus specie. i. de speciebus differentibus: que tamẽ non differunt specie vt ostẽdit ratio. ¶ Aliter negatur cõsequentia secũda: quia ad aliud per se: cõparatur in antecedente ⁊ in consequẽte. ¶ Cõcesse tamen consequẽtia pma potest concedi vltimam cõsequẽs: cum hoc qꝫ illa que per se subijciuntur generi tñ differũt numero: quia differẽtia specie non differunt specie: sed numero tñ: accipiendo differentia specie in subo pro suppositis huius qꝺ est differẽs specie: que sunt differentia specie: qz cõmune in plurali i pdicatur de suppositis multis simul: ⁊ tunc differẽtia spẽ accipitur vt dicit qd respectu suppositorum: sꝫ illa nõ sunt dña specie ꝓut dña specie dicit moduꝫ sicut genꝰ est genus: vt genus dicit qd: non vt dicit modum: sed est spẽs: sicut dña non est dña sed spẽs: sic multa genera. i. multa supposita generis nõ sunt multa gnã. i. multa qbꝰ applicat genus ⁊ modus: nec est opposito modi ad qd nec econtra.

¶ Genus aũt nõ de vna sola pdicat sed de pluribus ⁊c. Ca. co. Qõ. XVIII.

Queritur An genus necessario reqrat multas species. Et sic videt: qz illud ponitur in eiꝰ diffõne ergo est de essentia eius. ¶ Item caplo de specie dicitur genere vno. speciebꝰ autẽ pluribus. qꝺ ꝓbatur. semp enim in plures spẽs fit diuisio generis: qꝺ potest probari: quia genus de sua ratione diuiditur per dñas oppositas vtraqꝫ aũt adueniens generi speciem constituit. Ex hoc cõcludit Boetius in libro diuisionum qꝫ sub vno genere minꝰ duabus spẽbus esse non põt. ¶ Item. 4. topicoꝝ si spẽs pdicatur de equalibus cũ genere interimit qꝺ ponit pro gñe. ¶ Item in alia consideratione dicit. Qm ois generis plures sunt spẽs: ⁊ infra. Si destructa specie destruitur ⁊ genꝰ male assignatur genus: ⁊ infra. Oportet enim de paucioribus speciem qꝫ genus predicari. Ad hoc etiam sunt multe alie auctoritates. 7. meta. ⁊ in libris logicalibus Boetij ⁊ Porphy. ¶ Ad oppositum sicut se habet species ad indiuiduũ sic genus ad spẽꝫ: sed spẽs nõ reqrit multa idiuidua.

T. c. iz. ⁊ vlꝰ.

T. c. zo. in pdicamẽtis c. ꝺ relone.

c. l.

c. 4. ⁊ iz

c. iz.

ergo nec gen⁹ multas spēs. minor pꝫ de sole fenice ⁊ ꝯsilib⁹ speb⁹. ¶ Dr̄ ꝙ nō est sile. qꝛ de rōne gnīs ē diuidi ꝑ drīas oppositas q̄ cū gn̄e ꝯstituunt ad min⁹ duas spēs: nō sic autē spēs descēdit in īdiuidua. ¶ Cōtra. eq̄ eēntiale est cuiq̄ꝫ qđ in ei⁹ diffōne eq̄lr ponit: sꝫ drn̄tib⁹ nuō eq̄lr ponit in diffōne spēi sicut differētib⁹ spē in diffōne generis.

Ad qōnem dr̄ ꝙ gen⁹ siue sumat̄ ꝑ itētiōe siue ꝑ illo cui applicat̄ itētio nō reqrit multas spēs actu vel po⁹. Qđ ostēdit̄ de itētiōe gnīs. qꝛ illa refert̄ ad itētionē spēi: vna ḡ extite spē erit ⁊ gen⁹. qꝛ relatiua sunt sil' nā. ¶ Silr ostēdit̄ de fundamēto itētiōis. qꝛ illud est qđ nāle in spē: ipōle est aūt aliqđ eē sine suo nāli. ergo ipōle est spēm eē nisi gen⁹ sit illo mō: tn̄ sic vle reqrit mlta aptitudinalr. qꝛ diffinit̄ ꝑ aptū natū ꝑdicari de plib⁹: sic ad rōnē gnīs reqrit̄ ꝙ dicat̄ aptitudinalr de plib⁹ spē differētib⁹. ¶ Per hoc ad argumēta in oppositū. Oēs auctres itelligēde sunt de aptitudine: nō de actu vel potētia. Differt āt aptitudo a po⁹: nō aptitudo est iclinatio alicui⁹ ſm se in aliquid vel magis non repugnātia. Potentia aūt est ordo ad actū. Pōt igit̄ po⁹ eē sine aptitudine. vt pōle est graue esse sursum: nō tn̄ est aptū ibi eē. qꝛ repugnat ei ſm se. Et aptitudo est sine po⁹ vt cecus est apt⁹ nat⁹ ad vidēdū: nihil. n. dr̄ priuatū nisi cū est aptū natū hr̄e habitū. ſm Ari. in post ꝑdi
T.c.27. camētis. ca. de oppōne. ⁊ 5. meta. caplo de ꝑuatiōe. nō ē aūt pōle cecū videre. qꝛ a ꝑuatiōe ad habitū nō est nālis regressus. Sic nulli vli q̄ntum est ex sua forma repugnat dici de multis. hec tn̄ aptitudo īpediri pōt. vt qꝛ nō sunt multa de qb⁹ dicat̄. ¶ Cōtra. hic modus dicēdi nō vr̄ eē ad ꝓpositū. qꝛ ꝓcedit de itentionib⁹ ac si supponeret̄ in qōne ītētionē spēi vnā eē q̄ refert ad gen⁹ eēntialr. ⁊ dubitaret̄ an itētio gnīs sit. qđ n̄ vr̄. qꝛ gen⁹ ꝑ se ꝑ refert̄ ad spēꝫ: ... hāc vł illā. vn̄ accidit sibi sic referri ad mlta. nec q̄rit̄ an nā gnīs sit. si nā spēi ē. sꝫ si nō sint mlta qb⁹ applicet̄ itētio spēi. sꝫ tn̄ vnū. s. b. an illi nāe. s. a. applicet̄ itētio gnīs cui applicaret̄ si multis naturis vt. b. c. d. applicaret̄ itētio spēi respectu illi⁹ nature. s. a. ⁊ sic itellecta qōne neutrū mēbrū positiōis est ad ꝓpositū. ¶ Itē nō vr̄ va. qꝛ ipōle est aliqđ eē aptū natum dici de plib⁹ nisi illa plura ab itellectu ꝑ diuersas spēs app̄hēdi possint. sꝫ si sic pn̄t ꝯcipi. ergo ples spēs gnīs sūt ī actu. qꝛ iste ē act⁹ nāe inq̄ntū dr̄ spēs ꝙ actu ꝯcipiat̄ ab itellectu per spēm itelligibilē. qꝛ ſm hoc sibi attribuit̄ intentio spēi. ¶ Itē si aliqđ est aptū natuꝫ dici de plurib⁹ drn̄tib⁹ spē. ḡ plura drīa spē sunt apta recipere ꝑdicationē illi⁹. igit̄ si illa aptitudo sufficit ad gen⁹. ꝯsimilis aptitudo participandi sufficiat ex parte spēi. igit̄ si aliqđ sit gen⁹ actu ꝑꝑ talē aptitudinē. illa multa que participant ipsum aptitudinalr erunt actu spēs. ergo omne gen⁹ multas hꝫ actu spēs. Assumptuꝫ pꝫ. qꝛ equale eē sufficit vtriq̄ꝫ correlatiuꝫ cum sint simul nā. ¶ Pōt igit̄ dici ad qōnem ꝙ ad rōnem generis requiritur ꝙ multas habeat actu spēs. non que existāt actu vel potētia. sed ꝙ tantū actu concipiant̄ per spēm itelligibileꝫ ab indiuiduis acceptā qn̄q̄ꝫ existētibus. ⁊ ꝙ actu habeant aptitudineꝫ participandi gen⁹. qꝛ talis actualitas est illoꝝ inquātum dicunt̄ spēs generis. ¶ Ad argumētuꝫ in oppositum. dicit̄ ꝙ silr spēs reqrit multa indiuidua aptitudinaliter. ¶ Sustinēdo ꝑmam positionem dici pōt ad ꝑmum argumētum cōtra illam. ꝙ si huic nature tātum applicat̄ intentio spēi. ꝙ illi nature que est in hac nā adhuc applicatur intētio generis vt prius. qꝛ adhuc cum concipit̄. minus hꝫ de itellectu q̄ꝫ illud qđ est spēs. ⁊ descendit in illud per differētiam. ⁊ ita est respōsio ad ꝓpositum. ¶ Ad 2ᵐ dicit̄ ꝙ non sufficit ad esse speciei alicui⁹ posse concipi ab itellectu: sꝫ ꝙ in ei⁹ itellectu sit genus: respectu cuius dici debet spēs. qđ nō est veꝝ de illis multis ad que est aptitudo generis. vt ꝑdicat̄ de illis: tamē si sic gen⁹ sit aptum dici de illis qđ aliquādo dicebat̄: ⁊ illa concipiuntur ab intellectu per eādē spēm per quā etiam cū eēnt tūc sunt multe spēs actu. qui actus requiritur ad speciem in actu. quia tunc in eoꝝ intellectu cadit genus sicut ⁊ quādo erant. ¶ Ad tertium negat̄ prima ꝯña. qꝛ forma solis nata est eē in alia mā q̄ꝫ in qua est q̄ntum est de se. nec tn̄ est aliqua mā alia nata recipere talem formam. quia si talis argumētatio teneret in aptitudine. semper esset aptitudo in vtroq̄ꝫ extremoꝝ. ⁊ ita potētia. qꝛ aptitudo in vno extremo non impedit̄ a potentia nisi ꝑꝑ defectū aptitudinis in alio extremo. ¶ Nota ꝙ simplr teneri pōt ꝙ genus nō est aptum natū dici de multis nisi que concipiunt̄ ab intellectu. in quoꝝ itellectu est genus. ⁊ hꝫ sunt species actu siue existant siue possint existere vel non. ⁊ sic sequitur ꝙ genus semper multas habet species actu.

¶ In eo qđ quid diuidit gen⁹ a drīa ⁊ cōmuniter accidētibus. Ca. co. Questio. XIX.

Queritur ē hac tertia ꝑticula diffōnis gnīs. i. in qđ. vtꝝ ꝯuenienter ponat̄. Et nō vr̄. qꝛ illō ꝑdicat̄ ī qđ ꝑ qđ ꝯuenienter rndet̄ ad iterrogationē factaꝫ ꝑ qđ. vt pꝫ ex ꝓbōne Porphyrij. tale nō ē genus hic diffinitū. qꝛ siue q̄rat̄ de re siue de itētiōe spēi: nō ꝯuenienter rndet̄ per gen⁹ vt denotat itētionē. ⁊ tn̄ gen⁹ sic sumptum diffinit̄ hic vt dcm̄ est pri⁹. ¶ Itē hec ꝑticula ponit̄ ad distinguendū gen⁹ a drīa. ꝑ Por. sꝫ h̄ nō pōt. igit̄ frustra ponit̄. ꝓbat̄ minor. drīa. n. supior ꝑdicat̄ de drīa inferiori ꝑ se ꝑmo mō. per t.c.43.
Ari. 7. meta. ⁊ nō sicut drīa. qꝛ tūc per seipꝫ descēderet superius in hāc iferiorē drīam. ergo ꝑdicat̄ supior de iferiori in qđ. ¶ Itē ponit̄ ad separādum gen⁹ ab accn̄te qđ nō ꝯtingit. qꝛ accn̄s ꝑdicat̄ in qđ. qꝛ in oī genere est reꝑire qđ. per Arist. p° topicoꝝ. ¶ Ad oppositū est Porphyrius. c.7.

Dicendum ꝙ ꝯuenienter ponit̄. qꝛ ꝑdicari diuidit̄. in ꝑdicari ī qđ. ⁊ ī q̄le. tanq̄ꝫ ꝑ pmos ꝑdicādi modos. igit̄ per illa descēdit vle in spēs. gen⁹ aūt non ꝑdicat̄ in q̄le. igit̄ in qđ. Intelligēdū ꝙ ꝑdicari in qđ. est ꝑdicare eēntiā per modū eēntie. hoc cōuenit gnī. qꝛ gen⁹ accipit̄ a ꝑte māli. ⁊ iō ꝑdicat eēntiā ꝑ modū substantis qui est modus eēntie. Per oppositū aūt drīa accipit̄ a parte formali. ⁊ iō ꝑdicat eēntiam per moduꝫ īformātis ⁊ q̄lificātis. ⁊ iō in q̄le. ¶ Nota ꝙ q̄litas q̄ est ꝑdicamētum ꝑdicat̄ in q̄le absolute. ¶ Sꝫ drīa subālis ꝑdicat̄ in quale 6.top.
qđ. Ex hoc. n. ꝙ īportat formam ꝑdicat̄ in quale. sꝫ ex hoc e.8.
ꝙ importat subām ꝑdicat̄ in qđ. ideo rōne totius dr̄ predicari in q̄le qđ. Unde pꝫ drīa predicandi inter qualitatem ⁊ drīam. que diuersitas predicandi sumitur a diuersis modis eēndi qualitatis ⁊ drīe substātialis vt pꝫ. ¶ Contra solutionem qōnis. Si ꝑdicari in qđ est ꝑdicari essentiaꝫ per modum essentie. ergo hec est predicatio in qđ: hō est lapis. ¶ Itē si ꝑdicari in qđ est ꝑdicare eēntiam per modū eēntie. ⁊ illud nō est vniuocum rebus diuersoꝝ generum. qꝛ nec eēntia. igit̄ hec particula in qđ nō ꝯuenit rebus diuersorum geneꝝ. ergo nec genus hic diffinitum est vniuocum oīb⁹ illis generibus. ¶ Dico ꝙ ꝑdicari in qđ est predicare eēntiam subi per modū eēntie. ⁊ ꝙ lapis vel aliud disparatum nō ꝑdicat eēntiam hoīs per modū eēntie. qꝛ nō ꝑdicatur de hoīe. nam illo mō tn̄ superi⁹ ⁊ cōe ꝑdicat̄ de ꝯtētis sub illo ⁊ de illis est manifestum. ¶ Ad scḋm pōt ꝯcedi ꝙ predicari in quid est predicare essentiam per modum eēntie. ⁊ hoc est vniuocum: licet essentia non sit vniuoca. quia sufficit essentiam similiter se habere hic. ⁊ ibi ad predicari vniuoce. quia predicari dicit habitudinem. ¶ Ad primuꝫ argumentum dico ꝙ duplex est q̄stio de spē sumpta pro in-

tētione.s.qd est.ꝛ qd ꝑdicat̄.qd ꝑdicat̄ est ꝓpria.q.in itentionib⁹.ꝛ sic ꝯueniēter videtur per gen⁹ vt hic diffinit̄.vt querēti qd ꝑdicat̄ de spē hn̄ videt̄ genus.Si aūt fiat q̄stio cū eē ista est ꝓpria fundamētis.ꝛ sic ꝑdicatiōe exercita ꝑdicat̄ fundamētū gn̄is de fundamēto speī in qd. ¶ Ad scd̄z dr̄ ꝙ dr̄ia nō ꝑdicat̄ in qd de aliquo respectu cui⁹ est dr̄ia. sȝ respectu cui⁹ est gen⁹.sȝ supior dr̄ia est gen⁹ respectu inferioris. ¶ Contra.q2 si sic.ḡ in oī gn̄e sunt tria gn̄alissima.s. spēꝝ ꝛ duaꝝ dr̄iaꝝ. ¶ Itē si dr̄ia inferior sit spēs.ḡ hȝ propriam dr̄iam supiorem in se vt gen⁹.ꝛ aliā dr̄iā supadditā. ꝛ ita illa dr̄ia pari rōe erit spēs respectu supioris dr̄ie.ꝛ ista hēbit aliā dr̄iam.ꝛ illa alia dr̄ia nō pōt eē in alio gn̄e.q2 tūc non subā eēt prius subā.ergo sic procedendo infinite erunt differentie in gn̄e substātie.ꝛ ita nihil erit cognoscibile.q2 nō erit deuenire in primā illaꝝ dr̄iarum. ¶ Ad hoc igitur dicēdum sicut dictum est ꝙ tota coordinatio dr̄iaꝝ reducit̄ ad coordinationem spēꝝ. ¶ Ad 3ᵐ ꝑncipale.dico ꝙ nihil ꝑdicat̄ in qd de illo respectu cui⁹ est accn̄s.sed respectu cui⁹ est gen⁹.vt color nō ꝑdicat̄ de suba in quid.sȝ de albedine respectu cui⁹ est genus.

¶ Et.n.principiū qddam est huiusmodi genus carum q̄ sub ipso sunt spērum. Qō. XX.

Queritur vtꝝ genus sit pn̄ᵐ speī. Et q2 nō vr̄.q2 idē nō est pn̄ᵐ ꝛ ꝑncipiatum:q2 ꝑncipiū ꝛ ꝑncipiatū distinguunt̄.Sȝ gen⁹ est idē speī.ergo nō pōt eē pn̄ᵐ speī.maior pȝ.ꝓbatio minoris est duplex.pma est hec.q2 genus sȝ pħm nihil aliud est ꝑter eas q̄ sunt gn̄is spēs.

7.meta. t.c.43. ¶ Itē gen⁹ ꝑdicat̄ de spē per se.hec enim est per se.hō est aīal.sȝ qd̄ ꝑdicat̄ ꝑ se de aliquo nō est distictū ab illo.ḡ est idē sibi. ¶ Itē gen⁹ est totū respectu speī.ergo nō ē pn̄ᵐ ei⁹. ꝯn̄a ꝓbat̄.q2 pn̄ᵐ est simplicius ꝑncipiato:sȝ totū est cōpositius eo cui⁹ est.ꝛ an̄s pȝ.per auctorē in lr̄a.vbi dicit.gen⁹

c.de spē. est totū respectu spēꝝ. ¶ Ad oppositū est auctor in lr̄a in cōparādo tertiā significationē gn̄is ad pmā.vbi dicit ꝙ sic gen⁹ tertio modo dictū est pn̄ᵐ spēꝝ.sic gen⁹ pmo mō dictum est principium multitudinis.

Ad questionem dōm ꝙ sic.sumēdo gen⁹ pro nā in q̄ fundat̄ ipa itentio ꝛ nō pro itētiōe.qd̄ declarat̄ sic.Gen⁹ est eēntiale pn̄ᵐ cognoscēdi spēm.ḡ est eēntiale pn̄ᵐ speī.ꝯn̄a ꝓbat̄.q2 diffinitio faciens scire diffinitū.exprimit essentialia pn̄ᵃ diffiniti.qd̄ est speī solū ꝓprie loquēdo.q2 nihil ꝓpe diffinit̄ nisi spēs.an̄s pȝ ꝑ pħm.6⁰ topi. ¶ Sȝ sciēdū ꝙ eēntiale pn̄ᵐ speī est duplex.qd̄dā sm rē qd̄ est ps rei in exn̄tia.cuiusmodi sūt mā ꝛ forma.Aliud sm rōnē.qd̄ iportat eādē rē sub mō ideterminato:quā spēs iportat mō determiato.ꝛ h̄ si illud nomē imponat̄ ad significādū illā rōnē put sumit̄ vel a mā:vel a forma.Nūc aūt gen⁹ puta aīal nō est pn̄ᵐ speī.puta hoīs. pmo mō.s.sm eē.q2 si sic.tūc nō vere ꝑdicaret̄ de ea.ergo est pn̄ᵐ speī.scd̄o mō.ꝛ iō si hō debeat diffiniri.cū diffinire sit act⁹ rōnis.in ei⁹ diffōne dȝ poni aīal tanq̄ pn̄ᵐ speī sm rōnez ꝛ eq̄ rōnale.Et sicut in re nā māe extraneat̄ nāe forme.ita ꝙ neutrū ē dicibile de altero.ita apud rōnem itellēs gn̄is extraneat̄ itellectui dr̄ie.licet eadē res importet̄ per vtrūqȝ. Idē.n.significat aīal qd̄ hō.ꝑter determinationez vltime forme.ꝛ hoc significat ꝑ modū qd ꝛ ꝑ se dictū.ꝛ iō sm Porphy.ꝑdicat̄ in qd. Rōnale aūt idē significat cum determiatiōe vltime forme.sȝ tn̄ ꝑ modū q̄lis ꝛ denoīantis.ꝛ iō apud rōnez ꝯcept⁹ gn̄is ꝛ dr̄ie sunt extranei. ¶ Et ꝓpter rōnes est sciendū ꝙ hec est dr̄ia iter partes rōnis.ꝛ partes sm rem.q2 licȝ vtrūqȝ significet partes toti⁹.partes tn̄ sm rōnē significāt ptes toti⁹ ꝑ modū toti⁹.ptes aūt sm rē significāt ptes ꝑ modū ptis.vbi grā.gen⁹ hoīs.puta aīal. est ps ei⁹ sm rōnē. Nā a sua pᵃ impōne iponit̄ ad significādū partē hoīs.puta hn̄s aīam sensitiuā.q2 tn̄ eā signat per modū toti⁹.ꝛ nō ꝑ modū ptis.iō vē ꝑdicat̄ de hoīe. Sȝ nō est sic de pte sm rez.q2 es qd̄ est ps mālis statue.significat ptē ꝑ modū ptis.ꝛ iō de statua n̄ pōt ꝑdicari. ¶ Per h̄ ad rōnes dōm ꝙ nō est incōueniēs idē eē totū.ꝛ ptez diuersimode.Ideo dicit Boetius libro diuisionū ꝙ genus in ꝑdicatione est totum.in diffōne vero est pars.

¶ Amplius autem sic ꝙ spēs est que de plib⁹ differētib⁹ numero in eo qd̄ qd sit ꝑdicat̄.ꝛc̄.

¶ Ca.iij. Questio. XXI.

Circa capi.de spē q̄rit̄ an h̄ diffō speī .s.spēs est q̄ ꝑdicat̄ d plib⁹ nūo drn̄tibus in eo qd̄ qd.sit ꝯuenienter data. Et nō vr̄ ꝑ Porphy.q dic̄ ꝙ gen⁹ ꝛ spēs sūt duo correlatiua.ꝛ ꝓp h̄ necē ē in vtrorūqȝ rōnib⁹ vtrisqȝ vti.hic aūt nihil ponit̄ ꝑ qd̄ habeat̄ correlatiuū.s.gen⁹.ergo male diffinitur. ¶ Item hec diffinitio ꝯuenit generi vt pȝ.q2 legt̄. differētib⁹ spē.ergo differētib⁹ numero:vt supra. ¶ Item non sunt multe diffinitiōes eiusdē.per Ari.sexto topi.sicut nec multe eēntie.q2 si sic nō eēt diffinibile.cū ergo spēs cōueniēter diffiniat̄ sic.que ponit̄ sub assignato gn̄e.nō ꝯuenienter diffinit̄ hac diffōne. ¶ Item per hāc diffōnē.ponit̄ sub gn̄e.hr̄ ꝙ ꝑ se est subijcibilis.ergo nō est per se ꝑdicabilis.igit̄ altera diffō falsa.q2 opposita nō isunt eidem per se. ¶ Dicit̄ ꝙ relatiue opposita pn̄t iueē eidē.sȝ nō respectu eiusdē q2 sic sūt opposita.sȝ ꝑdicabile respectu idiuiduoꝝ est subijcibile respectu gn̄is. ¶ Cōtra.si diffiniat̄ ꝯuenienter ꝑ gen⁹.q2 ad ipm referēt.ḡ per se refert̄ ad genus.Illud refert̄ ēt ad idiuidua ꝑ q̄ diffinit̄ in hac scd̄a diffōne.ḡ idē bis dr̄ relatiue.qd̄ est ꝯtra Ari.5.meta. t.c.20. ¶ Itē ad ꝑncipale. per hāc diffōnē nō separat̄ spēs a diffōne. ¶ Itē spēs nō ē ꝑdicatū.ꝑ Ari.pᵒ topi.ergo male diffinit̄ ꝑ ꝑdicari. ¶ Ad oppositum est Porphy.ꝯsilr posset hic argui pro.ꝛ ꝯtra.ꝛ obijci sicut supra.vbi q̄situ est de diffōne generis.

Dicendum ꝙ diffō ei⁹ cōueniens est.sicut supra dcm̄ est de diffōne gn̄is. ¶ Ad pmū argumētum dicit̄ ꝙ species dicitur correlatiue ad genus.ꝛ ideo necesse est aliquā diffinitionem eius dari in qua ponatur genus.ꝛ est ista.species est que ponit̄ sub assignato genere.Aliam aūt comparationem hȝ species ad individua. non scd̄m quaȝ est genus.quia sic negat Porphy.extrema habere duas habitudines.sed scd̄m quā est species.ꝛ ideo c.de spē. necesse est ipsum habere aliam diffinitionem in comparatione ad individua. ¶ Ad secūdum dictum est supra.questione decimaseptima. ¶ Ad tertium:dicit̄ ꝙ vnius absoluti cuius est diffinitio indicans ei⁹ esse in se nō sunt multe diffinitiones.Species aūt per se refertur ad duo. ¶ Contra saltem non habebit tunc nisi duas diffinitiōes.q2 sicut tantū hȝ vnam in comparatione ad indiuiduum.sic tātuȝ vnam in comparatione ad gen⁹.Dat tamen Porphyrius. duas in comparatione ad gen⁹.dicit enim hec qdē assignatio.s.predicari de pluribus ꝛc̄.speciei specialissime est.que solum species est.Alie vero erunt specierum non specialissimarum.ergo ad minus sunt due alie preter istā. ¶ Hoc cōceditur:ꝛ dicitur ꝙ species pōt habere cōparationem duplicem ad genus:vnam vt ordinatur sub ipso.aliam v̄o vt genus enunciatur de specie in propositione.Primo modo datur hec diffinitio.Species est que sub assignato ponitur genere.Secundo modo hec. Species est de qua genus ꝛ in eo qd̄ qd est predicatur. ¶ Contra.liber predicamentorum immediatius ordinatur ad librum perihermenias q̄

iste.sed in pdicamētis nō determinaṫ de icōplexis inq̄tū vnū enūciaṫ de alio.q2 tūc in lib° periermenias supflueret dterminare de noīe ⁊ vbo q̄ significāt icōplexa sub illis rōnib°.g̊ multo min° diffiniṫ hic spēs.vt de ea enūciaṫ gen°. ¶ Hoc pōt ↄcedi.⁊ dici ꝙ tn̄ ponit vnā diffōnē in ↄparatiōe ad gen°.⁊ tūc hec rō.s.q̄ poniṫ sub gn̄e expōiṫ p seq̄ns ⁊ p.i.de q̄ ⁊c̄.Qr aūt dr̄ alie erūt nō spālissimaꝶ.i.alie notificatiōes nō diffōnes.q2 ꝫ q̄dā diuersitatē tn̄ ꝫ qd notificāt spēs.ↄsilis.n.diuersitas poterit iueniri ↄparādo spēs ad idiuidua ſm quā ↄpatione tn̄ poniṫ vna diffō. ¶ Ad 4.m dcm̄ est supra. ¶ Ad arg.m ↄ hoc pōt dici ꝙ spēs nō tn̄ ꝫ diuersa sibi accn̄tia referṫ ad gen° ⁊ iduidua:q2 tunc p neutrū diffiniref:sic nec hō lꝫ sibi accidat duplū:sed essentialr ⁊ p se ↄpaṫ ad vtrūq3.Et qd dr̄ (idē nō referṫ bis.) Intellexit Ar.ꝙ accn̄s nō referṫ ad subm ⁊ terminuꝫ:sic inuit in tra.ibi.nō est aūt itell's ad itelligētē ⁊ itelligibile: ⁊ tūc nō est ↄ pdicta. ¶ Uel oꝫ dicere ꝙ idē nō referṫ p° ad diuersa:p se tn̄ pōt:q2 p̊ ad vnū per suā rōneꝫ. per se vo ad aliud ſm rōnē sui gn̄is. Relatiuū.n.ſm gen° ē relatiuū per se.q2 icludit in sua eēntia illud per qd referṫ. Impole ē enī absolutū in sua eēntia eēntialr icludere relatiuꝫ:sic spēs ꝫ suā ꝓpriā rōnē dr̄ ad gen°: ſm aūt rōnē sui gn̄is.s. vl'i dr̄ relatiue ad illa de q̄b° pdicaṫ.q2 dici de.couenit sibi inq̄tū est vle.vbi gr̄a.duplū ꝫ se referṫ ad dimidiū: lꝫ ꝫ sui gen° ad submultiplex: nō est tn̄ oīo sile.q2 ibi correlatiuū gn̄is ↄtinet correlatiuū spēi.hic nō. Jō p° diffō ē spēi ꝓpa ſm se.q2 daṫ per ei° p̊mū correlatiuū. 2° daṫ per posteri°.q2 magis est ad ꝓpositū.est enī ꝓpa spēi inq̄tuꝫ est vle. ¶ Ad 5m pōt cōcedi ꝙ diffinitio nō est distinctū vle a spē ſm ꝙ hic de vlib° agiṫ. Uel aliter ꝙ non pdicaṫ in qd sed in qd ⁊ in q̄le.q2 nō hꝫ simplr̄ vnū modū pdicādi: sed duos sicut genus ⁊ differētia ex q̄bus est. ¶ Ad 6m dictū est qōne.iz.in solutione p̊mi argumenti.

¶ Participatiōe enim speciei plures homines sunt vn° hō. Ca.eodē. Qō. XXII.

Ueritur de vitate isti°. plres hoīes sunt vn° hō. Qr sit va vr̄. q2 seqṫ.ꝑticipatiōe spēi plres hoīes sūt vn° hō.g̊ plures ⁊c̄. aīs est verū per Porphy. g̊ ⁊ ↄn̄s. ꝓbatio ↄn̄tie. q2 nihil diminuit ab alio nisi ponaṫ ex pte eiusdē extremi:ꝫ ꝑticipatiōe spēi:poniṫ in aīte a pte subi. ⁊ vn° hō.g̊ vn° nō diminuiṫ in aīte. ¶ Itē qn̄ aliqd se hꝫ ad aliq̄ simplr̄ ⁊ ſm qd:si addaṫ sibi aliqd determināš ꝫ qd:stat tn̄ p illo.sed lꝫ vn° se hꝫ ad vnū nūero simplr̄: ⁊ ad vnuꝫ spē ſm qd.g̊ cū sibi addaṫ in ꝓposito nomen spēi.s.hō:tn̄ stabit hic p vnitate spēi. ⁊ sic est va ꝓpō.ergo simplr̄ ē va. ¶ Itē ſm Ar.5.me^a.vlr̄ ꝫ ꝙ aliq̄ hn̄t in aliquo idiuisionē sic sunt vnū in illo:plres hoīes in hoīe hn̄t idiuisionē:q2 forma hoīs vniuoce iest eis.ergo sūt vn° hō. ¶ Iteꝫ vterq3 istoꝶ est vnus hō.ergo plures hoīes sunt vn° hō.aīs ē verū:q2 vterq3 istoꝶ est singularis. ꝓbatio ↄn̄tie:q2 oppositū ↄn̄tis.s.tn̄ vn° hō est vn° hō. nō stat cū aīte.s.vterq3 istorū est vnus hō.q2 ibi attribuiṫ vnus hō subo ad min° pro duob°. ¶ Ad oppo.m si plures hoīes sūt vnus hō.ergo per cōuersionē seqtur. vn° hō est plures hoīes. ↄn̄s est falsum.q2 sua ↄdictoria est vera.s.nullus hō est plres hoīes. ¶ Itē in subiecto ⁊ pdicato accipiṫ idē sub oppositis modis qui nō sunt separabiles a significato ſm ꝙ significaṫ per istas dictiones ideo ꝓpositio falsa.

Ad qōnē dōꝫ ꝙ vn° pōt accipi cathegorematice: ⁊ si sigṅat ōītēꝫ entis. ⁊ sic ō eo loqṫ Ar. 5. ⁊ 4.meta. ⁊ tūc diuidiṫ ab Ar. ibidē.5.meta.i m̄ltos modos. vltimo aūt in ca.° de vno poniṫ q̄tuor modi ad quos oēs pcedētes reducūtur.s. vnū numero. vnū spē. vnū gn̄e. ⁊ vnū ꝓportiōe. Si vnū cathegorematicū se hꝫ equoce ad h̄ q̄tuor.tūc sūpto vno sic.adhuc distinguēda est ꝓpō penes equocationē vni° cathegorematici. ⁊ p trib° sensib° est va.lꝫ p 4.° ē falsa.s.p vno nūero. ¶ Si aūt sicut forte verius ē vnū se hꝫ ad hec q̄tuor.vt ad simplr̄. ⁊ ꝫ qd.qd vr̄ ex dictis Ari.5.° meta.vbi dr̄ ꝙ ad vnuꝫ nūero seqṫ vnum spē. ⁊ vlterius gn̄e. ⁊ ꝓportiōe. ⁊ nō eꝫ.q̄si sic minor rō vnitatis in vno spē q̄ nūero. ⁊ gn̄e q̄ spē. tūc dōm ē ꝙ ꝓpō ē falsa vt vnū est cathegorematicū.q2 cū hic nihil sibi addatur ↄhens ad vnitatē ſm qd. stat tn̄ p vno nūero.qd est vnū simplr̄. ¶ Alr̄ sumiṫ vnū vt est sincathegorematicū. ⁊ sic diċ modū itelligēdi ter.m p supposito dterminato: idē terminate tn̄. ⁊ hō sic sūptus p supposito nō iest subo. Jō sic ꝓpō est falsa.nihil.n.est in subo. vtute cui° posset vnus hō cōfundi: ⁊ accipi p diuersis.q2 copulatio nō ↄfundit:q2 tūc hec eēt va in sensu cōposito.duo. ⁊ duo sūt duo. qd falsum ē.in illo.n.sensu ē hec va duo ⁊ duo sūt q̄tuor.ex q̄bus seqtur ꝙ q̄tuor sunt duo.qd est ipole.g̊ altera p̊missarū in sensu cōposito:in quo iferūt illā ↄnē. ¶ Ad p̊mū argumētum.nego ↄn̄am. ¶ Ad ꝓbationē.dico ꝙ illa determinatio itelligēda ē de pdicato.sic.plres hoīes sunt vn° hō participatiōe spēi.i.in ꝑticipādo spēm. ¶ Ad 2m.dico ꝙ determinabile nō ↄhit determinationeꝫ.sed ecōuerso.maxime nō ad scdm qd. vn̄ hic.hō mortu°.nō stat mortuus ꝫ qd. lꝫ aliq̄n ↄhat ipm ad supposita.nā hic.hō albus. stat albū tantū p albo in hoīe. ¶ Ad 3m dico.ꝙ nō valet ↄn̄a. sunt idiuisa in hoīe siue in forma hoīs.g̊ sunt vn° hō vel hō idiuisus.q2 in aīte significaṫ hō.vt hn̄s rōnē determinatōis respectu vnius.sed in ↄn̄te vt determinabile. ¶ Ad q̄rtū dico negando ↄn̄am. ¶ Ad ꝓbationē.dico ꝙ illud qd ponitur loco cōsequentis si sit vnuꝫ vt hic.iste ⁊ iste sunt vn° hō:est vera in sensu diuisionis. licet nō cōpositionis.nō.n. habet pro opposito tantum vnus homo. sed hanc nō plurēs.que bene stat cum antecedēte.quia hic negaṫ pdicatū a plurib° sumptis per modū pluriū: qd ibi affirmaṫ ō pluribus sumptis p modū vnius.q2 ibi diuisim huic ⁊ illi.est enim vterq3 signū diuisiuū.hic ↄiūcti in ambob°. ¶ Uel pōt ↄcedi ꝙ stant simul.tātū vnus hō est vnus hō. ⁊ vterq3 est vnus homo. q2.n. vterq3 distribuit p suppositis diuisim nō excludiṫ aliqd suppositū hic tantuꝫ vnus homo sub illa rōne.q2 pro eis distribuit vterq3.

¶ Differentia vero cōmuniter ꝓprie ⁊ magis ꝓprie dr̄. Cap. quarto. Qō. XXIII.

Irca ca.m ō dr̄ia q̄riṫ p̊ an hec diuisio p° dr̄ie.s.i dr̄iā cōiter ꝓpe ⁊ magis ꝓpe sit ↄuēiēs. Qr nō vr̄.q2 nō ē diuisio gn̄is i spēs.gen°.n.eq̄ ꝓpe dr̄ de speb°. Nec toti° in ptes itegrales.q2 totū nō pdicaṫ de partibus talib°.sed diuisiuꝫ hic pdicaṫ de diuidentib°. Nec vocis in significatiōes.q2 tūc hec vox dr̄ia p̊mo iportaret illa tria. ⁊ nō seq̄reṫ ad diuidētia.nec eēt diffinibile.q2 equoci nō est diffinitio. Nec ē aliqua diuisio p accn̄s.pꝫ.q2 in oī mēbro diuisionis itelligiṫ p se diuisuꝫ qd nūq̄ accidit in diuisiōe p accn̄s. ¶ Itē hec diuisio nō est p opposita.tū q2 ē trimēbris.ergo aliqd mēbroꝶ alteri nō opponiṫ.q2 tn̄ vnū vni opponiṫ. Tū q2 ad vnū mēbrū seqṫ aliud.seqtur.n. differunt magis ꝓprie.g̊ differūt cōmuniter.l.accn̄te aliquo.seqṫ etiaꝫ.dr̄nt ꝓprie. ergo cōmuniter. ⁊ etiā seqṫ.differūt magis ꝓprie. ergo ꝓprie. ¶ Cōsimilis dubitatio est de diuisione que poniṫ ad declarandum diffinitionē generis ibi.eorum que predicantur ⁊c̄. quia qd predicaṫ de plurib° predicaṫ ꝓprie.qd de vno solo cōmuniter.vnū etiā mēbrū videtur seq ad aliud

⁊ vniuersalr̃ de diuisionibus per ꝓpꝛie ⁊ cõmuniter datis.
¶ Ad oppositum est Porphyrius.

Dicendum ꝙ tales diuisiones sunt bone.qꝛ sunt vocis in significatiões.nõ vocis eq͂uoce penes pͥᵐ modũ equocatiõis.qꝛ sic equoca pͥmo ĩpor/tant multa.ſ꜕ penes ſcðm modũ.qꝛ vox sic equoca signifi/cat vnũ ꝓpꝛie.⁊ ex ĩpositiõe.aliud trãsumptiue ⁊ ex vsu.sic
c.z. dicit Aris.pͥmo elẽchoꝝ.ſcðs modus ẽ ex eo qð soliti sum⁹ sic dicere.¶ Ad pͥᵐ argumẽtũ.pꝫ ꝙ nõ seq̄r ad diuidẽtia. neq꜕ diffinir̃ vt equocũ.ſ꜕ sumpta in vno sensu vniuoca est ⁊ põt diffiniri.⁊ eẽ pͥncipium ꝯñtie.¶ Ad ſcðm dico ꝙ mẽ/bra sunt opposita.¶ Ad pͥmum.ꝯ hoc dicẽdũ ꝙ hꝫ reduci ad diuisionẽ bimẽbrẽ sic.dñaꝝ q̄dã magis ꝓpꝛia.quedaꝫ nõ magis ꝓpꝛia.⁊ vltra.nõ magis ꝓpꝛia q̄dam ꝓpꝛie.q̄dã cõiter.⁊ sic vlr̃ oĩs diuisio nõ bimẽbꝛis reducit̃ ad bimem/brẽ. Alia aũt mẽbꝛa posita sũt mẽbꝛa subdiuisiõis.⁊ ponũ/tur pp̄ breuitatẽ loco diuisi in eo ex ꝗ ꝙ diuisum est vnuꝫ mẽbꝛum pͥncipalis diuisionis.¶ Ad zᵐ ꝯ hoc dico.ꝙ mẽ/bꝛa dbẽt ĩtelligi sub pͥcisiõe.⁊ sic nullũ seq̄r ad aliŏ.¶ Sic etiã in diuisiõe seq̄nti.q̄dam facit alteratũ q̄dam aliud.q̄ mẽbꝛa nõ sunt opposita nisi sumat̃ alteratum tantum.

¶ Differt.n.soꝛ.a pla.alteritate.⁊ ipse a se sene vel tã puero.vl̃ tã viro. Ca.co. Qõ.XXIIII.

Queritur circa pͥᵐ mẽbꝛũ diuisiõis dñie. An sit hec vª.soꝛ.se/nex differt a seipso puero. Et non videt̃.qꝛ relatio req̄rit duo extrema ĩ actu.qꝛ si sit. suũ subꝫ ẽ.⁊ si ꝗ.ei⁹ correlatiuũ est.qꝛ rela/tiua sunt sil̃ nã. Sꝫ soꝛ.senex ⁊ soꝛtes puer nõ sunt sil̃ nã in actu.ꝰ dñia q̄ est relatio q̄/dã nõ est ĩter illa vt extrema.cuius oppoᵐ notat illa ꝓpõ.
¶ Itẽ si soꝛ.senex differat a seipo puero.ergo nõ ẽ idẽ sibi puero.ꝰ nõ est idẽ sibi. Pꝛia ꝯña pꝫ:qꝛ idẽ ⁊ differẽs oppo/nunt̃.ꝰ ad vnũ seq̄r negatio alteri⁹. Pꝛobatio ſcðe ꝯñe.ne/gatio in añte negat idẽtitateꝫ vl̃r.ꝰ seq̄r negatio idẽtitatis eiusdẽ a se.sic̃ a supioꝛi ad ĩferi⁹ negãdo.⁊ ꝗ tñ signat ꝯñs.
¶ Itẽ seq̄r.soꝛ.senex differt a se puero.ꝰ soꝛ.senex ⁊ soꝛtes puer differũt.ꝰ soꝛ.senex ⁊ soꝛ.puer sũt multa.⁊ vltra.ꝰ soꝛ. ⁊ soꝛ.sunt multa.ꝯñs est falsum.ꝰ ⁊ pͥᵐ añs. Pꝛobatio pͥme ꝯñe.sic.n.seq̄r in oĩb⁹ relatiuis eq̄parantie. Seq̄r.n.soꝛ.est sil̃is pl̃oni.ꝰ soꝛ.⁊ plato sunt siles. Et rõ est ꝗ.qꝛ relatiuum eq̄parãtie equalr̃ denoĩat vtrũq꜕ extremũ. Pꝛobatio ſcðe.
T.non hñte.c. dñia est spẽs multitudinis.p Arist.ꝰ ⁊ .io.metaᶜᶜ.seq̄r ergo. differũt.ꝰ sunt multa.sicut seq̄r.albũ ẽ.ꝰ coloꝛatũ. Pꝛobõ
T.c.io. tertie ꝯñe.qꝛ ab ĩferioꝛi ad suũ supi⁹ tꝫ affirmãdo.queãd/
iz.⁊.i7.⁊ modũ a determinatiõe nõ diminuẽte seq̄r ad determinabi/
inde. le.sic arguit̃ ibi.ꝰ ꝯña bõa.¶ Ad oppᵐ ẽ Poꝛphy. ¶ Itẽ arguit̃ rõne sic.circa ens ĩmediate opponunt̃ ideꝫ ⁊ diuer/
T.c.iz. sum.p Arist.io.meta.aut ꝰ soꝛ.senex ⁊ soꝛ.puer sunt idẽ.vel diuersuꝫ. Nõ idẽ.qꝛ tũc ꝗ affirmatiua.soꝛ.senex ẽ soꝛ.puer eẽt vª:ſ꜕ hoc est falsuꝫ.est ꝰ diuersum:⁊ hic sumit̃ differẽs vt ẽ cõmune ad omne diuersum.

Respõdeo dðm ꝙ ꝓpõ distinguẽda ẽ sm̃ equoca/tionẽ.qꝛ supto differre in cõi ẽ vª ꝓpõ. qꝛ isto mõ qðcũq꜕ accñs ĩpedit oĩmodã idẽtitatẽ.¶ Acci/piẽdo tñ dñiam ꝓpꝛie vel magis ꝓpꝛie.est ꝓpõ falsa.vt pꝫ ex rõne istaꝝ dñaꝝ.¶ Ad pͥᵐ argumẽtum.põt dici ꝙ opꝫ extrema rel̃onis eẽ in actu quo ad rõnẽ referẽdi ⁊ nõ quo ad exñtiã.qꝛ pri⁹ ⁊ posteri⁹ licꝫ nõ sil̃ existãt:tñ sil̃ sunt sm̃ rõnẽ qua referunt̃.nã qñ pri⁹ est sub rõne pꝛioꝛis.posteri⁹ est sub rõne posterioꝛis:licet tũc nõ existãt.¶ Alr̃ põt dici. ꝙ soꝛ.puer nõ est p se extremũ hui⁹ rel̃onis.ſ꜕ soꝛ.puer dif/ferẽs.qꝛ p se extrema rel̃onis eq̄parãtie noĩant̃ eodẽ noĩe illi⁹ rel̃onis.illud aũt extremũ est p se sil̃ cũ soꝛ.sene differẽ/te.qꝛ p eodẽ tpe est ꝗ differẽs ab illo.⁊ illð ab isto.¶ Ad ſcðm dico ꝙ hec ꝯña nõ valet.nõ ẽ idẽ sibi puero.ergo nõ est idem sibi.qꝛ in pͥᵒ negat̃ idẽtitas respectu termi accñta/lis.in ſcða vº respectu termini subalis q ĩpoꝛtat̃ p sibi.qð est relatiuũ recipꝛocũ.⁊ in ꝗ fit fallacia ꝯñtis.qꝛ ad diuer/sitatẽ accñtalẽ nõ seq̄r diuersitas subalis:ſ꜕ ecõuerso. Sꝫ si ly sibi in ꝯñte referat añs cũ determinatiõe.s.ꝗ totũ.soꝛ.se/nex.tũc pꝫ ꝯñtiã nõ valere.qꝛ ĩ añte ⁊ ꝯñte respectu diuer/soꝝ terminoꝝ accñtaliũ negat̃ idẽtitas. Vñ qð hic assumi/tur in ꝓbõne:ꝙ in añte negat̃ idẽtitas vl̃r.falsuꝫ est.ſ꜕ tñ respectu h⁹ termi soꝛ.puer. ¶ Ad ꝫᵐ dico ꝙ negat̃ pͥᵒ ꝯña pp̄ negationẽ ĩclusam in differt.vt pꝫ in aliis.qꝛ hec est vª. soꝛ.differt ab oĩ hoĩe.sicut soꝛ.nõ ẽ idẽ oĩ hoĩ.hec tñ ẽ falsa. soꝛ.⁊ oĩs homo differũt.sicut hec.soꝛ.⁊ oĩs homo non sunt idẽ.¶ Ad ꝓbationẽ dr̃ ꝙ tenet in relatiuis eq̄parãtie vbi nõ includit̃ negatio vt de simili pꝫ.sic nõ est de differẽtia:
¶ Cõtra hoc.negatio ĩclusa in differt nõ tollit talẽ ꝯñtiaꝫ nisi ꝓpter hoc ꝙ terminus pͥcedens ipsum ⁊ subseq̄ñs di/uersam habent suppositionem.vnde tenet obseruata eadẽ suppositione talis consequẽtia ẽt cũ differt. Sed in singula/ribus non refert pꝛeponere vel postponere negationẽ.per Arist.secundo perihermenias.ergo in illis cum differt he/ c.i. per. ne tenet talis consequẽtia.¶ Ideo põt concedi illud.vlti/mum ꝯñs.s.soꝛ.senex ⁊ puer sunt multa:ſ꜕ non sequit̃.ergo soꝛ.⁊ soꝛ.sunt multa.qꝛ illa determinatio in añte respectu talis pͥdicati:diminuit a soꝛ.absolute.iõ non seq̄t̃ vt supe/rius ad ĩferius.ſ꜕ vt sm̃ quid ad simplr̃. Sil̃r in illo ꝯiũcto sumit̃ soꝛ.sm̃ accñs.qꝛ sm̃ rõnẽ alicuius qð sm̃ rõnẽ talis pͥdicati est sibi extraneũ absolute sumpto.⁊ in dictis ſ꜕ ac/cidẽs siue pͥdicatis siue subiectis non tenet a ꝯiunctis ad di/uisa per Arist.secũdo perihermenias. T.z.

¶ Differentia est qua abũdat species a genere. Ca.co. Questio. XXV.

Queritur ð hac pͥᵃ diffõne dñie.s.dñia ẽ q̄ spẽs abũdat a gñe.an sit cõ/uenienter data. Et nõ vr̃.qꝛ qð abũdat ab alio ẽ ĩ pl̃s illo.gen⁹ ẽ ĩ pl̃s q̄ spẽs ⁊ nõ eꝯ.p c.ð sube Arist.in pͥdicamentis.vbi dicit.aial plus cõplecti q̄ hõ.ergo ⁊c̃.¶ Iteꝫ.si sic.q̄ro a quo spẽs hꝫ dñiaꝫ.nõ a nullo.qꝛ ex nihi/lo nihil fit.nõ a se:qꝛ nihil facit se eẽ in actu. Si igĩ hẽat.ꝰ hꝫ hoc a gñe:ſ꜕ hoc est ĩcõueniẽs pp̄ duo. Pꝛimũ est.qꝛ tũc nõ abũdaret in hoc a gñe cum vtrũq꜕ hẽat illud. Scðo.qꝛ hñet tũc gen⁹ in se ꝯ͂ria:qua.n.rõne vna spẽs hꝫ vnã dñiam a gñe:pari rõne alia spẽs habebit aliã dñiam sibi oppositã. ergo vtrũq꜕ hꝫ.ergo opposita sil̃.¶ Dr̃ hic sicut Poꝛphy/rius in l̃ra innuere vr̃:ꝙ spẽs hꝫ dñiam a gñe.⁊ ita genus hꝫ illam dñiaꝫ in potẽtia tñ.spẽs aũt actu. Nec seq̄t tũc pꝛi/mum incõueniẽs.qꝛ illud abũdare dꝫ ĩtelligi quo ad actu hñe.¶ Ad zᵐ dr̃ ꝙ nõ est incõueniẽs opposita simul ineẽ eidẽ in potẽtia.¶ Cõtra pͥmũ. A nullo põt aliq̄d veri⁹ hñri q̄ ipm illud in se hẽat:igit̃ a gñe nõ põt spẽs hñe veri⁹ dñiã illã q̄ gen⁹ hẽat illaꝫ.ſ꜕ spẽs hꝫ illã actu.gen⁹ tñ in potẽtia. ergo spẽs illã a gñe nõ hꝫ.¶ Cõtra ſcðm.oĩs potẽtia est re/ducibilis ad actũ.igit̃ si opposita in potẽtia ĩsunt gñi:pote/rũt ineẽ actu.qð est impoĩe.¶ Item contra vtrũq꜕ simul. Illud qð tñ inest alicui in potentia non pͥdicat̃ vere de il/lo cum hoc verbo est.qꝛ eẽ denotat actualeꝫ vnionẽ extre/moꝛum:sed hec est vera.animal est rationale.ergo pͥdicatũ non tñ inest subo in potẽtia. ¶ Ad oppositũ ẽ Poꝛphyri⁹.

Dicẽdũ ꝙ species abundat a genere in differẽtia.qꝛ diffinitio exprimit totũ per se intellectũ dif/finiti:quia aliter non cõueniret pͥmo diffinito ſed diffini/tio cõstat ex genere ⁊ differẽtia.ergo differẽtia est aliquid

de per se intellectu speciei: & nō de intellectu generis: quia si sic: gen⁹ p se pdicaret de differētia: vel ecōuerso: quorum vtrūqȝ est falsuȝ: & nugatio eēt in diffōne: qꝛ ponēdo rōnē generis & differētie loco nominū idē bis dicereť. ergo species abūdat differentia a gñe. ℂ Ad pᵐ dico ꝙ eē in plus est duplr. s. fm cōtinētiā actualē vel potētialē: siue fm indifferētiā: & isto scdo mō genus est in plus: vt vult auctoritas addducta. spēs vo alio mō. & iō sic abūdat a gñe. ℂ Ad zᵐ dico sic dictū est: qꝛ sic cōpositū nāle hȝ formā in potētia a mā indḡtū mā est in potētia p se ad formā. & iō qñ mā ē: est ēt forma cōpositi in potētia. formā aūt hȝ cōpositū in actu ab agēte: qd actu iducit formā in māȝ: sic spēs in po⁹ hȝ differētiā a gñe: qd est pportionale mãe. ℂ Ad pᵐ ꝯ h. ꝯcedo ꝙ spēs nō hȝ dñiaȝ in actu a gñe: qꝛ nec gen⁹ illā hȝ actu. ℂ Ad zᵐ pōt dici ꝙ nō ē icōueniēs opposita in actu iesse eidē gñe: ȝ sit icōueniēs de codē nuō. ℂ Uel alr. ꝙ po⁹ nō dr hic ordo ad actū: sic sumiť. 9. meta. ȝ po⁹ dr hic ideterminatio: sic p oppositū act⁹ ppe determinat aliḋ: et tūc gen⁹ hȝ differētias in potētia. i. ideterminate: & isto⁹ nō itelligiť ppō illa: ꝙ ois po⁹ reducibilis ē ad actū. ℂ Per hoc ad aliud. cōcedo. n. ꝙ hec est vā. aial est rōnale. nā sua ꝯdictoria est falsa: ȝ nō est vā vlr. nō est. n. icōueniēs aliqd pdicari vē de eo qd est in potētia ad ipsuȝ. i. indeterminate se habet ad ipsuȝ: & hoc particulariter nō vlr.

ℂ Definiunt autem & hoc modo. ca. eo.

Ueritur ℂ Questio. XXVI. an dñia possit diffiniri. Et nō vř. qꝛ dñie nō est dñia. sic. n. eēt pcedere in infinitū. oē aūt qd diffiniť habet differētiam. ℂ Item sola spēs diffiniť: differētia non est species. ℂ Ad oppositum est Porphyrius.

Ad qōnē dōȝ ꝙ dñia pōt diffiniri: qꝛ hȝ gen⁹. s. vle: qd p aliquā p se dñiaȝ descēdit in ipsaȝ: vt patebit in solone qōnis sequētis. ℂ Ad pᵐ. ꝯcedo ꝙ dñie nō est dñia: respectu cui⁹ dñia hȝ rōnē dñie: ȝ pōt hře dñiā: respectu cui⁹ ipsa est spēs: sic hic: qd est pdicari in q̄le: p qd ꝯstituiť dñia in sua spē: sic hō p rōnale. ℂ Cōtrā. tūc dñia respectu alicui⁹ nō est dñia. qd est falsuȝ. qꝛ nēcio est dñia & p se. ergo respect⁹ ad qōcūqȝ nō poterit illud tollere. Cōcedo ꝙ differētia vt qd in se nō est differētia vt modus: tñ necessario est differentia vt qd sic species est modus eius. ℂ Ad aliud concedo ꝙ differentia est species.

ℂ Differētia est que de pluribus differentib⁹ specie in eo qd quale sit predicatur. ca. eo.

Ueritur ℂ Qō. XXVII. An hec diffinitio sit ꝯueniēs: dñia pdicať de plurib⁹ differētib⁹ spē in eo ꝙ q̄le. Et nō vř. qꝛ diffinitū excedit diffōnē. pdicať. n. diffinitū de vltima differētia & cōpletiua spēi & non diffō: qꝛ illa dñia tñ iest spēi spālissime: & ei⁹ suppositis. ℂ Itē diffō excedit diffinitū. pbať. qꝛ sensibile pdicať de plurib⁹ differētib⁹ spē in eo ꝙ q̄le: & tñ nō est dñia: qꝛ dñia est abstractū significās aliquā intētionē zᵐ. Impole est aūt aliquā zᵐ intētionē in abstracto pdicari de pᵉ intētiōis. pbatio assūpti. qꝛ differēs dř denoiatiue a dñia. denoiatiuū āt tñ differt ab abstracto solo casu. g̃ &c̄. ai⁹ pȝ p Porphyriū. naȝ vbi vult exponere mēbra diuisiōis dñie exponit sic. differt. n. Sor. senex a se puero: & ꝯslr in alqs. ℂ Itē. hoc qd est pdicari de est rō relatiui: vt pȝ de vli. dñia aūt nō est relatiuū: qꝛ relō nō referť. eēt. n. pcedere in infinitū. dñia autē est relō: qꝛ fm ipsaȝ referť differēs ad differēs. est. n. relō eqparātie. oē. n. differēs aliq̄ dñia differt. a differēte g̃ dñia si referť. ℂ Hoc ēt pȝ iductiue. qa ad nullā rē pᵉ itētiōis referť: qꝛ nō est sil'nā cū aliq̄: nec ad aliquā zᵐ itētionē: qa nō ad gen⁹ vel spēȝ vel iduiduū: qa qōlȝ illoꝝ hȝ correlatiuū: vt pȝ ex pdictis. nec ad ppriū: vel accñs. qd est manifestū. ℂ Itē. oē diffinitū differt spē ab alijs p suā diffōnē. differētia aūt nō differt: qa subiectū & pdicatū significāť sub oppositis modis inseparabilib⁹: qui causant falsitatē. Itē Porphyri⁹ ponit alias diffinitiones. ergo vel ille nō valent: vel ista nō valet: qa vni⁹ tñ est vna diffinitio per Arist. 6. topicorū. ℂ Ad oppositū est Porphyrius.

Dicendū ad qōnē ꝙ dñia est zˣ. q̄dā vltima: q̄daȝ itermedia. hec diffō ꝯuenit dñie intermedie vlr: & est vā diffō. ponunť. n. ibi gen⁹ & dñia ipsius dñie: qꝛ dñia spēs est respectu vlis: sic de gñe pel⁹ dctñ est: qꝛ vle p dñias sibi additas i ipsaȝ dscēdit: qa ille p se diuidūt vle: & ipsuȝ ad dñiaȝ ꝯbūt. dñie āt p se diuise supioꝝ p se sūt ꝯstitutiue iferioꝝ: qꝛ p illas supi⁹ determinať ad iferi⁹: tamē nō est diffō dñie vlr: qa nō dñie vltime. Sic. n. est q̄dā spēs spālissima: & q̄dā subalterna: & sic est aliq̄ descriptio data de spē spālissima tñ: sic est dñia q̄dā vltima: & q̄dā itermedia: sic ꝙ est aliq̄ descriptio ꝯueniēs dñie itermedie cui⁹ ē ista. ℂ Cōtra. illa dñia vltima nō diffiniť nisi p differētib⁹ nuō. g̃ est aliḋ vle ab ista dñia hic diffinita: sic spēs est aliḋ vle a gñe. nō. n. est alia dñia iter gen⁹ & spēȝ: nisi in differentib⁹ spē & nuō: q̄ duo ꝯslr se hñt circa pdicari in qd & in q̄le. cū igř pdicari in qd faciat duo vlia: g̃ pdicari in q̄le alia duo. ℂ Itē. fm nullā vnā diffōnē dñia ꝯuenit dñie itermedie & vltime: qꝛ in illa diffōne oȝ hře pdicari de plurib⁹ in q̄le: & nō poterit poni differētib⁹ spē: nec nuō. g̃ equoce cōuenit illis: nec illḋ tñ. de plurib⁹ in q̄lo sufficit. qa plurib⁹ equoce ꝯuēit plurib⁹ spē & nuō: sic vnū equoce ꝯuenit vni spē & vni in nuō: vt pȝ. 5. meta. ca. de vno. Sȝ tūc vř ꝙ diffinitio vlis: in q̄ poniť pdicari de plurib⁹ absolute: & nō p aliq̄ signato: nihil valeat. vel si sic: tūc poterit dñia diffiniri isť cōi p pdicari de plurib⁹ i q̄le: itelligēdo q̄le p q̄li eēntiali. ℂ Sȝ ꝯ. tūc gen⁹ & spēs erūt vnū vle: sic & dñia: cui⁹ vni⁹ vlis eēt vna diffō pdicari de plurib⁹ in qd. Dici pt ꝙ gen⁹ & spēs nō tñ differūt p h. ꝙ ē pdicari de plurib⁹ nuō & spē differētib⁹: ȝ in qd ꝯuenit eis equoce: qa gen⁹ pdicat ptē eēntie: spēs vo totū. nō sic āt q̄le subale ꝯuenit equoce dñie vltime & itermedie: qꝛ vtraqȝ dič ptē formaleȝ. diffō igiť ista est tñ dñie itermedie: & nō vltime. ℂ Dñie aūt in cōi est sufficiēs diffō pdicari de plurib⁹ in eq̄le: q̄ cōuenit vtriqȝ dñie. pdicari āt in qd vniuoce nō ꝯuenit gnī & spēi. iō illa sūt duo vlia: dř vo vnū. ℂ Pro diffōne āt vlis & differētie sic. in cōtoȝ dicere plā eē vniuocū ad plā spē: & ad plā nuō: ȝ vnū isť vni nuō & spē: sic simplr & fm qd: sic nō hō est vniuocū ad mortuū & nō mortuū: ȝ hō ꝯueniat simpliciter & fm qd illis: nec vnū ē equocū ad illa: qꝛ tūc suuȝ oppoᵐ eēt equocū: cū sibi oimode opponať: ȝ sigt simplr vnū nuō: & p alijs nō accipiť nisi p determiationē distrahētē: sic nec hō p hoie mortuo. Nec est icōueniēs vnū: ȝ nō sit equocū. adhuc distingui in hec. 5. meta. & 1. topic. qa sic multa alia noia distinguunť ibi. nō in equocata: sed in simplr & fm qd: vt pȝ ibi de pu̇atiōe. ℂ Ad pᵐ argumētū pȝ. ℂ Ad zᵐ dico ꝙ dñia pōt eē nomē pᵉ itētiōis: vel zᵉ. pᵒ mō. est nomē abstractū: & sigñat relōne: & est spēs multitudinis: vt multū est dñia entis. Scdo⁹. est cōcretū: sic & alia noia intētionū: de qb⁹ hic agiť & trāsumiť a dñia: vt est nom pᵉ intētionis. significat aūt intētionē applicabilē ei: qd est pncipiū formale dñie: vt est res prime intētionis. ℂ Cum ostēdiť ꝙ sit abstractū: pōt dici ꝙ differre tñ diciť denominatiue a dñia: vt est nomē pme intētōis: & qd dicit Porphyrius ꝙ Sor. senex differt a se puero: nō est: qꝛ differentia: vt est intētio: sit in vno extremo: & denoiet ipm sic. sor.

T.c.2.t inde.

L.4.

T.c.8.t inde.

5.meta^{ce} t.c.27.

differt: sz sic est illud ad ppositū si sor. senex differt a se puero. ergo dīa est iter extrema vt dīa est nomē pme itentiōis. ergo in altero extremo est aliqd pncipiū qd dr̄ dīa vt differētia est itētio illud est pueritia. ergo pueritia est dīa cōis: z sic est itelligēdū de extremis alioz mēbroz. ❡ Ad 3m potest dici q dīa vt est res pme itentiōis est relatio: z sic nō refert. vt aūt est scda itētio refert z nō est relatio. Cū aūt per inductionē ondit q nō refert: pōt dici q fm rōnē sui generis refert ad illud de quo dr̄ qd vocari pōt subm: qz pdicatū refert ad subm nec ad indiuiduū nec ad spēm vt
c.9. ad pmū correlatiuū: qz fm Arist. 4. topi. ops spēm dici ad illud ad qd gen⁹ dr̄. ❡ Dicit aūt in spāli q dīa fm q diuisiua dr̄ ad gen⁹. nō q gen⁹ sit pmū ei⁹ correlatiuū: qz pᵒ est spēi: sz rōne diuisi ita q pmo dr̄ ad diuisum. fm aūt q est ↄstitutiua dr̄ ad spēm nō inqtū spēs: sz inqtū ↄstituta per dīam. ❡ Per hoc pz ad 5m: qz non sunt multe diffinitiones dīe fm se: sz pma est eius fm q est ↄstitutiua spēi. est. n. sensus. dīa est q abūdat spēs a genere. i. que cū genere ↄstituit spēm: ita q ibi ponit spēs vt correlatiuū dīnie inqtū spēs est ↄstituta: z dīa ↄstitutiua: abūdat a genere: ponit p ↄstituere z ppa rōne ↄstituēdi: qz nō vt gen⁹ ↄstituit spēm. ❡ Scda diffinitio est dīe itermedie inqtū est vlē: sed si sumat gnālis dēpto hoc q est dīntib⁹ spē: est ppria dīntie inqtū hic de illa agit. ❡ Alie due diffinitiōes sunt dīe inquātū diuisiua est. pma dat a diuisione actiua in qua ponit rō dīe diuisiue. s. nata diuidere: cū correlatiuo. s. diuiso z termino diuisionis. s. ea in quā diuisuz diuiditur. s. ea que sunt sub eodē gnē. ❡ Quarta nō multū valz: vt ipse dicit in lr̄a: z cū corrigit tunc ↄbit magis ad dīam ↄstitutiuā. ❡ Ad 4m pōt dici: q dīa vt est nomē scde intentiōis est equocū. vno. n. mō significat itentionē applicabilē ei qd est pncipiū dīe vt est relatio realis: sicut rōnale dr̄ dīa: z sic est vlē hic. Alio mō significat relationē rōnis: cui⁹ spēs sunt dīa nuō z dīa spē a qb⁹ dr̄ denoīatiue differens spē z differens nuō: z sic est abstractū: sicut qn̄ est nomē pme intētiōis. Hoc videt pbabile: qz differēs spē est vniuoce in oi gnē. ergo est denoīatiuū itētiōale. silr dīa diffinita sic qua differunt a se singula: repit in oi gnē: qz tn̄ diuersificat per mām accn̄talē. ergo z differēs ↄcretiue dem: qd ponit in ei⁹ diffinitiōe. nō est. n. diffinitio nec descriptio cōueniēs nisi ↄuertat cū diffinito vel descripto. ergo aliquo mō est dīa abstractū: z nomē scde intētiōis: a quo possit denominatiue dici differre: vt est intentiōale. ❡ Tūc ad argumentū ↄcedo q dīa differt ab alijs vniuersalibus diffinitione z spē. nec signat idē per subm z pdicatū sub dispatis rōnib⁹. ❡ Cōtra. videt q dīa vt est vlē sit abstractū: tuz qz est q dīnt a se singula per qrtaz diffinitionē. quo. n. aliqd est albū illud est albedo. Tū ēt qz si sit ↄcretū z denominatiuū: a quo abstracto dicet denoīatiue videt q a nullo. ❡ Ad pm dico q diffinitio sic itelligi dz. dīa est q non vt forma iformāte vt est de albedine: sz qua vt itētiōe applicabili ad pncipiū dīe spē singula differūt a se dīa spē: qz differre denoīatiue dr̄ de dīa vt est relatio ratiōis. ❡ Ad aliud dico q ei⁹ abstractū nō significat vno nomie: sicut nec abstractū generis spēi z accn̄tis vel ppzij: que oia constat eē cōcreta: sz pōt exprimi p circūloquutiōe sic: intētio dīntie: z illud nō pdicat de rōnali. ❡ Juxta dicta pōt dici q multū cū oibus spēbus suis: z ita vnū per oppositū pōt equoce eē res vel intētiones. pmo mō loquit de eis metaphysicus. scdo logicus: z sic facilr saluat eoz vniuocatio in oi gnē: tn̄ in qd pōt esse equocū ad plura spē z nuō: saluat ēt quō plurib⁹ nō sit equocū in diffōne vniuersalis.

❡ Risibile enim est mortale de homine predicatum in eo quod quale est homo dicitur: sed non in eo quod quid est. cap. eo.

❡ Questio. XXVIII.

Queritur De vltima pticula scde diffōnis dīe. s. an dīa pdicet i qle: Et q nō vr̄. qz qd dr̄ a qdditate: dīa pdicat qdditatē ei⁹ cui⁹ ē: alr nō pōeret in diffōne ei⁹. igr pdicat i qd. ❡ Itē si pdicat in qle igr ē qlitas: ↄñs ē falsum: qz accn̄s ē posteri⁹ suba. dīa est pᵒr spē. ❡ Itē si pdicat in qle pdicat denoīatiue. ↄñs est falsuz. qz qd pdicat denoīatiue pdicat aliā eēntiā a subo. ❡ Itē pdicatio denoīatiua distiguit ↄ pdicationē vniuocā. p Ar. i pdicamētis. dīa āt pdicat vniuoce sicut spēs z gnā. p Ar. in pdicamētis. caplo d suba. in scda ppetate. ergo nō dnoīatiue. ❡ Ad oppo est Porphy⁹.

Dicendum q dīa pdicat in quale: qd ondit auctor duplr. Prio qz ad qōnē factā p qle ↄueniēter rn̄det p dīaz. 2º qz sic est in cōposito reali ita pportiōablr est in cōposito rōnis. in cōposito āt reali ē aliqd hn̄s rōnē māe: z aliqd rōnē for: igit in cōposito rōnis erūt aliq̄ isti pportionabilia. nā oia ex qb⁹ fit vnū p se: alteq est vt potētia: alteq vt act⁹. per Ar. 8º metaphysi. T.c.6.
dīa āt nō hēt modū māe: qz nō est idetermiata: nec in potentia: que ppria sunt māe. ergo hēt modū forme. forma vo z qlitas z act⁹ idē sunt. ergo hēt modū qlis respcū spēi: z hoc est pdicari in qle. ❡ Intelligendum tn̄ q sic est act⁹ duplex. 9.t.15.
Prim⁹ qui facit ens simplr in actu. Et secundus qui psupponit ens in actu. z tn̄ facit ens in actu tale: sic est for duplr z qlitas duplex z ita a qlitate duplici duplex ē mod⁹ qlis: dīa sumit a pmo actu. s. a for specifica. que est qlitas eēntialis. z iō pdicat in qle eēntiale nō accn̄tale sicut alia duo vlia sequētia. ❡ Ad pmū argumētū dico q ad pdicari in qd nō sufficit q pdicet qd: sed q pdicet qd per modū qd. dīa aūt pdicat eēntiā per modū iformātis: nō per modū subsistentis. ❡ Ad scdz dico q est qualitas fm q dicit 5º T.c.19.
metaphysice. sed nō vt qlitas est vnū gnālissimū sed equiuoce: vt forma qlitas z actus sunt eadem transcendentia. ❡ Ad 3m dico q ↄñtia nō valet: qz ops addere in añte q pdicat aliā naturā: z illud est falsum: z sine illo nō sequit ↄñs. Uel alr. q accepto qli accidetali in añte. vz ↄñs: sed sic nō ponit añs veru. nā denoīatiuū differt a pncipali solo casu. z cadētia ad subiectū: z illud tn̄ cōuenit his q predicant in quale accidētale: qz qd pdicat in quale eēntiale nō hz ipsuz pro subto: vt accidēs dicit eē in subto. ❡ Contra rn̄sionē ad pm argumētū. si pdicet qd z nō p modū qd. igitur illud quod predicat z modus sub quo predicat sunt opposita. dico q opposita debēt fieri circa idem. ideo qd vt res z quale vt modus non opponunt: sed res rei z modus modo: vt plurale significatuz: z singulare: vt modus nō opponunt. sunt. n. sil in hac dictiōe plurale zc̄.

❡ Assignant z hoc modo. differentia est qua differunt a se singula. nanq fm genus nō differunt. Sum⁹ enim aialia nos z irrōnalia: sed additū rōnale disiunxit nos ab illis. Rationales sumus nos z dij: sed mortale appositum nobis disiunxit nos ab illis. cap. eo.

❡ Questio. XXIX.

Circa 4m diffōnē dīe qrit an mortale sit dīa aialis rōnalis diuisiua z hois cōstitutiua. Et sic videt p Porphyriū hic z in caplo de specie. Itē. rōnale nō est vltima hois differētia. ergo pter illā oz addere aliā. illa aūt nō est nisi mortale. pbatio añtis. vltima differētia cōuertit cū diffinito: sz rōnale nō

c.3. ↄuertit cū hoīe: qꝛ inest intelligētijs: vt hic dicit Porphy.
t.c.33. ⁊ Arist. i. ethic. ¶ Dr̃ ꝙ equoce īest illis ⁊ nobis. ¶ Con-
t.37. tra. ꝑ Arist. 2. de aīa. potētie distinguunt̃ ꝑ act⁹: ⁊ act⁹ per
obīa. obꝫ āt act⁹ itelligēdi eoꝝ ⁊ nr̄i idē est. s. qḋ qd est rei
mālis: ſaltē idē gnē. ḡ po⁹ nālis vniuoca. Itē3. si rōnale sit
vltima hoīs dr̃ia: ḡ irrōnale erit dr̃ia vltima ↄstitutiua al-
teri⁹ spēi tñ: qꝛ dr̃ie diuisiue addite gnī silr̄ spēs cōstituūt.
¶ Ad oppositū. aīal rōnale nō ꝑdicat̃ in qd de differēti-
bus spē. ḡ nō est gen⁹. añs pꝫ. qꝛ itelligētie: cū nō sint sube
aīate sensibiles: nō erūt aīalia ꝑ locū a diffōne: ⁊ pter nos
ille sunt tñ rōnales. ḡ anial rōnale nō hꝫ dr̃ias diuisiuas.
¶ Itē. mortale nō ↄstituit spēꝫ. ꝓbatio. dr̃ia sumit̃ a for⁹:
vñ inest spēi rōne forme: mortale tñ rōne māe: qꝛ mā est
T.c.22. ꝑn⁹ qua res pōt eē ⁊ nō eē. ꝑ Arist. 7. meta. ⁊ hoc intelligit̃
tñ ð materijs idiuidualib⁹: ꝙ nō ꝑtinēt ad speciei eēntiā.
¶ Itē. dr̃ia ꝑ iest spēi: postea vō idiuiduis: qꝛ ꝑ formā spe
In ꝓhe⁹ ciei. mortale vō ecōuerso: qꝛ ꝑ Arist. i. meta. act⁹ ⁊ gnōnes
oēs ꝑ se sunt circa singularia: vt callias sanat̃ ꝑ se. hō vō ꝑ
accidēs: mortale dicit aptitudinē ad trāsmutationē. apti-
tudo aūt ad aliqd est eius per se: cui⁹ est termin⁹ aptitudi-
nis. ¶ Itē. differētia est prior spē: vel silr̄: sꝫ mortale poste-
T.c. 9.15 rius hoīe ſm naturā: qꝛ pri⁹ nā est hō ꝙ̄ sit apt⁹ ad disso-
lutionē. ¶ Itē. vltima dr̃ia cōuertit̃ cū diffinito. mortale
nō cōuertit̃ cū hoīe. ¶ Itē. dr̃ia cōducit ad eē: ⁊ est ꝑs rei
per Porphyriū. mortale nō cōducit ad eē hoīs.

Ad qōnē dōm ꝑꝑ istas rōnes ꝙ aīal rōnale nō est gen⁹: nec mortale dr̃ia diuisiua ei⁹: vl' cō-
stitutiua hoīs. ¶ Ad Porphyriū dr̃ ꝙ loquit̃ ſm opionē
Platonis: q dicit itelligētias aīalia eē rōnalia. diffinit eñi
aīal ꝙ est suba se mouēs motu volūtario: ⁊ hec rō cōpetit
itelligētijs. ¶ Cōtra ħ Porphyri⁹ nō loquit̃ hic de aīali
ſm hāc diffōnē: sꝫ ſꝫ hāc. suba aīata sensibilis: qꝛ ponēdo
coordinationē coꝝ ꝙ sunt in gnē sube: diuidit corp⁹ aīatū
T.c.i in insensibile ⁊ sensibile: ⁊ sub corꝑe aīato collocat anial: ꝑ
hoc intēs gen⁹ descēdere in hāc spēꝫ ꝑ alterā dr̃iarū diui-
siuarū. sic aūt collocat Arist. aīal: ⁊ silr̄ diffinit ꝑ illud ge-
nus ⁊ illas differētias. ḡ loquit̃ ſm opionē Arist. Pōt igr̄
cōcedi ꝙ nō loquit̃ de aīali ſm opionē Platonis: qꝛ ſm
illā rōnē nō loquit̃ quā ponit Plato de aīali: sꝫ loquit̃ ſꝫ
opionē vulgi. nihil. n. cōiter ↄcipit̃ nisi ꝑ aliquā spēm ima-
ginatiuā. ⁊ iō cōiter imaginatio circa isensibilia decipit. iō
T.c.75. dr̃. 3. phy. ꝙ fatuum est credere imaginationi. ⁊ iō vulgus
sequēs imaginationē ↄcipit de intelligētijs q̄si idē qḋ de
substātijs corpeis: ⁊ ita cēnt ponēda aīalia rōnalia ſm ve-
rā rōnē aīalis. sic aūt loquit̃ Porphyri⁹: qꝛ logī min⁹ pue
ctis: q nō intelligūt multū remota a sensu. ¶ Ad rōnē di-
co ꝙ rōnale est equocū nobis ⁊ intelligētijs. ipse enim in-
telligūt per spēs inatas nō acquisitas. ideo nō egent sensi-
In pri⁹ bus ad sciētias: nos vō indigemus. per Arist. i. posterioꝝ.
qꝛ ois nr̄a cognitio ortū hꝫ a sensu. ¶ Pꝫ. Ipse intelligunt
T.c.14. cōplexa sine discursu: nos vō cū discursu: vt dicit̃. 3. de aīa.
⁊ alibi. oē nostrū intelligere est cū cōtinuo tpe. ¶ Cōtra. qꝛ tunc
eodē mō irrōnale erit equocū: qꝛ quot modis dicit̃ vnuꝫ
C.i2. oppositoꝝ: tot ⁊ reliquū. per Arist. i. topi. ergo hec est ve-
ra vno modo. intelligentia est irōnalis. qḋ videt̃ inconue-
niens. ¶ Itē. equiuoca sunt quoꝝ solū nomē cōe est. ḡ si
rōnale sit equiuocuꝫ illis ⁊ nobis: sequit̃ ꝙ tñ sit cōe ſm
nomē: sed nos sum⁹ intelligētes ſm rem. ergo ipse tñ ſm
nomen. ¶ Ad primū istoꝝ dici pōt ꝙ nō est incōueniēs
hāc multiplicitatē cōcedere ſm equiuocationē: intelligen-
tia est irratiōalis: ⁊ vera est in vno sensu. ¶ Uel aliter. ꝙ
est simplr̄ vera: qꝛ irrationale tñ opponit̃ ratiōali: vt est
dr̃ia aīalis. nō aūt vt est dr̃ia cōstituēs spēꝫ sube incorpee:
sicut cōuenit intelligētije: ⁊ tūc hec. hō est rōnalis. est ois
falsa: ⁊ hec. hos est irrōnalis. ois vera. ¶ Cōtra. ꝑuatū nihil
ꝑpe dicit̃: nisi hoc ꝙ est aptū natū hr̄e habitū. hos nō est
apt⁹ eē rōnalis. ḡ nō est irrōnalis. ¶ Pōt dici ꝙ in compo-
sitione irrationalis debet accipi negatiue: non priuatiue.
¶ Contra. tūc nō est dr̃ia aīalis diuisiua: qꝛ excedit aīal:
nec ꝑdicat̃ de eo ꝑ se dr̃ia supioꝛ. s. sensibile: qꝛ nō est ð in-
tellectu ei⁹: si tñ iportat negationē rōnalis. ¶ Dici pt ad
vtrūqꝫ ꝙ hic est tñ negatio in gnē: nō ex gen⁹ vt est dr̃ia
aīalis. ¶ Uel pōt ↄcedi ꝑꝑ 2ᵐ istoꝝ ꝙ nō ē dr̃ia ꝑpe lo-
quēdo: qꝛ dr̃ia q̄lꝫ accipit̃ a forma. ⁊ iō diuersarū speciū di-
uerse sunt dr̃ie ꝑpe. ¶ Alr̄ pōt dici ad pᵐ obonē ꝙ ꝑua-
tiue oppositū actui: vel alicui significāti actū ꝑuat actū ⁊
relinqt aptitudinē: sed ꝑuatiue oppositū alicui significāti
aptitudinē ꝑuat actuꝫ ⁊ aptitudinē: ⁊ si qd relinqt: hoc est
tñ ſm gen⁹. rōnale āt tñ sigñat aptitudinē: ⁊ irrōnale ħ
ꝑuat: est tñ irrōnale aptū hr̄e rōnē ſm gen⁹: qꝛ inq̄tū aīal
sibi nō repugnat: sic̄ nec talpe videre. ¶ Ad aliū de rōne
equocoꝝ: dico ꝙ equocū in vtroqꝫ sensu est vniuocū signi-
ficās aliqd: ⁊ non tñ vox: tñ nihil est cōe sigñatis: nisi tñ
vox: sꝫ in ħ sensu accipit̃ vox cū vno sigñato in isto: ⁊ cum
alio sigñato i alio: sic rōnale ſm vocē ⁊ sigñationē pfectio-
rē in se iest illis ꝙ̄ nob. ¶ Ad illū qḋ ꝓobꝫ est ↄ illā diffio-
nē pōt dici ꝙ dcm̄ Ari. verū est: sed nō dicit ꝑ se potētias
distigui per obīa: sꝫ pri⁹ distingui per diuersos modos ope-
rādi. aliter nō eēt sensus cōis distīcta po⁹ a sensib⁹ ꝑticula-
rib⁹: qḋ est ↄ Arist. 2. de aīa. distingui̇t. n. a sensib⁹ ꝑticula- t.c.145.
rib⁹ ꝑꝑ diuersum opandi modū circa ideꝫ obm̄: qꝛ qḋ ꝑ se ⁊ citer
cognoscit̃ ab aliq̄ sensu particulari per se cognoscit̃ a sensu
cōi. ¶ Ad aliud ꝑncipale pōt dici ꝙ nō opꝫ ꝙ si vna dr̃ia
cū genere ↄstituat spēm spālissimā: ꝙ alia similr̄: sꝫ vtraqꝫ
ↄstituat spēm. vñ aīal irrōnale: si irrōnale sit dr̃ia vera: po-
test eē gen⁹ intermediū: ⁊ aīal rōnale diffinitio cōpleta ho-
minis: ⁊ hoc maxime est vez: qñ est oppō impfecti ad pfe-
ctū: in quolibet eñi genere vno perfecto existe sunt multa
impfecta per recessum ab illo ſm diuersuꝫ gradū: vt pꝫ in
coloꝛib⁹: rōnale aūt est pfectissimū in genere aīalis.

¶ Proprium vero quadrifariaꝫ diuidunt ⁊c. caplo. v.

¶ Circa capitulum de ꝑprio. Questio. XXX.

Ueritur Utrum ꝑpriū sit vle. Et nō videt̃: qꝛ oppositū nō
ꝑdicat̃ de opposito. ꝑpriū ⁊ cōe opponun
tur. ḡ hec est falsa. ꝑpriū est cōe: sed cōe ⁊
vle idē sunt. ḡ. ¶ Itē nulla itētio ꝑdicat̃
vere in abstracto de re pme itentiōis: hec
est vera. risibilitas est ꝑprietas. ergo ꝑpriū nō est itentio.
¶ Itē per Arist. in. 4. topico. si gen⁹ est ad aliqd: ⁊ spēs. vle C.9.
est ad aliqd. ꝑpriū non. ḡ ⁊c. Prima ps minoris pꝫ: qꝛ vle
cū sit eētialr̄ ꝑdicabile dr̃ ad illud de quo ꝑdicat̃ siue ad
subijcibile. Scōa ꝓbat̃: qꝛ ꝑpriū nō refert̃ ad illud: cuius
est ꝑpriū. nā nullū accn̄s refert̃ ad suū subm̄: qꝛ tūc dē ac-
cidēs eēt relatiuū. ¶ Silr̄ illud cuius est ꝑpriū ꝑus nāli-
ter est ꝑpō. relatiuū aūt sil' est nā cū correlatiuo: nec ad ali
quā aliā refert̃ intētionē: vt pꝫ inductiue: sicut argutū est
supra. de dr̃ia. ¶ Itē ꝑpriū manet nō existe intellectu: qꝛ
nō existe itellectu: adhuc sicut ꝑus: hr̄e tres: inest oī triā-
gulo ⁊ soli ⁊ semp. ¶ Ad oppositū est Porphyri⁹ ⁊ Arist. C.3.⁊.4
p⁹ topico. ponēs ꝑpriū esse ꝑdicatū. ḡ vle.

Ad qōnem dicendū ꝙ ꝑpriuꝫ est vle: qꝛ ꝑdicat̃ de pluribus. est enim ſm Arist. ꝑmo
topico. ꝑdicatū ↄuersim. i. ↄuertibilr̄ de illo: cui⁹ est ꝑpriū.
illud aūt est vle: qꝛ pōt eē demrātiōis subm̄: qꝛ oē ꝑprium
pōt demrāri de eo: cui⁹ est ꝑpriū per diffōnē. vniuersaliuꝫ
aūt est demrātio. per Arist. ꝑmo poste. ḡ si ipm subꝫ ꝑdica- C.4.
tur de plurib⁹: ⁊ suū ↄuertibile ꝑdicat̃ de plurib⁹: quod est

ppriū. ¶ Intelligendū tn̄ q̄ ppriū est eguocū: q2 pōt esse nomē pme itētiōis: ⁊ sic opponit̄ cōi: ⁊ pōt aliqd dici ppriū indiuidui: sicut ⁊ spēi: ⁊ sic est ɔcretū ⁊ a ppietate dictum. ¶ Alio² ppriū est nomē scōe intētiōis signās intētionē secundā .s. pdicatū ɔuertibile nō pdicās eēntiā: vt diffinit̄ pmo topicoꝝ. ⁊ sic est spēs vniuersalis: q2 vlē descendit in ipm p drias per se diuisiuas ei⁹ .s. pdicari ɔuertibilr in q̄le accidētale. ¶ Ad pᵐ argumᵐ dici pōt q̄ ppriū opponit̄ cōi vt est res pme intentiōis: nō aūt vt est scōa itētio. Uel aliter: q̄ sunt relatiua: ⁊ vnū relatiuū dr̄ de alio: nō tn̄ oppositum de opposito: q2 nō sunt opposita nisi respectu eiusdē. ¶ Propriū aūt in respectu spēi: cōe est respectu idiuiduorū sub spē ɔtētoꝝ: q2 de illis dr̄ vt de plurib⁹ nō de spē: cuius est ppriū. ¶ Ad aliud p3: q2 ppietas est abstractum ppriȷ: vt est nomē pme intētiōis nō scōe. ¶ Contra: risibile est ppietas: risibile est ppriū: ergo ppriū est ppietas: pmisse sunt vere. g̃ ɔclō: sed res pme intētiōis sic nō pdicatur de re scōe itentiōis in abstracto: sicut nec eᵉ. ¶ Item si vt est nomē scōe intentiōis est ɔcretū qd est eius abstractum. ¶ Ad pmū dico: q̄ est fallacia accn̄tis: q2 extranee iſunt accn̄tia realia ⁊ itentiōalia ipsi sub̄o. ¶ Ad zᵐ dico q̄ ei⁹ abstractū nō signat̄ vno noie: sicut nec in aliȷs quatuor: sed per circūloquutionē. sic exprimit̄ intentio ppriȷ. ¶ Ad 3ᵐ pncipale dici pōt q̄ si genus sit ad aliqd op3 spēm eē ad aliqd per se sed nō pmo sed fm genus sic ppriū3 fm suū genus qd est vlē dr̄ ad aliqd .s. ad illud de quo dicitur. vel ad subm: q2 pdicatū dr̄ ad subm. ¶ Aliter pōt dici q̄ fm ppriā rōnē refert̄ pmo ad spēm nō inq̄tū spēs: s3 inq̄tū hn̄s ppriū. ¶ Cū dicit̄ q̄ nō: q2 accn̄s nō refert̄ ad subm. Dico q̄ subm ppriȷ vt est itentio nō est spēs: sed res aliq̄ pme intētionis vt risibile: sicut de vniuersali supra dictū est: tn̄ illud cui applicat̄ itētio ppriȷ pōt eē in eo cui applicat̄ itentio spēi: vt risibile in hoie. ¶ Ad scōam probationē cū dr̄ ppio pius est illud cuius est ppriū: dico q̄ subiectū s3 se est pius: sed nō inq̄tū hn̄s ppriū: nō est aūt correlatiuū ppriȷ nisi inq̄tū hn̄s ppriū. ¶ Ad 4ᵐ dico q̄ nihil pprie accidit aliȷ vt ibi sumit̄ accidit nullo exn̄te intellectu: silr nec accidit oi: q2 nihil est cōe omni cui possit accidere aliquid nullo intellectu existente.

¶ Et qd soli accidit ⁊ omni ⁊ semp: quemadmodum homini esse risibile ⁊c̄. ca. co.

¶ Questio. XXXI.

Queritur de diffinitiōe ppriȷ quarto mō dicti an hec diffinitio .s. qd accidit oi ⁊ soli ⁊ semp. sit conuenienter data. Et nō videt̄: q2 nō ponit̄ ibi gen⁹ ppriȷ qd est vlē: nec rō cuiuslocō sui. ¶ Itē3 ista rō cōpetit drie vltime ⁊ cōpletiue spēi: q2 illa ɔuertit̄ cū diffinito. p Ar. 7. metaph. g̃ ⁊c̄.
T.c.43. ¶ Itē ppietas sic ɔueniēter diffinit̄. nō g̃ ppriū nisi per accn̄s. ¶ Itē3 accn̄s est distincta spēs a pprio. g̃ inconueniēter ponit̄ in eius diffinitiōe. ¶ Itē. dat̄ per copulationē: g̃ est icrepāda per Arist. 6. topicoꝝ. Itē diffinitū cū sit intētio pōt esse vniuocū in oi genere: sed accidēs nō est vniuocū: q2 tunc tn̄ essent duo generalissima: substantia .s. ⁊ accidens. ¶ Ad oppositum est Porphyrius.

Ad qōnem dicendum q̄ ista diffinitio est cōueniēter data: q2 per pmā particulā3 .s. accidit: habet̄ ratio pdicati ⁊ modus pdicandi .s. in quale accidentale: per oi ⁊ soli ⁊ semp: habet̄ ɔuertibiliter. ⁊ per has differētias descendit vlē in propriū: vt p3 in diuisione
C.4. vlis. est etiā hec rō eadē illi que ponit̄ ab aristote. pmo topicoꝝ. ppriū est predicatū nō pdicans essentiā ɔuertibilr. Sciēdū est aūt q̄ accn̄s eguoce est nomē pme intētionis ⁊ scōe. pmo enim significat nām extra aiam fm q̄ Aristo. 5. meta. diuidit ens in subam ⁊ accn̄s. Scōo mō adhuc est eguocū. vno .n. mō idē est qd pdicatū nō essentiale: ⁊ sic est idē qd eē in. fm q̄ eē in. distinguit̄ ɔtra dici de. in pncipio pdicamētoꝝ: q2 qd dicit̄ de: est pdicatū eēntiale. qd est in. nō est essentiale. Alio⁹ est intētio q̄dā sumpta a ppietate in re sub q̄ ⁊ ei⁹ opposito itelligi pōt illō: cui⁹ est accidēs sine repugnātia. De accn̄te p mō nō loquit̄ logic⁹ nisi p accidēs. Scōo⁹ ponit̄ in diffōne ppriȷ. Tertio⁹ est vnū vlē distinctū ɔ alia q̄tuor. ¶ Ad pᵐ argumētū p3. Per accidit .n. itelligit̄ pdicari p oi de plurib⁹ sub spē ɔtētis. illa .n. particula (in hoc q̄ est vnis ex quo habet̄ ɔuertibilitas eius cū spē) dicit vniuersitatē ei⁹ ad oia q̄b⁹ iest spēs: cui⁹ est propriū. ¶ Ad zᵐ p3 q̄ dr̄ia nō accidit: q2 pdicat eēntiā: s3 nō p modū eēntie. ¶ Ad 3ᵐ dico q̄ ppetas: vt est nomē pme intētiōis; nō sic ɔueniēter diffinit̄. sunt .n. q̄ diffiniūt fm intellectū. g̃ ibi sumunt̄ intētiōes: q̄ nō diffiniūt rē pme intētionis: q2 sunt nālr posteriores ea. si sit nomē zᵉ intētiōis significās idē qd itētio ppriȷ: illa nō ɔueniēter diffinit̄ sic q2 illa signat̄ sub mō opposito ei: quo ɔuēit accidere actu. ¶ Ad 4ᵐ p3. q2 pcedit de accn̄te 3⁹ mō dicto. ¶ Ad 5ᵐ dico q̄ p oia illa copulata oi: ⁊ soli: ⁊ semp: debet intelligi vnū circūlocutū .s. cōuertibilr: ⁊ nō est incōueniēs ponere copulationē ad circumloquendū aliquid in diffinitione. ¶ Ad 6ᵐ patet. q2 pcedit de accidēte pmo modo.

T.c.12. inde.

¶ Nam etsi non rideat semper: tamen risibilis homo dicitur. non q̄ iam rideat: sed q̄ aptus natus sit ad ridendum. hoc autem ei semper naturale est.

¶ Questio. XXXII.

Queritur An ppriū sit distinctū vlē ab accidēte. Et nō videt̄. q2 ppriū vel est suba vel accn̄s. non suba q2 ois suba est eēntialr eadē aliȷ: vel eēntialr diuersa. ppriū nō est suba eēntialr diuersa a spē: q2 tūc ipossibilr predicaret̄ de specie: nec eēntialr eadē: q2 tūc poneret̄ in diffōne spēi: cū diffō totā exprimat eēntiā diffiniti. nō āt ponitur: q2 pōt demōstrari de spē p ei⁹ diffōnē. ¶ Itē. oē qd est in cōposito: pter mā3 ⁊ formā: est ei⁹ accn̄s: q2 hec sola suba3 rei ɔstituūt. ppriū est in cōposito: pter hec. ergo ⁊c̄. ¶ Itē3. oē resultās ex cōpositiōe forme: cū mā est accn̄s. ppriū est hō. g̃ ⁊c̄. ¶ Itē3. ecōuerso. q̄ oē accn̄s sit ppriū: pbat̄. Oē accn̄s diffinit̄ p subȝ. p Arist. 7. meta. g̃ enūciatur p se. scōo mō de illo subo: p qd diffinit̄: q2 hec est rō secundi modi per se: quādo in rōne pdicati ponit̄ subȝ. ergo illud accidēs de illo subo pōt demōstrari: q2 sic sunt oēs cōclusiones demōstrationis per se. ergo illud est ppriū respectu subiecti. ¶ Itē. sumpto aliquo accidēte: quero de illo. aut inest huic subo per se: ⁊ erit ppriū. aut nō: sed per accidens per hoc q̄ inest aliȷ. aut igit̄ illi aliȷ inest per se: ⁊ sic est ppriū: vel si semp per accidēs pcedet̄ in infinitū in subiectis. ¶ Itē3. ad pncipale. ppriū diffinit̄ per accidēs. ergo nō differt eēntialr. ¶ Itē3. accidēs diuidit̄ per separabile ⁊ inseparabile. ppriū videt̄ eē accidens inseparabile. ¶ Ad oppositū est Porphyri⁹ ⁊ Aristo. i. topico. ponens ppriū ⁊ accidens duo distincta predicamēta.

T.c.4. 17. ⁊. 19.

C.3.

Ad qōnē dicē3 q̄ sunt distincta vniuersalia: q2 accidentiū q̄dā sunt ab intrinseco: ⁊ hoc vel rōne māe: vt q̄titas: vel q̄litatū actiuarū: sic q̄litates sensibiles posteriores. q̄dā ab extrinseco: ⁊ hoc zᵉ. vel manēt amoto illo extrinseco: vt nigredo ab estu. vel nō manent: vt calor: vel figura aque: q̄ sibi derelicta redibit ad ppriā nā3. Nullū istoꝝ est ppriū: q2 nullū istoꝝ ɔuertit̄. ¶ Est .n. defect⁹ in aliq̄ triū pticulaꝝ reqsitaꝝ ad ɔuertibilitatē:

vel in oib⁹. ¶ Est pter hec accñs qd iest spēi rōne forme: ita q forma spēi est ei⁹ p se ⁊ imediata cā. posita āt cā necessaria ⁊ pcisa ⁊ imediata ponit ⁊ effect⁹: ⁊ amota amouetur. iō oi hñti formā spēi inest tale accñs ⁊ semp: ⁊ nō hñti formā spēi nō iest tale. ḡ est simplr ꝯuertibile cū spē: ⁊ pōt p diffōnē de ea demōstrari. ppriū igit: vt hic sumit: est intētio applicabilis tm accñtib⁹ vltimis: s3 accidēs: vt est 5ᵐ vle: applicat tm alijs pter⁹ enūeratis: q̄ dicūt accñtia cōia: vel qa cōiter isunt subo ⁊ alijs: vel cōiter. i. indr̄nter isunt ⁊ nō isunt: siue sic siue sic nō sunt cōuertibilia. ¶ Sic igit p3 dña istaꝝ intētionū p se ex diffōnib⁹ earū: q2 ppriū est pdicatū nō eēntiale ꝯuersim. Et iō sub ei⁹ opposito nō pōt itelligi illd: cui⁹ est sine repugnātia: qa itelligeret imediata p se cā: ⁊ nečia sub opposito sui effect⁹ pmi: s3 accñs ē qd adest ⁊ abest: vel qd ꝯtingit eidē iesse ⁊ nō iesse: vt dr̄. i. to. i. sub quo: ⁊ ei⁹ opposito pōt itelligi illd: cui⁹ est sine repugnātia: qd dic Porphy. de accñte isepabili: de q̄ minus vr quo abest vel adest: qa l'b3 pōt itelligi sub opposito dicēs. pōt. n. coru⁹ itelligi alb⁹: ⁊ ethiops nitēs cādore. ¶ Ad pᵐ argumētū dr̄ q pcedit de accñte: vt est res pᶜ itētiōis. silr 2ᵐ ⁊ 3ᵐ. ¶ Cōtra. tūc oē ppriū est accñs istoꝝ. qa: cū nullū ppriū sit sube: vr q oē sit accñs. qd nō vr verū. qa accñs pᶜ intētiōis vel est ꝯcretū vel abstractū. Si abstractū nō pdicat vē de 2ᵉ itētiōe: qa nec p se p̄ mō. Si ꝯcretū. Cōtra. res pᶜ intētiōis nō denoiant rē 2ᵉ intētiōis. ¶ Ad 4ᵐ dr̄ q accñs: vt est nomē pᶜ intētiōis: est equocū ad nouē gña. in hac. n. oē ppriū est accñs: tm pōt accipi p accñte vni⁹ gnis: ⁊ nullū istoꝝ vlr iest ppo: qa ppriū cū sit vniuocū ad ppriū in h̄ gñe ⁊ in illo p oib⁹ distribuit: ⁊ accñs stat tm p accñte vni⁹ gnis. sigiat ḡ q oē ppriū cuiuscunq3 gnis sit accñs accipiēdo accñs p vno sigto: tū hec ē vā. oē ppriū in h̄ gñe ē accñs: accipiēdo pdicatū p vno sigiato: ⁊ ē hec pdicatio reducibilis ad denoiatiuā: sic vlr qñ sub3 pdicat de accñte: q2 ppriū: vt est intētio: est accñs itētiōale applicabile ei: qd pdicat de ipso p aliq̄ iferiori: sic albū est aial si albū isit alicui aiali. ¶ Uel pōt dici q pdicatio denoiatiua vniuoca ⁊ equoca diuidūt pdicationē fm se qñ subycitur: qd natū est subyci: ⁊ pdicat qd natū est pdicari cui⁹ pdicatio nō est qñ ꝯcretū subycit respectu sui subi. ¶ Cōtra. h̄ accñs diuidit in intētiōale ⁊ reale: ⁊ accñs intētiōale pdicat de oib⁹ istis gnibꝫ p se. ¶ Pōt dici q ista. ppriū est accñs. nō est vā sumēdo accñs: vt est 5ᵐ vle: vt p3 in solutiōe qōnis. nec vt est res pᶜ intētiōis: nisi pdicatiōe p accidēs in vno sensu equocatiōis: ⁊ hoc sumpto pprio pticulariter: vt dictū est in vltima rñsiōe. Est aūt vlr vā sumēdo accñs p accñte intētionali. s. p accidēte: qd est idē qd pdicatū nō pdicās eēntiā: s3 vlr falsa est hec. ppriū est accidēs: vt hic est fmo de accidēte. qd est 5ᵐ vle. ¶ Ad 4ᵐ dr̄ q accidēs determinās sibi sub3 diffinit p sub3: qd accidēs vocat. 7. meta. accidēs copulatū vt symū respectu nasi. nō qdlib3 aūt accidēs est tale: vt albū: vel alia accidētia cōia. ¶ Contra. in. 7. meta. pbat Arist. q suba pcedit oē accidēs diffōne. necesse est. n. in vniuscuiusq3 rōne sube rōnē eē: qd nō vr itelligi tm de copulatis: qa tūc nō ondere ordinē sube fm se ad accidēs fm se: qd tū ibi intēdit: vt p3 ex eo qd ꝯcludit postea q suffic determinare de sola suba ad terminādū de ente: vt diuidit in. x. pdicamēta. ¶ Itē. vniuscuiusq3: sic est qd qd est: sic est diffō. ḡ si aliqd accñs h3 diffōnē absolutā sine subo: h3 qd qd est absolutū. igit est ens absolutū. ḡ est suba. qd est icōueniēs. ¶ Ideo dicēdū q oē accidēs reale diffinit p sub3: qa est ens p illud nō tū qdl3 pdicat 2ᵒ mō p se de illo subo: eo q sub3 ponit in ei⁹ diffōne: sic in diffōne symi ponit nasus: nō tū hec est p se. nasus est sym⁹: qa nec vā vlr: s3 suffic ad hoc: q subm ponat in diffōne accidētis: q illd accñs nō possit repiri nisi in illo tali subto. Plus aūt regrit ad pdicationē p se: sicut ad ppriū. s. q egrediat ex per se pncipijs subti: ⁊ de tali subto itelligit rō scdi modi dicēdi p se. ¶ Ad 5ᵐ ḡ dico q accidēs qdl3 iest alicui p se. i. sine medio: ⁊ ad illd sub3 est stat⁹: s3 nō qdl3 iest p se: ita q egrediat ex p se pncipijs illius subti: sic accipit p se in 2ᵒ mō: sic albū si iest homini p accidēs iest supficiei p se. i. imediate: s3 nō vt p se dic cām. ¶ Ad 6ᵐ p3 q accidēs vt ponit in diffōne ppriꝫ significat idē qd pdicās nō eēntiā. ¶ Ad vltimū dico q accidēs insepabile h3 rōnē gnālē accidētis. s. adesse ⁊ abesse ⁊c. q2 sub ei⁹ opposito pōt sub3 itelligi: sine repugnātia itellect⁹: vt dicit in lrā de coruo ⁊ ethiope: s3 sub opposito ppriꝫ nō pōt. Ideo ppriū nō est accidēs inseparabile.

Queritur ¶ Qō. XXXIII.

De hac pticula diffōnis ppriꝫ. s. semp. vtrū ppriū nečio semp isit. Et nō vr. qa risibile nō semp iest hoi. non. n. hō semp ridet. ¶ Dr̄ q risibile semper inest fm aptitudinē: s3 nō semp fm actū. ¶ Cōtra. semp inest homini actu ca efficiēs hui⁹ ppriꝫ. s. forma hois. igit ⁊ iste effect⁹ semper est in actu. ¶ Item. ad pncipale. suba precedit oē accidēs tpe. ergo tpe ē quādo nullū sibi iest accñs: vt de accñte Arist. ibi loquit: sed illo modo ppriū est accidens. ergo suba est sine proprio. ¶ Item. ois potētia passiua est potentia cōtradictionis. per Aristo. 9. meta. subiectū est in potētia passiua ad proprium: quia est materia eius in qua. ergo pōt eē sub proprio ⁊ eius opposito. ergo nō est necessariū q propriū semper insit. ¶ Ad oppositū est Porphyrius. T.c.17.

Ad qōnem dicendū q ppriū semp inest: vt p3 ex pdictis: qa ppriū egredit ex pncipijs subti: ⁊ maxime a forma. nō est aūt possibile causaꝫ necessariam ⁊ imediatā alicui⁹ poni: nisi ponat effectus. ⁊ ideo qa semp inest subto sua forma: qa nō est id qd est. nisi per illā. ideo semp sibi inerit ppriū. ¶ Ad pᵐ argūᵐ dico q risibile semp inest actu: s3 ridere nō semp insit: qa ridere est cōe accidēs hois: nec inest homini tm aptitudinalr: qa illa aptitudo nō est inherētia risibilis ad actū: s3 est ex parte ipsius ppriꝫ in se: nec est incōueniēs ridere aptitudinaliter semp inesse actu homini. ¶ Ad 2ᵐ dico q illa ppositio est itelligēda per se: qa sube inqtū est: ex sua rōne nō repugnat tpe pcedere oē accidēs: cū suba fm se nō dependeat ab aliquo accidēte: est tū per accidens falsa: qa semp accidēs est qñ suba est: qa ꝯsequit imediate eē sube: nec ē incōueniens ppositionē per se verā: eē ipossibilē per accidens: sic dr̄. 6. phy. q oi motu cōtingit accipe motū velociorem. qd verū est respiciēdo ad motū fm eius rōnē generalē: sicut ibi loquit Arist. de motu. sed in. 8. eiusdē dicitur q ois motus est determinate velocitatis ⁊ tarditatis qd verū est comparādo motū ad determinata mouētia ⁊ mobilia fm quā rōnē loquit ibi Arist. de motu. Silr. 4. phy. cap. de vacuo. supponit in illa demōstratione per impossibile. sit. n. spatiū vacuū qd quocūq3 corpe repleat cōtingit accipere spatiū repletū corpe subtiliori. qd verū est fm rōnē generalē corpis inqtū repiens locū: cui⁹ oppositum est manifestū respiciendo determinatas nās naturalium. ¶ Ad 3ᵐ dicit q oē qd est tm in potētia passiua ad aliqd est in potētia cōtradictionis ad illud. Subiectū aūt respectu ppriꝫ nō est solū in potētia passiua: sed in potētia effectiua: qa effectiue est ppriū a subiecto. ¶ Contra. materia ⁊ efficiēs nō coincidūt. p Arist. 2. phy. igit nō est subiectū respectu ppriꝫ mā ⁊ efficiēs. ¶ Dicit q verū ē dcm Arist. de mā ex qua ⁊ efficiēte per transmutationē: nō de mā in qua ⁊ efficiēte sine trāsmutatiōe: cui⁹ mā: ⁊ efficiēs est sub3 respectu passionis. ¶ Cōtra. oē efficiēs est in actu

Margin notes, left column: T. de accidente. — T.c.17. — t.19. — T.c.4. — T.cō.5.
Margin notes, right column: T.c.15. — T.c.76. ⁊ circiter 30.z.cc. t.c.53.⁊ inde. — T.c.71. — T.c.70.

respectu cui⁹ est efficiēs. oīs mā est in potētia: sꝫ idē nō est in potētia ⁊ actu respectu eiusdē. ¶ Pōt dici ꝙ idē pōt eē in potētia ⁊ in actu rōne diuersoꝝ. s. māe ⁊ forme: ⁊ nō sūt opposita nisi accipiant̄ sm idē ⁊ respectu eiusdē. Aliter dicitur ꝙ pōtētia ante actū opponit̄ actui: nō q̄ est cū actu. ⁊ ista potentia sola est in subiecto respectu passionis.

¶ Questio. XXXIIII.

Queritur Utrū accidēs sit de nuō vlīuz. Et nō vr̄. q̄a qđ est in singulari est singulāe. nā receptuz est in recipiēte p modū recipiētis: sꝫ accidēs est in singulari: vt habet̄. 5. meta. ca. de eodē. g̊ accidēs cōe est singulāe: ⁊ illō accidēs est illō de quo hic agit̄: vt pꝫ p Porphy. cap. de gn̄e in diuisione: quā ponit ad notificādū diffōnē gn̄is dicentē: ⁊ accidētia cōiter: sꝫ nō ꝓpria alicui. ¶ Itē. ens. 5. meta. diuidit̄ in subaꝫ ⁊ accidēs. Ista diuisio si valeat: est p opposita: sꝫ res p̄me intētiōis nō opponit̄ rei scđe intentionis. g̊ cū suba: qđ est alteꝝ mēbꝝ diuisionis: sit res p̄ intentiōis: accidēs nō erit res 2ᵉ intētiōis. igit̄ nec spēs vlīs. ¶ Itē. nulla res 2ᵉ intētiōis p̄dicat̄ p se de re p̄ᵉ intētiōis sꝫ hec est p̄dicatio p se: q̄litas est accidēs. g̊ ⁊c̄. ꝓbatio mi. hec est p se. q̄litas est ens: vt pꝫ p Aris. 3. ⁊. 4. meta. sꝫ ens nō hꝫ aliū intellectū nisi sube ⁊ accidētis. g̊ cū suba nō p̄dicatur p se de q̄litate ⁊ ens p̄dicat̄: sequit̄ ꝙ accidēs p̄dicatur p se de illa. ¶ Itē. nulla spēs ipsius vlīs de iest singulari: vt pꝫ iductiue. hec. n. est falsa. hoc aīal est gen⁹. iste hō ē spēs. sꝫ hec est v̄a. hec albedo est accidēs. q̄a diffō accidentis. s. qđ adest vel abest ⁊c̄. dr̄ de hac albedine. g̊ accidens hic diffinitū nō est spēs vlīs. ¶ Ad oppositū est Porphy. ⁊ Arist. 1. topic. ponēs accidēs 4ᵐ predicabil.

Ad qōnem dōꝫ ꝙ accidēs est ō nuō gnq̄ꝫ vlīuz: vt hic sumit̄: sꝫ itelligēdū ꝙ hoc nomē accn̄s sumit̄ multiplr̄. vno⁹ est nomē p̄me itentiōis: ⁊ sic est equocū ad duo: vt distinguit̄. 5. metaph. in fine. vno mō dr̄ idē ꝙ ꝯtingēs in pauciorib⁹. Alio⁹ est idē qđ adueniens enti in actu post ei⁹ eē cōpletū: ⁊ hoc mō logt̄ metaphysic⁹ diuidēs ens in subam ⁊ accidens: ⁊ illud accn̄s sic sumptū est equocū ad. ix. p̄dicamenta. Alio⁹ est nomē scđe itētiōis. ⁊ sic vno mō signat idē qđ extraneū: put sumit̄ in elencis in fallacia accn̄tis. Alio mō signat idē qđ scđa itentio. s. qđlibet qđ causat̄ a sola ꝯsideratiōe intellectus: ⁊ isto mō oīa gnq̄ꝫ vniuersalia sunt accn̄tia. Alio⁹ significat idēꝫ qđ p̄dicatū nō eēntiale: ⁊ sic distinguit̄ cōtra p̄dicatū eēntiale: ⁊ est cōe duob⁹ vltimis vniuersalib⁹: ⁊ sic ponit̄ in diffinitiōe ꝓprij. Alio⁹ dr̄ idē qđ p̄dicatū nō eēntiale nec p se nec ꝯuertibile: ⁊ sic est 5ᵐ vle: ⁊ pꝫ ꝙ sic sumptū p̄dicat̄ de plurib⁹: ⁊ hꝫ modū p̄dicādi distinctū ab alijs. sicut. n. p̄ter māꝫ ⁊ formā: que sunt de eēntia rei: ⁊ accn̄tia egredientia ex illis p̄ncipijs per se: est reꝑire aliq̄ ꝯnia essentiā nō per se nec ꝯuertibilr̄. sic p̄ter p̄dictos modos p̄dicandi in qđ ⁊ in quale eēntiale ⁊ accn̄tale ꝯuertibilr̄: est ali⁹ modus p̄dicandi in quale accn̄tale nō ꝯuertibiliter sumptus a modo eēndi in re ⁊ tale p̄dicatū dicit̄ accidēs vt hic sumit̄: in qđ descēdit vle per istū modū predicandi: sicut in alia vniuersalia per alios modos p̄dicandi. ¶ Ad p̄mū argumentuꝫ dico ad minorē ꝙ hec itētio accn̄s est in subo cōi vt in albo vel in aliquo ꝯsimili cui applicat̄: sicut spēs in hoc communi subiecto hō. ⁊ silr̄ dcīn Ar. 5. metaphy. est de illo cui applicat̄ hec itentio accn̄s: q² illud p̄mo inest singulari: q² nō ꝯsegtur p̄ncipia spēi sm se. ¶ Contra. si illud cui applicat̄ hec itentio sit in singulari p̄mo. ergo est singulare. g̊ ⁊ hec itentio que est in illo est singularis: ⁊ segt̄ idē qđ p̄us. Dico ꝙ cui applicat̄ hec itentio vt albū sm esse māle est in singulari p̄mo: sed sic. non est subm itentionis: sed sm ꝙ ꝯsiderat̄ ab itellectu sic est ei extraneuꝫ esse in singulari. vn̄ in argumento est fallacia accn̄tis. ¶ Ad 2ᵐ ⁊ 3ᵐ pꝫ. q² ꝓcedūt vt accn̄s est res p̄me itentiōis. nā sumēdo accidens sic p vno nouēꝫ significatoꝝ hec est per se: q̄litas est accn̄s. sumēdo aūt p intentiōe est tn̄ vera denoīatiue: sicut hec: hō est spēs: nec inest isto mō accn̄s vlr̄ q̄litati: q² nō singularibus: nec cuilibet spēi: q² aliq̄ spēs q̄litatis est cui applicat̄ hec intētio ꝓpriū vt risibile. ¶ Ad 4ᵐ dicit̄ ꝙ hec est falsa. hec albedo est accn̄s. vt hic sumit̄ accidēs. sꝫ est vera vt ly accn̄s. est res p̄me intentiōis. Ad ꝓbationem dico ꝙ Porphyrius per hec verba: adest ⁊ abest: circūloquit̄ predicatū accn̄tale nō per se vel non conuertibile: vt dicet̄ infra: ⁊ illud nō cōpetit huic albedini: q² hec albedo non est predicatum sed album.

¶ Accidēs est quod adest ⁊ abest preter subiecti corruptionem ⁊c̄. Qō. XXXV.

Queritur Utrum hec diffinitio sit ꝯueniēs. accn̄s est quod adest ⁊ abest ⁊c̄. ꝙ nō videt̄. p̄mo gn̄aliter: q² dat̄ per copulationē. silr̄ q² nō est ibi genus ⁊ dr̄ia. ¶ Itē ꝫ p̄mā particulā adest ⁊ abest: q² adeē ⁊ abesse est rei extra animā: q² adeē est: cui⁹ est eē: sed hic dꝫ itentio diffiniri. igit̄ ⁊c̄. Silr̄ hec itentio accn̄s pōt vniuoce cōpetere rebus diuersoꝝ generū: sed ista adesse ⁊ abesse nō: q² gb⁹ esse nō est vniuocū: nec adesse sed eē: nō est vniuocū diuersis p̄dicamētis. ¶ Itē intentio cui iest necio inest: q² non iest alicui nisi vt ꝯsiderat̄ ab itellectu: sed sic est ipermutabilis. Silr̄ hoc pꝫ iductiue: q² si hō est spēs necessario est spēs: ⁊ aīal necessario est genus. ergo hec itentio accn̄s si iest alicui subo iest ei necio: ⁊ ita nō adest ⁊ abest. ¶ Item ꝯtra scđam ꝑticulā aliqđ accn̄s cōe necio inest vt quātitas hoi: ⁊ nigredo coruo: ⁊ albedo cigno: g̊ nō possunt nō inesse subto p̄ter eius corruptionem. Et accidens vt hic sumitur dicat̄ de istis patet per Porphyriū. qui diuidit accidens in accidēs separabile ⁊ accn̄s iseparabile. Silr̄ rōne: q² oē p̄dicatū nō essentiale vel est ꝓpriū vel accn̄s vt hic sumit̄: qn̄ dicit̄ hō est quātus: quantū est p̄dicatū nō essentiale: ⁊ nō propriū. ergo accidēs. Itē corruptio nō adest p̄ter subti corruptionē q² opponit̄ sibi. Item accidens abest. ergo nō est: q² nō manet sepatū a subto: ⁊ si accidēs nō est: subiectū nō est: q² sunt correlatiua. probatur: oīs spēs ipsius vlīs est relatiuū. ergo accn̄s. ⁊ nō videt̄ ad aliud dici nisi ad illud cuius est accidens ⁊ illud est subm. ergo ⁊c̄. Similr̄ si diffinitio sit ꝯueniens relatiuis. ergo in ea ponit̄ correlatiuuꝫ: nihil videtur hic positum pro correlatiuo nisi subm. ergo illud est correlatiuum diffiniti. ¶ Ad oppositum est Porphyri⁹. ⁊ Ari. p̄ topicoꝝ. ponēs ꝯsilem diffinitionē. accn̄s est qđ ꝯtigit eidē ieē ⁊ nō iesse. que eēntialr̄ vr̄ eadē isti. C. 4.

Ad qōnē dicendū ꝙ diffinitio: si ꝯgrue itelligatur satis cōuenienter est assignata. Ubi sciendum est ꝙ adest ⁊ abest: siue inesse vel nō inesse: que ponit Aristo. in sua diffinitione sunt equiuoce p̄me intentionis ⁊ scđe intentionis: vt sunt nomina p̄me intentionis dicit̄ 7ᵒ. T.c.2. metaphy. accn̄tis esse est iesse ⁊ hoc de accn̄te reali de quo ⁊ ide loquit̄ ibi: sic ēt sumit̄ adeē ⁊ abeē. 8ᵒ phy. vbi dr̄ ꝙ ipossibile est idē simul adeē eidē subo ⁊ abeē ab eodē. Alio⁹ ineē vel abeē est nomē scđe intentionis ⁊ significat p̄dicationē eoꝝ que sunt ex̄ eēntiā sui vel alterius generis a subo: sic p̄dicari de. dicit ꝓpriam p̄dicationē eēntialē eoꝝ que sunt in eodē genere cū subo: sed adhuc iesse scđo mō sumit̄ tripliciter. ꝓprie: ⁊ sic nō inest nisi accn̄tib⁹ coib⁹: vel cōiter: ⁊ sic iest singularibus accn̄tib⁹: ⁊ isto mō gn̄ali sumit̄ esse in. in diuisione q̄drimēbri quam ponit Arist. in p̄ncipio p̄di-

Margin notes (left column): "sed expositiuus. 8." and "T.c. vlt." beside "hoc est p se. q̄litas est ens…" / "nō hꝫ aliū…" / "catur p se…"; "T.c. vlt." beside "sic est equocū ad duo…". Margin notes (right column): "T.c.2." beside "scđe intentionis: vt sunt nomina…", "⁊ ide" beside "metaphy. accn̄tis esse…", "t.c.62." beside "loquit̄ ibi…", "⁊ ide." beside "bile est idē…".

camẽtorũ: ⁊ adhuc cõius sumẽdo iesse dicim⁹ cõiter in oi
ꝓpõne ꝑdicatũ iesse subto vel nõ iesse: sic gnalr dicim⁹ in
oi ꝓpõne eẽ ꝑdicatũ ⁊ subȝ: q̃liscũqȝ fuerit ꝑdicatio. Pria
distinctio videt̃ ꝓbabilis. icõueniẽs.n.est logici diffinire
⁊ diuidere ꝑ res pme intẽtõis. ꝑcertim qñ diffinitũ est zª
intẽtio: vel diuidere si aliq̃ mẽbra diuisionis sint res zᵉ in
tentionis: sȝ illr⁹ diuisionis q̃drimẽbris manifestũ est duo
mẽbra.s.dici de.⁊ nõ dici de.eẽ intẽtiões zᵉ. Scda distin
ctio de.s.iesse.s.ꝓpe: vt accñs cõe.cõiter: vt accñs qõlȝ: cõis
sime vt oẽ ꝑdicatũ de subto: pȝ ex diffõne Arist.i.topic. ⁊
diuisione ei⁹ in pn⁹ ꝑdicamẽtoꝝ. ⁊ cõi mõ loquẽdi. Cõsilr
3ᵒ dr̃ ꝑdicari de ꝓpe ꝑ his q̃ sunt supiora in eodẽ gñe. cõi
ter ꝑ oi eo qd est cõe. cõissime ꝑ oi eo qd specificat rẽ hui⁹
vbi ẽ i ꝓpõne. Prio⁹ sumit̃ in pn⁹ ꝑdicamẽtoꝝ. Scdo⁹ in
diffõne vlis in lib. pierm̃enias. Tertio⁹ in diuisione Por
phyrij: quã ponit post diffõnẽ gñis: ⁊ in diffõne idiuidui. *diuisiõe secũda.*
sumẽdo igit̃ adesse vel iesse.ꝑ mõ ꝑ illð itelligit̃ gen⁹ acci
dẽtis cũ vna drĩa.s.ꝑdicati nõ eẽntiale: vel gen⁹ interme
diuȝ iter vle ⁊ accidẽs: sic itelligit̃ in diffõne ꝓprij ꝑ acci
dẽs residuũ. hoc est abesse ⁊c̃. ponit̃ loco drĩe ⁊ correlatiui
ipsi⁹ diffiniti. Silr in diffõne Arist. ꝯtingit iesse ⁊ nõ iesse
.i. nõ nec̃io iest subto. Sȝ tũc est dubiũ q̃lr de accñtib⁹ in
sepabilib⁹ dr̃ accñs ⁊ m̃ltis alijs: vt q̃nto ⁊ hõ q̃ nec̃io isũt:
nõ tñ sunt ꝓpa. Põt dici ꝙ illud est verũ de illis: sicut de
alijs ꝑ se loquẽdo. sic.n.ꝑ se subia ꝑcedit accidẽs tpe: sic ac
cidẽs cõe qõcũqȝ: cũ nõ habeat ꝑ se cãm in subto: nõ inest
nec̃io. vel ꝑ se q̃ntũ est ex pte subti: sic ꝓpriũ abest: q2 subia
ꝑcedit illð accidẽs: sic ⁊ accidẽs cõe: vt Arist. intelligit de
accidẽte. 7. meta. Si vo dicas ꝑ se q̃ntũ est ex pte accidẽtis:
falsuȝ est. aliqð.n. accñs cõe: lȝ nõ habeat cãȝ ꝑ se in subo:
tñ hȝ cãm necessariã vt q̃ntitas: ⁊ ita sibi repugnat quãtũ
est ex se nõ iesse subto in quo hȝ talẽ cãm necessariã. idõ ex
ponit̃ illud alio⁹ sic. abest ꝑm intellectũ: ꝑter subti corru
ptionẽ.i. destructionẽ eẽntialis intellect⁹ subti. Contra. sic
ꝓpriũ abest. q2 speẽs: cũ sit põr nã ꝓprio, cõplete põt itelli
gi sine ꝓpo. Dr̃ ꝙ accidẽs abest ꝑm intellectũ ꝑ positionẽ
sui oppositi: ꝑter subti corruptionẽ. nõ sic ꝓpriũ.i. accidẽs
est ꝑdicatũ nõ eẽntiale subto: sub cui⁹ opposito põt subm
intelligi cõplete sine repugnãtia intellectuũ: nõ sic ꝓpriũ
abest: ⁊ hoc breui⁹ exprimit̃ sic. accidẽs inest nõ ꝑ se cõuer
tibiliter intelligẽdo inest: vt pri⁹ dictũ est. ⁊ iste est intelle
ctus diffõnis Porphy. ⁊ Aris. ⁊ sic itelligẽdo vtraqȝ ẽ cõ
ueniẽs. Cõtra istud. si hec diffõ sit cõuenieter data: g̊ inest
diffõ ꝑ se. g̊ accidẽs ꝑ se adest ⁊ abest: g̊ ꝑ se adest. ⁊ si hoc:
g̊ nõ põt abesse. Scda ꝯña pȝ. q2 a copulatiua tenet ad al
terã ptẽ. ¶ Cõsilr põt argui ꝙ oẽ accidẽs abest ꝑ hoc me
diuȝ. oẽ accidẽs ꝑ se adest ⁊ abest. g̊ ꝑ se abest. ⁊ sic nõ ad
est. ¶ Itẽ. oẽ accidẽs nec̃io inest. q2 inesse est de eẽntia ac
cidẽtis. sȝ oẽ accidẽs nec̃io est accidẽs. g̊ oẽ accidẽs nec̃io
inest. minor pȝ. q2 hec inest nec̃io. oẽ accidẽs est accidẽs.
q2 ꝑdicat̃ idẽ de se. g̊ est va cũ mõ necessitatis. ¶ Ad pᵐ
istoꝝ dr̃. ꝙ nõ sequit̃. ꝑ se adest ⁊ abest. g̊ ꝑ se adest. sed est
fallacia a ꝑȝ qd ad simplr: sic nõ tenet: ꝯtingẽs necessario
est ꝯtingẽs. g̊ ꝯtingẽs nec̃io est. ¶ Cõtra. a gñe posito sub
drĩa tenet ad gen⁹ simplr: vt sequit̃ aial rõnale. g̊ aial. sed
istud. totũ abest ⁊c̃. est loco drĩe respectu hui⁹ adest. g̊ ꝯña
bona. ¶ Põt igit̃ dici ꝙ ꝯña est aliquo mõ bona. sȝ añs
⁊ ꝯñs est distinguẽdũ ꝑm cõpositionẽ ⁊ diuisionẽ: q2 ꝑ se
põt determinare inherẽtiã. ⁊ sic est vtraqȝ va: vel iherẽs.
⁊ sic vtraqȝ falsa. Et isto mõ nõ ponit̃ ꝑ se in diffõne acci
dentis. hoc est dictũ ꝙ illud ꝑdicatũ. adest ⁊c̃. per se inest
huic subto. accidẽs. sȝ idẽ ꝑdicatũ.s. adest terminatũ ꝑ ꝑ se
nõ iest subto. ¶ Ad zᵐ dr̃ silr. ꝙ tã minor q̃ cõclusio est
va: vt necesse determinat inherẽtiã. alr nõ. ¶ Ad pᵐ argu
mentũ ꝑncipale pȝ qualr ibi ponit̃ gen⁹ ⁊ drĩa: ⁊ qualr per
totũ copulatũ est aliud circũlocutũ. ¶ Ad zᵐ pȝ qualr su
mitur ibi adest: vt est nomẽ scðe intẽtiõis. ¶ Ad alið ꝑn
cipale patet ꝙ qõlibȝ accidẽs: qð nõ est ꝓpriũ: adest ⁊ ab
est ꝑm intellectũ: ita ꝙ subȝ põt intelligi sub ei⁹ opposito.
¶ Ad aliud de corruptione ꝙ adest ꝑter corruptionẽ il
lius subti: q2 est in eo qð manet in trãsmutatiõe vt in sub
iecto: ⁊ illud nõ corrumpit̃. ¶ Cõtra. si sit in illo vt in sub
iecto: tũc est corruptio illi⁹ subti. igit̃ nõ adest ꝑter corru
ptionẽ subti. ¶ Dicit̃ ꝙ si adest: tũc est formale accñs ei⁹
sed nõ oportet ꝙ sit corruptio eius: q2 ei⁹ dicit̃ corruptio
qð denoiat̃ ab ea: ⁊ illud nõ est eius subȝ: ⁊ vlr ita est in ac
cidentib⁹ subȝ nõ denoiantib⁹: sed alia a subiectis: sicut lo
cus est corporis locãtis vt accidẽs: sed nõ est locus corpis
locãtis: sed est locus corporis locati. passio vo locãtis: vt di
citur. 4. phy. sic actio est patiẽtis vt subti: sed nõ est actio *T.c.28.*
patiẽtis: q2 nõ denominat subȝ suũ: sed aliud. ¶ Aliter di *⁊ inde.*
citur ad pmũ: ꝙ adest ꝑter subti corruptionẽ.i. subȝ põt in
telligi subesse: ⁊ ei⁹ opposito sine destructiõe sui intellect⁹:
vel sine repugnãtia intellectuũ. ¶ Ad vltimũ dr̃ ꝙ si ac
cidens abest sicut hic sumit̃: nõ sequit̃ ipsuȝ nõ eẽ: q2 illð
sic intelligit̃. ꝙ subȝ põt itelligi sub opposito accidẽtis: vñ
ex hoc nõ sequit̃ ꝙ nõ sit. ¶ Cõtra per Arist. in lib. pre
dicamentorũ. vnũ correlatiuorũ nõ põt diffinite sciri sine *L. de re-*
altero. subȝ ⁊ accidẽs sunt correlatiua: vt dicit̃ supra in op *latione.*
ponẽdo. igit̃ subȝ nõ põt complete intelligi sine accidẽte.
igit̃ nõ põt intelligi sub opposito accidẽtis. ¶ Itẽ. intelle
ctus solũ verorũ est: sed nõ est verũ subȝ eẽ sub accidẽte ⁊
eius opposito. ergo nõ est intelligibile. minor patet. vitas
est adequatio rei ad intellectũ: sȝ nõ est ita in re. ¶ Ad pri
mũ istorũ dicit̃ ꝙ subȝ est relatiuũ per accidẽs: q2 alið di
citur ad ipsuȝ: ⁊ de illis nõ intelligit̃ dictũ Arist. sȝ tñ de
relatiuis per se: q2 scibile põt cognosci nõ cognita scientia:
cũ sit naturalr pri⁹ ea. Si diceret̃ ꝑter subiecti corruptio
neȝ.i. eius cui talis intẽtio inest: illud nõ valet. q2 illud est
res prime intẽtionis: ⁊ ita incõuenieter in diffinitione ali
cuius scðe intẽtionis poneret̃. ¶ Ad aliud dicit̃ ꝙ prima
ꝓpositio vera est de habitu principiorũ: qui dicit̃ intelle
ctus: qui distinguit̃ cõtra sciẽtiã q̃ est ꝓpe habit⁹ cõclõ nõ
demõstrationis. Ulteri⁹ põt dici ꝙ intellect⁹ intelligens
subȝ eẽ sub opposito talis accidẽtis insepabilis est falsus:
sȝ nõ intellect⁹ intelligẽs subȝ sub opposito talis accidẽtis:
qui est simplex nõ cõponẽs vel diuidẽs: q2 tñ circa cõpo
sitionẽ ⁊ diuisionẽ est veritas vel falsitas. ¶ Tertio mo
do dicit̃ ꝙ subȝ nõ vere põt intelligi sub opposito accidẽ
tis insepabilis: tñ ꝑ re põt sic intelligi sine repugnãtia in
tellectuũ. q2 si sic intelligat̃: nõ est repugnãtia intellectuũ
¶ Ad qðd.i argumẽtũ superi⁹ factũ.s. intẽtio cui inest ne
cessario inest. Dico ꝙ illud cõcludit ꝙ accidẽs nec̃io iest.
vt nec̃io dterminat iherẽtiã nõ iherẽs. Qõ. XXXVI.

Queritur Utrũ ꝓpriũ ⁊ accñs pos
sint dici de aliq̃ eodẽ. Et
sic vr̃ de oib⁹ ꝓprijs q̃litatib⁹ elemẽtoꝝ.
q2 q̃lȝ istaꝝ cõsequit̃ formã elemẽti. igit̃
est ꝓpriũ respectu elemẽtorũ: ⁊ accidẽtia
sunt in mixtis: vt manifestũ est. nec põt di
ci ꝙ equoce sunt in his ⁊ in illis: q2 hec ⁊ illa sunt cõpara
bilia ꝑm talẽ q̃litatẽ: vt pȝ ꝑ Aristo. z. meta. vbi dr̃. puta *T.c.4.*
ignis calidissim⁹ est. ⁊.n. alijs cã hic caloris. Silr ista ꝓpõ
quã intẽdit ibi ꝑ illã lrãȝ: nõ hȝ veritatẽ nisi in vniuocis.
¶ Itẽ. lux in corpe luminoso ⁊ medio est vniuocũ: q2 vtri
qȝ est act⁹ lucidi in q̃ntũ lucidũ: sed in corpe luminoso est
ꝓpriũ: in medio accidẽs. igit̃ ⁊c̃. pmũ patet. q2 sequit̃ ime
diate formã corporis lumiosi: vnde ad diuersitatẽ forme
cõsequit̃ diuersitas lucis: vt patet in corporib⁹ supcele
stibus. minor pȝ. q2 adest ⁊ abest: ꝑter ⁊c̃. ¶ Ad oppositũ

propriuz τ accidens sunt due intentiones opposite: opposita non possunt eidem inesse.

Ad questionē dicit̄ φ que sunt opposita respectu eiusdē nō insunt eidē. iō idē nō est ꝓpriū τ accidens respectu eiusdē. qa si sunt opposita: nō est tamen incōueniēs respectu diuersorū: sicut idem habet rationē generis τ speciei respectu diuersorū. ❡ Cōtra. si respectu alicuius est propriū respectu illius nō est accidens: qa tunc illi inesset per se τ nō per se: nec est accidēs alteri. ꝓbat̄. qa si sic: ergo primo nō infuit cōuertibiliter. ergo nō fuit propriū respectu primi. ideo dicendū φ īpossibile est istas duas intētiones propriū τ accidens eidē rei ꝑme intētionis applicari respectu eiusdē vel diuersoꝝ: qa qḋ alicui est propriū illi nō est accidens: nec alicui alij: qa cōuertitur cū eo cui⁹ est propriū: τ ita alij nō inest. ❡ Ad primū argumētū dici potest φ nulla qualitas actiua siue passiua est propriū alicui elemēto: vt hic dicimus propriū accidens per se consequens formā speciei: qa alteratio in illis qualitatibus precedit generationē τ corruptionē forme substātialis: vt manifestū est: eo φ agens in elemētū suas inducit qualitates adhuc manente forma substātiali elementi corrūpendi: qa illa manet in tota trāsmutatiōe. ergo illa potest manere sub opposito: siue cōtrario qualitatis: que ponitur sibi ꝓpria: sed hoc est cōtra ratione ꝓprij. Uel potest dici φ lʒ semper inessent huiꝯ accidētia elemētis τ necessario: nō tamē cōsequunt̄ formā speciei: sed magis materiā: qa sunt ꝑncipia actionis τ passionis: que non sunt primo speciei: sed indiuidui. per Arist. i. meta. τ ideo respectu elemētoꝝ possunt dici accidētia inseꝑabilia: cū q̄ tn̄ stat φ eadeʒ specie sint accidētia seꝑabilia respectu elemētatorū: sicut nigrū respectu corui a quo nō separat̄: τ respectu alteri⁹ a quo separat̄. ❡ Ad 2ᵐ potest dici φ si lux vniuoce sit in corꝑe luminoso τ medio: τ sit aliq̄ qualitas eadē specie: nō tn̄ eūdē modū essendi hʒ vtrobiq̄. ꝯcretū aūt significat formā ſm φ est in subto. τ ideo nullū cōcretum dictū a luce vniuoce inest huic τ illi: qa nec corpus luminosum dicit̄ illuminatū: sed lucens. mediū vero nō lucens: sed illuminatū. Nunc aūt iste intentiones propriū τ accidēs nō sunt applicabiles rebus ꝑme intētionis nisi vt significant̄ in cōcreto. ideo nihil est vniuocū hic τ ibi: cui attribuunt̄ iste intētiones ꝓpriū τ accidens. Contra hoc. concretū τ abstractū idem significāt. ergo si abstractū est vniuocū: τ cōcretū. ❡ Itē. risibilitas respectu hoīs nō est gen⁹: nec spēs: nec differētia: nec accidēs. ergo ꝓpriū. Silr albedo respectu hoīs nō est gen⁹: nec spēs: nec differētia: nec ꝓpriū. ergo accidēs. Nec est dicere φ nō sunt vl̄ia: qꝛ ꝑdicant̄ de plurib⁹. ḡ iste intētiōes possunt applicari aliquib⁹ prime intētionis: vt significant̄ in abstracto: cui⁹ oppositū dictū est. ❡ Ad ꝑᵐ pōt dici φ si cōcretū sit equocū ratiōe forme significate τ abstractū erit: tn̄ si concreta dicant̄ ab eadē forma ꝑ diuersam habitudinē forme ad subʒ: nō sequtur illud abstractū eē equocū: sicut sanū dicit̄ multipl̄r. s. effectiuū: cōseruatiuū vel significatiuū sanitatis: ex diuersa habitudine eiusdē forme ad diuersa subiecta: τ tamē sanitas vniuocū est. ❡ Ad illud qḋ obijcit̄. qa idē significāt concretū τc̄. verū est eandē formā: tn̄ abstractū absolute q̄ʒ concretū: vt inheret subto. ❡ Ad 2ᵐ dicit̄ φ risibilitas respectu hominis nō est vl̄e: qa nec risibilitas respectu ei⁹ predicatur de plurib⁹. ❡ Sed si arguat̄ absolute de ipsa est genus vel species τc̄. Dico φ est species respectu hui⁹ risibilitatis τ illius: qa respectu istarū predicatur de pluribus: sic ex alia parte de albedine: cuius signū est φ Porphyrius in omnibus modis proprij: τ toto capitulo de accidente tn̄ exemplificat de concretis.

❡ Expliciunt vniuersalia.

❡ Incipiunt Predicamenta. Questio. I.

Queritur Utꝝ liber ꝑdicamētoꝝ sit de ꝺ decē vocib⁹ decē p⁹ gnā reꝝ significātib⁹: Qd sic: qꝛ hoc dicit Boe. Itē hic determinat̄ ꝺ vniuoco equoco τ denomiatiuo: q̄ tn̄ sunt ꝺn̄e vocis significātꝭ: qꝛ nulla res: nullus ēt ꝯcept⁹ ē equocus: qꝛ vbi dr̄ ꝯcept⁹ ibi ē vniuocatio. ❡ Item hec oīa diffiniunt̄ per dicunt̄. ❡ Iteʒ in ꝑma diuisione dicit̄. coꝝ q̄ dicunt̄. Silr inferius dr̄ φ singulū incōplexoꝝ: aut significat subam τc̄. sʒ dicibile incōplexū significare: ē propriū vocis significātis. τ illḋ est subm̄ τ ita maxīe decē voces decē gn̄a reꝝ significātes: qꝛ tn̄ hic de illis agit̄. Item vel logica est scia realis vel ſmocinalis. nō realis manifestū est. ḡ ſmocinalis. igit̄ q̄libʒ eius ꝑs est de voce significatiua: τ ita ista ꝑs eius q̄ est ꝑma est de voce significāte cōceptū simplicē: sic liber ꝑiermenias est de voce significāte ꝯceptū cōpositū. ❡ Ad oppositū. logica est de scdis ītētiōib⁹ applicatis ꝑmis. ḡ de vocib⁹ nō ē aliq̄ ei⁹ ꝑs. ❡ Itē illḋ de quo hic agit̄ est ꝑ se ꝑs subiecti ꝯsiderati in libro ꝑiermenias: τ illḋ est ꝑs ei⁹ qḋ ꝯsiderat̄ in libro ꝑoꝝ: qḋ est sillogysm⁹. sʒ illḋ oēs suas ꝓpas passiōes hēt sibi īherētes (vt manifestū est) nulla voce existe nec possibile eē. igit̄ silr enūciatio hēt suas. ḡ vtrūq̄ illoꝝ est nālr ꝑus voce significatiua. Et qḋ hic ꝯsiderat̄ est nālr ꝑus vtroq̄ istoꝝ: sicut ꝑs integralis toto. ḡ qḋ hic ꝑmo ꝯsiderat̄ nālr est ꝑus q̄cūq̄ voce significatiua. ḡ nō ē hic sbʒ vox significatiua. ḡ τc̄. ❡ Itē nulla ꝓꝑetas vocis significatiue hic ostēdit̄ de ea nec in aliq̄ ꝑte logice. ḡ τc̄. ❡ Ad ista duo pōt dici φ eē ex trib⁹ terminis est passio syllogismi: vt est in voce: sic verū vel falsuʒ significare est passio enūciatiōis: τ sic de ceteris passionib⁹ huiꝯ. ❡ Cōtra aūt sillus in mēte ē sillus: τ enūciatio in mēte est enūciatio: aut nō. ❡ Si sic. ḡ hn̄t passiones silli τ enūciatōis absq̄ h̄ φ ꝓferant̄. ❡ Si nō: ḡ hn̄s determinatiōnē in mēte nō hēt demīatiōnē nisi ꝓferat: τ ita n̄ ē sciēs nisi ꝓferat: qḋ māifeste ē falsuʒ.

Ad qōnē dici pōt φ iste lib n̄ ē ꝺ dcē vocib⁹ vt de ꝑ sbo: nec aliq̄ ꝑs logice ē ꝺ voce: qꝛ oēs passiōes silli: τ oēs ꝑtes ei⁹ pn̄t sibi icē ſʒ eē qḋ hn̄t i mēte: ēt si n̄ ꝓferāt̄: vt iductiue pʒ: sʒ ē ꝺ aliq̄ ꝑoꝝ: qḋ re⁹ voci signatiue tn̄ hʒ rōnē signati. ❡ Ad auctē Boetij dici potest φ itellexit passiuā ꝑ actiuā. sic ꝺ dcē vocib⁹ dcē gnā reꝝ significātib⁹: idest ꝺ dcē gn̄ib⁹ ꝑ dcē voces signat̄: τ q̄uo illḋ sit veꝝ i solutōe sequēt̄ qōnis dicet̄. ❡ Ad 2ᵐ pōt dici φ vniuocū τ ꝺnoiatiuū ꝑ sūt ꝺn̄e ꝑdicati: qḋ ſm se iest ꝯceptui: n̄ ꝑ voci significāti. De equoco āt ꝺtermiat ꝑꝑ oppōnē ei⁹ ad vniuocū: vl̄ qꝛ equocū equocatū ē ꝯcept⁹. lʒ nō equocū equocās: vl̄ qꝛ ē ꝯcept⁹ inq̄tū signat̄. ❡ Ad 3ᵐ dico φ ibi pōit dicunt̄ vt ostēdat se n̄ assignare veras diffōnes istoꝝ equocoꝝ τc̄. q̄ ē ꝑ gen⁹ τ ꝺn̄ā: sʒ tn̄ ꝑ rōnē exꝑmētē qd dr̄ ꝑ nomē. ❡ Ad aliḋ dico φ i 2ᵒ diuisiōe dic Ar. coꝝ q̄ sūt. sic igit̄ ex illa n̄ seq̄t̄ sbʒ h⁹ libri eē aliqd reale: cui ꝑ se ꝯuēit eē: sic nec h̄ seq̄t̄ sbʒ eē vocē cui ꝑ se ꝯuēit dici. iḋ dico ꝺn̄r. i. ꝯcipiūt̄: τ sꝫ i 2ᵒ diuisiōe sumit̄ ꝓ eodē. sūt sʒ rōnē. ❡ Ad aliḋ ꝺ icōplexo. dico φ illḋ ꝯuēit ꝯceptui simplici. voci vo signatiue ex ꝯn̄ti. si ḡ sbʒ h̄ sit icōplexū: magi stat φ sit cōcept⁹ q̄ʒ vox. ❡ Ad aliḋ ꝺ sigt. dico φ sic ad illḋ n̄ seq̄t̄ sbʒ h⁹ lib. eē lrāʒ: vt nec vlt Boe. lrā tn̄ iter 4ᵒʳ: q̄ nūerāt̄ i ꝑn⁹

In ꝑhe/mio.

In ꝑhemio prime editiōis sup predicamenta.

periermenias est tñ signum ꝛ nõ signatũ. Ita nec sequiꝫ
subm hic esse vocẽ: ex hoc medio sigtõ: qꝛ illd est nimis cõe
medium. passio. n. significat rem tñ: vnde stat subiectum
hic esse ↄceptũ. ¶ Ad aliud dico ꝙ logica non est sciencia
realis nec ſmocinalis: qꝛ nec ſmonez nec sermonis passio
nes ↄsiderat: nec suũ subm sub rõne ſmonis. imo ꝙ ista
diuisio sit insufficiẽs sic ostẽdiꝫ. Mediũ inter rem ꝛ ſmo/
nẽ vel vocẽ est ↄcept⁹. ergo sicut est aliq̃ sciẽtia per se de re
bus: aliqua p se de vocib⁹ significatiuis: vt grãmatica rhe/
torica: que ↄsiderãt passiones vocis. s. inq̃tũ vocis. s. ↄgru/
um ꝛ ornatũ. Ita põt aliqua scia esse per se de ↄceptu ꝛ hec
est logica. vnde per se debet dici scia rõnalis: nõ tñ: qꝛ tra/
diꝫ per rõnem sicut quelibet alia scia: sed cũ hoc est de ↄce
ptibus formatis ab actu rõnis. ¶ Si ab aliq̃ dicaꝫ logicã
esse sciam ſmocinalẽ vt videꝫ ex interp̃tatione nois: intel
ligendũ est ꝙ multũ cõuenit cum ſmone pp duo. p̃ qꝛ ↄce
ptus est imediatũ signatum per vocẽ: de quo ↄceptu est lo
gica. 2°. qꝛ passiones ↄcept⁹ insunt voci signatiue sicut icon
plexũ ꝛ cõplexũ: signare verũ vel falsum: vt signo per nãz
significatũ. ¶ Ad aliũ qð tãgiꝫ rñdẽdo ad argumẽta in ↄ/
riũ facta de tribus terminis ꝛ significare verũ vel falsum:
põt dici ꝙ termin⁹ vl' est idẽ qð vox significãs ↄceptũ sim
plicẽ: ꝛ tũc nõ est syllogismus ex tribus terminis nisi ꝓla/
tus. ¶ Uel dĩus: terminus signat idẽ qð cõcept⁹ simplex:
qꝛ trãsmutaꝫ a geometria ad logicam ad signandũ indiui
sibile in ꝓpositionibus: qð põt esse in mẽte: ꝛ tũc ois syllo/
gism⁹ ꝓlatus ꝛ nõ ꝓlat⁹ est ex trib⁹ terminis. ¶ Simil'r
significare ve᷑ vel falsum ↄuenit enũciationi: sꝫ nõ vt est
vox significãs ↄceptũ: sed vt ↄceptus signat rem. ¶ Item
hic in cõmento sup̃ principiũ hui⁹ dicit Boetius ꝙ voces
significatiue: vno modo ↄsideranꝫ vt iponunꝫ ad signan/
dum. Scðo modo vt eis significatib⁹ isunt ꝓꝑetates cãte
ab intellectu. p̃mo modo cõsideranꝫ in logica. 2°. modo in
grãmatica. Scðm hoc igiꝫ p̃mum subm logice esset ponẽ/
dũ vocẽ significatiuã. ꝛ sic subm p̃mum huius libri est vox
significãs ↄceptũ simplicẽ: ꝛ maxime decẽ voces decẽ re᷑
genera significantes: qꝛ ad illas oẽs alie reducunꝫ. ¶ Cõ/
tra hoc: cognito vno correlatiuoꝝ diffinite necesse est cog/
scere alte᷑ per Ari. in p̃dicamẽtis. cap° de relatiõe. ergo si
logicus ↄsiderat vocẽ inquãtum est significatiua rei opor/
tet eum diffinite cognoscere rem qð nõ videꝫ cõueniens.
¶ Itez. ois vox significatiua in gñe vocis significãtis est
singularis. ğ nulli⁹ ad aliã est ordo. ğ nõ magis alie voces
significatiue ad istas reducunꝫ q̃ iste ad alias. ¶ Ad pri/
mũ istoꝝ põt dici ꝙ vox nõ est p̃mo signũ rei: sed ↄceptus:
quẽ oportet logicũ ↄsiderare. nõ vt p̃muz subm: sed ꝓpter
cognitionẽ primi subiecti. ¶ Cõtra: ↄceptus est vlteri⁹ si/
gnũ rei. igiꝫ adhuc sequiꝫ ꝙ oportet rem cognosci. ¶ Istð
argumentũ nõ est tñ cõtra Boe™. sed etiã cõtra dicentes
logicam esse de cõceptibus. Et ideo põt dici ꝙ nõ oportet
propter vni⁹ relatiui cognitionẽ alte᷑ cog̃sci q̃tuz ad oia
que sunt in se: sed tantum q̃tum ad illa que insunt ei iquã/
tum referꝫ ad aliud: hoc aũt modo non est inconueniens
rem cognosci in logica inq̃tum est signatum per ↄceptũ.
¶ Ad 2ᵐ dici pt ꝙ lꝫ i gñe vocis ñ sit aliqs ordo iter vo/
ces signatiuas: tñ iq̃tũ signt ↄcept⁹ iter illas ẽ ordo: sic ois
ꝓpõ in gñe ꝓpositionũ est singularis: tñ alia ẽ singularis
alia vniuersalis rõne ↄcept⁹ significati ꝛc. Qõ. II.

Ueritur Utrum iste liber sit de. x.
p̃dicamẽtis vt de subõ. ꝙ
T.5. nõ videꝫ: qꝛ scire est rez per cãm cog̃scere.
p. Ari p̃mo posterioꝝ. ğ oẽ scibile hꝫ cãm:
sꝫ ista decẽ nõ hñt cãz. ğ de eis nõ est scia.
ꝓbatio minoris: qꝛ cã nãlr p̃us est illo cu/
ius est cã: sꝫ istis nihil nãlr est p̃us: cũ sint
p̃ma. ¶ Itez vnius scie est vnum subm: ista decẽ nõ sunt
vnũ subm: qꝛ nec vnũ diffinibile: cũ ğ hec scia sit vna non
erit de istis decẽ vt de subõ. ¶ Itez de istis est scia realis
nõ ğ logica. ↄñtia pꝫ p̃ Aris. 3°. de aĩa. scie secanꝫ vt res: sed T.c.38.
logica est diuersa ab omni scia reali. ğ subm eius a subto cu
iuslibet scie realis est diuersuz. ꝓbatio añtis. tũ qꝛ de istis
determinat metaphysicus: vt pꝫ. 5. ꝛ. 7. metaphysice. tũ qꝛ T.c.14.
ista sunt res p̃me intentiõis. ꝓbo: qꝛ impossibile est aliqd ꝛ inde.
secunde intentiõis p̃dicari per se de re p̃me intẽtionis: sed T.2.i.ꝛ
ista decẽ genera gñalissima predicanꝫ per se de rebus pri/ inde.
me intentionis. Est. n. hec vera per se: hð est suba. ergo ista
sunt p̃me intentiones. ergo ois scia de istis est scia realis.
¶ Ad oppositũ est Aris. determinans hic de decẽ genera/
lissimis. Intitulaꝫ sil'r liber predicamentoꝝ.

Ad qõnem dĩ ꝙ p̃dicamenta dupl'r possunt cõsi
derari. Uno modo iquantũ sunt en/
tia. Alio modo iquantũ ↄsideranꝫ a rõne: siue inquãtũ ali/
qua ꝓprietas ab intellectu causata eis attribuitur. ¶ Pri
mo modo de eis ↄsiderat metaphysicus. subm enim eius
est ens iquãtũ ens. ¶ Scðo modo hic de eis ↄsideratur:
ostendunꝫ enim de eis passiones sibi inherentes: iquantũ
sunt gñalissima vt de substãtia vniuoce p̃dicari ꝛ non esse
in subiecto: ꝛ videri hoc aliqd significare. ¶ Similiter de
aliqs gñibus determinaꝫ ſm talem rõnem: qꝛ inquãtũ ta/
lia in suas diuidunꝫ species: ꝛ ille vlterius in alias: ꝛ nihil
est super ea qð descendit in illa per diuisionez: patet enim
istis inquantũ sunt generalissima inesse has passiões. s. di/
uidi in spẽs ꝛ multas habere species subalternas ꝛ nõ ha/
bere genus supraueniens: quare tales ꝓprietates determi
nãtur hic. si ũo de aliquibus aliqs que istis gñalissimis in/
sunt iquãtũ sunt entia hic determinaꝫ: hoc non est p̃ncipa
le ad ꝓpositũ: sed ad maiorẽ manifestationẽ istoꝝ q̃ tum
ad p̃dicta itẽtionalia. Sed cũ ista decẽ nõ sint vnũ subm
vnius sciẽtie realis. s. metaphysice: nisi iquantũ est in istis
vnũ p̃mũ: ad qð oia alia attribuunꝫ: vt hẽtur. 4. metaph. T.2.i.ꝛ
sed inq̃tũ a rõne ↄsideranꝫ: nullũ est ad qð attribuantur: inde.
quo sunt vnũ subm: ꝛ opꝫ dicere ꝙ maior est vnitas eorũ
in aliqua ꝓprietate ab intellectu causata q̃ inq̃tũ sunt en
tia: ꝛ ita cũ hec sciẽtia nõ sit vna vnitate analogie: opꝫ assi/
gnare aliqð itentiõale qð sit istis cõe ꝛ p̃mũ subꝫ: qꝛ de so/
lo tali per se cõsiderat logicus. illud aũt a qbusdã ponitur
ens icõplexũ: dicibile: ordinabile in genere. Omnib⁹ con/
cessis p̃us narratis in põne. ¶ Cõtra. h vltimᵐ põt argui sic:
ens nõ ↄuenit vniuoce oi enti ex̃ aiam. ğ multo magis nõ
est vniuocũ enti ex̃ aiam ꝛ enti p̃ ↄsideratiõe itellus causa
to: qꝛ illa plus differũt. ergo vel hic accipiꝫ ens pro ente ex̃
anima vel pro ente rõnis: si p̃mo mõ sequenꝫ duo incõue/
nientia. s. ꝙ subm qð ponꝫ nõ sit vniuocũ decem predica
mẽtis: que hic ↄsideranꝫ: cui⁹ oppositũ sustinere intendit.
Scðm ꝙ subm hic sit ens per accidẽs: quia compositum
ex re p̃me itentionis ꝛ re scðe: que nõ faciunt vnum per se.
de ente aũt per accñs nõ est scia. per Ar. 6. metaph. Si ũo T.c.4.
pro ente rõnis sequitur ꝙ est nugatio: qꝛ alia addita inclu
dunt ens sic sumptũ: ꝛ ita est nugatio. ¶ Item aut dicibi/
le intelligitur pro significabili per sermonẽ: ꝛ ostensuz est
in solutione qõnis p̃cedentis illud accidere subõ huius li/
bri. aut dicibile sumitur pro p̃dicabili. ꝛ tunc addẽdo incõ
plexum: fit nugatio: ꝛ iterũ fit nugatio addendo: ordinabi
le in genere. ꝓbatio p̃mi: qꝛ ꝓpositio non p̃dicatur: nec ali
quod cõplexũ inquantũ complexũ. ꝓbatio scði: p̃dicabile
icludit ordinabile in genere: vel ecõuerso: qꝛ ex hoc ꝙ ali/
quid est p̃dicabile: vt hic Ar. loquiꝫ: ordinaꝫ ad aliud ſm
sub vel supra. ¶ Ad hoc vltiᵐ dĩ ꝙ idiuidua in genere sũt
ordinabilia: nõ tñ p̃dicabilia: ꝛ gñalissima dicunꝫ p̃dicabi/
lia: nõ tñ i gñe ordinabilia. iõ neutrũ istoꝝ reliquũ icludit

¶ Contra tunc ens ordinabile zc. nō conuenit generalissimis de quibus tñ maxime hic agit. ergo illud no est subm. Si ponit p subo: tñ ens incōplexū vel tñ ens dicibile vl tñ ens in genere ordinabile. Cōtra. qōlibet est pma rōnū factarū ꝯ poīe pōnem: z cōtra pmā pōnem simul: z ꝯ oēs istas tres: q2 qcqd istoꝝ ponat subm illud excedit oīa decem predicamēta: qō videt icōueniēs. ¶ Si ēt ponat tñ pdicabile illud idē est qō vle. g̃ idez est subz huius libri: z Porphyrij: qō est iconueniēs. z excedit decē pdicamēta. Jō dici pōt q hic ꝯsiderat de decē pdicamētis inq̄tū aliqd a rōne causatū eis attribuit: q2 aliter non pñt a logico ꝯsiderari: z illo mō nō hñt tñ vnitatē analogie: s3 ēt vniuocatiōis: z illud vniuocū istis illo mō est aliqō itentiōale qō est hic pmū subm: z illud pōt noīari pdicamētū vel generalissimū: q2 oēs ꝓprietates que per se de istis determinant hic determinant de eis inquātū hñt rōnē gnālissimi vel pdicamēti. ¶ Cōtra. tūc determinaret hic de substantia q̄titate zc. tñ p acciñs: q2 tñ modō fm q aliqd eis i est per acciñs. s. fm aliqō itentiōale: q2 nullum tale pōt eis iesse per se. ¶ Itē nulla passio est hic oñsa de pdicamento vel gnālissimo fm suā rōnē. g̃ illud nō est subm. ¶ Item subm hic non cōuenit oī ꝯceptui formato a pmo actu rōnis: sic subm libri periermenias ꝯuenit oī ꝯceptui formato a scdo actu rōnis: qō vr icōueniēs: q2 silr vr iste liber eē d ꝯceptu simplici icōplexo: sic ille d ꝯplexo. ¶ Itē cū gnālissimū vel pdicamentū sub vniuersali ꝯtineat seqt hanc sciam libro Porphyrij subalternari: q2 sicut subm ad subiectū: ita scia ad sciam: s3 illud videt iconueniēs. ¶ Ad pm istoꝝ dico q nō est iconueniens illa tñ per acciñs a logico ꝯsiderari que metaphysicus per se ꝯsiderat. ¶ Ad 2m dico q inq̄tū aliqō itentiōale vniuocū hic determiat de suba z q̄titate inq̄tū hñt rōnē gnālissimoꝝ: in tantū illud oñdit de pdicamento siue gnālissimo pmo: vt diuidi in spēs: nō hēre genus supraueniēs: z vniuoce pdicari: qō oñdit de suba z supponit cognitū de alijs. in hoc eni q aliqd vniuoce oñdit de multis subis nō pmis: in hoc oñditur de pmo subo. ¶ Ad 3m pōt dici q sicut enūciatio est pmū subm libri periermenias que nō dr formali pdicatione de oī conceptu formato a scdo actu rōnis: sed alia reducunt ad ipsum vt oro iperatiua: sic ois ꝯceptus simplex reducit ad aliqō pdicamētoꝝ. ¶ Ad 4m pōt dici q l3 subz sit sub subo: nō tñ hec scia sumit sua pncipia ex illa: z iō alterū deest qō requirit ad subalternationē sciarū. ¶ Ad pmū argumētuz pncipale: dico q l3 istoꝝ in se nō sit causa aliqua: tñ respectu suarū passionū hñt causam pcipue respcū passionū intentionaliū: que insunt eis inquātū a rōne ꝯsiderant: z cū dr istis nihil est nāliter pus: vez est in se: tñ rōne inherentie passiōis itentiōalis pōt nāliter eis aliqd eē pus. ¶ Ad 2m p3 q pmū subm hic est aliqd vniuocū istis decē vt pdicamētū. ¶ Ad 3m p3: q2 que metaphysicus per se considerat hic per accidens cōsiderat: q2 hic per se considerat aliquid intentionale applicabile eis que metaphysicus per se considerat.

¶ Questio. III.

Queritur De supposito i dicta solutione. s. an aliqd istis generalissimis sit vniuocū. ¶ Et pº querit an aliqō pdicatū intētionale sit istis vniuocū. Qō nō videt: q2 si sic: tūc illud esset ꝯus z cōmunius istis: z ita hec nō eēnt generalissima z pma gnā qō est cōtra Boe.

bi 2º z sup. porph. ¶ Itez si aliquid esset eis vniuocū cū sint diuersa inter se essent aliquid idem entia: g̃ dr̃ia. ꝯñtia p3 per diffinitionē differētiū qnto metaphysice positā ꝯñs est falsum: q2 pdicamēta sunt fm se diuersa nō inter se differentia: quia tūc eēnt spēs. ¶ Itē itētio causat a re igit vnitas intētiōis ab vnitate rei s3 nulla res vniuoce ꝯuenit istis. g̃ nec aliq̄ intētio. pma ꝓpositio patet. ¶ Qō eni est in intellectu: z nō est a re: est figmētū: cuiꝰ nō est aliq̄ intētio. ¶ Itez. nullū vniuocū est denoīatiuū. sed pdicamētū intentioale tñ denomiatiue dicit de istis decē que sūt res pme intētiōis. g̃ nullū pdicamētū intētionale est istis vniuocū. ¶ Probatio maioris. tū q2 vniuocū distinguit hic ꝯtra denoīatiuū sicut ꝯtra equocū. tū: q2 inferius dicit Ari. caº de substātia qō quedā pdicant fm nomē: z nō s3 illius nois rōnē: puta ꝯcreta siue denoīatiua. exēplificādo de albo. supra. pnm. ¶ Ad oppositū. aliqō intētiōale dr de istis. s. fm nomen z eādem rōnem. g̃ vniuoce. ꝯñtia p3 per diffinitionē vniuocoꝝ. ꝓbatio añtis: q2 suba est genus: quātitas est genus. ¶ Itē substantia pdicat de pluribus specie differētibꝰ tñ gd. z quantitas silr: quare genus de istis fm nomē z diffinitionē pdicat. Ita pōt argui de multis intētiōibus inherētibus istis z sub eis ꝯtinētis: z vt spēs homini z albedini. ¶ Itē sola diuersitas in mā accitali nō diuersificat illud cuiꝰ est specie: q2 dr̃ia specifica est dr̃ia formalis: sed intētio applicata rei vnius generis z alterius: tñ habet dr̃iam penes mām per accidēs: ergo nō differt specie ex hoc qō iest istis: ergo nec tollit ꝓpter illud vniuocatio: q2 qō nō tollit vnitatem fm spēm: nō tollit vniuocationē. pma ꝓpositio patet: q2 circulus aureus z circulus eneus non differunt specie. z rōne patet: q2 talis differētia cum eo cui addit nō facit nisi ens per accidens qō nō est natum esse spēs generis. minor patet: q2 nulla intentio inest rei pme intentionis per se vt ostēsuz est pus: s3 est sola diuersitas hic z ibi penes res pme intētiōis: ergo tñ penes mām accidentalem.

Ad qōnem dicendum q aliqō intentionale vniuocum pōt aplicari rebus oium generū: q2 diuersitas in rebus pme intentionis inter se nō impedit ipas ab intellectu posse cōcipi per eundem modum ꝯcipiēdi. Intentiōes aūt oēs eis attribuunt inq̄tū ab itellectu ꝯcipiunt. z iō itentiōes eedē spē pñt diuersis rebꝰ attribui. ¶ Ad pm argumentū dici pōt q sunt pma z cōmunissima rerū genera non intentionū. ¶ Ad 2m silr dico q non sunt differentia: quia nō sunt aliquid idem entia idest aliqua res. Uel aliter ad vtrūq3: q l3 sint cōmunissima z prima pōt tñ aliquid idem inesse oībꝰ illis denominatiue qō non debet dici prius vel communius illis nisi essentialiter de eis diceret. ¶ Sic ad secundum q nō sunt essentialiter aliquid idem: ideo non sequitur ipsa esse differentia. hoc quodammodo apparet vbi minus videt. s. in accitalibus realibus: q2 albū vnū significans dr de supficie z de hoīe: que sunt duoꝝ geneꝝ: s3 nō est ois sile. acciñs eni reale tñ hēt aliqd vnum pro ꝓximo subo: ita q nulli alij inest nisi per nām eius: vñ aliud tñ est eius sub3 per acciñs mediante pmo subo: sed accidens intentionale pōt eque pmo ineē rebus oiu3 geneꝝ z nulli per aliud. ¶ Ad 3m dico q res non est tota causa intentionis: sed tñ occasio inq̄tum. s. mouet itellectū vt actu ꝯsideret z intellectus est pncipalis causa: iō minor vnitas sufficit in re q̄3 sit vnitas intentionis: q2 sufficit intellectum ab aliquo extrinseco moueri ad causandum multa per ꝯsiderationē. qbus nō correspōdēt in existēdo aliq̄ in re simplr: sic albedo signat per modum per se stantis z per modum habitus fm quid. vtrūq3 enim attribuit intellectus modū. s. habitus z per se stantis simplr sicut hoi. z vtrūq3 est simplr nomē: sed tamē vtrobiq3 est aliquid correspōdens illi modo: sed nō ita vere sicut causate intentioni ab intellectu moto ab illo extrinseco. Similiter intellectus ꝯsiderās rem per illam vnā spēz pōt millesies reflectere se supra suam opationē ꝯsiderando: z quelibet consideratio est aliquid nihil habens extrinsecum sibi correspondens nisi tantum primum obiectum

pro occasione inquantū illud mouet pmo intellectum ad
considerandum: sed de hoc dictū est in libro Porphyrij.
¶ Ad 4ᵐ dico q̄ aliud est dicere aliquid vniuoce p̄dica/
ri de multis ⁊ eē vniuocū p̄dicatū de multis. denoīatiuū
cui pmo mō nō est vniuocū. scd̄o vo mō est: vt ostēdit rō.
vn̄ ɔcedenda est ɔclo. s. q̄ nullū predicatū intentōale est
vniuoce p̄dicatū de rebus pme itentiōis: sed aliqd̄ intētio
nale vniuocū in se predicaē de istis: sȝ nō vniuoce: sed de
hoc magis postea diceē.. ¶ Questio. IIII.

Queritur Utrū ens sit decē p̄dica/
mētis vniuocū. vr̄ q̄ sic
p media logicalia. Et ꝑ sic in equocis non
est ɔdictio. p Ari. in elēc. sȝ hic est ɔdictio.
sor. est ens: sor. nō est ens. g̊ ens est vniuo/
cum. ¶ Itē nullū equocū est determiabi
le p aliqd̄ additū ad aliqd̄ equocatoꝝ: qꝛ
qd̄lȝ illoꝝ actu iportat: sȝ ens p aliqd addītū est determia
bile ad vnū p̄dicamētū: vt cū dr̄ ens absolutū vel ens p se
ɔbiē ad subam. g̊ nō est equocū. ¶ Itē seqē. hō est suba. g̊
hō est ens: qꝛ aīs nō pōt eē veꝝ sine ɔn̄te: sȝ in equocis nō
est ɔsītia. g̊ ⁊c̄. ¶ Itē si ens ē equocū. g̊ aliq̄ mō hec est ve
ra: suba est nō ens: ⁊ seqē. g̊ suba nō ē aliqd: qꝛ aliqd nō est
cōīꝰ ente. ⁊ seqē. g̊ suba est nihil. g̊ hoc ɔn̄s aliq̄ mō est ve/
rū: qd̄ vr̄ icōueniēs: qꝛ tūc nō peccaret rō parmenidis in p̊
T.c.26. physicoꝝ. in hoc q̄ accipit istā. nō ens est nihil: qd̄ videē
t.27. eē ɔtra Ari. ¶ Itē p̄dicari in qd est rō vna ɔuēiēs enti: vt
dr̄ de oībꝰ istis. g̊ illd̄ qd̄ dr̄ de istis est vniuocū: qꝛ rō sub q̄
aliqd dr̄: nō est magis vnā cō qd̄ dr̄. ¶ Itē polē est vniuo/
cū. tū: qꝛ hn̄s ɔdictionē. tū: qꝛ est ɔn̄s ad nec̄: quoꝝ vtrūqꝫ
pȝ 2ᵒ piermenias. sed polē nō vr̄ colus ente: sȝ minꝰ cōe: cū
ens diuidaē per actū ⁊ potētiā: g̊ multo magis ens est vni/
uocū. ¶ Itē. oīs diuisio icipit ab vno: sȝ ens diuidiē in hec
T.c.14. decē. 5. meta. g̊ est aliqd vnū in istis. ¶ Itē oīs multitudo
debet reduci ad vnitatē p auctorē de causis: sed suba ⁊ ac/
T.c.12. cīs sunt multa: qꝛ diuersa vt patet p Ari. 10. meta. dicētē q̄
oē ens sufficiēter diuidiē in idē vel diuersū: g̊ ista mltitu/
do reduciē ad aliqd vnū: sed illd̄ nihil videē nisi ens: g̊ ⁊c̄.
T.c.24. ¶ Itē ẜm Ari. 7. physi. oīs cōparatio est ẜm aliqd vniuo/
⁊ inde. cū: sȝ ẜm ens est cōparatio. g̊ ⁊c̄. pbatio minoris. tū: qꝛ dici
mꝰ q̄ accīs est minꝰ ens ⁊ posteriꝰ ens suba. tum qꝛ dr̄. 2.
T.c.4. metaᶜᵉ. vnūqdqꝫ sic se hȝ ad eē sic se hȝ ad v̄itatē. ⁊ ibidē
pbanē p̄nᵃ sempiternoꝝ eē verissima siue maxīe vera: ex
q̊ seqē q̄ sint maxīe entia. g̊ ẜm ens est cōparatio ¶ Itē
vniꝰcuiꝰ vnū est subm̄ vniuocū: sȝ ens inq̄ntū ens: est meta
T.c.1. ⁊ physice subm̄ determinat Aꝛ. 4. illiꝰ. g̊ est vniuocū. pba/
inde. tio maioris. tū qꝛ de subo fiūt demr̄atiōes. in demr̄atiōibꝰ
T.26. aūt opȝ eē aliqd cōe vniuocū. p Aꝛ. p̊ posterio. ⁊ parū ifra:
in demr̄atiōibꝰ nō accidit equocatio. tū qꝛ ꝺ subo opȝ p̄co/
gnoscere an demōstrationē qd est: equocū nō hȝ qd est: qꝛ
T.c.4. nec diffōnē. ¶ Itē in scd̄o metaphy. argr̄ p̄nᵃ sempiterno/
rū esse verissima: qꝛ sunt cāᵉ effectꝰ vniuoci ⁊ veritatis in
alijs. tūc sic. veritas vniuoce iest causis oībus ⁊ cātis. g̊ en
titas per Ari. ibidē vnūqdqꝫ sicut se hēt ad eē sic ad v̄itatē
sed oīa vel sunt cāe vel cāta. g̊ oībꝰ est ens vniuocū. ¶ Itē
T.c.8. 4ᵒ metaphiᶜᵉ poniē istud eē pmū p̄nᵐ. s. nō ɔtingit idē sil
t.9. eē ⁊ nō eē. ⁊ certissimū oīuȝ p̊ncipioꝝ. sed si ens eēt equo/
cū: esset hoc p̊ncipiū dubiū pp multiplicitatē terminoꝝ.
ergo aliqd aliud certius eē: cuius termini nō essent multi
plices. hoc est inconueniēs. g̊ ens nō est equocū. ¶ Item
vnius potētie cognitiue est vnū obm̄ pmū in genere: sȝ ens
inq̄ntū ens est obm̄ pmū itellus. per Auic. igiē est vniuocū.
maior pȝ iductiōe ⁊ rōne: qꝛ potētia cognitiua nata est pfi
ci p se p formā i sui p se obi. sȝ vniꝰ poᵉ nō sūt p se diuerse for/
me genere p se pfectiue. g̊ eidē poᵉ cognitiue nō corrn̄dēt
2ᵒ meᶜᵉ. diuersa gnā p obo. ¶ Itē Auic. dic̄ q̄ ens nec dicit subaȝ

nec accīs: sȝ q dicit equocū dicit alteꝝ sigr̄atoꝝ: qꝛ equo/
cum nullū intellcm̄ ɔstituit nisi alteriꝰ sigr̄atoꝝ. igiē ens
non est equocū. ¶ Itē ens iponiē ab vna rōne vt ab actu
cēndi. g̊ sigr̄at vnū. ¶ Ad oppoᵐ est Porphyꝰ dicēs. sige C. de spē
oīa entia vocet equoce nūcupabit. ¶ Itē Aꝛ. in p̄nᵒ p̄di/
camētoꝝ singuluȝ icōplexoꝝ aūt sigr̄at subam aut q̄ntita/
tem ⁊c̄. sȝ si ens sigr̄aret aliqd̄ cōe istis: nullū illoꝝ sigr̄a/
ret: qꝛ qd̄ sigr̄at supiꝰ nō sigr̄at iferiꝰ sub ꝓpria rōne. g̊ nō
eēt ens icōplexū: qd̄ est icōueniens. g̊ ⁊c̄. ¶ Itē si ens sit
vniuocū istis. tūc esset genus istoꝝ: ⁊ ita hec nō erūt decē
gnā pma. sȝ esset vnū gn̄alissimū pmū. Probō pme ɔn̄tie.
oē vniuocū dcm̄ de multis dr̄ de illis sub rōne alicuiꝰ vni/
uersalis. alr̄ illa qnqꝫ vniuersalia nō sufficiēter diuiderent
p̄dicari de multis. sȝ ens si eēt vniuocū: nō posset dici sub
sub rōne spēi spālissime: qꝛ hec nō sunt singlaria nec sub ra
tiōe drīe: qꝛ nullū eoꝝ distinguit. drīa aūt est qua drn̄t a se
singla: nec ꝓpriū nec accn̄tis: qꝛ ens p̄dicaē in qd. p Aꝛ. 4. Idē. 3.
metaᶜᵉ. hec duo nō. igiē si sit vniuocū erit genꝰ respcū illo/ meᶜᵉ. 8.
rū: ⁊ ex hoc ɔn̄te nō tm̄ seqē icōueniēs suppositū. s. q̄ illa t.10. vbi
nō sunt gnā pma: sȝ ēt est ɔ Aꝛ. 3. meta. qꝛ ens est de itelle .ō.t.c.10.
ctu cuiuslȝ: ⁊ genꝰ nō est ꝺ itellcū drīe. g̊ ⁊c̄. Silr̄ si hec de/
cem hērent aliqd̄ vniuocū p̄dicatū in qd de eis: p illud nō
distinguerenē vt māifestū est. igiē q̄ per aliqd supadditū
vnūqdqꝫ differt ab alio. qcqd sit illud: sequiē hec esse drīa
⁊ nō ẜm se diuersa: qꝛ sunt aliqd idē entia: qd̄ est ɔ Aꝛ. 4. 5.8.t.10.
metaph. ¶ Seqē ēt hec spēs eē: qꝛ oē cōpositū ẜm rōnē metaᶜᵉ.
ex aliq̄ cōi dicto de se in qd ⁊ ex aliquo formali supaddito idē hr̄.c.
est ꝓpe diffinibile per illa. diffinitio aūt ꝓpe soliꝰ spēi est. p̊ ⁊ ide.
per Aꝛ. 6. top. ¶ Itē si sit cōe istis: cū hec differāt ⁊ non p
ens: quero de addito in hoc: ⁊ isto aut est ens aut nō ens. si
ens: igitur ens est de eius itellectu. ergo addēdo illud enti
erit nugatio: ⁊ ens ⁊ illud sunt de itellectu cuiuslibȝ predi
camēti. ergo in itellectu simplici cuiuslibet p̄dicamēti est
est nugatio. ergo in itellectu cuiuslibet est nugatio: qꝛ in i/
tellectu cuiuslibȝ icludiē aliqd̄ p̄dicamētoꝝ. etiā in oī dif/
finitiōe erit nugatio semꝑ resoluēdo vsqꝫ ad genꝰ gnālissi
mū ponēdo rōnes p noībus: qd̄ Aꝛ. hȝ p icōueniēti. 7. T.c.43
metaph. ¶ Hec pbatio est gnālis ad pbandū oēm deter
minationē facientē vnū per se cū determiabili esse ex itel
lectū determiabilis: ⁊ ecōuerso de determinatiōe nō faciē
te vnū eēntialr̄ est hoc magis manifestū. si illud addītū in
quolibet p̄dicamēto supra ens sit nō ens: sequunē duo in/
cōueniētia. Primū est q̄ qd̄libȝ p̄dicamētū sit nō ens for/
maliter: ⁊ ita oīa iferiora erūt per se nō entia: qꝛ de oī infe/
riori p̄dicaē aliquod istoꝝ. ¶ Aliud est qd̄ in itellectu cu/
iuslibet p̄dicamēti sit repugnātia: ⁊ ita itellectu cuiuslibet
vt p̊us deductū est. ¶ Itē Arist. 8. metaphy. dicit: q̄ sicut T.c.vltᵒ
sube separate sunt statim idē qd̄ sunt. i. nō per formā aliq̄
aduenientē māe: sic ens ē statim aliqd̄ predicamentoꝝ. g̊
non per differentiā additā. igiē nō est cōe. ¶ Itē si ens sit
vniuocū istis hic erit nugatio: substātia quāta: hō albus: ⁊
vniuersaliter addēdo accīs subo: qꝛ aliqd idē icludiē per
se in itellectu vtriusqꝫ. ergo faciendo resolutionē ponēdo
rōnes p nominibus aliqd idē bis diceret: ⁊ ita erit nugatio.
¶ Silr̄ in oī diffinitiōe erit nugatio ꝓpter idē: qꝛ in vtri/
usqꝫ diffinientis itellectu includitur idem.

Propter hoc dcm̄ est q̄ ens nō est vniuocū decē
p̄dicamētis. Sed q̄uo se hēat ad hec: du/
biū est: vtrū p̄dicaē equoce vel analogice. ¶ Poniē autē
analogia in voce tripl̄r. vel qꝛ sigr̄at vnā rōnē pmo que
existendo diuersimode cōuenit duobus vel pluribus que
dicunē analogata: sicut hoc nomē causa: ⁊ hoc nomē p̊nci/
piū: ⁊ multa alia noīa que distinguunē in 5ᵒ metaph. signi/
ficant vnā rōnem pmo: tā illa est in diuersis ẜm ordinē.
¶ Alioꝝ poniē analogia in vocibus: qꝛ vnuȝ significatur

per prius per vocē: et reliquū per posteri⁹, cuius cā ponit: qz signare seqt intelligere: qd igit per prius intelligit alio si signi ficet per eādē vocē per quā: et illud aliud per prius signabitur. ¶ Tertio mō: qz vox vni iponit ppe et pp̄ter aliq̄ similitudinē ad illud cui pmo iponit: et transfert vox ad significādū aliud: sicut est in secūdo mō equocatiōis: vbi ēt est quod imō ordo in signando: qz nūq̄ vox trāsfert ad significādū aliqd nisi supponat ipsam ipositā eē ad signandū aliqd ppe: et hoc 3ᵐ signat solū pp aliq̄ similitudinem ei⁹ ad illud cui pmo iponit. Uoces analogice pmo mō vident eē apud logicū simplr vniuoce: qz gen⁹ fm logicū est simplr vniuocū: lz rō quaz p⁹ signat diuersis spēb⁹ fm ordinē 3uenīat. ¶ In oi. n. genere est vnū p̄ᵐ qd est mēsura oīum posteriorū: per Ar. 10. metaph. forte tñ nō est oīno simile de vocib⁹ sic analogicis et de gnē respcū spērū: qz lz generis spēs iter se hēant ordinē fm pfecti⁹ et impfecti⁹ in eēndo: tñ in pticipādo rōnē gnīs nō hñt ordinē: qz eque p oēs pticipāt nām gnīs. naz eque imediate pdicat gen⁹ de pmis spēb⁹ cōdiuidētib⁹ ipm. tūc nulla est dña in pmitate iter istas pdicatiōes albedo est color. nigredo est color: lz cōparādo albedinē et nigredinē iter se albedo sit pfectior. Sz in vocib⁹ que ponunt analogice p mō est ordo iter pticipātia in pticipādo illud: sic nō est eque p⁹ finis cā et mā: nec forte eque pmo 3rietas et 3dictio oppō. Scd's modus analogie supradictus vr̄ impossibilis: qz 3tingit ignorare simplr prius qn̄ nomen iponit posteriori: qz posteri⁹ simplr pōt eē nobis prius: et ita prius intelligi et prius signari. ¶ Si ḡ scdo vox ista iponat priori simplr: mālfestū est q nō signabit per posteri⁹ illud cui pmo iponit: qz illud semel significauit pmo igit semp. vox. n. postq̄ iposita est nō notat in significādo illud cui iponit. igit ordo rez nō cōcludit ordinē in signatione vocū. Rō posita ad hoc nō videt valere: qz signare nō seqt itelligere necīa 3ntia: sicut effect⁹ necīā cām: qz aliqd pōt itelligi prius alio tpe et nā: nec tñ tūc significari. nō. n. necē est vt itelligēs vocez iponat qd itelligit: sz adhuc est ad placitū vt iponat vel nō: sz ista ppō: signare seqt. itelligere itelligēda est: vt illud sine quo nō: qz nō potest aliqd signari nisi itelligat: sz nec sequit necīo nec quo ad 3silem ordinē in itelligēdo et signando. ¶ Sed si quo debeat vox poni analogica apud logicū tertius modus videt pbatissimus: qz alr nō videt dña iter p̄ᵐ modū equocatiōis et 3ᵐ. nā si vel vtrobiq̄ vox signaret plura eque pmo: vel si in scdo mō signaret tm̄ illud cui 3uenit ppe: tūc ille modus nō videt eē equocatiōis: qz illa vox eēt simplr vniuoca: qz tm̄ vnū signans: sz q̄litercūq̄ sit de mō ponēdi analogiā: nullus istoz modoz videt 3uēire enti respectu decē pdicamētoz. q nō pmus pbāt oēs rōnes ad oppositū. Silr nō vñr ista hr̄e ordinē in pticipādo ens: qz de q̄libet pdicat in qd: per se pmo mō: et imediate. Secūdus modus nō est possiuilis apud logicū. Terti⁹ modus nō est in pposito: qz h nomē ens nō videt trāsferri a suba ad accidēs pp aliq̄ similitudinē accñtis ad subam: cū de vtroq̄ pdicet in qd. per Arist. 4. metaphy. et ita de neutro ppie. Silr accñtia prius sunt in sensu q̄ suba. igit et in intellectu. igit possibile est eis iponi nomen signans ipsa nō p habitudinē ad subam: et si accñs signaret per hoc nomē ens vt attributū sube. igit signaret sub ppria rōne: qz rō attributi est ppria rō accñtis. igit simplr est ens equiuocū substātie et accñti: qz vtrūq̄ signat sub ppa rōne.

Propter hoc dōz q hoc nomē ens simplr est equiuocū pmo mō equocatiōis ad hec decē gnā prima pcipue pp hoc vltimū: qz certū est subam signari sub ppa rōne: et accñs alio mō: qz si sub rōne ppria significet accñs p h nomē ens: hoc eēt sibi ppriū. si sub rōne qua attribuit sube vel sub aliq̄ alia 3similī: illa est ppa rō accñtis: adhuc seqt vtrūq̄ signare sub ppria rōne. ¶ Intelligēdū tñ est q vox apud logicū simplr equoca est: qz. s. eque p ipoztat multa. apud aūt metaphy. vl nālē: q nō 3siderant vocē in signando: sz ea q̄ signant fm id qd sunt est analoga: pp illud qd ea q̄ signant: lz inq̄tū signant nō habeāt ordinē: tñ inq̄tū eēistūt hūt ordinez inter se. iō ens a metaphīco in 4. meta. et 7. ponit analogū ad subaz et accidēs: qz. s. hec q̄ signant: in eēndo hñt ordinē: sz apud logicū est simplr equocū: qz inq̄tū signant p vocē eque pmo signant. ¶ Ad p̄ᵐ argūᵐ pncipale dico q circa ens nō est 3dictio nisi facta distōne vl supponēdo ens accipi in affirmatiua et negatiua p eodē: et h nō est 3dictio in equocis: qz tunc sumunt vt vniuoca: qz tm̄ p vno signato. ¶ Ad 2ᵐ dico q q̄tū est ō vi fmōis nō 3bit ens p aliqd additū nisi equocū possit 3bi: tñ p aliqd additū pōt fieri vel esse 3ctio quo ad vtētes vt referāt itellus ad idē: sic noīa ppa 3bunt per cognomia supaddita quo ad vsuz loquētū: nō quo ad signationē vocis in se. ¶ Ad 3ᵐ nego oēm 3ntiaz ab ente ad aliqd: et e3 nisi prius fcā distictiōe et sumpto ente p illo signato: et tunc nō est ppe 3ntia. suba. igit ens: sz silatio einsdē ex se. ¶ Ad pbōnē 3ntie dico q añs qd est simplex pōt esse veruz sine 3ñte multiplici: nisi 3ñs sumat in vno sensu: qz ipm vt multiplex nec est vez nec falsum sed distinguēdū. ¶ Ad 4ᵐ dico q hec est multiplex: suba est nihil: sic hec suba est nō ens: et est vera in aliq̄ sensu: qz suba est nulla q̄litas vel nō q̄litas: qz aliqd cui⁹ negōnē ipoztat nihil: nō vr̄ esse cōius q̄ ens: cū exponat aliqd. i. aliq̄ res. et res nō est cōius ente. ¶ Ad 5ᵐ p3: qz pdicari in qd de suba et q̄titate iest enti sumpto equoce: nec seqt pdicatū ita esse idē: sic modus pdicādi: vt sepe dcm̄ est: qz ad vnitatez ipei modi pdicādi sufficit vnitas pportiōis in his qb⁹ iest talis modus. ¶ Ad 6ᵐ dico q posse equoce est nomē pme itentiōis siue iposnis: et scdē. p⁹ mō signat potētiā vel ordinē ad actū: et diuidit ens: et est equocū: sic act⁹ in diuersis gnib⁹. ¶ Scdo mō signat modū 3pōnis. et isto mō nō est equocū: et nō est mī⁹ cōe ente: qd diuidit in decē pdicamēta et ē vniuocū sic cetera intētiōalia. hoc mō pcedūt pbōnes de 3ntia et 3dictiōe. hec distō po⁹ pōt hēri 5. metaph. cap⁹ de po⁹. ¶ Ad 7ᵐ dico q diuisio icipit a sic vno: q̄li mō vnius est diuisio. diuisio aūt entis in decē gnā est diuisio vni⁹ nō gnīs: sz vocis in signatiōes: et iō icipit sic ab vno. s. vna voce. ¶ Ad 8ᵐ dico q oīs multitudo reducit ad vnū qd nihil sit illi⁹ multitudis: sic multitudo pme cāe et cātoz nō reducit ad aliqd vnū ex̄ illā multitudicez: qz sic sequeret aliqd eē prius pmo: sz tota illa multitudo reducit ad vnum qd est aliqd illi⁹ multitudis cui alia attribuunt vt ad primaz cām: ita in pposito multitudo sube et accñtis reducit ad vnitatē sube. nō aūt alicui⁹ qd sit ex̄ hāc multitudinez. ¶ Ad aliud de 7 physicoz dico q Aristo. itelligit ibi de cōparatiōe que est fm aliq̄ nām pticipatā ab vtroq̄ extremo fm magis et min⁹: qz magis et min⁹ nō faciūt equocationē: sz talis cōparatio nō est fm ens: sz cōparatio q̄ est fm ordinē aliquoz adinuicē. est. n. accñs min⁹ ens suba. i. in eēndo hz ordinē ad subam: et hec cōparatio nō requirit vniuocationē. ¶ Ad aliud argūᵐ de subo metaphysice dico: q ad vnitatē scie sufficit vnitas analogie in subo: vt determinat. 4. metaph. s. q oīa qb⁹ cōuenit subm scie hñt p se attributionē ad vnū pmū in eēndo et cogscendo. ¶ Cū ondit subm eē necīo vniuocū: dico q oēs ille auctes et pbatiōes pcedūt de subo demōstratiōis: qn aūt subm sciētie est analogū: de illo fm se nō fiunt demrātiones: sed de pmo ad qd omnia alia attribuunt: qz ad determinādū de multis analogatis sufficit determinare de pmo ad quod omnia alia attribuunt: vt dicitur in pncipio septimi metaphysice: nec est incōueniens de subiecto scie fm se nullam

T.c.2. et inde.

T.c.2. T.c.14. et 15.

passionē ostendi:qñ est analogū: sī tñ passiōes ondanť de
11 p̄:ad qḋ alia attribuunť. ℂ Ad aliud dico ꝙ Ar.nō inuit
veꝛ eē vniuoci in pncipijs sempiternoꝝ ⁊ ipsis sempiter
nis: ⁊ ꝯcedo etiam ꝙ veꝛ qḋ consequiť entitatē rei in se
sit vniuoci omnibus substantijs. ⁊ ens esse vniuocum il-
lis.ſʒ ex hoc nō sequiť ens eē vniuocū decē generib⁹: qꝛ
oēs sube sunt in vno genere. ℂ Ad illud aūt qḋ accipiť in
argumēto ꝙ oia sunt cāe vel cāta:⁊ illis ens est vniuocū
ergo oib⁹. Dico ꝙ cā ⁊ cātū vle ⁊ pticulare ⁊ multe hꝰ dif
ferentie nō tñ ꝯsequunť ens ſm rōnē ei⁹ cōem ſʒ in ptícu
lari:vt in eodē genere vl in eadē spē:sicut in gñōne vniuo
ca cā ⁊ cātū sunt eiuſdē spēi. ℂ Uñ ad formā argumēti di
co qḋ dr̄ de cā ⁊ cāto est vniuocū:verū est qñ sunt eiusdē
generis.nō aūt de oi cā ⁊ cāto:qꝛ nō est de suba ⁊ accidēte.
12 ℂ Ad aliud dico ꝙ p̄n⁹ cogñſcimus inq̄ntū termios cogno
ſcimus vt dr̄ p̄:posterio.⁊ iō illḋ p̄n^m pōt eē notissimū:cui⁹
vitas est notissima cognitio termis. vñ certitudini pncipij
nō repugnat multiplicitas terminoꝝ:nec est aliqd certi⁹
hñs termios nō multiplices: qꝛ aliud nō est ita maifestū
13 cognitis terminis. ℂ Ad aliud ꝯcedi pōt maioꝛ: qꝛ p̄mū
obm itellus pōt vnico actu itelligēdi itelligi: qḋ nō ꝯtigit
de equoco:qꝛ in equoco nullus ꝯcept⁹ est idē:sed sola vox.
ℂ Ad minorē dico ꝙ p̄^m obm itellus est suba. qꝛ vt dicit
T.c.4. Ar.in p̄n:7ⁱ metaph.suba est p̄^m oiuʒ entiū cognitiōe. qḋ
nō itelligiť de p̄oritate tpis ſʒ nāe.s. ꝙ cognitio ei⁹ est pfe
ctissima. ℂ Ad auctem Auic.pōt ꝯcedi vera sic qḋ accipit
ens p vno sigñato qḋ est p̄^m.s.suba. Uel dr̄ forte ꝙ duplex
est rō a qua hoc nomē suba iponiť.s. subsistēdi ⁊ substādi.
ens aūt iponiť ab actu eēndi:sed actus eēndi vr̄ rō simpli
cioꝛ q̄ȝ act⁹ substādi: ⁊ iō ens p̄^m occurrit itellectui quo ad
rōnē a qua est nois ipō:qꝛ est simplicissima:ſʒ quo ad eēn-
tiā sigñatā suba itelligiť qñ ens p̄ intelligiť:hoc pʒ in alijs
noib⁹ synonimis:qꝛ illā eēntiā eādē sigñant: tñ iponunť a
diuersa rōne sicut lapis ⁊ petra:⁊ qñ itelligiť eēntia sigña-
ta per vnū:itelligiť eēntia sigñata per aliud: qꝛ eadē est ſʒ
nō oʒ ea coitelligi q̄ntū ad rōnes a qb⁹ est impō nominū.
ℂ Ad aliud.g dicit ens nō dicit subam nec accñs: si illud
est veꝝ tñ itelligiť q̄ntū ad rōnes a qb⁹ noia iponunť. nō
aūt quo ad eēntias sigñatas. ℂ Ad aliud dico ꝙ illa rō a
qua iponiť ens nō est vna: ſʒ equoca in diuersis sic ⁊ ens.
ℂ Cōtra rō entis nō est eadē rōni sube per p̄us dicta: ne-
qꝫ rōni a qua iponiť nomē accñtis:ſʒ simplicioꝛ vtraqꝫ.igi
tur cū in vtraqꝫ includať: vtraqꝫ hʒ illā cū illo addito.g il
lud est cōe vtriqꝫ. ℂ Dici pōt ꝙ rō eēndi ē simplicioꝛ rō-
ne subsistādi ⁊ equoce sumpta est simplicioꝛ rōne accidēdi:
⁊ ita equoce sumpta ꝯueṅt vni ⁊ alteri: ⁊ ita pōt eē equocū
illis:ſʒ neutri sit oino idē:ſʒ simplici⁹ vtroqꝫ:qꝛ nō est vni-
uoce sumptū simplici⁹ vtroqꝫ. ℂ Cōtra rñsionē datā ad
argumētū antepenultimū.s.de obo itellus:arguiť sic. Ni-
hil cogñſciť ab aliq̄ vtute nisi qḋ pticipat rōnē p̄mi obi illi⁹
vtutis.si igiť suba sit p̄^m obm itellus cuʒ accñs nō sit suba
nō per se itelligereť:qḋ est maifeste falsum: qꝛ accñs est p
se sensibile.igiť itelligibile. maioꝛ pʒ: qꝛ nihil per se videť
nisi coloratuʒ vel lux:nihil per se audiť nisi sonus: ⁊ sic de
ceteris. Pōt dici ꝙ nō oʒ oē per se cognoscibile ab aliqua
virtute suscipere p̄dicationē p̄mi obi illi⁹ virtutis in recto:
ſʒ sufficit ꝙ hēat per se habitudinē iq̄ntum cognosciť:ad
T.c.63. p̄mū obm illi⁹ vtutis:sensibilia eni cōia per Arist.2.de ani
tude. ma.sunt per se sensibilia ab oib⁹ vel plurib⁹ sensibus: nec
tñ ꝓpriū obm alicuius sensus p̄dicať de eis in recto:qꝛ nu
merus ⁊ figura nō est coloꝛ vel sonus. Sed iō per se sentiū
tur:qꝛ hñt per se habitudinē ⁊ attributionē inq̄ntū cogno
ſcunť ad ꝓpria sensibilia:qꝛ faciunt diuersitatē in mō sen-
tiendi: ⁊ imutandi sensus a sensibili ꝓpō.sic accñtia inq̄n-
tum cognoſcunť ab intellectu:hñt per se attributionē ad
subam:ſʒ nō sint sube.iō stat ꝙ per se intelligunť.

ℂ Equiuoca dicunť: quoꝝ solū nomen cōmu-
ne est:ſm q̄ vo illud nomen rō substantie diuer-
sa: vt animal homo: ⁊ qḋ pingiť. in predica-
mentis.c.j.

ℂ Questio. V.

Ueritur De diffōne equocoꝝ an sit ꝯuenieter data:hec.s.
equoca dñr quoꝝ solum nomē cōe est: rō
aūt sube ē diuersa. Qꝛ nō vr̄. p ex pte diffi-
niti: qꝛ est ꝯcretū ⁊ illud nō hʒ diffōnē: qꝛ
nec gen⁹ per Ar.in 3° top.igiť ⁊c. ℂ Itē C.j.
plale nihil aliud est q̄ȝ singulare geminatū.
per Priscianū.igiť equoca nō est aliud q̄ȝ equocū ⁊ equo-
cum:sed totū copulatū non est vnum diffinibile. g nec il-
lud ſm plurali nūō:pʒ.qꝛ totū copulatū nō est vnū:qꝛ copu
latio vult poni iter diuersa sic pōt argui gnāliꝛ nullā diffi-
nitionē datā de aliq̄ in plali eē ꝯuenietē. ℂ Itē hic nō po
nunť genus ⁊ dr̄ia.g nō est diffō.ꝯñtia pʒ per Ar.6.topi.⁊ C.4.
Boetiū lib.diuisionū. ℂ Itē ꝯ pticulas singulas argiť.p̄:
sic.si equoca dñr.igiť sunt voces:qꝛ vocis est dici per.ſʒ vo
ces sunt noia.g nō sunt quoꝝ sunt noia.g p̄ma pticula ⁊ se
cunda.s.quoꝝ ⁊c.repugnāt. ℂ Itē si solū nomē est cōe.g
nihil aliud:hoc sequiť ex intellectu exclusionis.g supfluit
postea addere. ⁊ rō sube ē diuersa. ℂ Itē. equoca nō diffi
niunť.g nō hñt rōnē sube.i.diffinitionē essentialē.igiť nec
est eoꝝ sube rō eadē nec diuersa: qꝛ nulla ⁊ hoc ſm illud
nomē ſm ꝙ sunt equoca:cui⁹ tñ oppositū poniť in diffini-
tione. ℂ Itē ꝯ exēplū si aníal equoce ꝯueniat hoī picto ⁊
hoī vero pari rōne nomen qḋlibet erit equocū vere nāe ⁊
ei⁹ similitudini:⁊ ita omnis ꝓpō distinguēda:⁊ nulla vera
simplr̄. Silr̄ h videť eē fallacia ſm qd ⁊ simplr̄.hō pict⁹.
ergo hō.⁊ nō equocatiōis. ℂ Item hō vt de eo dr̄ itentio
spēi:⁊ vt dr̄ de supposito solū hʒ nomē cōe ⁊ nō est equiuo
cum.igiť ⁊c.pbatio p̄me ꝓpōnis ponēdo diffinitionē pro
nomine alr̄ est falsa:qꝛ animal rōnale nō est spēs:sed diffi
nitio.spēs aūt ⁊ diffinitio:sunt opposite intētiōes.ergo ⁊c.
pbatio secūne ꝓpositiōis si eēt equiuocum: tūc hic.hō est
spēs:soꝛ.ē hō:g ⁊c.nō eēt fallacia figure.d.nec accñtis:q̄rū
vtriqꝫ est falsuʒ.ꝯñtia pʒ:qꝛ vbi est actualis mltiplicitas
ibi rōne illi⁹ eiusdē nō est fantastica multiplicitas.sic eniʒ
idē vere significaret multa ⁊ tñ apparenter qḋ est dicere
icōpossibila. ℂ Silr̄ i fallacia accñtis termin⁹ variat⁹ est
vnus ſm sigñationē: qꝛ loci ex̄ dictionē nō peccant ꝯ ꝯdi-
ctionē:⁊ alr̄ nō eēt accñs locus aptissim⁹ ad decipiēdū iter
locos sophisticos ex̄ dictionē:g nō sunt in eodē palogismo
rōne eiusdē equocatio ⁊ figu^a dictōis:nec equocatio ⁊ fal-
lacia accñtis ⁊c.igiť nō ē equocatio. ℂ Ad oppo^m ē Ari.

Ad qōnem dicēdū ꝙ ista notificatio satis ꝯueniē
ter dať de equocis equocatis: vbi itel
ligēdū est ꝙ equocatio dicta actiue dicit hitudinē vni⁹ in.
rōne ⁊ passiue eꝯ: ⁊ ita equocū icludit duplicē
rōne.ꝯ actiue sumptū ⁊ passiue.s.hitudinē ad equiuocās:q̄
relatio est suppōnis:⁊ hitudinē ad aliḋ equocatū que rela-
tio est equperantie.nō eni dr̄ celeste sydus equocatū ad ca-
nis nisi per respcm ad aíal latrabile que duo sunt equoca-
ta.hec duplex relatio pʒ resoluendo nomē equocatū.i.eq
uocatū.rōne p̄me ptis dr̄ ad aliud:ꝙ est eque cū eo. rōne
scḋe dr̄ aduocās: pp g relōnē equipātie dať notificatio in
plali:sic cetera hꝰ relatiua diffiniunť in 5° metaph.similia T.s.ha
dissimilia ꝯria ⁊c. ℂ Propter relōnē aliā poniť correlati- bere.c.
uum diffiniti in hitudine qua dr̄ ad ipm.quoꝝ vt sigñato-
rum solū nomē cōe est vt signū:⁊ per sequēs.s.⁊ rō sube est
diuersa.poniť dr̄ntia equocatoꝝ:⁊ nō sumiť ibi rō pro dif-
finitione ex genere ⁊ dr̄ia:qꝛ p̄ma gnā que non habent ro-

tionem talem sunt equiuoca in hoc noie ens: sed rō subē.i.
essentialis itellectus est diuersus: ⁊ qꝛ equocata in vno no/
mine pñt in alio vniuocari ⁊ ibi hēre rōnē eandē. iō adiū/
giť fm illud nomē.i. eēntialis itells equocatoꝝ est diuer/
sus inq̄ṫū de eis dr̄ equocās: lꝫ in alio vniuocāte sit essen/
tialis itellus eoꝝ idē. Si aūt dicat̃ q̄ diīr. ponit̃ ꝓ ɔcipiū/
tur.i. sunt ɔceptus: ⁊ q̄ ɔceptus sit de eēntia equocatoꝝ.
pōt dici q̄ est vera diffinitio ⁊ per illā p̄mā pticulā dicun/
tur: ponit̃ genus. per reliquas correlatiuū diffiniti ⁊ dr̄ia.
¶ Ad p̄mū argumētū dico q̄ ɔcretū hꝫ genus ⁊ dr̄ias re
spectu quoꝝ est qd: lꝫ respectu subē sit denoiatiuū ⁊ ɔcre/
tum: qꝛ in oī genere est repire qd. per Aris. ⁊ sic per illa sui
gnīs pōt diffiniri. vel pōt dici q̄ est notificatio: ⁊ cōceptus
q itelligit̃ per dicunt̃ nō est de eēntia equocati sꝫ subꝫ ei⁹.
¶ Ad 2ᵐ dici pōt q̄ oīa relatiua equiperātie ɔuenienter
diffiniunt̃ in plurali. vt pꝫ in. 5. metaph. Ubi multa hꝫ re/
latiua diffiniunt̃ ⁊ oīa in plurali: qꝛ sic eoꝝ intellectus est
magis finitus inq̄ṫū denominat vtrūq̄ extremū. Qd̄ aūt
dicit Priscianus de plurali: itelligēdū est: quo ad nāꝫ con/
structionis: nō quo ad vnitatē forme significate. ¶ Ad 3ᵐ
ɔcedēdū est q̄ nō sit vera diffinitio. ¶ Uel pōt dici q̄ in
diffinitiōe accñtis ɔcreti p̄mo debet poni subm. vt hic. no
men est voꝝ: sic est in ꝓposito. ¶ Ad 4ᵐ dico q̄ diffō da/
tur de equocatis ⁊ non sequit̃. illa dicunt̃. igit̃ sunt voces:
ɔceptus enim dr̄ ⁊ per vocē. vñ si duo per diuersas voces
exprimāt eundē cōceptū: dicemus q̄ idem dicunt. vel ex/
ponat̃ dicunt̃.i. ɔcipiunt̃. ¶ Ad 5ᵐ pōt dici. q̄ ex hoc. solū
nomē cōe est. nō sequit̃. igit̃ ratio subē est diuersa: qꝛ ⁊ si se
quit̃ nō esse rōnē subē cōem: nō tñ diuersam rōnem subē.
Uel aliter lꝫ sequeret̃ pōt dici q̄ solum refert̃ ad equiuo/
cans: ad qd̄ diffinitꝫ refertur fm relatiōeꝫ suppōnis. ⁊ se
quēs.s. rō subē est diuersa. refert̃ ad equocata in se. ⁊ ita nō
ptinet ad idē. ¶ Aliter dōꝫ magis ad ꝓpositū: q̄ equoca/
ta hñt rōnē diuersam fm nomē equocās.i. inq̄ṫū equiuo/
cant̃ in illo: sed equocātia nō hñt aliq̄ rōnē. ¶ Ad 6ᵐ di/
cit̃ q̄ hec intentio equoca vt sumit̃ ꝓ equocatis vniuoca
est: ⁊ ita diffiniri potest: lꝫ illa q̄bus inest hec intentio non
sunt vniuoca nec diffinibilia: sicut hec intētio: gnālissimū:
C: de spē est diffinibilis ⁊ diffinitur a Porphyrio: lꝫ suba vel aliud
cui inest hec itentio nō diffiniat̃. ¶ Ad 7ᵐ pōt dici q̄ non
itelligit hoc nomē anial: esse equiuocū ad hoiem veꝝ ⁊ pi
ctū: sed si eēt manifestū eēt ibi q̄ solū nomē eēt cōe ⁊ nul/
la rō: sicut cōiter de exēplis nō multū curat nisi q̄ sint ve
ra vt sunt ad propositum: hoc est q̄ ars sua sit vera in eis.
¶ Ad vltimū pōt dici q̄ terminus non est equiuocus ad
diuersas acceptiōes: qꝛ nō sigñat nec consigñat illas: neq̄
est simplr̃ vniuocꝫ vt sumit̃ sub illis: qꝛ nulla est rō hoīs
vna fm quā vere ꝑdicat̃ de eo spēs fm quā ipse ꝑdicat̃ de
sorte. Cōtra hoc: oē predicatū est vniuocū vel equocū vel
denoiatiuū: sꝫ hō nō ꝑdicat̃ de itentiōe ⁊ supposito vniuo/
ce nec equoce per se. igit̃ denoiatiue: qd̄ falsum est: qꝛ ꝑdi/
catur in qd de supposito. ¶ Ad hoc dici pōt q̄ qdcūq̄ ꝑdi
catū de aliquo vno est respectu ei⁹ vniuocū: vel equocum:
vel denominatiuū: sꝫ nō qdcūq̄ ꝑdicatū de multis est re/
spectu multoꝝ aliquo istoꝝ triū modoꝝ se hñs. Sꝫ respe
ctu vnius vno mō ⁊ respectu alterius alio mō: vt coloratū
ꝑdicat̃ de corpore ⁊ albo: nō vno mō sed de albo vniuoce
⁊ in qd ⁊ de corpe denoiatiue: sic quodlibet nomē ꝑdicat̃
de supposito vniuoce: de intentiōe vō nullo dictoꝝ modo
rum: qꝛ est predicatio per accñs vel saltem reducit̃ ad ꝑdi
cationem denominatiuam.

¶ Uniuoca vero dicuntur quoꝝ nomen com
mune est: ⁊ fm illud nomen eadem substātie
ratio ⁊c. cap. primo. Q6. VI.

Queritur De diffōne vniuocoꝝ an
sit ɔueniens hec.s. vniuo/
ca sūt quoꝝ nomē cōe ē ⁊ rō subē eadē fm
illud nomē. ¶ Ur̃ q̄ nō. ⁊ pōt argui ꝑ tria
p̄ᵒ argu ͣ facta ad ꝑcedētē q̄ōnē: ⁊ ɔsilr̃ sol
uunt̃. sic ibi sūt soluta. ¶ Itē albū ꝑdicat̃
de hoīe ⁊ de eq̄ fm eādē rōnē: aliter.n. eēt
equocū: ⁊ tñ nō ē vniuocū ꝑdicatū re⁹ istoꝝ: qꝛ ē denoiati/
uū. ¶ Silr̃ argr̃ de oī ꝑdicato denoiatiuo: ⁊ maxīe de itē/
tiōib⁹: qꝛ h̄ ꝑdicatū gen⁹ dr̄ fm eādē rōnē de suba ⁊ q̄ntita
te: ⁊ tñ nō ē vniuocū: qꝛ est denoiatiuū: ⁊ vniuocum ⁊ de/
noiatiuū sūt oppositi modi ꝑdicādi: sic vniuocū ⁊ equocū.
¶ Itē oīa equoca hñt idē nomē.s. h̄ nomē equoca ⁊ ean/
dē rōnē subē.i. essentialē fm illud nomē.s. rōnē equocoꝝ.
igit̃ si dcā diffō esset ɔueniēs oīa equoca eēnt vniuoca: qd̄
falsuꝫ est: qꝛ oppoᵐ ꝑdicat̃ de opposito. ¶ Itē quoꝝ suba
.i. rō eēntialis est eadē ipsa sunt eadē eēntialr̃: sed vniuoca
vniuocata hñt eandē rōnē subē vniuocātis. g̊ oīa vniuoca
essent eadē eēntialiter: qd̄ falsum est: qꝛ sic homo ⁊ asinus
essent idem essentialiter. ¶ Ad oppositū est Aristo.

Dicendū q̄ ē notificatio ɔueniēs: ⁊ pōt ɔueniēter
intelligi de vniuocatis sic: vniuoca sunt
quoꝝ nō vt sigñatoꝝ est nomē vniuocātis cōe: qꝛ illō no/
men nō sigñat aliqd̄ vniuocatoꝝ: sꝫ quoꝝ vt ɔtentoꝝ sub
vniuocāte est nomē vniuocātis cōe ⁊ rō subē vniuocatoꝝ
eadē fm illud nomē vniuocās: ⁊ tūc nullū nomē vniuocū
vniuocans est denoiatiuū: respcū eiusdē: qꝛ denoiatiui rō:
nō est rō subālis denoiatoꝝ. Silr̃ pōt itelligi de vniuocāti
bus sic: vniuocātia sūt quoꝝ nomē vt ps toti⁹ cōe est vni/
uocatis: ⁊ rō subē vniuocātis eadē vniuocatis fꝫ illud no/
mē. nō aūt potuit diffō equiuocoꝝ itelligi de equocātib⁹:
qꝛ illoꝝ nō ē nomē cū nihil sit equocās nisi sola voꝝ. Silr̃
nō hñt aliq̄ diffōnē. g̊ nec diuersaꝫ nec eādē: sꝫ neutꝝ isto
rū ipedit hāc diffōnē itelligi de vniuocātib⁹: qꝛ ⁊ istoꝝ est
nomē: qꝛ nō solū nomē vniuocat: ⁊ ista hñt eādē rōnē sub/
stātie. ¶ Aris. tñ magis vr̃ itelligere de vniuocatis. dic.n.
vt aial hō atq̄ bos: cōi.n. noīe vtraq̄ aialia nūcupant̃: qd̄
manifestū est dici de vniuocatis. ⁊ subdit de rōne eadē: si/
qs assignet vtriusq̄ rōnē qd vtrūq̄ sit in eo q̄ sunt aialia:
eādē assignabit vtriusq̄ rōnē: qd̄ silr̃ manifeste refert̃ ad
vniuocata. ¶ Ad p̄ᵐ argᵐ dr̄ q̄ nullū denoiatiuū hꝫ rōnē
subē respcū illi⁹ respcū: cui⁹ est denoiatiuū lꝫ in suo genere
possit hēre rōnē subē. ⁊ iō nullū denoiatiuū ꝑdicat̃ eādē ra
tionē. ¶ Cōtra hoc. denoiatiuū nō recipit magis ⁊ minus C. 9:
nisi respcū subi: respectu cui⁹ est denoiatiuū. Sꝫ Arꝫ. in. 3.
topic. ad ɔcludendū accñs de aliq̄ fm magis ⁊ min⁹ docet
ɔsiderare diffōnē accñtis: qd̄ magis suscipiat ꝓpositi.i. ac/
cidentis rōnē vt albi⁹ qd̄ est coloratū magis disgregatiuū
visus. g̊ denoiatiuū respcū illi⁹: respᵘ cui⁹ est denoiatiuū hꝫ
rōnē subē. ꝓbatio p̄ᶜ ꝓpōnis. Porph. ca. de dr̄ia dicit. esse
aūt vniuscuiusq̄ vnū ⁊ idē est neq̄ suscipiēs itētionē neq̄ re/
missionē: hoc est eēntia cuiuslibet ɔsistit in idiuisibili. illā
.n. ꝓpōnē adducit ad ꝓbādū dr̄iaꝫ nō suscipe magis ⁊ mi
nus respcū: cui⁹ est per se dr̄ia. g̊ denoiatiuuꝫ in suo genere
inq̄ṫū est qd in se ex suo gñe ⁊ sua dr̄ia nō recipit magis ⁊
min⁹. igit̃ tm̄ in ɔpōne ad oīm qd̄ denomiat. ¶ Pōt dici
aliter ad p̄ᵐ argᵐ q̄ hō ⁊ equus nō sunt vniuocata sub al
bo nec q̄cūq̄ alia sub aliq̄ ꝑdicato denoiatiuo: qꝛ vniuoca
sunt quoꝝ est nomē cōe ⁊ rō subē vniuocātis eadē: que ra
tio est ēt eis subē rō: lꝫ non ꝓpa. rō aūt albi vel cuiusq̄ de/
noiatiui nō est rō subē denoiatiuoꝝ. Sꝫ qꝛ rō sic est ō de/
noiatiuo: qd̄ ꝑdicat̃ fm idē nomē ⁊ eādē rōnē subē deno/
minātis. Iō dōm q̄ diffinitio de vniuocantib⁹ sic dꝫ intel
ligi: ⁊ rō subē eadē que rō est eēntialis vniuocatis: g⁹ non
est veꝝ de denoiatiuo. nā fm Arꝫ. ifeři⁹. cap. de suba. albū

predicat̃ de corpe:rõnẽ vo albi p̃dicari de illo impossibile
eit:qd est intelligendũ ita q̄ illa rõ sit rõ corpis. ¶ Ad z^m
arg^m põt dici z^r. Uno^o ↄcedẽdo ↄclõnẽ q̄ oĩa equoca sunt
vniuoca nec p̃dicat̃ oppositũ de opposito nisi forte in re/
spectiue. Uel aliter dr̃ q̄ nõ seqt̃ :equoca hñt hoc nomen
cõe equocũ ⁊ rõnẽ subale h^o eãdẽ:igit̃ hñt idẽ nomẽ ⁊ ean
dẽ rõnẽ.ƺ est fallacia fm̃ qd ⁊ simplr:q2 hñt hãc rõnẽ ea/
dẽ est simplr hñt diuersaȝ rõnẽ ⁊ fm̃ qd eãdẽ : sic ↄuenire
in dr̃ia est ↄuenire fm̃ qd ⁊ differre simplr. ¶ Ad 3^m dico
q̄ quoꝝ est rõ substantie ꝓpria ⁊ cõpleta eadem ipsa sunt
eadem:sed vniuocatoꝝ non est rõ eadem ꝓpria:ƺ rõ vni/
uocantis sit eadẽ eis:q2 nulli vniuocato est ꝓpria.

¶ Ut animal homo atq3 bos. Communi enĩ3 nomine vtraq3 aĩalia nũcupantur ⁊ est sub/ stantie ratio eadem ⁊c̃.ca.co. Qõ. VII.

Ueritur de exẽplo qd Ar̃. ponit ad manifestãdũ rõnem
vniuocoꝝ vt aĩal hõ atq3 bos.vtꝝ genus
T.c.24 sit vniuocũ spẽb^o. Qd nõ vr̃:q2 p Arist.7.
phisi.fm̃ vniuocũ põt fieri cõparatio: sed
in gen^o nõ fit ↄpatio fm̃ ipm ibidẽ. g̃ ⁊c̃.
¶ Itẽ si gen^o eẽt vniuocũ tãta eẽt vnitas
T.c.3i. gñis q̃ta spẽi ↄñs ẽ falsuȝ p Ar̃.5.metaph. de vno q dicit
T.c.iz. q̄ vnũ spẽ ifert vnũ genere:⁊ nõ eↄ.igr̃ añs falsuȝ: ꝓbatio
ↄñt.e.spẽs nõ ẽ vnuȝ in extrĩdo:ƺ tot quot supposita:q2 nõ
existit nisi i suppositis:ƺ tñ est vnũ fm̃ diffõnẽ ⁊ vnũ obȝ
itell^s:ƺ vtraq3 vnitatẽ hȝ gen^o dato q̄ sit vniuocũ.igr̃ ⁊c̃.
¶ Itẽ qd ẽ vniuocũ in multis nõ ẽ fm̃ se diuersuȝ i illis:
ƺ gen^o ẽ fm̃ se diuersuȝ in diuersis spẽb^o ⁊ nõ fm̃ accñs p
T.ñ ha/ Ar̃.5.meta.cap.diuersa aũt spẽ fm̃ se.igit̃ maior pȝ:q2 tũc
bẽte cõ. fm̃ idẽ eẽt gen^o vnũ ⁊ multuȝ in spẽb^o. ¶ Itẽ gen^o p̃dica
tũ de q̃cũq3 spẽ p̃dicat illud totũ qd illa spẽs:igit̃ sic nulla
spẽs est vniuoca diuersis spẽb^o:ita nec gen^o.Et ↄfirmat̃ p
T.c.43 Ar̃.7.meta.gen^o nihil est pter spẽs:aut si est:est vt mã: igi
tur nõ predicat aliud ab illis. ¶ Ad oppo^m est Ar̃. ¶ Itẽ
alr nõ poneret̃ gen^o in diffinitiõe alicui^o spẽi: sicut nec eq/
L.4. uocũ ponit̃ in diffõne equocoꝝ: cũ dicat Arist.6.topi.⁊.7.
T.c.43 metaph.in omni diffinitiõe ponendũ est genus. ¶ Itẽ in
equiuocis nõ est prius nec posterius:q2 sola vox est cõmu/
nis:sed genus prius est speciebus.igitur ⁊c̃.

Ad qõnem dõm q̄ gen^o est p̃dicatũ vniuocũ spẽ/
bus: q2 p̃dicat̃ fm̃ idẽ nomẽ ⁊ fm̃ eã/
dẽ rõnẽ de ipsis:q̃ rõ siue diffõ est rõ sube illis spẽb^o:ƺ nõ
ꝓpa:q2 gen^o p̃dicat̃ de illis in qd p Porphy^m.ƺ cũ oĩ vni/
uoco corrñdeat in re aliq̃ vnitas:alr sube ⁊ accñti esset ali/
qd vniuocũ:dubiũ est qd sit illud vnũ in re a quo sumitur
vniuocatio gñis.Et põt dici q̄ oĩa vniuo gñis aliq̃ iter se
ↄueniẽtiã hñt in suba quã nõ hñt cũ alijs alioꝝ generum:
qd cogsciẽ ex idẽtitate opõnis vel passiõis in singularib^o.
illud est in spẽb^o ipfectũ ⁊ potẽtiale:q2 diuerse spẽs hñt di/
uersas formas pfectiuas:aliqd igit̃ mãle in oĩb^o spẽb^o siue
sit mã siue forma icõpleta extis in oĩb^o hui^o gñis ⁊ nõ alte
rius qd est pñ^m alicui^o opõnis cõis vel passiõis in eis est il
lud vnũ in re:qd cũ intellus ↄsiderat nõ vt in h: ↄsiderat
ipm ... se eẽntialr eẽ in dr̃ntib^o spẽ ⁊ ei attribuit ĩtẽtionẽ
gñis ⁊ q̃to gen^o cõius tãto ei^o in re minor est vnitas: ⁊ ita
nomẽ gñis de suo p̃ itellcũ iportat aliqd qd ẽ mãle in spẽ/
bus.tñ p modũ toti^o: vt dcm̃ est p^us. ¶ Ad p̃^m dico q̄ nõ
fm̃ oẽ vniuocũ fit cõparatio:ƺ fm̃ spẽȝ athomã tñ.i. spã/
lissimã vt ibi dr̃. Uel aliter q̄ vniuocũ apud logicũ dr̃ oẽ
illud qd p vnã rõnẽ deuenit apud itellectũ:fm̃ quã dr̃ de
multis apud nãlẽ nõ est oẽ tale:ƺ tñ qd est vnuȝ fm̃ vlti/
mam formã completiuã.vñ dr̃.7.physico.in genere mul/
te laẽt equocatiões:qd tñ logicus nõ ↄcedit. Uñ si dicat̃
fm̃ oẽ vniuocũ fieri cõparationẽ:intellĩdũ est tñ de vni/
uoco fm̃ nãlẽ: qd est tñ spẽs spãlissima:nõ de oĩ vniuoco
quo ad logicũ quõ gen^o est vniuocũ. ¶ Ad z^m dico q̄ ma
ior est vnitas in re a q̃ sumit̃ vniuocatio spẽi q̃3 a q̃ gñis:
q2 ibi est vnitas forme cõpletiue h tñ alicui^o mãlis ⁊ icõ/
pleti. Uñ ad formã dico q̄ duab^o spẽi vnitatib^o ibi enũã/
tis est gen^o vnũ : ƺ tertia omittit̃ in q̃ spẽs excedit genus.
¶ Ad 3^m dico q̄ ibi est equocatio: q2 fm̃ se põt sumi effe/
ctiue siue solitarie vt sumit̃ p se in tertio mõ:siue excludẽ/
do aliã cãm.⁊ oĩb^o his modis maior est vera ⁊ minor fal/
sa.Alio^o sumit̃ fm̃ se ꝓut.5.metaph. vt.s.oppo^r fm̃ accñs
qd aggregat i se diuersas eẽntias: vt hõ alb^o:⁊ tũc ens fm̃
se est qdlȝ hñs vnã eẽntiã: isto mõ est maior falsa ⁊ minor
vera:⁊ sic itelligit Ar̃.5.meta.q2 gen^o est diuersuȝ p dr̃ias
q̃ drĩe nõ accidũt sibi:q2 drĩe nõ faciunt vnũ fm̃ accñs cũ
gñe:ƺ vnũ eẽntialr. ¶ Ad 4^m pȝ:q2 p̃ma ꝓpõ.s.gen^o p̃di/
cat totũ:sic itellĩda est.s.mãle p modũ totius: qd fȝ se est
vniuocũ ⁊ tñ in spẽb^o formalr diuersificat̃ :⁊ ita maior est
vnitas gñis in se q̃3 spẽrũ inquantũ drñt per drĩam:q2 nul
la differẽtia est in intellectu generis:nec ecõuerso.

¶ Denominatiua p̃o dicuntur: quecũq3 ab ali quo solo differentia casu fm̃ nomen habẽt ap pellationem: vt a grammatica grammaticus: ⁊ a fortitudine fortis.ca.co. Qõ. VIII.

Ueritur Circa diffõnẽ denomina/ tiuoꝝ. vtꝝ differant solo
casu.i.sola cadẽtia a pncipalib^o: a qb^o hñt
denoiationẽ: an ẽt differãt in significato: ⁊ h
est q̃rere. vtꝝ denoiatiuũ idẽ signat q̄ ab
stractũ.s.formã tñ vel aliud vt subm : ⁊ q̄
significet subȝ vr̃:q2 signare ẽ itellcm̃ ↄsti
tuere. p Ar̃.p̃ piarme.c.de v^bo: ƺ nomẽ ↄcretũ ꝓlatũ cõ/
stituit itellcm̃ subi.g̃ illud signat. ꝓbatio miõris . ↄstituit
itellcm̃ accñtis:⁊ illud ipoẽ est itelligere sine subo:tuȝ q2
ipoẽ est ipm eẽ sine subo:⁊ vnũqdq3 sicut se hȝ ad esse sic
ad veritatẽ.i.ad cognitiõeȝ veri.z.meta.tũ q2 suba est p̃^m T.c.4.
oĩum cognitiõe p Ar̃.7.meta.g̃ nihil signat̃ sine illa. Per T.c.4.
hoc ẽt ꝓbat̃ q̄ subm p̃ signat̃ .q2 illud p̃ itelligit̃ ꝓlata vo
ce:q2 accñs nõ põt sine illo intelligi:⁊ illud est p^us cogni/
tione accñte.p Ar̃.7.meta. ¶ Itẽ termin^o ideȝ signat q̄ T.c.4.
supponit:ƺ terminus accñtalis ↄcretus supponit subm. g̃.
maior pȝ:q2 termin^o supponẽs ex hoc q̄ suppõit nõ hȝ no
mum significatũ. ꝓbatio minoris p Ar̃.p̃ poste.hec est p acci/ T.35.
dẽs albũ est lignũ:q2 signat̃ q̄ illud cui accidit albũ est li/
gnũ.igit̃ illud cui accidit albuȝ vt subm ibi supponit̃ p al/
bũ. ¶ Itẽ idẽ signat nomẽ ⁊ diffinitio.4.meta.rõ quã si/ T.c.28.
gnificat nomẽ est diffõ: ƺ diffõ ↄcreti hȝ in se subm ⁊ acci/
dens.igit̃ nomẽ hoc signat.minor pȝ p Ar̃.in.7. metaph. T.c.4.
dicentẽ q̄ accñs diffinit̃ p subam. ¶ Itẽ dictio exclusiua ⁊ inde.
excludit qdlibet qd est ex per se significatũ termini. sed talis
dictio exclusiua addita termino ↄcreto nõ excludit subie
ctũ.igit̃ ⁊c̃. ꝓbatio miõris: si dico tñ albũ currit nõ exclu
dit corp^o currere:q2 icludit̃ . ꝓbatio. seqt̃ .tñ albũ currit.
igit̃ albũ currit:⁊ vltra igr̃ corpus currit.igit̃ a p̃mo ad vl
timũ:⁊ ita corpus nõ excludit̃ . ¶ Itẽ hoc videt̃ p auctori
tatẽ Cõmẽtatoris sup p̃mo physicoꝝ. vbi dicit:q̄ nomen ↄ^o.25.
ↄcretũ signat formã ⁊ susceptũ.⁊.iz.metaph. dicit Cõmẽ/ ↄ^o.34.
tator q̄ significat ambo. ¶ Itẽ Arist.in.7.metaphy.dicit T.c.zi.
q̄ in dictis fm̃ accñs nõ est idẽ qd qd est cũ illo: cuius est
p p duplex signare vt musicũ ⁊ albũ.igr̃ hõ significat duo.
¶ Ad oppositũ est Arist.hic dicens: q̄ denominatiua dif
ferunt solo casu a p̃ncipalibus.ergo nõ significato: sed ab/
stracta non significant subiectum: quia tunc non essent in
aliquo genere.ergo nec denomiatiua . ¶ Itẽ inferi^o.c.de

subã dicit q albũ solã q̃litatẽ sigñat. ¶ Itẽ Cõmẽtator.5.
c.4. metaph. dicit Ar. velle q tñ significet formã. Et rõ huiꝰ
est: q2 alr eẽt nugatio addendo accñs cũ subo qḋ videt in-
cõueniẽs. ɔñtia pz: q2 ponẽdo rõnẽ ɔcreti loco nois idem
subm bis diceret. ¶ Itẽ si ɔcretũ significet subm igr hec:
albũ est lignũ: esset fm se: q2 subm quo ad suũ significatuz
natũ eẽt p se supponere. τ pdicatũ eẽt de eẽ subi: ɔñs tñ est
T.35. falsum p Ar. ꝑ poste. ¶ Itẽ si albũ significet subm τ acci-
dẽs: sicut hõ albꝰ igr eẽt fm accñs qḋ videt esse ɔ Ar.5.
T.c.14. metaph. q2 diuidit ibi ens fm se in decẽ gnã. ¶ Itẽ si con
cretũ sigñaret subm tũc nõ diffiniret p additamẽtũ. ɔñtia
pz: q2 tũc qcqd poneret in eiꝰ diffõne esset de rõne eẽntiali
T.c.13.τ eiꝰ. ɔñs est ɔ Ar.7. metaph. ¶ Itẽ ipõle est rebꝰ diuerso-
circiter. rũ generz gnãlissimorz eẽ aliq̃ rõnẽ sube cõem igr nomẽ
sigñans talia duo nõ põt eẽ vniuocũ: sz subm τ accñs sunt
diuersorz generz. g̃ si cõcretũ: vtrũq3 sigñaret esset simplr
equocũ: qḋ nõ videt ɔueniẽs: q2 tũc nulla ꝓpõ simplr eẽt
vera: in qua ponit ɔcretũ: nulla ẽt in eis esset ɔdictio: nul-
la ɔñtia: passio ẽt nõ posset demonstrari de suo subo cũ sit
ɔcretũ: τ in demõstratõe nõ est aliqd equiuocũ. per Ar. ꝑ
posteriorz. hec omnia vident incõuenientia: τ cõtra Ar. τ
T.26. quartum specialiter: primo posteriorz.

Ad qõnem dõm q si ɔtingat subm τ accñs vni
co actu intelligere τ cõposito, ex eis
vnũ nomen iponere sicut toti historie troiane hoc nomen
ylias: illud nomẽ nõ significat vtrũq3 sub ꝓpria rõne: nec
est ɔcretũ ɔcernẽs aliud a suo sigñato: nullũ aũt nomẽ po
test vtrũq3 sigñare sub ꝓpa rõne nisi sit equocũ. Incõue-
niẽs aũt est ɔcedere oẽ nomẽ ɔcretũ eẽ equocũ: q2 periret si
nis fmõis: q2 vix posset aliqs determinatũ cõceptũ expri-
mere. Ideo dõm q nomẽ ɔcretũ nõ significat ꝓpe subm
sed tñ formã. ¶ Diceret forte q nõ esset equocũ: q2 non
significat vtrũq3 sub ꝓpria rõne: sed formã inq̃tũ infor
mãs: τ subm inq̃tũ informabile. ¶ Cõtra: q nõ signifi-
cat aliquid sub ꝓpa rõne nõ significat illud: sicut ille q̃ nõ
itelligit aliqd sub ꝓpria rõne eiꝰ nõ itelligit illud. g̃ eẽt di-
cere simplr nõ significare subm. ¶ Itẽ ꝓpa rõ subiecti est
rõ iformabilis: igr nomẽ sigñans illud sub rõne informa
bilis sigñat illud sub ꝓpa rõne: τ ita duo opposita diceren
tur i illo fmõe. ¶ Uerũtñ pp argumẽta itelligẽduz: q lz
accñs nõ sit sine subãest tñ in se quedaz essentia distincta
c.7. ab eẽntia subãti: lz nõ adeo pfecta. nã p Aristo. ꝑmo topi. in
oi genere est repire qd. silr nisi eẽt eẽntia distincta in se: nõ
esset per se in alio genere a subo: quod mãifeste falsum est:
q̃libet aũt eẽntiã ɔtingit sub rõne ꝓpa itelligere τ etiaz si
gnificare: τ tali mõ itelligẽdi corrñdet modus significan-
di abstractus. ¶ Alio mõ ɔtingit itelligere istã eẽntiaz in-
q̃tũ informat subm τ huic mõ intelligẽdi corrñdet mo
dus significãdi ɔcretus. sicut igr eadẽ eẽntia itelligit sub
vtroq3 mõ itelligẽdi. sic idẽ significat per nomẽ ɔcretuz τ
abstractũ sed sub diuerso mõ significãdi: sz ꝓpter istũ mo-
dũ significãdi forte dicit subiectũ cointelligi nõ tãq̃ itra-
neũ illi itellectui per se: sed tãq̃ ad qḋ depẽdet intellectus
sub tali mõ intelligendi. ¶ Ad ꝑmum argumentũ ꝑncipa
le: dico q sicut aliquid ɔstituit itellectũ alicuius: sic illud
significat: nomẽ aũt ɔcretũ nõ ꝑncipaliter ɔstituit itellcm
subiecti: sed tñ ex hoc q illud: cuius ꝑmo intellectuz con-
stituit sub tali mõ intelligẽdi ad subm depẽdet: τ ita signi-
ficat ipm hoc est ex tali mõ sigñandi dat itelligere: qḋ nõ
est sigñare vt nũc loqmur de sigñatiõe: q̃ est repñtatio ali-
cuiꝰ ex ipõne. ¶ Ad ꝓbõnẽ minoris cũ dr: ipõle est accñs
intelligi sine subiecto. ¶ Dico ipossibile esse itelligi accñs
eẽ sine subiecto: ita q sine subo dicat modũ itellecti. Alio
mõ põt accipi vt dicat modũ actus intelligẽdi: sub hoc sen
su: impossibile est intelligere accñs sine subiecto. i. sine hoc

q subz itelligat: τ tũc ɔcedendo illud: põt videri fm pdi-
cta: nisi subm intelligat nõ vt p se intra itellcm accñtis: sz
vt illud ad qḋ dependet intellcm: τ sic significat. ¶ Alio
modo põt dici q accidens non potest intelligi sine subo. i.
cõplete cogñsci: q2 ex eisdẽ est aliqd τ cogñscit: tñ põt cogñsci
τ itelligi qḋ dr p nomẽ: nõ cognito subo: sic spẽs nõ cogñsci
tur qd est simplr nõ cognito genere: tñ cogñscit qd dr p no-
men, sine cognitiõe gnĩs vt exẽplificat Themistiꝰ supra li-
T.c.5. brũ posteriorz. q si dicat puero: adduc equũ nõ adducit
boue sz equũ: τ ita cogñscit qd dr p nomẽ: sz qd est p genꝰ τ
drñaz nõ cogñscit. τ idẽ hr ab Ar. in pñ ꝑmi physico. q dif- T.c.5.
finitũ prius cogñscit diffinientibꝰ. sic in ꝓposito põt accñs co-
gnosci ea cognitiõe qd dr p nomen nõ cognito subo: τ ista
cognitio ɔfusa sufficit vt significet: hoc mõ dicẽdo posset
saluari q nomẽ abstractũ sigñat subm ẽt eo mõ quo ɔcre-
tum de quo est dubiũ. vr tñ pp ꝓbões minoris supra po
sitas q nomẽ abstractũ det intelligere subm: sz nõ silr: q2
cõcretũ in recto abstractũ in obliq̃ sic subm diuersimode
ponit in diffõne vniꝰ τ alteriꝰ. τ tũc nõ est modus sigñan-
di ɔcretus ꝑncipiũ itelligẽdi subm: sicut supra dcm est: sed
ipm qḋ sigñat pp dependẽtiã eius ad subm. Si obyciat ɔ
h: q2 abstractũ sigñat formã sub ꝓpa rõne. igr nõ inq̃tũ
depẽdet ad subm. g̃ nõ dat itelligere subm. ¶ Dici põt q
ꝓpa rõ forme accñtalis ẽ eẽ subi: τ ita stãt sil q significet
sub ꝓpa rõne τ sub mõ vt ẽ subi. h vr ꝓbabiliꝰ q̃ dicere q
modus sigñandi ɔcretꝰ sit pñm itellndi subz: q2 alr i diffõ-
ne accñtis abstracti nõ oporteret ponere subz: qḋ ẽ ɔ Ar. T.c.4.
7. metaph. vbi dicit q suba est pꝰ oium diffõne: q2 in diffi
nitiõe oium ponit: τ nõ eɔ. ¶ Et cũ obyciat q subm ꝑmo
sigñat: q2 illḋ ꝑ itelligit p vocẽ. ¶ Dici põt q aliqd ꝑ in-
telligi p vocẽ est 2r: aut sine quo nõ: aut p ex itentiõe ipo-
nẽtis. Primo mõ põt subm ꝑ itelligi: q̃si sine quo nõ itelli
git accñs. Scdo mõ nõ itelligit subm pꝰ: sic pꝰ itelligit p
hãc vocẽ: hõ aial tãq̃ sine quo nõ itelligit hõ: sz nõ ꝑ quo
ad itentionẽ iponẽtis vel pferẽtis. Alr põt dici vt supra q
nõ ops subm itelligi ad itellectũ accñtis: qd. s. dr p nomẽ:
lz oporteat quo ad cõpletã cognitionẽ accñtis. ¶ Ad 2m
ꝑncipale ɔcedo q terminꝰ illud supponit qḋ sigñat: sed nõ
semp p eo suppõit qḋ sigñat: sz tñ suppõit sigñatũ p sigña
to qñ est suppõ simplex: sic in suppõne psonali cõe suppõit
ꝓ suppositis τ nõ suppositũ: quia nõ sigñat suppositũ. Ad
minorẽ dico q terminꝰ ɔcretus suppõit ꝓ subo: sz nõ sub-
iectũ. ¶ Ad ꝓbõnẽ dico q hec est p accñs: albũ est lignũ:
non q2 albũ supponat subm: q2 illud est natũ supponere: τ
tũc si illud supponeret eẽt pdicatio p se: q2 supponeret qḋ
natũ est supponere: sz est p accñs: q2 sigñatũ albi qḋ est ac
cidẽs nõ ẽ natũ supponere p se τ respcu talis pdicati: sz sup
ponit ꝓ eo cui accidit. ¶ Cõtra hoc: vr q cũ dr albũ est li-
gnũ: in h sigñat q cui accidit albũ est lignũ: qḋ nõ eẽt ve-
rum nisi illud cui accidit albũ eẽt illud qḋ supponit: τ nõ
tñ ꝓ quo. nõ. n. põt vere dici hãc: hõ currit: sigñare sor. cur
rere: sz hõ supponat ꝓ sorte. ¶ Ad h dr q hec ꝓpõ: albuz
est lignũ: sigñat lignũ inesse albo: nõ ꝓ se: sed ꝓ eo cui acci-
dit: τ ita dz itelligi auctoritas Arist. sigñat. n. q cui accidit
album est lignũ: nõ tñ qḋ supponit: sed ꝓ quo: sicut cõmu-
niter dr qñ subm nõ est natum ꝓ alio supponere respectu
pdicati q̃ ꝓ hoc: dicimus q predicatũ significat huic in-
esse vt hic: hõ currit. qḋ currere significat inesse supposito:
lz hoc nõ hẽat ex ꝑma sigñatione fmõis: sic cũ albũ respe
ctu talis predicati: lignũ: nõ sit natũ supponere nisi ꝓ subo
dicit pdicatũ significari ei inesse. ¶ Ad 3m dicit q est du-
plex diffinitio. vna simplr que est hñtis qḋ qd est simplr
vt sube: τ ista diffõ tñ hz genus τ drñtiam que sunt intra
per se intellectum speciei: τ de illa est maior vera τ ꝓbatio
eius de 4. metaph. ¶ Alia est diffinitio per additamẽtuz

vbi.s.aliqd addit̃ pter eẽntialia diffiniti:ꝛ talis ẽ accñtiũ: q2.n.accña non cognoscunt̃ cõplete sine subto:ꝛ diffinito dat̃ eis cõplete cognitiõis bñ de:iõ nõ diffiniunt̃ sine subiecto:sed q2 tal' diffõ aggregat in se aliqd nõ õ eẽntia diffiniti:iõ plus significat q̃ noĩe diffiniti ꝛ de tali nõ ẽ maior vera nec ei⁹ pbatio. ℂ Ad 4ᵐ dico ꝙ maior est falsa qñ qd̃ icludit̃ compat̃ ad reale pdicatũ:tūc.n.nõ excluditur nisi diuersũ ab eo reᵒ pdicati:q2 sincathegoremata disponũt subꝫ in compatiõe ad pdicatũ:reᵒ aũt pdicati realis nõ est subm diuersum ab accñte ↄcreto:iõ nõ excluditur:vñ dr̃ cõiter ꝙ exclusio non semꝑ excludit aliud fm eẽntiã:sed fm eẽ.qd̃ maxime est veꝝ reᵒ realis pdicati.

ℂ Ad auctes Cõmen.itelligendũ est significare extensiue pro dare itelligere:q2 alr̃ eẽt ↄ̃trius sibi.5ᵒ meta. ℂ Ad auctẽ Aris. itelligit de hoĩe albo ꝛ hõ:de qb⁹ ꝑposuit dubitationẽ in pnᵒ capli.illa.n.sunt entia fm accñs fm ipm in 5ᵒ meta. ℂ Cõtra põnem:sic arguit̃.si albũ idẽ significet ꝙ albedo:s3 sub mõ ↄcernentis vel denoĩantis: ergo de quo dr̃ albũ:vt de hoĩe:de eo dicet̃ iterptatio eius.s.albedo ꝛ ↄcernens:qd̃ nõ vr̃ veꝝ. ℂ Hic põt dici ꝙ illa nõ est interptatio albi:q2 albũ tm̃ significat formã sub vno mõ significãdi.sed hoc totũ:albedo vt ↄcernens:significat for.ᵃᵐ sub duob⁹ modis oppositis:q2 albedo signif.cat forᵃᵐ sub vno mõ:ꝛ vt ↄcernẽs dicit aliũ oppoᵐ moduꝫ. Si aũt q̃rat̃ que est iterpta⁹ hui⁹ noĩs album nõ est possibile dari nisi p aliqd nomẽ posset forᵃ tm̃ significari sub vno mõ significandi:quod non est possibile forte addito hoc modo vt concernens ꝛc̃.

ℂ Qñ alterũ de altero ꝑdicat̃ vt de subiecto: quecũqꝫ de eo qd̃ ꝑdicatur dicunt̃:oĩa hec ꝛ de subiecto dicuntur ꝛc̃. Cap̃.iij. Qõ. IX.

De prima regula Arist.q̃rit̃ de veritate.s.qñ alteꝝ de altero predicat̃ vt de s'bo gcqd pdicat̃ de pdicato pdicat̃ de s'bo. Et sit falsa vr̃:q2. aial est pdicatũ õ hoĩe ꝛ albũ õ aiali:ꝫ albũ de hoĩe:ꝫ istã g̃ rõnẽ teneret hec ↄ̃ña:aial est albũ:g̃ hõ est alb⁹:ꝛ tñ vr̃ eẽ fallacia ↄ̃ñtis:silr aña põt eẽ veꝝ sine ↄ̃ñte. ℂ Itẽ hanc regulã seq̃ret̃:suba est gnãlissimũ.igr̃ aial est gnãlissimũ. Itẽ si gcqd pdicat̃ de pdicato pdicat̃ õ subto:s3 pdicatũ pdicat̃ de pdicato:q2 pdicatũ est pdicatũ.igr̃ pdicatũ pdicat̃ õ s'bo.igr̃ s'bm est pdicatũ. ℂ Ad oppoᵐ est Aris.

Ad qõnem dõm ꝙ regula est vera qñ illa tria sumunt̃ in eodẽ gñe eẽntialr̃ ordiata. gcqd pdicat̃ eẽntialr̃:sic hic sumit̃ pdicari:de pdicato eẽntialr̃:pdicat̃ õ s'bo:ꝛ ũi hoc ẽt intelligẽda est regula qñ. pdicatũ itermediũ nõ variat̃ in compatõe ad pdicatũ õ ipo ꝛ ad subm õ quo pdicat̃:p pᵃᵐ ↄditionẽ soluunt̃ duo pᵃ argumẽta:q2 albũ ꝛ gnãlissimũ nõ pdicat̃ õ aiali ꝛ s'bo eẽntialr̃. Silr scd̃ꝫ fallit penes variatõeꝫ pdicati itermedij:q2 sic arguẽdo:vt ibi:est fallacia accñtis. ℂ Ad 3ᵐ dr̃ ꝙ regula dꝫ itelligi de pdicari signato in intẽtionib⁹:in fundamẽtis õ pdicari exercito: arguit̃ aũt in intẽtionib⁹ cũ eẽ p qd̃ exercet̃ pdicatio:iõ nõ tꝫ. ℂ Cõtra hoc ꝫ oẽs ↄditiões istas:hec ↄ̃ña.aial est suba:igr̃ hõ est suba:eẽt bona:q2 hic sumunt̃ tria eẽntialr̃ ordinata in eodẽ gñe nec variat̃ pdicatũ itermediũ:ꝛ at̃.in pmis intẽtionib⁹ de pdicari exercito:s3 ista ↄ̃ña nõ valet:igr̃ oẽs pdicte ↄditiões nõ saluãt veritatẽ regule. pbatio mi.q2 seqt̃ur:asinus est suba g̃ aial est suba:ꝛ nõ seqt̃ur.igr̃ hõ est suba:igr̃ ista.hõ est suba est aña non conuertibile isti:aial est suba:igr̃ econuerso arguendo est fallacia ↄ̃ñtis a põne ↄ̃ñtis:ꝛ a ꝓpositione hñte plures cãs viratis ad vnã illaꝝ. ℂ Itẽꝫ nulla ↄ̃ñtia tꝫ nisi in vtute silli:sed si hec reducat̃ in sillm cũ hõ ꝛ suba faciãt ↄ̃nem erũt extrema ꝛ aial mediũ:facto igr̃ aũte ꝑus nunc maior:erit sillogism⁹ in pᵃ figura hñs maiorẽ pticularẽ:que non valet in q̃buscũqꝫ terminis:q2 forᵃ arguendi in oĩb⁹ est eadẽ: igitur nec ↄ̃ña ꝑus valuit. ℂ Itẽ forᵃ arguẽdi eadẽ est in eẽntialib⁹ pdicatis:ꝛ non eẽntialib⁹:q2 ↄ̃ña tꝫ ꝛ significatione ꝑpõnũ sic ꝛ sillis.per hãc aũt.aial est suba:non significat̃ maior idẽtitas extremoꝝ q̃ per hãc:aial est albũ:igr̃ ex significatione fmõis nõ plus significat̃ pdicatũ vnũ esse idẽ homini q̃ aliud. Si dicat̃ ꝙ eẽ est vnio extremoꝝ ꝛ iõ talẽ vnionẽ dic̃ q̃lis õbet̃ extremis ꝛ ita maior idẽtitas significat̃ hic:aial est suba q̃ꝫ hic.aial est albũ:hoc nõ vr̃ eẽ veꝝ:q2 tũc oĩs ꝑpõ de ineẽ simplr̃ significaret se eẽ tale.ꝛ oĩs ꝑpõ de iñesse vt nunc significaret se eẽ de ineẽ vt nũc. Et ita exponẽdo eẽt nugatio vt hic:hõ vt nũc est alb⁹:ꝛ hic eẽt repugnãtia itellũ.hõ simplr̃ est alb⁹.vel neccio:qd̃ nõ vr̃ ꝓbabile. Silr hic eẽt nugatio:hõ neccio est aial:vel semꝑ est aial:ꝛ hic eẽt repugnãtia itellũ:hõ vt nũc est aial: ꝛ si hõ igit̃ oppoᵐ vnũ diminueret alteꝝ:ꝛ ita in hac ↄ̃ña:hõ vt nunc:est aial.igr̃ hõ est aial:eẽt fallacia fm qd ꝛ simplr̃:ꝛ hic silr:aial neccio est albũ:igr̃ aial est albũ: ꝛ ita ad illã õ neccio nõ seq̃retur illa de ineẽ in oĩbus terminis. Et cõsequentia nõ valeat:aial neccio est albũ:igit̃ aial est album ꝑꝫ per Aris. scd̃o ꝑiermenias:q2 quãdo est oppositio i adiecto non tꝫ a coniunctis ad diuisa.silr si valet.g̃ ↄ̃ns nõ ponit itellm oppoᵐ añti. Propter tres rõnes pncipales põt dici ꝙ nõ seqt̃ur formaliter:aial est substantia.igitur hõ est suba.sicut nec sequitur.suba ẽ alba: igitur animal: q2 ex significatione sermonis vtrobiqꝫ aña eodem modo se habet ad ↄ̃sequens. ℂ Sed ad qõnem nunc est dicẽdũ ꝙ regula est vera:q2 per se dat̃ de scd̃is intẽtionib⁹ sicut logicus debet log ꝛ sumẽdo pdicari ꝑprie qd̃ est predicatio dici:tunc tantũ ꝛ non plus significatur per regulam: quod est pˢ pore est ꝑus posteriore:vel quod est superius superiore est superius inferiore:cuius veritas nulli dubia est:ꝛ ita conuenienter ponitur vt regula q2 eius veritas oĩbus est nota. Si autẽ dicatur ꝙ Aris. exemplificat de rebus pme intentionis.quomõdo igr̃ arguendũ est in illis fm hãc regulã:dico ꝙ Aris.sic exẽplificat.vt homo õ quodã hoĩe pdicat̃:aial võ õ hoĩe:ergo ꝛ õ quodã hoĩe: vbi significat̃ animal eẽntialr̃ pdicari de hoĩe:si autẽ debeat exerceri ista pdicatio cũꝫ hoc verbo est: oportet ad arguendũ fm regulã modificare compositionem per aliquid quod notet predicatum predicari de subiecto:sicut hic sumitur pdicari:ꝛ tũc sic est arguẽdũ.homo per se primo modo est aial.qdã hõ per se pmo mõ est hõ vel eẽntialr̃:igitur qdam hõ per se est aial.si aũt absolute arguatur:aial est suba:igr̃ hõ:nihil exprimit̃ in antecedente qd̃ noĩet ibi virtutẽ huius regule.q2 per eẽ absolute nõ significatur pdicatũ pdicari idest eẽ subiecto ꝑus: vel superius ipso. Si autẽ dicatur ꝙ Aris.sumit absolute compositionẽ:qdam enim hõ ꝛ hõ est ꝛ aial est: dico ꝙ intelligit per se:q2 sic expssit ꝑus in secũdis intentionibus aial pdicatur de hoĩe. vnde seq̃ñs est itelligendũ fm precedẽs. ℂ Ad duo argumẽta ↄ̃ responsionẽ ꝑꝫ. ℂ Ad tertiuꝫ dico ꝙ respectu subiecti pdicatuꝫ est pdicatum tm̃ predicatione signata:sed pdicatũ respectu pdicati est predicatuꝫ predicatione exercita tm̃.regula autem est intelligenda vtraqꝫ pdicatione vniformiter sumpta. ℂ Si arguatur. hec tenet.aial pdicat̃ de hoĩe:vbi est pdicatio signata: ꝛ qdam hõ per se est hõ:vbi est pdicatio exercita:ergo quidam hõ per se est aial. ℂ Dico ꝙ hec.aial pdicat̃ de homine.est per accidẽs:nõ tamẽ aial pdicat̃ fm accidẽs:ꝛ ẽ vera pro predicatione exercita:ꝛ ita vtrobiqꝫ est veritas

sumẽdo vniformiter ṗdicationẽ exercitam.

¶ Diuersoꝝ generꝝ ⁊ non subalternatim posi toꝝ diuerse sunt species ⁊ differentie vt ani malis: ⁊ scientie ⁊c. Cap. iiij. Q̃ō. x.

QUeritur de veritate hui⁹ regule: diuersoꝝ generꝝ ⁊ nõ subalternati
positoꝝ diuerse sunt spẽs ⁊ dr̃ie: vtruꝫ aliqd
possit eẽ in diuersis generibus. Et sic vr̃: cor
pus est in gñe subẽ. per Porphyriũ. ⁊ in gene
re q̃titatis: p Ari. cap. de q̃titate. ¶ Itẽ figura est in ge
nere q̃titatis: q2 geometer qui per se tñ ↄsiderat q̃tita
tes per se ↄsiderat figurã: ⁊ figura est in gñe q̃litatis. per
Ari. cap. de q̃litate. ¶ Itẽ scia per se est in gñe q̃litatis: q2
t.c.20. est in p̃ spẽ ⁊ est per se relatiuũ. per ipm: caplo de relatio
ne. ⁊ 5. metha. silr. ¶ Itẽ duplũ ⁊ dimidiũ sunt q̃titates
per se ⁊ relatiua. silr ꝓpriũ est ẽm q̃litatẽ sĩle vel dissĩle
dici: ⁊ ẽm q̃titatẽ eq̃le ⁊ ineq̃le: g̃ hec sunt in illis gñib⁹ ⁊
c. de q̃li sunt per se relatiua. per Ari. ¶ Cõsilr ar̃. de multis alijs
tate. t.c. relatiuis. ¶ Itẽ mot⁹ vr̃ eẽ in gñe q̃titatis ⁊ in gñe actõ
d̃ rl̃one. nis vel passiõis. p̃m ꝓbat̃ per Ari. 5. meta. cap. de q̃to. tẽ
t.c.18. pus est q̃titas per motũ. igr̃ mot⁹ magis: ⁊ tẽpus est p se
spẽs q̃titatis: q2 est q̃nta spẽs q̃titatis ↄtinue. per Arist.
igr̃ magis mot⁹ est spẽs q̃titatis: ꝓbatio scdi: q2 omne ve
re ṗdicatũ in abstracto de aliquo est idẽ eẽntialr illi: hec
est vera: passio est mot⁹. ⁊ actio ẽ mot⁹. igr̃ ⁊c. ꝓbatio mi
noris. hec per se ẽ vera: patiẽs mouet̃: g̃ passio est motus.
t.c.4. ⁊ ide ¶ Itẽ per Ari. 5. physicoꝝ mot⁹ accipit spẽm a termino ad
quẽ. igr̃ silr ⁊ gen⁹: s3 per se terminus mot⁹ ẽ i trib⁹ gñib⁹.
per Ari. ibidẽ. s. quãtitate q̃litate ⁊ vbi. igr̃ motus ẽ per se
t.c.9. ⁊ ide in illis trib⁹ gñib⁹. ¶ Si dicat̃ q mot⁹ equoce ẽ i illl tri
bus gñib⁹. ¶ Cõtra. mot⁹ dr̃ de alteratione: ⁊ augmenta
tione: ⁊ loci mutatiõe. ẽm idẽ nomen ⁊ eãdẽ rõnẽ eẽntia
lẽ. s. act⁹ entis in po⁹ inq̃tum in po⁹: que est rõ ei⁹. p Aristo. 3.
t.c.6. physicoꝝ. igr̃ vniuoce. ¶ Ad opp̃m est Ari. ¶ Itẽ q̃ differ
rũt i p̃ore differũt in posteriore: igr̃ que differũt i gñe dif
ferũt in quolib3 posteriore: ⁊ nihil idem est in gñibus di
uersis generalissimis.

c.5. **Ad qõnem** dr̃ q idẽ dr̃ multiplr: vt dr̃ p̃ thopic.
t. nõ hĩ gñe spẽ ⁊ nũero. ⁊ idez nũero tripl̃r.
te.c. accñte ꝓpo ⁊ diffõne. ⁊ in 5⁰ meta. dr̃ q idez ẽm se dr̃ tot
modis quot modis vnũ ẽm se. s. numero spẽ gñe ⁊ ꝓpor
tione. ⁊ idẽ ꝓportione. ⁊ idez numero q̃d ad duos mõs. s.
idẽ accñte ⁊ ꝓpo põt eẽ in diuersis gñibus: q2 aial ⁊ color
sunt idẽ ꝓportione. q2 h3 idẽtitas ẽ in silr se hr̃e. sic. n. co
lor se h3 ad albedinẽ: ita aial se h3 ad hoiez. Silr sor. ⁊ al
bus idẽ sunt accñte. sor. ⁊ discipline pceptibile vel risibile
sunt idẽ ꝓpo. ⁊ sic eadẽ manifestuz est q sunt in diuersis
gñibus. Idez spẽ vel gñe nullo mõ est in diuersis generi
bus gñalissimis vel q̃buscũq3 non subalternis vt spẽs vl
dr̃ia: nisi forte idẽ gñe supiore in diuersis gñibus iferiori
bus. ¶ Et autem idem specie vel gñe inferiore non sit
in diuersis gñibus supioribus nõ subalternis: vt spẽs vel
dr̃ia: vr̃ manifestum: q2 ad eẽntiam spẽi ptinet genus. er
go si idem spẽ vel gñe inferiore eẽt in diuersis gñibus su
perioribus: illa ambo genera eẽnt de eius essentia: igr̃ il
lud non eẽt idem eẽntialr: q2 duo genera non subalterna
diuersam eẽntiam predicant. ¶ Silr dr̃ia cuz gñe facit
vnum eẽntialr: sed cum diuersis gñibus non subalternis
nihil idem facit eẽntialr: igr̃ ⁊c. ¶ Ad p̃m argumentũ di
cit Albertus q corpus vt dicit nãm aptam ad recipiẽdũ
tres dimẽsiones est in gñe subẽ: vt nominat ipsas tres di
mensiones est in genere quantitatis. p̃mũ patet: q2 natu
ra incorporea dr̃ subã: cui repugnat recipere dimensiões.
¶ Ad scdm dico q hoc nomẽ figura est vno modo signi
ficans supficiẽ terminatã lineis: ⁊ sic est in gñe quantita
tis. Alio modo significat ipsam clausionẽ lineaꝝ siue ter
minationẽ: ⁊ sic est in 4ª spẽ q̃litatis. vñ q̃litates quarte
spẽi dicunt̃ q̃litates circa quãtitatẽ. ¶ Ad aliud dr̃ q re
lationes sunt p se in gñe relationis: relatiua v̾o oportet eẽ res
alioꝝ generꝝ: q2 illa sunt relatiua in q̃bus fundat̃ relatio:
⁊ illa sunt res alioꝝ generꝝ. ¶ Per hoc dr̃ ad oĩa illa: q
l3 sint relatiua: tñ non sunt in gñe relationis: sed in alijs
gñibus. ¶ Cõtra. cõcretũ ⁊ abstractũ significãt idẽ essen
tialr. igr̃ sunt in eodẽ gñe: g̃ si relationes sunt p se in gñe
relationis: ⁊ relatiua erunt. ↄñia p3: q2 eadẽ est eẽntia eius
dem gñis: cum ens ẽm se diuidat̃ in decẽ gña. ¶ Itez si
relatiua non eẽnt in gñe relationis: nihil determinatum
in caplo d̃ ad aliqd in ṗdicamẽtis ↄueniret alicui i illo ge
nere: ⁊ ita ad determinandũ de illo gñe: eẽnt oĩa imptinẽ
tia: que determinant̃ ibi: q̃d vr̃ icõueniẽs. prima ↄñia p3:
nec. n. p̃ma diffõ ad aliqd: nec scda: quã Ari. approbat: nec
aliq̃ ꝓprietas: quã ponit: ↄueniret relationibus: s3 tñ rela
tiuis: que p ypothesim non sunt in gñe relationis. ¶ Id
põt dici q per se relatiua sunt in gñe relationis: sicut con
creta alioꝝ sunt in alijs gñibus: de quo dicetur post: ⁊ ita
nihil idẽ eẽntialr est p se relatiuũ ⁊ spẽs alterius generis:
scia g̃ equocum est ad significãdũ habitũ mẽtis ⁊ ad signi
ficãdum imaginẽ scibilis: que duo eẽntialr sunt diuersa.
p̃ est spẽs q̃litatis: scd̃o est p se relatiuũ. ¶ Ad aliud dr̃
q duplũ ⁊ dimidiũ sunt p se in genere relationis nõ quã
titatis: nec hoc dicit Ari. s3 illud cui inest duplum per se vt
duo sit p se quãtitas: q2 non op3 accidẽs eẽ in eodẽ gene
re vt spẽm cum suo subo. Silr de eq̃li ⁊ ineq̃li simili ⁊
dissĩli dõm q sunt relatiua p se: s3 in genere quãtitatis vl
q̃litatis sunt non vt spẽs: s3 vt ꝓpa: vt p3 per Ari. vltima
ꝓprietate quãtitatis ⁊ qualitatis: posse aũt est de multis eẽ
in vno genere vt spẽs: in alio vt ꝓpa: q2 risibile est in gñe
subẽ vt ꝓpriũ: in qualitate vt spẽs. ¶ Ad Ari. auctẽ dico: c.d̃ quali
q dicit si ↄtingit idẽ eẽ relatiuũ ⁊ quale: nihil ꝓhibet hoc tate
sic idẽ annumerari in diuersis gñib⁹ q̃d nõ ẽ idẽ eẽntialr.
¶ Ad aliud de motu dicet̃ postea. ¶ Cõtra põnem per
Ari. 5⁰ metaphy. vnũ numero infert vnũ spẽ. accñs. ⁊ sub̃m t.c.12.
sunt vnũ numero: p rilsionẽ: ⁊ sunt in diuersis gñibus: igi
tur idẽ spẽ põt eẽ in diuersis gñibus. ¶ Item arguitur
per sillm expositorium in tertia figura. s. iste asinus ẽ nõ
qualitas. iste asinus est nõ homo: g̃ nõ homo est nõ quali
tas: sumẽdo in p̃missis vtrũq3 extremuz vt est terminus
ifinitus: ⁊ sic ↄcludẽdo. S3 si oppositũ de opposito ⁊ pro
positum de ꝓposito. per Ari. scdo topicoꝝ. g̃ homo ẽ qua t.12.
litas: s3 qualitas in abstracto de nullo ṗdicat̃: nisi q̃d est
eiusdẽ gñis: igr̃ hõ est in gñe qualitatis ⁊ est subã: igr̃ ⁊c.
hec rõ põt fieri cõiter ad ostẽdẽdũ oẽm affirmatiuã eẽ ve
ram. ¶ Ad p̃muz istoꝝ põt dici q Aristo. p̃us distinguit t.c.7. ⁊
modos vni⁹ per accñs: ⁊ postea vnuz per se distinguit in il 8. ⁊ ide.
los modos numero ⁊ spẽ ⁊c. ⁊ cũ subdit vnũ numero ifer
re vnũ spẽ: itelligit tñ d̃ vno nũero vt p̃us illud posuit. s.
vt est modus vni⁹ per se. subm autẽ ⁊ accñs si sint vnum
numero: hoc est per accñs ⁊ nõ p se: ⁊ ita de illis non itelli
git istã ↄñam tenere. ¶ Ad aliud dr̃ q regula. si opposi
tum ⁊c. tenet de ↄrarijs in seipsis: de ↄdictorijs econtrario:
vt dr̃ scdo topicoꝝ. vñ non est arguẽdũ eodẽ ordine affir
matiue ⁊ negatiue sine fallacia ↄñtis: sed est arguendum
ex opposito ṗdicati ad oppositum subti: arguitur aũt sic:
nõ hõ est nõ qualitas: g̃ hõ est qualitas: que ↄñtia non va
let. Contra arguo ecõtrario sic: nõ homo est nõ qualitas:
ergo qualitas est hõ: ⁊ sic hec est vera: igr̃ ⁊ hec: hõ ẽ qua
litas per ↄuersionẽ. Silr trãsponẽdo p̃missas: igr̃ nõ qua
litas est nõ hõ. ⁊ vlterius. igr̃ hõ est qualitas: ecõtrario: igi
tur ⁊c. ¶ Ideo dicit̃ aliter q hõ ⁊ nõ hõ: nõ opponuntur

vt sunt termini ĩfiniti ⁊ finiti:sȝ vt nō hō est termin⁹ negatus:⁊ isto⁹ ꝯ non sequitur in sillō expositorio. ¶ Cōtra: vt est terminus ĩfinit⁹ de quolȝ dr̄ hō vel non hō:⁊ de nullo eodē ambo. ergo sub ꝯtra ꝯdicūt. ¶ Jteȝ negatio ĩfinitās ⁊ negās termini nō differunt quo ad significatū:q2 vtrobiqȝ negat̄ significatū termi finiti. Alr̄ dr̄ ꝙ in ꝑalogismo expositorio est fallacia accn̄tis:q2 mediū variat̄:q2 p̄mo sumit̄ iste asinus:q̄tū ad dr̄iā cōpletiuā:per quā est in spē: qua distiguit̄ ab hoie:in alia. iste asin⁹ est nō q̄litas:sumit̄ fm formā sub̄e:in qua ꝯuenit cū hoie. ⁊ distiguit̄ ab omni qd̄ est alterius gn̄is. ¶ Cōtra. ꝯsilr̄ potest alibi argui:vbi nō pōt defcās assignari talis. ergo nec est hic per se:ꝯn̄ia ꝑȝ

c.2. per Ari. scdo elencoꝝ. oīum orōnum:que sunt ꝓpter ideȝ: eadē solo est. aña ꝑȝ:q2 si arguat̄ sic:albedo est nō homo albedo est nō asin⁹:igr̄ nō asin⁹ est non hō:igr̄ hō est asin⁹. Alr̄ pōt dici ꝯcessa ꝯne sillī expositoꝝ:ꝙ nō sequitur vlterius:igr̄ hō est q̄litas:nec ēt igr̄ q̄litas est hō. qd̄ aūt dr̄ in scdo topicoꝝ. in ꝯdictorijs tenet cȝ:manifeste dr̄ de ꝯn̄ia nō de ꝑdicatōe. ¶ Jtē ista regula. si oppositūȝ de opposito ⁊c. vn̄ intelligēda est in ꝯrijs:vel si in ꝯdictorijs intelligatur de ꝑdicatōe ex ꝯuo:hoc totū veꝝ est: si in añte est ꝑdicatio per se:vel ad minus vlr̄: si sint termini cōes hoc dico pro conuersione vlis affirmatiue per ꝯpōnem. nūc at quecūqȝ ꝯ sit illata per sillȝ expositoriū:neqȝ ꝯcludit̄ eē vera per se:neqȝ vlr̄: ⁊ iō nullo⁹ sequitur oppositū ꝑdicari de opposito:neqȝ in seipso:neqȝ in ꝯuo ⁊c.

¶ Eorum que scd̄m nullam complexionē dicunt. Singulū aut substantiaȝ significat: aut quantitatem: aut qualitateȝ: aut ad aliqd: aut vbi: aut quando: aut sitū eē: aut hr̄e: aut facere: aut pati ⁊ c. Cap. v. Qō. XI.

Circa hoc querit̄ vtrū sint tm̄.x. gn̄alissima. Ꝙ nō vr̄:ꝗ ens diuidit̄ in subaȝ ⁊ accn̄s:in absolutū:⁊ respectiuū:in ens per se ⁊ in ens in alio:sȝ tm̄ est vnū gn̄alissimū ens absolutū:vel ens ꝑ se:vel subā. igr̄ tm̄ est vnū ꝑdicamētū:qd̄ est accn̄s. igr̄ ⁊c. ¶ Negat̄ ꝯn̄ia:q2 ens ꝑ se est vniuocū oīb⁹ de qb⁹ dr̄:⁊ ita pōt eē vnū gen⁹:ens per

c.12. accn̄s:vel in alio:nō est vniuocū alijs qb⁹ ꝯuenit. ¶ Cōtra si vnū oppositoꝝ dr̄ multiplr̄:⁊ reliquū. per Ari. p̄ topicoꝝ. ⁊ verificat illud in omni gn̄e oppositoꝝ. si igr̄ ens in subiecto sit equocū ad nouē:nō ens in subto erit equocūȝ ad tot:⁊ ita erūt .18. gn̄alissima. ¶ Jtem dato ꝙ accn̄s sit equocū .ix. gn̄ib⁹:sequitur ꝙ nō plus ꝯueniāt accn̄a inter se q̄ȝ vnū eoꝝ cū sb̄a. q2 vtrobiqȝ ē tm̄ ꝯuenictia in aliq̄ voce equoca. igr̄ nō erit ꝯuenietior diuisio entis in subam ⁊ accn̄s:q̄ȝ in ens qn̄:⁊ in ens nō qn̄. q2 vtrobiqȝ vnū diuidēs est vnū gn̄alissimū:⁊ reliquū diuidēs equocū ad alia nouē gn̄a. ¶ Sequitur ēt ꝙ non sit sufficiēs diuisio entis ĩ subaȝ ⁊ accn̄s:q2 accn̄s cū sit equocū sumit̄ pro aliquo significato:⁊ ita fiet diuisio tm̄ in duo gn̄alissima. ¶ Jtem

5.10ª t.15. ad ꝑncipale:qd̄ ꝑ supabūdātiā dr̄:vni soli ꝯuenit. ꝑ Priscianū. hō est gn̄alissimū:igr̄ tm̄ vnū ē gn̄alissimū. ¶ Jtē oīs diuisio:⁊ multitudo reducitur ad vnū qd̄ est ꝑus illa multitudine:igr̄ si sint multa gn̄alissima:aliqd̄ est vnū ꝑus illis. sȝ gn̄alissimis nihil est ꝑus: ergo nec sunt multa. Jtē albū est vnum aliqd eēntialr̄:q2 per ꝑdeteriata nihil aliud significat:q̄ȝ albedo. igr̄ est in aliquo gn̄e ꝑ se:⁊ non in gn̄e q̄litatis:q2 q̄litas vere ꝑdicat̄ de oi qd̄ est ꝑ se ĩ gn̄e q̄litatis:q̄litas nō vere ꝑdicat̄ de albo. igr̄ albuȝ ꝑ se est in alio gn̄e gn̄alissimo. ¶ Jta ꝯuenit arguere de ꝯcreto cuiuscūqȝ gn̄is accn̄tis. igr̄ sūt .18. gn̄a accn̄tiū. ¶ Jtem qua se predicat̄ de albo. quero sub rōne cuius vlis. nō ꝓpriū:

q2 nō ꝯuertit̄. nō accn̄tis:q2 nō adest ⁊ abest ⁊c. non dr̄ie: q2 nō distiguit albū ab alijs. nō spēi spālissime: q2 ꝑdicat̄ de differētib⁹ spē. igr̄ sub rōne gn̄is:⁊ nō hȝ supueniens gen⁹:igr̄ q̄le est gn̄alissimū:⁊ non idē ꝙ q̄litas: q2 nec hȝ easdē spēs:q2 nec ꝑdicat̄ de eisdē. igr̄ est aliō gn̄alissimū. Ꝙ ēt q̄le sit gen⁹:ꝑȝ per Ari. 4° topicoꝝ. docētē ꝯsiderare gen⁹ in abstractis:per hoc ꝙ ꝯcretū est in ꝯcreto:⁊ nō est. c.6. ¶ Silr̄ sic albedo ad albū:ita color ad coloratū:ꝗ ꝑmutādo:sic color ad albedinē:ita coloratū ad albū. sȝ color vel q̄litas est gen⁹ albedis:ergo q̄le est gen⁹ albi. Ꝙ ēt q̄le sit aliud gen⁹ a q̄litate ꝑȝ:q2 itētiones attribuūtur rei nō absolute. sȝ vt ꝯsiderat̄ ab itellu: sȝ albū sub alio⁹ ꝯcipit̄ ab itellu:q̄ȝ albedo. lȝ sit eadē eēntia. igr̄ potest eē aliud hn̄s itentionē aliā ab albedīe. Jtē itētiones sunt ꝑ se itelligibiles:q2 diffinibiles:⁊ in eis manifestū est eē aliqd supi⁹ ⁊ iferi⁹. igr̄ aliqd supmū:illud nō hȝ supueniens gen⁹ aliqd̄ istoꝝ:q2 ens fm se diuidit̄ ĩ hec .x. ĩ 5° meta. est t.c.4. igr̄ ens ĩ aīa. igr̄ est vnū gn̄alissimū itentionum ꝑter hec oīa. ¶ Jtē ꝯtigit itelligere nō ens:q2 ⁊ significare per Ari. t.7. scdo posterioꝝ. ⁊ ĩ eis est rō supioris ⁊ iferioris. ergo aliqd supremū:illud nō ꝯtiet̄ ĩ aliquo istoꝝ decē. q2 nullūȝ istoꝝ de illo ꝑdicat̄. ergo est distictū gn̄alissimū nō entiuȝ:⁊ ita plā gn̄a q̄ȝ decē. ¶ Jtē figmēta ꝯcipiūt ab itellu: ⁊ ĩ eis est supi⁹ ⁊ iferi⁹. ergo supmū. ergo aliqd̄ gn̄alissimū. ¶ Jtē de oībus istis .s. itētiōib⁹ nō entib⁹: figmētis sic potest argui. itellūs cōponēs fac̄ compōnes de eis:q̄ꝝ vitatē vel falsitatē indicat:vt patet. igr̄ ⁊ itellūs simplex ea ꝯcipit. igr̄ sub aliq̄ rōne ꝯcipiēdi. non singularis: igr̄ vlis:igr̄ gn̄is vel spēi ⁊c. igr̄ est in eis gn̄alissimū:ꝯn̄ia aūt supposita ĩ oīb⁹ his rōnib⁹ .s. ꝙ si est supius ĩ eis:⁊ supmū patet:ꝑ Arist. 4° meta. verius est:qd̄ est p̄mo vero ꝓpinquo. ⁊ 5° t.c.17. eiusdē ꝑus est:qd̄ est p̄ri⁹ propinquus. Et rōne:q2 alr̄ nō esset status ascēdēdo:sed ꝓcessus ĩ ifinitū. ¶ Jtē arguitur t.18. t.c.16. silr̄ de ꝑuatōibus. ¶ Diceret̄ ad hoc ꝙ ꝯcreta:itentōes: non entia:figmēta: ꝑuationes: ⁊ queuis huiusmodi sunt in genere per reductionē ad abstracta: res p̄me itentōis entia:quoꝝ sunt figmenta ⁊ ꝑuatōes:q2 cum cōmuniora itelligantur ꝑus minus cōibus. oportet gn̄alissima eē p̄mo itelligibilia. hec autem nō sunt itelligibilia nisi per attributionem ad illa:ad que dcā sunt hr̄e hitudinem:ideo nō possunt poni gn̄alissima:sed ponunt̄ in gn̄e per reductōem. Silr̄ ponit̄ de po⁹ ꝙ est in genere per reductōem ad actū cuius dr̄ po⁹. ¶ Contra hoc:in oībus istis est per se predicatio superioris de ĩferiori. ergo sub ratione alicuius vlis:q2 predicari proprie est proprium vlis non alterius q̄ȝ generis. Arguat̄ de singulis:sicut supra argutū est de ꝯcretis:igr̄ si nō sit ꝓcedere ĩ ifinitum in eis erit aliqd̄ genus nō hn̄s supueniēs gen⁹. igr̄ gn̄alissimū:q2 sic diffinit̄ gn̄alissimū a Porphyrio. illud nulli istoꝝ deceȝ est L.6 spe idē:q2 non hȝ easdē spēs:q2 nec de eisdē ꝑdicat̄ per se primo mō:igr̄ est aliud gn̄alissimū ab istis decem. ¶ Etiam per rōnē nullius istoꝝ decē ꝑdicat̄ de suis in qd. ergo per nullū istoꝝ decē hȝ rōnem generis:sȝ cū eque p̄mo dicat̄ quodlȝ de suis spēb⁹ sicut aliqd̄ istoꝝ decē de suis:sequitur ꝙ erunt eque p̄mo gn̄a. ⁊ non per reductionē ad aliquod istoꝝ decē. ¶ Silr̄ ꝙ iter quelȝ ꝑnumerata sit genus ⁊ spēs ostendit̄ per duo argumēta ꝑfacta de ꝯcreto. Etiam per hoc ꝙ de quolibet istoꝝ ꝯtingit querere qd:⁊ respondere per aliqd̄ vniuocū qd̄ est in plus illo cuius queritur qd. ¶ Dē ꝑdicatū vniuocū in qd qd̄ est in plus s̄bto ē genus:per Aris. 4° topi. Ꝙd ēt in responsione dr̄ ꝙ oȝ gn̄alissimū eē p̄mo itelligibile:manifeste falsum est nisi itelligatur respectu illoꝝ quoꝝ est gn̄alissimū: quātitas eniȝ c.15. non est p̄mū itelligibile simplr̄:sȝ in suo genere:ita ponit̄ itentio p̄mū itelligibile respectu itētionū specialiū ⁊ non

ens respectu nõ entiũ pticulariũ: ꝛ puatio re⁹ puationum
pticulariũ: qꝛ si ꝫdictio nõ entis vel oppositũ puatõis pri
us occurrat itellectui: pticulari ente: ꝛ pticulari bitu seq
tur ꝙ non ens ꝛ puatio pintelligantur suis pticularibus:
qꝛ ens pmo ducit in cognitionẽ non entis: ꝛ bitus pmo in
cognitionẽ puationis: non pmo buius non entis. ꝛ buius
puationis. Sic ẽt põt argui de po⁹ respectu actus. ❡ De
ꝯcretis: ꝛ itentionib⁹ nõ est dubiũ qn sint per se itelligibi
lia. Posset rñderi spẽlr de non ente: puatione: ꝛ po⁹. ꝙ lꝫ
sit pdicatio in qd in eis: ꝛ supioris. nõ tñ rõ gñis ꝛ spẽi: qꝛ
nulliũ pdicaṫ de plib⁹ differẽtib⁹ spẽ vel numero: qꝛ nõ en
tiũ vel puationũ vel potẽtiaꝝ fm suã rõnẽ nulla est disti
ctio: sꝫ tm̃ in bitudie ad coꝝ opposita. ❡ Cõtra: tũc aliqd
pdicaṫ ꝓpe de aliquo: imo in qd: ꝛ sub rõne nulli⁹ vlis ꝙ
nõ vr̃: cũ pdicari de plib⁹ sit ꝯuertibile cũ vli. ❡ Itẽ hec
est vera: cecitas nõ est surditas: pcise rõne signatoꝝ. ergo
puatiões distinguunṫ: lꝫ eaꝝ distictio sit ab alio: hoc non
ꝓbibet eas eẽ spẽs: sic. n. spẽs que sunt in gñe sibi differũt
per formã: que forme nõ sunt ipe spẽs. ❡ Itẽ cõe multis
nunq̃ ex se distiguiṫ in illis: igr̃ puatio nõ distiguiṫ in ce
citate ꝛ surditate: nisi per aliq̃ addita: que cũ puatõe ꝯsti
tuũt ista in sua rõne: ergo in illis additis abũdãt hec a ge
nere. hec igr̃ addita sunt drĩe: lꝫ nõ ita cõplete in eẽndo: si
cut drĩe sibi: ergo iste sunt due spẽs differẽtes. ❡ Ad oia
obta de istis qnqꝫ: ꝯcretis: itentõib⁹ scdis: puationib⁹: nõ
entibus: ꝛ potẽtijs posset rñderi: ꝙ lꝫ hec possint itelligi
sub aliq̃ rõne itelligẽdi: ꝛ pdicãdi iter se sub rõne alicui⁹
vlis: ꝛ statũ eẽ ad aliqd vlissimũ: qd iquantũ attribuiṫ ei
ista itẽtio est diuersum ab illis. x. tñ stat tñ eẽ decẽ gnã
lissima reꝝ: qꝛ nõ qdlꝫ itelligibile: sed ens fm se diuidiṫ in
t.c.14. hec 5⁹ meta. ꝛ ita nulliũ istoꝝ est ens fm se distinctũ ab il
lis decẽ. ❡ Cõtra. tũc vr̃ ꝙ logicus ꝯsiderans per se iten
tiones: ꝛ numeꝝ gnãlissimoꝝ tñ sub hac rõne. s. qua eis
hec itentio gnãlissimũ possit applicari: deberet dicere plu
ra eẽ gnãlissima q̃ decẽ: qꝛ pla istis sunt itelligibilia qb⁹
lqui itũ itelligunt: põt itentio attribui: lꝫ meta. ꝯsiderãs
b in lfa. ens iquãtũ ens: diceret ea tñ eẽ decẽ. cui⁹ oppo^m vr̃ Aris.
dicere: dicens singuliũ signare subaꝫ vel q̃litatẽ ꝛc. nõ tñ
singuliũ ens signare subam ꝛc. ❡ Ad oppo^m est Ari.

Ad qõnem dõm: ꝙ tñ sunt decẽ gnãlissima re
rũ: quoꝝ distictio nõ sumitur penes
aliqd logicũ tñ: sed penes ipas eẽntias. Ipa. n. itentio ge
neralissimũ est tñ variata numero in istis. vñ quo ad id
qd ẽ difficultatis: qd est magis meta^{ce}. q̃ logica: iõ suffici
enter hic scitur: qꝛ ita est: q̃uis forte metaphysicus debe
at vel possit scire ꝓp qd. ❡ Ad p^m argumentũ. dico vt su
pra. ❡ Ad p^m ꝫ hoc dico: ꝙ ens per se: ꝛ nõ ens per se vel
ens in subto: ꝛ non ens in subto sunt ꝫdictoria: ꝛ ideo cuꝫ
negatio non neget solã vocẽ: sed signatũ. ꝛ non põt vnico
actu quodlibet signatum negare: erit equocũ sicut affir
matio: sed non ens in subto nõ est idẽ: quod suba. nam nõ
ens: est nõ ens in subto: neqꝫ nõ ens per se: est accñs: qꝛ nõ
ens: est nõ ens per se: sed ens nõ per se: idem est qd accñs:
ꝛ ens nõ in alio: ideꝫ qd suba. ꝛ pmũ nõ ꝫdicit enti per se.
nec scdm enti in subto. ❡ Ad aliud potest dici ꝙ acciden
tia conueniũt in aliquo itentionali: vt. attributũ sube vel
posterius suba: in quo non ꝯuenit accñs cuꝫ suba. Uel po
test ꝯcedi: si eẽt vnum nomen equocũ significans subam
ꝛ alia gnãlissima vt. a. eque ꝯueniens diuisio eẽt entis in
a. ꝛ qn: sicut in subam ꝛ accñs: qꝛ vtrobiqꝫ equoci in eq
uocum ꝛ vniuocum. ❡ Ad tertiũ ꝫ illud dico ꝙ equocũ
actu importat oĩa sua significata. ꝛ ideo actu ponit acci
dens omnia nouẽ gnã cũ diuidiṫ ens in subam ꝛ accñs.
Cum dr̃ equocum nõ accipiṫ simul nisi pro vno significa
to. verũ est ab eodem itelligẽte: sed non minus ipsum fꝫ
se oĩa sua signata sũponit. ꝛ eo mõ sumiṫ. nõ aũt vt itelli
giṫ ab vno. ❡ Ad scdꝫ pncipale dr̃: ꝙ suplatiũ tñ vni cõ
uenit in vno gñe: ꝛ ita tñ vnũ est gnãlissimũ in vno gñe:
sꝫ nõ simplr̃ tñ vnũ. ❡ Uł alr̃: ꝙ suplatiũ duplr̃ dr̃: ꝛ ex
poniṫ vno⁹ positiue p excessum oium alioꝝ: alio⁹ puatiue
per nõ excedi ab aliquo alio. p⁹ nullũ est gnãlissimũ sim
plr̃: sed tñ in aliquo gñe. i. gnãli⁹ oibus alijs in suo gñe.
Scdo⁹ qdlꝫ illoꝝ est gnãlissimũ: qꝛ nullũ eo gnãli⁹. ꝛ illa
ꝓpõ. qd p supabũdãtiã dr̃ ꝛc. vera est vt suplatiuũ exponiṫ
positiue: nõ vt exponiṫ puatiue: qꝛ multa pñt eẽ p⁹. ita ꝙ
qdlꝫ illoꝝ nihil est prius. ❡ Ad tertiũ dcm̃ est prius. Uł po
test dici ꝙ multitudo pdicamẽtoꝝ reduciṫ ad vnũ: qd ẽ
p⁹ cã: ꝯtṫ por est eis nõ pdicatiõe: sꝫ entitate: ꝛ cãlitate. ꝛ
ita põt aliqd eẽ prius eis. ❡ Ad aliud de cõcretis. dico ꝙ
eẽntia signata p albũ est in gñe q̃litatis: sꝫ illa sub h mõ
intelligẽdi vł signandi nõ est p se q̃litas vel in gñe q̃lita
tis. sed per reductionẽ: qꝛ. s. est idẽ eẽntialr̃ albedi: qd ẽ p
se in nullo gñe. Est aũt in aliquo gnãlissimo per se. s. i q̃lt:
sed non in alio: q̃le. n. a q̃litate tñ differt in mõ signandi:
que drĩa lꝫ ꝓhibeat pdicationẽ vnius d altero. nõ tñ suf
ficit ad distiguẽdũ gnã: vel ad faciẽdũ aliqd eẽ in diuer
sis gñib⁹. ❡ Ad aliud cõcedo quale eẽ gnãlissimũ ꝓp ꝓ
batões illas: sꝫ nõ aliud q̃ q̃litas. ❡ Cũ dr̃. hꝫ alias spẽs.
dico ꝙ falsuꝫ est. Cũ dr̃. pdicaṫ p se de alijs. dico ꝙ falsuꝫ
est: qꝛ spẽs p se vni⁹ ꝛ alteri⁹ differũt tñ in mõ signandi.
❡ Cõtra. quale est gnãlissimũ: ꝛ qualitas est gnãlissimũ.
ꝛ hec nõ sunt idẽ gnãlissimũ. igr̃ aliud ꝯña patet: qꝛ circa
ens idẽ: ꝛ diuersum icludunt ꝫdictionẽ. per Ari. io. meta. t.c.12.
scdã ps añtis pꝫ: qꝛ si eẽnt idẽ gnãlissimũ: tũc vnũ pdica
reṫ de altero sic. qualitas est qualis: ꝛ vnũ de spẽb⁹ alteri
us. ❡ Dici põt: ꝙ sunt idẽ gnãlissimũ: cũ ondiṫ ꝙ nõ. qꝛ
vnũ nõ pdicaṫ de altero. dici põt ꝙ aliqd est idẽ alij: ꝛ nõ
pdicaṫ de illo ꝓp diuersum modũ signandi. que diuersi
tas lꝫ ꝓhibeat pdicationẽ vni⁹ de altero. nõ tñ sufficit ad
distiguẽdũ generalissimũ vel spẽs diuersas. ❡ Silr̃ ꝓp
istũ modũ signandi non predicaṫ vnũ de spẽbus alteri⁹.
nec tñ de alijs spẽbus predicaṫ hoc ꝛ illud: fm hoc negã
da est hec. albedo ẽ spẽs q̃lis qꝛ ꝛ hec albedo est qualis.
ꝛ ꝯcedendum est ꝙ albuꝫ non est albedo: sed non est cõ
cedenduꝫ ꝙ sunt spẽs alterius gñis: nec alie spẽs. qꝛ plus
regrereṫ ad ꝯcedẽdũ talẽ diuersitatẽ: q̃ ad ipediendum
mutuã pdicationẽ de se inuicem. Cũ ꝓbaṫ supius ea eẽ di
uersa gnã. qꝛ non pdicanṫ de eisdẽ. põt negari. qꝛ eedem
sũt spẽs vtriusqꝫ. sed hoc non est illud. ❡ Ad aliã proba
tionẽ. cum dr̃ itentiones attribuunṫ eẽntie. vt itelligiṫ di
co ꝙ fm modũ itelligẽdi abstracti vel ꝯcreti non variaṫ
fm genus vel spẽm. lꝫ hoc non sit illud ꝛc.

❡ Substantia aũt: est que ꝓprie principaliter:
ꝛ maxime diciṫ: que neqꝫ d subiecto dr̃: neqꝫ
in subiecto est: vt aliqs hõ: vel aliqs equ⁹ ꝛc.

Cap. de substantia. Questio. XII.

Circa Caplm̃ de suba q̃riṫ vtrũ aliqs
hõ sit p^a suba. Et sic vr̃ auctẽ
Ari. q sic exẽplificat de p^a sba. vt aliqs hõ
aliqs equ⁹. ꝛ iferi⁹ vbi itẽdit qdlꝫ aliud a
pmis: dici de pmis: vł eẽ in eis. arguit sic.
aial pdicaṫ de hoie. igiṫ de aliquo hoie p
aliquẽ hoieꝫ itelligẽs pmã sbam. ❡ Itẽ nõ est scda sba.
ꝛ iter illã ꝛ pmã non est mediũ. igr̃ est pma suba. ꝓbatio
prime propositionis. si eẽt scda suba non eẽt nisi spẽs. sed
hoc est falsum. qꝛ hec est vera. nullus homo est spẽs. igiṫ
sua ꝫdictoria falsa. ❡ Item si aliquis hõ non eẽt p^a suba
posset pdicari de multis. ꝛ ita hec vr̃ eẽ vera. omnis homo
est aliqs homo. qꝛ non posset eẽ cõe ad alia: q̃ ad suppo^{ta}

bo͡is.ꝫ illa non est vera. ꝓbatio:tm̄ q2 p̄dicatū vl'is affirmatiue ꝯfundit̄ tm̄ ꝯfuse. ꞇ ita per accn̄s ad ꝯfusioné alteri' subiecti.igr̄ pōt ꝯfundi ꝑ se:sed hoc qđ dico aliq̄s hō: nō pōt ꝯfundi per se.sic dicendo:ois aliq̄s hō.tū q2 oē p̄dicatū vl'is affirmatiue pōt eē subm̄ ꝑticularis ꝯuertētis illā vl'em.tale nō est hoc:qđ est aliq̄s hō. ¶ Si dicat̄ hāc:ois hō est aliq̄s hō: ꝯuertendā eē in hāc:aliq̄s hō est hō. ¶ Cōtra.iste differūt:ois hō est hō:ꞇ ois hō est aliq̄s hō.ḡ earū ꝯuerse differūt. ¶ Ad oppo͞m.aliq̄s hō p̄dicat̄ de plibus. ergo nō est p̄ᵃ suba.ans pꝫ:q2 iste hō est aliq̄s hō.ꞇ iste hō est aliq̄s hō. ¶ Itē seq̄tur.iste hō currit.ḡ aliq̄s hō currit ꞇ non eꝯ.ergo aliq̄s hō est p̄us.ꞇ ita cōis.ergo nō est p̄ma suba. ¶ Itē hec est vera.ois hō est aliq̄s hō.tū q2 sua ꝯdictoria est ipoīis.aliq̄s hō nō est aliq̄s hō.tum q2 quelibet singularis est vera.igr̄ aliq̄s homo predicatur de omni homine.igitur non est p̄ma substantia.

Dicitur ad q̄one:q aliq̄s hō est p̄ᵃ suba: nec dr̄ de multis:nisi equiuoce. ¶ Ad 2ᵐ dr̄:q ꝯña nō valet:nisi distincto ꝯñte. ¶ Ad 3ᵐ dr̄.q illa vl'is est falsa:ꞇ sua ꝯdictoria vera: sumēdo aliq̄s hō in p̄dicato ꝓ p̄ᵃ suba:vt.s.hō affirmat̄ de hoie:q2 aliq̄s hō nō est aliq̄s hō vt sortes.nō est Plato.iductio nō valet:ꝫ est figura dictōis: ꝓcedēdo a plibus determiatis ad vnā.ꞇ ita cōmutat̄ q̄le qd in hoc aliqd. ¶ Cōtra.istud ex hoc seq̄tur:q ad vl'ez nō seq̄tur ꝑticularis:nisi p̄facta distictione.ꞇ q ad singularē nō seq̄tur ꝑticularis:nisi p̄facta distictione:ēt q particularis ꝓpō non hꝫ ꝯdictoriā:nisi p̄facta distictione: ēt tūc non vl'is sibi ꝯdicet:sed ꝑticulari affirmatiue in hᵒ sensu:singularis negatiua sufficiēter ꝯdiceret:q2 in eis est affirmatio ꞇ negatio eiusdē de eodē.ꞇ q ꝑticularis ꝓpō nō sit simpl'r sillogiꝫabilis:ꞇ absolute.vel nō nisi sic singularis:ꞇ q nullus sillus absolute valeat:q2 nullus cōuersus absolute valet:q2 in omni sillo:vel in suo ꝯuersiuo est aliqua ꝓpō ꝑticularis:que absolute non est sillogiꝫabilis:ꞇ q particularis ꞇ idefinita nō ꝯuertūtur:q2 vna vt idefinita hꝫ singulares pro causis veritatis:q̄s hꝫ ꝑticularis ꝓ sensibus multiplicatis:ꞇ q equocatio non fit in dictione: q2 nec hō multiplex in se est:nec aliq̄s hō:nec in se vt manifestū est:nec vt alij addit̄.ꝓbatio:q2 additio alicui' nō confert sibi nouum significatum.

Alia ista videnf̄ magis icōueniētia contra Ari.in tota logica.ꞇ contra cōem nām silli ꞇ ꝯdictionis: q̄ exponere vnā auctē Ari. ¶ Ur ergo poti' dicendum:q aliquis homo non est p̄ᵃ suba.i.non significat tm̄ vnū suppositū hoīs:sic iste homo: ꝓpter icōueniētia p̄dicta. Sed ꝑ auctē Ari.itelligēdum:q homo de se idifferens est ad multas acceptiones.s.pro voce:itētione:pro suppositis.signa ergo:vt ois:aliq̄s:sibi addita in dr̄iam ad itentiones ꞇ ad vocē tollūt:ꞇ determināt ip̄m ad acceptionē tm̄ pro suppositis:sed adhuc in illa acceptione est indifferens ad q̄dcūq̄ suppositum.igr̄ Ari.volens p̄mā subam exprimere:vt distiguit̄ ꝯtra scđam:videlicet vt ei iest itentio scđe sube.ꞇ tm̄ quodāmodo in ḡnāli:dixit vt aliq̄s hō.i.qđlibꝫ qđ est iste homo. ¶ Alio' potest dici q per aliq̄s homo ponit̄ p̄ma suba determinata:idetermīnate tm̄.ꞇ tūc exēplificauit Ari.de p̄ᵃ suba determiata: lꝫ idetermiate vt ꝯ hac vel illa. ¶ Sed forte aliq̄s hō non significat p̄mam subam determiatā:neq3 determiate:nec idetermīnate:lꝫ pro illa supponat qđ est subm̄ ꝑticularis ꝓpōnis:q nō significet patet per veritatē hui':ois homo est aliq̄s hō.p̄ᵃ enim suba determiata:siue determinate:siue idetermiate sumpta:non p̄dicat̄ vere ꝺ omni hoie.ita ꞇ homo quādo est subm̄ idefinite supponit p̄ᵃᵐ subam determiatam idetermiate.non tm̄ illā significat:ideo posterior modus dr̄ ꝯuenientior. ¶ Ad p̄ᵐ argumentū patet:q2 Arist. noiat p̄mam subam quodāmodo in cōi per cōe sumptū pro acceptione pro suppositis. ¶ Ad aliud.dico q aliq̄s hō est ens per accn̄s compositū ex re re p̄me itentionis ꞇ scđe:ꞇ nec est p̄ᵃ suba nec scđa:ꝫ mediū accn̄tale iter illas:ꞇ tale mediū iuenit̄ iter spēm spālissimā:ꞇ idiuiduum:vt hō albus:lꝫ nō mediū eēntiale. ¶ Cōtra.aliq̄s hō p̄dicatur de plibus differētibus numero in qd s̄m p̄dcā:igr̄ est spēs. ¶ Itē ens per accn̄s est cōpo͞m ex reb' diuersoꝝ generū:hꝫ non est aliq̄s hō:q2 modus itelligēdi hoiem non est res alicui' gn̄is. ¶ Ad p̄ᵐ.pt dici q aliq̄s hō de nullo p̄dicat̄ in qd:q2 ens per accn̄s non hꝫ qd. ¶ Contra hᵒ. tūc pari rōne p̄dicatio hec non est in qd:aliq̄s hō est aial. Itē p̄ᵒ libro elēchoꝝ dic̄ Ari.eadē est diffinitio ꝓpōnis ꞇ vni' soli' ꝓpōnis ꞇ rei:ꞇ vni' rei.ista tm̄ vna sola res est cōpositū ex re p̄me itētionis ꞇ scđe.igr̄ tale cōpositū pt hr̄e diffōnem in qd. ¶ Itē aliq̄s dic̄ tm̄mō modū itelligēdi hoiem pro suppositis:ꞇ tm̄ in illa acceptiōe dic̄ qd suppositoꝝ.igr̄ aliq̄s nō ꝓhibet hoiem p̄dicari in qd de illis imo magis ꝯfert ad hoc. ¶ Pro rn̄sione istoꝝ oportet itelligere q oē sincathegorematicū in p̄dicato:est ꝑs p̄dicati.cui' ꝓbatio est per ipoīe:alr̄ ex veris seq̄ret̄ fal͞m:ꞇ sic null' hō ē ois hō:iste hō ē hō:si signū in maiori nō eēt ꝑs p̄dicati posset iferri i ꝯne.ḡ iste hō nō est hō:q2 ad hn̄dū idētitatē maioris extremitatis non oporteret ip͞z sumi in maiori ꞇ ꝯne cū eodē signo si illud non eēt ꝑs p̄dicati:sic manifestū est in scđo modo scđe figure:q2 maior extremitas non sumit̄ cū eodē signo in ꝯne ꞇ maiore:ꞇ ita ex veris sequeret̄ falsum. ¶ Itē ondit̄ oñsiue magis ꝑ qd:q2 sincathegorematicū nūq̄ hꝫ respectū ad p̄cedēs:alr̄ negatio subsequens cōpōnē posset propōnē facere negatiuam.sic ꞇ negatio p̄cedēs.igr̄ sincathegorematicū additum p̄dicato non determinat ip̄m in cōpatione ad subm̄. ꞇ ita non inq̄ntū extremū:q2 inq̄ntū est extremū respicit aliud extremū:ꝫ omne sincathegorematicū determinat extremū:inq̄ntū est extremū.igr̄ nullū additum termino in p̄dicato ē sincathegorematicū:ꝫ ꝑs p̄dicati.tm̄ absolute itellectū terminū cui addit̄ determinat.ꞇ ita est sincathegorematicū respectu ꝑtis p̄dicati.ꝫ non respectu p̄dicati:q2 ip̄m est alia ꝑs p̄dicati:ꝫ sincathegorematicū additū subiecto non est ꝑs subiecti:q2 determinat illud cui addit̄ in comparatione ad p̄dicatū. His visis pꝫ ad rōnem: q2 sic dicendo:aliquis homo est aial: est aliq̄s tm̄ sincathegorematicum.ꞇ homo tm̄ subm̄.ꞇ ideo potest ꝓpō eē ꝑ se:sed non est ita vbi aliq̄s hō p̄dicat̄. ¶ Ad aliud dico q vnus ꞇ solus pn̄t eē cathegorematica vel sincathegorematica: p̄ᵒ itelligit Ari.in p̄ elēchorum:q2 eadē est diffinitio rei ꞇ vnius soli' rei.i.rei in se indiuise:ꞇ ab alijs diuise:q2 illud est res per suā eēntiā.non aūt itelligit vt vnus ꞇ sol' sunt sincathegorematica. ¶ Ad 3ᵐ.ꝯcedo q aliq̄s dic̄ modū itelligēdi hoiem pro suppositis.tm̄ sub tali modo itelligēdi nō potest homo p̄dicari:nisi ille mod' sit ꝑs predicati: ꝑ rationē supradictā.ꞇ illud totū non p̄dicat̄ in qd:qđ si posset homo predicari per se sub tali modo manente modo:posset p̄dicari in qd:ꞇ q2 nihil dr̄ species:nisi inq̄ntum aptū natū est p̄dicari:homo sub isto modo non potest eē spēs. ¶ Ad aliud supi' qđ fuit ꝯ rn̄sionem. Ad scđm p̄ncipale.cū dr̄ ens per accn̄s est compositū ex reb' diuersorū generꝫ:illud potest negari:q2 q̄cquid non est eēntialr̄ idē cū aliquo:siue sit res alteri' gn̄is siue non compositū cū illo aliquo:facit ens per accn̄s. ¶ Ad tertiū p̄ncipale. ꝯcedo hāc eē verā.ois homo est aliq̄s homo:cū ondit̄ur p̄mo q non:q2 p̄dicatū non est ꝯfundibile per se nego.nā in ꝯdictoria p̄dicte vl'is erit idē p̄dicatū:qđ ꞇ in ista ꞇ cōfusum ꝯfuse ꞇ distributiue.nec aliter oportet confundibile per accidens esse per se confundibile. Uel aliter potest C.4.

cedit: q inquantum predicatur aliquis homo: intelligitur specificare rem huius verbi est. ita q predicatum est hoc totum. ens aliquis homo: et illud pot confundi per signum vle affirmatiuum immediate additum. Per hoc dico ad aliam probationem: quia illa vlis conuertitur in hanc aliquod ens: aliquis homo est homo.

¶ Substantia est que proprie principaliter etc. ¶ Nota q diuisio substantie in primam et secundam non est diuisio generalissimi in species: sed subiecti in accidentia: quia substantia secundum q intelligitur secundum quam considerationem pertinet ad logicum: diuiditur in intentiones sibi accidentes.

¶ Alia vero omnia: aut de subiectis dicuntur principalibus substantijs: aut in subiectis eis sunt. Hoc autem manifestum est ex his: que per singula proponuntur: vt animal de homine predicatur: ergo et de aliquo homine animal predicabitur. Nam si de nullo aliquorum hominum diceretur: nec omnino de homine predicaretur. Rursus color in corpore est. ergo in aliquo corpore. Nam si non in aliquo singulorum nec omnino in corpore. etc. ca. eo. Questio. XIII.

Queritur de consequentijs: quas facit Aristoteles ad probandum istam conclusionem. scilicet animal predicatur de homine. ergo de aliquo homine: et color est in corpore: ergo in aliquo corpore. Utrum hec consequentia teneat formaliter. Quod non videtur: quia nec alibi tenet. species predicatur de homine: ergo de aliquo homine. vbi est eadem forma arguendi. ¶ Item videtur esse fallacia consequentis a superiori non distributo ad inferius. et ita [...]sitio consequentis: que consequentia non valet. ¶ Item terminus de se est indifferens ad omnem suppositionem. igitur si arguatur ab ipso sumpto absolute ad ipsum sub vna suppositione tantum. arguitur ab indifferenti ad determinatum. et ita fit fallacia consequentis: sic est in proposito. ¶ Item eadem ratione: qua illa consequentia tenet: videtur ista tenere: animal predicatur de omni homine. igitur aliquod animal: sed non valet ista: igitur nec illa. probatio maioris. vtrobique fit similis descensus: nisi q hic in subiecto: ibi in predicato: que diuersitas non impedit: cum omnis vlis possit conuerti sumptis terminis vniformiter. probatio minoris: quia antecedens est verum et consequens falsum. ¶ Item pari ratione sequeretur. animal est omnis homo: ergo aliquod animal. quod non est verum: quia antecedens verum et consequens falsum: quia sua contradictoria vera. q antecedens sit verum patet: quia animal est homo inquantum homo. igitur omnis homo. antecedens istius patet: quia animal per naturam hominis est homo. igitur inquantum homo. consequentia patet per Aristotelem primo posteriorum. capitulo de reduplicatione. ¶ Item destructis primis. animal predicatur de homine et non de aliquo homine: quia nullus est. igitur consequentia non valet. ¶ Ex hoc etiam sequitur aliam conclusionem Aristotelis esse falsam. scilicet destructis primis etc. quia eis non existentibus possunt secunde substantie predicari de se inuicem per se igitur et manere: quia secundarum substantiarum esse est esse predicatum essentiale in genere substantie. ¶ Ad oppositum est Aristoteles et probat vtramque consequentiam inferendo ex opposito consequentis oppositum antecedentis.

Dicendum q hec consequentia est bona. animal predicatur de homine: ergo de aliquo. sumendo predicari. vt hic sumit Aristoteles. scilicet superioris de inferiori in genere: decurrit enim super hanc regulam quando alterum de altero predicatur etc. que valet hanc. quod est prius priore in genere: est prius posteriore. ¶ Intelligendum etiam: q hec consequentia tenet descendendo ad istum hominem: vbi est prima substantia determinata et determinate: quia sequitur. si animal est prius homine: igitur isto. sed Aristoteles inferendo infert de prima substantia determinata. indeterminate tamen: sicut ponitur per hoc q est aliquis homo: quia sic sumitur oppositum consequentis. Sed de alia consequentia color est in corpore. igitur in aliquo: est magis dubium: quia non tenet per regulam supradictam. ¶ Dicitur q tenet de accidentibus communibus per locum a maiori: quia illa prius insunt primis substantijs quam secundis: sed econuerso conuenit de proprio. ¶ Contra hoc. tunc non probat vniuersaliter omnia alia a primis dici de primis: aut esse in eis: quia non sunt accidentia propria. ¶ Potest dici q secunda consequentia tenet de omni accidente reali: quia nullum tale inest communi: nisi mediante supposito aliquo. igitur si communi inest: inest supposito indeterminate tamen. et secundum hoc intelligendum: q secunda consequentia non tenet descendendo ad primam substantiam determinatam et determinate. sed est fallacia consequentis. nec sic descendit Aristoteles. quia nec sumitur oppositum consequentis: sed descendit ad determinatam: indeterminate tamen. Adhuc hec probatio non videtur sufficiens: quia proprium inest communi: et non inquantum inest suppositis: quia inquantum proprium inest primo communi: et secundum hoc commune est extraneum suppositis: quia sumendo commune pro medio: vt de eo dicitur proprium primo. et in minore vt est in supposito: est fallacia accidentis sic. homo primo est risibilis. iste est homo. ergo iste est primo risibilis. igitur non omne accidens reale inest communi inquantum est in suppositis. ¶ Ideo dicitur q vtraque consequentia tenet tantummodo sumendo commune vt habet suppositionem personalem. et tunc secunda consequentia tenet per hanc regulam: nihil inest alicui supponenti distributiue pro multis: nisi alicui illorum indeterminate sumpto insit. sed tamen prima consequentia videtur tenere absolute sine tali specificatione suppositionis: quia significatum superioris prius inest inferiori. igitur quicquid est prius illo significato est prius supposito. et secundum hoc tenet prima consequentia. ¶ Potest dici q in suppositione simplici sumitur significatum pro significato. et non quicquid est prius significato superioris illo modo est prius inferiore: quia superioris significatum illo modo non est prius inferiore. sed est ei extraneum: vt patet coniungendo premissas: vbi in maiori stat terminus simpliciter: et in minori dicitur de suppositis.

¶ Ex istis consequentijs probatis ex oppositis infert Aristoteles. alia igitur omnia: aut de subiectis principalibus substantijs dicuntur: aut sunt in eis. que conclusio ita intelligenda est: sicut sequitur ex ante probato. et hoc est sic. omnia alia que dicuntur de secundis substantijs vel sunt in eis: vt habent acceptionem personalem: dicuntur de primis: vel in eis. ¶ Ex hac secunda conclusione infert Aristoteles tertiam. destructis igitur primis impossibile est aliquod aliorum remanere: que sic exponitur quo ad illud esse quod alia habent in primis: quamuis possint remanere quo ad aliud esse: vt quidditatiuum vel esse intelligibile. ¶ Contra hanc expositionem secunda substantia: inquantum hic fit sermo de ea opponitur prime: quia diuiditur contra eam per oppositum: et per accidens vtrunque illorum: nullum autem oppositum habet esse in suo opposito. igitur nullum esse habet secunda substantia in primo. secundum igitur istam expositionem absolute diceretur destructis primis nullum aliorum destrui. Hoc confirmatur per hoc q Aristoteles loquens de secunda substantia et accidentibus dicit omnia alia a primis. sed hec inquantum habent esse in primis non sunt alia. igitur non loquitur de illis inquantum habent esse in prima substantia. Ideo potest dici aliter: q hec tertia conclusio logice sumpta. scilicet de ipsis intentionibus est manifesta sic. secunda substantia dicitur relatiue ad primam: sicut dicibile ad illud de quo dicitur. igitur si prima non est secunda non est: quia relatiua sunt simul natura per Aristotelem inferius. capitulo de relatione. ¶ Item accidens relatiue dicitur ad subiectum loquendo de intentionibus: et intentio subiecti vel fundatur in prima substantia vel secunda. si in prima: igitur destructa prima non est subiectum illius accidentis. si non est subiectum: igitur nec accidens. per hanc regulam: relatiua sunt simul natura. si intentio subiecti fundatur in secunda substantia. arguatur sic. destructa prima substantia: secunda non est: per locum a relatiuis. et si secunda non est: subiectum talis accidentis non est: et si hoc. igitur tale accidens non est: per locum a relatiuis. ¶ Dicitur q intentio subiecti respectu accidentis potest fundari in alio accidente: quod nec est secunda substantia nec prima. ¶ Contra illud accidens habet subiectum: aut accidens: aut substantiam. si substantiam: arguatur vt prius. si accidens: illud habet subiectum: vel procedetur in infinitum in accidentibus. quorum quodlibet sit subiectum alterius. quod habet Arist. t. c. 1z. et pro inconuenienti 4° metaphysice. aut stabit ad substantiam secundam: vel primam. et de omnibus arguatur a primo ad vltimum. ¶ Notandum autem q hec propositio: destructis primis etc. non ponit primas posse destrui: quia ablatiuus absolutus per Priscianum secundo constructionum exponitur per si: quia: vel: dum. potest igitur iste esse sensus si destruantur prime substantie: destruuntur alie: vel quia: vel dum. et quelibet expositio est vera: quia positio alicuius in comparatione ad aliud non requirit ipsum poni absolute: sed est

idc.

E

fallacia ſʒ qd ꝛ ſimplr. ꝑdicā ēt ꝯclo. ſ. deſtructis p̄mis ꝛc. pōt intelligi de ipſis q̄ ſub ſunt intētionib⁹: q2 ſcōa ſuba non hʒ aliō eē q̄ȝ aliq̄ p̄ma ſuba. ſilr eſſe accn̄tis eſt a ſubo. ſi a p̄ ma ſuba illa nō exn̄te accn̄s nō eſt. ſi a ſcōa illa nō eſt ſi p̄ ma nō ſit: igr̄ ſi p̄ma ſuba nō ſit nulla ſuba eſt neqȝ vllū accn̄s. ⸿ Hec ēt 3ª ꝯclo forte gn̄alr̄ v̄a eſt q̄ȝ p̄ma vel 2ª: lʒ nō inq̄ȝtū ex eis iferr̄. ⸿ Ad p̄mū argm̄ dico: ꝙ ſpēs nō ꝑdicat̄ de hoīe vt hic ſumit̄ ꝑdicari: q2 nō eſt ſupi⁹ eo in gn̄e. ⸿ Cōtra. hec eſt v̄a. hō eſt ſpēs: igit̄ ſpēs vere ꝑdicat̄ de hoīe. ⸿ Itē ſi ſpēs eſt in hoīe argueret̄ ꝙ ſcōa ꝯn̄tia nō valet: q2 nō ſeqt̄: igit̄ eſt in aliquo hoīe. ⸿ Ad p̄mū dico. ꝙ v̄bū eſt: pōt notare q̄lēcūqȝ vnionē extremoꝝ: ꝛ nō oȝ ꝙ ſemꝑ notet ꝑdicatū eē ſupi⁹ ſubo: ſed ad exercēdū illō qō ſignat̄. hēcoȝ addere ad ꝯpōnē hui⁹ v̄bi: eſt: aliquā determinationē: vt eēntialr̄ vel aliqd hm̄. Scōa rō ꝯtra miſionē ꝓbat illud qō eſt in hoīe nō ſm̄ acceptionē ꝑſonalē. ſed ſimplicē nō eſſe in aliquo hoīe: qō bn̄ eſt ꝯcedēdū. Pōt ēt dici ad rōnē p̄ncipalē ꝙ ſpēs ſi dicat̄ de hoīe: nō tn̄ vt hō hʒ acceptionē ꝑſonalē: ꝛ neutra ꝯn̄tia valet: niſi ſic ſumēdo cōe. ⸿ Ad 2m argm̄ p̄ncipale: vt ē ꝯtra vtrāqȝ ꝯn̄tiā: pōt dici gn̄alr̄ ꝙ nō eſt fallacia ꝯn̄tis: q2 non argnit̄ ad p̄mā ſubaȝ determinatā: ꝛ determinate: ſed indeterminate: ꝛ illo mō eſt eque cōe cū termino cōi ſumpto ꝑſonalr̄. Sed inq̄ȝtū eſt ꝯtra p̄mā ꝯn̄tiā pōt dici ſpālr̄ ꝙ cū hō p̄us vel ſupius ꝛc. lʒ arguere a ſuperiore terminātē talez reſpectū ad inferius: q2 gcqd eſt p̄us hoīe eſt p̄us iſto. Cui⁹ cā eſt: q2 ſupius inq̄ȝtū terminās talez reſpectum hʒ v̄tutē vlr̄ ſupti. ⸿ De eni p̄us eſt ſuperiore dr̄ de eo vlr̄: ꝛ a ſuperiori diſtributo: licʒ deſcēdere ad iferi⁹. ⸿ Ad 3m dico. ꝙ terminus in vna ꝓpōne nō hʒ niſi vnā ſuppoſitionē: q2 vna ꝓpō eſt ſignū vnius itellectus cōpoſiti: ꝛ diuerſe ſuppōnes termini ſunt diuerſe rōnes itelligēdi terminū reſpectu tertij: ꝛ oēs diuerſe ſuppōnes in ſuo gn̄e ſunt oppoſite: cū igit̄ impoſſe ſit idē in eodē itellectu cōpoſito reſpectu tertij itelligi ſub diuerſis vel oppoſitis rōnib⁹ intelligēdi: ipoſſe eſt idē in vna ꝓpōne hr̄e diuerſas ſuppoſitiones: indifferēs eſt igit̄ terminus ad diuerſas ſuppoſitiōes: lʒ nō in vna ꝓpōne. Loqmur aūt de ꝯn̄tia vt añcedēs eſt ꝓpō vna: ꝛ ſic nō eſt maior indifferētia in añte q̄ȝ in ꝯn̄te. ⸿ Ad 4m argm: vt eſt cōtra p̄mā ꝯn̄tiā: pōt dici ꝙ nō eſt ſilis rō deſcēdēdi: q2 deſcēdendo ſub ſubo arguit̄ per hāc regulā: qō ꝑdicat̄ de ſuperiori ꝛ de iferiori: q̄ necāria eſt: vt hic ſumit̄ ꝑdicari. Deſcēdēdo aūt ſub ꝑdicato arguit̄ ꝑ hāc regulā: de quo ꝑdicat̄ ſupius ꝛ inferi⁹: que facit fallaciā ꝯn̄tis. ⸿ Notādūȝ ꝙ lʒ hec poſſet ꝯcedi vera: oīs hō eſt aliqō aīal: nō tn̄ inquātū aliqō aīal eſt p̄ma ſuba. Prima eni ſuba determinata ſiue determinate ſiue ideterminate ſumpta: nō dr̄ de oī hoīe. ⸿ Sʒ tūc vr̄ illa rō plus valere ꝯtra ſcōaȝ ꝯn̄tiaȝ: q2 arguēdo ſic. in oī corpe eſt color: igit̄ in oī corpe eſt aliq̄s color: vt aliq̄s color dicit p̄mā ſubam. eſt añs verū ꝛ ꝯn̄s falſuȝ. ꝛ tn̄ illa ꝯn̄tia vr̄ tenere per eandē regulam per quā ꝛ ꝯn̄tia Ar. ⸿ Dico ꝙ nō per eandē regulā: q2 ſcōa ꝯn̄tia Ar. tenet ꝑ hāc regulā qō ineſt alicui ſtāti diſiunctiue pro multis ineſt alicui illoꝝ ideterminate: ſed terminus ſtās ꝯfuſe tn̄ nō ſtat pro multis diſiunctiue. ⸿ Ex hoc ſeqt̄ ꝯn̄tiaȝ tn̄ tenere: a cōi hn̄te ſuppōnē ꝑſonalē: ꝛ nō quācūqȝ: ſed determinatā: ꝛ illā dico qn̄ termin⁹ ſtat pro aliquo determinato ideterminate tn̄: ſicut ſubm̄ indefinite vel ꝑticularis. ⸿ Cōtra hoc ſi nō ſequitur: aīal ꝑdicat̄ de oī hoīe. ergo aliqō aīal: igit̄ aīal qō ꝑdicat̄ de oī hoīe nō eſt aliqō aīal: ꝛ ſi hoc nō dr̄ de p̄ma ſuba nec eſt in illa vt manifeſtuȝ eſt: igit̄ aliqō nec dr̄ de p̄ma ſuba: nec eſt in ea: qō eſt contra Ar. ſeqt̄ igit̄ incōueniēs cōtra Ar. niſi deſcenſus teneat ſub termino ſtāte ꝯfuſe tn̄. Eodē mō pōt argui de iſta: in oī corpore eſt color: ḡ aliq̄s color. ⸿ Ad hoc dico. ꝙ i p̄ ꝯn̄tia ē fallacia ꝯn̄tis: q2 ad hoc ſeq̄ illō: iferr̄ hoc eē illō: ꝛ nō ecōuerſo. multa. n. de ſe inuicē vere dr̄r ꝑ hoc v̄buȝ eſt: quoꝝ nullū iſert aliud. Arguēdo igit̄ eodē ordine negatiue ē fallacia ꝯn̄tis a deſtructiōe añtis. ⸿ Ulteri⁹ cū dr̄: ſi nō eſt aliqō aīal: nō dr̄ de p̄ma ſuba: iſta ꝯn̄tia nō valet: q2 aliqd iq̄ȝtū eſt ſcōa ſuba dr̄ de p̄ª: vt hic ſumit̄ dici de. ꝛ ſm̄ hoc eſt extraneū alicui aīali: vn̄ in iſta ꝯn̄tia inuit̄ fallacia accn̄tis. ⸿ Ulteri⁹ cū dr̄: ſi aīal vt dr̄ d̄ oī hoīe nō dr̄ de aliq̄ p̄ª ſuba nec ē in ea: igit̄ aliqd nec dr̄ de p̄ma ſuba nec eſt in ea: ibi eſt fallacia figure dictōis cōmutādo q̄le in qd oȝ. n. ſic iferri: igit̄ aliqd ſub aliquo⁹ accipiendi: nec de p̄mis dr̄ nec eſt in p̄mis. ꝛ hoc eſt ꝯcedēdū tanq̄ȝ necāriū: q2 oīs hō nec dr̄ de: nec eſt in. ⸿ Cū dr̄ in 4º argumēto p̄ncipali ꝙ nō eſt diuerſitas hic ꝛ ibi niſi: q2 hic fit deſcenſus ex ꝑte ſubti: ibi ex ꝑte ꝑdicati. Dico ꝙ illū deſcenſuȝ ꝯcomitat̄ diuerſitas ſuppoſitionū que ꝓhibet ꝯn̄tiā: q2 nō tʒ niſi termino vno⁹ ſupponēte. ⸿ Cū dr̄ ꝙ vlis cōuertit̄ ſine figura dictionis. veꝝ eſt ꝙ variatio ſuppōnū circa vnū terminū non eſt reſpectu reliq̄ termini ſupponētis eodē mō: ꝛ niſi eēt nō eēt figura dictōis. ⸿ Ad aliō dico. ꝙ nō ſilr̄ ſequeret̄ vtrobiqȝ: q2 ꝓpō iſta: aīal eſt oīs hō: a nullo ponit̄ v̄a: vt aīal hʒ ſuppōnē determinatam: ꝛ alr̄ nō tenet illa ꝯn̄tia. ⸿ Uel alr̄: q2 oīs hō non ꝑdicat̄: vt hic ſumit̄ ꝑdicari: lʒ ꝓpō ponat̄ v̄a. non. n. eſt v̄a p̄mo⁹ per ſe. ⸿ Ad vltimū dico. ꝙ loquēdo de intētionibus deſtructis p̄mis nulle ſunt ſcōe ſube: q2 vno relatiuo deſtructo deſtruit̄ ꝛ reliquū: nec ē ēt aliqō ꝑdicatū in gn̄e ſube: nec iſto mō ſūt p̄ᵉ ſube magis corruptibiles q̄ȝ ſcōe. Silr̄ eſt de reb⁹ que ſubſunt inq̄ȝtū eis attribuunt̄ tales intentiones: ſed ſi loq̄mur de eē rerū: forte pōt cōcedi: hoīeȝ eē aīal. licʒ nō hūc vel illū: ſed hoc nō: ſm̄ ꝙ hō hʒ ſuppōnē ꝑſonalē determinatā. illā eni nō hʒ niſi cū ſint eius aliq̄ ſuppoſita. ſʒ q2 cuiuſlʒ cōis ſiue exn̄tis ſiue nō exn̄tis eſt ſuppoſitū accipe ꝑ additionē ꝓnoīs demr̄atiui ſic: ſicut ſpūi eſt cōe. Propterea melius dōm: ꝙ ſiue aliq̄s hō ſit: ſiue nō ſit ſemꝑ ſeqt̄: aīal ꝑdicat̄ de hoīe: igit̄ de aliquo ꝛ ꝙ ꝑꝑ idē: ꝯn̄s eſt verū: ꝑꝑ qō ꝛ añs. ſ. ꝑꝑ iſeꝑabilē vnionē extremoꝝ: lʒ neutrū exiſtat. ⸿ Cōtra ꝯclonē tertiam arguit̄ ſic: deſtructo poſteriori nō oȝ p̄us deſtrui. ſʒ ſcōa ſuba eſt poſt p̄ma: q2 ſeqt̄ ad p̄mā. ꝛ nō ecōuerſo: ꝛ tale eſt p̄us. per Ar. caplo. de p̄us. ergo deſtructa p̄ma ſuba non oȝ ſcōaȝ deſtrui. Dici pōt ꝙ loquēdo de intētionib⁹ ſunt ſimul nā: q2 correlatiua loquēdo de rebus: lʒ hō forte ſit p̄us iſto hoīe nō tn̄ aliquo hoīe q2 ſecūda ſuba nō hʒ aliō eſſe q̄ȝ eſſe alicuius p̄me ſubſtātie. In p̄ predicamētis. ꝛ 5. meta᷑. T. c. 16.

⸿ Cōmune eſt aūt omni ſubſtātie in ſubiecto nō eſſe. Principalis nāqȝ ſubſtantia non de ſubiecto dicitur: neqȝ in ſubiecto eſt ꝛc. Nō eſt aūt propꝛium ſubſtātie hoc. Nāqȝ differētia coꝝ eſt que in ſubiecto non ſunt: bipes eni ꝛ greſſibile de ſubiecto quidē hoīe dr̄ in ſubiecto aūt nullo eſt. ca. eo.

Q5. XIIII.

Queritur circa hoc an dr̄ia de gn̄e ſube ſit ſuba: loq̄ndo de eo qō ſubeſt intētioni: Et nō vr̄ per litteraȝ hic: q2 nō ineſt ſoli ſube: ſed dr̄ie p̄ma ꝓprietas: ſed ſi dr̄ia eſſet ſuba poſſet ei ineſſe: ꝛ tn̄ ſoli ſube. ⸿ Iteȝ nec eſt ſuba: q2 dr̄ de ſubo: nec ſcōa: q2 nec ſpēs nec gen⁹ in gn̄e ſube: hec ſola: ſunt ſcōe ſube. per Ar. ⸿ Itē hʒ cōtrariū: q2 hʒ aliqd a ſe maxīe diſtās in eodem gn̄e. ꝛ talis diſtātia per Ar. 10. meta. eſt ꝯrietas. ſube aūt nihil eſt cō- c. de ſuba. T. c. 13.

T.c.19. c.de suba. trariũ.per Ar.infert᷑.¶ Itẽ per Ar.5ᵒ meta.primus modus q̄litatis est dĩa sube:q̄litas aũt non est suba.Si dicat᷑ q Ar.itelligit q hʒ modũ pdicãdi in q̄le hoc nõ vĩ verũ:q̄ meta᷑ a logico dĩt in hoc q meta.ↄsiderat ens inq̃ʒtũ ens:logic᷑ inq̃ʒtũ ↄsiderat᷑ a rõne.qð q̄ hʒ solum modũ pdicãdi in q̄le:q̃uis a logico posset aliquo mõ dici q̄litas:nõ tñ a meta᷑ nisi sit eẽntialr q̄litas.¶ Ad oᵐ. nõ suba non est põr suba:q̄ suba est pᵐ ens:dĩa est nãlr põr spẽ q̄ est suba.¶ Itẽ nõ suba iterempta nõ itcrimit᷑ suba:sʒ dĩa iterẽpta iterimit᷑ spẽs:que est suba ğ.¶ Itẽ dĩa est ps diffõnis spẽi:igit᷑ idicat aliqd eẽntie ei᷑.nihil aũt ptinet ad eẽntiã sube nisi suba.¶ Itẽ si eẽt accñs faceret vnũ ens p accñs cũ gñe:ẓ cũ addita gñi faciat spẽʒ: igr̃ oĩs spẽs i gñe sube eẽt ens p accñs.ẓ ita nulla ẽ spẽs.

Ad qõnẽ põt dici q dĩa in gñe sube est suba:q̄ est idẽ p se ei qð est p se suba: non tñ est spẽs vel idiuiduũ in gñe sube:nec p se suba.verior est tñ talis pdicatio:rõnale est suba:q̃ ista.q̃ʒtũ est suba: q̃uis vtraq; nec̃ia ẓ vtraq; p accñs.pᵃ.n.est p accñs:non iõ q̄ aliqd est suba cui accidit rõnale.sʒ zᵃ est p accñs:q̄ aliqd est suba cui accidit q̃ʒtũ.¶ Ad pᵐ argᵐ dico:q itelligit: nõ est hoc ppriũ sube.i.ei qð directe ẽ in gñe sube vt spẽs vel genus:sʒ ẽt dĩe:q̄ nõ est sic suba:sʒ idẽ oñdit.¶ Ad 3ᵐ dico.q ↄrietas vno᷑ dĩ cõiter pro maxĩa distãtia:ẓ hõ mõ priuatiue oppo᷑ dĩr ↄria vt in pmo physicoꝝ dĩr pn᷑
T.c.24. ẓ inde. .s.forma ẓ priuatio ↄria:hoc mõ ↄrietas est in oĩ gñe inter
T.c.13. dĩas gñis:de q̄ dĩ.10.meta.q oĩs dĩa fm spẽm ↄrietas
c.24. est.¶ Alio᷑ sumit᷑ vt est maxĩa distãtia formaꝝ mutuo circa idẽ se expellẽtiũ:ẓ sic sumit᷑ hic ẓ.8.phy.ẓ vbi ẽ ista
T.c.63. ↄrietas ibi est motus pprie dict᷑.¶ Ad 4ᵐ dico.q Ar.
ẓ circiter. vt in plurib᷑ in.5.diuidit voces in signõnes ẓ i modos di
sʒ clarius. uersos accipiẽdi qð ad min᷑ facit de q̄litate:nõ.n.eã diui
5.physicoꝝ dit vt est gñalissimũ in spẽs ponẽs dĩaʒ eẽ pmã spẽʒ ei᷑.
T.c.7.9.ẓ Sʒ diuidit hanc vocẽ q̄litas in signata:ẓ vnũ signatũ ei᷑
48.habet᷑. est dĩa sube:q̄ sicut forma equocat᷑ ad subalẽ q̄ tribuit eẽ simplr̃:ita act᷑ ad actũ pmũ ẓ actũ scðʒ.ẓ ita q̄litas ad q̄litatẽ eẽntialẽ ẓ accñtaleʒ equocat᷑:ẓ dĩa sube ẽ q̄litas eẽntialis:nullo mõ qualitas vt est generalissimũ.

¶ Non vos vero conturbent substantiarum ptes:que ita sunt in toto quasi in subiecto sint: ne forte cogamur eas nõ esse substantias confiteri ẓc.caplo.eo. Qõ. XV.

Queritur circa hoc an ptes sube sint sube:Et nõ vĩ.q̄ suba vt est gñalissimũ est p se ens: nulla ps sube ẽ p se ens dũ ẽ ps sube:q̄ tũc eẽt hoc aliqd: ẓ vna suba eẽt ex multis hoc aliqd:qð nõ vĩ verũ.¶ Iteʒ si q̃cũq; ps sube sit suba sit.a.illa suba.ẓ arguit᷑ sic.si.a.sit suba descendẽdo diuisiue a gñalissimo opʒ ↄcedere q vel sit illa suba:cui᷑ est ps:vel spẽs distincta ↄtra illã:vel q ↄtineat᷑ in aliq̃ spẽ distincta ab illa:q̄ oẽ qð est in gñe est in aliq̃
c.10. spẽ ei᷑:p Ar.zᵒ topi.nõ est illa:cui᷑ est ps:q̄ illa de ea nõ pdicat᷑:nõ aliq̃ alia spẽs nec in alia spẽ:q̄ tũc differret a suo toto specifice:ẓ ita p dĩaʒ eẽntialẽ:ẓ ẽt ab oĩ alia pte: sed hoc non est possibile q̄ oĩs ps hẽt formã specificã:q̄ oĩs dĩa sumit᷑ a tali forma:ẓ ita nulla ps eẽt ps toti᷑:nec ↄstitueret ei᷑ eẽntiã nec vnũ eẽntialr̃:cũ alia pte:ẓ q̄ tũc oĩs ps p ppriã formã eẽt ens in actu:ẓ ex duob᷑ in actu nõ fit vere vnũ.per Ar.7.meta.ẓ ita nullũ totũ eẽt vere
T.c.49. vnũ.¶ Itẽ q̄libʒ ps sube est suba ẓ nulla ps hoĩs est hõ: seq̄t᷑ igit᷑ nullus hõ est suba.ↄclõ est falsa:ẓ nõ minor.igit᷑ maior:forma arguẽdi pʒ.p Ar.4.phĩ.q̄ tali forma ar
T.c.95. guẽdi vtit᷑ ↄtra ponẽtes tps eẽ circulationẽ sic.q̄libet ps tpis est tps:ẓ nõ q̄libet ps circulatiõis est circulatio:igit᷑ tps nõ est circulatio.vñ si forma arguẽdi ibi valet ẓ hic.
Itẽ de mã dĩ.7.meta.q nõ ẽ qd nec q̄le ẓc.igit᷑ nõ suba. T.c.8.
¶ Itẽ forma nõ est suba:q̄ est in subo:ẓ q̄ adest ẓ abest pter subiti corruptionẽ:vt in trãsmutatione subali patet.
¶ Ad oppoᵐ põt argui per tres rõnes factas ad oppoᵐ pcedẽtis qõnis.¶ Itẽ diuisũ pdicat᷑ de diuidẽtib᷑ ipm: T.c.2.
sed zᵒ de aĩa:suba diuidit᷑ in formã ẓ mãm ẓ compositũ: igit᷑ qðlibʒ istoꝝ est suba.¶ Itẽ.7.meta.dicit Ar.q for T.c.7.
ma est magis ens q̃ mã:ẓ iõ est magis ens q̃ cõpositũ: in qua ↄrĩa innuit᷑ mãm eẽ magis ens q̃ cõpositũ:tunc arguo sic.suba est maxĩe ens.si igit᷑ illud qð minime est ens vt cõpositũ sit suba vt pʒ:multo magis mã ẓ forma que sũt magis entia cõposito erũt sube.¶ Iteʒ hic in lr̃a vĩ Ar.innuere q ptes sube sint sube.alr̃ nõ opteret ꝓhibere illud q̄si icõueniẽs ne sequeret᷑ ex dicta ppᵃrietate.

Ad qõnem põt dici q duplices sunt ptes.s.eẽntiales vt mã ẓ forma: que.s.eẽntiaʒ sube ↄstituũt aliẽ ptes q̃ʒtitatiue:que nõ sunt sube:inq̃ʒtũ suba est:sed inq̃ʒtũ est q̃ʒta ẓ extẽsa:sʒ tã de his q̃ de illis põt dici q nõ sunt sube p se.i.q gñalissimũ sube nõ pdicat᷑ de eis per se:nec vere in abstracto pp pmaʒ rõnem ẓ scðaʒ priꝰ positas ad illaʒ pteʒ qõnis.verũtñ suba est equocũ:vt dĩ ens per se:ẓ isto mõ est gñalissimũ:ẓ vt dĩ de pncipijs entl p se:ẓ isto mõ ptes sube prit dici sube. Silr̃ in gñe sube vt ẽ gñalissimũ sunt nõ vt spẽs:sed p reductionẽ vt p se pncipia speciei:ẓ de illis que sunt in gñe p reductionẽ nõ opʒ gen᷑ in abstracto vere pdicari.¶ Ad argumẽta pcedẽtis qõnis vt hic valent.¶ Ad pmũ.non suba nõ est priꝰ suba:dico q si intelligat᷑ nõ suba.i.illud de quo nõ pdicat᷑ per se gñalissimuʒ in gñe sube:falsa est ppõ.sed vera sic.non suba.i.nullo mõ suba:neq; vt suba est gñalissimũ:neq; dĩ de pncipijs sube.¶ Ad pbationẽ cum dĩ.suba est pmũ ens:dico q hoc est verũ compãdo gñalissimũ sube ad alia gñã.i.entiũ per se in gñe est suba pmũ ens nõ tñ est verũ de suba pncipiata simplr̃:q̄ pncipia talis sube sũt priora illa:vt dĩ.7.meta.q forma ẓ mã T.c.7.
sunt magis entia cõposito.forte tñ põt concedi absolute q suba est pmũ pfectiõe:sʒ nõ via gñõnis.¶ Ad zᵐ non suba interempta:nõ interimit᷑ suba:dico q si maior intelligit᷑:nõ suba.i.eo interempta qð nõ sit suba per se in gñe sube nõ interimit᷑ suba:falsa est:q̄ pncipijs sube que nõ sunt sic sube interemptis:suba interimit᷑:vera tñ põt esse sic.q nullo mõ est suba nec gñalissimũ nec vt dĩ de pncipijs sube.¶ Ad 3ᵐ per idẽ nihil ptinet ad eẽntiã sube nisi suba si intelligit᷑ nisi qð per se est in gñe sube falsa est: alio mõ vera ẓ illo mõ ps sube est suba.¶ Ad aliũ de zᵒ de aĩa.dico q illa diuisio sube non est diuisio gñis in species:q̄ tũc mã hẽt dĩaʒ distinguẽtẽ ipsaʒ a forma ẓ eẽt ens actu de se distinctũ a forma qð nõ est verũ.sʒ est illa diuisio equoci in equocata fm logicũ vel analogi in analogata fm nãlem:ẓ sic pdicationẽ sube de diuidentibus ↄcedo:sed hoc nõ est vt suba est gñalissimũ.¶ Ad aliud dico.q forma ẓ mã sũt magis entia cõposito entitate pncipij:ẓ ita sunt sube:nõ tñ vt sube spẽs.¶ Ad auctoritatẽ Ar.dico.q Ar.nõ dicit nec innuit ex littera hic partes sube eẽ subas:sed dicit q pp pmã ppᵃratẽ sube nõ oʒ eas ↄcedere nõ eẽ subas:q̄ nec ptes sube sũt in subo.i.in aliq̃ actu cõpleto existẽs vt forme:sʒ sint in toto:q̄ ali᷑ est modus eẽndi in toto ẓ aliꝰ in subo.¶ Tunc ad duo argumẽta ad aliã ptẽ qõnis que pbãt formã non esse subam per hoc q est in subiecto.Dicẽduʒ est.q mã appropriate est tñ illud qð est in potẽtia ad suscipiendaʒ formã non hñs ex se actum aliquẽ cõpletũ cui forma tribuit eẽ simplr̃:vt est in substãtijs.subm dĩ q lʒ sit in potẽtia ad for

mā:tñ est in actu cōpleto. τ iō forma aduenięs tribuit ei tñ eē ſʒ qd. forā igiť ſube lʒ ſit ī mā: nō tñ ē in ſubo. Per idē pʒ ad aliud: qꝛ nō adeſt pter ſubiēī τč. qꝛ nullū eſt eius ſubʒ. ¶ De 5ª ꝓpetate ſube ſciēdū ꝙ gnaliſſimū ſube nō dr̃ de aliquo magꝫ τ de aliquo minꝰ: neqꝫ aliq̄ ſuba ſʒ ſuā eēntiā ſuſcipit magis τ minꝰ: tñ quo ad actū ſubſtādi q̄ ē vna ꝓpetas eiꝰ dr̃ vna magis ſuba alia: vt ſpēs magꝫ ſuba gnē qꝛ plribus ſubſtat. ſic dr̃ genꝰ eē vlius ſpē: qꝛ de pluribus ꝑdicať: lʒ vle eq̄lr ꝑdiceť de gnē τ de ſpē: vt de ſpēbꝰ eiꝰ. Multa ē circa hāc ꝓpetatē difficultas: q̄ phyſico relinquať. ¶ De 6ª ꝓpetate ſube q̄ eſt: cū ſit vna τ eadē nuō eſt ſuſceptiua ꝯriorꝫ ſʒ ſui mutationē: hec eſt ꝓpria ſube τ ꝯuertiť cū ſuba: qꝛ nulla ſuba ex rōne ſube ꝓhibeť ſuſcipere ꝯria: lʒ aliq̄ ex ſua ꝓpa forma determineť ad vnū ꝯriū. Similr intelligendum eſt: ſuba ſuſcipit ꝯria: nō ſibi: ſed alia que ſunt inter ſe cōtraria aliogn hec ꝓpetas repugnaret quarte ꝓprietati.

¶ Quātitatis aūt aliud qdē ē ꝯtinuū: aliud diſcretū τč. cap. de quātitate. Qō. XVI.

Queritur ꝑmo an q̄titas ſit genus. Et nō vr̃: qꝛ nullū genus ꝑdicať denoiatiue de ſpē. ſʒ hec eſt vā: linea eſt q̄ta: τ ſic de aliqꝫ q̄ ponunť de gnē q̄titatis: igiť nullū iſtoꝝ eſt eiꝰ ſpēs: igiť nullā ſpēʒ hʒ. igiť nō eſt genꝰ. pbō maioris: nullū ꝑdicatū vniuocū eſt denoiatiuū: ſʒ oē genꝰ reſpectu ſpēī ē ꝑdicatū vniuocū ꝑ Ar. ꝑus ꝗ τč. pbatio hꝰ ma. qꝛ rō ꝑdicati vniuoci eſt rō ſubiēī: qd̄ manifeſte eſt veꝝ de gnē reſpectu ſpēī: ſʒ nulliꝰ denoiatiui rō eſt rō ſubiēī vt dr̃ in caº ð ſuba: qꝛ albū ꝑdicať de corpoꝛe rōnē vo albi īpoſſibile eſt ꝑdicari. ¶ Itē q̄titas nō hʒ ſpēs: qꝛ de ꝯtinua τ diſcreta nō ꝑdicať eq̄lr. τ genus eq̄lr ꝑdicať de ſpēbꝰ. pbatio aſſumpti. qꝛ q̄titas ꝯtinua ē nālr ꝑoꝛ ſua diuiſiōe: qꝛ in q̄tū ꝯtinuum eſt diuiſibile τ nālr ꝑus ſua diuiſione. igiť τ ꝯtinuum eſt ꝑus nuō: qꝛ numerus eſt poſterior diuiſiōe ꝯtinui cū cauſetur ex illa. per Ar. 3º phyſicoꝝ. ¶ Ad oppoſitū eſt Ar. Qō. XVII.

t.c.68. Queritur vtrū q̄titas ſit genus vnū. Et nō vr̃: qꝛ ꝑ Ar. ꝑ poſterioꝝ.

t.c.2. τ ide. τ 1o. meta. In oī gnē vno ē vnū pᵐ τ minimū qd̄ eſt mēſura alioꝝ: ſʒ in q̄titate nō eſt vnū pᵐ τ minimū: ſʒ duo. ſ. vnitas τ pūctꝰ: igiť q̄titas eſt duo gnā. Itē cuiuſcūqꝫ gnīs oēs ſpēs ſūt oppoſite: qꝛ vl pᵐ drīas īcludūt vel drīas oppoſitas diuidētes aliud genꝰ īntermediū: ſi ſub aliquo eodē gnē īntermedio ꝯtineanť: τ īcludēs vnū oppᵐ nō ꝑdicať de alio īcludēte alteꝝ eo mō quo drīe diuiſiue gnīs debēt eē oppoſite: igiť nulla ſpēs vnīꝰ gnīs de q̄cūqꝫ ſpē illiꝰ gnīs ꝑdicať: ſʒ aliq̄ ſpēs q̄titatis ꝑdicať de alia denoiatiue vt linea eſt numerata. igiť τč. ¶ Itē paſſio τ ſubʒ nō ſūt ī eodē gnē vt ſpēs: tū qꝛ paſſio ꝑdicať denoiatiue de ſubo. igiť τ genꝰ paſſionis: ſʒ genꝰ ſubiēī nō ꝑdicať denoiatiue de ſubo: ꝗ non eſt idē genꝰ ſubiēī τ paſſiōis. ꝑma ꝯña pʒ ab īferiori ad ſupꝰ. Tū qꝛ tūc paſſio de ſubo nō ꝑdicareť. vt ex ꝑcedēti argᵒ qd̄ oñdiť nullā ſpēʒ cuiuſcūqꝫ gnīs poſſe ꝑdicari de alia: ſʒ lōgitudo eſt paſſio linee q̄ eſt in gnē q̄titatis: τ lōgitudo eſt in gnē q̄titatis: ꝗ genus quātitatis non eſt vnum. ¶ Ad oppoſitum eſt Ariſt.

Ad qōnem dicēdū ꝙ q̄titas eſt genꝰ: qꝛ ꝑdicať de pluribꝰ differētibꝰ ſpē in qd: vt ð q̄titate ꝯtinua τ diſcreta: qꝛ q̄ſito qd de vtroqꝫ eoꝝ ꝯuenienter rńdeť. quātitas. τ eſt gnaliſſimū: qꝛ nō hʒ genꝰ ſuperueniens. nihil enim de eo ꝑdicať in qd niſi ens: qd̄ nō eſt genus: qꝛ nec vniuocū. τ eſt vnū genus: qꝛ ſm vnā rōnē dr̃ de oībus ſuis ſpēbus. Sʒ que ſit illa vna rō duplex eſt modus ponēdi. vno mō ponitur rō menſure. Tum qꝛ pbat hic Ar. orōnē eſſe ſpēm quantitatis: ꝑ hoc ꝙ eſt mēſura. Tum qꝛ ſʒ diuerſitatē huius rōnis varianť ſpecies quantitatis: qꝛ menſura continua quedam eſt intrinſeca mēſurato: quedam extrinſeca: intrinſeca vel mēſurat ſm vnā dimēſionē tm̄: τ ſic eſt linea vel duas: τ ſic eſt ſuperficies: vel tres τ ſic eſt corpus. Extrinſeca duplex: ꝓpa: τ ſic locus: vel cōis: τ ſic tps. τ dr̃ locus mēſura ꝓpa: qꝛ vnꝰ tm̄ eſt vnius menſurati: tēpus cōe: qꝛ eſt idē multoꝝ menſuratoꝝ. nō aūt cuiuſlibet tpalis ſuū tēpus eſt ꝓpa mēſura. Manifeſtū eſt etiā numeꝝ τ orōnē eē mēſuras. ¶ Contra iſtud rō gnīs eq̄lr īueniť in oibus ſpēbus nō ſic rō mēſure in ꝯtinuo τ diſcreto: qꝛ vni maxie ꝓpe ꝓpriuʒ eſt eſſe mēſurā: τ cū illud ꝑ ſe ſit pnᵐ numeri: ab illo ꝑmo ðriuať rō mēſure ad numeꝝ τ de nuō ad ꝯtinuum vt manifeſte hr̃ 1o. meta. c. 2º. ¶ Si dicať ꝙ diſcretū eſt ꝑus ꝯtinuo in ſe nō comparando ad ſuū genus. Hoc ꝯcedit propoſitū: t.c.2.3. τ inde.
qꝛ neutrum participat rōnē gnīs ꝑ alteꝝ: ſed continuū nō habʒ rōnē menſurādi niſi a diſcreto vt doceť vbi ſupra: ergo ratio menſure nō eſt ratio quantitatis vt eſt genus. ¶ Iō dr̃ aliter ꝙ lʒ per ſe menſura ꝯueniat quātitati: nō tñ eſt illa rō eſſentialis quātitatis ſm ꝙ ei attribuitur rō gnīs: ſed rō diuiſibilitatis τ hoc de illa diuiſione que eſt in partes eiuſdē rōnis: qd̄ oſtēdiť tripl̄r. ꝑ in. 5. meta. vbi diffiniť q̄tum: ſm ꝙ pōt hr̃e diffinitionē ſaltē exprimētē t.c.18.
quid dr̃ ꝑ nomen: ibi ſic notificať quantū eſt qd̄ eſt diuiſibile in ea que inſunt: quoꝝ ſingulā natum eſt eſſe hoc aliquid. i. in partes eiuſdē rōnis: igiť q̄titas eſt per ſe diuiſibilitas in hꝫ partes. nā vbi eſt ꝑdicatio ꝑ ſe ꝑmo mō tenʒ a concretis ad abſtracta. ¶ Scđo oſtendiť qꝛ quantitas ꝯtinua τ diſcreta non diffinianť hic ꝑ menſuram: ſed per hoc quoꝝ partes copulanť τč. igiť de eoꝝ eſſentia eſt eſſe partibile. ¶ Tertio qꝛ ꝑ rōnem diuiſibilitatis ſumūtur ſpēs quātitatis in 5º meta. qꝛ diuiſibile in non cōtinua eſt numerus vel orō: in ꝯtinua ſm diuiſionē vnam: linea. ſʒ t.c.18.
duas ſuperficies: ſm tres corpus: τ ſm alias drīas diuiſibilitatis poſſunt ſumi tēpus τ locus. ¶ Cōtra hūc ſcđm modū: quātitas ꝯtinua eſt in potētia diuiſa: diſcreta actu: que ſunt actu τ potentia aliquid non ſunt equalr illud: ꝗ diuiſibilitas non equalr cōuenit ꝯtinuo τ diſcreto. aſſumptum patet: qꝛ partes numeri actu ſunt diuiſe ab inuiceʒ: continui non. ¶ Item cuius eſt potentia per ſe: eius eſt actus. ſi igitur quantitas continua ſit per ſe diuiſibilis poteſt eſſe per ſe diuiſa: igitur continua pōt eſſe per ſe nō cōtinua: qd̄ non videť dandum. ¶ Item Ariſt. probat orōnem quātitatem eſſe: qꝛ eſt menſura. igitur illa eſt rō eēntialis quantitatis. ¶ Ad primuʒ poteſt dici ꝙ quantitas diſcreta eſt vna τ indiuiſa: idest dum manet in ſua ſpecie: vndecunqꝫ ſit eius vnitas: quamuis materialia que ſubſunt illi forme ſunt diuiſa: verbi gratia, quinarius in ſua ſpecie manens eſt formaliter indiuiſus: quia diuiſio eius perimit formam quinarij: qꝛ diuiſione facta in ternariuʒ τ binarium non amplius manet quinarius: licʒ materialia vt vnitates ſint ſic diuiſe: vnde negandum eſt qd̄ ſumitur de diſcreto. ¶ Ad ſecundum dici poteſt ꝙ actus huiꝰ potentie: cōtinuum eſt diuiſibile: non eſt iſte. cōtinuuʒ eſt diuiſum: ſed iſte. continuum diuiditur idest eſt in fieri diuiſionis. τ illud poteſt per ſe ineſſe continuo. ¶ Ad tertium quod non negatur illud qd̄ per ſe eſt menſura eē quantitatem: ſed ꝙ illa ratio non eſt eſſentialiter quantitatis vt eſt genus: qꝛ non eq̄lr ineſt ſpēbus eius. ¶ Ad primuʒ argumentū prime qōnis pōt dici ꝙ de linea abſolute nō diciť quantitas denominatiue: nec de aliqua ſui ſpecie abſolute ſumpta: ſed in abſtracto τ in quid: ſed denoiatiue dr̃ de linea in mā τ aliqꝫ ſpēbus. τ ſic ſumiť ſpe

cies eius vt ɔcreta: ꝛ nō est mīꝫ ɔcretaȝ gn̄is p̄dicari de cōcreto spēi. vn̄ quātūcūqȝ vsus loquendi sit dicere linea est q̄ta siue diuisibilis. ꝛ ita de alijs spēb⁹ ħ simpl'r ē fm̄ de eis vt sunt spēs: qꝛ tūc eēnt subia q̄titatis vel diuisibilitatis: talis eni modus p̄dicādi ɔuenit olb⁹ accn̄tibus respectu subtoꝝ. ⁋ Al'r dr̄ ꝙ maior est vā in oī alio gn̄e a q̄titate ꝛ nō de illa sp̄al'r qꝛ q̄titas nō tm̄ alijs est p̄n^m mēsure vel diuisiōis: sȝ ēt sibi: ꝛ iō se denoiat ꝛ suas spēs qḋ nō est veꝝ de alijs. ⁋ Ad 2^m dico ꝙ in oī gn̄e pōt aliqua spēs eē p̄or alia in eēndo cōparādo illas iter se: sȝ nulla ē p̄or alia i p̄ticipādo rōnē gn̄is: sic ɔtīua q̄titas nāl'r ē p̄or discreta: vt oñdit rō: sȝ nō in suscipiēdo p̄dicationē q̄titatis: qꝛ neutri spēi iest diuisibilitas p̄ alterā. ⁋ Ad p̄^m ar^m scḋe qōnis dr̄ ꝙ pūct⁹ ꝛ vnitas nō sunt duo simpl'r p̄ma. qꝛ pūct⁹ ad vnitatē reducit' vt ad p̄us se. est eni pūct⁹ vnitas hn̄s pōnē vt dr̄ p̄ post^{or}. ꝛ ita tm̄ vnitas est p̄^m. ⁋ Cōtra sic p̄n^m ad p̄n^m sic p̄ncipiatū ad p̄ncipiatū. igr̄ si vnitas
T.c.42. sit māle vel formale in pūcto: quoꝝ alteꝝ oꝫ si pūct⁹ sit vnitas pōnē hn̄s: ꝛ discretū erit sil'r vel formale vel māle in ɔtinuo. nō māle māifestū est: qꝛ ɔtinuū nō cōponit'
t.c.38. et circiter. ex discretis. igit' formale qḋ negat Ar. 7. meta. rep̄hēdēs Platonē q̄ ita posuit. Jō dicēdū ꝙ sic magnitudo nō est mltitudo: neqȝ māl'r neqȝ formal'r. sic pūct⁹ nō est vnitas neqȝ māl'r neqȝ formal'r: qꝛ pūct⁹ est idiuisibilitas magnitudis: vnitas mltitudis. nec est hec diffō Ar. pūct⁹ ē vnitas ꝛc̄. sȝ si alicubi dicat' de pūcto: ħ est fm̄ Platonē q̄ posuit numeros eē formalia in ɔtinuo. ꝛ ita vnitatē in pun-
t.c.42. cto. sȝ nec fȝ Ar. nec fm̄ Plato. hr̄ p̄ post^{or} illa diffō: sed sic: vnitas est suba sine pōne: pūct⁹ aūt suba posita: qḋ manifeste fm̄ est fm̄ Ar. sȝ veꝝ fȝ Plato. ponētē q̄titates eē dn̄as reꝝ. Al'r ad arg^m pōt dici ꝙ maior. s. in oī gn̄e: nō est vera de oī gn̄e gn̄alissimo: qꝛ vīꝫ in aliquo gn̄e gn̄alissimo. posset eni aliqḋ vnū p̄^m assignari mēsura oīuȝ alioꝝ vel in nullo: sȝ itelligit' illa p̄pō de gn̄e nāli: ꝛ dr̄ illḋ gen⁹ nāle cui rīdet vnitas susceptiui. hoc ē ꝙ tm̄ dr̄ de formis hn̄tib⁹ idē susceptiuū p̄. ꝛ de hō exēplificat Ar. vbi illam p̄pōnē dicit: nō tale gen⁹ est q̄titas. ⁋ Al'r pōt dici: ꝙ lȝ sint duo p̄ma ꝛ minima in gn̄e q̄titatis: tn̄ tm̄ est ibi vnū p̄^m ꝛ minimū qḋ est mēsura alioꝝ. pūct⁹ eni nō est mēsura ɔtinui: qꝛ tūc aliquotiēs sumpt⁹ redderet ɔtinuū: ꝛ eēt ɔtinuū cōpositū ex idiuisibilib⁹: sȝ vnū eēntial'r ē mēsura numeri. vnū aūt applicatū alicui p̄ti ɔtinui est mēsu-
vbi ā. et inde. ra ɔtinui vt dr̄. 10. meta. vñ tm̄ vnum ē mēsura in ħ gn̄e. ⁋ Ad 2^m arg^m ɔcedo ꝙ nulla spēs gn̄is p̄dicatur de alia in abstracto fȝ ꝙ icludit dn̄as oppositas: tn̄ possibile est hoc in ɔcreto fm̄ ꝙ spēs q̄ subijcit' sumitur vt est in mā ꝛ nō vt est spēs opposita. ⁋ Ad 3^m dico ꝙ lōgitudo latitudo magnitudo multitudo ꝛc̄. sunt equoca vt notāt q̄titatē ꝛ excessuȝ in q̄titate. p̄ mō sūt spēs q̄titatis. 2° mō passiōes. p̄ mō sunt idē ꝙ linea sup̄ficies ꝛc̄. nec hn̄t opposita breue vel strictū: qꝛ linea quātūcūqȝ breuis est logitudo illo mō: scḋo mō nō sunt in gn̄e q̄titatis fm̄ se. sȝ p̄mo mō. i. vt spēs sȝ nō scḋo mō. i. vt passiōes. qḋ manifestū ē de mltitudie: cui vt est spēs oppōit' vnitas: ꝛ paucitas vt
c.iȝ. ē passio. ꝛ eidē vniuoco nō sūt duo opposita p̄ Ar. p̄ topi. ⁋ Adhuc p̄t argui ꝙ q̄titas nō sit vnū gen⁹: qꝛ vni⁹ gn̄is est tm̄ vna diuisio p̄ma p̄ duas dn̄as: qꝛ tm̄ due p̄me spēs sȝ q̄titas diuidit' eque p̄mo duplici diuisiōe. s. p̄ ɔtinuū ꝛ discretū: ꝛ p̄ ɔstare ex p̄tib⁹ hn̄tib⁹ pōnē ꝛ nō hn̄tibus ꝛc̄.
c.iȝ. p̄batio maioris p̄ Ar. p̄ topi. si p̄positi sūt diuerse dn̄e vt coloris in voce ꝛ in corp̄e spm̄ est equocū: ꝛ p̄ Boetiuȝ libro diuisionū. oīs diuisio gn̄is fit per duas dn̄as. p̄batio minoris. neutra diuisio est subdiuisio alteri⁹: qꝛ tūc ambo mēbra alteri⁹ diuisiōis ɔtinerent' sub aliquo mēbro reliq̄ diuisiōis: qḋ nō est veꝝ. vt pꝫ iducēdo. ⁋ Ad istud pōt dici ꝙ nō ē duplex diuisio p̄ma gn̄is p̄ dn̄as formales cōstituētes spēs: pōt tn̄ vna eē p̄ dn̄as formales. alia p̄ māles: q̄ diuisiōes nō sunt sub iuicē sicut corp⁹ in gn̄e sube p̄ter diuisionē ei⁹ formalē in aiatū ꝛ in inaiatum: pōt diuidi in corruptibile ꝛ in icorruptibile: ꝛ vtroqȝ mō dn̄e se hn̄t vt excedētia ꝛ excessa: ꝛ ita in p̄posito p̄ma diuisio ē formalis: scḋa mālis penes p̄tes q̄titatis. ⁋ Ad p̄bationē maioris Boetius ꝛ Ar. intelligunt de diuisione formali p̄ differentias ɔstitutiuas specieꝝ.

⁋ Est autēȝ discreta quantitas vt numerus: ꝛ oratio. Cap. co. Questio. XVIII.

Queritur an ōrō sit q̄titas. Vr̄ ꝙ nō: qꝛ nō ōrō in scripto. illa enim est suba. nō in mēte. qꝛ illa est in nō q̄to. ꝛ neutra mēsurat p̄ se. ꝛ Ar. expōit se ħ neutra haꝝ itelligere. nō ōrō i voce: qꝛ illa ē p̄ se sensibil': qꝛ vox: igit' ē i 3^a spē q̄litatis. ⁋ Ad opp^m ē Ar. Qō. XIX.

Queritur vtꝝ ōrō sit q̄titas discreta. Et nō vr̄: qꝛ breue ꝛ lōgū sūt dn̄e q̄titatis ɔtinue. ōrō mēsurat fm̄ has per Ar. in l'ra mēsurat' eni syllaba breuis ꝛ lōga. igit' ꝛc̄. Dr̄ ꝙ syllaba est breuis ꝛ lōga. nō ōrō. Cōtra: tūc ɔtinuū est p̄ se p̄s discreti. ⁋ Itē sumat' maior sic. oē p̄ se mēsurās fȝ has dn̄as breue ꝛ lōgū est ɔtinuuȝ. ōrō est hō. lȝ nō sit lōga. ⁋ Itē si eēt q̄titas discreta non videret' differre spē a numero: qꝛ in nulla dn̄a specifica. ⁋ Dr̄ ꝙ q̄titas discreta vt est in mā p̄manēte ē nūerus: qꝛ nūerus cāt' ex diuisiōe ɔtinui vt in successiua ē ōrō: qꝛ ōrōnis nulla p̄s p̄māet. ⁋ Cōtra ħ ɔcedit p̄pō^m: qꝛ dn̄a fm̄ spēȝ est dn̄a formalis: hec si sic tm̄ differāt i nullo formali differūt: igit' nō spē. ⁋ Itē falsum dr̄: qꝛ successio ꝛ p̄manētia sūt dn̄e posteriores motu ꝛ gene: igr̄ ꝛ ente nāli incq̄tū nāle: sȝ q̄titas q̄tū ad totū gen⁹ est nāl'r p̄⁹ ente nāli inquantū nāle. igit' successio ꝛ p̄manētia sunt multo posteriora toto gn̄e q̄titatis. igit' nō sunt dn̄e spēꝝ in ħ gn̄e. ⁋ Itē nūer⁹ applicat' māe successiue sic p̄manēti: igitur nō oīs nūer⁹ est q̄titas in mā p̄manēte. aīs pꝫ exemplo: vt dicim⁹ duo t̄pa: duo dies: ꝛ rōne: qꝛ ɔtinuū aliqḋ ē successiuū: igit' ex ei⁹ diuisiōe cāt' nūerus. ⁋ Itē tunc nō differret ōrō a t̄pe: qḋ ē nūerus mot⁹: ꝛ ita q̄titas discreta in mā successiua. ⁋ Ad oppositū est Ar.

Dicendū p̄ ad p̄^m q̄situ ꝙ ōrō est q̄titas p̄p nomē Ar. qꝛ syllaba mēsurat' breuis ꝛ longa: igit' h⁹ ē mēsura alia p̄ se illud ē ōrō q̄ fit cū voce p̄lata: illā aūt dico hr̄e discretionē appropriatā ōrōni p̄ ei⁹ dn̄am specificā: q̄ dn̄a: nec scripta est nec p̄lata: nec in mēte: nec actus p̄ferētis: qꝛ ille mensurat' t̄pe: nec p̄tes discrete. sȝ discretio nō est cōis nūō ꝛ ōrōni. sed ōrōni appropriata. ⁋ Ad 2^m q̄situ dōȝ ꝙ est q̄titas discreta: qꝛ p̄tes eius ad nullū cōeȝ terminū copulant': q̄lȝ eni syllaba est ab alia diuisa: nec act⁹ p̄ferētis nec significatū eas ɔtinuat: qꝛ termin⁹ p̄ se ɔtinuās p̄tes q̄titatis nō est eēntial'r ex illas: sȝ hec duo sūt eēntial'r extra p̄tes ōrōnis. sil'r hec ōrō pōt eē vbi significatū nō ē vt ɔiūgēdo voces nō significatiuas ꝛ ibi nullū ē significatū. ⁋ Ad p̄^m arg^m pōt dici ꝙ lōgū ꝛ breue equoce ɔueniūt ɔtinuo ꝛ discreto huic. s. ɔtinuo p̄prie: illi trāsumptiue: oē igit' mēsurās per se fȝ hoc p̄prie samptū est ɔtinuū. hō nō est ōrō. equoca eni est lōgitudo syllabe ꝛ mēsurati a linea. ⁋ Ad 2^m dico ꝙ ōrō eēntial'r differt a nūō ꝛ a q̄cūqȝ spē q̄titatis: non tm̄ differentia māli sed formali ꝛ specifica: illa tamen non est nota: imo vīꝫ alicuius spēi specialissime est nobis differentia nota: qꝛ si esset non posset esse veꝝ: qḋ dicit' scḋo posterioꝝ. ꝙ t.c.17.
quelibet pars diffinitionis debet eē in plus. oēs autēȝ in

eq̄. h aūt nō ɔtingeret si vltima dr̄ia eēt nota. illa.n.cū sumaē ,ppa forma spēi nullo° est in plu s spē. igit illō dictū ē verū:q2 dr̄ie vltime fere oiū3 diffiniēdoꝝ ignote sunt.

¶ Cōtinua ꝟo vt linea: supficies: ⁊ corp°. Amplius āt pter h. tps ⁊ loc°. ca. co. Qō. XX.

T.c.18. Querit an Arist. sufficiēter enūeret spēs q̄titatī. Et ñ vr. p Ari. 5. me°. tps
ē q̄tū p accñs: ſ3 ō nlla spē pdicat gen° p accidēs. igit tps ñ ē spēs. ¶ Itē. p ip3 ibidē tps est
T.5. q̄tū p motū. igit mot° magl q̄t°. vñ Ari. i. p°. pp qō vnūqōq3 tale ⁊ illō magis. igr sūt plures spēs q̄ hic
T.c.101. enūerent. ¶ Itē. tps ē nūer°. p Ari. 4. phy. igr nō est alia
T.c.18. spēs. ¶ Itē. loc° ñ enūerat. 5. meta. iter spēs q̄titatī. igr vl ē isufficiēs ibi: vel loc° ñ ē q̄titas. Silr Cōmē. ibi assignat cā3 q̄re Ari. omittit ibi locū. dicēs. q loc° nō ē q̄titas fm opionē Ari. ſ3 tñ famose. ¶ Itē. loc° ñ vr alia spēs a supficie: q2 illō p ponit i diffōne loci i abstracto: ⁊ qñ accñs in abstracto diffinit qō p ponit in diffōne eius: est de ei° eēntia. ¶ Ad oppositū est Arist. ⁊c. Questio. XXI.

Querit iuxta h an loc° sit q̄titas. Et ñ vr. qa oē qō ponit i diffōne acci
4. phy. t.c.41. dētis ē sub3 ei°: vl ō ei° eēntia. vltimū corpis ɔtinētis ponit in diffōne loci: ⁊ nō ē de ei° eēntia: q2 tñ eēt eadē spēs cū supficie. igit vltimū ē sub3 loci: ſ3 ipolē ē passionē ⁊ sub3 eē spē3 euisdē gn̄is. igr
T.c.18. loc° nō ē spēs q̄titatis: ⁊ rō ɔfirmat. p Cōm. 5. meta. q dic locū eē passionē in vltimo vt imobilitatē. ¶ Itē. ad q̄tū inq̄tū q̄tū nihil mouet nālr: ſ3 ad locū ,ppriū qōl3 moue
T.c.30. tur nālr. p Ari. 4. phy. igit. pbatio maioris. nihil mouet ad aliō: nisi pp couenientiā in nā: ſ3 q̄tū inq̄tū q̄tū cū nullo cōuenit in nā: ſ3 ē nā q̄ ē pn° mot° ⁊ qetis: qa nālr pei° istis iest sibe. ¶ Itē. q̄tū inq̄tū q̄tū nō saluat aliqd nāliter: q2 nec ɔueit cū aliq̄ in nā: ſ3 loc° inq̄tū loc° saluat lo
vbi .ā. ⁊ inde. catū p Ari. 4. phi. ¶ Itē loc° p se dr ad locatū: igr ē in gn̄e relonis. ¶ Ad oppo° ē Ari. ¶ Itē loc° ē p se mensura. igr
h in lra. q̄titas. añs p3. ɔñtia ēt p Ari. q sic arguit de ofone. ¶ Itē ,ppriū ,ppc nō iuenit ex illō cui° est. ¶ S3 ,ppe ,ppriū est q̄titatī vt fm eā aliqd eq̄le vl ieq̄le dicat: h āt ɔueit loco: igr ē q̄titas. ¶ Itē loc° ē p se diuisibilis. igr loc° ē q̄titas.

¶ Rursus loc° ɔtinuoꝝ est. ca. co. Qō. XXII.

Tertia h q̄rit an sit q̄titas ɔtinua. Et nō vr: figat vga aliq̄ ɔtina i terra cui° ps sit i terra: ps in aere: tūc arguo: loc° ē vltimū corpis ɔtinētis: ſ3 vltimū aeris ⁊ vltimū terre que locāt h locatū nō sunt cōtinua: sed tñ ɔtigua: igr loc° h° vigre nō est ɔtiu°. ¶ Ad oppo° est. Ari.

¶ Locu3. n. quēdā pticule corpis obtinēt: q̄ ad quēdā cōe3 terminū copulant. Ergo loci pticule q̄ obtinēt singulas corpis partes ad eūdē terminū copulant: ad quē corporis particule. cap. eodem. ¶ Questio. XXIII.

Queritur iux h an pticule corpis ⁊ loci copulent ad eundē terminū. Et nō vr: q2 pticule corpis copulant ad supficiē: pticule loci nō: q2 loc° est supficies. ⁊ pticule supficiei nō copulant ad supficiē. ¶ Itē locus
vbi .ā. est diuisus a locato. p Arist. 4. phy. igr nō est idē terminus ɔtinuās ptes vtriusq3. ɔñtia p3. q2 termin° ab eo cui° ē nō ē diuisus. igr nō ē idē duoꝝ diuisoꝝ. ¶ Ad oppo° ē Ar.

Ad scd3 q̄stū dōm q locus nō est spēs q̄titatis pp p°am rōnē ibi: ⁊ pp dcm Cōmētatoris supradictū in qōne pcedēti. ¶ Silr pro p° rōne ad 3am qōnē dico: q locus nō est ue°io ɔtinuus: ſ3 nihil differt ad vnitatē eius superficies esse ɔtiguas: si idem locet a diuersis corporibus ɔtiguis: vel superficiem vnius ɔtinuā qñ locatu3 locatur in vno locāte. ¶ Similiter ad 4am: q nullo modo possunt partes loci copulari ad eundem terminū numero: ad que3 partes corporis: q2 locus diuisus est a locato. loc° enim est vnde ⁊ ad quem locatum mouetur ⁊ nō mouetur cum locato: nec ad eundem terminum specie: q2 ille terminus corporis est supficies: que nō est terminus loci: nisi locus esset corpus. imo ad nullum terminū eundem oportet eas copulari cu3 nō oporteat eē ɔtinuas. ¶ Ex hoc sequit solutio pme questionis: q2 non sufficienter enumerat spēs q̄titatis saltem quo ad hanc speciem locus. ¶ Ad actes Ari. in oppositum ad oēs questiones dicendū q nō loquitur hic de loco fm ,ppriam opinionem: sed fm opinionem ponentium locum esse spatiū equale locato ⁊ fm illam essent hec omnia vera de loco. Sed illa opinio improbatur ab Aristote. 4. physico. Ita frequenter quando loquitur de aliquo vbi non est proprius locus determinandi veritatem de illo vtitur cōi sententia aliorum vsq3 alibi vbi locus est de illo veritatem determinare dummodo ars possit dari fm sententias aliorum sicut ⁊ fm veritatē ,ppria3 ita est pene de oibus exemplis in logica: q2 si sic sit vel nō: nō curat: sed q ars sit vera in istis: si hec sint talia: sicut hic sufficienter manifestatur q̄titatem esse genus: q2 hēt sb se multas spēs itermedias ⁊ spālissimas: siue locus sit aliqua istaꝝ siue nō. ¶ Ad pmū arg° pme qōnis pōt dici q aliqd esse q̄tū per accñs siue per aliud est duplr: effectiue vl formalr. formalr nō est tempus q̄titas per aliud. i. nihil aliō est per qō recipiat pdicatione3 q̄titatis: sed predicatur de eo per se pmo mō. Effectiue quodāmō pōt tps dici q̄tu3 p aliud: q2 effectiue suam essentiā ⁊ suā q̄titatē que est sua essentia hēt ab alio vt motu: non tñ efficit aliquid q tps sit q̄titas. ¶ Ad secūdū dico q ,ppō Ari. tñ est vera vbi aliqō vniuocū dr de cā ⁊ effectu: qō natu3 est recipere magis ⁊ minus: ⁊ qñ cā est per se ⁊ totalis. pma ɔditio deest hic: ⁊ 2a silr. pbat: q2 temp° est q̄titas. mot° nō est q̄titas: q2 rō eius tota pōt intelligi cōuenire indiuisibili. nec vniuocant in q̄to: q2 illud dr de motu per se 2° mō: nullo mō de tpe vt tps est spēs q̄titatis. ¶ Ad 3m dico q numerus aliqñ trāsumit vt generalr sumat p mēsura: forte pp hoc q rō mensure in q̄titatibus pmo ɔuenit numero ⁊ ita ponit in diffōne tpis. nō aūt vt est q̄titas discreta: ⁊ est equocatio penes 2m modū. Alia cōcedēda sunt de loco: pter vltimū: ad qō dō3 q hec est pdicatio tñ mālis locus est vltimū ⁊ formalr. ,ppositio est falsa. ſ3 formalr locus est imobilitas in vltimo fm Cōmen. forte tñ in diffōne loci. p ponit vltimū: qa illud est notius imobilitate loci. ¶ Ad argumēta in oppositū scđe qōnis dōm. ¶ Ad pm dici pōt q loc° nō est mēsura p se: ſ3 p nām sui mālis: qō est supficies. vñ fm eādē dimēsionē mēsurat: fm quā ⁊ supficies. Et si arguatur cōtra hoc: qa aliā rōnē mēsure hʒ a supficie. est. n. mensura extrinseca. supficies intrinseca. Dici pōt q intrinsecū ⁊ extrinsecū p se nō variāt rōnē mēsure. iō nec loc° p se hʒ aliā rōnē mēsure a supficie. iō. n. est extrinseca: qa est vltimū corpis ɔtinētis mālr: ⁊ nō vltimū ɔtēti: qō tñ mēsuratur a loco. ¶ Ad 2m dico q fm locū formalr nō dr aliqd p se eq̄le alq: ſ3 forte mālr fm supficiē ɔtinētis: imo magl loc° dr eq̄lis locato fm Arist. 4. phy. ⁊ nō illō fm q alia dicunt eq̄lia. ¶ Ad 3m dico q loc° p accñs est diuisibilis vbi .ā.
per nā3 mālis sui: sicē cetere forme p se fundate in q̄titate sunt p accidēs diuisibiles p nā3 q̄titatis: ⁊ loc° forte plus ceteris: eo q ,ppria passio supficiei ⁊c.

¶ Amplius quantitati nihil est contrariu3 ⁊c. capitulo eodem.

Q**ueritur** An q̃titati sit aliqd ɔ̃riū. Et sic vr̃. primo per rõnes gn̄ales.
aliq̃ q̃titas magis distat ab alia: aliq̃ minus.
t.c.13. igr̃ aliq̃ maxime distat ab alia: ſʒ ɔ̃rietas ẽ ma
t.24. xima distãtia in eodẽ gn̄e. per Ari. x. meta. igr̃
aliq̃ q̃titas alij ɔ̃riat. p° ɔ̃ria oñdit̃ pus auct̃ib⁹ ⁊ rõne ſu
vbi.s. pra. ¶ Itẽ in hoc gn̄e: ⁊ in oĩ alio est dr̃ia ſm ſpẽm: ⁊ illa
T.c.9.⁊ est ɔ̃rietas. per Ari. x. meta. igr̃ ⁊c. ¶ Itẽ hoc arguit̃ p rõ
52. nes ꝓpas: qꝛ p Ari. 5. phi. oĩs mot⁹ est a ɔ̃rio in ɔ̃riū: vel a
medio in mediū. ſʒ in gn̄e q̃titatis est mot⁹ ꝓpe dict⁹ per
ipʒ ibidẽ. igr̃ ibi ſt̃ ɔ̃ria vel media iter ɔ̃ria: ⁊ ſi media: igr̃
⁊ ɔ̃ria. ¶ Itẽ suscipe magis ⁊ min⁹: ⁊ recipe ɔ̃ria: ſunt ꝓ
prietates ɔ̃uertibiles respcu cuiuſcũqʒ gn̄is. ſʒ q̃titas ſu
ſcipit magis ⁊ minus. igr̃ ẽt ɔ̃ria. maior pʒ iductiue. pba
tio mioris magnū ⁊ pũu ſt̃ p ſe paſſiões q̃titatis: ⁊ ei⁹ ſo
li⁹. ſʒ magis ⁊ minus nõ ſuĩt niſi vbi est magnuʒ ⁊ pũu. ⁊
⁊ nõ alibi. gr̃ in ſolo gn̄e q̃titatis. Silr̃ oẽ totũ est maius
ſua pte. ſʒ q̃titas aliq̃ est per ſe ps alterius q̃titatis. igr̃ in
q̃titate ẽ p ſe magis ⁊ min⁹. Silr̃ iſunt p ſe eq̃le ⁊ ieq̃le:
ſʒ ieq̃le est magis vel minus. igr̃ ⁊c. ¶ Itẽ magnū ⁊ pũu
videtur q̃titates ɔ̃rie. Silr̃ ſurſum ⁊ deorſum. igitur ⁊c.
¶ Ad oppositum est Aristoteles.

Ad q̃õnem est dĩm q ɔ̃rietas ſumit̃ equoce. ſ. ꝓ
prie ⁊ trãſumptiue. tranſumptiue dr̃
abſolute maxia diſtãtia in gn̄e: ⁊ extẽdit̃ ad oppõnẽ pũa
t.c.24. tiuã: ſic in p° phyſicoꝝ dr̃ p̃n̄a eẽ ɔ̃ria pro forma ⁊ pũatõe.
oppõ. n. hoc mõ ẽ ɔ̃rietas in omni gn̄e: qꝛ oĩs diuiſio gn̄is
est p dr̃ias oppoſitas hoc mõ ɔ̃rias. ſʒ ɔ̃rietas ꝓpe ſupra
est maxima diſtãtia formaꝝ: que nate ſunt fieri: ⁊ mutuo
ſe expellere. circa idẽ ſuſceptiuũ hoc mõ negat̃ a ſ̃ba ⁊ q̃
titate. ⁊ est hoc itelligẽdũ in diffin: tis. i. in ſpẽb⁹ quãtitatis:
vt dic̃ Ari. nõ forte in paſſiõib⁹. Silr̃ itelligẽdũ est de q̃
titate ſm ſe: nõ ſm eẽ nãle: qꝛ forte illo mõ hʒ ɔ̃ria: vt di
cet̃ rñdẽdo ad argumẽta. ¶ Ad p̃m dr̃: q in q̃titate nul
la est maxia diſtãtia: ſʒ ſic diuiſio ɔ̃tinui pcedit in ifinitũ:
ita ẽt ifinitas in ɔ̃tinuis ⁊ numeris cãtis ex diuiſiõe eoꝝ.
c. de ſpẽ. ¶ Cõtra hoc est qõ dic̃ Porphy⁹. q ſpẽs ſpãliſſime ſunt
finite ſm nãʒ: ſʒ nõ quo ad nos. Hoc ẽt vr̃ per rõnẽ. qꝛ q̃
libet ſpẽs est ps eẽntialis vniuerſi. ⁊ in illis pũbus nõ vr̃
poſſe ifinitas: qꝛ hec repugnat ordini: qui ẽ bonũ vniuer
ſi. ¶ Põt igr̃ dici: q q̃uis eẽnt ifinite ſpẽs in po⁹ quãtita
tis: ſʒ nulla ifinitaꝝ alij ɔ̃riet̃: qꝛ nec maxie diſtat: tñ ſpẽs
itermedia his cõis põt maxie diſtare ab alia ſpẽ interme
dia cõi illis. vt ɔ̃tinuũ maxime diſtaret ſʒ formã ɔ̃tinui
tatis a diſcreto: licet continua eẽnt infinita ⁊ diſcreta ſilr̃.
¶ Põt igr̃ dici: q due p̃me rõnes veꝝ ɔ̃cludũt de ɔ̃rieta
te. p° dcã trãſumptiue: qꝛ tñ deſta ẽ vtraqʒ auctas Ari.
itelligẽda. ¶ Ad 3ᵐ dico q ad quãtitatẽ ſm ſe nõ ẽ mo
tus: ſʒ vt ſubeſt nãli: ⁊ illo mõ hʒ ɔ̃rietatẽ: vt ipfecta q̃ti
tas pfectã: ad q̃s ⁊ de qb⁹ ſunt augmentatio ⁊ diminutio.
iſte dr̃ie nõ ſunt quãtitatis ſm ſe: ſʒ quãtitatis nãlis: ipfe
cta. n. dr̃: que nõ est debita ſpẽi ſm ſuã formã nãlẽ: pfecta
t.c.41. per oppõm. nã vt dr̃ in ſcdo de aia. oĩum nã ɔ̃ſtãtiũ est de
terminata rõ magnitudis ⁊ augmẽti. nõ. n. aliq̃ quãtitas i
perfecta abſolute est in gn̄e quãtitatis. ſʒ ipfecta tali enti
nãli: ⁊ ſm hoc mouet̃ aliqd ab ipfecta quantitate ad pfe
ctã: vel eɔ̃. ¶ Cõtra. mot⁹ est ad rẽ alicui⁹ gn̄is: nõ ad ens
t.c.5. per accñs. p Ari. in 3° phy⁹. tot ſunt ſpẽs mot⁹: quot ⁊ en
tis. addit Cõmẽ. acq̃ſiti per motũ: ſʒ quãtitas ſub eẽ nãli
nõ est ſpẽs gn̄is: ſʒ ens p accñs: qꝛ cõpoſitũ ex duob⁹ q̃ruʒ
vnũ alteri accidit. igr̃ ad quãtitatẽ ſic nõ est motus: ſʒ ad
illud: qõ per ſe est in gn̄e quãtitatis est mot⁹. igr̃ illi est ali
qd ɔ̃riũ. Põt dici hic q ad quãtitatẽ est mot⁹: ita q ac
quiſitum per motũ: vt terminus est per ſe in gn̄e quãtita
tis: ſed nõ acq̃rit̃ vt quãtitas: ſed ſub tali mõ eẽndi: ⁊ ſub
tali mõ eẽndi hʒ ɔ̃riũ. ¶ Tũc oʒ dicere q nõ opʒ illi for
me: que est per ſe terminus mot⁹ eẽ aliqd ꝓpe ɔ̃riũ: ſʒ tñ ei
vt acq̃rit̃ p motũ. Tũc ad formã dico: q quãtitas ſub eẽ
nãli: ſi itelligat̃ vnũ cõpoſitũ ex his: est ens p accñs: ſʒ ipa
quãtitas nõ: ſʒ ſumat̃ ſub tali mõ eẽndi: qn̄ modus nõ in
telligit̃ eẽ ps entis cõpoſiti ex duob⁹. ⁊ ita ad quãtitateʒ
est mot⁹. ¶ Ad 4ᵐ argᵐ. dico q aliud est ſuſcipe mai⁹ ⁊
minus: ⁊ aliud est ſuſcipe magis ⁊ min⁹: qꝛ mai⁹ ⁊ minus
dicũtur ſm quãtitatẽ: ſʒ magis ⁊ minus dicũt itẽſionẽ ⁊
remiſſionẽ in for̃ cui addũtur. Concedẽdũ est tũc q quã
titas ſuſcipit maius ⁊ min⁹: ſʒ nõ magis. ¶ Ad 5ᵐ de ma
gno ⁊ pũo rñdet Ari. q nõ ſunt quãtitates: qꝛ dr̃r in ſola 5 i ſu.
hitudie ad aliud. alr̃ nũquã diceret̃ mons pũus ⁊ miliuʒ
magnũ. Silr̃ rñdet q ſi ſint q̃titates: nõ ſunt ɔ̃ria. tũ qꝛ
ei q dr̃ in ſola hitudie ad aliud: nihil est ɔ̃riũ. hõ ſunt ma
gnũ ⁊ pũu. tũ qꝛ tũc ɔ̃ria dicerẽtur de eodẽ: qꝛ aliqõ ideʒ
est magnũ ad hoc: ⁊ pũu ad illud. igr̃ est magnũ ⁊ pũum.
¶ Cõtra p̃ᵐ rñſionẽ Ari. in. 5. meta. ponit̃ magnitudo p t.c.18.
ſe ſpẽs q̃titatis: ⁊ ɔ̃cretũ nõ est in alio gn̄e ab abſtracto.
¶ Itẽ ibidẽ in 5° dr̃r magnũ ⁊ pũu eẽ quãtitates per ſe.
¶ Cõtra ſcdam rñſionẽ pbãtẽ magnũ ⁊ pũu nõ eẽ ɔ̃ria.
p° pbatio nõ vr̃ valere: qꝛ reloni aliqd est ɔ̃rium: vt dic̃
Ari. iferi⁹ vt vit⁹ vitio: ⁊ ſcie ignorãtia. Scda pbatio nõ vr̃ cõ rlõe.
valere: qꝛ oĩa oppõᵃ iferũt ɔ̃dictoria. igr̃ ad illa ad q̃ non
ſequitur ɔ̃dictoria: nõ ſequitur alia oppõᵃ. Sʒ ad p̃miſ
ſas: in qb⁹ est reſpcũs ad diuerſa nõ ſequitur ɔ̃dictoria: ſʒ
est ignorãtia elẽchi: vt est duplũ ad hoc: ⁊ nõ duplũ ad il
lud. ergo duplũ ⁊ nõ duplũ. igr̃ nec aliq̃ oppõᵃ ſequitur
ad tales p̃miſſas. ¶ Ad p̃ᵐ iſtoꝝ: põt dici q magnitudo
ſumit̃ equoce: vt est ſpẽs q̃titatis. ⁊ vt est paſſio. ſcdo° dr̃
magnũ denoiatiue a magnitudie. qn̄ Ari. negat magnuʒ
eẽ q̃titatẽ. ¶ Ad aliud. dico q ſunt q̃titates p ſe ſcdo°. i.
paſſiões q̃titatis. nõ p° p ſe: vt ſpẽs. ¶ Ad aliud. dico q
nihil dr̃ ɔ̃riũ ei⁹: cui⁹ est relatiuũ: qꝛ ɔ̃ria ⁊ relatiue oppõᵃ
in multis diſtiguũtur. magnũ aũt dr̃ relatiue ad pũu. igit̃
nõ est ei⁹ ɔ̃riũ. ita itelligit Ari. tñ ɔ̃riũ vni pt̃ eẽ relatiuũ al
teri: vt ſcia est relatiuũ ad ſcibile: ⁊ ei nõ est ɔ̃riũ: ſʒ ignorã
tie. ita in alijs. ¶ Ad aliud. dico q relatiua pñt p̃dicari de
eodẽ: ⁊ de ſe inicẽ. ſʒ nõ relatiue oppõᵃ. ⁊ ita pñt relatiua
abſolute iferri ex ſe ſumptis reᵘ diuerſoꝝ. igit̃ magnuʒ ⁊
paruũ pñt iferri abſolute ex ſe ſumptis reᵘ diuerſoꝝ. ⁊ ex
ypotheſi ſunt ɔ̃ria. igr̃ ɔ̃ria de eodẽ. ɔ̃cedo ẽt q nõ pñt in
ferri oppõᵃ relatiue ex ſe ſumptis reᵘ diuerſoꝝ: ſʒ magnũ
⁊ pũu poſſe: ⁊ ex ypotheſi illa ſunt ɔ̃ria. g̃ ɔ̃ria de eodem.
¶ Ad 6ᵐ. dico q de ſurſum: ⁊ de deorſuʒ q vel ſumit̃ ſm
pñr ſurſuʒ ꝓ circũferẽtia celi: ⁊ deorſum ꝓ cẽtro terre: vl̃
ſumit̃ gn̄alr̃ vt qõlʒ dr̃ ſurſum reᵘ iferioris. Prĩo° nõ ſũt
ɔ̃ria: qꝛ nõ ſunt nata fieri circa idẽ: nec maxie diſtãt in nã:
ſʒ forte maxime diſtẽt ſm locũ. Scdo° ſunt ad aliqd: ⁊ ẽ
vtraqʒ rñſio de eis: q̃ de magno ⁊ pũo. ¶ Põt tñ dici q
ſiue ſint ɔ̃ria ſiue nõ: nihil ad ꝓpoſitũ: qꝛ ſi ſunt ſpẽs vel
dr̃ie loci: nõ ſunt i gn̄e q̃titatis: qꝛ nec loc⁹ vt p̃dcm̃ est.

¶ **Ad aliqd vo talia dicitur: quecũqʒ hoc ipʒ q ſunt: alioꝝ dicitur: vel quomodolibet aliter ad aliud. c. de aliquid.** Q̃õ: XXV.

Q**ueritur** ¶ Primo an genus relõ nis ſit genus vnũ. Et q nõ
vr̃: enti ⁊ nõ enti nõ ẽ gen⁹ vnũ cõe vniuo
cũ: ſʒ aliq̃ ſt̃ relones entes: ⁊ aliq̃ nõ entes.
g̃ ⁊c. Probõ ſcdẽ ptẽ mioris: iter ens ⁊ ñ
ens ẽ ɔ̃di° q̃ ẽ relõ media q̃ vr̃ nõ ens. tuʒ
qꝛ iter ɔ̃dictoria nihil ẽ mediũ. ⁊ tal̃ relõ
est meᵐ iter ɔ̃dictoria. igr̃ nõ ẽ aliqd. tũ qꝛ illa oppõ pt̃ eẽ
i ñ ente vt i ſ̃bo: ſʒ accñs qõ ẽ i ñ ente vt i ſ̃bo ñ pt̃ eẽ ens.

Dr̄ ad hāc scd'a3 ꝓbationē. ꝙ hec opposi° tn̄ est in ente vt in subto. ſm ꝙ vr̄ haberi ex Commē. 6. meta. c.vii. ❡ Contra. relatiuū eq̄pantie equalr̄ denoiat vtrūq3 extremum in comparatione ad aliud. qḋ manifestū est in ꝓposito. q2 eque ve3 est dicere: non ens opponitur enti. sic͂ ens opponit͂ non enti. ergo talis relo equalr̄ potest eē in vtroq3 extremo: vt i s'bto. ❡ Ad ṗncipale. enti rationis. 2 enti nāe nihil est vniuocū. sed q̄dam relōnes sunt entia nāe vt pr̄itas 2 filiatio. que eēnt itellu non existe. q̄dam v'o sunt entia rōnis. ꝓbat͂: tū q2 relo nō hz verius eē q̄3 subm sup qḋ fundat͂. 2 multe relōnes fundant͂ sup res rōnis: vt relatio gn̄is ad spēm 2c̄. hō igr̄ relōnes sunt tn̄ entia rōnis. Tū q2 ois relo req̄rit duo extrema: igr̄ cui⁹ relōnis extrema nō sunt duo: nisi ſm rōnē. est tn̄ ens rōnis. talis relo est idētitas: ꝫ ꝙ dr̄. 5. meta. ca. de eodē. itellꝯ in illa relōne vtit͂ vno vt duob⁹. ❡ Item ad ṗncipale. ad aliqd sūt: ſm Ari. quoꝝ eē est ad aliud se hr̄e: istud inest oibus: que sunt ad aliqd ꝑ se ṗ°. igr̄ per nām alicuius vniuoci eis. illud non est nisi gn̄alissimū relōnis. igr̄ gn̄alissimū relōnis hoc ipm: qḋ est ad aliud se hz. nō ad aliqd ṗus nec posterius. q2 relatiua sunt sil' nā. nō ad eq̄le: q2 sic eēnt duo gn̄alissima. ❡ Oz ēt gn̄alissimū se hz ad aliud. ꝫ ex ipso noie. dr̄. n. ab Ari. ad aliqd: 2 nō pōt ↄcipi ad aliqd nō eē ad aliud: nisi ↄ̄dictoriū dicat͂ de ↄ̄dictorio. ❡ Itē ad ṗncipale. cuilz vnius gn̄is sunt tn̄ due spēs ṗme. ꝫ gn̄alissimi relōnis non sunt tn̄ due ṗme spēs. igr̄ gn̄alissimū relōnis nō est vnum. ꝓbatio mioris: q2 si sic: sint. a. 2. b. relatiua. aut igr̄ refert͂. a. sibi: 2. b. sibi. 2 tūc ambo sunt relatiua eq̄pantie. igit͂ 2 oia iferiora. 2 ita relatiuū suppōnis 2 suppōnis erūt in alio gn̄e gn̄alissimo. aut. a. refertur ad. b. 2 ↄ̄: 2 si hoc igr̄ spēs coꝝ referuntur ad iuicem: q2 per Aris. in. 4. topic͂. si genus ad genus: 2 spēs ad spēm. 2 silr̄ i scdo: si ad ꝓpositū seq̄tur ꝓpositū: ad relatiue oppositū añtis seq̄tur relatiue oppositū ↄ̄ñtis: 2 nō est itelligēdū nisi de ↄ̄ñtia supioris ad iferi⁹: si aūt. a. 2. b. referant͂ sibi mutuo: igr̄ oia relatiua sunt relatiua suppōnis 2 suppōnis. igr̄ relatiua eq̄pantie erūt i alio gn̄e gn̄alissimo. Aut 3° ꝙ. a. refert͂ ad aliud: 2 nō ad. b. vt ad. c. 2. b. refert͂ ad aliud: 2 non ad. a. vt ad. d. 2 tūc seq̄tur ꝙ. c. 2. d. non sunt ṗores nec posteriores q̄3. a. 2. b. q2 vtrūq3 est eque ṗmū cū suo correlatiuo: q2 sunt sil' nā. igr̄ erūt q̄tuor ṗme spēs vni⁹ gn̄is. aut q̄rto. a. refert͂ sibi: 2. b. aliꝫ: vel. b. sibi: 2. a. aliꝫ: 2 vtroq3 mō erūt tres ṗme spēs hui⁹ gn̄is: q2 illḋ aliud ad qḋ refert͂. a. vel. b. est eq̄ ṗ^m cū suo correlatiuo: nullo igit͂ istoꝝ q̄tuor dato: erit hoc genus vnū. ❡ Ad oppositum est Ari.

Dicendum ꝙ gn̄alissimū in gn̄e relōnis est vnū: q2 ſm vnā rōnē dr̄ de oib⁹ suis inferioribus: que rō est habitudo vnius ad aliud: 2 q2 oēs relationes hn̄t eūdē modū denoiandi substam: v3. in cōparatione ad aliud: 2 accn̄a que eodē mō denoiant s'ba3: sunt vnius gn̄is. ❡ Ad ṗ^m argumētū. Ad minorē dico: ꝙ nulla relo est nō ens. Cū ꝓbat͂ oppositū de ↄ̄dictiōe. ❡ Ad ṗmā ꝓbationē ꝙ illud iter ↄ̄dictoria nō est mediū. itelligendū est de his que subsunt itētioni ↄ̄dictōis: vt cōplexis: sic de quolz subto vno est ṗdicatū affirmare vl negare: 2 nō est mediū: de icōplexis ēt. sic alterum illoꝝ dr̄ de quolz 2 nō est mediū: sed alia propō. s. ꝙ talis relatio est media iter ↄ̄dictoria: intelligenda est rōne itentionum: 2 tunc cū3 ↄcludit͂ ↄ̄: fit fallacia accn̄tis: q2 mediū ē extra nec in ṗmissis: hoc. s. quod est medium eē iter ↄ̄dictoria. ❡ Istud patet in exemplo: ens 2 nō ens non referant͂ ꝑ se ad iuicem: 2 iter ista absolute nihil est mediū: sed ista in q̄ntum ↄ̄dictoria referunt͂: 2 sic inter illa est ↄ̄dictio media: sicut iter silia est silitudo media. 2 iter quecūq3 relatiua est relatio media. ❡ Ad aliam ꝓbationē3. ↄcedo ꝙ illa relatio pōt eē in nō ente: vt in subto: sicut 2 in ente: nō ens tn̄ inq̄ntū est s'bm illi⁹ relōnis est ens rōnis: 2 ita talis relatio pōt eē ens rōnis. ❡ Ad scd'3 ṗncipale. nego maiorē 2 ↄcedo ꝙ relatio dr̄ ens rōnis: vl q2 vtrūq3 extremū vel alterū ē solūmō ens rōnis: vel q2 extrema ei⁹ nō sunt duo: nisi ſm rōnis ↄsiderationē: vt est in idētate. Pōt tn̄ maior vtriusq3 rōnis sic ꝓbari. non oi enti est aliqd vniuocū. nec ēt omni enti nāe est aliqd vniuocum. igr̄ multo magis: nec aliqd erit vniuocū enti 2 nō enti: siue enti nāe 2 enti rōnis: q2 si illis que magis vident͂ ↄuenire nihil est vniuocū nec illis que minus. Et ad hāc ꝓbationē ſm ꝙ est pro scd'a rōne dōm: ꝙ ↄ̄ñā nō valet: nec est ibi locus a maiori: q2 nō oia entia nāe plus ↄueniūt in aliquo vniuoco. q̄3 ens nāe 2 ens rōnis: nisi forte in plurib⁹ dcis de eis equoce. Sz q2 de oppōne que est iter ens 2 nō ens est absolute ve3 dicere: ꝙ est nō ens. q2 alr̄ eēt mediū iter ens 2 nō ens. 2 q2 est in nō ente simplr̄ vt in s'bto. iō nō vr̄ ponēda in gn̄e relōnis: cū ens ſm se diuidat͂ in decē gn̄a generalissima: q2 ēt lz aliqd sit vniuocū enti nāe: 2 non enti ratiōis. hoc est enti: qḋ est in rōne. vt scie 2 v'tuti est aliqd vniuocū. tn̄ enti qḋ ē ex sola ↄsideratiōe rōnis 2 enti nāe nihil vr̄ vniuocū. q2 tūc hr̄ent oppōnē: q2 oia vniuoce cōtēta sub aliq̄ eodē: vt spēs differt dr̄ꝫ ↄ̄rꝫs. 2 ita nō pn̄e talia entia rationis applicari cuilz enti nāe. qḋ est fal^m. iō vr̄ dōm ad duas ṗmas rōnes alr̄. ❡ Ad ṗmā. ↄcedo ꝙ ↄ̄dictio iter ens 2 nō ens est nō ens simplr̄. ꝫ nō ē spēs in gn̄e relōnis. ❡ Ad scd'm. silr̄ ↄcedo maiorē dōo ad minorem: ꝙ nulla relo rōnis est spēs in gn̄e relōnis: nec identitas: nec relōnes fundate sup itētōes scd'as: 2 alie ↄsiles. ❡ Cōtra ista. ad aliqd sunt quoꝝ hoc ipm eē est ad aliud se hr̄e. hec est vera notificatio relatiuoꝝ. ſm Ari. ista iest ↄ̄dictorio: q2 hoc ipm ꝙ est: est ↄ̄dictoriꝫ ↄ̄dictorieꝫ. 2 eidē: q2 idē hoc ipm qḋ est: est eidē idē. 2 sic de relatiōis intētiōalib⁹ 2 ↄsilib⁹. vt gen⁹ hoc ipm: qḋ est: est spēi gen⁹. qḋ de oib⁹ ośdit͂ per hoc. q2 in diffōnib⁹ eorū ponēda sūt sua correlatiua. vt manifeste dic͂ Porphyri⁹. de gn̄e 2 spē ꝙ nō oporteret nisi depēderēt ad iuicē eēntialr̄. oia igr̄ ṗdcā sunt vere relatiua. igit͂ 2 forme: ſm q̄s dicitur talia. sunt vere relōnes: qḋ negatū est. ❡ Itē ista in nullo alio gn̄e videtur eē nisi i gn̄e relōnis. 2 icōueniēs vr̄ cōcedere illa eē i nullo gn̄e. ❡ Itē si ↄ̄dictio iter ens 2 nō ens non sit in gn̄e relōnis. Quero ḋ alia ↄ̄dictiōe que est iter alia extrema. vtrū illa sit in gn̄e relōnis. si sic ↄ̄dictio non iest oibus vniuoce. qḋ est icōueniens. cū ↄ̄dictōis vlr̄ sumpte assignet͂ eadē diffō in ṗ posterioꝝ. s. ↄ̄dictio est oppō cui⁹ nō mediū ſm se. si aūt ↄ̄dictio iter alia extrema nō sit in gn̄e relōnis. 2 ita nulla ↄ̄di°. 2 ↄ̄rietas est i gn̄e relōnis. vt manifestū est. q2 est ꝑ se hitudo vere duoꝝ entiū. igitur oppō nō erit vniuocū ↄ̄dictōi 2 ↄ̄rietati: qḋ vr̄ ↄ̄ Boetiū. in illo cap° iferius. Quotiens aūt solet opponi: qui diuidit oppōnem in has quattuor species oppōnis sicut genus in spēs. imo seq̄tur maius icōueniens ꝙ oppō icōueniēter ponat͂ in diffōne ↄ̄dictionis in ṗmo posterioꝝ. q2 oppositio sumpta ſm illā sigñatiōnē ꝫ quā ↄuenit ↄ̄dictionē. aut est idē ↄ̄dictioni aut supi⁹ ea. si idē: frustra addit͂ illud in diffōne. cui⁹ nō est mediū ſm se. q2 oppō ſm illum modū accipiēdi per se determinat͂ ad ↄ̄dictionē non hz sub se alia iferiora a ↄ̄dictione nisi alias spēs oppōnis. sed sic sunt entes 2 ↄ̄dictio non ens. 2 tūc aliqd erit vniuocum enti. 2 non enti: qḋ negatū est. ❡ Ad ṗ^m istoꝝ. pōt dici ꝙ vera notificatio relatiuoꝝ quam ponit Aris. nulli illoꝝ ↄuenit. q2 nullius eoꝝ esse est ad aliud se habere. aliud eni3 est differentia entis. 2 dicit͂ tn̄ in compatione ad ens. non eni3 dr̄ aliquid aliud a non ente. nunc ṗdicta vel eoꝝ correlatiua sunt non entia simpliciter loquendo.

c.vii. · tā bitte. · c.b i lsa. · b 2.5. meta. t.c. 20. 2 alibi sepe. · c.i.2.9. · C.20. · 2 ide. · B i lsa. · C. d sp e. · T.5.

τ ideo nullius illoꝝ eſſe eſt ad aliud ſe hr̃e:niſi forte ſm
rōnē:ſic iſta τ ſua correlatiua ſunt entia. Et ſi arguat̃. ꝯdi
ctoꝝ eē eſt ad aliud ſꝫ rōnē. ſ. ad ꝯdictoriū ſe hr̃e: igr̃ eſt
ad aliud ſe hr̃e: eſt fallacia ſꝫ qd τ ſimplr. qđ dr̃ ꝙ i diffō-
nib⁹ iſtoꝝ ponunt̃ ſua correlatiua: dico ꝙ nullū iſtoꝝ hꝫ
verā diffōnē exꝑmētē qd eſt res: lꝫ hēat rōnē exꝑmētem
qd dr̃ per nomē: vel illud qđ itellꝯ cōcipit de iſtis: ꝗ rō lꝫ
ſit diffō eoꝝ ſimplr: nō tñ eſt diffō ſimplr. ¶ Ad ſcđz di-
co ꝙ nō eſt icōueniēs ꝯcedere illa nō eē in aliq̃ gñe gña-
liſſimo: vt ſpēs: ſꝫ tñ dꝫ poni in gñe ꝑ reductionē: ma-
xime ponēda ſunt in gñe relōnis: q: plus ſpēb⁹ ei⁹ aſſilan-
tur: ſic forte oīa itētionalia ſunt in gñe ꝑ reductionē: τ h̃
in illo cui⁹ ſpēb⁹ maxie aſſilant̃ in mō ꝑdicādi. ¶ Ad ter-
tiū ꝯcedo ꝙ oppō nō ſit vniuoca ꝯdictōi τ ꝯrietati cū la-
ſumit̃ a Boe⁹ ꝙ diuiſio oppōnis in iſta q̃tuor eſt diuiſio
gñis in ſpēs: hoc pōt itelligi gñis. i. gñalis: q: diuiſum ſm
aliquē modū ꝑdicat̃ de diuidēte: τ iō ꝑ hoc diſtiguit̃ hec
diuiſio a diuiſiōe toti⁹ in ptes. ¶ Uel ſic ꝙ illud ſic itelli-
gat̃ pro aliqb⁹ diuidētib⁹ nō pro oīb⁹: q: ꝯrietas τ oppō re
latiua ſunt ſpēs oppōnis ſumpte ſm vnā ſignationē ſm
quā eſt genus itermediū in gñe relōnis: lꝫ ꝯdictio nō ſit
ſpēs ei⁹: vt ſic ſumit̃. Per hoc ad illō de libro poſterioꝝ.
dico ꝙ diffō ꝯdictiōis eſt bñ aſſignata: τ ꝙ oppō ſm illā
ſignationē ſm quā ꝯuenit ꝯdictōi: nō eſt oīno idē illi: ſed
ſupi⁹ τ hꝫ aliud iferi⁹. vꝫ ꝑuatiuā oppōnē: q: tā illa q̃ ꝯdi
ctio: vel eſt nō entis vt ſubti: vel vt termini: q̃ruꝫ vtrūqꝫ
oporterꝫ eē ens ad h̃ ꝙ relō eēt ens. ¶ Ex his ſeqt̃ ꝙ op
poſitio in vno ſenſu ſumpta: dr̃ ꝺ ꝯrietate τ relatiua oppō
ne vniuoce: τ in alio ſenſu: dr̃ vniuoce ꝺ ꝯdictōe: τ ꝑuatiua
oppōne. ¶ Ad 3ᵐ dr̃: ꝙ gñaliſſimū relōnis nō eſt ad ali-
qd: nec aliqd qđ eſt in illo gñe per ſe: ſꝫ ipꝫ gñaliſſimū eſt
habitudo vni⁹ ad aliud: τ ita oīa que ſunt in gñe relōnis.
¶ Ad illā ꝑbationē in ꝯriū dr̃ ꝙ illa diffō nō dat̃ de re-
latōe: ſed ꝺ relatiuis. ¶ Silr hoc nomē ad aliqd eſt ꝯcre-
tiue dcm̃ a relatōe: τ nō relōnis niſi ſic itelligat̃: ad aliqd
i. hitudo ad aliqd. Per hoc ſilr ad quartā rōnē ꝑncipalē:
ꝙ ꝑme ſpēs relōnis nō referunt̃ ad iuicē ſibi: nec alij: ſed
ſunt pn̄ᵃ referēdi: ſic τ oīa alia q̃ ſunt in gñe relōnis. Con-
tra iſtas duas rñſiones: ex his ſeqtur ꝙ neutra diffō: quā
ponit Ari. eēt eoꝝ que ſunt in gñe relōnis: nec ēt aliqua ꝑ
prietas: quā ipe aſſignat: τ ita oīs dterminatio Ari. eēt imp
tinēs ad gen⁹ rlōnis. ꝯña pꝫ ꝑ iducēdo i ſingulis ꝑpetati
bus: quas ponit Ari. quaꝝ nulla ꝯuenit relōnib⁹: ſꝫ relati
uis. ¶ Itē oppoᵐ nō eſt pn̄ᵐ ſui oppoſiti: igr̃ for⁹ abſolu-
ta nō eſt pn̄ᵐ ſm ꝙ aliqd dr̃ cōpatū ad aliud: ſꝫ relatio ē
hꝫ for⁹: igr̃ non eſt abſoluta in ſe: igr̃ eſt ad aliud. ¶ Item
ꝯceſſo eo qđ dr̃ nō vitat̃ difficultas argumētoꝝ ꝑncipa-
liū: q: ſi gñaliſſimū in abſtracto ſit relō: aliqd ſꝫ eā dr̃ re-
c.ō q̃lita te. latiue ad aliud. ꝑbatio hui⁹: tū q: ſm qualitatē ſꝫ qđ eſt
gñaliſſimū dicimur quales: ſm Ari. q: ſic notificat q̃lita-
tē: igr̃ ſm relōnē vt eſt gñaliſſimuꝫ dicunt̃ aliq̃ relatiua.
tū q: ſm relōnes iferiores in gñe relōnis dicunt̃ aliq̃ re-
latiua: omne aūt iherēs ꝑ ſe ꝑmo cuilꝫ ſpēi vniuoce inhe
ret ꝑ nām gñis: τ ita gñi ꝑmo: igr̃ ſm gñaliſſimum dr̃ ali-
qd relatiue. Ex hoc arguo: aut relatiuū dcm̃ ſm formaꝫ
gñaliſſimi dr̃ ad aliqd ſm aliā formā: aut eādē. ſi eādem:
igr̃ relatiuū eqꝑantie: igr̃ τ relatio illa eſt relō eqꝑantie.
igr̃ oēs iferiores relōnes. ¶ Si dicat̃ ad aliud ſm aliam
formā: igr̃ τ illi alij corrñdet alia forma: ſm quā dr̃ relati
ue ad iſtud: illa eſt eque ꝑ⁹ cū relōne: que eſt gñaliſſimū:
q: relatiuū illud eſt eque ꝑmū cū illo: igr̃ due relōnes ge-
neraliſſime eque ꝑme. ¶ Silr manet difficultas quarte
rōnis: q: ſi prime ſpēs ſint relōnes: quero an ſint relōnes
eqꝑantie: τ ita oēs relōnes iferiores erunt tales relatōes.
A. u. a. eſt pn̄ᵐ referendi aliqd dictum ſm ipſuꝫ ad aliqd

denoiatum. a. b. τ ita erunt. a. τ. b. relōnes ſuppōnis τ ſup-
pōnis. aut. a. eſt pn̄ᵐ referendi dnoiatū ab eo ad aliqd de
noiatū ab alia forma: vt. a. c. τ. b. pn̄ᵐ referēdi ad aliqd ſꝫ
eādē formā. τ tūc erunt tres ꝑme ſpēs. aut. a. eſt pn̄ᵐ refe-
rendi ad aliqd dcm̃ ab alia forma. τ. b. ſilr: τ tūc erūt qua
tuor p⁹ ſpēs: τ vlr cū omni relōni corrñdeat correlatiuū:
τ eꝫ nulla diuerſitas erit in numero relōnū τ relatiuoꝝ.
¶ Ad pᵐ iſtoꝝ dici pōt τ ꝯcedi ꝯñs ꝑmū: ꝙ illa diffō nō
eſt generaliſſimi relōnis: nec alicui⁹ ſpēꝝ: ſꝫ ei⁹ qđ dnomi
natiue dr̃ ab ea. Silr de ꝑpetatib⁹: nec tamē ſeqtur vlte-
ri⁹ ꝙ dterminatio Ari. nullo⁹ ſit ꝯueniens gñaliſſimo rela-
tiōis: q: relatio iter oīa entia eſt dbiliſſimū ens: cū ſit ſola
hitudo duoꝝ: τ ita mime ē cognoſcibilis in ſe: noſcibilioꝛ
āt eſt ſꝫ ꝙ iformat ea q̃ꝝ eſt hitudo: τ q̃re ad dterminā-
dū de relōne ꝯueniēs fuit dterminare de relatiuis: pſertiꝫ
cū ex eoꝝ cognitōe ſiue diffōne: ſiue quo ad ꝑpetates eo
rū poſſit hr̃i cognitio relōnis: q: ſi relatiui eē eſt ad aliud
ſe hr̃e ꝑportionabilr relō eſt for⁹: ſm quā hoc ſic ſe hꝫ ad
aliud. Cōſilr quo ad ꝑprietates: ſi relatiua dicant̃ ad cō-
uertētiā relō eſt forma: ſm quā aliq̃ dicūtur ad ꝯuerten-
tiā: τ ſic de ceteris ꝑprietatib⁹. Ad aliā rōnē dico ꝙ cōpa
ratio τ abſolō nō ſunt oppoſita niſi circa idē: τ iō abſolō
circa formā: τ cōparatio circa ſubꝫ iformatū for⁹: nō ſunt
oppoſita. ¶ Alr pōt dici ꝙ relō nō eſt forma cōpata: nec
abſoluta. q: n. eſt forma: ſm quā aliqd dr̃ cōpatuꝫ alteri:
iō nec ē nata dici abſoluta nec cōpata: ſic nec abſolō ſibi
oppoſita eſt abſoluta nec cōpata. Si dicat̃ abſolutū τ cō
paratū eē ꝯria imediata circa ens: verū eſt circa ens qđ ē
natū ea recipe ſic ſanū τ egrū ſūt ꝯria imediata circa cor-
pus aīalis: ſꝫ nō circa ſanitatē vel egritudineꝫ. nec. n. ſani-
tas neqꝫ egritudo eſt egra vel ſana. ¶ Ad alias rōnes dr̃
ꝙ neqꝫ ſm gñaliſſimū relōnis aliqd refert̃: neqꝫ ſm ei⁹
prias ſpēs: ſꝫ ſolūmō ſm ei⁹ ſpēs iferiores. ¶ Ad ſcđam
pei⁹ poſitā ꝯ h̃ ꝯcedit̃ ꝙ ſm oēs relōnes inferiores aliqd
refert̃: igr̃ ſm gen⁹ τc. ꝯcedit̃ ſm ipm gen⁹: vt eſt i iferio-
rib⁹: nō in ſe. Cōtra illō ſꝫ Ari. l. 4. top. ſi ſpēs ſit ad aliqd c.4.
τ gen⁹ erit ad aliqd: igr̃ ſi ſpēs ſit pn̄ᵐ referēdi ad aliqd: τ
gen⁹ erit pn̄ᵐ referēdi ad aliqd. ¶ Itē icōpoſſa icludunt̃
ꝙ gñaliſſimū ſit relatio ſine hitudo ad aliud: τ ꝙ iformā
do ſbm nō fac̃ ſbm ſe habēs ad aliud. ¶ Itē ꝑbatio ſe-
cūda non ſoluit̃: q: ſm ſpēs oēs ſpāliſſimas aliqd refert̃:
igr̃ ſm aliqđ vniuocū illa ſunt gnā̃ iſima itermedia: ſꝫ ſꝫ
cia illa aliqd refert̃: igr̃ ꝑ aliqđ vniuocū eis: qđ gen⁹ vni-
uocū eſt ſupi⁹ eis: τ ita ſemꝑ aſcēdēdo ad gñaliſſimū tan-
dē oꝫ ꝯcedere: ꝙ ſm gñaliſſimū aliqd refert̃: nec ſolūmō
ſm ꝙ hꝫ eē in iferiorib⁹: q: ſic nec eſt aliud a ſuis iferiori
bus: τ ꝑ ꝯñs non vniuocū illis. ¶ Ad ſcđam iſtaꝝ rōnū
diceret̃ ꝙ gñaliſſimū non iformat ſbam: niſi i ſuis iferio
rib⁹: q: non iformat ſbam: niſi iq̃tū eſt ens: non eſt autē
ens: niſi in ſuis iferiorib⁹. ¶ Cōtra h̃ ſaltē pt ꝯcipi ab in-
tellu relōnē iformare ſbam non ꝯcipiēdo aliquā iferiorē
relōnē iformare ſbam: q: pt ꝑus ꝯcipi ab itellu non ꝯci-
piēdo poſteri⁹: τ ita ꝯcedunt̃ oppoᵐ. ſ. ipm iformare ſbam:
τ tamē non eē relatiuū relatū ꝑ ipm: qđ eſt ipoſſe. ¶ Ad
tertiā igr̃ rōnē ꝑncipalē dcm̃ ꝙ generaliſſimū in genere
relōnis eſt ꝑncipiuꝫ referendi ad aliud: ſed non ad aliud
relatiuum ſm aliam formam genere. ¶ Conſimiliter re
latiuum dictum a generaliſſimo denominatiue dicitur
relatiue: ſed non ad aliquid relatum ſm aliam formam
genere. ¶ Contra hoc: ſi relatio ſit pn̄ᵐ referendi ad ali-
quid relatū ſm eādē formā: igit̃ eſt relatio equipantie: τ
relatiuū denoiatum ab ea relatiuū eqꝑantie. τ ita omnes
relationes τ relatiua iferiora erūt equipantie: qđ eſt icō
ueniens. ¶ Ad iſtud dcm̃ ꝙ relatiuum eqꝑarātie eſt eq-
uocum: q: ꝑpe ſumptū ꝺ aliqd relatū ad aliud ſꝫ eādē

formā spē a qua iponit̄ vnū nomen:qđ de vtroqȝ extremo relatōis talis dr̄:cuiusmodi sunt sile ꝛ eq̄le ꝛ hꝯ. trāsumptiue dr̄ relatiuū eq̄parātie omne illđ qđ eodē noīe denoīat vtrūqȝ extremū:lȝ illđ nomē nō iponat̄ ab vna for᷈ spē:ꝛ hoc scđo° ↄcedo relationē que est gn̄alissimum eē relationē eq̄parātie:ꝛ relatiuū ab ea dciū eē silr relatiuūȝ eq̄parātie:dr̄.n.relatiuū relatiui,relatiuū:sȝ relatio p̄mō sumpta est spēs hꝯ gn̄is. ¶ Cōtra.quocūqȝ mō gn̄alissimū sit relatio eq̄parātie seq̄t̄ relatiōes oēs iferiores eē illo° tales:qđ vr̄ icōueniēs:cū p̄mitas ꝛ huiꝰ relatiōes suppōnis ꝛ suppōnis nullo° sint relatiōes eq̄parantie:q2 nō dnoiant vtrūqȝ extremū aliquo eodē noīe. ¶ Ad h̄ dici pōt q̄ ois relo iferior est eq̄parātie.i.p̄m̄ referendi ad aliqđ dciū sȝ eādē formā gn̄e:vbi ēt vtrūqȝ extremū eodē noīe gn̄is noīat̄:lȝ nō quelȝ sit p̄m̄ referēdi ad aliqd sm eādē formā spē:nec vbi vtrūqȝ noīat̄ noīe spēi:dr̄ eni pr̄ sm formā sui gn̄is relatiuū relatiui:ꝛ si nō dicat̄ sȝ ꝑpriaȝ formā p̄ris:q2 sm ꝑpriaȝ formā p̄ris dr̄ pr̄. ¶ Ad q̄rtā rōnē p̄ncipalē ↄcedo:q̄ t.i.a.q̄ȝ.b.est p̄m̄ referendi ad aliqd dciū sm eādeȝ formā:puta sit.a.hoc qđ est relo eq̄parātie.b.hoc qđ est relo suppōnis ꝛ suppōnis:ꝛ relatiuum denoīatū.a.b.qđ est relatiuū suppōnis:ꝛ suppōnis: dr̄ ad relatiuū suppōnis ꝛ suppōnis: sȝ nō seq̄t̄ ex h̄ ipm eē relatiuū eq̄parantie:nisi sumēdo scđo° sic dciū est prius. ¶ Et si forte querat̄ diuisio huiꝰ gn̄is qđ est.b.quō eiꝰ p̄me spēs se hn̄t:pōt cōcedi q̄ referant̄ mutuo īter se vt si vnū sit relatiuū sm po᷑m actiuā:ꝛ reliquū sm po᷑m passiuā:ꝛ vlterius pōt cōcedi q̄ spēs coꝝ referant̄ inter se vt pr̄ ꝛ calefactiuū que sunt spēs p̄mi gn̄is ad filiū ꝛ calefactibile que sunt spēs scđi ꝛ ꝑportionabilr̄ est dōm de relationibus corn̄idētibus. ¶ Ex his patēt tot qualr̄ relatiōes rōnis se habeāt ad genꝰ relonis:ꝛ iuxta hoc quō entia rōnis si in gn̄e:ꝛ quō illud sit itelligēdū.iter ↄdictoria nō est mediū:ꝛ quō oppō se hȝ ad illa q̄tuor:i que diuiditur iferiꝰ in hoc libro:ꝛ quō sm relonē vt est gn̄alissimuȝ aliqd refert̄:ꝛ ad que referat̄ qđ ab eodē denoīatiue dr̄: ꝛ quō equoce dicunt̄ aliq̄ relatiua eq̄pantie:ꝛ q̄lr determīatio Ari.sit ↄueniēs que est de relatiuis cuȝ sole relones sint in hoc gn̄e vt spēs ꝛ quō huius gn̄is sunt tm̄ due p̄me spēs ꝛc̄.que patent inspicienti.

¶ Si ergo sufficienter coꝝ que sūt ad aliquid: diffinitio assignata est:aut nimis difficile:aut impoſſ̄e est soluere:quoniam nulla substantia eorum que sunt ad aliquid dicit̄. Si aūt non sufficienter: sed sunt ad aliquid quibus hoc ipsuȝ est esse ad aliquid quodammodo se habere:fortasse aliquid contra ista diceret̄ ꝛc̄. c.eodem.

Questio. XXVI.

Queritur An scđa notificatio relatiuoꝝ quā ponit Ari.sit ↄueniēter data. Et nō vr̄: q2 illa nulli in gn̄e relonis ↄuenit:igr̄ nō ↄuenit gn̄alissimo relonis. ꝑbatio an̄tis:q2 si eē relonis eēt ad aliđ se hr̄e: h̄ eēt per aliā relonē illiꝰ:igitur alterius esse eēt ad aliud se hr̄e pari rōne:ꝛ sic in īfinitū:quaꝝ semp posterior eēt relatio p̄oris:quod est icōueniens. ¶ Itē illa diffō:aut est forme relationis in se:quod per argumētū p̄cedēs est improbatū:aut subīci in se:qđ falsum est:q2 eius esse non est ad aliud se hr̄e:q2 ipm sm se est res alterius gn̄is ꝛ absolutum:aut subīci iformati tali forma:ꝛ tūc est entis per accidēns:quod est icōueniēs:quia eius nō est diffinitio sm

t.c.4. ꝛ idē Aristo.6.metaphysice.nullius igit̄ est notificatio illa:qđ est icōueniēs. ¶ Itē gn̄alissimū est p̄dicabile de qualibȝ sui spē:sȝ hoc nō pōt eē nisi sm q̄ signat̄ in singulari:illa aūt notificatio dat̄ de aliquo sm q̄ signat̄ in plali:igr̄ nō de ipso gn̄alissimo. ¶ Itē hec notificatio nō vr̄ ↄuenire oibꝰ q̄ sunt in gn̄e relonis:multa.n.dicunt̄ ad aliđ.q̄ꝝ esse eēnt.alr̄ non est ad aliud se habere essentialr̄. ¶ Ad oppositum est Aristo.

Dicitur ad qōnē q̄ duplicia sunt relatiua.quedam sm eē ꝛ alia sm dici. P̄ria notificatio Ari. dat̄ de relatiuis sm dici.s.ad aliqd dicunt̄ quecūqȝ hoc ipm q̄ sunt alioꝝ dicunt̄ vel quōlȝ alr̄ ad aliud. ¶ Secūda notificatio quā magis approbat.s.ad aliqd sunt q̄ꝝ hoc ipm eē est ad aliud se hr̄e:dat̄ de relatiuis sm eē. Cōtra hāc distinctionē:aut diuisio dat̄ per oppo᷑:aut nō.si nō:nō valet.si sic:igr̄ relatiua sm dici nō sunt relatiua sȝ eē:igr̄ nō sunt relatiua.igr̄ relatiua male diuidunt̄ in illa. Silr̄ si sunt oppo᷑ sequit̄ q̄ relatiua sm eē nō sunt relatiua sm dici:qđ est falsuȝ. ¶ Si dicat̄ q̄ mēbra debēt intelligi cū p̄cisiōe:seq̄tur q̄ relatiua sm dici sunt tm̄ sȝ dici:ꝛ ita illa nō veriꝰ eēnt relatiua q̄ȝ nigrū dciū albū est albū. ¶ Itē alteꝝ mēbrū diuisionis ↄuertit̄ cū diuiso:idē eni est hō absolute ꝛ hō sȝ eē. ¶ Itē illa notificatio que ponit̄ relatiuoꝝ sm dici nulla est:tū q2 illa competit substātijs que nullo° sunt ad aliqd sȝ Ari.qui hoc hȝ pro incōueniēti:tū q2 sm illā disciplina dr̄ relatiue ad disciplinatū:q2 eiꝰ:ꝛ pari rōne albedo ad albū:ꝛ pari rōne oīa accidētia ad sbm:q2 coꝝ dicunt̄.ex illa igr̄ notificatione nullum coꝝ pōt ↄcludi eē in gn̄e relationis.

Dicendum igr̄ q̄ relatiua nullo° diuidunt̄ in relatiua sm eē ꝛ relatiua sȝ dici:q2 sumendo mēbra p̄cise relatiuū sm dici non est magis relatiuū q̄ȝ hō mortuus est hō.forte tn̄ entia sic diuidunt̄:q̄ q̄dā sunt relatiua sm eē:vt illa que denoīatiue dicunt̄ a relonibus:q̄dā autē sunt relatiua sm dici:vt que sunt in alijs gn̄ibus ꝛ sm aliquā hītudinē dicunt̄ ad alia:illa tn̄ simplr̄ loq̄ndo nō sunt relatiua. Sȝ vere relatiuoꝝ q̄dā dicunt̄ sm suā ꝑpriā formā ad aliud:vt q̄ sunt p̄ ꝛ ꝑprie relatiua:alia sunt vere relatiua:ꝛ nō dicunt̄ sȝ ꝑpriā formā ad alia:vt sunt relatiua sm genus. Illa n.sunt ꝑ se relatiua sed non p̄:ꝛ dicunt̄ ad alia sm formā sui gn̄is:vt si scia sit ꝑ se relatiuū ipoſſ̄e est illud qđ est eiꝰ spēs sm illaȝ signationē nō eē relatiuū:q2 tūc genus ꝛ spēs nō eēnt in eodē gn̄e:sȝ nō est p̄mo relatiuū:q2 nō sm illud qđ supaddit suo gn̄i:ꝛ iđ dr̄ ad correlatiuū gn̄is sm ipsum genus. ¶ Dicēdū igit̄ q̄ notificatio Ari.scđa est ↄueniens de relatiuis:q2 idicat rōnē coꝝ inq̄ȝtū sunt relatiua:vt patebit rn̄dendo ad rōnes. ¶ Ad p̄m̄ igr̄ dicendū est cōcedendo q̄ illa notificatio non dat̄ de relone:sed de relatiuis dcīs denoīatiue ab eis.quare aūt illa diffiniat ꝛ non relatiōes: ꝛ eorum ꝑprietates ponat:dictū est in precedenti qōne. ¶ Ad aliū dico q̄ illa notificatio nō ē relatiōis absolute vt signat̄ in abstracto:neqȝ subīci absolute:neqȝ totiꝰ aggregati:sed forme vt iformat sbȝ eo mō quo signat̄ ꝑ nomē ↄcretū dictū a gn̄alissimo relonis:ita q̄ ly vt:non dicat p̄tē eiꝰ quod signat̄ sed mediū. ¶ Ad 3᷑ dictū est p̄us quare relatiua eq̄pantie diffiniant̄ in plali ↄuenientiꝰ q̄ȝ in singulari:cū hꝯ sit illud quod hic diffinit̄:sic patet ex precedēti qōne. ¶ Ad 4᷑ dicēdū q̄ illa rō ↄuenit oibus eēntialr̄ que sunt in gn̄e relonis vt denoīatiue dicta a relationibꝰ:si aūt sint que dicant̄ ad aliud ꝛ nō habent hāc rationem non sunt relatiua nisi sm quid.

¶ De p̄a ꝑprietate ꝛ scđa que sunt recipe ↄria ꝛ suscipe magis ꝛ minus. Notādū q̄ ille nō isunt per se relationibus:neqȝ forte relatiuis:sed tantūmō rōne coꝝ in q̄bus ꝑ se fundat̄ relatio.vnde que fundant̄ in formis suscipiētibus magis ꝛ minus: vel ↄrietatem recipiunt hec sicut Additio.

silitudo fz albedinē recipit magis z minus z 3riū: qz z albedo in q̄ fundaṫ: silitudo āt q̄ ē fz aliq̄ q̄ sṫ i q̄rta spē q̄litatis nō suscipit 3riū nec magis z minus: qz nec illa suscipiūt in qb' illa silitudo fundaṫ: z h loq̄ndo de pª p̄petate de 3rietate p̄pe dcā. Tū qz si ille duc p se iessent relatōibus posset eē mot' in gñe relatōis: qz posset eē acq̄si° ptis post ptē alic' forme in gñe relatōis: z talis acq̄si° est mot' fm
c.4. Cōmen. sup 3° physico℞. fz 9ñs est icōueniens. s. motū eē per se in gñe relatōis: qz est 3 Aris. in. 5. phy. tū qz si l for°
t.c.5. relatōis eēt suscipe magis z minus relatiuū dcm̄ fz magis p se referreṫ ad duo. s. ad aliqd dcm̄ fm minus fz eādē for^am: z p̄ter h ad illō ad qō tale relatiuū absolute dr̄. vbi gr̄a: silis diceret p se ad min' sile: z p̄ter h ad illud ad qō suū positiuū referṫ. s. sile: sed 9ñs vr̄ icōueniens: qz 3 Aris. 5. meta^e. qui hz pro iconuenienti q idez bis referatur. i. ad duo. ¶ Propter h vr̄ dōm q ille p̄petates p ac
t.c.20. cidēs isunt relatiuis: nec obstat auc̄itas Aris. in 3riuz: qz nihil vr̄ fm p̄pazopionē determinare de relatiuis ante illā ptē vbi icipit iprobare p^am notificatōez relatiuo℞: sz ad min' nullū relatiuū dr̄ p̄pe 3riū ei cuius est relatiuū: sz accidat aliqd idē vni eē relatiuū z alij 3riū: vt scia 3riatur ignorātie: z ad illud nō referṫ: sz ad scibile.

¶ Videntur autez ad aliquid simul esse natura zc. ca. co. Qō. XXVII.

DE quarta p̄prietate queriṫ vtꝝ relatiua sint siml' nā.
c.ó spe. Et nō vr̄: qz fz Porphy^m. gen' referṫ ad spēz z eõ. sz hec nō sunt sil' nā: qz illud est pus nālr a quo nō 9uertiṫ sbsistēdi 9ña: hõ ē gen': qz a spē ad gen' tz 9ña z nō eõ. igr̄ zc. ¶ Cōsilr pt argui fere i oib' itentōib' relatis adiuicē: vt° p̄ma sba z scda ō vli z ptic̄lari.
C. de dña ¶ Itē fz Porphy^m. soz. senex differt a se pueto: sz dña ē quedaz relatio. igr̄ soz. senex z soz. puer referunṫ ad inuicem: sed hec nō sunt simul nā. ¶ Ita potest argui de oibus que nō sunt eadē: sed ordinata ad iuicē quo ad istas relatiōes: dña z diuersitas. ¶ Itē scibile z scia referunṫ ad iuicē z non sunt simul nā: qz destructo scibili destrui
b i lra tur scia z non eõ. Silr de sensu z sensibili vt arguit Aris. qz destructo sensibili destruitur corpus aialis: sz non corpus vt genus in gñe subē: vel vt est in gñe q̄ritatis: quia destructo corpe aialis destruitur sensus: quia sensus ē in corpe vt in subto: z si sit in aia vt in pn° vel causa: igitur a p̄mo ad vltimū destructo sensibili destruitur sensus: sed non ecōuerso: qz sensus destruitur destructo aiali: sed destructo ai. aī non opz sensibile destrui. pñt enim illa manere adhuc ex qbus est aial: qz sṫ nālr p̄ora aiali. ¶ Isto mō 9tingit arguere de oibus relatiuis fm tertiū modū:
t.c.20. qui poniṫ in q̄nto meta^e. s. que referuntur vt mensura z mēsurabile z ecōuerso. ¶ Itez pr̄ dr̄ relatiue ad filiū z pr̄ potest manere destructo filio: igr̄ non sunt simul nā. p̄batio minoris: tū quia destructo isto filio pōt ali' fili' manere ad quē pōt pr̄ dici: tū qz destructo filio possibile est nullā mutationē fieri circa subm̄ p̄nitatis: sed ipole vr̄ formā talē p̄us exñtem in subto postea non eē in subto nisi subm̄ muteṫ: ergo ipole est p̄nitatē p̄us exñtem in isto postea non eē in isto pp solā destructionē filij: igr̄ destructo filio manebit iste pr̄ sic p̄us. Tū qz pr̄ dr̄ eo q genuit: impole aūt est eum qui genuit non genuisse: qz ois p̄positio vera de p̄terito est nec̄ia: igr̄ ipole est eū qui aliq̄n est pr̄ postea nō eē p̄rem: nec̄io igr̄ pr̄ manet ēt destructo filio. ¶ Itē p̄us inq̄ntuz p̄us referṫ ad posteri' iq̄ntū posterius: z cā inq̄ntū cā referṫ ad cātum: sed p̄us inq̄ntum p̄us non est simul nā cū posteriori: neqz cā cū causato: igitur neqz oia relatiua sunt sil' nā. ¶ Itē relatiua fz gen' sunt per se relatiua: qz in co℞ per se itellectu sunt co℞ gña fz que referunṫ: z nō hñt alia correlatiua q̄ correlatiua gene℞: sed correlatiuū gñis est simul nā cū gñe qō est p̄us nālr spē. igr̄ z illud correlatiuū est p̄us nālr spē: igitur zc. ¶ Ad oppo^m est Aris. ¶ Itē oia relatiua dñr ad 9uertētiā per ipm in tertia p̄petate. i. fz mutuā depēdētiā: igitur neutrū est p̄us altero: qz qua rōne hoc eēt p̄us illo: eadē rōne z eõ illud p̄us isto: cū mutuo depēdeāt: z ita idez res eiusdē eēt p̄us z posteri': qō est inconueniens.

Ad qōnem dōm q illa relatiua que mutuo per se referunṫ: ita q vni' eē sit ad aliud se hr̄e z eõ sunt sil' nā pp rōnē Aris. qz posito vno poniṫ reliquū z eõ: z destructo vno destruiṫ reliquū z eõ: si tamen sint relatiua per accñs vl' nō per se relatiua mutuo: non opz q sint sil' nā. per accñs relatiua sunt que nō fm suas formas dicūtur ad iuicē: z nō mutuo depēdent: quo℞ vnū fm suā p̄priā formā depēdet ad aliud: z reliquū eõ fm suā formā nō depēdet ad ipm: cuiusmodi sunt que referūtur vt mēsura z mēsurabile ad inuicem: scia enim per se dr̄ ad scibile: sed scibile non ad sciam nisi qz scia ad
ipsum fm Aris. 5. meta. ca°. de ad aliqd. ¶ Ad rōnes ad t.c.20.
p^am dōm q itentiones gñis z spēi referunṫ ad iuicem z sunt simul nā: sed qō subest intētioni gñis nō inq̄ntū ei attribuitur illa intētio: sed inq̄ntum existit: p̄us est eo cui attribuitur intētio spēi: z iter illa que subsunt est 9ñtia non mutua: sed iter intētiones est 9ña mutua. de illis eniz sequtur si genus est: spēs est: z eõ. Subiecta aūt ha℞ intētionum sunt relatiua p accñs hõ relatiua nō opz sil' eē nā. ¶ Ad scdaz. soz. puer z soz. senex sunt relatiua per accñs: qz in relatiuis eq̄parātie vtrūqz per se extremū est aliqd noiatū eodē noie. vnde hec per se extrema sunt differēs z differēs. z illa sunt sil' nā. cū enim soz. est puer est differēs a soz. sene: z cuz soz. est senex est differēs a soz. puero: qz vtrūqz est simul differēs ab alio: lz non vtrūqz sit simul. ¶ Ad tertiā illa rō ve℞ 9cludit de relatiuis que nō depēdēt ad se mutuo. ¶ Ad. 4. dico q lz sola sba p̄ris posset manere dstructo filio: tñ pr̄ nō pt manere. ¶ Cū p̄baṫ oppo^m ad p^am p̄bationē dico q pr̄ nō referṫ ad hūc filiū nisi per accidēs: ad filiū aūt per se: z iō destructo hoc filio: dūmodo maneat alius fili' pōt z pr̄ manere: qz nō opz relatiuū esse sil' nā cū suo correlatiuo per accñs. ¶ Ad aliā probatōez dico q pole est for^am realē inesse subto vel nō inesse sine mutatione subti in se: qz qō inest subto tm̄ in cōparatiōe ad aliud pōt illi nō iesse tm̄ altero trāsmutato. ¶ Ad tertiā probationē si 9cedaṫ aliq̄n p̄rem nō posse nō eē p̄rez 9cedēdū est aliq̄n filiū nō posse nō eē filiū: qz sic de eo q genuit semp est ve℞ dicere q genuit: ita de eo qui genit' est semp ve℞ est dicere: qz genit' est: lz nō semp existat: z per 9ñs sp manet fili' sic z pr̄. ¶ Sz si dicaṫ p̄re existe z nullo exñte qui est fili' ve℞ est dicere q pr̄ est z fili' nō ē: qz eē q̄n p̄dicaṫ scdz adiacēs p̄dicat eē existere fz Boetiū: igr̄ non sunt simul nā. Dici pōt q relatiua sunt simul fm illud eē qō est eis propriū inq̄ntum sunt relatiua: sed illud non est eē existere: qz hoc accidit eis inq̄ntum referuntur: z ideo vnum relatiuū pōt sic eē non existēte alio: vnde hec 9ñtia non tenet. pr̄ est, hoc est existit: igiṫ fili' est. s. existit: lz teneat fm mōdo eē vt est propriū p̄ris inq̄ntum refertur z 9sile eē filij: z ita intelligenda est 9ñtia Aris. qua probat relatiua simul eē nā. ¶ Ad q̄ntā dico q iste itētiones p̄us z posterius. cā z effcūs referūtur ad iuicez z sunt simul nā: sed non res que subsunt. ¶ Contra hoc: qō est simul cū posteriore inq̄ntum posteri' est posteri': si igr̄ p̄us inq̄ntū p̄us refertur ad posteri' inq̄ntuz posterius: z ita esset simul cū posteriori p̄us inq̄ntum p̄us eēt poste

rine:ſ3 h ē incōueniēs loq̄ndo de icētiōib⁹:q2 p̄dicaē op-
positū de oppo⁹. ¶ Ad h pōt dici φ maior ppō vā in ſu
mēdo ſil eodē mō q̄ ſumūē p̄us τ poſte. ſic nō ē in ppo⁹:
q2 p̄us τ poſte. ſumunē p ipſis intētiōib⁹: τ ſil ſumiē pro
ſimultate nāe. ¶ Uel alr̄ φ p̄us τ poſte. ſumunē ſm rem:
ſil aūt ſm rōnē. Sz tūc vr̄ ſeq φ relatio p̄oris τ poſterio
ris ſit tm̄ ſm rationez ſi extrema ſint tm̄ ſm rationem.
¶ Ad ſextā dicendū. φ illa ratio ↄcludit verū de corre
latiuis generū ad que dr̄ aliq̄ alia relatiue ſm genus.
inter illa enim nō eſt dependentia mutata per ſe.

¶ Ex his ergo manifeſtū eſt: φ ſi qs aliqd eo-
rū que ſunt ad aliqd: diffinite ſciet: τ illud ad
qd̄ dicitur: diffinite ſciturus eſt: qm̄ eoꝝ eſſe:
que ſunt ad aliqd τ c̄. capitulo eodem.

Ueritur Utrū in diffōne vni⁹ re
latiui nec̄iuz ſit ponere
ſuū correlatm̄. Et nō vr̄: q2 oē ponēdū in
diffōne eſt p̄us: τ noti⁹ τ genus vl' dr̄ia re⁹
diffiniti: ſz re⁹ relatiui diffiniti nl'lo iſtoꝝ
mōꝝ ſe hȝ ſuū corre⁹. g̃ τ c̄. minor pz quo
ad duo p⁹ mēbra p arg⁹ ad op⁹ ad p̄ceden
tē q̄ōnē. ¶ Itē oīs diffō indicat eēntiā diffiniti: ſz vnum
relatiuū nō ē eēntia alteri⁹: q2 relatiui eſſe eſt ad aliō ſe
hr̄e: aliō āt dic̄ diuerſitatē eēntialē: igr̄ τ c̄. ¶ Itē i diffō-
ne vni⁹ oppoſiti nō dȝ poni alteruȝ: relatiua ſūt oppoſita
g̃ τ c̄. pbō maiorē. tū q2 ad oīa oppoſita ſequūē ↄ̄dicto-
ria: τ in diffōne vni⁹ ↄ̄dictoꝝ nō dȝ poni alteꝝ: ergo nec
in alijs oppoſitl. ↄ̄ñā pz: q2 ad c⁹ diffōnē non ptinet ↄ̄ñs
nec añs. tū q2 quelȝ ps diffōnis pōt p̄dicari de eo de quo
t.c.z3. τ diffinituȝ p̄dicaē. p Ar. in ↄ̄ſideratiōe z⁹ ſcdi libri topi.
g̃ ſi i diffōne vni⁹ oppoſiti ponereē alterū. duo oppo⁹ p̄di
in poſt carenē de eodē: qd̄ eſt incōueniēs. minor pz in illo caplo.
p̄dicamentis Quotiēs aūt ſolet opponi. vbi Ar. enumerat vnaȝ ſpēm
oppōnis relatiuā oppōnē: τ exēplificat vt dupluȝ dimi-
diū. dans itelligi φ h ſeq̃ē in oīb⁹ relatiuis. ¶ Si dicaē
maiorē eē verā tm̄ in alijs oppoſitl a relatiuis. ¶ Cōtra.
ↄ̄ria τ ↄ̄dictoria ſūt relatiue oppo⁹: q2 ↄ̄riū dr̄ ↄ̄rio ↄ̄riūꝝ
igr̄ ſi vnū ↄ̄riū nō diffiniaē p alteꝝ: nō oē relatm̄ diffinieē
t.c.i3. p ſuū correlatm̄. ¶ Itē oīs dr̄ia ſm ſpēm eſt ↄ̄rietas ſm
t.z4. Ar. in. io. meta. ſed relatiue oppo⁹ dr̄nt ſpē. igr̄ ſunt ↄ̄rias
igr̄ ſi maior ſit vā de ↄ̄rijs: τ de relatiue oppoſitl erit vā.
t.c.z8. ¶ Itē idē ſig̃t nomē τ diffō. p Ar. in. 4. meta. ſed nomē
relatiui nō ſignat ſuū correlatiuū: q2 tc̄ eēt nugatio expri
mēdo vnū cuȝ alio: igr̄ nec in diffōne dȝ poni reliquum.
¶ Itē aliq̄ eſt bona diffō relatiui vbi nō poniē ſuū cor-
relatm̄: vt hec. ſpēs eſt: q̄ p̄dicaē de plib⁹ drn̄tib⁹ nuō τ c̄.
vbi i nō poniē genus ad qd̄ dr̄ ſpēs relatiue: igiē nō ſemp
dȝ relatiuū diffiniri p ſuū correlatiuū. ¶ Itē oēs rōnes
facte ad p̄cedentē q̄ōnē q̄ pbāt vnū relatiuū poſſe eē ſiñ
altero pbāt vnū nō eē diffiniēdū p alterū: nihil. n. diffi-
niē p illō ſine q̄ pōt eē. ¶ Ad oppo⁹ ē Porphi⁹ in cap. de
ſpē. d. φ gen⁹ dr̄ ad ſpēȝ τ eꝯ: iō nec̄e eſt in vtroruq3 rōni-
bus vtriſq3 vti. ¶ Itē Ar. hic dicit. φ impoſe eſt vnum
relatiuū diffinite cognoſci niſi cognoſcaē alteꝝ: ſz qlȝ i-
cōplexū diffinite cognoſciē: cū cognoſcaē p ſuā diffōnez:
igr̄ ipoſe eſt vnū relatm̄ cog̃ſci p ſuā diffōnē niſi cognito
altero: igr̄ vnū nec̄io eſt ponēdū in diffōne alterius.

Hoc pōt ↄcedi: q2 eē eēntiale relatiui eſt ad aliud
ſe hr̄e: diffō aūt idicat eē eēntiale diffini-
ti. igiē diffō relatiui dȝ indicare ſuum eſſe ſe hr̄e ad aliō:
qd̄ nō pōt niſi i ea ponaē correlatiuū ipſi⁹ diffiniti: igr̄ τ c̄.
Iſtud aūt veꝝ eſt nō tm̄ de relatiuis mutuo depēdētib⁹:
ſed de q̄buſcūq3 q̄ eēntialr̄ depēdēt ad alia: φ illa alia po
nenda ſunt in eoꝝ diffōne: ſz nō mutuo ſe diffiniunt niſi
que mutuo adinuicē p ſe depēdēt: qd̄ nō eſt veꝝ de relati
uis p accn̄s: neq3 de relatiuis z⁹ mō relatis: vt menſura τ
mēſurabile: neq3 de relatiuis ſz genus. ¶ Ad p̄mā rōnē
ma. eſt vā de diffōne que daē tm̄mō p eēntialia: cuiuſmōi
eſt diffō ſube vel ad minus abſoluti: nō reſpectiui: q2 eniȝ
reſpectiua eēntialr̄ mutuo d̄pēdēt: iō mutuo ſe diffiniūt:
ſz neutrū ſit p̄us altero. ¶ Ad z⁹ maior eſt vā tm̄ de dif-
finitiōe que daē ſine additamēto: cuiuſmodi nō eſt diffō
relatiui neq3 alicui⁹ accn̄tis. tn̄ in diffōnib⁹ aliquoꝝ accn̄-
tiū tm̄ addiē ſubȝ p̄ter eēntiā diffiniti. in diffōnib⁹ relati-
uoꝝ eſt ſubm τ correlatm̄: τ hoc: q2 relatm̄ ad plura de-
pēdet q̄ aliō accn̄s: qd̄ dr̄ abſolute. ¶ Ad z⁹ pōt negari
maior de relatiuis τ ↄ̄rijs trāſūptiue dictis τ p̄uatiue op-
poſitl: q2 in his oīb⁹ poſe eſt vnū oppo⁹ diffiniri p alteꝝ.
¶ Ad p̄mā pbōnē maioris forma argumēti nō valȝ. pz
in alijs. ad ſubaȝ ſeq̃ē nō q̄litas: τ ad diffōnē hoīs nō pti-
net nō q̄litas: ergo nō ſuba. nō valet. neq3 illa regula ſum
pta. ſ. ad cui⁹ diffōnē nō ptinet ↄ̄ñs nec accn̄s: vā eſt: niſi
de ↄ̄ña ſuperioris τ infe. in eodē gñe. q̄lis ↄ̄ña nō eſt inter
ↄdictorie oppo⁹ τ relatiua: q2 negatio ex pte ↄ̄dictorioꝝ
nō eſt ſupius in gñe ad alteꝝ relatiuū. ſicut nō pr̄: nō eſt
ſupius ad filiū. ¶ Ad aliā pbōnē pt dici. φ oīs ps diffō-
nis eo mō quo poniē in diffōne pōt p̄dicari de diffinito: τ
ita vnū relatiue oppo⁹ nō poniē in diffōne ſui correlatiui
in recto ſm φ ei opponiē: ſz in obliquo: vt hui⁹: vel huic: τ
ſic de eo p̄dicaē: lȝ. n. pr̄ nō ſit filius: eſt tn̄ filij. ¶ Pōt ēt
negari minor: q2 nō oīa relatiua ſunt relatiue oppo⁹: ſed
tm̄mō ſi ambo oppo⁹ mō ſumanē re⁹ eiuſdez. ¶ Ad 4⁹
maior eſt vā diffōne ſube que daē tm̄ p eēntialia. ¶ Cō-
tra. ſaltē ſi relatiuū diffiniaē p correlatiuū: oȝ correlatm̄
ſaltē eē de intellectu relatiui: q2 nihil diffiniē p aliqd̄ ſine
quo pōt cōplete itelligi: ſz ↄ̄ñs eſt falſuȝ: q2 pari rōne da-
reē ſuū correlatiuū itelligi qñ exp̄mereē cuȝ eo: τ tūc eēt
nugatio: q2 idē bis diceretē. ¶ Dr̄ φ relatiuū qñ exp̄miē
cū ſuo correlatiuo nō ampli⁹ itelligiē p ipm: ſz daē intelli
gi qñ nō exp̄miē: qd̄ vr̄ Ar. innuere vbi dicit. φ in relati-
uis nō eſt dandū idē ſignificari. i. dari itelligi p ipſa rela
relata ſeparata: τ per ipſa vnita cum ſuis correlatiuis: τ p
hoc docet vitare nugationē in alijs. ¶ Contra. quero de
noie ipoſito vni relatiuo ſi dat intelligi aliud correlatm̄:
aut hoc eſt ex impōne: aut a nā: ſiue ſic: ſiue ſic; ſeq̄tur φ
nō ſit variatio circa ipm ſumptū abſolute τ iūnctuȝ alij
correlatio quo ad alterū iſtoꝝ: nec ēt erit variatio ad ipſȝ
effectum: qn eq̄lr ſemp daē correlatm̄ intelligi. ¶ Item
correlatiuū nō daē intelligi p hāc vocez ſui correlatiuo
niſi p hoc φ relatiuū ſignaē p eā: ſz circa hāc cauſaz non
eſt variatio: qn hoc relatiuuȝ vniformiter ſignificeē: ſiue
exp̄maē aliō cū eo ſiue nō: g̃ nec erit variatio quo ad hoc
φ aliō relatiuū daē itelligi. ¶ Ad p̄muȝ iſtoꝝ dr̄ φ vox
ipoſita ad ſignan⁹ vnū relatiuū nullo⁹ eſt ſignū alterius
neq3 a nā: neq3 ad placitū: ſz q2 relatiuū qd̄ p ipaȝ ſig̃tur
nō pōt itelligi ſine ſuo correlatiuo: iō oȝ itellecto iſto cor-
relatiuo p hāc vocē correlatiuū eiuſdē intelligi: qd̄ fit qñ
aliud correlatiuū p aliā vocē exp̄miē: τ ēt qñ nō exp̄miē:
ſz nō: q2 hec vox aliq̄ mō ſit ſignū illi⁹. vñ ↄcedo ex parte
vocis ſignantis nullā accidere variationē exp̄ſſo correla
tiuo vel nō: neq3 ex pte eius qd̄ ſignaē per vocē: qm̄ ſemp
ad eius intellectū: oȝ correlatiuū intelligi: ſz ſola varia-
tio eſt ex hoc φ correlatiuū exp̄ſſum vel nō expreſſuȝ per
pp̄iā vocē: daē intelligi p hoc relatiuuȝ: τ illa diuerſitas
eſt valde accn̄talis relatiuis. ¶ Ad ſecundū pz: q2 p hanc
vocē impoſitā relatiuo nullo mō daē intelligi correlati-
uum: ſed per ipm cui hec vox iponiē intelligiē aliud cor-
relatiuū: qñq3 expreſſuȝ p ipſaȝ vocē: qñq3 non exp̄ſſum.
¶ Contra hoc: q̄cq̄d eſt ſignū ſigni eſt ſignuȝ ſignati: ſed

hec vox ipolita huic relatiuo est signū huius relatiui: z h
relatiuū est signū correlatiui: igr hec vox iposita huic re-
latiuo est sig^m sui correlatiui: lz nō imediatū. ⸿ Ad h dr
q maior est vā: qcqd est sig^m signi est signū signati: ita q
signū intermediū nō variet in cōparatiōe ad pimū signū z
vltimū signatū: qd nō accidit in ppo^to: q2 ex̄ncū ē relati-
uo inq̄tū dat itelligere suū correlatiuū signi p hāc vocē z
ecōuerso. ⸿ Ad 5^m dr. q eiusdē pnt esse multa p se relatiua: z fz
hoc potest esse alia diffinitio cōueniens: vbi ponit vnū cor
relatiuū: q̄uis non ponat reliquum. Qō. XXIX.

c.c.20. Queritur pp h Utrū idē possit p se referri ad diuersa. q n
vr: q2 Ar. 5. meta. c° de relone. hz p icōue-
niēti q idē bis dicat. i. referat ad duo cor
relatiua. ⸿ Itē si aliqd relatiuū sit. a. pos-
set referri ad duo p se. s. vt ad. b. z. c. seqt
q idē possit sil eē: z nō eē: ons falsuz: igit
ans. pbō ontie: q2 illa duo correlatiua ei^9: vt. b. z. c. nō re-
ferunt sibiinuicē. igr vnū pōt eē sine altero. vt. b. poterit
eē. c. nō existe: fz. b. existe est. a. c. nō existe nō est. a. g idez:
vt. a. poterit sil eē: z nō eē. Itē relatiui eē est ad aliō se hre:
fz ad duo nō est eadē hitudo g eē vnū vni^9 relatiui nō est
se hre ad duo. g nullū vnū relatiuū eēntialr p se refert ad
duo. ⸿ Itē si sic eiusdē relatiui possent eē due diffōnes: z
ita idē relatiuū sil posset eē cognitū z icognitū qd vr incō
ueniēs cū vni^9 icōplexi sit tm vna cognitio. ⸿ Ad oppo^m
c.1.z.9. ois spēs relatiui dr ad illud ad qd suū gen^9. p Ar. 4. topi.
z pter h pōt hre suū correlatiuū aliō a correlatio sui gnis:
igr refert ad duo p se. ad correlatiuuz. n. gnis refert p se:
q2 ad qdcūq3 eēntialr depēdet genus z spēs. ⸿ Itē spēs
refert ad gen^9: z ad idiuidua: igr ad duo: alr nō assignaret
c.de spē Porphy^9 tres vl duas ei^9 diffōnes: igr zc. ⸿ Itē silius p
se refert ad minus silē: z pter h refert ad illud ad qd silē
absolute refert: igit ad duo: ita ōtingit arguere de oi rela-
tiuo dicto fm magis z minus q magis refert ad minus
z ecōuerso: z pter h ad illud ad qd relatiuū simplr refert.

Ad istud dici pt q idē p nō refert ad duo. i. fz p-
priā suā rōnē: q2 tūc nō eēt vnū eēntialr.
sic pbat vna rō in ōtrariū: p se tm pōt aliqd referri ad duo:
nō oino diuersa: fz quoz vnū includit alteruz aliquo^9. sic
pbāt rōes ad op^m: q2 aliqd fz ppaz formā pt dici ad vnū:
z fz formā sui gnis ad aliō: ad qd n dr p: q2 n fz ei^9 ppam
rōez fz quā distiguit ab alijs spēb^9: lz p se: q2 fz gen^9 qd ē
de ei^9 p se itellu. ⸿ Ad argu^m pz fere. ⸿ Ad p^m. Ar. hz p
icōue^m. p aliqd p referat ad duo sic ad itelligētē z itel^r fz
q ibi logt. vel forte ad duo oino diuersa: cuiusmodi sunt
aliq̄ duo. ⸿ Ad aliō dico. q. b. z. c. existib^9 duob^9 ad que
refert. a. p se vel nō est dōvnū illoz eē altero nō existe.
sic si vnū includat alterū: vel nō segt ei^9 eē ad eē vtriusq3:
sed tm ad eē sui pmi cū esse eius non stat non esse alterius
qd est eius per se: correlatiuuz: lz nō p°. ⸿ Ad 3^m dico. q
ad duo oio diuersa nō est eadē hitudo eque p. lz posset eē
ad duo includētia se ad vnū p: ad reliquū p se: z si non p°.
⸿ Ad 4^m pz: q2 nō hz duas diffōnes fm ppriā rōnē. sed
vnā talez z aliā fm rōnē sui gnis: z forte nō sūt simplr di-
cende due diffōnes: q2 illa que est ei^9 fm rōnē sui gnis est
ps diffōnis que est ei^9 fm ppriā rōnē suā. iuxta hoc pz ad
gntā rōnē pcedētis qōnis. ⸿ Ad pmā rōnē in oppo^m cō-
cedēdū est spēm relatiui referre ad correlatiuū sui gnis:
fz nō pncq3 ēt ē correlatiuū gnis diuersuz simplr a pmo
correlatiuo spēi: fz forte in eo includit: q2 fm Ar. 2° topi-
c.20.z ide. coz. in relatiuis est ōtria in seipo: ita q si ad relatiuuz ex
vna pte sequat relatiuū ad correlatiuū pmi segt correla
tiuū scdi. ex quo vr seq q correlatiuū p^m gnis sit superius
ad correlatiuū spēi: sic z genus ad spēm. qd manifeste dr

in. 4. topicoz. 7^a ōsideratiōe de relatiue oppositi. ⸿ Ad c.4.z inde.
aliō dōm. q spēs p refert ad genus: fz p rōnē sui gnis: qd
est vle: refert ad idiuidua: sicut oē vle dr ad illa de qbus
pdicat: z ita nō p ad vtrūq3: z illoz correlatiuoz alterū:
vt genus includit correlatiuū p^m alteri^9 vt vle: z ita nō pōt
eē nō existe reliquo correlatiuo p se: vlr aūt p^m correlatiuū
ad nō p^m: fz p se: vel depēdet: vel ipm icludit vel aliqd in-
cludit qd ad ipm depēdet: vñ nunq̄ p^m pōt eē reliquo nō
existe: lz q̄nq3 sit ecōuerso. p° aūt correlatiuo nō existe reliq̄ qd
p se: fz non pmo est ei^9 correlatiuū existe: nō oz pmū eē: q2
positio p se correlatiui: z nō pmi: nō includit pōnē relig.
⸿ Ad aliud dico q silius refert p° ad min^9 silē: z oē ma-
gis ad minus fm illā formā: fz p se z non pmo: refert ad
correlatiuū sui positiui: z correlatiuoz eius alterū vt mi- c.29.
nus silē includit reliquū: vt silē p Ar. 2° topicoz. in fine:
qd fm magis vel minus inest z simplr inest. ⸿ Cōtra q̄-
dā supposita in hac qōne. vr. n. q nihil sit p se p relatiuuz
ad aliō fz illō qd supaddit gnī: q2 nulla dria in gne relo-
nis est p se relo. sicut nec in alijs gnibus pdicat genus de
aliq̄ dria p se. igr nulla dria in gne relonis dr ad p se rela-
tiuū: q2 relatiuū p se n dr nisi a relone p se: igr nec spālia re-
latiua p drias ppas q̄s supaddūt gnī: z ita nō p°: fz oia fm
genus. ⸿ Ad hoc pōt dici ōcedendo q nulla dria p se sit
relo. tm spēs ōstituta p driaz est p se relo: z ita denoiatiue
dictū a spē pōt referri ad aliqd ppe relatiuū pmo: lz nul-
lum denoiatiue dictū a differentia sit tale.
⸿ Notādū pro qōne pcedēti q sicut in diffōne vni^9 p se re
latiui oz poni alterū: ita in diffōne relonis a qua dr illud
relatiuū oz poni alia relo sibi corrñdēs: vl relatiuū dictū
ab alia relone. vt in diffōne pnitatis oz poni filiatio vel
filius: q2 relo est eēntialr hitudo ad aliō: z ipossē est ōcipe
hitudinē sine termino ad quē est: z oē illud oz poni in dif-
finitione sine quo diffinitū nō pōt ōcipi: q2 diffō exprimit
cōpletū itellectū diffiniti: g in diffōne relonis oz terminū
ad quē est poni: magis tm vr relonē vt filiationē ponēdā
eē in diffōne relonis vt pnitatis q̄z relatiuū vt filius: q2 si
lius est sil nā cūz pre z pr est nālr posterius pnitate: sed
nullū posterius vr ponēdum in diffōne prioris. ⸿ Sz ad
istud posset dici q pr nō est posterius pnitate posteriori-
tate opposita illi simultati que est in relatiuis: sicut. n. illa
relatiua sil sunt: z non sūt: ita pr z pnitas sil sunt: lz pni-
tas sit prius pre: q2 simplici^9 z formale: z qd est posteri^9 ali-
quo opposito mō isti prioritati nihil phibz poni in diffōne
prioris: hoc mō: fm hoc eēt dōm q correlatiuū sicut filius:
ōueniētius ponit in diffōne relonis: vt pnitatis q̄z relo vt
filiatio: q2 correlatiuū imediate signat terminū hitudinis
⸿ Cōtra istud. eēntia relonis est absoluta in suo gne. Tū
q2 qdlz vr esse absolutū in suo gne: q2 qdlz in suo gne hz
modū qd: z modus qd est modus absoluti. Tū q2 oē ens
aut est absolutū aut cōparatū. ille. n. vident eē drie ime-
diate diuidentes ens: fm q descēdit in pdicamēta. x. sed
relo nō est cōpata q2 nō refert: igr est absoluta: igit ad ni
hil aliō in suo gne dpēdet. ⸿ Cōsilr arguit de relatiuis:
q2 eēntia relatiui est a relone formalr: z ita si relo sit abso
luta z eēntia relatiui eēt absoluta: g nō depēdet ad aliqd
in suo gne: igr nō oz diffiniri p aliō. Itē si relo depēdet ad
aliō vt ad relatiuū illō aliō erit termin^9 depēdētie isti^9: sed
termin^9 est posteri^9 eo cui^9 est: fz h est falsuz: q2 relatiua
sūt sil nā: z ēt relones a qb^9 relatiue drir. ⸿ Ad p^m istoz
pōt dici. q relo est absoluta in suo gne: h est in ōpōne ad
suū gen^9: q2 suū gen^9 dr de eo absolute: fz non oz q sit ita
absolutū i suo gne: q ad nihil aliō i gne depēdeat. ⸿ Cū
ōndit ipaz eē absolutā. ad pmā pbōnē dōz. q quodlz hz
modū qd in suo gne h est gen^9 ei^9 pdicat de eo in qd: z ita
absolute: fz ex h non segt ipm esse oino absolutū. ⸿ Ad

a'lia pbōnē dico φ absolutū ⁊ ꝯpatū:vt diuidūt ens sunt idē qd ens in subo:⁊ ens nō in subo:⁊ sic ꝯcedo relonē eē ꝯpatū:q2 est ens in subo:nō tñ ꝯpatū vt relatiñ dr̄ ꝯpatū ad terminū:s3 est ꝯpatū ad terminū:cū h̄ tñ stat φ in diffinitiōe ei⁹ oporteat terminū poni:q2 ꝯpatio ad terminū nō pt̄ ꝯcipi sine termino. ¶ De relatiuo aūt manifestū ē φ ei⁹ eēntia nō est absoluta nisi re^u sui gñis:q2 ei⁹ genus pdicat̄ de eo absolute ⁊ in qd.simplr̄ aūt eēntia ei⁹ est ad aliō se hr̄e:nec seq̄t̄ ei⁹ eēntiā eē absolutā ēt si relo eēt absoluta.q2 qd inest pn⁹ formali.nō oz ieē ꝯposito:c⁹ illō ē:sic si for⁹ sit simplex:nō seq̄t̄ eēntiā cōpositi:q̄ ē p formā: eē simplicē. ¶ Uel alr̄ ꝯcesso φ relo sit absoluta.vt pbatur supi⁹ dupli:⁊ φ nō depēdeat ad aliō in gñe relonis:n̄ seq̄t̄ ip3 nō eē diffiniēdū p aliō in suo gñe:q2 est ꝯpatio ⁊ depēdētia ad aliō:q̄ p neutrū diffinit̄ sine termio. ¶ Ad aliō dico.φ nō oīa termin⁹ depēdētie ē posteri⁹ eo cui⁹ ē:pcipue qñ ē mutua depēdētia sic ē i relatiuis p se. ¶ Notādū φ solo illi⁹ qōnis vā est de relatiuis equiparātie qñ diffiniūt̄ in singulari:q2 eoꝝ eē est ad aliō se hr̄e:diffō.n. oz idicare eē diffiniti:s3 qñ diffiniunt̄ in plurali nō op3 in eoꝝ diffōnib⁹ eoꝝ correlatiua poni.tūc.n.tā sub3 relonis q̄3 ei⁹ correlatiñ exprimit̄ p idē nomē sūptu3 in plurali. Si arguat̄ ꝯ hoc:igr̄ aliqd diffinit̄ p idē sibi spē:nō vr̄ icōueniēs hoc ꝯcedere vt p additamētū:qñ est relo f̄m eandē formā spē:sic nec est icōueniēs de aliqs relatiuis ꝯcedere aliqd diffiniri p aliō spē:qd tñ nō ē pus diffinito. ¶ Uel diceret aliqs φ sile differt a sili cui referi spē q2 opponitur sibi:⁊ oīa oppō est f̄m formam:s3 silitudo in hoc:⁊ in illo sit eadē specie. Sed hoc non vr̄ φ forma exn̄te eadē specie sint aliqua diuersa f̄m illam formam.

¶ Qualitatem aūt dico f̄m quam quales ⁊c̄. capitulo de qualitate. Qō. XXX.

Ueritur p̄rio.vtrū spēs q̄litatis ꝯueniēter assignent̄:Qr nō vr̄.nullū mltiplex h3 spēs:s3 q̄litas est mltiplex.p Ar.in lr̄a.q̄litas est eoꝝ que mltiplr̄ dr̄r.maior p3 q2 gen⁹ pdicat̄ vniuoce p Ar.in diffōne vniuocoꝝ. ¶ Jte3 cuiusl3 vni⁹ gñis sunt tm̄ due spēs p̄e.q̄litas ē vnū gen⁹:igr̄ nō h3 4.^or pmas spēs.nec.vir iste spēs subalterne:q2 nulla sub altera ꝯtinet̄.maior pbat̄ sic:oīs
t.c.13. diuisio gñis est p drīas ꝯrias.p Ar.in.10.meta.⁊ Boetiū
t.24. in li.diuisionū:s3 tm̄ vnū vni est ꝯriū:vt pbat Ar.ieodē
t.c.14. 10.igit̄ tm̄ sūt due pme drīe diuerse cuiusl3 gñis.igit̄ tm̄
t.17. due spēs ꝯstitute p illas. ¶ Jtē ipole ē duas spēs eiusdē
t ide. gñis pdicari de eodē:s3 hit⁹ ⁊ dispō que assignant̄ pro p̄a spē:⁊ passio ⁊ passibilis q̄litas:que assignāt̄ pro 3ª:pdicat̄ de eadē q̄litate vt de calore ⁊ frigore ⁊ ꝯsilib⁹:q̄ Ar.enumerat in pma spē ⁊ 3ª.igit̄ pma spēs:⁊ tertia non sūt due.
t.c.13. pbatio ma.oīs drīa f3 spē3 est ꝯrietas.p Ar.in.10.meta.
t.24. ⁊ ꝯria nullo mō pdicant̄ de eodē.minor ēt pbat̄ rōne:q2 eadē q̄litas f3 eēntiā pt̄ iferre passionē sēsui:⁊ ita eē passibilis q̄litas:⁊ eē facilr̄ ⁊ difficulter mobilis a subo:⁊ ita eē hit⁹ vl̄ dispō. ¶ Ad op^m ē Ar.vt māifeste p3 i lr̄a.

¶ Est autē qualitas eoꝝ que multipliciter dicuntur:⁊ vna qdem species qualitatis est habitus ⁊ dispositio.caplo eodē. Qō. XXXI.

Uerta hoc q̄rit̄ an p̄a spēs q̄litat̄ sit hit⁹ ⁊ dispō:Qr nō vr̄:q2 aut hec sūt duo aut̄ nō.⁊ si sic igit̄ non sūt tm̄ q̄tuor spēs.Etiā nō oīs hit⁹ eēt dispō:qd
t.c.25. est ꝯ Ar.hic ⁊ in 5º meta.si nō.igit̄ icōueniēter ponit̄ copulatio iter illa:q2 copulatio vult eē inter diuersa.Etiā icōueniēter poneret̄ eoꝝ drīa p facilr̄ mobile ⁊ difficulter mobile:quā ponit Ar. h in lr̄a.
q2 illa cū sint oppo^ta:nō sūt eadē. ¶ Jtē hit⁹ est vnū genus gñalissimū:igr̄ nō spēs q̄litatis. ¶ Jtē q̄ ponuntur in hac spē:vt scia v̄t⁹ ⁊ h⁹ sūt relatiua.p Ar.h.in ca.de relatiōe.⁊ in 4º topicoꝝ.in multi ꝯsideratiōib⁹ de relatiue oppositis:⁊ si illa sint ad aliqd.igr̄ gen⁹ eoꝝ qd est hit⁹ ē ad aliqd.ꝯña p3 p Ar.4º topi.p̄a ꝯsideratiōe de relatiue t.9.⁊
oppositi:igr̄ nō ē spēs q̄litat. ¶ Jtē 5º meta.dicit Ar.φ inde.
dispō ē ordinatio ptiū in hn̄te ptes:s3 ordo ptiū nō ē spēs t.c.25.
q̄litatis:igit̄ nec dispō est spēs ei⁹. ¶ Ad oppo^m est Ar.

¶ Aliud vero genus qualitatis est f3 φ pugillatores vel cursores dicuntur:vel salubres vel insalubres. Et simplr̄ quecūq3 f̄m nālem potētiā vel ipotētiā dr̄r.ca.co. Qō. XXXII.

Uerta hoc querit̄ an 2ª spēs q̄litatis sit nālis po⁹ vel ipo⁹:Qr nō vr̄:q2 po⁹ p se referi ad actū:q̄3 spēs q̄litat ē aliq̄ for⁹ absoluta.⁊ p3 ad minus de hac spē.q2 durities ⁊ mollities q̄ h enumerāt̄ sūt for^e absolute. ¶ Jtē p Ar.4º topi p̄a c.7.
ꝯsideratōe de puatiue oppositi.puatio āt aut nō est in eodē gñe:aut nō est in eodē gñe primo cum hitu:sed impo⁹ est puatio po^e.q̄ nō est in eodē gñe cū po⁹. ¶ Jtē po⁹ est trāscēdēs:q2 est p̄a drīa entis:igr̄ nō est spēs q̄litatis. ¶ Jtē po^a ⁊ ipotētia nō sūt subalterna:manifestū est:q2 neutrū de neutro pdicat̄:igr̄ sūt due pme spēs:⁊ ita nō ambo in scda spē. ¶ Ad oppo^m est Ar.

¶ Tertia vo spēs q̄litatis est passibilis qualitas:⁊ passiones ⁊c̄.ca eodē. Qō. XXXIII.

Uerta hoc q̄rit̄ an 3ª spēs q̄litatis sit passio vl̄ passibil q̄litas:Qr nō vr̄:q2 passio ē vnū gñalissimū. Jte3 aut h sūt duo passio ⁊ passibilis q̄litas aut nō:si sic:igr̄ n̄ sūt vnica spēs q̄litat:vt 3ª.si nō: h in lr̄a.
sequit̄ icōueniētia.p̄m φ Ar.male assignat eoꝝ drīa3 dicēs:illas eē passiones q̄ cito transeūt:⁊ pmanētes eē passibiles q̄litates. Scdo sequit̄ φ male copulant̄ adinuicē.ondit̄ etiā φ sint idem:q2 oīs passio est qualitas:q2 f̄m eam quales dicimur per qualitat notificationē:⁊ infert passionē sensui:igr̄ omnis passio est passibilis qualitas:⁊ ecōuerso.pbatio:q2 gnto
meta.dicit Ar.φ passio dicit̄ qualitas f3 quā aliqs dicit̄ t.c.26.
alterari:sed oīs passibilis qualitas est talis q2 f̄m ea3 est alteratio per se.igr̄ oīs passibilis qualitas est passio ⁊ ecōuerso. ¶ Jtem pbatur φ nulla sit qualitas passibilis eo mō quo Ar.intelligit.dicit eñi q̄litatē nō esse passibile3:q2 subm aliqd ab ea patiat̄:sed q2 facit passione3 in sensu. Probo φ vtrūq3 est falsu3.pmū q2 f̄m qualitates tertie
speciei est per se alteratio f̄m Ar.7º physicoꝝ.igitur ad t.c.20.
boc φ subm recipiat talem qualitatē op3 ipm alterari:⁊ ⁊circit.r
ita pati ab agēte hn̄te eandē qualitatē spē:igit̄ talis qualitas infert passionē subo recipienti ipsam. ¶ Qr scdm sit falsum pbatio. Tum q2 oīs passio est motus:⁊ oīs mot⁹ est in tpe. Tum q2 oīs passio est cū abiectiōe ꝯrij:q2 ⁊ oīs
motus per Ar.in 5º phy.sed in mutatiōe sensus a sensibili nō est abiectio ꝯrij:q2 sensus est sūme dispositus ad recipiendū spēs sensibiles. Utrūq3 assumptū p3 per locum a maiori:q2 mediū imutat̄ in instāti ⁊ sine abiectiōe ꝯrij:qd tñ minus videt̄ dispositum ad spēm sensibilis q̄ sensus. ¶ Ad oppositum est Ar. t.c.9.⁊ ide.

¶ Quartū vo genus q̄litatis ē forma:⁊ circa aliqd cōstans figura ⁊c̄.ca.eo. Q. XXXIIII.

Queritur iuxta hoc de 4ª spē. vtrū for⁹ ⁊ circa aliqd 9stans figura sit q̄rta spēs q̄litatis: Et non vr̄: q: forma fm q: pz p diffōnē ei⁹ q̄ assignat in pn⁹ sex pncipioꝝ: cōis est oī accn̄ti: igit̄ nō est spēs q̄litatis. ¶ Itē forma nō est fz se ens: sz pn̄ᵐ ei⁹. ens aūt fm se diuidit̄ in .10.
t.c.14. gña. p Ar. in 5ᵒ. meta. ergo forma in nullo gñe est vt spēs. ¶ Itē figura est q̄ntitas q: est supficies: igit̄ non est spēs qualitatis. ¶ Item aut hec sunt idē aut non: si non male ponunt̄ vna spēs qualitatis cum sint due: ⁊ si sic male copulant̄ ad inuicē. ¶ Ad oppoᵐ ē Ar. Qō. XXXV.

Quarta hoc q̄rit̄ an iste q̄tuor spēs cōuenienter ordinent̄: Et nō vr̄: q: inter oīa accn̄tia q̄ntitas p̄ iberet sube: igit̄ ille q̄litates q̄ imediati⁹ 9sequunt̄ q̄ntitatē sūt priores nāl̄r: cuiusmodi sūt q̄litates q̄rte spēi: igit̄ ille debēt esse pme nāl̄r. ¶ Itē fm Ar. 3ᵒ topi. prius est illud qō est
Idē.t.z. t.c.18. a nā: eo qō nō est a nā: sz q̄litates 2ᵉ spēi sūt a nā: q̄litates aliaꝝ spēꝝ nō. igit̄ 2ª spēs dz eē pma. Itē q̄litates elntoꝝ dr̄r pme q̄litates: q: eas 9sequūt̄ oēs alie q̄litates: sz ille q̄litates sūt tertie spēi: igit̄ 3ª spēs deberet eē pª. ¶ Item hit⁹ ⁊ dispō psupponūt oēs alias q̄litates: vt pz iductiue. prius. n. nāl̄r est hō figurat⁹ hns q̄litates sensibiles ⁊ poᵗᵐ nālē vel ipotētiā q̄ sciēs vel v̄tuosus: igit̄ pma spēs deberet esse vltia. Itē poª nālis est pn̄ᵐ opandi imediate 9ūs formā subalē: hit⁹ aūt mediate: sz qō ppinquius est prior est
t.z.z ide. prius fm Ar. 3ᵒ topi. igit̄ poª prior habitu: B ēt pz: q: poª nāl̄r ē imediatū subz hit⁹ vl dispōnis: vt poª itellīua scie fz pª nāl̄r ē accn̄te: cᵒ ē sbz. ¶ Ad opᵐ ē Ar. Q. XXXVI.

Queritur Iuxta hoc an spēs q̄litatis sufficiēter enumerent̄. Et nō vr̄: q: poª aīe vr̄ eē q̄litas: q: fm eaꝫ aīa dr̄ q̄lis: sz illa in nulla spē alia pt eē q̄ in 2ª: ⁊ nō est in ipsa. Tū q: fz q̄litates in scda spē dr̄ aliqd posse facil̄r agere vel difficl̄ter pati: sz poª aīe n̄ ē ad agere facil̄r vl difficl̄ter pati: sz ad agere absolute. Tū q: ipole ē aliquā spēz alicui⁹ gñis eē subz alteri⁹ spēi illi⁹ gñis: sz poª est subz
t.io.z inde. hit⁹ q est in pª spē: igit̄ ⁊c. mīor pbat̄. Tuꝫ q: dicit Ar. 4ᵒ topi. 4ª 9sideratiōe post 9sideratiōnē de oppositis. q: in eodē subo nata sūt fieri gen⁹ ⁊ spēs. sed gen⁹ nō ē natuz. eē in aliq̄ ei⁹ spē: vt in subo p ipm in. pl. 9sideratiōe seq̄n-
t.iz.z inde. tē: sed natū ē tm̄ dici de spē: igr̄ nec aliq̄ spēs gñis nata est fieri in alia eiusdē gñis: vt in subo. Tū q: dicit Ar. iz. cōsideratiōe. 4ᵒ topi. q: si aliqd supi⁹ pdicat̄ de subo in qd: ⁊ iferius pdicat̄ de illo subo: pdicabit̄ de eo vt gen⁹. igr̄ cuꝫ gnālissimū pdicet̄ de q̄lz sua spē in qd: si aliq̄ spēs ei⁹ dicat̄ de hac spē: dicet̄ de eo vt gen⁹: igit̄ nulla alia est i hac vt i subo. ¶ Itē ira ⁊ demētia ⁊ hō sūt q̄litates: q: fz eas aliqs dr̄ q̄lis: ⁊ in nulla alia spē sūt nisi in 3ª: sz ibi nō sunt: q: fm q̄litates 3ᵉ spēi pt fieri alteratio: sed fz istas nō: q: iste sūt in aīa. p Ar. in lr̄a: sed aīa nō alterat̄: q: nō est q̄nta: ⁊ oīs mot⁹ fm q̄litatē psupponit q̄ntitatē. ¶ Itēꝫ pulchritudo ⁊ decor vident̄ q̄litates p rōnē q̄litatis: ⁊ in nulla istaꝝ spēꝝ: igr̄ sūt plēs. pbō mī. q: magis videret̄ eē in 4ª spē: ⁊ ibi nō sūt: q: suscipiūt magis ⁊ minus: qō negat Ar. de q̄litatib⁹ q̄rte spēi. ¶ Ad oppositū est Ar.

Ad primā qōnē pōt dici q: Ar. nō assignat spēs q̄litatis pp tertiā rōnē ad pmā qōneꝫ que 9firmat̄ sic: q: iste spēs q̄tuor nō sūt subalterne. naꝫ de nullis duab⁹ earū pōt v̄e dici q: q̄cqd est in vna est in alia vel ecōuerso: ergo si iste eēnt spēs: eēnt nō subalterne ⁊ tales diuersas pdicari de eodē est ipole: sed hec pole est pdicari de eodē: q: pole est eandē qualitatē eēntial̄r esse radicatā in subo: ⁊ ita hitū ⁊ eē pn̄ᵐ nāle facil̄r opandi vl nō facil̄r: ⁊ eē per se obm sensus. ⁊ pp pmā rōnē ad tertiā qōnē. sed assignat modos eius: qō pz per lr̄am eius an̄q̄ hec enumeret: dicit eni. q̄litas est eoꝝ que multipl̄r dr̄r .i. multis modis: ⁊ in fine his enumeratis dicit. ⁊ fortasse q̄daꝫ aliꝫ appent q̄litatis modi: sed q maxie dr̄r hi sunt. ¶ Est aūt dr̄ia iter spēm ⁊ modū: q: spēs sup illō cui⁹ est addit dr̄iam eēntialē: modus dr̄iaꝫ accn̄taleꝫ: ⁊ ita lz isti modi dicāt diuersaꝫ hitudinē q̄litatis ad subm penes B qō est eē pmanēs vel nō: esse a nā vel nō: esse sensibile vl nō: que tm̄ oīa nō variāt q̄litatē eēntial̄r: q: oēs iste hitudines vel plures prīt esse in eadē qualitate fm essentiaꝫ. ¶ Ad pmū argᵐ in 9rīū multipl̄r nō intelligit̄ .i. equoce: sed multi modis: ⁊ est manifesta dr̄ia iter significata que faciūt multiplicitatē pmo mō: ⁊ iter modos qui sūt dr̄ie accn̄tales ⁊ faciūt multiplicitatē scdo mō. ¶ Ad 2ᵐ ⁊ 3ᵐ pz. ¶ Ad auctē Ar. in 9rīū: sumēdū est quotiēs dr̄ spēs pro mō spāli. ⁊ quotiēs dr̄ gen⁹ pro mō gnāli: ⁊ hoc forte dicit: q: isti modi nec sūt gnālissimi nec spālissimi: sz gnāles ⁊ spāles in 9pōne ad diuersa: nec ista expō multū extorquet lr̄am: q: itermedia intelligēda sūt fm ea que ponunt̄ in phemio ⁊ epilogo multipl̄r ⁊ aliꝫ modi.

Ad secūdā qōnē dōm. q: hit⁹ vno mō signat aliqd trāscendēs fm q: ab eo dr̄ hre denoīatiue qō distiguit̄ iferi⁹ in fine libri. ¶ 2ᵒ mō signat hitudinē mediā iter hn̄tē ⁊ rē hitā: que est velut actio media iter agēs ⁊ patiēs: ⁊ sic ē decimuꝫ gnālissimū. ¶ Alio mō signat idē qō forma positiua: ⁊ sic sumit̄ iferi⁹ in oppōne priuatiua. nullo istoꝝ modoꝝ fit hic sermo de hitu. ¶ Sed 4ᵒ mō fm q: hitus signat qualitatē radicatā in subo ⁊ difficulter mobilē. ¶ Dispō aūt aut sumit̄ absolute: ⁊ tūc est supius ad hitū hic fm q: dr̄ vbi ponit̄ 9uenientia iter dispōnē ⁊ hitū in 5ᵒ meta. ca. de hitu. Alio mō sumit̄ cū pdsione: ⁊ tūc distinguit̄ 9 hitū. pᵒ mō posset pm⁹ modus poni dispō. 2ᵒ mō sumēdo opz sil̄ ponere hituꝫ ⁊ dispōnē. Alio⁹ dr̄ q: dispō signat qualitatē que de sua nā est facil̄r mobilis a subo: ⁊ hit⁹ illā que fm suā nāꝫ ē difficulter mobilis: sed istud est 9 Ar. q: tūc nullus hitus eēt dispō. ¶ Alr̄ dr̄ q: dispō sehz ad hitū sicut impfectū ad pfectuꝫ. ¶ Cōtra. aut ista ipfectio est in eēntia qualitatis aut in formādo subm. neutro mō est: nō in eēntia: q: eēntia mēsurat̄ in instāti: igit̄ eque pfcā est siue diu maneat in subo siue nō: nec in formādo subz: q: si eēntia breuiter manēs est eque pfecta in subo: sicut diu manēs: sicut nūc oīsuꝫ est: igit̄ eque pfecte denoīat subm. ¶ Jō dōm est vt prius q: dispō fz vnū significatuꝫ forte est: ita gnāle sicut q̄litas: fm aliud signatū sicut pm⁹ modus q̄litatis: sz pcise sumptū ipm cū hitu 9stituit pᵐ modū q̄litatis. Exēplū est in li. porphyrⁱ. Porphyr⁹ diuidit dr̄iaꝫ in faciētē alteratū ⁊ aliō: ⁊ tm̄ dicit oēm dr̄iaꝫ facere alteratū: igit̄ in diuisiōe oz itelligere alteratū pcise: ⁊ in 2ª ppōne alteratū absolute. ¶ Ad pmū arguᵐ pz q̄l̄r sūt duo ⁊ q̄l̄r nō. ¶ Ad 2ᵐ pz equocatio hit⁹. ¶ Ad 3ᵐ dico. q: nullū qō est i hoc mō fm illā signatiōnē fm quā est eēntial̄r q̄litas: ē p se i gñe relonis siue vt relō: siue vt denoīatiue dcm̄ a relone. sz si sic: B ē fz aliā signōnē. ¶ Ad 4ᵐ. dispō ē equoᵐ fz q: sig̃t idē qō pō: qō est gnālissimū: ⁊ fz q: sig̃t spēm q̄litatis.

Ad aliā qōnē dico q: poª vel ipotētia nō signat aliqua que eēntial̄r sūt in gñe qualitatis: sed potētia tm̄ signat modū qualitatis absolute fm q: est pncipiū opōnis: ⁊ ipotētia signat modū qualitatis fz q: illa est pn̄ᵐ difficulter agēdi vel patiēdi facil̄r: qualitates aūt que subsūt sunt forme absolute: ⁊ nō noīant̄ noīb⁹ noiantib⁹ eas absolute: sed in 9pōne ad opōnes quaꝝ sūt pnci-
t.c.15.

pia ꝭm ꝙ dicit Ar.inferi⁹.qualia aūt ꝙ valitudinib⁹ nō
sunt noīa īposita:q2 forte nō ɔcipimus illas nisi per com
parationē ad opōnes.¶ Ad argumēta: p̄ma rō est ɔce
dēda ꝙ potētia ⁊ īpotētia nō signant spēs qualitatis: s3
modos eēntie p ɔpōnē ad opōnē.¶ Ad 2m p3 ꝙ īpoten
tia nō est spēs qualitatis:illa ēt qualitas que subest īpo
tētie: vt hic sumitur est forma positiua sicut mollities.
¶ Ad 3m ɔcedendū ꝙ isti duo sunt eque p̄mi modi:q̄ꝛ
neutrū sub altero ɔtinet̄:⁊ ita de quolibet alio mō: ⁊ ita
loquēdo ꝑcise pn̄t ɔcedi octo p̄mi modi qualitatis: s3 ꝭ3
aliquā vnā rōnē gnalē ɔueniūt inter se illa duo:que enu
merant̄ in aliquo vno mō:ꝭm quē nō ɔueniūt cū alijs:q̄
enumerant̄ in alio mō vt nālis po⁹ vel īpotētia in hoc ꝙ
est eē inatū:⁊ esse p̄n^m opandi.vn̄ illud posset poni scḋus
modus gnalis:⁊ ita in oībus alijs modis.¶ Ad aliā rō
nē p3 ꝙ potētia equoce sumit̄ ꝭm ꝙ est differētia entis:⁊
ꝭm ꝙ significat p̄ncipiū faciliter agendi.

Ad quartā qōnē dōm.ꝙ passio est equocū ꝭm
ꝙ distinguit̄ in 5° meta.in multa si
gnificata:sed hic sumit̄ ꝭm ꝙ significat qualitatē ꝭ3 quā
est alteratio:⁊ tūc vel sumit̄ absolute vel cū ꝑcisione.ab
lute sumptū est ɔuertibile cū passibili qualitate vel supe
rius ad ipm:ꝑcise sumptū distinguit̄ ɔ passibilē qualita
tē prout passibilis qualitas dr̄ illa a qua aliq̄s denoīatur
denoīatione significāte pmanētiā forme in subo.absolu
te igit̄ tertius modus est passio que dicit ɔpōnē qualita
tis ad subz natū alterari ꝭm eā:vel ɔpōnē qualitatis ad
sensum cui infert passionē vt patebit rndēdo ad argumē
ta.¶ Ad p̄mū igit̄ argumētū dōm.ꝙ passio equoce est
effectus actionis ꝭm ꝙ dicit auctor sex p̄ncipioꝝ ⁊ ꝭm
ꝙ est qualitas ꝭm quam est alteratio.¶ Ad 2m dico.ꝙ
passio distinguit̄ ꝑcise ɔtra passibilē qualitatē:⁊ sic intel
ligēda est illa distinctio:⁊ dr̄ia quā ponit Ar.⁊ tn̄ pn̄t po
ni vnus modus:q2 hn̄t certā rōnē gnalē:sicut p̄dcm̄ est
de scḋo mō:⁊ absolute loquēdo de vtroq3 sūt ɔuertibilia:
q2 oīs passio est qualitas:⁊ ita ꝭm eā dicimur q̄les. Sed
tūc ad dcm̄ Ar.q̄ dicit ꝭm passionē nō dicimur quales
hoc intelligēdū est.¶ Uel q2 non ab illo denoīatiuo qḋ
sumit̄ a passibili qualitate qḋ denoiat subm p modū stan
tis:aut a rubore cāto pverecūdiā nō dr̄ aliq̄s rubicūdus:
q2 illud denoīatiuū notat pmanētiā hu⁹ forme cū subo:
pro tpe tn̄ pro quo inest ille rubor pōt dici rubens vel ru
bēs:que notāt absolute talē formā vt est in subo.¶ Uel
dcm̄ Ar.sic est intelligēdū ꝙ nō dicimur q̄les a passioni
bus:q2 ab illis nō sumunt̄ cōiter denoīatiua:sed si sume
rent̄ posset hn̄s passionē denoīari ab illa:sicut hn̄s passi
bilē q̄litatē denoiat̄ ab illa.¶ Ad aliud dico sicut dicit
Ar.ꝙ q̄litates 3e spēi nō dr̄ passibiles:q2 īferūt passiōes
suis subiectis:nulla.n.forma nata est agere in ꝓpriū subm:
sed dr̄ passibiles:q2 aliquo mō inferunt passionē sensui.
¶ Cū arguit̄ ɔ p̄mū mēbrū dico ꝙ passibilis q̄litas indu
cit̄ p alterationē:⁊ ita subm patit̄ ab aliquo alterāte:sed
nō a forma quā recipit:sed ab aliquo hn̄te eādē formam
spē.¶ Cū arguit̄ ɔ 2m mēbrū dico.ꝙ passibilis q̄litas ef
ficit quādā passionē in sensu:nō verā:sicut dicit Ar.⁊ q̄
t.c.57. lis sit illa passio distinguit̄ in 2° de aīa.¶ Nōndū ēt itꝫ
⁊ idē. ta hoc ꝙ inferre passionē sensui nō est de eēntia q̄litatis
t.c.66. ꝭm ꝙ habet̄ in 2° de aīa.ca.de visibili in p̄ncipio.ꝙ esse
visibile nō est de eēntia coloris:sed passio ei⁹.igit̄ passio
vel vī passibilis q̄litas que denoiat qualitatē inq̄tū in
fert passionē sensui nō noiat eēntiā vel spēm qualitatis:s3
modos:⁊ h̄ valet pro solōne p̄me qōnis.

Ad quintā qōnē dōm ꝙ forma vno mō est trā
scēdēs ꝭ3 ꝙ sumit̄ in p̄ncipio sex p̄n
cipioꝝ.¶ Alio mō est exterior dispō rei aīate vel decēs
lineatio.¶ Silr̄ figura vno mō signat supficiē inclusā
vel terminatā lineis.¶ Alio mō ipsam terminationem
vel clausionē supficiei:hec duo ꝭ3 duo significata nō ptī
nēt p se ad genus q̄litatis:sed ꝭm alia duo:⁊ ꝭ3 illa vt sūt
subalterna:ita ꝙ oīs forma est figura:⁊ nō ecōuerso:vel
ꝑcise loq̄ndo sūt duo disperata.¶ Or forma hēat scḋam
significationē p3 per Porphy^m ca.de spē.qui dicit.ꝙ spēs
vno mō dr̄ forma vnīuscuiusq3:vbi forma signat idē.qḋ
decor siue exteriorē dispōnē rei aīate.ꝭ3 ꝙ patet per exē
plū eius.s.Spēs p̄ami digna est imperio.⁊ ꝭ3 ꝙ dr̄ in 4°
ethicoꝝ.ꝙ pui pn̄t esse formosi ⁊ cōmēsurati.i.decēter li
neati.¶ Ad p̄ma duo argumēta p3 p eq̄uocationē illoꝝ
duoꝝ.s.forma ⁊ figura que dcā est p̄us.¶ Ad 3m dō3.ꝙ
si forma est decēs lineatio ⁊ figura clausio vel termina
tio supficiei:tunc absolute sumpta sunt subalterna:sed cū
ꝑcisiōe sumpta sūt diuersa:si aūt figura sit exterior dispō
rei inaīate:sūt oīo diuersa:ɔuenīēter tn̄ pn̄t poni vn⁹ mo
dus qualitatis:q2 supaddūt eēntie qualitatis hāc rōnem
vnā gnalē qḋ est exterius disponere vel cōstare circa ali
qḋ:⁊ nō itra:que rō si accidat eēntie qualitatis nō mirū
est hec duo nō cōstituere spēm qualitatis:sed modum.

Ad oēs istas q̄nq3 qōnes sustinēdo ꝙ Ar.enume
rat spēs qualitatis:⁊ nō modos tm̄:pōt di
ci ꝙ iste dr̄ie facilr̄ mobile vel difficulter:eē p̄ncipiū ope
randi vel non inferre passionē sensui:exterius disponere
subm sunt dr̄ie accītales gnī qualitatis:qb⁹ tn̄ Ar.vtit̄
pro dr̄ntijs eēntialib⁹:q2 dr̄ie eēntiales sunt ignote:⁊ ita
ille forme que subsūt p̄mo istis differētijs sūt q̄tuor spēs
qualitatis:⁊ iste modus dicēdi nō multū dr̄t a p̄ori:nisi in
hoc ꝙ ꝭ3 p̄orē modū nō o3 cōcedere istos q̄tuor modos
ɔseq̄ per se distinctas spēs q̄litatis:qn plures possint inē
eidē q̄litati ꝭm spēm.sed 2m dōo op3 ad minus cōcedere
has dr̄ias q̄tuis accītales eē ꝓprias q̄tuor distinctis spē
bus qualitatis:ita ꝙ sicut illaꝝ spēꝝ vna nō dr̄ de alia:
neq3 ambe de aliquo eodē:ita ⁊ istaꝝ dr̄iaꝝ nulla dicat̄
de alia:neq3 due de aliquo eodē:q2 ꝓpriū dr̄ vlr̄ de eo:c⁹
est ⁊ tm̄.¶ Dicēdo hoc scḋo mō dō3 est sicut p̄us ad.4.
qōnes ꝑcedētes ɔcedēdo has dr̄ias eē accītales que hic
assignant̄:tn̄ forme quas iste dr̄ie ɔsequunt̄ tanq3 ꝓprie
tates eaꝝ sūt eēntialr̄ qualitates.¶ Sed ad distinguen
dū has dr̄ias ab inuicē pōt dici ꝙ tā forma q3 figura est
exterior dispō rei:⁊ tā passio q3 passibilis qualitas est p se
īmutatiua sensus:⁊ tā potētia nālis q3 īpotētia vlr̄ est nāle
p̄n^m agēdi vel patiēdi:⁊ iste tres dr̄ie dr̄t.ita distincte ꝙ
nulli qualitati eidē insūt.¶ Prima aūt spēs nō videtur
sumi p aliquā dr̄iā positiuā distinctā ab his trib⁹:sed p
ꝑuationē cuiuslibet istoꝝ:ita ꝙ illa q̄litas q̄ nulli istarū
dr̄iarum subest que est ꝑ̄.tn̄ qualitas:q2 nulla nota dr̄ia
quā supaddit qualitati est:neq3 eēntialis nec ꝓprie accī
talis:dicat̄ eē in p̄ma spē q̄litatis.Iste eni dr̄ie facilr̄ mo
bile a subo vel difficulter:nō sūt ita distincte ab alijs:qn
possint dici de eadē qualitate:de qua aliqua illarū dr̄iaꝝ
dr̄.¶ Sed adhuc q̄litati ep̄ri in p̄ma spē iste dr̄ie acci
dūt:⁊ per has distinguunt̄ hitus ⁊ dispō ꝑcise sumpta ab
inuicē.¶ Istud p3 in exemplo.ꝗ̄a ⁊ virtus ⁊ sanitas ra
dicata vel nō radicata in subo:⁊ hō.neq3 sunt exteriores
dispōnes rei:neq3 per se sensibilia:neq3 inata p̄ncipia ope
randi vel patiēdi:neq3 est alia dr̄ia positiua nota quā ista
supaddūt qualitati:ergo vident̄ tn̄ eē qualitates vt per
illā ꝑcisionē distinguant̄ ab alijs spēbus que supaddunt
dr̄iam notā:⁊ tn̄ iter illas que sunt p̄me spēi radicatas:⁊
non radicatas est dr̄ia per faciliter mobile ⁊ difficulter.
¶ Contra distinctionē spēꝝ arguit̄ sic.aliqua qualitas
in tertia spē est innatū p̄ncipiū opandi vel patiendi vt ca
liditas in igne.frigiditas in aqua:igit̄ eadē qualitas est

in tertia spē: ⁊ in scd̄a. ℂ Itē a nāli potētia pugnandi vel currēdi dr̄ aliqs pugil vel cursor: ⁊ ēt ab arte currendi dr̄ talis sed a diuersis qualitatib⁹ nō dr̄ denoīatiue idez q̄le. igr̄ qualitates scd̄e spēi: ⁊ p̄me nō differūt. ℂ Itē figura
T.c.64. que ponit̄ in quarta spe est p se sensibilis fm̄ Ar. in 2° de aīa. igr̄ infert passionē sensui: ⁊ sic passibilis qualitas. igr̄ q̄rta spēs: ⁊ tertia nō differūt. ℂ Ad hec pōt dici q̄ differūt spēs: que itelligunt̄ p accn̄tales hic assignatas drīas: sed nec ille sunt drīe ꝓprie spēꝝ nisi sumant̄ cū p̄cisione. ℂ Sic puta tota qualitas sic diuidat̄: alia est dispositio interior: alia exterior. exterior figura: ⁊ sic est quarta spēs: iterior aut p̄mo sensibilis: ⁊ sic est 3ª spēs: si iterior dispō: ⁊ nō p̄mo sensibilis: aut est inatū p̄n^m opandi: ⁊ sic secūda spēs: aut iterior dispō nō inatū p̄n^m opandi: ⁊ sic p^a spēs. ℂ Intelligēdū est semꝑ per istas drīas accn̄tales drīas eēntiales spēꝝ: sic pꝫ q̄lr̄ vna spēs icludit drīam p̄nati respectu alteri⁹ spēi: ⁊ sic semꝑ vna ꝑfectior spēs dꝫ sumi cū p̄cisiōe re^a inferioris. ℂ Ad p̄mā igr̄ rōnē dōm. q̄ calor ignis est in tertia spē qualitatis: q2 passio sensibilis est: ⁊ nō in scd̄e: q2 nō est tn̄ inatū p̄n^m opandi nisi cū p̄cisiōe drīaꝝ tertie spēi: ⁊ q̄rte: sic aūt est ꝓprie scd̄e spēi. ℂ Ad 2^m dico. q̄ pugil vel cursor: ⁊ vīr oīa qualia dicta a qualitatib⁹ p̄me spēi ⁊ scd̄e equoce dicūr: q2 de eodez pōt affirmari: vt dr̄ a qualitatib⁹ p̄me spēi: ⁊ negari vt dr̄ a q̄litatib⁹ scd̄e spēi: ⁊ ecōuerso: ⁊ iō equoce sumptū pōt de eodez affirmari ⁊ negari: qd̄ pꝫ exēplariter in aliqs: q2 aliqs sanatiu⁹ fm̄ nālē potētiā pōt esse eger fm̄ habitū. ℂ Ad 3^m dōm. q̄ figura est de nūō sensibiliū cōiuz ⁊ illa sunt p se sensibilia. nō tn̄ inferūt passionē sensibus: sed tn̄ mō diuersificāt modū imutādi sensus a sensibili ꝓprio qd̄ sensibile solū infert passionez sensui ⁊ ē in tertia spē sunt sola sensibilia ꝓpria. ℂ Hoc scd̄o mō dicēdo pōt aliquo mō saluari ordo spērū: q2 p̄ma spēs est cōissima: quecūq; eniz q̄litas nō hñs aliquā drīaz alicui⁹ aliaꝝ spēruz pōt poni in hac p̄ma spē. post hāc scd̄a p̄or est aliqs: q2 ꝯseqt̄ nām rei tanq̄ suā cām: ⁊ tertia post hāc: q2 q̄uis de eius rōne nō sit inesse a nā: cōius tn̄ disponit subm in ꝓfūdo ⁊ in superficie. q̄rta est vltima p p̄uationē oīum istaꝝ. nec. n. est cōior in gn̄e q̄litatis ceteris spēbus. i. plures spēs qualitatis ꝯtinēs: lꝫ forte plurib⁹ subis isit: nec est inatū: q2 figura pōt variari circa subm nulla facta variatiōe in nā: nec est dispō in ꝓfundo: sed tn̄ exterior. iō rōnabilr ponit̄ postrema. ℂ Scd̄m hāc viā dōm. q̄ ꝯueniēter distinguūt̄ spēs qualitatis: nō p̄me forte: q2 sūt tn̄ due: sꝫ ꝓprie p̄mis: ⁊ hoc intelligēdo per istas drīas illas q̄litates: quaꝝ iste sunt ꝓprie: lꝫ accn̄tales. ℂ Scd̄m hoc pꝫ ad scd̄az rōnes p̄me q̄ōnis. ℂ Ad p̄mū vr̄ dōm: sicut dcm̄ est p̄us. ℂ Ad 3^m dōm est. q̄ nulla qualitas eadē est in vna spē: ⁊ in alia nec ēt alique drīe duarū spēꝝ dicūr de eadē qualitate: cū arguit̄ q̄ eadē q̄litas pōt inferre passionē sensui: ⁊ eē faciliter mobilē: ⁊ difficulter. dico q̄ facilr̄ mobile ⁊ difficulter nō sunt drīe ꝓprie p̄me spēi: nec eēntiales nec accidētales nisi determinent̄ ad qualitates: que nō hñt aliquā drīaz alterius spēi: cuiusmodi p̄us dicte sūt qualitates p^e spēi esse. pn̄t aūt ille drīe facilr̄ mobile vel difficulter ineē alicui qualitati hñti aliā drīaz alterius spēi: sed ex hoc nō seqt̄ illā qualitatē esse in p̄ma spē nisi ille drīe eēnt ad minus ꝓprie p̄me spēi. ℂ Ad argumēta. sexte q̄ōnis que sūt cōtra ordinē spēꝝ. ℂ Ad p̄mū dōz. q̄ spēs qualitatis nō ordinat̄ fꝫ hoc q̄ est imediatius ꝯseq q̄titatē vel subaz: sed fm̄ alias rōnes p̄dictas. s. fꝫ maiorē cōitatē in gn̄e q̄litatis ⁊ fm̄ nālr̄ ineē ⁊ disponere in sup̄ficie ⁊ ꝓfundo ⁊ eoꝝ opposita ⁊ fm̄ oēs has ꝯditiones dꝫ quarta spēs esse postrema. ℂ Ad scd̄m dico. q̄ illa spēs que est cōior in genere qualitatis. i. addēs sup rōnē qualitatis absolute: licꝫ nō sit a nā dꝫ poni p̄or spēs altera q̄ nō ē ita cōis. ℂ Ad 3^m dico. q̄ q̄litates 3^e spēi: nō sūt tn̄ q̄litates elmtoꝝ: sed oēs q̄litates q̄ sūt p se imutatiue sensus. q2 q̄dā sunt elemētoꝝ: ⁊ nō insunt a nā. vn̄ ex p̄oritate qualitatū elmtū vel ex iherētia nāli earū in elemētis nō pōt cōcludi gn̄alis prioritas oīum qualitatū tertie spēi ad alias: q2 dꝫ medīū sufficiens esse ad ꝯcludēdū idez esse rōnez cōem oīuz qualitatū tertie spēi. ℂ Ad 4^m dico. q̄ q̄litates p^e spēi: lꝫ nō p̄mo insint sube: sed alie p̄cedūt eas: tn̄ hec spēs cōior est ceteris min⁹ sup addens qualitati: ⁊ forte plures spēs inferiores ꝯtinēs. ℂ Ad 5^m patet p hoc q̄ lꝫ illa qualitas q̄ dr̄ nālis po^a imediatius ꝯseq̄t̄ formā subalē q̄ illa q̄ dr̄ hitus: nō tn̄ est ita cōis sic illa: ⁊ iō nō dꝫ poni prior spēs.

Ad aliā q̄ōnem pōt dici. q̄ nō enumerant̄ hic oēs spēs qualitatis sicut ⁊ Ar. dicit in līa: sed spēs magis famose: q2 nec iste sūt p̄me spēs nec forte due diuidūt idez genus p̄mo: ⁊ alie due aliud genus. Sustinēdo tn̄ q̄ sufficienter enumerent̄ pōt respōderi ad rōnes. ℂ Ad p̄mā pōt dici. q̄ potentia aīe est in scd̄a spē qualitatis loq̄ndo de qualitate cui attribuit̄ illa rō fm̄ q̄ est p̄n^m operādi. ℂ Ad p̄mā ꝓbōnē in ꝯtrarium dico. q̄ nō tn̄ potentia que est in scd̄a spē est tn̄ ad facil̄r agendū: sed ⁊ illa que est ad agendūz absolute: dūmō sit inata. ℂ Ad aliā rōnez dici pōt. q̄ ira ⁊ demētia ⁊ hō sunt in p̄ma spē: ⁊ forte oēs q̄litates aīe. Cū vr̄. q̄ ista enumerant̄ in tertia spē: dico q̄ passio ⁊ passibilis qualitas sumpta p̄cise dn̄t penes has drīas accn̄tales. facilr̄ mobile. ⁊ difficulter: penes q̄s ēt dn̄t hitus ⁊ dispō: ⁊ ideo que sūt in p̄ma specie pn̄t numerari in tertia: q2 p̄ticipāt illā drīaz: que nō est ꝓpria tertie: sicut ecōuerso in p̄ma spē enumerant̄ calor ⁊ frigus que tn̄ vere sunt in tertia spē vt per hanc mutuam enumerationē spēꝝ isinuet Ar. has drīas facilr̄ mobile ⁊ difficulter: nō tn̄ nō eē essentiales: sed nec eē ꝓprias alteri aliaꝝ spēꝝ: sed accn̄talr̄ distinguere passionē a passibili q̄litate ⁊ dispōnem ab hitu. ℂ Ad 3^m dico. q̄ decor ⁊ pulchritudo loquēdo de pulchritudine corꝑali q̄ est ꝯueniens mēbroꝝ dispō sunt in q̄rta specie q̄litatis. ℂ Cum arguit̄ ꝯ hoc: q2 q̄litates 4^e spēi: nō suscipiūt magis ⁊ minus ⁊ hec suscipiūt: dico q̄ nō ab oīb⁹ q̄litatib⁹ q̄rte spēi negat Ar. suscipe magis ⁊ minus: sꝫ a q̄busdā. sufficit. n. B. ad ꝓpositū suū qd̄ est hanc ꝓprietatē suscipe magis ⁊ minus: nō inesse oī q̄litati. illis aūt i 4ª spē: nō inest q̄ sunt qualitates mathematicoꝝ: q2 ille sunt p̄ores motu: ⁊ magis ⁊ minus non hñt fieri nisi vbi est motus.

ℂ Raru vero ⁊ spissum: ⁊ asperū: ⁊ lene putabūt̄ q̄litatē signare: sꝫ aliena hec putant̄ eē a diuisione que circa q̄litatez est ⁊c. ca. codē.

Notandū q̄ rarū ⁊ densum aspeꝝ ⁊ lene vno mō signant extensionē ptiū q̄titatiuoꝝ: ⁊ sic idē corpus cōpressum: ⁊ nō ꝯpressuz pōt esse raruz ⁊ densum: vt pꝫ de lana ⁊ spōgia. ℂ Alio mō signant extensionē ptiū mãe: put rarū dr̄ q̄ paucū hꝫ de forma ⁊ parū de mã: ⁊ densum ecōuerso. p̄r. io mō hec forte significāt pōnem: q2 dicūt ordinē ptiū in toto ⁊ in loco. scd̄o mō forte significāt q̄litates: ⁊ sic pꝫ solo ꝯtrouersie que est de istis iter Ar. hic ⁊ in 4° physicoꝝ. ca. de vacuo. ⁊ auctorē sex p̄ncipioꝝ: quō. s. sunt q̄litates ⁊ quō positiones.

ℂ Qualia sūt: q̄ fꝫ hec denoīatiue dn̄r: vl̄ quolibet alr̄ ab his ⁊c. ca. codē.

Circa notificationē q̄liū vr̄. q̄ in notificatiōe q̄litatis sit circulus. p̄mo eniz

dr̄ q̄ qualitas est ſm quā quales eſſe dicimur. τ ſecūdo q̄lia dn̄r que denoiatiue dn̄r a qualitatibus: τ ſic mutuo vtrūq; per alterū notificat̄. Sed forte p̄ma notificatio ē per nobis notius. ſcđa p̄ notius ſimplr̄. neutra tn̄ notificatio eſt diffō. ℭ Notādū ēt q̄ Ar. dič q̄lia dici denoiatiue a q̄litatib⁹ niſi vbi vel nō ſunt noīa ipoſita q̄litatib⁹ vt eſt de q̄litatib⁹ ſcđe ſpēi: vel vbi noībus exn̄tibus ipoſitis non ſumunt̄ directe ab eis denoiatiua: vt a v̄tute dr̄ aliq̄s ſtudioſus: vbi tn̄ iſtud q̄lē ab alia qualitate directe ſumit̄. ℭ Ex quo patet q̄ denoiatiua in nullo ptinēte ad ſignificatū debēt differre a ſuis p̄ncipalibus: ſed tm̄mō in modo ſignificandi τ in fine vocis.

ℭ Ineſt vero contrarietas ſm quod quale eſt τc̄. capitulo eodem.

Uerta primā ꝓprietatē que eſt recipere ꝯria. Notādū q̄ qualitatib⁹ medijs iter ꝯria eſt vnū extremū ꝯtrariū ꝯrietate trāſumptiue dicta que eſt dr̄ia ſm ſpēm: τ ſilr̄ ꝯrietate ꝓprie dicta: ſed diminuta. Tū q̄ aĺr nō poſſet eē motus ab extremo in mediū vel ecōuerſo: cui⁹ oppo^m habet̄ ab Ar. in 5° phyſi. Tū q̄ mediū aliq̄d
t.c.6. p̄cipat vtriuſq; extremi: τ ita vtriq; extremo ꝯriat̄ incō
t.9. plete pro eo q̄ h̄z in ſe de reliquo: ſed nihil eſt eis ꝯrium cōtrarietate cōpleta τ ꝓprie dicta: q̄ eodē mō ꝯrariat̄ vtrūq; extremū medio: τ nō p̄nt ꝯrariari duo eidē ꝯrietate cōpleta τ p̄fecta ſm q̄ dr̄. 10. metaphiſice.

t.c.14. ℭ Suſcipit autem q̄litas magis τ minus τc̄.

Uerta ſcđaꝫ ꝓprietatē que ē ſuſcipe magis τ minus. Notandū q̄ eēntia q̄litatis que ſignat̄ in abſtracto n̄ ſuſcipit magis τ minus ſm q̄ dr̄ in lr̄a q̄ iuſtitia nō dr̄ magis iuſtitia nec grāmatica magis grāmatica: τ hoc q̄ eēntia q̄litatis ſicut τ cuiuſlibet forme eſt indiuiſibilis per auctorē ſex p̄ncipioꝝ in p̄n°. τ idiuiſibile nō ſuſcipit magis τ minus. ſꝫ denoīatiue dicta a q̄buſdā qualitatibus ſuis ſuſcipiūt magis τ minus: vn̄ aliq̄s dr̄ iuſtioꝛ vl̄ grāmaticioꝛ altero: vt dr̄ in lr̄a: τ ita ipſa forma in īformādo ſubm̄ ſuſcipit magis τ minus: ſꝫ nō in eēntia q̄ vnum ſubm̄ plus p̄cipat formā q̄ aliō. ℭ Cōtra hoc: a magis
t.c.19. τ minus pōt aliq̄d mutari. p̄ Ar. 5° phyſi. ſed nulla mutatio eſt ab eodē ſpē in idē ſpē. igit̄ magis τ minus: nō ſunt in qualitate eiuſdē ſpēi: τ non ſunt niſi in forma eiuſdem ſpēi q̄ nō eſt ꝯpatio niſi ſm aliquā formā eandē ſpē: ſm
t.c.24. τ inde. Ar. in 7° phy. igit̄ abſolute in qualitate: nō ſunt magis τ min⁹. ℭ Itē hoc mō vr̄ eſſe ꝯcedēdum q̄ q̄ntitas ſuſcipit magis τ minus: q̄ ſm eſſe eius in ſubo nāli pōt eſſe p̄fcm̄ τ imp̄fcm̄: ſꝫ nō ſm ſuā eēntiā: τ eodē mō ponit̄ de qualitate: ergo ambo ſilr̄ ſuſcipiūt magis τ minus: τ hec ꝓpe
c. de q̄ntitate. tas negāda ē a q̄ntitate ſm Ar. p̄us. igit̄ a q̄litate. ℭ Itē
c.29. ſi ſimplr̄ ſeq̄t̄ ſimplr̄: τ magis ſeq̄t̄ magis. p̄ Ar. 2°. topi. ſed ad albū ſeq̄t̄ q̄ ſit albedine albū: igit̄ ad magis albū ſequit̄ q̄ ſit magis albedine albū. igitur ſi forma in ſubo ſuſcipit magis τ minus: τ in ſe ſuſcipit magis τ minus. ℭ Itē oē magis ſꝫ aliquā formā eſt p̄ ſe relatiuū ad minus ſm eādē formā: igit̄ forma ſm quā iſte referunt̄ eſt per ſe relo igit̄ ſm nullā qualitatē dn̄r per ſe magis τ minus. ꝯñtie patēt: q̄ relatiū nō dr̄ per ſe niſi a relone: τ q̄ nulla qualitas eſt per ſe relo. Itē albius τ minus albū ſūt relatiua ſuppōnis τ ſuppōnis: q̄ nō egparātie vt manifeſtū eſt: ſed relatiua ſuppōnis τ ſuppōnis differunt ſpē: q̄ ſunt oppoſita: ergo nulla q̄litas eadē ſpē ſuſcipit magis τ minus nec diuerſa ſpē vt p̄bat p̄ma rō. igit̄ τc̄. ℭ Itē p̄bo q̄ ſi qualitas ſuſcipiat magis τ minus: aliquo mō q̄ ſuſcipiat ſm eēntiā. ſi. n. ſuſcipiat magis τ minus: ſm eſſe eius in ſubo vel ſm q̄dcūq; aliud: ſit illud. a. aut igit̄. a. eſt de eius eēntia vel nō: ſi ſic: τ. a. eſt aliq̄d eēntie eius. igitur ſm eēntiā ſuā ſuſcipit magis τ minus. ſi non: τ. a. ſuſcipiet magis τ minus: q̄ aĺr nō poſſet q̄litas ſꝫ ipſꝫ ſuſcipe magis τ minus. aut ergo. a. ſuſcipit magis τ minus: ſm eēntiā: τ h̄r ꝓpoſitū: q̄ pari rōne p̄mū ſuſcipit magis τ min⁹: ſm eēntiā: q̄ q̄ntū ad hoc idē iudiciū vr̄ eſſe de oī forma accn̄tali. ſi. a. ſuſcipiat magis τ minus: ſm aliq̄d aliō a ſua eēntia: ſit illud. b. τ ſic ꝓcedēdo: vel infinite erunt forme accn̄tales: q̄rū vna ſuſcipit magis τ minus: ſm aliam. vel ſtabit̄ ad aliquā formā accn̄talē: que ſuſcipit magis τ minus: ſm eēntiā. igit̄ pari rōne vr̄ ſtandū in p̄mo: q̄ idē iudiciū eſt in oīb⁹. ℭ Si ꝯcedat̄ pp̄ has rōnes q̄ qualitas ſpēi: ſm eēntiā ſuſcipit magis τ minus: q̄ ſubm̄ aliq̄d ſm p̄fectiorē gradū p̄cipat eādē eēntiā ſpē: τ aliud ſubm̄ ſꝫ minus p̄fectū gradū. ℭ Cōtra: aut iſte gradus τ ille ſunt īra eēntiā aut nō: ſi ſic: τ iſte gradus eſt diuerſus ab illo: igr̄ hec eēntia diuerſa ab illa per aliq̄d qđ eſt īra eēntiā: igit̄ magis dr̄t a minus ſpē. hec vltima ꝯñtia p̄ꝫ: tū q̄ oīs diuerſitas eēntialis diuerſificat ſpēm. tū q̄ eēntia p̄mo ē ſpēi: nō indiuidui: aliogn̄ indiuiduū poſſet hēre diffōnem ſpālioꝛē diffōne ſpēi. igit̄ dr̄ia in eēntia nō ē ſola dr̄ia nuō ſed ſpē. ℭ Sex rōnū poſitarū ꝯtra ꝓprietatē. ſi ſcđa τ 3ª τ ſexta ꝯcedant̄: q̄ iprobāt nō ꝓprietatē abſolute: ſꝫ ſalſuꝫ modū itelligēdi eā: nūc itelligēdū eſt q̄ ſicut ſilitudo eſt relo ꝓprie fundata ſup̄ eēntiā q̄litatis: ita magis τ minus. fundamētū aūt magis eſt eēntia ſpēi. ſub p̄fecto gradu: q̄ gradus eſt aliq̄d abſolutū de gn̄e q̄litatis: ſꝫ ipm̄ ꝯſequat̄ reſpectus magis ad aliū imp̄fectū in eadē ſpecie quē ꝯſeq̄t̄ relo minus. ℭ Qđ igit̄ adducūt Ar. τ Boe. ī ꝯrariū q̄ iuſtitia non dr̄ magis τ minus: alia iuſtitia: ſed aliq̄s dr̄ iuſtioꝛ altero: itelligendū eſt q̄ eſſentia ſpēi: in ſe ꝯſiderata abſtrahēdo a ſuppoſitꝫ nō h̄ꝫ in ſe magis τ minus. q̄ ipſa ſic ꝯſiderata eſt indifferēs ad oēꝫ gradus: ſed ipſa in vno ſuppoſito eſt perfectioꝛ ſeipſa in alio ſuppoſito. τ vt eſt in ſuppoſito ſic denoiat ſubm̄: q̄ per ſe ſuppoſitū eius nō eſt ſubꝫ: ſed q̄litas in hoc ſubo: nō igr̄ iuſtitia abſtracte itelligendo: ſed iuſtuꝫ. i. hec iuſtitia vt denoiat iſtud ſubm̄ eſt maioꝛ alia. ℭ Ad p̄mū argumentū de motu r̄ndeo: q̄ iter duo ſuppoſita eiuſdē ſpēi: pōt eſſe mot⁹ p̄ ſe: nō inquātū eiuſdē ſpēi: ſed inquātū aliquo mō oppoſita: τ hec oppō in ꝓpoſito non eſt per relones tn̄: q̄ mot⁹
t.c.10. nō eſt per ſe ad relonē ſm Ar. 5° phyſi. ſed eſt p̄ aliquos gradus abſolutos in hoc τ in illo qui ſunt de gn̄e q̄litatis qui opponunt̄ inquātū vnus h̄ꝫ rōneꝫ mediꝫ reſpectu alterius: nec tn̄ iſta relo mediꝫ eſt cā motus. ſicut nec relo minus: ſed illud qđ ſubeſt ſicut fuſcū eſt extremū motus nō fuſcū inquātū mediū. ℭ Sed ꝯtra inquātū extremū a quo opponit̄ termino ad quē: τ nō opponit̄ niſi aliqua relone. R̄ndeo p̄ma ꝓpō eſt vera p̄ut inquātū correſpondet ſcđo mō per ſe: nō p̄mo. ℭ Ad 4^m τ 5^m de relonib⁹ patet. ℭ 4^m etiā argumētū pōt fieri de tertia ꝓprietate q̄litatis eodē mō ſicut hic. vn̄ ꝯcedendū eſt tn̄ q̄ magis refertur ad minus loquēdo de iſtis formis: nō de illis que ſubſūt. ergo forme ſm quas dn̄r magis τ minus: ſūt relones: verū eſt ſm q̄s per ſe p̄mo mō nō ſcđo. ℭ Silr̄ ad 5^m iſte relationes maioꝛitas intenſionis τ minoꝛitas remiſſionis: que ſunt ꝓpria qualitatis opponunt̄ ſpē: ſed non fundamenta ſicut ſilē τ diſſilē fundant̄ in eadeꝫ q̄litate ſpecie. ℭ Cōfirmat̄ totū hoc: q̄ tota p̄fectio abſoluta in magis albo. ſ. q̄cūq; gradus albedinis in ipſo pōt remanere deſtructo reſpectu magis: poſito q̄ nō ſit aliō minus: ad qđ poſſeꝫ dici: ſicut tota albedo eſt in ſubo que p̄us fuit: licꝫ

nulli dicat̃ silis ƺ eī sicut pus dicebat̃. vn̄ ista ꝓprietas ꝺƺ intelligi inee qualitati ƺ aptitudinē. ¶ Sed de gnto argumēto nunqd albius est in gn̄e relonis: vr̃ ꝙ non: q2 tūc albius nō signaret idē ꝙ albū. Itē magis vr̃ esse modus significādi in albiore. ¶ Itē qd terminaret motuƺ per se in eadē spē. a maiori in magis. ¶ Contra. aliqd est albi⁹ cū pus nō fuit ꝑ solā mutationē in alio ǵ dicit relonē tm̄. ¶ Itē magis albū dicit formalr relonē: tn̄ fundatā in hoc: ergo albi⁹. ¶ R̄ndeo signat eēndā sub tali gradu q̄litatī. vn̄ est. q. spēs albi qd est indifferēs ad oēƺ gradū. relo est pa. hui⁹ nec ē de signato nec forte de mō significādi nois si tn̄ gradus ponit̃ de signato: tūc relo pōt cōseq eē modi signandi. Quere r̄nsionē ad argumenta.

¶ Similia autem τ dissimilia fm̄ solas dicuntur qualitates τc̄. cap. eodem.

DE tertia ꝓprietate q̄litatis q̄ est ꝙ fm̄ eam dr̃ aliqd sile vel dissile. ¶ Notā⁹ ꝙ sile dissile: lƺ sint ꝓpria gn̄i q̄litatis: sūt tn̄ vt spēs in gn̄e relatiōis. hoc est vt denoiatiue dicta a spēbus relonis: q2 silitudo est ꝑ se relo: τ sile ꝑ se relatiuū: sic intelligēdū est de ꝓprijs alioꝝ generū que nō sūt in illo gn̄e vt spēs. ¶ Cōsilr sūt intelligēda fm̄ aptitudinē. lƺ enī aliqd fm̄ aliquā q̄litatē quā hƺ nō dicat̃ sile si nihil aliud eandē q̄litatem hēat nō eo minus ꝯuenit hec ꝓprietas illi qualitati: q2 fm̄ illā qualitatē aliquid natū est dici sile alteri.

¶ Recipit autem facere τ pati contrarietateƺ τ magis τ minus. ca. de facere τ pati τc̄.

NOtandū ꝙ recipe ꝯria τ magis τ minus: nō insūt actioni τ passioni nisi rōne terminoꝝ ad quos cū tn̄ actio q̄ƺ passio spēm accipiat a termino ad quē fm̄ ꝙ hr̃ in 5⁹ phys. ab eo ēt accipiet ꝯrietatē: τ silr magis τ minus. ¶ Notandū ꝙ de istis duob⁹ τ de alijs q̄tuor subsequentib⁹ breuiter ptrāsit Ar. vel q2 spēs eoꝝ in q̄s eēnt diuidēda ƺ ꝙ
T.c.4. τ inde. sūt gn̄a nō sūt note nec passiōes eoꝝ q̄ insūt eis fm̄ ꝙ cōsiderant̃ a rōne. De his aūt passionib⁹ que insūt eis ƺ eē nāle eoꝝ plenius determinat̃ in libris nālib⁹: τ meta. de actione τ passiōe in 3⁹ phys. τ in de gn̄one. de qn̄ τ vbi in
T.c.8. τ inde. 4⁹ physicoꝝ. in hoc ꝙ determinat̃ ibi de loco τ tpe: innotescūt enī ꝓprietates vbi τ qn̄ per ꝓprietates loci τ tpis de positione τ hitu aliquātulū 5⁹ meta. τ ita determinatio hic hita de istis sufficiens est q̄tū ad logicū τc̄.

¶ Quotiens autem opponi solet: dicendum est τc̄. cap. de oppositis. Qō. XXXVII.

CIrca istud q̄rit̃ p̄mo an oppō sit accidens reale vel intentionale: ꝙ reale vr̃ q2 metaphisici. est tn̄ cōsiderare ens reale τ accn̄tia realia entis: accn̄tia. n. entis vt ꝯsiderant̃ a rōne ptinēt ad ꝯsiderationē logici. sed metaphisicus ꝯsiderat
T. nō hēre cōiē. opponē: vt pƺ. 5. meta. igr̃ oppō ē passio realis. ¶ Itē oppō est spēs dr̃ie: τ dr̃ia diuersitatis: τ diuersitas est passio realis: ergo oppō: q2 gen⁹ nō est verius ens suis spēb⁹. ¶ Itē oppō eēt nō exn̄te itellectu. igr̃ non est accn̄s itētionale. an̄cedēs pƺ iductiue: eēt. n. mutua actio iter calƺ τ frn̄. τ motus iter illa non exn̄te itellectu. igr̃ τ ꝯrarietas. ¶ Silr eēt aliqs pr̃ τ aliqs filꝰ nō exn̄te intellectu: q2 genuisse τ genitū eē nō depēdēt ab intellu. igr̃ τ relatiue opposita. ¶ Silr eēt carētia hitus in apto nato hēre hitū. igr̃ τ p̄uatiue opposita. ¶ Silr τ ꝯdictio: q2 illa seq̄t̃ ad quācūq̧ oppōnē. igr̃ illa pōt eē sine intellectu q̄tūq̧ alia sic manēte. ¶ Ad oppo⁹ accn̄s nō hƺ verius eē q̄ƺ sui subm̄: ƺ oppōnes fundāt̃ in intētionib⁹ vt in subo. igr̃ nō sūt realia: ƺ tm̄ itētionalia. mior pƺ iductiue. Referūt̃. n. spēs: τ gen⁹ ad inicē. ꝯdicūt gen⁹: τ n̄ gen⁹ τ sic de alijs oppositi. ¶ Itē i solis accn̄tib⁹ itētionalib⁹ pōt ē aliqd p̄dicari de seipso denoiatiue: ƺ hoc pōt est in oppōnibus. igr̃ τc̄. ꝓbō maio. p̄dicatio denoiatiua de aliquo est p̄dicatio accn̄tis de subo: ƺ nullū accn̄s nisi itētionale pōt eē in aliquo sui in subo. ꝓbō mi. ois diuisio est iter opposita: ƺ oppō diuidit̃ in ꝯrietatē oppōnē p̄uatiuā τ hō. igr̃ hec opponunt̃ ergo τ oppōnes opponunt̃. ¶ Itē nihil reale iuenit̃ in oib⁹ gn̄alissimis: ƺ oppō τ ei⁹ spēs inueniunt̃ in oi gn̄e. igr̃ τc̄. minor pƺ: q2 ꝯdictio fm̄ eādē rōnē iuenit̃ iter hoīeƺ τ iteriꝰ albū: τ nō albuƺ: q2 fm̄ hāc rōnem: cui⁹ nō est mediū fm̄ se. ¶ Cōsilr vr̃ de ꝯrietate que in diuersis gn̄ib⁹ reperit̃ fm̄ hāc rōnē maxima distātia formarū que nate sūt fieri mutuo circa idē. i. poste⁹ T.5. x. me⁹.

¶ Dicitur autem alterum alteri opponi quadrupliciter: aut vt ad aliquid: aut vt contraria: aut vt priuatio τ habitus: aut vt affirmatio τ negatio. cap. codē. Qō. XXXVIII. T.c.13. τ inde.

QUarta hoc q̄rit̃ vtꝝ diuisio oppōnis in hec q̄tuor. s. relatiuā oppōnē ꝯriā ꝯdictoriā p̄uatiuaƺ sit ꝯuenies: vr̃ ꝙ nō: q2 ois diuisio est ꝑ opposita. ꝑ Boetiū li. diuisionū hec nō. igr̃ τc̄. ꝓbō mino. q2 hec diuisio est iter oppōnes. τ nulla oppō opponit̃. ꝓbō: q2 si sic. igr̃ opponit̃ ꝑ aliā oppōnē τ pari rōne illa posset eē dīsa ꝯtra aliā oppōnē: τ sic erit ꝓcedere in ifinitū in oppōnib⁹. igr̃ diuisio ē isufficiēs: cū nō fiat in illas oēs oppōnes. ¶ Itē vbi vnū vr̃ seq ad aliud diuisio est insufficiēs: sed ꝯdictoria sequūtur ad oia alia opposita. igr̃ τc̄. minor pƺ: q2 oia alia opposita includūt ꝯdictorie opposita. ¶ Itē relatiue opposita dr̃r de eodē. igr̃ nō sunt opposita. an̄s pƺ: q2 sicut arguit̃ ca. de q̄titate. hoc est magnū ad hoc: τ hoc est pūuƺ ad hoc. igr̃ hoc ē magnū τ pūū. igr̃ si ille modus arguēdi valeat p̄t duo relatiue opposita iferri absolute ex seipsis positis in ꝯpōne ad diuersa. itelligit enī Ar. ꝑ magnū τ pūū relatiue opposita vt ibi pƺ. ¶ Itē p̄uatiue opposita dr̃r de eodē. igr̃ nō sūt oppo⁹. ꝓbō an̄tis: q2 ꝑ Ar. i 2⁹ topi. in p̄uatiue oppositis tenet ꝯn̄tia in seipso: igr̃ si ad visuƺ seq̄t̃ sensus ad cecitatē seq̄t̃ insensibilitas. ƺ seq̄tur visus. igr̃ sensus: igr̃ ois vidēs est sentiens: q2 ab abstractis tenet ꝯn̄tia per se ad ꝯcreta: q2 seq̄t̃. si surditas est insensibilitas. igr̃ surdus est isensibilis: igr̃ si idē sit vidēs τ surdus idē erit sensibilis τ isensibilis. τ p̄uatiue oppo⁹ de eodē. hoc idē pƺ in alio exēplo: q2 seq̄t̃. iste ē silis huic: igr̃ est silis τ dissilis illi: igr̃ est dissilis. pƺ ꝯn̄tia: q2 relatiuū positū re⁹ cuiuscūq̧ ifert seipm simplr̃: q2 nullus terminꝰ distrahit a rōne relatiui simplr̃. ¶ Itē ꝯria dr̃r de codē: igr̃ nō sunt opposita. an̄s pƺ. Tū q2 in medio dicto ꝑ ꝑticipationē est nā vtriusq̧ extremi alr non differret a medio dicto ꝑ abnegationē. ēt alr nō eēt motus ab vtroq̧ extremo in mediū: sic mediū dicm̄ ꝑ ꝑticipationeƺ denoiat̃ ab vtroq̧ extremo. Tū q2 scutū cui⁹ medietas est alba: τ medietas nigra est colloratū: igr̃ albū vel nigrum vel mediū. ꝯn̄tia pƺ. ꝑ Ar. 2. topi. q̧cqd ē gn̄e vel denoiatur a gn̄e necē est eē in aliq̄ spē vel denoiari ab aliq̄. non est mediū vt manifestū est. si albū pari rōne nigruƺ: igr̃ ꝯria dr̃r de codē. ¶ Ad p̄mā ꝓbōnē diceret̃ ꝙ nā extremoꝝ impfecte est in medio: τ iō mediuƺ a neutro extremo denoiat̃. ¶ Cōtra. vtrūq̧ extremū est aliqua forma L.2.

ergo simplex p auctorē sex pncipioꝝ in pn° simplex vbi est fm se totum est. ergo si vtrūqꝫ extremum fm aliquid sui est in medio fꝫ se totū erit in medio. ¶ Dicit ad scdaꝫ pbationē. ꝙ scutū nō est coloratū. fꝫ colorata. ¶ Cōtra. igit est hoc coloratū ꝛ illud: qꝛ p Priscianū plurale non est alīd singulare geminatū. sed ꝯña est falsum. qꝛ tūc eēt multiplicatio subiti ꝛ accitis. ¶ Item ꝯdictoria opposita dicunt de eodē. igit nō sunt opposita. pbatio aītis. qꝛ ꝯdictorie opposita sequunt ad q̄cūqꝫ alia. fꝫ oīa alia dicuntur de eodē: sicut ostēsum est igit ꝯdictoria. ¶ Itē si oppositio ꝯueniēter diuidat. igit est oppō subm diuisiōis: ꝛ pter hoc diuisio est subm oppōnis: qꝛ diuisio opponitur alicui vt indiuisioni vel collectioni. igit idē respectu eiusdem est subm ꝛ acciñs: qđ est inconueniens. ergo ꝛc. ¶ Ad oppositum est Ar. ꝛ Boe. in cōmento. Silr Ar. in libris topicoꝝ. quotiens enim docet ꝯsiderare de oppositis docet inspicere tm̄ ad hec.

Ad primam qōnem pōt dici. ꝙ oppō equoca est. qꝛ in vno sensu sumpta dicit vniuoce de ꝯrietate ꝛ oppōne relatiua: in alio sensu dicit vniuoce de ꝯdictiōe ꝛ puatiua oppōne. pmo modo est ens ꝛ spēs in gn̄e relonis. si aūt inueniat in alijs gn̄ibus hoc nō est vt spēs: fꝫ vt passio. scdo mō est itētio: qꝛ ꝛ alteꝝ extremū eius est tm̄ ens fꝫ ꝯsideratione rōnis. ¶ Ad p^m arg^m dōm: ꝙ meta^{us} distinguit multa multiplicia in qnto. non qꝛ fm oēs sensus sunt entia vel passio realis entis: sed fꝫ aliquos alios sensus forte ponit vt excludat a pposito: ita ꝛ de oppōne cuius vna spēs est ens: ꝛ spēs relonis: alius sensus adiūgit vt a pposito forte excludat. ¶ Ad aliō dico. ꝙ oppō in vno sensu, put. s. dr de ꝯrietate ꝛ oppōne relatiua est spēs dr̄ie. nō aūt put dr de ꝯdictione ꝛ puatiua oppōne: qꝛ ens ꝛ nō ens ꝯdicunt: ꝛ tn̄ nō differūt nec sunt diuersa: qꝛ diuersitas est dr̄ia entis: ꝛ dr̄ia silr. ¶ Ad 3^m cōcedendū ꝙ ꝯrietas ꝛ relatiua oppō eēnt itellectu non existe: non aūt puatiua oppō nec ꝯdictio: qꝛ alteꝝ extremū in illis oppōnibus. puta negatio ꝛ puatio fm ꝙ ē extremū relonis est tm̄ ens fm rōnē: qđ de negatiōe pꝫ: qꝛ lꝫ illa dicat de aliquo ente: vt nō hō dr de asino. tn̄ fꝫ rōnē qua ꝯdicit hoi nō est ens nisi rōnis. p hoc pꝫ: ꝙ lꝫ ꝯria maneant nō existe itellectu: nō opꝫ ꝯdictoria manere fm ꝙ sunt ꝯdictoria: qꝛ negatio albi put ꝯdicit albo nō est in nigro: qꝛ vt ꝯdicit est dicibilis d ente: ꝛ de nō ente. ¶ Si dicat ꝙ ad nigrū saltē sequat negatio albi: vt ꝯdicit albo. ꝛ ita ꝯdictoria sunt: si ꝯria sunt. Dico ꝙ nō existe itellectu nō est ꝯña. Silr puatio lꝫ sit negatio habitus in subo: tn̄ tm̄ mō opponit habitui rōne negatiōis: ꝛ illa nō ē ens nisi tn̄ fm rōnē. ¶ Ad argumēta in oppo^m. Ad pmū dico ꝙ ꝯrietas ꝛ relatiua oppō sumpta in illo sensu in quo sūt spēs oppōnis nō sūt in subtis itētionalib^{us}: lꝫ forte ꝯrietas fm aliū sensum put dr eē in ppōnibus fm q̄litatē ꝛ q̄ntitatē eaꝝ sit intētionale ꝛ in subto itētionali vt in ppōne. alia aūt duo: vt ꝯdictio ꝛ puatiua oppō pnt eē in subtis itētionalibus. ¶ Ad 2^m dico ꝙ maior pōt negari: qꝛ etiaꝫ in accñtibus realib^{us} cōparatis videt aliqd pdicari de seipso denoiatiue cuiusmodi sunt oppōnes. Cōtra. Impossibile est in rebus aliqd eē in eadē spē vt in subto. ꝛ pdicatio denoiatiua est ppē de subto. ¶ Uel pōt dici. ꝙ cū dicit oppōnes opponunt: illud qđ denoiat oppōnes nō est oppositio realis: sed intētionalis. ꝛ ita nō idē denominat se. ¶ Cōtra. ꝯrietas ꝛ relatiua oppō diuidunt oppōnem vt genus. ergo sunt spēs opposite. igit oppositio eaꝝ est aliqua realis: qꝛ ꝛ vtrūqꝫ extremū est ens. Et ideo dicendum vt dr ad p^m ar^m. q. sequētis ꝙ sit vniuoce inueniri in omni genere. ꝛ similr ꝯrarietas ꝛ relatiua oppositio forte vt passiones non vt species.

Ad secundam qōnē dōm ꝙ diuisio oppōnis in illa q̄tuor est ꝯueniens: qꝛ oppō realis est eoꝝ q̄ sunt in eodē gn̄e. aut igit vnū illoꝝ depēdet ad aliud. ꝛ sic est oppō relatiua: aut nō: ꝛ sic ē oppositio ꝯria. ¶ Oppositio hūs alteꝝ extremuꝫ non ens qđ dicit de oppositione priuatiua ꝛ contradictoria aut hꝫ extremum non ens qđ nullum subiectū sibi determinat: ꝛ sic est contradictio. aut qđ determinat sibi aliqđ subm. ꝛ sic est priuatiua oppositio. ꝛ sic pꝫ sufficientia. ¶ Ad primuꝫ argumentum pōt dici. ꝙ non omnis diuisio est inter opposita ppriē loquendo: qꝛ non diuisio generis in spēs vt in genere substantie. ꝛ ita contraria ꝛ relatiua diuidūt oppōnem vt spēs: ꝛ alia duo lꝫ in alio sensu oppōnem vt spēs: ꝛ spēs diuidentes non oportet nisi esse ꝯrias transumptiue que contrarietas non est oppositio vt hic loquimur: sed forte intentio cōmunis oībus disperatis. diuidētia autē multiplex nullo modo proprie oportet opponi. ꝛ ita nec contrarietatem contradictioni. ¶ Uel aliter. h non valet ad ppositum: qꝛ nulla oppositio haꝝ pōt denominare hec oīa diuidentia: nec aliqua seipsam in comparatione ad aliam in hac diuisione: licet omnia dicant disperata. ꝛ ita cōtraria transumptiue. ¶ Intelligendum tn̄ ꝙ diuisio oppōnis in hec absolute est diuisio vocis in significatiōes. sed oppositio sumpta in vno sensu diuidit in ꝯrietatem ꝛ relatiuā oppositionem vt genus in spēs in alio sensu sumpta. silr est gn̄ale ppterea diuidentia ipsam in vtroqꝫ sensu sunt opposita. vt ꝯrietas ꝛ relatiua oppō sunt forte ꝯria loquēdo de ꝯrietate transumptiue sumpta que est dr̄ia fm spēm: sed non opꝫ diuidentia in vno sensu opponi diuidentibus oppōnē in alio sensu. ¶ Ad aliud dico ꝙ diuisio oppōnis est in istas intentiones: ꝛ vnum membrum illoꝝ nō sequit ad aliud: qꝛ non sequitur hec sunt ꝯria. igit sunt ꝯdictoria: sed ꝯña est iter illa que subsunt vt sequit. album ꝛ nigrū. igit albū ꝛ nō albuꝫ. ꝛ in illa non est diuisio nisi per accñs. ¶ Cōtra hoc loquendo de intētionibus oīa sunt relatiue opposita: qꝛ ꝯdictorium dr ꝯdictorio ꝯdictorium ꝛ contrarium ꝯrio ꝯriuꝫ. ꝛ sic de alijs. ¶ Rñdeo cōtradictorium est relatiuum per accñs sicut hō est albus: contradictio aūt nō est relatiua oppositio. diuisio aūt sic oppōnis in abstracto vel in concreto sumpto oēntialr nō sumit pro oī illo qđ pōt denoiare: qꝛ tūc quale nō diuideret in denominatiua spēꝝ suaꝝ: cum illa possint de eodeꝫ pdicari ꝛ de se mutuo licꝫ per accñs. ¶ Ad aliud dico ꝙ relatiua nō sunt relatiue opposita nisi in cōparatione ad idē. ꝛ sic nō pnt iferri ex seipsis posttis in cōparatione ad diuersos terminos: lꝫ relatiua absolute possint inferri. qualr aūt rō Ar. valet de magno ꝛ paruo dcm̄ est supra. Cōtra hoc Ar. in pn° huius capituli. vbi dat dr̄iā inter ꝯria ꝛ relatiue opposita: dicit ꝙ in relatiue oppositis vnum fm se dr ad aliud ꝛ non in ꝯrijs. ꝛ idem dicit assignando dr̄iam inter relatiuam oppōnem ꝛ ꝯriam: ꝛ duo relatiua sumpta in cōparatione ad ideꝫ vt pater huius ꝛ filius huius non dicunt ad inuicem: sed ipsa absolute sumpta: igit intelligit relatiue opposita esse relatiua absolute. ¶ Ad hoc pōt dici ꝙ in relatiue oppositis sunt duo oppō ꝛ relatio supposita. rōne oppositis opꝫ sic opposita accipi in cōparatione ad idem: qꝛ hoc est generale oībus oppositis sumi in comparatione ad idē. rōne dr̄ie superaddite oppōni que est relatio opꝫ illa fm q̄ est oppō referri ad inuicem. ¶ Dictum igitur Ar. est intelligendum de ipsis formis: inter quas est oppositio: qꝛ ille referunt ad inuicē: qꝛ in hoc differunt forme hic opposite a formis oppositis in alijs gn̄ibus oppōnis: in oībus tn̄ opꝫ opposita referri ad idem. ꝛ ideo Ar. quando debuit distinguere hāc oppositioneꝫ ab alijs: non posuit

illi conditionem in qua hec conuenit cū alijs in ratione
oppōnis in gnali. sed illaʒ in qua hec distinguit̃ ab alijs.
℄ Ad aliud pōt dici q̄ in p̄uatiue oppositis nō tʒ ɔña in
seipso nisi in ɔparatōe ad subʒ p̄rimū. vbi grā. si sequat̃.
hō est vidēs. g̃ hō est sentiēs: nō seq̃t̃ eodē ordie in p̄uati-
ue oppositis: hō est cecus. igit̃ hō ē īsensibilis: q2 si sic cū
viteri⁹ sequat̃. igit̃ hō est nō sensibilis ab affirmatiua de
p̄dicato p̄uato ad affirmatiuā de p̄dicato īfinito. p Ar. ꝛ
t.c.i. Boe^m in 2⁹ piermenias. ꝛ p Ar. in p̄ poꝝ. ꝛ viteri⁹ seq̄tur.
ꝛ inde. est nō sensibilis. igit̃ nō est sensibilis. p ipsos vbi p̄ns: seq̄-
c.vii. ret a p̄ ad vltimū. est cecus. igit̃ nō est sensibilis. vbi mai-
feste est fallacia ɔ̄ntis. Pōt tñ derñ Ar. in 2⁹ topi. itelligi
de subo p̄xio hitus īferioris ꝛ sue p̄uatiōis: vt forte si seq̄-
tur. oculus est vidēs. igit̃ oculus est sentiēs. sllr seq̃t̃. ocu-
lus est cecus: vel hō cecus ꝟm oculū. igit̃ oculus vel hō
ꝟm oculū est īsensibilis. Rō dr̃ie est: q2 p̄uatio ē negatio
hitus in apto nato: ad negationē aūt hitus īferioris abso-
lute: vel in subo remoto: non seq̃t̃ negatio hitus sup̄ioris
absolute vel in subo remoto: sʒ est fallacia ɔ̄ntis a ṗpōne
hn̄te plures cās veritatis ad vnā ā: tñ ad negationē hitus īfe-
rioris in subo p̄xio illi⁹ hitus seq̃t̃ negatio hitus sup̄ioris
in eodē subo: q2 in illo subo nō est hitus sup̄ior nat⁹ hr̄i: ni
si q2 hitus īferior. nec mir̄ est respectu alicui⁹ subiei p̄ua-
tiuū hitus īferioris īferre p̄uatiuū hitus sup̄ioris: respe-
ctu alteri⁹ nō: q2 ɔña nō est iter īcōplexa. sʒ iter ṗpōnes.
Tū q2 ois illatio p̄tinet ad tertiā opatione itelle: sic igit̃
scda opatio itells q̄ est cōpō ꝛ diuisio suppōit p̄mā q̄ ē in-
diuisibiliū itelligētia: ꝛ nō est cōpō nisi in talib⁹. ita tertia
opō p̄suppōit scdaʒ: ita q̄ in illa nō erit aliq̄ illatio nisi in
cōpositis vl diuisis. Tū q2 ois ɔña est reducibilis i sillʒ.
nihil aūt est aña vel ɔña in sillo nisi ṗpō. igit̃ nihil est ex-
tremū ɔ̄ñe nisi tale. ℄ Ad exēplū de p̄uatiue oppositis: si
ɔcedat̃ hec ɔña: est dissilis illi. igit̃ ē dissimilis. qd̄ vr̄ p̄p
relonis rōnē in dissimili. Dicēdū est: tūc q̄ dissimile abso-
lute sūptū nō opponit̃ sili absolute p̄uatiue: sʒ oʒ vtrūq̄
sumi ꝟʒ idē ad idē: vt silis ꝛ dissimilis eidē vt in albedie:
ꝛ sic nō pñt ista duo dici de eodē. Uel alr̄ negāda est ista
ɔña. est dissimilis illi. igit̃ est dissimilis: q2 ad ɔ̄ñs sequit̃.
igit̃ nō est silis: qd̄ nō seq̃t̃ ad añs. tūc ad ṗpōnē illā. rela
tiuū respectu cuiuscūq̄ termini īfert seip̄ʒ absolute. cōce-
dat̃ q̄ntū est ex rōne relonis: sed pōt p̄hiberi rōne negatio
nis: qñ in eodē ɔ̄iūgit̃ negatio cū relone. sic est i relatiuis
p̄uatiuis cuiusmodi est dissimilis. ℄ Ad aliō dici pōt: sic
t.c.22. Ar. in .io. meta. cap. de medijs: vbi p̄bat p̄ncipalr̄ q̄ me-
ꝛ inde. diū cōponit̃ ex ɔ̄rijs: q2 mediū est magis vni⁹ extremi. ꝛ
min⁹ alteri⁹: q2 mediū dcm̄ p p̄ticipationē p̄ticipat vtrūq̄
extremū impfecte ꝛ vitualr̄: neutꝝ tñ simplr̄: ꝛ iō dnoiat̃
a neutro simplr̄. ℄ Ad p̄^m in ɔ̄riū dico: sic est cōpō ēētia
lis ex mā ꝛ forma: cōpō q̄ntitatiua: q̄ est ex p̄tib⁹ itegrali-
bus: ꝛ cōpō ꝟm gradus p̄fectiōis: ita p opp^m est simplici-
tas: ꝛ simplicitate opposita p̄mis duob⁹ modis cōpōnis ē
forma simplex. sʒ nō ois forma est simplex simplicitate
3⁹ mō. q2 in aliq̄ eadē forma sunt diuersi gradus p̄fectio-
nis ꝛ virtutis q̄ cōpō nō repugnat simplicitati ēētie for-
me. ℄ Ad scdaʒ p̄bōnē de ɔ̄rijs: si ɔcedat̃ scutū hō eē co-
loratū: pōt dici q̄ nō sequit̃. igit̃ est albū vel nigrū: q2 in
illa ɔsideratōe q̄ accipit̃. dicit Ar. q̄ q̄cquid denoiatiue
dr̄ a gn̄e vel hʒ gen⁹. oʒ denoiatiue dici a spē vel hr̄e spēʒ:
ꝛ p h̄ innuit duplicē modū denoiandi in accn̄tibus. vnuʒ
ꝟʒ eē: aliū ꝟm ineē. quē duplicē modū tetigit in p̄n⁹ scdi. q̄
igit̃ gen⁹ denoiat aliqua spēs denoiabit vel ꝟʒ eē vel ꝟm
inesse. ꝛ ita est vere ɔcedēdū q̄ scuto inest albedo vel ni-
gredo: vel color medius: sed nō sequit̃. g̃ scutū est album:
ꝟ.io⁹. q2 in accn̄tib⁹ nō tenet ab inesse ad eē ꝟm Ar. in p̄n⁹ scdi.
c.2. ℄ Alr̄ pōt dici q̄ scutū nō est coloratū: q2 veꝝ est dicere
q̄ nullo colore est coloratū: q2 illi⁹ vl̄is q̄lʒ singularis est
vera: q2 opposita q̄libʒ est falsa. nec tñ est ɔcedēdū q̄ sit
colorata: q2 forte sicut coloratū dicit vnitatē in forma: ꝛ i
subo. ita colorata dicit pluralitatē in vtroq̄: ꝛ neq̄ ē vni-
tas in vtroq̄: neq̄ pluralitas in vtroq̄: sʒ vnitas in subo:
pluralitas in accn̄te. ℄ Ad aliud dico. q̄ nō est icōueni-
ens duoꝝ accn̄tiū itētionaliū vtrūq̄ esse in vtroq̄: vt in
subo: q2 q̄dlʒ itētionale p̄ter h̄ q̄ est modus itelligēdi al-
terius est itelligibile p se. qñ est modus itelligēdi hʒ rōnē
accn̄tis: qñ est itelligibile est q̄d: ꝛ pōt itelligi sub aliquo
qd̄ est modus itelligēdi ei⁹: cui⁹ tñ p̄us fuit modis itelli-
gēdi. ꝛ ita pōt respectu eiusdē esse itellectū ꝛ modus itel-
ligēdi. ꝛ hec est cā q̄re in accn̄tibus itētionalibus pōt idē
p̄dicari de se denoiatiue: q2 idē pōt eē intellectū ꝛ modus
itelligēdi sub extranea rōne sūptū: ꝛ ita sub ex̄neis rōnib⁹
pōt significari in ɔcreto ꝛ in abstracto. Sic pʒ q̄ hec di-
uisio tñ est oppōnis q̄ est in incōplexis: q2 vno mō inten
dit Ar. de oppōne in libro piermenias vt distinguit op-
positionē in enūciationibus. Pʒ etiam cui⁹ diuisio sit: q2
primo est equiuoci in equiuocata. scdo vniuoci in vtroq̄
sensu in vniuocata.

℄ Notandū q̄ ɔ̄rioꝝ q̄dā sunt imediata quoꝝ alteꝝ ne-
cesse est inesse oi susceptibili: alia sunt mediata quoꝝ nō
necesse est alteꝝ inesse. ℄ Et mediatoꝝ q̄dā hn̄t media
p p̄ticipationē q̄ media aliq̄d hn̄t vtriusq̄ extremi: q̄daʒ
hn̄t tñ media p abnegationē. ℄ Mediatoꝝ etiā q̄dam
hn̄t plura media: q̄dā tñ vnū: ꝛ q̄dā media noiata q̄dam
innoiata. Pro scda diuisiōe tñ intelligēdū q̄ nulla dicun
tur ɔ̄ria mediata ṗp̄e nisi q̄ hn̄t mediū p p̄ticipationem:
mediū eniʒ p abnegationē inenit̃ in oib⁹ p̄ter q̄ in ɔ̄rijs:
sed forte in aliq̄bus ɔ̄rijs mediatio mediū nō noiat̃ nisi p
abnegationem extremoꝝ vt in bono ꝛ malo ꝛ ɔsilibus.
Tertie diuisionis ꝛ quarte cā assignat̃ in .io. meta. capio. t.c.17.
qñ aūt vnum vni ɔ̄rium ꝛc̄. que est q̄ aliqñ negationes ꝛ inde.
ɔ̄rioꝝ cadunt super aliquid vnum determinatū eiusdem
gn̄is cum extremis. ꝛ tunc pōt eē vnum medium nomi-
natū sicut negatio maioris vel minoris determinate ca-
dit super hn̄s eandem quantitatē. ꝛ ideo illoꝝ est vnum
mediū noiatū qd̄ est equale. qñ aūt negatiōes ɔ̄rioꝝ non
cadunt super aliqd̄ vnū susceptiuum: tunc non est vnum
medium. sed vel oino remanet inoiatuʒ vel plura media
nominata: qñ negatio extremorum cadit super plures
formas eiusdem generis.

℄ Quecūq̄ vero ɔ̄rioꝝ sunt talia vt quibus
nata sunt fieri: vel de quibus p̄dicant̃: neces-
sariū sit alteꝝ eoꝝ inesse. nihil medium eorum
est. capitulo eodem. Qō. XXXIX.

Queritur vtrū aliqua sint ɔ̄ria imme-
diata. Et nō videt̃: q2 si ali-
qua essent talia. igit̃ eoꝝ nō esset mediuʒ ꝟm
se. igitur essent ɔ̄dictoria. p̄batio p̄me ɔ̄ñe: q2
si eoꝝ esset mediū ꝟm se essent mediata. p̄bō
secunde ɔ̄ntie. q2 ɔ̄dictoria sic diffiniunt̃ ab Arist. in pri-
T.5. mo posterioꝝ. Cōtradictio est oppō. cuius nō est medi-
um ꝟm se. igitur que hn̄t hanc diffinitionem sunt contra-
dictoria. ℄ Item ꝟm Aristo. in littera cōtrarioꝝ imedia-
torum necessario vnum inest susceptibili. sed nulla sunt
talia. igitur ꝛc̄. p̄batio minoris: q2 de quibuscūq̄ contra-
rijs oppositis vbi alterum nō inest a natura arguatur sic
non necessario est hoc inesse susceptibili nec necesse est
illud. igitur neutrum necesse est inesse. ambe singulares
sunt vere. igitur ꝛ vniuersalis. q2 illa vl̄is sufficienter in-
ducitur per duas singulares. igit̃ eius contradictoria est
falsa: alterum necesse est inesse ꝛc̄. ℄ Item inter cōtraria

imediata si que sunt pōt eē mot⁹:sed mobile dū est in motu sub neutro terminoꝝ est.ḡ possibile ē subz eē sub neutro 3rioꝝ imediatoꝝ.pbō scđe ꝑpōnis.Tū ꝑ Ar.6.phisicoꝝ.mobile dū est in motu ꝑtiz est in termio a quo:ꝑtiz in termio ad quē.Tū qꝛ si mobile eēt i termio a quo simplr nō moueret:qꝛ tūc icipet mot⁹.si eēt simplr in termino ad quē nō eēt mot⁹:qꝛ tūc termiaret mot⁹.⸿ Item si possibile eēt fieri mutationē iter 3ria imediata vt manifestū est:mutet sortes in sanitate in egritudinē:cuz duratiōis sanitatis in sorte si aliqs termin⁹:sit ille vltimus terminus a.⁊ ꝑm⁹ termin⁹ initialis egritudis.b.aut igit.b.⁊ a.sunt vnū istās:⁊ tūc idē in vno istāti eēt sub duobus 3rys.aut sunt duo istātia.igit iter illa est tp̄s mediū in quo nō est sanus nec eger.igit illa sunt 3ria mediata.⁊ sic ð qbuscūqꝫ alys.⸿ Ad oppositum est Ar. — t.c.7. & 87.

Ad qōnē dicēdū ꝙ aliq̄ sunt maxie distātia i eodē gn̄e:quoꝝ alteꝝ necesse est inesse susceptibili:ḡ aliq̄ sunt 3ria imediata.ꝯñtia tenet ꝑ locū a diffōne:qꝛ qō.si est.nō scit demōstratiue nisi ꝑ qd est.per Ar.in 2⁰ poste.⸿ Ad ꝑ^m arg^m dico.ꝙ illō nō est medium fʒ se:pōt itelligi dupl'r:vel qō sit negatio modi simplr.vl modus negatiōis.ꝑ mō ꝯuenit 3rys imediatis.2⁰ ꝯuenit 3dictorys.⁊ ponit in diffōne coꝝ:qꝛ sola 3dictoria nullo mō hn̄t mediū:qꝛ fʒ se iest ei nō hr̄e mediū:oib⁹ aūt alys oppositis aliquo mō ꝯuenit hr̄e mediū.⸿ Ad 2^m cōcedo hāc ꝑpōnē eē falsam.necesse est alteꝝ 3rioꝝ imediatoꝝ ineē susceptibili ꝑut alteꝝ ē signū ꝑticulare:qꝛ ꝑticulari nūq̄ est vā nisi singularis sit vā.Pro cōi tn̄ mō loquēdi itelligēdū ꝙ alteꝝ cōiter sumit ꝑ h̄ vel illo.⁊ illud est distiguēdn̄ fʒ cōpōnē ⁊ diuisionē:xū sic dr̄ necesse est h̄ vel illud ineē subo in sensu cōpōnis est ꝑpō vā:⁊ est ꝑpō de disiūcto ꝑdicato.in sensu diuisiōis est falsa.⁊ sic sumit qñ li alteꝝ.sumit vt est signū ꝑticular.ꝑmo itelligit Ar.⁊ ē cōis itell's qñ dicim⁹ necesse est alteꝝ 3dictorioꝝ eē veꝝ ⁊ hōꝫ.fʒ tn̄ ꝙ ꝑcēdit vt⁹ sermōis est ꝑpō ꝑticularis.⸿ Ad 3^m dico.ꝙ toto tp̄e mot⁹ ē subz sub forma ꝑori.⁊ in vltio termio mot⁹ sub forma posteriori:⁊ ita semꝑ sub altero. — T.i.t.2. & ide.

⸿ Ad ꝑmā ꝑbōnē dico.ꝙ forma accñtalis fʒ quā ē motus suscipit magl ⁊ min⁹.⁊ fʒ illū gradū fʒ quē ē termin⁹ a quo:mot⁹ nō manet in motu:qꝛ in toto motu remittit magis ⁊ min⁹.ſʒ semꝑ eēntia termini a quo manet.⁊ iō.itelligēdū ē dcm̄ Ar.sic.mobile ⁊c.h̄ ē terminū a quo ꝑticipat fʒ aliquē gradū remissum:⁊ intn̄ accedit ad terminū ad quē.Sīlr pʒ ad aliā ꝑbōnē.qꝛ dū subz est in termino a quo fʒ illū gradū:fʒ quē est termin⁹ a quo nō mouetur:ſʒ forte icipit moueri.Sʒ qñ subz est in termio ad quē fʒ illū gradū:fʒ quē est terminus ad quē:tūc finit mot⁹. ⸿ Ad 4^m dico ꝙ ipossibile est accipe vltimū istās sanitatis:seu alicui⁹ forme ꝑmanētis in subo in quo termio illa forma hēat eē:ſʒ vltim⁹ termin⁹ duratiōis forme ꝑcedētis est ꝑm⁹ termin⁹ forme subsequētis in quo termio ē forma subseqnēs ⁊ nō ꝑcedēs:vt determiat in 8⁰ phy^r. — t.c.64.

⸿ Priuatio vero ⁊ habitus dr̄ qdeꝫ que hn̄t fieri circa idē aliquid ⁊c.cap.eodem.

Notādū ꝙ spālis rō istoꝝ oppositoruꝫ nō ē fieri circa idē:qꝛ h̄ ꝯuenit alys oppositis:nec est rō coꝝ fieri circa idem ordie q̄d.ā:qꝛ nō ꝯuenit oib⁹ ꝑuatiue oppositi nisi itelligat fʒ nāz.i.ꝙ sit aliqō subm aptuz natū ꝑus nā hr̄e habitū q̄ dicatur ꝑuari.⁊ ita forte ē de 3rys:qꝛ in oibus subz nālr ꝑus ordinat in extremuz ꝑfectius q̄ imꝑfectius.sed ratio gn̄alis istoꝝ oppositoꝝ est forma:⁊ carentia forme in subto apto nato.⁊ per hoc ꝑncipalr distinguitur a 3rys vbi neutrum extremum est sola carentia reliqui: sed aliqua forma positiua.

⸿ Priuari vero ⁊ habitū habere nō est habitus ⁊ priuatio ⁊c.cap.eodem.

Notanda est etiā illa ꝯñtia Ar.si ꝑuari ⁊ priuatio idem essent de eodem predicarentur: quia ex hoc sequitur vniuersaliter denominatiuum ⁊ abstractum non esse idem.

⸿ Opposita autē ⁊ hec vīr eē:scilꝫ priuari ⁊ habitū hr̄e tāq̄ priuatio ⁊ hitus.cap.eodē.

Similiter notandū est illud dictuꝫ ꝙ eadē est oppositio in cōcretis ⁊ in abstractis.

⸿ Qm̄ aūt priuatio ⁊ habitus non sic opponūtur: vt ad aliqd:māifestū ē. ca. co.

Notādū pro dr̄ia scđa quā assignat Ar. iter ꝑuatiue opposita ⁊ relatiue:ꝙ non oīa relatiue opposita dr̄ reciꝑroce fʒ eūdē modū referēdi:ſʒ solum ea q̄ ꝑ se mutuo referunt.vn̄ illa dr̄ia ē forte quorūdā relatiuoꝝ ad ꝑuatiue opposita:ſʒ ꝑor dr̄ia est vlioz.h̄ valet ꝑ itellẽu tertie ꝑꝑetatis relatiuoruꝫ:q̄ est oīa relatiua dici ad ꝯuertētiā h̄ est mutuo adinuicē q̄ ꝑꝑetas in aliqb⁹ relatiuis vera ē fʒ eādē rōnē referēdi.vbi vtrūqꝫ extremū est ꝑ se relatiuū ad aliū:in alys nō sic.vbi vnū extremuꝫ ꝑ se referi ad aliō:⁊ illō nō ad ipʒ nisi ꝑ accñs.Uel alr ꝑt dici q̄tū ad ꝑpo^m:ꝙ lʒ nō oīa relatiua dicant reciꝑroce:tn̄ oīa relatiue opposita dr̄ reciꝑroce:qꝛ illa relatiua vbi nō vtrūqꝫ dr̄ ꝑ se ad aliō n̄ sr̄ relatiue opp^ta:qꝛ nō sūt ambo in eodē gn̄e.scibile.n.nō ē in gn̄e relōnis:nec vt relatiuuꝫ:nec vt relatio ꝑ se.⁊ ita de alys relatiuis ad q̄ alia dicunt ꝑ se.⁊ non ecōuerso:⁊ fm̄ hoc hec dr̄ia inter relatiue opposita ⁊ priuatiua est generalis.

⸿ Qm̄ aūt neqꝫ vt 3ria opponunt ea q̄ fʒ priuationē ⁊ hitū dr̄ ex his māifestū ē.ca.co.

Notandū ꝙ duplicē assignat Ar. dr̄iā iter 3ria.⁊ ꝑuatiue opposita.vnā sūptā.q.a diuisiōe 3rioꝝ:tale 3rioꝝ mediatoꝝ nūq̄ necesse ē alteꝝ icē susceptibili:ſʒ ꝑuatiue oppositoꝝ semꝑ necesse ē alteꝝ ineē:postq̄ subz natū est ea suscipe.ḡ ꝑuatiue opp^ta nō sr̄ 3ria mediata.Immediatoꝝ neēē ē semꝑ alteꝝ ineē susceptibili:qꝛ semꝑ susceptibile coꝝ ē natū ea suscipe ꝑuatiue.oppositoꝝ nō est necesse alteꝝ inesse:qꝛ nō semꝑ subz natū est ea suscipere.ḡ priuatiue opposita nō sunt 3ria imediata.⸿ Preter hec adiungit vnum mēbrum ꝙ in vtrisqꝫ 3rys accidit aliqñ vnū extremū in esse a natura.qō non accidit in priuatiuis.

Questio XL.

Uerta hoc pōt q̄ri vtꝝ pōe sit aliquoꝝ 3rioꝝ determiate inesse a nā alicui subo.Et nō vr̄:qꝛ dīt Ar.in 2⁰ topi.ꝙ si alicui subo assignat aliqō ꝑdicatū icē si 3rīū ꝑdicatū nō possit ineē nec ꝑpo^m iest.igr̄ nulli subo iest vnū 3rioꝝ ðtermiate. — ꝗi.t.1. c.2.

⸿ Itē 3ria nata sūt fieri circa idē.ḡ nō iest alicui vnū:nisi qō natū ē suscipe alteꝝ.igit neutrū ðtermiate iest.⸿ Itē h̄ vr̄ spālr in illis in qb⁹ exēplificat Ar.ignis.n.nō vr̄ ðtermiate cals.neqꝫ aq̄ frigida:qꝛ oēꝫ gnōnē ꝑcedit alteratio.igr̄ gnōnē ex igne ꝑcedit alteratio ignis:ꝑ quā iducunt q̄litates aque.ſʒ in tota alteratiōe manet forma ignis.quia ꝑ Ar.in 8⁰ physi.in tota trāsmutatōe manet subꝫ sub forā ꝑori.ḡ ignis pōt manere ignis:⁊ nō eē cals:⁊ ita de oib⁹ trāsmutabilibus fm̄ illas — t.c.69. & inde.

qualitates quas hñt: qꝛ gñalr ſm ꝯria vr̃ poſſe fieri mutatio. ¶ Ad oppoſitum eſt Ariſtoteles.

Ad qōnē dicēdū ꝙ poſſibile ē in aliqb⁹ extremis vnū ꝯrium ineē a nā alicui ſubo qḋ ad min⁹ pꝫ de ſpēb⁹ ꝯrijs in gñe. vbi ē ꝓp̄e ꝯrietas ꝛ q̄ ꝯſtituunt̃ ꝑ dr̃ias ꝓp̄as ꝯrias ꝛ vtriqꝫ determiate ieſt ſua dr̃ia. ita ꝙ nō ē poſe opp̄m ieē. Siłr pꝫ in paſſiōib⁹ ꝙ aliqḋ ſubꝫ ſꝫ ſuā nāꝫ eſt ꝓn̄m ꝑ ſe alicui⁹ paſſiōis hn̄tis ꝯriū cui⁹ paſſiōis ꝯriū nō pōt ineſſe cū ipa paſſio ſequat̃ formā ſubi. ¶ Ad p̄m arm̄ dōm: ꝙ ꝯſideratio Ar. itelligēda eſt ſꝫ aptitudinē nō ſꝫ potētiā: qꝛ ſi vnū ꝯriū iſit: reliquū aptū eſt ineē: ꝛ nō tñ opꝫ ꝙ poſſibile ſit reliquū ineē. ¶ Ad zm̄ dōꝫ ꝙ illa diffō eſt dā ſꝫ gñalē rōnē ꝯrioꝝ: qꝛ quaꝫ ē ex h̄ cui ineſt vnū ꝯriū natū eſt ei ineē reliquū: ſꝫ nō opꝫ ꝙ ſit ideꝫ de qbuſcūqꝫ ꝯrijs cōparatis ad qḋcūqꝫ ſubꝫ niſi forte loquēdo de illo ſubo ſꝫ gen⁹: qꝛ lꝫ ſubꝫ aliqḋ ſꝫ ſuā ꝓpꝛiam rōnē determiet ſibi ꝯriū vnū: h̄ nō eſt ex rōne ꝯrioꝝ: nec rōne gñis talis ſubi. forte hec ſcḋa ꝑticula addit̃ ꝑ ſpēb⁹ q̄ determināt ſibi aliq̄s dr̃ias ꝯrias determiate: qḋ lꝫ forte ſit ꝛ a ꝑte ſpēꝝ ꝛ dr̃iaꝝ. nō tñ ieſt ſpēb⁹ ꝑ nāꝫ gñis. ¶ Ad 3m̄ pōt ꝯcedi ꝙ q̄litates eltoꝝ: nō iſunt eis a nā neqꝫ determiate: qꝛ forme ſubales eoꝝ pn̄t manere ſub oppoſitis q̄litatib⁹: vt pꝫ in alteratiōe ꝑcedēte corruptionē eltoꝝ. in illis tñ exēplificat Ar. qꝛ ſꝫ cōēꝫ ꝯceptionē ille vīr ꝯſeq̄ iſepabilr̃ formas elemtares. ¶ Uel alr̃ pōt dici ꝙ quelꝫ q̄litas ſꝫ aliquē gradū determiate ieſt ſuo elto ꝛ ſꝫ illum nūq̄ amittit̃ i trāſmutatiōe: lꝫ ſꝫ ꝑfectiſſimū gradū poſſit amitti: qꝛ ſꝫ illū gradū nō ꝯſeq̄t̃ inſepabilr̃ formā elti: puta calor ꝑfectiſſim⁹ formā ignis. Uł alr̃: ꝙ iſte q̄litates ꝯſequunt̃ formā elti. puta ignis in ſuo ꝑfectiſſimo eſſe q̄le eē nō hꝫ in trāſmutatiōe cū tēdit ad corruptionē.

¶ **Ampli⁹ ꝛ i ꝯrijs q̄dē exn̄te ſuſceptibili poſſibile eſt in alteꝝ fieri mutationē niſi alteꝝ nāliter inſit ꝛc̃. capitulo eodem.**

Additio **Secūdā** drīā pōit Ar. inter ꝯria ꝛ ꝑuatiue oppoſita. iter ꝯria eſt mutua trāſmutatio. iter ꝑuatiue oppoſita non: qꝛ ab habitu poteſt fieri tranſmutatio in ꝑuationē. ecōuerſo non. Queſtio. XLI.

T.c.5. inde. **Tertia** hoc pōt q̄ri. ¶ Utꝝ a ꝑuatōe poſſit fieri regreſſio i hitū. Qḋ ſic vr̃: qꝛ ſꝫ Ar. ꝑmo phyr̃. ꝑuatio ꝛ forma ſunt duo ꝯn⁹ trāſmutatiōis. ita ꝙ ꝑuatio eſt termin⁹ a quo: ꝛ forma termin⁹ ad quē: ſꝫ a termio a quo ad terminū ad quē ē trāſmutatio. igr̃ ꝛc̃. Itē h̄ pꝫ in exēplo: tenebra. n. oppōit̃ luci ꝑuatiue aliogn illuminatio medij eēt cū motu ꝛ ſucceſſiōe. qḋ iprobat zo de aia. ꝯña pꝫ. qꝛ vnū ꝯriū nō abijcit̃ ꝛ reliquū nō acqrit̃ ſine motu: ſꝫ a tenebra ad lucē poſſiſ ē regreſſio māifeſtū eſt. igitur ꝛc̃. ¶ Itē oīuꝫ ꝯrioꝝ alteꝝ icludit ꝑuatiue opp̄m alterius. ꝑ t.c.15. Ar. io. metaᵉᵉ. ꝛ hoc nō obſtāte iter ꝯria eſt trāſmutatio. igit̃ ꝛ inter ꝑuatiue oppoſita. ¶ Ad oppo̅m eſt Ar.

Ad iſtud dici pt ꝙ loquēdo gñalr̃ de ꝑuatiue oppoſitis nō ē ipoſe vīr a ꝑuatiōe eē regreſſuꝫ ad hitū. qꝛ ſic loquēdo ꝑuatio dr̃ eē carētia forme in ſubo qḋ aptū natū eſt hr̃e: ꝛ a tali ꝑuatiōe poſe ē eē regreſſuꝫ ad formā. ¶ Uñ illḋ dcm̄ Ar. ē veꝝ de aliq̄ ꝑuatiōe ꝑticulr̃. iō p̄a drīa quā pōit Ar. iter ꝯria ꝛ ꝑuatiue oppoſita ē gñalis. Iſta zᵃ eſt ꝑticularis. Ad ſaluādū igr̃ dcꝫ Ar. diſtiguit̃ ꝑuatio triplr̃. vno mō ſic. Quedā eſt ꝑuatio q̄ ē carētia forme ad quā nō ordinat̃ ſubꝫ niſi mediāte hitu. ¶ Alia ad quā ordiat̃ nō mediāte hitu. ¶ Alio⁹ ſic. q̄dā ꝑuatio ꝑuat hitū ſꝫ actū ꝛ ſꝫ potētiā. alia ꝑuat tñ actuꝫ. Tertio mō ſic. ꝑuatio q̄dā ē cui⁹ hit⁹ ieſt a ꝓn̄ inato cuiuſmodi eſt cecitas: qꝛ viſus eſt a ꝓn̄ itriſeco. ¶ Alia ē ꝑuatio cui⁹ hit⁹ ieſt a ꝓn̄ extriſeco: vt tenebra i medio. ¶ De ꝑuatiōe quocūqꝫ iſtoꝝ modoꝝ. ꝑ mō dcā itelligit Ar. zᵒ mō nō. Ur̃ tñ p̄ diſtictio eē min⁹ cōpetēs: qꝛ nullū ſubm vr̃ ordiari in ꝑuationē mediāte hitu: ſi itelligat̃ ſubꝫ ordinari in ꝑuationē mediāte hitu ſic ꝙ ſubꝫ nō ē natū recipe ꝑuationē niſi p̄ recipiat hitū. h̄. n. ē māifeſte flꝫ: qꝛ aliq̄ nō ꝑus vidēs pōt eē cecus vel ſic itelligat̃: niſi p̄ natū ſit recipe hitū. ꝛ ſic diſtictio nulla: qꝛ ſic oē ſubꝫ ordiat̃ in ꝑuationē mediāte hitu. rō aūt q̄re Ar. itelligit de ꝑmo mēbro ꝛ nō de zᵒ ē māifeſta ex ipſis v̄bis diſtictiōis. Quare aūt poſſit itelligere ꝺ ꝑmo mēbro tertie diuiſiōis: ꝛ nō de ſcḋo cā eſt: qꝛ qñ hit⁹ q eſt a ꝓn̄ itriſeco nō ieſt. tūc in ſubo nō ē ꝓn̄m ſufficiēs illi⁹ hit⁹: ꝛ cū nā trāſmutabilis ſemꝑ tēdat in nō eē nō eſt poſe illud ꝓn̄m recuꝑari in ſubo: ꝛ ita nec hitū illū iduci. ſi igit̃ ꝑuatio talis hitus aliqñ inſit. ipoſe eſt poſtea hitū illū ieē. ſꝫ qñ hit⁹ eſt a ꝓn̄ extrinſeco vt lux in medio a corꝑe lumioſo: tūc lꝫ ꝑuatio aliqñ inſit poſe ē tñ ab illo extriſeco hitū iduci. ¶ Ad argum̄ta pꝫ: qꝛ argum̄ta p̄ ꝓcedūt de ꝑuatiōe vno mō: ꝛ argm̄ ad oppoſitū ꝺ ꝑuatōe alio⁹. q̄re: ſic dcm̄ eſt: illa drīa nō ē gñalis iter ꝑuatiue oppoſita ꝛ ꝯria. mlta. n. ſūt oppoſita: vbi vnū eſt tñ carētia alteri⁹ in apto nato: q̄ nō pn̄t alr̃ opponi niſi ꝑuatiue: ꝛ tñ nō hn̄t hāc ꝓp̄etatē: puta lux ꝛ tenebre: q̄ ſi eēnt ꝯria nō poſſet alteꝝ expelli: ꝛ alteꝝ iduci ſine motu: ꝛ ita nō poſſet mediū in iſtāti illumiari. cui⁹ oppo̅m hr̃ in zᵒ de aia. Siłr iuſtitia ꝛ iiuſtitia: ſcia ꝛ ignorātia. poſe ē. n. iniuſtū facet̃ aliq̄ opa iuſtitie: qꝛ iiuſtitia nō neceſſitat ad faciendum iniuſte: licet inclinet: ꝛ per frequēter iuſte agere poteſt acquirere habitū iuſtitie. igit̃ poteſt ab iniuſtitia tranſmutari ad iuſtitiam. t.c.70.

Aliter pōt dici ad qōnē ꝙ iter ꝯria mutuo eſt mot⁹ ꝓp̄e dict⁹: qꝛ vtrūqꝫ eſt aliq̄ nā poſitiue: nec pōt expelli niſi in tp̄e. ſꝫ a ꝑuatōe in hitū nūq̄ ē mot⁹ rōne ꝑuatiōis: qꝛ mā ſubta ꝑuatiōi tñ hꝫ carētiā forme. ꝛ cū h̄ tñ ſtat ꝙ ſūme ſit diſpoſita ad ſuſcipiēdū formā: ꝛ ita non oꝫ illā moueri ad illā: ſꝫ ſtatiꝫ pn̄te agēte recipe illam ſine motu. ſꝫ h̄ ē dōꝫ ꝙ hec drīa eſt vīs inter ꝯria ꝛ ꝑuatiue oppoſita. ¶ Ad p̄m argm̄ dici. ꝙ a ꝑuatiōe: q̄ eſt ꝓn̄m: in formā nō eſt motus ꝓp̄e dict⁹ niſi quādo ꝑuatio ꝯiūgit̃ ꝯrio. ¶ Ad zm̄ pꝫ ex illis exemplis q̄liter nō eſt motus a ꝑuatione in habitū. ¶ Ad 3m̄ nō ſequit̃ nō eſſe motū inter ꝯria: qꝛ nō eſt inter ꝑuatiue oppoſita: qꝛ extremū ignobili⁹ ꝯrietatis nō tñ eſt ꝑuatio reliqui: ſed cū hoc eſt aliq̄ forma poſitiua. ꝛ ideo nō pōt expelli ſine motu.

¶ **Quecunqꝫ vero tanq̄ affirmatio ꝛ negatio ꝛc̃. capitulo eodem.**

Hic aſſignat Ar. drīam inter ꝯdictorie oppoſita ꝛ oīa alia: qꝛ in oībus alijs non opꝫ alteꝝ extremū eſſe veꝝ: alteꝝ falſum. in hīs aūt opꝫ: vel qꝛ nullū alioꝝ neceſſario vere ineſt: ꝛ aliud falſe: ſed in ꝯdictorijs alteꝝ vere ineſt: alteꝝ falſe. ꝛ ſic logt̃ de ꝯdictorijs icōplexis: vel qꝛ nullū alioꝝ oppoſitoꝝ eſt veꝝ: vel falſuꝫ: qꝛ incōplexū ꝛ ꝯdictoria ſunt cōplexa. ſm̄ iſtū ſenſum magis vr̃ intelligere ſibi. oīno aūt eoꝝ que ſine cōplexione dicūtur nihil: neqꝫ veꝝ neqꝫ falſum eſt. ꝛ oīa alia que dicta ſunt: ſine cōplone dicunt̃. alia. i. a ꝯdictorijs: ꝛ tūc intelligēdū ꝙ ꝯdictio de qua hic loquitur: nō tñ ſit in cōplexis: quāuis hic loquat̃ principalr̃ de oppoſitione incōplexoꝝ: qꝛ ꝯtradictio forte vniuoce inuenitur in ꝓpōnibus ꝛ in terminis; nō ſic forte in alijs oppōnibus: qꝛ iſta eſt magis itentionalis. eſt eniꝫ ſimplr̃ itētionale. ¶ Adiūgit poſtea ꝙ lꝫ ſubo exn̄te oporteat alteꝝ ꝯrioꝝ imediatoꝝ eē veꝝ Ad. B:

de illo:nō tñ hoc opʒ subo nō existe.sed in ꝯdictorijs siue subm sit:siue nō sit semꝑ alteꝝ est veꝝ de subto:ꝛ alteruʒ falsum:qꝛ siue sor.sit: siue nō:semper hec est vera.sor.lan
op guet.vel sor.non languet. Questio. XLII.

IUrta hoc q̄ritur. Utꝝ in negatiua subm stet ꝑ ente ꝛ ꝑ nō ente idifferēter. Or sic vr̄:qꝛ ista.sor.nō lāguet.nō eēt vā sorte nō existe nisi subʒ staret ꝑ nō ente: qꝛ aīr sensus eēt.sortes q̄ ē nō lāguet:ꝛ ei⁹ ꝯdictoria est falsa.sorte nō existe.ꝛ sic duo ꝯdictoria eēnt sīl fl̄a.❡ Dicef ad istud ꝙ q̄n termin⁹ supponit nō hñs pl̄a supposita sic termin⁹ discret⁹:pōsē ē tale subʒ stare ꝑ nō ente.sʒ hoc nō est pōsē de termino cōi.❡ Cōtra hoc.ponaf nullum hoiem esse.hec est falsa:oīs homo languet.

Ad solutionē hui⁹ q̄ōnis oʒ ꝑscire q̄d significat ꝑ terminū ꝛ q̄ sūt ei⁹ ꝑ se supposita.qꝛ ex hoc eēt ꝯcludēdū ꝑ q̄b⁹ ꝑ se suppōit termin⁹ in oɫone.in oī.n.ꝑpōne affirmatiua siue negatiua supponit ꝑ ei⁹ ꝑ se suppositis:ꝛ iō de hoc forte fiet mētio i libro pyermenias.vbi illa sunt magis propria.

❡ Cōtrariū aūt est bono quidēʒ ex necessitate malū ꝛc̄.cap.eodem.

Ad. NOtādū ꝙ q̄ttuor ponit Ar. ꝑꝑetates ꝯrioꝝ.Pria est ꝙ semꝑ bono ꝯriaf malū:sʒ malo q̄n q̄ʒ malū:q̄n q̄ʒ bonū: q̄ itelligēda est nō solū de istis formis bonūʒ ꝛ malū:qꝛ ista sola iter se ꝯrianf ꝛ nū q̄ʒ malum malo rōne forme mali:sʒ ō hīs q̄ subsūt:qꝛ aliq̄n illud qō ē malū ꝯriaf ei qō ē malū.sic ꝛ i ꝑpōnib⁹ aliq̄n illō qō ē flʒ.ꝯriaf ei qō ē fl̄m:qꝛ ambo ꝯria p̄nt eē simul falsa.

❡ Amplius ꝟo ꝯrioꝝ nō necessariū est:si alterū est ꝛ reliquū esse ꝛc̄.cap.eodem.

SEcūda est.vno ꝯrioꝝ existe: nō oʒ reliquū eē vt oīb⁹ existib⁹ sanis sanitas ē ꝛ nō egritudo.vel si forte absolute sumpte nō sint ꝯrie:nisi in ꝯparatōe ad idē subm vt sanū ꝛ egrū circa sortē:cū ipōsē sit ipa simī ineē eidē subo:ipōsē ē vno existe reliquū eē.p̄ᵐ forte ē vi⁹
li.2.tex.cis. qꝛ forte iter se sūt ꝯria.pbō qꝛ ex se maxie distāt in eodeʒ gn̄e.❡ Cōtra hāc ꝑꝑetatē in li°de celo ꝛ mūdo hr̄.si⁹ vnū ꝯrioꝝ est in nā ꝛ reliquū:igif vno existe opʒ reliquū eē. ❡ Ad hoc pōt dici.ꝙ illa ꝑpō nō ē vera de eē in actu tm̄: sed de eē in actu vel eē in potētia:ꝛ de ꝯrijs q̄ mutuo se expellūt circa idē subm:qꝛ tūc si vnū ꝯriū est : subʒ eius est. si subm eius est.igif reliquū ꝯriū est in potentia: qꝛ illud subm est in potentia ad alteꝝ contrarium.

❡ Palā āt est:ꙗ circa idē aut spē aut gn̄e nā hn̄t fieri ꝯrietates ꝛc̄.cap.eodem.

PRoprietas tertia est.ꙗ hn̄t fieri circa idē spē vl̄ gn̄e:q̄ notāda ē:qꝛ lʒ alicui i spē repugnet vnū ꝯriū vt albedini ꝯgregatiuuʒ.tñ illa ꝯria hn̄t fieri circa idē gn̄e vt circa colorē q̄ ē i diuersis spēb⁹: qꝛ sic tñ est idē gn̄e.ꝛ h̄ valʒ ꝑ eo qō ꝑus dictū est qualiter diffinitio ꝯrioꝝ sit intelligenda.

❡ Necessariū est oīa ꝯria vel in eodē gn̄e esse: vel in contrarijs generibus : vel ipsa genera esse ꝛc̄.capitulo eodem.

QUarta ꝑprietas est ꙗ ꝯria vel sunt in eodē gn̄e.vel in ꝯrijs gn̄ib⁹:vel sūt gn̄a alioꝝ.ꝛ istud est itelligēdū de gn̄ibus ꝑimis.semꝑ.n.ꝯria sūt i eodē gn̄e ꝑ nisi sint forte trāscēdētia.ꝛ tūc equoce sūt in diuersis gn̄ibus:vt forte bonū ꝛ malū ꝑut sūt trāscēdētia sūt hr̄. ꝑut aūt accipiunf in moribus sunt gn̄a moꝝ.❡ Intelligēdū tñ ꙗ ꝑmo mō: ꝑut.s.bonū ꝯuertif cū ente nihil ē simplr malum :nec sic bonūʒ ꝛ maluʒ ꝯrianf:sed tm̄ modo dicif bonum ꝛ maluʒ in comparatione ad aliud:qꝛ.s. deficit a perfectione entitatis alterius. ditio

❡ Prius aūt alterum altero dicif quadrupliciter ꝛc̄.cap.de priori. Qō. XLIII.

IUeritur vtrū Ar.ꝯuenīēter assignet modos ꝑoris.Qō non vr̄: qꝛ multo plures assignat in 5° meta^cc.puta ꝑus ī loco.ꝑus fʒ cognitionē.ꝑus fʒ motū.ꝛ plures t.c.16.
alios.igif ꝛc̄.❡ Itē q̄ot modis dr̄ vnū oppositoꝝ tot ꝛ reliquū:sʒ simul opponif ei qō est prius:ꝛ non hʒ q̄nq̄ʒ modos:sed tm̄ q̄ttuor ꝑ Ar.ibidē igif ꝛc̄.❡ Itē nihil est ꝑus fm tp̄s.igif ꝑmus modus incōueníenter ponif.ꝑbatio aīitis:qꝛ prius est qō est ꝑncipio ꝑpinquius t.c.16.
per Ar.5°meta^cc.sed nullū est p̄n^m in tp̄e:qꝛ est infinituʒ. t.c.1.
per Ar.in 8°phy.❡ Item scōs modus inconuenienter ꝛ ide.
assignaf.ꝑbō qꝛ ꝯñtia est inter ꝑpōnes : sed ꝑus de quo hic loqf est in icōplexis.igif ꝯñs a quo nō ꝯuertif ꝯñtia nō oʒ dici prius aliquo mō:ille tñ ponif scōs modus ꝑoris.❡ Itē a parte integrali nō ꝯuertif ꝯñtia ad totuʒ vt patet in exēplo Ar.duo sūt. igif vnū est:ꝛ nō econuerso. q̄ pars integralis est ꝑor toto scōo mō ꝑoris.sed hoc ē fal
sum:qꝛ fm Ar.7.meta.in diffinitione aliquaꝝ partium t.c.35.
integraliū cadit totum:sed diffiniēs ꝑus est diffinitio per c.4.
Ar.6.topi.❡ Itē vr̄ ꙗ ad totū integrale nō seqtur pars: idē.2.
cuius oppositū dr̄ in l̄ra:tum qꝛ oīs bona ꝯñā est reduci post^r
bilis ad sillm:sed illa nō.ꝑbō qꝛ si ista ꝯñtia.domus est. T.17.
igif paries est:reducif in sillm: hec ꝑpō domus est : non posset eē minor:qꝛ ꝑdicatū ei⁹ oʒ eē ꝑdicatū ꝯclonis. igif oporteret ꙗ eēt maior.sed paries cū sit subm ꝯclusionis directe est minor extremitas ꝛ domus cū sit subm maioris est medius terminus.oporteret igif ad reductionē illi⁹ ꝯñtie assumere talē minorē paries est domus.ꝛ ita vlr in alijs totis itegralib⁹ ꝛ ꝑtibus.sʒ oīs talis minor est impossibilis:qꝛ per Ar.in 4°topi. nullo mō pars de toto ꝑdicaf.igif oīs talis ꝯñtia tenens virtutē talis minoris est c.9.
inutilis.Tum qꝛ ꝯñtia alicubi tenēs vbiq̄ʒ tenet:sed totū integrale respectu alicuius predicati nō īfert ptē.puta respectu hui⁹ qō est maius pte vel cōponi ex ꝑtibus vel eē talis figure vel talis: igif nusq̄ʒ infert. ❡ Item hoc scōo mō dicit Ar.genus eē ꝑus spē.ꝛ hoc est falsum.ꝑbō.Tū qꝛ in ꝑmo de aīa.vlē aut nihil est aut posteri⁹ est.Tūʒ qꝛ genus ꝛ spēs sunt correlatiua.ꝑ Porphyrm.igif sunt simul nā.❡ Itē q̄ntus modus vr̄ male pōi:vbi cā dr̄ prior causato ꝛc̄.ꝛ esse rei ꝑus veritate sermonis:qꝛ cā ꝛ cātū referunf:signū ꝛ signatū referunf:igif cā ꝛ cātuʒ sunt simul nā.ꝛ silr esse rei qō est signatum: ꝛ veritas sermonis qō est signum.❡ Ad oppositum est Arist.

Ad q̄ōnem dicēdū fm Ar. q̄nto meta. cap.°de priori in ꝑncipio.gn̄alis rō ꝑoris in t.c.18.
oībus modis est esse ꝑpinquius ꝑncipio.quotcūq̄ʒ igitur modis pōt sumi ꝑncipiū:cui⁹ distinctio patet in ꝑn° q̄nti t.c.1.
meta.ꝛ quotcūq̄ʒ modis pōt aliq̄d eē ꝑpinquius ꝑncipio quocūq̄ʒ mō sumpto:tot diuersis modis dr̄ ꝑus. sʒ h̄ pōt pluribus modis accidere q̄ hic enūerenf vt manifestū ē ibidē in q̄nto.igif hic non ponunf oēs modi prioris : sed q̄ātū sufficit ad ꝑpositū.sed forte solus secūdus modus qui est in consequēdo est hic ad ꝑpositū:fm quem modū genus dr̄ ꝑus spē in vnoquoq̄ʒ ꝑdicamento.ꝛ forte quintus qui est in cāndo:qꝛ subā est cā oium accñtium. Alij tres modi qui sunt tp̄e ꝛ ordine ꝛ honore ponuntur non

vt pncipalr itēti: sed vt p illos manifestent modi pncipaliter intēti. ¶ Ad p^m ar^m dico q in 5° meta. distiguit pus in q̄tū est dr̄ia entis. hic aūt pncipalr fm q est passio eorū q̄ sunt in gnib^9 pdicamētor: in q̄tū ɔsiderant a rōne ꝛ sic sūptū hʒ oino diuersos modos. vñ q pncipalr itēdunt hic ibi omittūt ꝛ eꝯ. ɔcedo igit q nō pōit hic oēs modos poris nec forte illos ad quos oēs sūt reducibiles sufficiētes: tñ ad ppo^m enumerat ꝛ quosdā alios ad illoꝝ manifestationē. ¶ Ad 2^m dico. q oīno tot modos hʒ simul quot ꝛ p^9: sʒ nō pōit Ar. oēs eius modos: vel q2 sufficienter hñt pñt p modos poris: vel q2 sufficit sibi pōere illos modos simultatis q sunt ad ppo^m: q̄ sūt iter q̄ est ɔñtia mutua: cū neutrū sit cā alteri^9: ꝛ vt spēs ɔdiuidētes ex opp^o idē genus: quoꝝ vtrūq opponit scdo mō poris q est pncipalr ad ppo^m: ꝛ adiūgit siml' tpe vt p h relīq inotescāt. ¶ Ad

t.c.16. aliō dici pōt: sic dicit Ar. 5° meta^{ce}. cap^o de pori. q p^9 ꝛ posteri^9 sumunt i tpe p ɔparationē ad p̄sens nūc signatū: sʒ ecōtrario in pteritis ꝛ futuris: q2 in pteritis remoti^9 ab h nūc est pus: in futuris ppinquis huic nūc est pus. ¶ Ad 4^m dico q aliq̄ñ est ɔñtia iter ppōnes tñ rōne icōplexorū: ꝛ tūc illō icōplexū in ɔñte rōne cui^9 seqt ad añs ꝛ nō ecōuerso est pus illo in añte rōne cui^9 añs ifert ɔsequēs. ¶ Ad 5^m pōt dici. q pōt ɔcedi q ois ps integralis: sine q̄ totū nō pōt eē: ē por toto scdo mō poris. ¶ Et cū arguit. aliq̄ talis ps diffinit p suū totū. igit est posteri^9 toto. ɔcedo q sit posteri^9 toto alio mō vt forte gnto: q ē in cādo: sʒ nō scdo mō q est in ɔsequēdo: sicut ad pn^m spāle seqtur ɔclo in termis gñalib^9 ꝛ nō eꝯ. vt ad hāc. ois triangulus hʒ tres angulos: seqt. hec figura hʒ tres angulos. vbi pn^m est pus gnto mō. i. in cādo: sed pncipiatū est pus scdo mō. i. in ɔñdo. vñ scdo modus nō dʒ poni pus fʒ nāʒ: sed fm ɔñtiā. ꝛ gnt^9 modus pus fʒ nāʒ vel fʒ cālitatē. vñ Vsus.

Vsus Tpe qō seqt pus ord̄ e dic ꝛ honore. Cādo quoꝝ q̄rtus modus est alien^9. ¶ Ad aliud pōt dici q totū itegrale eē ifert ptē itegralē eē: loquēdo de illa pte sine qua totū nō pōt eē. ꝛ ita forte totū ifert ptē respectu illoꝝ pdicatoꝝ: q̄ nō pñt in eē toti: nisi insint pti: vt dom^9 ē alba. igr paries ē alb^9. sʒ respectu pdicatoꝝ q̄ ptinēt ad diuersitatē totius ꝛ ptis: nō tenet talis ɔñtia: vt dom^9 est cōposita ex talibus: nō seqt. igit ꝛ paries. Cū arguit de reductiōe talis ɔñtie i syllogismū: pōt sic reduci. oē illud sine quo dom^9 nō pōt eē: vel ois pars itegralis dom^9 est: si dom^9 est: paries ē hō. igit paries si dom^9 est. itelligēdo maiorē eē de ɔditiōato pdicato: ꝛ ɔclōnē silr. vbi sumit pro medio illud. vñ tenet ɔñtia enthimematica. ¶ Et cū arguit q talis ɔñtia nō tenet vbiqꝫ: q2 totū itegrale ifert ptē vbiqꝫ respectu eē ꝛ respectu alioꝝ pdicatoꝝ q̄ nō ptinēt ad diuersitatē totius ꝛ ptis. sʒ nō opʒ ex h q iferat ipʒ respectu cuiuscūqꝫ etiā tenere: sor. est idiuiduū: hō est idiuiduū: q2 respectu h^9 pdicati sunt extnea. ꝛ ita est de toto itegrali ꝛ pte respectu pdicati ptinētis ad diuersitatē eoꝝ. ¶ Sʒ p^a pbō nō soluit. nō enīʒ reducit pdictū enthimema in sillm: sed cōcludit ppōnē differētē ab enthimemate tñ in ordine q2 qñ reducit in sillm: opʒ añs enthimematis eē aliā pmissam in sillo. ꝛ ɔñs enthimematis eē ɔclōnē in sillogismo. ¶ Pōt igit dici q sic reducit. domus est. paries est domus genitiue. igit paries est: q2 qñ pdicatū dʒ ɔcludi de aliquo p h qō inest alij dʒ in minori notari idētitas illoꝝ suboꝝ ad inicē ad minus tāta q̄ta sufficit ad illationem ɔclōnis. idētitas aūt ptis itegralis ad totū q sit ei^9 sufficit ad iferēdū eē qō pdicat de toto esse veꝝ de parte: ꝛ ita de alijs pdicatis q̄ nō pñt inesse toti itegrali nisi pti. nec ipedit variatio medij penes rectū ꝛ obliquū formaꝝ silli. vt pʒ p Ar. p̄mo poꝝ. ¶ Ad aliud dcm est pus. caplo de relatiōe. 4° ppetate. ¶ Ad 5^m dico silr variatio est de istis itētiōib^9 cā ꝛ effect^9: signū ꝛ signatū: ꝛ de his q̄ subsunt. Itētiōes enīʒ referunt p se ꝛ simul sunt: sʒ ea q̄ subsunt nō referunt nisi forte p añs. ꝛ iō illa nō sunt simul ꝛc.

¶ Motus aūt species sunt sex ꝛc. capitulo de motu. Questio. XLIIII.

Queritur vtꝝ Ar. ɔuenīēter distignat spēs motus. Qō nō vr: q2 illa in q̄ distinguit sunt in diuersis gnibus: vt alteratio in q̄litate: ꝛ augmentatio in q̄ntitate. igit nihil est eis vniuocū. igit nō sunt spēs motus: q2 oē hñs spēs ē vniuocū eis. ¶ Itē Ar. pbat in 5° ph̄r. t.c.8. q gñatio nō est mot^9: pari rōe nec corruptio. q̄ ꝛc. ¶ Itē Ar. oñdit hic istos mot^9 eē distictos: q2 non fiūt sil' circa idē: cui^9 opp^m vr: q2 semp cū augmētatiōe ɔiungit alteratio. nec est va istātia quā pōit in lr̄a de q̄drato ꝛ gnomōe: multe enī ɔditiōes alteratōis nō pñt ibi saluari: q2 nō q̄lʒ ps aucti auget ex tali additiōe. Silr talis additio est sola iuxpositio. quā dicit Ar. nō eē augmtationē in p^o de gña. t.c.34 ꝛ inde. Silr cū oi gñatiōe vel corruptiōe ɔiūgit alteratio: q2 forma subalis nō ē imediatū pn^m agēdi: sʒ tñ q̄litates actiue ꝛ passiue: ꝛ fʒ illas est alteratio: ad quā ɔseqt trāsmutatio fʒ formā subalē: cui^9 forme ille q̄litates sunt ppe. Itez eē auctū occupat maiorē locū q̄ prius: q2 ipm est mai^9 ꝛ loc^9 est eq̄lis locato: q̄ oē auctū mutat locū. ¶ Itē in gñe q̄litatis est tñ vn^9 mot^9 vt alteratio: ꝛ in gñe vbi tñ vn^9. igr l. de generat. eēt tñ vn^9 in gñe q̄ntitatis: ꝛ tñ vn^9 in gñe subē: igit non erūt nisi q̄ttuor spēs mot^9 tñ. ¶ Cōtingit ēt arguere q i c.25.4. alijs gnib^9 a q̄ttuor sit mot^9 p se fʒ qō vr hri p vnū dcm pbl. t.c. Ar. in 3° phy sicoꝝ. q tot sunt spēs motus q entis. igitur 30. T.c.5. motus est in oi gñe. ¶ Ad oppositū est Aristo.

Ad qōnē dici pōt q mot^9 fʒ illā rōnē q̄ assignat in 3° phisi. qō est act^9 entis in potētia i. t.c.6. q̄ntū in potētia cōuenit oibus istis sex equiuoce sicut ꝛ diffinitio ꝛ ipsa diffinientia q̄ sunt actus ꝛ potētia equiuoce eis ɔueniūt. Sʒ magis ppe sumit mot^9 in 5° phisi^r. q t.c.6. mot^9 est a ɔrio in ɔriū ꝛ in tpe. ꝛ isto mō distinguit ɔ mu 7.ꝛ.9.ꝛ tationē subitā q̄ est in istāti. nec pōt sic sumptū ɔuenienter diuidi in istos sex modos: sʒ tñ in q̄ttuor eoꝝ: igit primo mō sumit hic. ꝛ ē sic diuisio ɔueniēs vt vocis i significatiōes. ¶ Ad p^m ar^m. dico q spēs ibi sumit nō vt sumit Porphyri^9: sʒ p mō vel sigto spāli sicut in illa aucte Ar. in 3° ph̄r. vbi dicit: q tot sunt spēs mot^9: quot ꝛ entis. eas T.c.5. enīʒ nō hʒ illas tanq̄ spēs ppe. sed tāq̄ sigta. ¶ Ad aliō ɔcedo q gñatio ꝛ corruptio nō sunt motus vt Ar. loquitur ibi de motu vt distiguit ɔ mutationē: sunt tñ motus put loqt ō motu in 3° physicoꝝ. ¶ Ad aliud dico. q licet isti mot^9 fiāt circa idē vel simul vel ordie quodā: nūq̄ tñ sūt simul: hoc est ad eūdē terminū p se: ꝛ h sufficit ad eoꝝ distinctionē. Cū arguit de augmētatiōe ꝛ alteratione ɔcedo q ois augmētatio nālis ppe dcā psupponit alterationē: cuiusmodi nō est augmētatio in mathematicis: sʒ nulla augmētatio est ad terminū ad quē est alteratio. ꝛ satis pōt ɔcedi q istātia Ar. nō est ad ppositū de augmētatione ppe dicta: sed de iuxtapōne: q̄ aliquo mō augmtatiōi assimilat. ꝛ pro tanto est illa instantia ad ppositū. ¶ Cū arguit de alteratione ꝛ gñatione ɔcesso q oēm gñatiōnē precedit alteratio non sequit hoc esse p se ad eundē terminum: q2 alteratio est per se ad qualitatē: gñatio ad formā subalem. ¶ Cum arguit de augmētatione ꝛ loci mutatione concedo q auctum maiorem locū occupat q̄ prius: sed tñ non mutat locum fm totum: vñ q2 totum non hʒ locū aliuz. iō nō dr moueri fm locū. vel si concedat q moueat fm locuz loci mutatio ꝛ alteratio per se sunt ad diuersos termios. ¶ Ad aliud dico q in gñe quātitatis

est vn⁹ motus gñe. sicut in gñe q̄litatis ⁊ in gñe vbi: ſ; nō est noiat⁹ in gñe. ſ; tñ in ſpeb⁹ p̄ximis q̄ ſūt argumētatio ⁊ diminutio. Et ɔſilr dōʒ de gñatōe ⁊ corruptiōe. ❡ Ad aliud dico φ in ſolis trib⁹ gñib⁹. ſ. q̄titate q̄litate ⁊ vbi⁹ ē ꝓp̄e mot⁹ vt diſtinguiꝉ ɔ̄ mutationē ſubitā: ſicut pbaꝉ. 5° phy⁹. ❡ Cū arguit in ɔ̄riū tot ſūt ſpēs mot⁹ quot ⁊ entis.
t.c.9. τ ide. Cō^tor addit acq̄ſiti p motū: ⁊ illa ꝓpō ſic pticulr ſūpta ſ; est vlis ad ꝓpo^m Ar. ibi. ⁊ tñ res iſtoꝝ triū geneꝝ p ſe acq̄rant p motū ꝓp̄e dcm̄. ❡ Itē iuꝫ h̄ pōt argui φ icōuenienter diſtiguit hic motū cū mot⁹ ſit paſſio nālis. ⁊ ita im ptinēs logico. ❡ Ad qō pōt rn̄deri φ mot⁹ inq̄tū cl⁹ pn^m est mā vel forma ſiue inq̄tū egrediꝉ a p̄ncipijs corpis nālis ſic paſſio a p̄ncipijs ſui ſubi ptiet ad ɔſiderationem nālis ſ; inq̄tū est qd trāſcēdēs repitū in diuerſis gñib⁹ p reductionē ſ; φ est ad res diuerſoꝝ geneꝝ: ſic ptiet ad ɔſiderationē logici ɔſiderātis generaliſſima.

❡ Est aūt ſimpliciter quidem quies motui cōtrarium. capitulo eodem.

Nota. Notādū φ q̄ ſūt ſpēs mot⁹ tot ⁊ qetis ⁊ ſumēdo ambo vt differūt in eodē gñe opponunꝉ p̄uatiue. ſpāli āt motui p̄uatiue oppōiꝉ qes ſpālis nō illa q̄ est in termino ad quē: q; illa ē ſalus ⁊ pfectio mot⁹: ſ; q̄ ē in termino a quo vt dealbatiōi p̄uatiue oppōiꝉ qes in nigredie. Motui aūt ad vnū terminū ɔ̄riaꝉ mot⁹. ecōtrario q est ad terminū ɔ̄riū: ⁊ qeti in ɔ̄rio vno ɔ̄riaꝉ qes in alio ɔ̄rio: ita φ mot⁹ ſpālis h; p ɔ̄rio aliū motū: ⁊ p̄uatiue oppoſito qetē. ſilr qes h; p ɔ̄rio aliā qetē: ⁊ p p̄uatiue
t.c.2.τ dictie oppoſito motū. ❡ Et ſi qs ponat qetē ɔ̄riā motui nō eēt poſſibile vitare icōueniēs. ſ. plura ɔ̄riari eidē vniuoco: qō
t.c.14. τ ide. est ɔ̄ Ari. p̄mo topi. ⁊ io. meta^ce. non est aūt incōueniens eidē vnū ɔ̄riari ⁊ aliud eidē p̄uatiue opponi.

❡ Habere āt mltis modis dr ⁊c̄. ca. de hr̄e.

t.c.23. Notādū φ quotcūq; modis aliqd dr eē in alio tot modis pōt dici illud aliō hr̄e idē qō in eo est. Sʒ tñ octo modi hr̄e hic poſiti ⁊ octo modi eēndi in. 4° phi^r nō ſūt idē: nec forte oēs iſti reducibiles ad illos nec eɔ̄. ❡ Pro hac tñ diſtictiōe itelligēdū φ ſic q̄cūq; gña accñtiū eq^ce ſūt i ſuba: ita ſuba ea h; equoce. ❡ Duos igꝉ modos p̄mos pōit Ar. qb⁹ ſuba dr hr̄e q̄litatē ⁊ q̄titatē. alios duos iuꝫ p̄dicamētū decimū qō ē hit⁹ vt hr̄e ea que circa corp⁹ ſūt ſ; totū vel ſ; ptē. p hos q̄ttuor modos p̄moꝝ geneꝝ accñtiū ⁊ vltimi gñis dā itelligere modos alios hr̄e ſ; alia gña itermedia. ⁊ adiūgit alios q̄ttuor modos hr̄e vt ptē. ɔtētū. poſſeſſionē. ⁊ cohabitationē. p quos pñt alij modi p̄ores inoteſcere: nec enumerat oēs modos
ff.c.de q̄lita. hr̄e: ſ; famoſiores ⁊ p̄cipue de nuō illoꝝ q ſūt ad ꝓpoſitū. ❡ Pro his oīb⁹ notādū de equocatiōe hit⁹ φ h; q̄ttuor p̄mos ſenſus q dicti ſūt p̄us ⁊ in 4° ſenſu ſupꝉ h; hāc totā
t.c.25. diſtictionē. ❡ Notādū ēt p 3° mō φ hit⁹ vt ē gñaliſſimū nō hr̄: vt dr 5° meta. q; tūc eēt ꝓceſſus in ifinitū. ſ; ē hitudo media iter hn̄tē ⁊ adiacētia corpi q̄ hn̄r p illū habitū. ſi. n. hit⁹ vt ē gñaliſſimū hr̄eꝉ h̄ eēt p aliū hitū: ⁊ pari rōne
t.c.5.τ ide.t.c. vltimi ille hr̄eꝉ p aliū: ⁊ ſic ifinita eēnt entia: qō ē incōueniēs: q; tūc nullū eēt p̄^m enſ: cui⁹ opp^m ꝓbaꝉ in 2° meta. ⁊ aliq̄lr pſuadeꝉ in fine duudecimi meta. ſic. Entia nō volūt male diſpōi: nō est aūt bonū plalitas p̄ncipatuū. vn⁹ igꝉ p̄inceps q est de⁹ benedic⁹ in ſecula ſeculoꝝ Amen.

❡ Expliciunt queſtiones Ioānis Scoti ſup libro Predicamentoꝝ Ariſto. ❡ Incipiūt queſtiones eiuſdem ſuper libro p̄mo Peryarmenias Ariſtotelis.

P Rimum oportet conſtituere qd ſit nomen quid verbum ⁊c̄. cap. primo. I.

Circa ſubiectū hui⁹ libri notādū φ Boetius pōit illō eē iterp̄tationē qō ēt idicat iterp̄tatio hui⁹ nois pyarmenias. ſ; ſi rō interp̄tatōis ſit hec vox articulata ꝓlata cū imaginatiōe ſignificādi: tūc iterp̄tatio dr de icōplex is ⁊ cōplexis ⁊ nō ē ꝓp̄e ſub; h⁹ libri: cū liber iſte mediū teneat ordinē iter libꝝ p̄dicamētoꝝ ⁊ libꝝ p̄oꝝ: quoꝝ alter ē de his q̄ ptinēt ad p̄mā opationē itellc; alter de his q̄ ad tertiā. Iſte liber ḡ est de his q̄ ptinēt ad mediā. Siue aūt rō p̄dicta ſit rō interp̄tatiōis ſiue ſ; alios alis ſpāliox. ſ. vox articulata ꝓlata cū imaginatiōe ſignificādi eē aliqd vl nō eē: nō erit iterp̄tatio ꝓpriū ſubm hic: cū nulla ps logice ſit de voce vt de ſubo: ſic dcm̄ est in p̄n^o p̄dicamētoꝝ. q; oēs paſſiones ſuboꝝ in logica eis eq̄lr incēnt: nulla ēt voce exite. ḡ enūciatio hic ɔueniēter pōt poni ſub;: ⁊ h̄ enūciatio in mēte: q; illa cāuꝝ ex ſcda opatiōe itellc: q; oīa q̄ hic determinanꝉ pp ipſaʒ determināꝉur. puta p̄mo de ptib⁹ ei⁹ itegralib⁹ noīe ⁊ vbo. 2° de eius gñe qō est orō. deinde qd ip; est: ⁊ de diuiſiōe eius in ſuas p̄mas ſpēs. ⁊ ɔ̄ſiter de ei⁹ ꝓpetatib⁹: oppōne. ſ. ⁊ hitudie ⁊ ceteris hō. Si aūt iſte ꝓpetates inſunt enūciatiōi in voce hō nō est p̄mo: ſ; inquātū est ſignū ei⁹ enūciatiōis q̄ est ī mēte. ❡ Cōtra hoc. ſubm d; eē cōe oīb⁹ q̄ determinanꝉ in ſcia. nō ſic est nūciatio cū hic determineꝉ de noīe ⁊ verbo de qb⁹ enūciatio nō p̄dicaꝉ. ❡ Itē auctoritas Boetij est in ɔ̄riū q dic̄ hūc libꝝ eē de iterp̄tatiōe. ❡ Itē φ non est enūciatio in mēte ꝓbatio: q; illi⁹ nō ſunt ptes. ſ. nomē ⁊ vbū: cū vtrūq; ſit vox: ſ; enūciatiōis ſunt ille ptes: de q̄ hic determinaꝉ. ❡ Ad p̄^m ſi itelligaꝉ illa maior de vlitate p̄dicatiōis q̄lis est tot⁹ vlis in ſuas ptes falſa est: in oīnāq; ſcia cuius ſubm est cōpoſitū: neceſſe est determinare de partibus ſubi: de qbus tñ ſubm nō p̄dicaꝉ. ſed ſi aliquo modo ſit vera: maior d; intelligi ſubm ſic eſſe cōe: q; eius cognitio p̄ncipalr queritur in ſcientia in cognitione oīum alioꝝ inquantū illa alia determinanꝉ ꝓpter cognitionē p̄ncipalis ſubi. ❡ Ad 2^m dico φ de multis dr ſcia eſſe quoꝝ nō qōlibet est p̄ncipale ſubm: vt dictum est in Porphyrio. ❡ Ad 3^m dico φ ſicut nomē ⁊ verbuʒ in voce ſunt partes enunciationis in voce: ſic ipſa in mēte ſunt partes enunciationis in mente. que eniʒ percipiuntur ab intellectu in prima eius opatione cōponunꝉ in ſcda: licet nec hec: nec illa exprimanꝉ. ❡ Deinde cum dr: φ taʒ nomē q̄ verbum est vox: vel est verum de his ſm̄ φ nobis magis innoteſcunt: q; ſic debuerunt eoꝝ deſcriptiones aſſignari: ⁊ per illas patet deſcriptio eoꝝ ꝓut ſunt in mēte. vel aliud est dicere nomen eſſe vocē ⁊ eſſe in voce: q; vox forte poteſt eſſe eſſentialr nō in voce hoc est non expreſſum ſicut ⁊ ipſum expreſſum: ⁊ primo modo ponitur in diffinitione nominis.

❡ Sūt ergo ea que ſunt in voce eaꝝ: que ſunt in aīa: paſſionū note ⁊c̄. cap. eodē. Q̄ō. II.

Hic premittit Ar. breuē tractatū de vocibus ſignificatiuis. iō pōt q̄ri. vtrū nomē ſignificet rē vel ſpēʒ in aīa: ⁊ itelligiꝉ qō nō de noīb⁹ ipoſitis ad ſignificādū ſilitudines vel ſpēs: ſ; de quocūq; alio noīe cuicūq; ipoſito. vt de iſto noīe hō. aīal. ⁊ hō. vtrum homo ſignificet nām̄ humanam vel ſpēm. ❡ Dico autem ſpecieʒ intelligibilium ſilitudinem intelligibilem que est in itellectu vt in ſubiecto ſicut ſpecies ſenſibilis est ſilitudo rei ſenſibilis que est in ſenſu vt in ſubto. Et ſpecieʒ ſignificet

videt̄ hic in līa. dicit enim Ar. ea que sunt in voce sunt
note .i. signa passionū in aīa. ille passiōes nō sunt res: quia
res nō sunt in aīa. ¶ Itē parꝝ post dr̄. passiōes aīe sūt oī-
bus eedē: quorꝝ pmorꝝ he voces sunt note: 7 res etiā sunt
eedē: q̄rū 7 he passiōes sūt silitudies. hec līa mãifeste ex-
pōit qd itelligat p passionē: q2 silitudinē: 7 eā dicit signifi-
cari pmo p vocē: q2 est silitudo rei 7 res nō ē silitudo sui-
ipsi᷒. g̃ 7c. ¶ Itē tn̄ veritas 7 falsitas sūt in sermone vt
in signo. g̃ enūciatio plata illud significat in quo est v̄itas
7 falsitas. illud est cōpō itell̄s: vt dicit Ar. cito post in līa
g̃ enūciatio cōposita significat illud qd̄ est in intellu cō-
posito tn̄. g̃ 7 ptes enūciatiōis significant tn̄ ea q̄ sūt in
itellu simplici cuiusmodi est spēs. ¶ Itē manifeste dicit
Boeti᷒ frequēter in cōmēto hoc. q voces significāt silitu-
dines 7 dicit hāc eē Ar. opionē. ¶ Itē Priscian᷒ dicit. q
oīs pa orōnis significat mētis cōceptū: s3 iste cōcept᷒ nō est
res: sed silitudo vt vr̄. g̃ 7c. ¶ Itē tn̄ significat̄ qd̄ itelli-
git̄: s3 qd̄ pmo itelligit̄ nō est res. g̃ 7c. pbatio minoris: oē
itelligibile est in itellectu. res aūt nō est hm̄: q2 lapis nō ē
t.c.38. in aīa: s3 spēs lapidis 3° de aīa. g̃ 7c. pbatio maioris: q2 ex
3°:5. de aīa. ex itellectu 7 itelligibili fit verius vnū q̄3 ex mā 7
forma. g̃ 7c. ¶ Itē nihil itellig̃t̄ nisi p spēm: g̃ nihil signi-
i.pᵒʳⁱˢ ficat̄ p aliquā vocē nisi p spēs: g̃ spēs magis significatur:
t.6. q2 oē pp qd̄ 7 illud magis. ¶ Ad opp᷒ iferi᷒ in fine capl̄i
de v̄bo dic̄ Ar. q v̄bū significat aliqd. cōstituit eni3 itell3
q dicit ex quo seq̄t̄ q significare est alicui᷒ itellectū cōsti-
tuere. illud g̃ significat̄ cui᷒ itellect᷒ p vocē cōstituit̄. s3 p-
lata voce nō cōstituit̄ itellectus spēi. sed rei: vt p3 in quo-
c.l. cūq3 audiēte vocē significatiuā. Itē in pmo elēchorꝝ dic̄
Ar. q pro reb᷒ vtimur noīb᷒: q2 nō possum᷒ ferre res ad
disputādū: sed spēs itelligibiles possumus nobiscū ferre.
g̃ illarꝝ nō sunt voces note: sed rerꝝ. Itē ibidē paulo post:
q2 res sunt ifinite: noīa aūt finita: iō necesse est vnū nomē
t.c.26. 7 vnā orōnē plures res significare. Itē Ar. 4° meta᷒ di-
cit. q rō quā significat nomē est diffō. sed diffinitio idicat
verā eēntiā rei. g̃ illa eēntia p nomē significat̄. Qr̄ āt spēs
nō significet̄ p3. Tū q2 tūc oē nomen significaret accn̄s:
q2 illa spēs est in aīa: vt in subo: sicut spēs visibilis in ocu-
lo. Tū q2 oīs ppō affirmatiua eēt falsa in qua subm 7 p-
dicatū cognoscunt̄ ab itellectu p diuersas spēs: vt illa: hō
est aīal: cū alia sit spēs hoīs p quā itelligit̄ 7 alia aīalis. 7
manifeste oēs ppōnes eēnt false in qb᷒ enūciat̄ act᷒ rea-
lis de aliquo subo cuiusmodi sunt. hō currit 7c. cū hec nō
t.c.38. isint spēi. Hec etiā ppō 3° de aīa. lapis nō est in aīa: s3 spēs
lapidis: icludit cōdictionē: q2 pmo remouet eē in aīa a spē
lapidis: q̄ significat̄ p hoc nomē lapis. p pmā ptē ppōnis
lapis nō est in aīa. p scdā3 ptē illud pdicatū eidē subo at-
tribueret̄. Tū q2 oīs ppō eēt vera in qua pdicat̄ esse 3ᵐ
adiacēs vt hec: lor. est vel antichrist᷒ est: q2 spēs cuiuscūq3
subi de q̄ enūciam᷒ esse est. Tū q2 nullus sillus eēt pfect᷒
q2 si p terminū mediū significet̄ spēs in aīa sine sumatur
res siue spēs nō erit illud sumptū sub suppositum medij.
Tū q2 nihil significat̄ nisi qd̄ itelligit̄: spēs intelligibilis
nō itelligit̄ qd̄ ostendit̄. Primo per sile: q2 spēs visibilis
nō videt̄. Scdo q2 est id quo intelligibile itelligit̄: sed in
liᵒ de tri. oībus citra pmū differūt quo est 7 qd̄ est p Boetiū. Ter-
tio q2 si spēs itelligit̄: intelligit̄ per aliā spēm: intellect᷒
enim cū sit virtus passiua nihil cognoscit nisi sit in actu
per speciem sui obiecti.

Ad q̄onem dicit̄ q spēs itelligibilis imediate
significat̄ p vocē: s3 illa duplr̄ cōsi-
derat̄. aut inq̄tū est qd in se accn̄s .s. iformās aīam: aut i-
quātū repñtat rē. pmo mō nō significat̄ p vocē pp rōes
ad oppositū: sed scdo mō: cū enim oē signū signi inquātū
signū sit et signū signati: seq̄t̄ q vox significās silitudinē
inquātū signū rei significat ipsā3 rē: s3 imediate: q2 .s. ime-
diate significat id qd̄ est signū rei inq̄tū est signū. ¶ Cō-
tra. nulla rō subalis est eadē sube 7 accn̄tis: cū nec etiā ha-
beāt idē gen᷒ gnalissimū. s3 rei q̄ est sube silitudo ē accn̄s.
g̃ si hec significent̄ p qd̄libz nomē istis duob᷒ erit solum
nomē cōe. g̃ 7 rō sube est diuersa: g̃ oē nomē est equiuocū.
¶ Cōfirmat̄ rō p Ari. in pn᷒ pdicamētorꝝ vbi exēplifi-
cat de equocis: vt aīal hō 7 qd̄ pingit̄: itelligens p h̄ q si
aliqd̄ nomē significet rē 7 silitudinē ei᷒: esset equocū. Ad
istud dr̄ q equocū cū diuersis actibus significādi signifi-
cat multa: sed vox significat rē 7 silitudinē eodē actu. q2
eodē actu est aliqd signū signi 7 signati. ¶ Per h̄ ad cō-
firmationē Ar. itelligit si diuersis actib᷒ significandi si-
gnificaret vtrūq3: 7 diuersa ipositiōe: hec etiā patēt in silī
q2 nō oīs dictio scripta est equoca: 7 tn̄ s3 Ar. illa signifi-
cat dictionē in voce: 7 cū h̄ rē. iō nō est equocatio: q2 pmū
signatū inquātū est signatū est signū signati. ¶ Ad rō-
nes pncipales cōtra hāc positionē cōceduntur oēs q̄ pbāt rē si-
gnificari. ¶ Ad pbatiōes aūt q̄ pbāt spēm nō significa-
ri. ¶ Ad pmā rndet̄ q nō est icōueniens oē nomē signi-
ficare accn̄s: sed imediate nō inquātū est qd in se: s3 iquā-
tū est signū rei: 7 ita voces alique significāt subā3 vt vlti-
mū significatū: 7 ille dicunt̄ absolute significare subam.
aliquid enim pōt significari simplr̄: l3 nō imediate: vt p3
de dictiōibus scriptis: aliqua illarꝝ dr̄ significare simplr̄
subam: l3 oīa illa imediate significēt vocē. per Ar. in līa.
¶ Ad scdā3 pbationē itelligēdū q veritas 7 falsitas nō
sunt in signo nisi per signatum. veritas enim signi est cō-
formitas eius cum signato 7 falsitas difformitas. cōpō g̃
spērꝝ ad inuicē vt ille sunt signa rerꝝ nō est indicanda ve-
ra vel falsa nisi a signatis idest a rebus: oīs g̃ v̄itas cuius-
cūq3 ppōnis referēda est ad res: q2 ille sunt vltimo signi-
ficate 7 nō sunt signa aliquorꝝ aliorꝝ. Hoc pat3 in exēplo:
hec ppō. hō est aīal. scripta nō dr̄ falsa: l3 hec vox. hō. nō
sit hec vox aīal. 7 hoc q2 līe nō significant voces vt sunt
aliqd in se: sed vt sunt signa aliorꝝ: 7 ita in oībus his semp
op3 recurrere ad vltimū significatū. ¶ Per hoc p3 ad
oēs pbationes de v̄itate 7 falsitate cōpōnū: q2 v̄itas non
est iudicāda nisi penes vltima significata: que .s. sunt res.
¶ Si arguat̄ cōtra hoc: hic hō est aīal: pma significata
notant̄ esse eadē: q2 vox ponit in orōne suū pmū signifi-
catū: ergo notat̄ hec spēs esse eadē cū illa. 7 ille non sunt
eedē. g̃ ppō pro pmo eius significato est falsa. ¶ Con-
cesso q spēs vniant̄ inquantū sunt signa rerum. 7 q non
sunt eedē: nō sequit̄ ppōnē esse falsam: q2 circa signu3 in-
quātū signū nō est nata esse veritas vel falsitas nisi refe-
rēdo ad signatū. sed si aliq̄lis debeat dici illa cōpō magis
d3 dici vera: q2 cōpositio signatorꝝ est vera. ¶ Cōtra hec
spēs inquātū silitudo rei nō est illa spēs inquātū est sili-
tudo rei. 7 tn̄ notant̄ esse eadem per hoc verbū est. per te:
igit̄ per oēm affirmatiuā notant̄ pmo esse eadē: que non
sunt eadē: 7 oīs ppō quo ad pmā cōpōnē dicit̄ vera vel
falsa esse: cū illa sit simplr̄ cōpō: 7 nō est vera: q2 nō est ita
sicut illa cōpō significat: ergo est falsa. Quāuis hec rō
sit difficilis ad soluēdū: non tn̄ cōcludit necc̄īo: q2 in alijs
vbi est eadē forma arguēdi nō est difficile: q2 in hac orō-
ne scripta: homo est aīal: pmo vniunt̄ voces: q2 ille pmo
significant̄: sed nō pp hoc est illa orō scripta falsa. Uī
ergo dicendum ad istud q quātūcunq3 per idem multa
significent̄: quorꝝ vnū significat̄ inquantū est signū alte-
rius si illud cōponat̄ in orōne cū alio non est compositio
signorꝝ: sed signatorꝝ vltimorꝝ que non sunt signa: 7 per
orōnem platā nō significatur cōpō spērꝝ: sed rerum: sicut
nec per enūciationē scriptā significat̄ cōpō vocu3: sed re-
ru3. ¶ Ad pbōnē de sillo dici pōt q supposita accipiēda

sunt in syllō pfecto sub medio quo ad vltimū sigñtū ei⁹:ↄ
sic res vt ↄsideraẗ a rōne ē suppositū rei.¶ Ad vltimā p,
bōnē dr̃ φ spēs itelligiẗ:ſʒ nō p̊:sed p reflexionē:ↄ qꝛ ipō
est ad placitū:pōt vox iponi ad sigñanduʒ illud imediate
itellm p reflexionē:sicut ↄ illud p⁹ itellm. ¶ Ad pbōnes
pbātes spēʒ itelligibilē nō itelligi. ¶ Ad pmā negaẗ simi,
tudo.Sensus.n.cū sit vtus mālis nō pt se reflectere supra
suū actū:neqʒ supra id quo cogscit suū obm.ↄ iō spēs sensi,
bilis nō sentiẗ:sed itells pp sui imālitatē pōt se reflectere
supra suū actū ↄ supra spēʒ q̄ cogscit suū obm:ↄ ēt supra se,
ipm:ↄ ita oīa alia a suo p̊ obo pōt cogscere p reflexionem.
¶ Ad aliā pbōnē ↄcedo spēm aliud eē ab illo qō cogscit
per illā.i.a p̊:obo:qꝛ illi⁹ est spēs:sed cū hoc stat ipaʒ spēm
eē aliqō intelligibile aliud a p̊:obo. ¶ Ad 3m dico φ spēs
nō cogscit per aliā spēm:qꝛ solū illud qō p⁹ cogscit ab itel
lectu.s.pmū obm itellus qō est φ qd est rei mālis cogscit
per spēm in itellectu:oīa alia cognita per reflexionē:ↄ per
discursum cognoscuntur sine ppria specie.

Ad partē oppositaʒ qōnis ale dr̃ φ res p̊:sigñaẗ:
nō tñ sm φ existit.qꝛ nec sic per se itelli
giẗ:sed sm φ per se pcipiẗ ab itellectu ꝑ est ipa eētia rei
que sigñaẗ per diffōnē q̄ est p̊m obm itellꝰ: vt vult auctas
T.c.28. 4.meta.ꝑus adducta:nec tñ hoc totū cōpositū sigñat qō
est res vt intelligiẗ.qꝛ illud est ens p accñs:ↄ oīa noīa que
sigñant res alicui⁹ gnīs sigñant ens p se:solū.n.ens per se
est in gnē.¶ Ad oēs auctes in ↄriū dr̃ φ per spēʒ vel pas,
sionē vel ↄceptū vel qōcūqʒ aliud in alijs auctib⁹ sigñaẗ
res:vt itelligiẗ ad denotādū φ res vt existit nō sigñatur.
¶ Si aūt aliqs dicat aliqd manifesti⁹ p hac lr̃a Aris. ne,
gaẗ.qꝛ in hoc nō exponiẗ Ar.¶ Ad illud de cōpōne ↄ di,
uisiōe itellect⁹ dico φ cōpō est illarꝫ rerꝫ: nō tñ vt existūt:
sed vt itelligunẗ.ↄ iō dr̃ veritas ↄ falsitas circa cōpōnē et
diuisionē itellect⁹:qꝛ illa cōpō ab intellectu cātur ↄ est in
itellectu vt cognitū in cogscēte:nō aūt vt accñs in subo:et
ita ↄcedo de ꝑtib⁹ cōpōnis φ sunt in itellectu simplici vt
cognitū est in cogscēte:ↄ in illo mō sunt res in itellectu nō
spēs sole.¶ Ad aliud dico φ res itelligiẗ p̊ ↄ nō spēs nisi
per reflexionē.¶ Ad illā pbōnē de itellectu ↄ itelligibili:
q.9. dictū est:quō dʒ itelligi sup librū Porphyrij.¶ Ad aliud
pōt negari ista ↄña nihil itelligiẗ nisi per spēʒ.g̊ nihil sigñi
ficaẗ nisi per spēm si ly per.vtrobiqʒ sumaẗ ↄliter. qꝛ in,
telligere ↄ sigñare nō ordinanẗ adinuiceʒ: sicut cā nec̃ia ↄ
effect⁹:sed sigñare ꝑsupponit itelligere:sicut illud sine quo
nō.φ aūt est cā sic ꝑsuppositi nō oʒ φ sit cā sic ꝑsupponen
tis:sed tñ ꝑsuppoiẗ ei:sicut illud cui⁹ est cā:sic spēs ꝑsup
poniẗ sigñationi.¶ Cōcessa aūt ppōne φ nihil sigñatur
nisi per spēʒ siue ly per. sumaẗ ↄliter siue presuppositiue
nō seqẗ vlteri⁹ spēm sigñari:qꝛ illa ppō:pp qō ↄc.itelligiẗ
de cā efficiēte ↄ vniuoca per se:ↄ totali cui⁹ nō est spēs re,
spectu sigñatiōis. Istarū viarꝫ eligaẗ que videẗ pbabilior
¶ Pro p̊⁹ ↄ 3 scdam est pcipue scda auctas hic in lr̃a:ↄ ar
gumenta de vitate ↄ falsitate ppōnis.¶ Pro scda ↄ ↄtra
pmā pcipue est ista rō:qꝛ res p̊:itelligiẗ ↄ tpe ↄ nā q̄ʒ itelli
gatur spēs per reflexionē.g̊ in illo pori pōt itellect⁹ ei no,
men iponere qō nomē tñ rē sigñat.g̊ nō est necesse oē no,
men sigñare spēm.¶ Cōtra vtrāqʒ:magis tñ 3 pmaʒ:est
vis de noīb⁹ ipositis ad sigñandū singularia: lʒ eni posset
saluari sʒ viā scdaʒ:qꝛ.s.singularia aliq̄ mō intelligunẗ:lʒ
nō p̊:nō tñ posset saluari sm pmā viā:qꝛ illa nullo mō fa,
ciūt spēʒ in intellectu.g̊ noīa eis iposita nullo mō sigñant
spēs intelligibiles in mēte. ¶ Cōsilr conuenit argŭere de
noīb⁹ ipositis ad sigñandū figmēta.qꝛ tam illa q̄ʒ singula
ria:lʒ faciāt spēs in vtute imaginatiua:non tñ in itellectu.
qꝛ tñ nat⁹ est recipe spēm sui obci:qō est φ qd est rei mā
lis:alioꝝ aūt nō:cū vna po⁹ nō sit receptiua nisi formarꝫ

eiusdē gnīs.¶ Cōtra scdaʒ viā est φ oīs ppō eēt falsa:vbi
subo aliqs act⁹ realis denotaẗ iesse:qꝛ si nomen significet
rē vt itelligiẗ:tūc taie pdicatū attribueret ei vt itelligiẗ.
ↄ sic ei nō iest.g̊ ↄc.Q: nō insit ei sic pbo.qꝛ ei vt intelligiẗ
isunt pdicata itētionalia ↄ mediū ↄpatū ad pdicata inten,
tiōalia ↄ realia sumiẗ sub exñeis rōnib⁹.qꝛ sic sumēdo me
diū in syllō si ↄcludatur aliq̄ ↄclō fiet fallacia accidentis
Prima via vr̃ pbabilior:sʒ auctes.2⁹ sʒ rōnes. Qō.III.

Queritur Utrū facta trāsmutatiōe
circa rem que sigñaẗ fiat
trāsmutatio i sigñatōe vocis. Q: sic Boe.
in lib.diuisionū.cū res nō sit subiecta voci:
erit vox nō sigñatiua ↄ illa ꝑus fuit sigñati
ua qñ fuit res.ergo ↄc.¶ Itē in trāsmuta, 2m.i.
tiōe subali res amittit nomē ↄ diffōnem.g̊ pbi.c.63.
res trāsmutata nō hʒ nomē qō ꝑus habuit. ergo nomen ↄ i ō sba
qō sigñauit ꝑus ipam nō sigñat ipaʒ nūc.¶ Itē destructo orb. c. p̊.
vno correlatiuoꝝ destruiẗ aliud:ex libro pdicamētorū. sʒ C.ō rlōe
signū ↄ signatū sūt correlatiua. g̊ dstructa re q̄ est signatū
destruiẗ vox inq̄tū est signū rei.¶ Itē qō nō itelligiẗ:nō
sigñaẗ:nō ens nō itelligiẗ.g̊ nō sigñaẗ. pbō maiorē:signi
ficare ꝑsupponit itelligere. pbo mi.oē itelligibile facit spe
ciem in itellectu.nō ens nō facit spēm in itellectu.ergo ↄc.
Probō mi.tum qꝛ destructa cā destruiẗ effect⁹:spēs ē effe
ctus.res est cā spēi.g̊ destructa re destruiẗ spēs. Tuʒ quia
destructo signato destruiẗ sigm:res est sigñatū. g̊ dstructa
ea spēs destruiẗ.¶ Ad opp̃m est Ar.in lib. pdicamētorū.
cap⁹ de suba.dicēs φ eadē oīo orō qñqʒ est vera qñqʒ est
falsa.igiẗ dictiōes orōnis que qñqʒ est vā: ↄ qñqʒ est falsa
idē sigñant: ↄ tamē in re que sigñaẗ per ipas dictiones est
trāsmutatio:vt pʒ de hac orone.sor.sedet. qꝛ qñ est hec est
vā vel falsa.circa sedere ē trāsmutatio.g̊ in sigñando non
mutaẗ facta mutatiōe in re.¶ Itē mlti sūt act⁹ vt dormi
re currere ↄc.q qñqʒ sūt qñqʒ nō sūt.si g̊ vox illa sigñans
mutaret pp mutationē in istis: vox iposita istis mltotiēs
eēt nō sigñatiua ↄ iterꝫ sigñatiua.ↄ p ↄña opꝫ ipaʒ multo,
tiēs iponi ad sigñandū. ¶ Itē nullo currēte hec nō esset
falsa aliqd currit.qꝛ currere nō sigñaret ideʒ qō sigñat qñ
cursus ē.¶ Itē manifestū ē ex mō loquēdi:qꝛ eūdē itelle
ctū cōstituit vox plata in nobis qñ res sigñata ē: ↄ qñ nō
est:alioqn nō diceremꝰ hāc eē falsaʒ sor.est.sor.non existe.
ergo cū sigñare sit itellʒ ↄstituere.ergo per vocē idē signi,
ficaẗ.¶ Itē 2:poste.nō entia cōtingit sigñare ↄ intellige, T.7.
re.g̊ nō entitas rerꝫ nō ifert nō entitatē sigñati vocis.

Dicendū ad qōnē φ facta trāsmutatiōe in re sm
φ existit nō fit trāsmutatio in sigñatiōe
vocis:cui⁹ cā poniẗ:qꝛ res nō significatur vt existit:sed vt
itelligiẗ per ipam spēm itelligibileʒ: sed siue fit siue nō fit
cū tam res vt itelligiẗ q̄ʒ spēs nō maneāt itrāsmutate scd̃
trāsmutatiōe in re vt existit:qꝛ per eandē spēm cognosci,
mus eētiā ↄ eandē sciam hēm⁹ de ea qñ existit ↄ qñ non
existit.qꝛ per Ar.p̊ poste.de his que frequēter sunt possu T.10.
mus hr̃e demr̃ationē etiā qñ nō sūt vel fiūt: ↄ per ↄña eā,
dem sciam hr̃e:sicut ↄ qñ sunt. sequiẗ φ res vt sigñanẗ p
vocē nō transmutanẗ q̄licūqʒ trāsmutatiōe facta in re vt
existit.ↄ per ↄña nec vox significās trāsmutabiẗ in signifi
cando.¶ Ad pmā auctē lr̃a Boetij talis ē. si nulla res sit
subita quā sigñat vox:sigñatiua eē nō dr̃. vbi sit. nō predi,
cat 2m:sʒ 3m adiacēs.si nll̃a res sit subiecta quā vox sigñat
.s.sigñata per vocē ↄc.ↄ sumiẗ ibi res nō tñ p existib⁹:sed
etiā p re que itelligiẗ.q̄si diceret.si nihil significeẗ p vocē
vox nō dr̃ significatiua. ¶ Ad scdam:itellect⁹ illi⁹ aucto,
ritatis pōt eē talis:in trāsmutatiōe subali rei singularis in
qua.s.abijcitur forma subalis res singularis transmutata
amittit nomē ↄ diffōnē speciei.qꝛ non manet in spē in qua

fuit pus.ḡ nomē spēi amittit suū signatū. nō seq̄t.q2 illud nomē nullū suppōm signauit.nec ēt nomen iduiduū si qḋ eēt ei ppriū ipositū amittat ppriū signatū:sꝫ tm̄ trāsmutat a forᵃ spēi in q̄ fuit pus. ¶ Ad pmā rōnē ē ɔcedēdū ꝙ destructo signato destruit sigᵘ.sꝫ lꝫ res ōstruat vt existit:nō tm̄ res vt itelligit: ⁊ vt est signata destruit. ¶ Ad aliā ma ior pncipalis pōt negari. Ad pbōnē:signare sic psupponit itelligere ꝙ oē signatū pus itelligebat aliogn ei vox non fuisset iposita:sꝫ postq̄ iposita ē pōt illḋ signare ad qḋ ipo sita ē.lꝫ a nullo itelligat. ¶ Ulteriꝰ pōt dici ad miorē ꝙ ē
T.7. falsa.q2 p Ar.2ᵒ.poste.entia ɔtigit itelligere. ¶ Ad pbō nē illiꝰ minoris maior ē falsa de oibꝰ alys pterq̄ de p obo itellectꝰ. vlteriꝰ ēt mior illiꝰ pbōnis si itelligat fm̄o fieri de nō exite pōt negari.q2 nō exñs pōt itelligi per spēz:nō quā facit. sꝫ quā fec̄ in itellu. q2 illa spēs pōt manere eadē nūc que pus. ¶ Cū obycit ꝙ non.q2 cā destructa ⁊c̄. Ista pbō tm̄ itelligēda est de cā rei iesse ⁊ in fieri.res aūt fꝫ ꝙ exñs tm̄ est cā spēi in fieri. ¶ Cuꝫ 2ᵒ.dr̄ destructo signato destrui signū.dico ꝙ res fm̄ ꝙ existit nō est signatum per spēm itelligibilē in aia.sed res fm̄ ꝙ itelligit ⁊ isto mō nō destruit. ¶ Cōtra solōnē qōnis si vox significet idē re exi stente ⁊ nō exite.ḡ qḋ signat est idē.ɔña pꝫ.q2 ois actiua vera pōt trāsmutari in passiuā verā.⁊ vlteriꝰ pus significa bat res exñs nūc nō exñs.ḡ exñs ⁊ nō existēs sūt ideꝫ: qḋ est falsuꝫ. ¶ Ad illud est facilis rñsio ꝙ nec pus significa bat per vocē res exñs nec nūc res nō exñs.sed res vt itel ligit cui extñeū est existere vel nō existere fm̄ ꝙ signat.

¶ Et queādmōꝫ nec lr̄e oibꝰ eedē sic nec eedeꝫ voces. Quoꝝ aūt hec primoꝝ sūt note: eedem oibꝰ aie passiōes sunt: ⁊ quoꝝ he silitudines: res etiā eedem. Ca.eodē. Qō. IIII.

Q ueritur de dr̄ia quā assignat Ar. iter lr̄as ⁊ voces ex vna pte:⁊ pas siōes ⁊ res ex alia pte.hoc est ꝙ voces ⁊ lr̄e nō sūt eedē apḋ oēs.res aūt ⁊ passiōes sūt eedē apḋ oēs. Q2 nō sit ɔuēiēter data pbat.q2 si passiōes sūt eedē apḋ oēs cū ducāt in cognitionē reꝝ.ḡ apḋ oēs sūt eedē res cognite.ḡ oēs sūt eque sciētes. ¶ Itē aliq̄ sūt res apḋ aliqs q̄ nō sūt eedē nūero apḋ alios:nec eedē spē.ḡ ⁊c̄. ¶ Itē ɔpatio apḋ diuersos vtētes non diuersificat aliqd fm̄ se.ḡ lr̄e ⁊ voces apud q̄scūqꝫ vtētes sūt eedem nālīter. ¶ Itē illud qḋ est a nā ē idē apḋ oēs. sꝫ vox signatiua est signū nāle.ḡ idē signat apḋ oēs. pbō mioris qñ vtutis nālis est aliqḋ instr̄m nāle.sed vtꝰ iterp̄tatiua est virtꝰ nā lis hoi cū hō sit aial sociale volēs alys exp̄mere qḋ apud se est.ḡ vox signatiua q̄ est instr̄m illiꝰ vtutis est signū nāle. ergo naturaliter significat. ¶ Ad oppōm est Ar.

Ad qōnē dōm ꝙ dr̄ia est ɔueniēs.q2 passiōes inq̄tum sūt signa ⁊ res inq̄tū sūt signata sūt eedē apḋ oēs.nā eadē passio in aia apud q̄scūqꝫ ɔcipiētes rep̄ntat eādē reꝫ.q2 eadē silitudo in aia semp est eiusdem rep̄ntatiua:sicut est silitudo sensibilis in sensu lr̄e:⁊ voces in se eedē nō sūt eedē apḋ oēs inq̄tū sūt signa.q2 nec eadē lr̄a apud oēs rep̄ntat eādē vocē:sed vel aliā vel nullā:nec eadē vox apḋ oēs signat eādē passionē:sed vel aliā vl̄ nul laꝫ. ¶ Ex h̄ pꝫ res ⁊ passiōes esse signa nālr̄.q2 apud oēs vniformiter signant ⁊ significant.⁊ qḋ est a nā est idē apḋ oēs:lr̄a aūt ⁊ vox nō sunt signa a nā. q2 nō sunt eedē apud oēs inq̄tū significāt aut significant. nec itēdit Ar. h̄ assi gnare eoꝝ dr̄iaꝫ nisi inq̄tū sunt signa ⁊ signata. ¶ Ad pri mā rōnē dr̄ ꝙ lꝫ oēs eodē mō simplicia cōcipiāt:nō tm̄ eo
T.c.21. dem mō cōponūt ⁊ diuidūt.vñ 3ᵒ.de aia.dr̄ ꝙ itellectꝰ cir
t.26. ca qḋ qd est nō decipit nisi fm̄ accñs: ⁊ h̄ est fm̄ ipsos nō in absoluta apph̄ēsiōe sed in ɔpōnēdo ꝙ qd est cū altero.

¶ Cōtra.saltē seq̄t ꝙ oēs erunt eque sciētes q̄tū ad app hensionē simpliciū.⁊ ita erūt oēs eque sciētes diffinitiue. q2 diffō est via cognoscēdi simplr̄.sed h̄ manifeste ē falsū. multi eni sciunt aliq̄ simplicia de qbꝰ alys nihil app̄hēdūt. Q2 aūt addit de 3ᵒ.de aia.nō est ad ppōm. Est eniꝫ iste itel
lectus Ar.vt pꝫ in.9.meta.in fine vbi loq̄t de eadē mā ꝙ T.c.22.
vel itellectꝰ oino ɔcipit ꝙ qd est.vel nihil eiꝰ. ⁊ ita nō deci pit circa ipm.q2 deceptio psupponit aliquā cognitioneꝫ ⁊ aliquē errorē:nō aūt itelligit ꝙ itellectꝰ cōcipiat oē qḋ qd est:cū cōtingat alicuiꝰ ꝙ qd est nihil ɔcipe. Ideo pꝫ rñsio fm̄ illud qḋ dcm̄ est in rñsiōe ꝙ passiōes nō sūt eedeꝫ apḋ oēs in se.sed inq̄tū sūt signa reꝝ.ois eni passio eadeꝫ in se apud cuiuscūqꝫ mentē fuerit eādē rē rep̄sentat. ¶ Ad ali ud de rebꝰ pꝫ silr̄.q2 res inq̄tū significant p passionē sunt eedē apḋ oēs. ¶ Ad 3ᵐ ɔcedo ꝙ eedē lr̄e manēt in se in cō paratiōe ad quoscūqꝫ vtētes: sed nō manēt signa earūdē vocū apud oēs:q2 nō signant idē apud oēs:nec ēt est incō ueniēs eas sic variari apḋ diuersos iponētes cū fiāt signa ex ipōne q̄ diuersa ē apḋ diuersos. ¶ Ad aliḋ dico ꝙ vox signatiua nō est istr̄ꝫ vtutis iterp̄tatiue in hoie: sed guttur ⁊ pulmo.q̄ cōcurrūt ad formationē vocis:sic si nālr̄ hō ve lit fugere nociua nō seq̄t oē illud eē nāle istr̄m:q̄ fugit no ciua.puta vestimēta vel arma vel hꝰ.sed tm̄ nā illa dedit: vt istr̄a nālia:qbꝰ hō hec posset sibi pparare vt manꝰ:nā per manus hō pōt illa per artem pparare:⁊ sic per rōneꝫ ⁊ in strumenta nālia formādi voceꝫ pōt hō aliq̄ iponere q̄ sūt signa ad placitū ⁊ nō nālia siue conceptus.

¶ Nomē ergo est vox significatiua fm̄ placitū sine tēpore: cuius nulla pars est significatiua separata. Cap.scḋo. Questio. V.

Q uerit circa illā particulaꝫ:sine tpe. vtrū terminꝰ cōis iposꝰ ad significādū verā nām: cuꝰ aliq̄ supposita eēnt aliq̄ nō dicat vniuoce de existibus ⁊ nō existibꝰ. Q2 nō vr̄.q2 q̄ equocant in su periori non vniuocant in iferiori: sed sup posita existētia ⁊ nō exñtia equocant i ente qḋ ē supiꝰ.ḡ in termio cōi q signat iferiꝰ ad ens. maior pꝫ. de qbuscūqꝫ dr̄ iferiꝰ vniuoce ⁊ supiꝰ.minor pꝫ. q2 exñtia sūt entia.alia vō nō entia:vel solūmo entia in poᵃ. ¶ Iteꝫ pdicatio vniuoca est pdicatio eēntialis.alr̄ nō distigueret a denoiatiua pdicatiōe.sꝫ terminꝰ cōis nō pdicat eēntialr̄ de his ⁊ de illis.ḡ nō vniuoce.mior pꝫ. q2 pdicatio eēntial verissime fit cū h̄ vbo est. sed isto mō nō pdicat de suppo sitis nō existibꝰ:vt ondet post. ¶ Itē enti ⁊ nō enti nihil est vniuocū:qḋ pꝫ p locū a maiori.q2 nec oibꝰ entibꝰ ē ali qd cōe vniuocū.ḡ ⁊c̄. ¶ Ad oppᵐ terminꝰ cōis dr̄ de his ⁊ de illis fm̄ eādē rōnē ⁊ idē nomē.ḡ vniuoce.ɔña pꝫ.q2 ta lis terminꝰ cōis nō hꝫ nisi vnā diffōnē: cū sit vniuocuꝫ in se.ḡ de oibꝰ de qbꝰ dr̄ fm̄ illā. ¶ Itē qḋ significat pter oēꝫ dr̄iaꝫ tpis ad supposita nulliꝰ tpis determinat.hoc ē termi nus cōis noialis.ḡ ⁊c̄. ¶ Itē dr̄ie accñtales significato ter mini nō faciūt terminū cōeꝫ equocū.sed eē fuisse vel fore: existere vel nō existere:vl̄ pñs vel pteritū:sūt dr̄ie accñta les signato termini.ḡ ⁊c̄.minor pꝫ.q2 si terminꝰ significa ret aggregatū ex exñtia ⁊ ex eē vel fuisse significaret per accñs:⁊ ita qḋ significaret per ipm nō esset in genere.

Ad istud dōm ꝙ terminꝰ cōis q non est equocꝰ ex ipōne ad diuersas nās: sed tm̄ iponit ad signanᵐ vnā nāꝫ de qbuscūqꝫ dr̄ simplr̄:dr̄ ⁊ vniuoce.qḋ pꝫ.tū q2 si ē in se vniuocꝰ.ḡ hꝫ vnā diffōnē exp̄mēteꝫ illud signatū cui iponit.ḡ ō qbuscūqꝫ dr̄ simplr̄.dr̄ fꝫ illā diffō nē.q2 ad oppᵐ ɔñtia ꝙ dicat de aliqbꝰ fꝫ aliā diffōnē q̄ꝫ ō
alys cū ois diffō exp̄mat signatū nois.q2 fꝫ Ar.i.4.met. T.c.28.

rõ quã sigñat nomē ē diffõ. seqꝛ illud nomē hr̃e duo signa ta: qḋ est opp^m añtis. tū qꝛ nullus termin⁹ cōis ipoñit ad sigñandū aliqḋ suppositū vel aliq̃. equocatio aūt est diuer sitas significatoꝝ. ğ pp̄ q̃lcūqꝫ diuersitatez in suppositis nunq̄ꝫ erit terminus cōis equoc⁹. qꝛ nunq̄ꝫ fit variatio in ei⁹ per se significato. Si aūt de oīb⁹ suppositis dicaꝛ sim pliciter. seqꝛ ꝙ de oīb⁹ suppositis dicaꝛ vniuoce. Qõ. VI.

Queritur ğ vlteri⁹ pp̄ vitatez isti⁹: ⁊ pp̄ solōne rōnū. verū sint aliq̃ simpl'r supposita termini cōis sigñan tis verā nāz p̄ter existētia. Et sicvr̃. oē illḋ p q̃ termin⁹ pōt simpl'r supponere ⁊ vificare ꝓpōnē ē simpl'r suppo^m ei⁹. hõ sunt alia ab existīb⁹. vt pꝫ in his ꝓpōnibus. hõ fuit. hõ erit. sumēdo fuisse ꝓut diē actū icohatū ⁊ termiatū. sic. n. nō vificaꝛ illa ꝓ aliq̃ existēte. ⁊ spāl'r in hac ꝓpōne. s. cōtigit oēz hoiez currere. in q̃ diē Ar. subꝫ stare ꝓ eo qḋ ɔtigit eē. ¶ Itē pticipari s꜡ aptitudinē suffic̄ ad rōnē cōis. ğ ptici pare s꜡ aptitudinē suffic̄ ad rōnē suppositi. añs pꝫ. qꝛ vle ē aptū natū ꝑdicari de plib⁹. ɔña pꝫ. qꝛ nō maior actualitas reqriꝛ ad suppo^m: vt vr̃ in pticipādo actiue q̄ꝫ ad cōe passi ue. s꜡ alia ab existīb⁹ sūt apta pticipare formā cōis. ergo ⁊c̄. ¶ Itē iter suppo^m ⁊ cōe ē ordo s꜡ supi⁹ ⁊ iferi⁹. talis ordo nō ē in reb⁹ s꜡ ꝙ existūt: sed tātūmō inq̄ꝫtū ɔpetūt ad itel lectū. ğ rō cōis ⁊ suppositi nō dpēdet ab eē rei. s꜡ a ɔsidera tiōe itellis. sed illa pōt eē eadē circa res siue existētes siue nō existētes. qꝛ cōtīngēs ē ei qḋ ɔcipiꝛ ab itellu iq̄ꝫ^m tale existere siue nō existere. ğ tā supp^m q̄ꝫ cōe eodē mō se hꝫ ad existētiā ⁊ nō existētiā. ¶ Ad opp^m cōe ē de ꝑ se itellu cuiuscūqꝫ sim pl'r suppositi. ğ de q̄cūqꝫ illoꝝ ꝑdicaꝛ ꝑ se ꝑ̊ mō ꝑdicaꝛ: s꜡ nō de nō existīb⁹: vt ośdeꝛ post. ¶ Itē nō suffic̄ ad supp^m ꝙ significet pticulariter illḋ qḋ sigñat suū cōe vl'r. qꝛ tunc cū sola vox significet vox eēt suppo^m vocis qḋ ē māifeste falsū. ğ oꝫ ꝙ suppo^m sit idē eēntial'r cū suo cōi: s꜡ nō ens nō est idē eēntial'r cū eo qḋ est vā nā. ğ ⁊c̄. ¶ Itē tūc eēt falsa oīs vlis affirmatiua de ieē: in q̃ ꝑdicatū nō iest suppositis nō existīb⁹: qꝛ eis denotareꝛ ieē ꝑ dici de oīcū sint suppo sita simpl'r cōis distributi. ⁊ ꝑcipue nulla eēt vā de ineē: vt nūc: nec etiā possibilis. qꝛ ꝑdicatū eius nō posset ineē non existētib⁹. ⁊ ita nulla vlis cōtingēti eēt possibilis. qꝛ pone reꝛ in aliā de inesse impossibilem. Qõ. VII.

Queritur circa h̃ ō vitate taliū ꝓpōnū. Utꝝ hec sit vā. cesar est hõ. cesar ē aial. cesare nō existe. Uꝛ ꝙ sint false: qꝛ ens nō pōt vē ꝑdicari de nō ente. sed cesare nō existe adhuc hõ est veꝝ ens saltē i aliqs suppo sitis. qꝛ alia supposita sūt simpl'r entia in qb⁹ simpl'r ē ips ens. ğ nō ꝑdicaꝛ ⁊c̄. ɔsil'r arguiꝛ de hoie ⁊ aiali. ¶ Itē per Ar. z° pyerme. qñ nō ē oppō i adiecto in ꝑdicato nec ꝑdi caꝛ eē s̄m accñs: tūc tꝫ ɔña a ɔiūctis ad diuisa. sed hic. ce sar est hõ. cesar est aial. in h̃ casu nō est oppō i adiecto nec ꝑdicaꝛ eē s̄m accñs cū ꝑdiceꝛ eē subē vē entis: qḋ ē eē ve rissimū. ğ seqꝛ cesar est. ɔñs falsū. ğ ⁊ añs. ¶ Itē in isto ca su hec est vā. cesar est hõ mortu⁹. ⁊ seqꝛ. ğ nō ē hõ. qꝛ qḋ cū determiatiōe repugnāte ꝑdicaꝛ de aliq̃: vē negaꝛ ab eodē. ¶ Añs ꝓbaꝛ. tū qꝛ hec est vā. cesar fuit hõ. ꝓut ly fuit. diē actū termiatū. ğ dsinit eē hõ. ğ est hõ mortu⁹. Tū qꝛ cesar nō est hõ viu⁹. qꝛ nō viuit. ē ğ hõ mortu⁹. qꝛ mortuū ⁊ viuū circa hoiez sūt imediate opposita. ¶ Itē in trāsmutatiōe subali res amittit nomē ⁊ diffōnē. qḋ ꝑus dcm̄ ē veꝝ eē de supposito in ɔpatiōe ad spēz. ğ suppo^m in corruptiōe que ē trāsmutatio subalis amittit nomē spēi. ¶ Itē si illa eēt vā antixp̄s est hõ. pari rōne eēt necīa. ğ de supposito ɔtingēti diceꝛ mediū vere cū mō necītatis. ğ idē de eodē nō pos set dici vē cū mō ɔtigētie. ğ oīs mior in vniformi de ɔtin gēti cū denotet mediū dici de tali supposito ɔtigēter esset īpossibilis. ¶ Itē dstructis ꝑmis s̄bās ipoiez ē aliqḋ alio rū remanere. qꝛ oīa alia vel sunt in eis vel dr̃ de eis. ğ in isto casu z° subā q̃ sigñaꝛ per hoiez nō dr̃ de cesare. ¶ Ad opp^m. hec ɔña est necīa cesar currit. ğ hõ currit. ğ mediuꝫ cuius vtute tꝫ est necīū. illud est. cesar est hõ. necītas ɔñtie ośdēdiꝛ. qꝛ aliqñ seq̄baꝛ ⁊ nūc manet idem intellus añtis ⁊ ɔñtis. ğ ⁊ tūc: ⁊ ex eoꝝ itellu depēdet ɔña. ergo ⁊ nūc seqꝛ. ¶ Itē 4° meta. diē Ar. h̃ est h̃: qꝛ h̃ sigñat h̃: s꜡ cesare nō existe est hõ de sigñato ei⁹ cū idē sigñat hõ cesare nō existe te qḋ sigñat eo existe. ¶ Dr̃ ꝙ Ar. itelligit ibidē de ꝑ̊mo sigñato termini: vt isert de hoie ⁊ aiali bipede non de pte diffōnis vel significati. ¶ Cōtra. totū sigñatū isert ptē. ğ si sit veꝝ totū enūciare de subo: ⁊ ptē. si aūt hec ɔña. aial bi pes. ğ aial. nō tꝫ hoie nō existe. ğ nō tꝫ ipso existe. qꝛ eadez diminutio fiet vtroq̄ꝫ: cū diminutio sit rōne sigñatorū q̃ sēp manēt eadē. ¶ Itē cesare nō existe ē hõ de ꝑ se itellu ei⁹. ğ ꝑdicaꝛ de eo ꝑ se. ğ necīo. igiꝛ ⁊c̄. oēs ɔñe iste patēt ex ꝑ̊ poste. ¶ Dr̃ ad h̃ ꝙ ꝑdicatū eē de itellu subti nō cōcludit ꝓpōnē eē necīā. sed qñ diffō vel ps diffōnis ꝑdicaꝛ de dif finito. singularis aūt nō ē diffō. nec hoīs. posito ꝙ nullus sit. qꝛ nō entis nō ē diffō. ¶ Cōtra. si nō entis nō ē diffō. ğ de nō entib⁹ nō sūt demr̄atiōes. ɔña pꝫ. qꝛ de subo demr̄a tionis opꝫ ꝑcognosci qd ē. ɔñs est ɔ̄ Ar. ꝑ̊ poste. q dicit ꝙ de frequēter existīb⁹ qñ nō sunt pōt hēri demr̄atio: qḋ est manifestū. qꝛ nullo tonitruo existe pōt sciri ꝙ tonitru⁹ est sonus terribilis. ¶ Itē non entiū sūt diffōnes saltē idican tes qd dr̃ ꝑ nomē nullo hoie existe. si deꝛ tal' diffō de hoie in illa poneꝛ aial. cū sit ps sigñat hoīs: ğ adhuc ꝑdicaꝛ d ipso ꝑ se. ¶ Itē seqꝛ. cesar est cesar. ğ cesar est hõ. añs ē ve rū. qꝛ idem ꝑdicaꝛ de se. igiꝛ ⁊ ɔñs. ɔñtia pꝫ. qꝛ ɔña est de intellectu antecedentis. Questio. VIII.

Queriꝛ propter h̃ de vitate illi⁹. hõ est hõ. cesar est cesar. ⁊ in isto casu. videꝛ ꝙ sint false. qꝛ ex eis seqꝛ. ğ ce sar est. ğ hõ est. qḋ ośdiꝛ: qꝛ nec est opp^m in adiecto nec ꝑdicatio s꜡ accñs: vt vr̃: qꝛ ꝑdi caꝛ esse subē. ɔñs est falsū. ğ ⁊ añs. ¶ Itez ex istis seqꝛ. ğ cesar est hõ. ğ cesar est anial. qꝛ ɔñtia sūt de itellu illoꝝ añtiū. ⁊ hec ɔña sūt falsa. ergo ⁊ añtia. ¶ Itē qñ affirmatiua est vā opꝫ eē vnionez in re q̃lis sigñaꝛ ꝑ ꝓpōnē: s꜡ hic. cesar est cesar. nulla est vnio in re: cū subm ⁊ ꝑdicatū nō sint aliq̃ res. ğ ⁊c̄. ¶ Ad opp^m. nul la ꝓpō est verior illa in q̃ idem ꝑdicaꝛ de se. ille sūt tales. ¶ Item 4° metaphy. hoc est hoc. sicut arguitū est supra. ¶ Itē 5° meta. ca° de s꜡ se. hoīs multe sūt cāe: q̄re hõ ē hõ. nulla ē cā. ¶ Itē. 7. meta. q̄rere: q̄re hõ est hõ. nihil ē q̄re re. qꝛ nihil est certi⁹ qḋ posset supponi in illa qōne in q̃ il lud ē dubiū. ¶ Itē ꝑ Ar. in. z. pyerme. oīs negatiua est ꝑ accñs vā. ⁊ h̃ qꝛ hõ reduciꝛ ad aliā affir^{tiuam} ꝑoꝛē verā: ⁊ h̃ maxie ad illā in q̃ idē ꝑdicaꝛ de se. ğ vitas illi⁹. bonū nō ē malū. reduciꝛ ad veritatē illi⁹. bonū est bonū. cū ğ hec sit vā. cesar nō est asin⁹. ⁊ multa alia sic ɔtigit remouere a ce sare. seqꝛ ꝙ ɔtigat ips vere affirmari de seipso. ¶ Itē per rōnē. si negaꝛ illa. sor. est sor. ɔcediꝛ illa. sor. nō ē sor. ⁊ vlte rius seqꝛ. ğ sor. est nō sor. talis. n. ɔña tꝫ in oīb⁹ ibi ꝑdicata affirmatiuarū sūt opposita ɔ̄dictoria. hõ sunt ꝑdicata sim plicia: vt diceꝛ iferi⁹. ⁊ vlteri⁹. sor. est nō sor. ğ nō sor. ē sor. per ɔuersionē. ⁊ vlteri⁹ ex ɔuertēte ⁊ ɔuersa que ɔcedūꝛ. arguaꝛ syllogistice sic. nō sor. est sor. sor. est nō sor. ğ sor. est sor. ꝑmisse aūt sunt vē ꝑ illū q negat. ğ hec ɔ̄ simpl'r est vā nec obstat huic syllo ꝙ non sūt nisi duo termini reales. qꝛ hoc sufficit si sint tres termini s̄m rōnez: vt pꝫ in syllo ex positorio. sor. aūt in ꝓposito hꝫ rationem duoꝝ. s. maioris extremitatis ⁊ minoris. ¶ Itē in oī syllo ex oppositis ꝑ ē

Margin notes (left column): z° pyer. c.1. poꝝ ⁊ alibi q̃ re. — c.z.

Margin notes (right column): T.c.io. — T.9.⁊.ij ⁊ inde. — T.zo. — T.c.io. — T.c.so. — c.i.

ipossibilis ex 2° poꝝ. sed siue res siue nō sit. hic est sylls ex
oppositis in 3° secūde. nullus hō est alb⁹. aliqs hō est alb⁹.
ꝛ seqꝛ. igiꝛ aliqs hō non ē hō. ḡ ꝯ est ipossibilis siue res sit
siue nō sit. ḡ ei⁹ opposita ē necīa. s. ois hō est hō. siue res sit
siue nō. ¶ Itē siue res sit siue nō hec sūt ꝯdictoria. sor. cur
rit. sor. nō currit. vel ois hō currit. non ois hō currit. ḡ subꝫ
in vtraqꝫ est idē: sed idē de pōt pdicari de seipso cū hoc ver
bo est. ḡ ꝛc. ¶ Rñdeꝛ ad istud ꝛ ad q̄sdā rōnes. s. Boetij
ꝛ alioꝝ que hic ponunꝛ: ꝙ cū dꝛ sor. est sor. qꝛ hic nō pdica
tur sor. tm̄: sꝫ illud totū ens sor. qꝛ res h⁹ vbi est cū eo ꝙ spe
cificat ipm pdicaꝛ: qn̄ pdicaꝛ 3m adiacēs: sꝫ subꝫ est sor. ab
solute. nō aūt ens. sor. ꝛ iō in talib⁹ ꝓpōnib⁹ non pdicatur
idē de se. ¶ Omnis hec rñsio icludat difficultatē de re vbi
qn̄ pdicaꝛ 3m: vtrū. s. sit ps pdicati de qua forte diceꝛ post.
Tn̄ ad ꝓpositū pōt argui spāliter sic: eē qn̄ pdicaꝛ tertiuꝫ
pdicaꝛ qō in alio est. hoc est eē eius qō specificat ipꝫ. ḡ hic
sor. est sor. pdicaꝛ eē sor. ꝛ illud est ideꝫ sor. siue sor. sit siue
non sit. ḡ affirmatiua va. ¶ Cōfirmaꝛ rō per hoc: qꝛ tales
ꝓpōnes ꝯceduntꝛ eē vere. non ens est nō ens: ꝛ chymera ē
chymera: pp hoc solū qꝛ esse pdicati est ideꝫ subo.

Ad primā istaꝝ questionū dicī pōt ꝙ rō cōis vel
suppositi non attribuꝛ ei vt existit: sed
vt ꝯcipiꝛ apud itellm: qꝛ ponere aliqd existere sm̄ qō sibi
attribuiꝛ rō cōis. h̄ est ponere ideas: sicꝛ Plato posuit. igiꝛ
cōe hꝫ ꝙ hꝫ rōnē cōis est nā ꝓut ꝯcipiꝛ sub rōne dicibilis
de plib⁹. ꝛ ita suppoᵐ est nā ꝯcepta apō itellm sub rōne nō
dicibilis de plurib⁹. sed pole est apud itellm eodē mō cō
cipere nām vt dicibilis est de plurib⁹: ꝛ eadē non dicibilis
est de plurib⁹ siue vtraqꝫ existat siue neutra: siue q̄ ꝯcipiꝛ
vt non dicibilis de plurib⁹ non existat: ꝛ illa q̄ ꝯcipiꝛ vt di
cibilis de pluribus existat in alijs suppositis: semp. n. in nā
ꝯcepta: vt hec itelligiꝛ per se nā ꝯcepta absolute. ḡ alia ab
existib⁹ sūt simplr supposita termini cōis. assūptū. s. ꝙ res
exñs eodē mō ꝯcipiaꝛ: sicꝛ qn̄ non exñs. pꝫ. qꝛ de his q̄ fre
T.10. quēter fiūt: ꝛ qn̄ nō existūt pñt fieri demrones p Arꝫ. pmo
poste. ḡ ꝛ illa pñt sciri diffinitiue: qꝛ cognitio demrātiua p
supponit cognitionē diffinitiuam. ḡ pñt simplr ꝯcipi apud
itellꝛ n per eādē spēm. Est ḡ vis rōnis in h̄ nā hūana conce
pta vt hec eodē mō se hꝫ ad nām hūanā ꝯceptā sub ratiōe
dicibilis de pl̄ b⁹ siue nā ꝯcepta: vt hec existat siue non. ḡ
eq̄lr hꝫ rōnē suppositi qn̄ existit ꝛ qn̄ nō. ¶ Et si ista noia
cesar antixp̄s ꝛ hō ipposita sint ad sigñandū supposita hoīs
.i. nāꝫ ꝯcepꝛ. i: vt hāc cū sp idē significēt facta q̄licūqꝫ trāś
mutatiōe in exñtia rei (vt dcm̄ est in solone q̄ōnis tertie)
seqꝛ ꝙ sēp significēt suppositū hoīs. si aūt sint iposita ad
T.c.34 t inde. sigñandū sīl totū ō q̄ dꝛ Arꝫ. in. 7. meᶜᵉ. c. ō ptib⁹ diffōnis.
ꝙ circa idē est gñatio ꝛ corrup: tūc nec sigñant suppositum
hoīs qn̄ existit ꝛ qn̄ nō existūt: suppositū eni p se ē eadem
nā cū suo cōi sūpta a q̄dā mō determiatiōe: nō sic sīl totū
se hꝫ ad nāꝫ spēi: sed iste hō ad min⁹ sigñat de suppoᵐ hoīs.
¶ Ad pmū argᵐ patebit rñsio ex solone q̄ōnis sequentis.
¶ Ad 2ᵐ pꝫ ꝙ nō est rō suppositi sigñare pticulariter qō
sūi cōe vlr. sed nā ꝯcepta apud itellꝫ: vt hec q̄ gdē sigñaꝛ
p vocē ꝛ nō est vox sigñans: ꝛ est suppositū nāe ꝯcepte apud
intellm vt est dicibilis de plurib⁹. ꝛ hec nā vt sic ꝯcepta ē
idem eēntialr nāe sic ꝯcepte: nō tn̄ ꝙ rō ꝯcipiēdi cadat in
vnione: q̄ sit cū hoc vbo est. ¶ Cū dꝛ in argumēto nō ens
non est idē nāe vere. Dico ꝙ non exñs vt ꝯcipiꝛ apud itel
lectū pōt esse idē alicui qō in alijs suppositis est verū ens:
sed incōtū est in eo est non exñs: sicut ꝛ ipm vt patebit po
stea. ¶ Ad aliud patebit cū queriꝛ: vtꝝ termin⁹ cōis sup
ponat ꝛ distribuaꝛ vbicūqꝫ p oib⁹ suppositis eius.

Ad scd̄am q̄ōnē pñt tales ꝓpōnes concedi eē ve
re: qꝛ ad verificationē ꝓpōnis affirma
tiue sufficit vnio extremoꝝ. h̄. n. solū sigñat ꝓpō affirmati
ua: sed talis est in ꝓposito. in itellectu eni subꝫi icludiꝛ p se
itellect⁹ pdicati. h̄ dico si cesar ꝛ hō noia iponanꝛ ad sigñi
ficādū supposita hoīs. tūc eni pꝫ vitas taliū ꝓpōnū ex solu
tione pcedētiū q̄ōnū: ꝛ ex argumētis ēt factis p hac pte. q.
ꝛ qbusdā tactis in solone sequētis. q. ꝛ spālr ex q̄dā auctē
Arꝫ. p poste. de oi est ꝛc. vt de oi hoīe aial. si eni veꝝ est di T.8.
cere hoīem veꝝ est dicere aial. ꝛ si nūc alteꝝ ꝛ alteꝝ. ex q̄
auctē pꝫ ꝙ ad necessitatē ꝓpōnis sufficit necīa cōcomitā
tia extremoꝝ: ita ꝙ posito vno ponaꝛ alteruꝫ: sꝫ neutrum
necīo existat. ¶ Itē pꝫ. qꝛ alr nulla ꝓpō eēt de icē simplr
in q̄ pdicaꝛ cōe de supposito suo: qꝛ nō eēt semp va ꝛ nihil
pōt sumi sub medio in maiori de necīo nisi suppositū cōis.
ḡ nulla minor de icē pōt sumi sub maiori de necīo regula
riter. h̄ est ꝯ Arꝫ. p° poꝝ. ¶ Ad pmā rōnē dico ꝙ hic cesar
est hō nō pdicaꝛ exñs de nō exñte: sꝫ hūana nā cōcepta: vt
dicibilis de plurib⁹ de eadē nā ꝯcepta vt hec. ¶ Cōtra h̄.
cesar est nō exñs hō est exñs hō pdicaꝛ de cesare. ḡ pdica
tur exñs de nō exñte. Dicēdū ꝙ hic est fallacia accñtis: qꝛ
hō sm̄ ꝙ ꝯpaꝛ ad pdicatū h̄. s. pdicari de cesare est extneū
huic pdicato exñs: ꝛ ita cesar incōtū ꝯpaꝛ ad h̄ pdicatū. s.
eē illud de q̄ hō pdicaꝛ ē extneū huic pdicato exñs: medio
aūt ꝯpato sub extneis rōnib⁹ ad extrema est fallacia accñ
tis. ¶ Contra. saltē icōueniēs est illud qō est exñs pdica
ri de eo qō est nō exñs: qꝛ illoꝝ non ē vnio in re. ḡ falsa est
oṫo sigñans ea vniri. ¶ Dico ꝙ hō sm̄ ꝙ ꝯuniꝛ cesari est p
accñs nō exñs: sicꝛ cesar non est exñs: qꝛ p nullo supposito
exñte attribuiꝛ cesari. nā eni cōis vt saluaꝛ in aliq̄ supposi
to nō est veri⁹ ens illo supposito. ¶ Cōtra. aliq̄ supposita
hoīs sūt exñtia aliq̄ nō. ḡ hō est eq̄uocū illis: qꝛ enti ꝛ non
enti cū sint ꝯdictoria nihil ē vniuocuꝫ cōe. ¶ Dico ꝙ exi
stere ꝛ non existere cū sint extnea nāe vt significaꝛ p termi
nū nō faciūt equocationē in termio. ¶ Ad 2ᵐ pncipale di
co ꝙ hic. cesar est hō. pdicaꝛ eē p accñs. qō gdē intelligitur
duplr: vel sic. i. sm̄ aliqd extneū. vel sic. i. sm̄ aliqd cui⁹ esse
de subō nō ponit eē simplr de subō. ꝛ vtroqꝫ mō erit in ꝓ
posito. nā eē hoīs de cesare extneū est ei qō est eē qn̄ pdica
tur scd̄ꝫ: tn̄ illud eē qō dicit pdicationeꝫ hoīs de supposito
suo eodē mō se hꝫ q̄licūqꝫ trāsmutatiōe facta circa eē qn̄
pdicaꝛ scd̄ꝫ. ¶ Silr 2: mō est 2ᵐ accñs. n. i eē hoīs vt dꝛ ō
cesare non necīo nec simplr ponit eē. ¶ Contra h̄ seqꝛ ce
sar est alb⁹. ḡ cesar est. ḡ p locū a maiori seqꝛ cesar est hō. ḡ
cesar est. si eni eē accñtis qō est minus veꝝ ens ponit esse
simplr multo magis eē subē qō est verissimū eē ponit esse
simplr veꝝ. ¶ Itē eē vel est de eēntia vel necīo ꝯñs eēn
tiā cuiuslibꝫ gnīs. ḡ ꝛ hoīs cū hō significet verā eēntiā: sed
si vtroqꝫ mō fuerit ad hoīeꝫ seqꝛ eē. ¶ Itē in pn̄° secūdi
poste. dꝛ ꝙ si est: ē vere scibile. qꝛ est vere queribile. ergo ē
necessariū pdicari eē de q̄cūqꝫ ꝛ p se. ḡ seqtur ad qōlibet. T.8.
¶ Itē in eodē 2° non cōtingit scire qd est ignorātē si est.
sed sciens hoīem diffinitiue vel ꝙ gen⁹ pdicaꝛ de ipso scit
qd est. ḡ oꝫ pscire si est. ergo seqꝛ si est aial qō ē. ¶ Ad pᵐ
dico ꝙ sm̄ neutrū itellectū pdicatū pdicaꝛ hic esse 2ᵐ ac
cidens. cesar est alb⁹. qꝛ accidēs reale siue per accñs cuius
modi ē albuꝫ nulli subō inest nisi exñti. ergo ei⁹ eē de subō
necessario ponit eē absolute. ¶ Cū pbaꝛ ꝯñtia. qꝛ eē subē
est veri⁹. veꝝ ē eē subē exñtis: sꝫ eē specificatū p subaꝫ nō
est veri⁹ eē. h̄ est eē existere quā eē specificatū p accñe: eē
eni qn̄ pdicaꝛ tertiū pdicat vnionē extremoꝝ q̄ necīa est
subē ad subam sine exñtia extremoꝝ. non aūt accñtis ad
subam nō existem. ¶ Ad aliud maior est vera de eē: vt. s.
existit: ꝛ sic nō poniꝛ pdicari de cesare: sed vt itelligiꝛ. ꝛ sic
ei existere extraneaꝛ. ¶ Ad aliō dico: ꝙ si est vt sumiꝛ 2°
posterioꝝ: non est pro existere: sꝫ p eē ens ꝛ hr̄e eēntiā: vt
ens est nomē: opꝫ scire aliqd eēntiā hr̄e pusq̄ꝫ scire eēntiā.
qꝛ ꝛ pmū ptinet ad q̄ōnē si est scd̄ꝫ ad quid est. ¶ Si aūt

auctoritas itelligit de existere h nō est nisi aptitudinalr. nihil.n.hz eēntiā nisi qd aptū natū est existere.manifestū est aūt qp pōt sciri qd est vox:lz nesciat aliquā vocē actu existere.puta cū aliqs nihil audit actu. ¶ Ad 3m pn[l] dico qp mortuū ⁊ viuū pnt actualr sumi vel aptitudinalr p[o] sūt accntia eēntie hoīs signate p h nomē hō:⁊ sic pōt cōcedi qp cesar nō est hō viuus:lz mortu[us]:⁊ qp mortuū illo[o] nō diminuit ab hoīe:nec īfert hoīez.nā diminutio alicu[us] p aliō sic oppō īter illa dz eē rōne signatoꝝ:hō āt nō iclu dit in suo signato opm mortui h mō sūpti:lz si sumāt hec aptitudinalr forte sic sūt drie in gnē subē eedē istis aiatū ⁊ iaiatū:⁊ sic mortuū diminuit ab hoīe:⁊ hē falsa. cesar ē hō mortu[us].h āt va cesar est hō viuus.nec seqt ḡ viuit:sic nec seqt .ē risibilis ḡ ridet. ¶ Cū pb[r] qp cesar est hō mortuus:q2 fuit hō:put fuit:dicit actū ꝯpletū ⁊ terminatuz. nego h:si fuit pdicat 3m adiacēs:nō.n.terminatū ē in eo eē hoīez cū adhuc sit hō:si āt fuit pdicet 2m adiacēs tūc pōt ꝯcedi qp ipe fuit hō:q2 ī eo existere ē terminatū.visus tn cōcedit hāc ppōnē cesar fuit hō:⁊ n ē:q2 visualr magis fert intellus ad extitiā q̄3 ad nō extitiā:⁊ de cesare nō est veꝝ qp ē hō extns:lz fuit:cū hō de sui signato nō iportet hoīez extitē.vn in nihil signatio sermonis repugnat visui ⁊ eꝯ.
¶ Ad scd̄az pz q̄lr n seqt .ē viu[us] ḡ viuit.distictio pdcā pz in ista de bipede q̄ freqnter vtit Ar.p dria eēntiali hoīs.
c.i.t.s. cū tn dicat ī 5[o] topi.nō ē oīs hō hns duos pedes.ḡ lz apti tudinē ē dria hoīs vl ad min[us] nō dr de oī hoīe sm actuz.
¶ Cōtra h.si cesar nō viuit:⁊ viuere viuētib[us] ē eē.2[o] de
T.c.37. aīa.ḡ nō ē:⁊ si nō ē.ḡ nō ē ens.eē.n.qn pdicat 2m adiacēs pdicat qd in se est:⁊ si nō ē ens.ḡ nō ē hō.p locū a supiori ad iferi[us] negādo. ¶ Ad istō.ꝯcedēda est h ppō.cesar n viuit:⁊ h silr.cesar nō ē.loqndo de eē existere:⁊ vlteri[us].ḡ nō ē extns:q2 illō ens pdicat p eē qn pdicat 2m:lz ens supiū p extite nō ē supi[us] ad hoīez:vn solet antiqt[us] dici qp ens pt eē pticipiū vl nomē:ens pticipiū sigt idem qp extns:q2 lz signatūvbi:a q̄ descēdit ens.nomē forte signat hns eēntiā:illō dicit ī decē gnā.⁊ sic ꝯcedē[m] ē qp cesar ē ens:loqndo de illo ente:nō de ēte qd ē pticipiū. ¶ Ad 4m trāsmutatio n cadit circa rē nisi sz qp existit.sic āt n hz rōnē sup positi:lz vt ꝯcipit apd itellz p mo[m] nō dicibil de plurib[us]. vult ḡ auctas qp res sz qp existit in trāsmutatiōe subali n hēat formā quā pus hūit.lz ex h nō seqt qp pus fuit suppositū alic[us] cōis:⁊ nūc nō eēt ei[us] suppo[m]:q2 circa illō nulla fcā ē trāsmutatio subal. Intelligit ḡ auctas tm ō re q̄ p se trāsmutat q̄ ē res vt extns. ¶ Ad 5m si ꝯcedat oēz minorē in vniformi de ꝯtigēti eē ipossim nihil ꝫ Ar.q2 nō eo min[us] eēt for[a] sillica bona quā docet Ar. ¶ Ut si sit aliqd suppo[m] ī po[a] ad formā termini qd nō ē p se suppo[m] termini tale suppo[m] pt sumi sub:⁊ eēt mior va. ¶ Ad 6m q̄lr illud dcm in li.pdicamētoꝝ sit itellndū dcm ibi est.

Ad aliā qōnē ꝯcedēde sūt oēs tales.cesar ē for.cesar ē hō:pp rōnes pus fcās ad illā ptē qōnis:q̄rū vna.s.illa q̄ ē de sillo ex oppo[is] pt reduci ad solonē pcedētī qōnis sic.s.q2 ī 2[o] poꝝ dic Ar.qp nō tm ē sillo ex oppositi vbi aliqd affirmat ⁊ negat de eodē simplr:lz ⁊ vbi aliqd affirmat de supiori vlr:⁊ negat idē ab iferiori vl eꝯ.⁊ exēplificat ī 4[o] 2[e] sic.oīs disciplina ē studiosa: nō oīs me[na] est studiosa.in 3[o].silr in ppo[io] eēt hic sillo ex oppositi.oē aial est albū:nō oīs hō est alb[us].⁊ seqt:ḡ non oīs hō est aial:ḡ hec ꝯclo ē iposis ēt hoīe nō extite: q2 nō eo min[us] est sillo ex oppositis:ḡ ei[us] oppo[m] est necia. ¶ Si dicat nō existere tollere rōnē īferioris ab hoīe re[a] aialis: seqt qp illa rō sibi ifuit sm qp existebat:vel ad min[us] qp dependebat ab extitia rei:⁊ p ꝯns non erat illa rō simplr ab opōne itellus:itellā.n.in sua opōne nō depēdet ab extitia rei:cū ⁊ diffōnes ⁊ demōnes fiāt ō nō extitib[us]:multo magis nō extitib[us] pt attribuere itētiones scd̄as:q̄ oīo ab itellectu cānt. ¶ Cōfirmat illa rō q̄ fiebat ad pcedētē qōnē de p se:p h qp nō extitiū sunt diffōnes:ḡ nullo hoīe extite pōt hre hō diffōnē:⁊ in illa poneret aial:ḡ p se pdicat de hoīe. ¶ Ad min[us] hō pt hre p se diffōnē expmētē qd dr p nomē:⁊ in illa necno poneret aial:cū sit ō signato nois:q2 nomē sp signat idē. ¶ Ad pm argm dcm est in qōnē pcedēti q̄lr h pdicat eē sm accns. ¶ Ad 2m ꝯcedāt ppōnes q̄ sequūt.s.cesar est hō.⁊ ꝯsiles sic pus ꝯcesse sūt. ¶ Ad 3m dici pōt qp sic res se hz ad eē sic oz ad vitatē talis ppōnis eē vnionē in re talē q̄lis signat in smone. Nā āt signata p h qp est cesar est ens p itellm:alloqn itellā de eo nō faceret ꝯpōnē:⁊ sic est ꝯpō einsdē extit apd itellz cū seipso: ⁊ talis ꝯpō sufficit ad veritatē:vbi res nō est extns:vt pz ī istis.s.chimera est chimera.nō ens est non ens. ¶ Ad pm argm illi[us] qōnis q̄ est de vniuocatiōe termini cōis:qd ondit terminū eē vniuocū:pz qp ens vt ens est nomē:nō ē equocū ad illō qd existit ⁊ ad illō qd nō existit:licz forte ens sm qp est pticipiū sit equocū ad illa:lz ens vt ē pticipiū nō est supi[us] ad hoīez. ¶ Ad aliō iā ꝯcessuz est cōe pdicari de suppo[is] p h vbū est. ¶ Ad 3m.enti ⁊ nō enti ⁊c.si itelligat de istis sm qp hnt rōnē ꝫdictorioꝝ sic forte nihil ē eis vniuocū.Et si arguat vlteri[us].for.est extns:cesar nō est extns.ḡ eis nō aliqd vniuocū est fallacia accntis:q2 mediū est eꝯ neū vni extremo inq̄ztū ꝯpat ad aliō:q2 duob[us] suppositi quoꝝ alteꝝ extns est:alteꝝ nō:aliqd est vniuocū inq̄ztuz icludūt p se aliqd idē:lz accidit vni eē extns:⁊ alteri eē nō extns:q2 sz ista accntia eis nō ꝯuenit aliqd cōe tale.Qr āt for[a] arguēdi nihil valeat pz in sili arguēdo sic:albo:⁊ nō albo nihil est cōe vniuocū:cū sint ꝫdictoria.iste hō ē alb[us]: ⁊ ille nō est alb[us]:ḡ isti hoī ⁊ illi nihil est vniuocū:nō valz ꝯntia:q2 h pdicatū nō hre aliqd vniuocū istis inest rōne affirmatōis ⁊ negōnis:sic ⁊ h qd est ꝫdictoria eē:⁊ nō rōne eoꝝ q̄ subsūt for[e]:⁊ in minori sumūt sub illa q̄ subsūt istis formis.Cū ondit illa ppō enti:⁊ nō enti nihil ē vniuocū p h qp nō oīb[us] entib[us] est aliqd cōe vniuocū:negāda est ꝯntia:q2 nihil idē ꝯceptū apd itellz icludit in ꝯceptu oīuz entiū:lz aliqd idē ꝯceptū apd itellz pt eē ō itellu ei[us] cui accidit existere.⁊ ei[us] cui accidit nō existere.

Aliter pt dici ad scd̄az qōnē illaꝝ triū:sustinēdo ea q̄ dnr ad pcedentes qōnes duas.s.qp suppo[ta] tā extitia q̄3 non extitia sint simplr suppo[ta] termini cōis ⁊ vniuoce. ¶ Et adhuc sm aliqs oz ꝯcedere cōe pdicari ō his ⁊ de illis ve cū h vbo est:q2 simplr suppo[ta] sūt vniuoce q̄cūq3 icludūt eādē rōnez termini sm quācūq3 driam tpis:q2 signatū termini nullā driā tpis sibi terminat:pōt ḡ stare cū vniuocatiōe qp hō pdicet de antixpo cū fore:⁊ de cesare cū fuisse:q2 illa nō variāt sigtuz termini. ¶ Et h forte itellexerūt q dixerūt illa eē supposita diuerse appellatōis:q2 nō eodē[o] appellant a cōi licz forte pticipent idē sigtū cōis. ¶ Ad rōnes q̄ sūt ꝫ vniuocationē. ¶ Ad pmā pt dici qp suppo[m] extns:⁊ nō extns vniuocat in ente: q2 ens sz vnū signatū dr de eis:lz n cū h vbo ē. ¶ Ad 2m ꝯcedit qp pdicatio cōis de q̄cūq3 supposito ē eēntial:non tn oz oēz pdicationē eēntialē eē verā cū h vbo ē:lz suffic cū q̄cūq3 vbo cuiuscūq3 drie tpis. ¶ Ad 3m dicat sic pus dcm ē. ¶ Ad arg[a] pbātia hāc eē verā.cesar ē hō. ¶ Ad pmū dr qp hec ꝯntia non valz.cesar currit.ḡ hō currit.q2 nūc nō appellat cesar ab hoīe cū vbo ō pntī:lz seqt .cesar currit p tpe p q̄ appellabat ab hoīe.ḡ hō cucurrit.⁊ pro tpe illo p q̄ appellabat ab hoīe cū vbo de pnti seqbat .cesar currit:ḡ hō currit:nūc aūt nō. ¶ Ad aliō dcm Ar.est itellndū de ꝯpōne signata p vbū cuiuscūq3 differētī tpis. ¶ Ad aliō negat hec ꝯntia : cesar est cesar:ḡ cesar est hō: seqb[r] āt qn cesar appellab[r] ab hoīe cū vbo de pnti ⁊c. IX.

Queritur luxta pdcā vtrū terminus cōis suppo^{ens} vbo ō pn̄ti supponat tm̄ p pn̄tib^{9}: Qz sic vr̄. qz alr hec eēt va. albuz est nigrū: ⁊ ista. sedēs pt ambulare in sensu cōpōnis: qz posset hr̄e hāc cāz vitatl qd fuit albū est nigrū: si subm posset stare p p^{to}: ⁊ silr de alio exēplo h̄ est posis. sedēs ābulat: qz sedēs q fuit ābulat: mō illa ē falsa albū est nigrū. Tū qz ex ista. albū ē nigrū. seqr q albū nō est albū: ⁊ 3dictoria illi^{9}. s. oē albū ē albū. est va: qz idez pdicaf de eodē. g duo 3dictoria sūt sil va. Tū qz ppōnes de pdicatl 3rya eēnt sil vē. hec. s. albū est albū. ⁊ albū ē nigrū. De reliq dicit Ar. q sensus 3pōnis est falsus. ¶ Itē pdicatū in tali ppōne restringif ad stādū tm̄ p his q sūt: g ⁊ subz. pbō 9nrie: qz alr nō posset eē 3uersio sine figura dictiōis. pbō anrl. Tū sic dō. h. est: res vbi est pdicatū appo^{to} aūt. a. faciet vnū cū re vbi: qd idē eēt sbi. h. ē ens. a. vbi pdicatū restrigif p ens specificās ipz. Tū qz alr non seqret hō est alb^{9}: g hō est. pbō: qz si albuz a pte pdicati pōt stare p eo qd existit ⁊ p eo qd nō exīstit indifferēter fm q pdicaf: g fm q pdicaf indifferēter se hz ad existere: ⁊ nō existere: g fz q pdicaf neutrū pōit ⁊ pari rōne eēt 9ntia i oīb^{9} negāda a 3iūctl ad dīsa vt vr̄: qz vbiq pdicaref eē fm accñs: g frustra doceref in 2° pya^{m}: in gb^{9} tz ⁊ in gb^{9} nō. ¶ Itē 3pō nō itelligif sine extremis. p Ar. in fine capli de vbo. g p eodē tpe itelligif 3pō ⁊ extrema. g vtrūq extremū restrigif ad illō tps qd 3pōnē mēsurat. ¶ Itē 3pō est for^{a} extremoꝝ. for^{a} vō est pn^{m} itelligendi aligd fm el^{9} rōnē. ergo extrema itelligunf fm rōnē 3pōnis. ¶ Ad op^{m} si in illa de pn̄ti tm̄ staret p pn̄tib^{9} duo 3dictoria eēnt sil falsa. pbō 9ntie ponaf nullū hoiez eē: h̄ est falsa. oīs hō ē: ⁊ illa. aliqs hō nō est: si subz stet p entetm̄: qz signaf aliqs hō q est nō est. ¶ Itē seqref si subm tm̄ staret p pn̄tib^{9} q oēs tales eēnt false. dom^{9} fit: hō generaf: qz seqref illō fieri qd ē: qd falsū est: qz fieri est via a nō eē ad eē ⁊ p 9ns qd nūc est nūc nō fit. Si āt oēs tales false eēnt sequeref q oēs ille eēnt false dom^{9} est fcā: hō ē gnāt^{9}: qz fieri ⁊ fcm̄ eē sūt eadē: ⁊ ita hec ppō eēt va. q cqd est ē nō fcm̄. ¶ Itē seqf antixp̄s currit: ergo hō currit: qz minor subītellecta: vtute cui^{9} tz 9ntia est necāria sic dcm̄ est: ergo hō in 9nte pōt stare p antixp̄o: ergo p eo qd nō existit. ¶ Itē termin^{9} p supponit suū signatū in oī ppōne: ⁊ nō p supposito: nisi qz suppo^{m} est idez signato. aligñ nulla vlis eēt va: ergo eq̄lr supponit p supposit̄l q eq̄lr se hñt ad signatū cōis: sz hō sūt tā existia q̄ nō existia sicut pns oñsūz est: ergo p oīb^{9} fit eq̄lr suppō. ¶ Itē q nō arguef vtute vbi. pbō. tū qz illō qd distat ab aliq̄ in orone nō inouat aligd reale circa aliō distās: qz oē 3hens reale cadit in idē extremū cū 3cto: alr hec posset eē va. hō ē mortuus: qz si illō qd est a pte pdicati posset 3hēre subz realr: ergo illō qd est a pte pdicati posset diminuere subz. q̄ ad ppositū. n. nō est dr̄ia de determinatōe 3hēte ⁊ diminuēte. staret ergo hō hic in subo pro hoie dimiuto p mortuū: ⁊ ita hec ēt va. hō est ē mortuus: ad quā seqr. p Ar. ergo hō est nō hō: qz mortuū p ipm 2° pyar^{m} icludit oppositū hois: ad qd seqr 3dictio: ergo duo 3dictoria absolute sine determinatiōe vt signanf p hec noia hō: ⁊ nō hō pdicarenf de se inuicē. Qz si hec sūt icōueniētia: seqr q illō qd est a pte vnl^{9} extremi nō posset 3hēre illō qd est a pte alterius extremi: sz 3pō se tenet ex pte pdicati: vt dicef p^{o}: ergo tps qd est circa 3pōnē: nō pōt restringere subm. Tū qz 3tingit itelligere actū mēsuratū tpe pn̄ti icē subo pro suppo^{to} qd fuit vel pro oīb^{9} q̄ fuerūt sūt ⁊ erūt fm intellz: sz fit falsū. ergo ⁊ 3tigit signare h̄: sz ipoīe est signare h̄ si tps pns circa pdicatū faceret subm tm̄ stare p supposit̄l q̄ sunt. ergo illa ypothesis interimit finē fmonis: qui est vt p eū possit oīs intells vel cōceptus mētis signari.

Lec. 1.2. huius.

X.

Tertia hoc qrif vtrū in ppōne de pterito stet subz tm̄ pro illis q̄ fuerūt: ⁊ de futuro tm̄ p illis q̄ erūt. ¶ Qz sic p illas duas rōnes fcās ad pcedētē qōnē de 3pōne. ¶ Itē sequif. hō q fuit fuit: ergo hō fuit: qz op^{m} 9ntis qd est. nullus hō fuit. nō pōt stare cū añte: cū repugnet iplicatiōi. Eodē^{o} arguif de futuro. ¶ Itē nisi subz staret in illa de pterito p illis q̄ fuerūt hec ppō. hō fuit. eēt falsa posito q oēs nūc existes eēnt in p istāti sui esse: ⁊ nulli alij pcessissent eos. ⁊ si illa esset falsa nūc hec eēt va. nullus hō fuit: ergo seqf. nullus hō q fuit fuit: qz op^{m} 9ntis nō pt stare cū añte: sz istō 9ns est fl3: nullus hō q fuit fuit: qz eius 3dictoria est va: ergo ⁊ añs ex q̄ seqf: ergo 3dictoria vera. ¶ Due vlti^{e} rōnes tm̄mō pbāt q subm stet p pteritis ⁊ futuris nō q tm̄ p illis. Et ad idē ē 2^{a} rō fcā ad pmā ptez pcedentis qōnis. ¶ Ad op^{m}. q nō tm̄ pbāt due vltie rōnes ad op^{m} pcedentis qōnis. ¶ Itē si posset stare illa de pterito pro pteritis illa esset vera albū fuit nigruz: ergo ⁊ sua de pn̄ti aliqñ fuisset vera: qd falsum est cum pdiceē oppositum de opposito.

Qō. XI.

Quarta hoc q̄rif vtrū in oī ppōne in q̄ non addif termio cōi aliqd 3hēs imediatū distribuaf termin^{9} cōis p gbuscūq ei^{9} suppositis sim^{r}. Qz nō vr̄: qz tūc maiore exīte de iesse: vt nūc ⁊ minori de 3tigenti esset sills vtilis: imo vt vr̄ regulat^{9}: qz p quocūq suppo^{to} acciperef mediū in minori vtute 3tigētie p eodē distribuef in maiori. 9ñs est falsū: ⁊ 3 Ar. p pox. ¶ Itē in hac acceptiōe qd est: aut stat subz in illa p oīb^{9} p se suppositis: ⁊ tūc q̄lz de 3tigēti ⁊ q̄lz de icē in q̄ ponif ē ipoīis: cūz nullus act^{9} possit idem 3tingenter icē supposit̄l cuiuscūq dr̄ie tpis. ¶ Aut tm̄ p exñtib^{9}: ⁊ tūc cū in sua de icē stet p oīb^{9} suis suppositis p positū: poterit vlis de 3tigēti esse va: ⁊ tm̄ sua de inesse ipoīis. ¶ Itez maiore exñte de necīo ⁊ minori de 3tigenti eēt sills regulat^{9}: qz q̄cūq sumunf sub. in minori: p illis fieret distributio in maiore. ¶ Itē ad h̄ sunt oēs rōnes q̄ pbāt q termin^{9} cōis stet in aliq̄ ppōne tm̄ p suppositis vnius dr̄ie tpis: qz nō distribuif nisi p illis p gb^{9} supponit. ¶ Ad oppo^{m} seqf oīs hō currit: ergo cesar currit: silr sic. oīs hō cucurrit: ergo cesar cucurrit. silr sic. oīs hō curret: g cesar curret: ⁊ ita de quocūq supposito cuiuslz dr̄ie tpis: ergo cōe re^{o} cuiuscūq pdicati distribuif p gbuscūq suppositis: oēs he 9ntie patēt: qz minores de pn̄ti: p q̄ ille 9ntie reducunf in sillos: sūt necārie: vt pz ex pdictis. ¶ Itē vniuocū supponēs p multis sig^{e} sibi addito supponit p mltis: sz termin^{9} cōis vniuoc^{9} est ad q̄cūq supposita vt pz. ex dictis. ¶ Itez p oī eo fit distributio in vli qd pōt sumi sub. p dici de oī. hō sūt q̄cūq suppo^{ta} vt pdcm̄ est: qz oia sūt simplr suppo^{ta} termini.

Ad duas p^{m} qōes dōz. q termin^{9} cōis i q̄cūq ppōne sive de pn̄ti sive ō p^{to} sive ō futuro supponit p gbuscūq suppositis sive exñtib^{9} sive nō exñtib^{9}: qñ nō addif sibi imediate determiatio aliq̄ 3hēs ad supposita vni^{9} dr̄ie tpis. ¶ Et iuxta hoc 9nter est dōz. ad. 3. q. q p oīb^{9} distribuif in q̄cūq ppōne in q̄ absolute sumif: qd pz: qz qdcūq suppo^{m} infert suū cōe re^{o} cuiuscūq pdicati: ⁊ inferf ex suo cōi distributo: qz vtrobiq minor intellecta: in q̄. s. cōe pdicaf de suo supposito cū h̄ vbo est ē necāria. ergo cōe p q̄cūq suppo^{to} supponit ⁊ distribuif. ¶ Cā aūt pcipue est: qz cōe qñ nō specificaf p aligd imediate additū supponit absolute suū signatū: ergo eq̄lr p oīb^{9} q eq̄lr se hñt ad suū sigtū. hō sūt cā existia q̄ ñ existia: g p oīb^{9} supponit eq̄lr: ⁊ per 9ns distribuif nec aliqd pdicatū ipz 3hit vt oñsuz est in oppo^{to}: qz 3hes ⁊ 3ctū tō

dūt in idē extremū: ⁊ q2 ꝯuenit itelligere ꝑdicatū ſūptuʒ
ſub q̄cūq3 rōne ieē ſubo ꝓ ſuppoſiti cuiuſcūq3 dr̄e tp̄is.
vel ꝓ oib⁹ ſil: g̊ ſignare: g̊ ꝑdicatū nullā rōnē ſupponēdi
tribuit ſubo. ¶ Ad p̄mā rōneʒ p̄ʒ qōnis nōndū ꝙ forme
accn̄tal' ſignāte in ꝯcreto aliō eſt ſuppoᵐ: aliō eſt ſubm: q2
cōe eſt idē eēntialr̄ ſuo ſuppoſito: ſʒ nō ſuo ſubo: licʒ ergo
ꝯcedat̄ terminū cōeʒ poſſe ſtare ꝓ ſuppoſiti exn̄tib⁹: ⁊ nō
exn̄tib⁹: nō tn̄ h̄ ꝯcedit̄ de ſubo qō aliqn̄ h̄uit formā ⁊ ꝑ
ꝯn̄s hec nō eſt v̄a: albū eſt nigrū: licʒ enī ſubʒ qō aliqn̄ fuit
albū nūc ſit nigrū: nō tn̄ ſuppoᵐ albi qō fuit aliqn̄ albū ē
nigrū: q2 de iſto ſuppoſito ēt qn̄ nō exiſtit: ꝑdicat̄ ſuū cōe
cū hoc v̄bo eſt: ⁊ ꝑ ꝯn̄s oppoᵐ ſui cōis ꝓ nullo tp̄e v̄e ꝑdi
cat̄ de ipſo. Per hoc pʒ ad aliō exeᵐ: q enī dn̄t tales ꝓpō
nes: in qb⁹ ſubijciūt̄ ꝯcreta: eē diſtiguēda ſʒ ꝯpōnē ⁊ diui
ſionē nō itelligūt ꝙ ſignatū cōis vel ei⁹ ꝑ ſe ſuppoᵐ poſſit
accipi ꝓ eodē tp̄e vel ꝓ diuerſo cū ꝑdicato: ſʒ h̄ itelligūt
de ſubo forᶜ accn̄tal: ⁊ ita hec eſt falſa in ſenſu ꝯpoſito. ſe
dēs p̄t ambulare. ꝓ q̄cūq3 ſuppoſito ꝑ ſe ſuppōat ſedēs:
⁊ ſilr̄ ꝓ ſubo cū itelligit̄ informari forᵃ ſeſſiōis ꝓ illo tp̄e
ꝓ quo ꝑdicatū ſibi vnit̄. ¶ Cōtra hoc nigrū: ⁊ albuʒ qō
fuit loq̄ndo de ſuppoᶦˢ pn̄ albi pn̄t dici de eodem ſubo: g̊
vnū de altero p̄t ꝑdicari. an̄s pʒ: q2 veꝝ eſt dicere de illo
qō eſt albū qō fuit: ⁊ qō eſt nigruʒ. p̄ᵐ pʒ: q2 ſeq̄t̄ ſi fuit al
bū: g̊ eſt albū qō fuit. ¶ Ad illō dici p̄t ꝙ albū qō fuit lo
quēdo de ꝑ ſe ſuppoᶦˢ albi: non dr̄ nūc de illo qō heri fuit
albū: ſʒ dr̄ de eo ꝓ p̄terito ⁊ ex altera de p̄terito: ⁊ ex alte
ra de pn̄ti nō ſeq̄t̄ ꝯ̄ de pn̄ti: ergo nō ſeq̄t̄ hec ꝙ albū p̄te
ritū ſit nigrū. ¶ Ad ꝓbōnē negat̄ hec ꝯn̄tia. hoc fuit al
bū: ergo hoc eſt albū qō fuit. Nō. n. ſeq̄t̄. ſi ſuppoᵐ albi di
cat̄ de ſubo cū fuit: ſʒ ꝙ dicat̄ de eo cū eſt: illō. n. pn̄s ſup
poſitū nō eſt exn̄s. ſubʒ eſt exn̄s: nō exn̄s aūt nō p̄t ꝑdicari
de exn̄te. Si ēt arguit̄. qō fuit albū eſt nigrū: ergo albū ē
nigrū: an̄s eſt diſtigueᵐ: q2 aut ly qō refert ſubʒ albi: ⁊ tc̄
ꝯn̄tia nō valet: q2 albū nō ſtat ꝓ ſubo p̄tō: ſʒ magis eſt fi
gura dictiōis cōmutādo qd in quale. ſi ly qō. referat ſup
poſituʒ albi tūc ꝯn̄tia bona eſt: an̄s aūt ſlm̄. Cōtra. ſaltē v̄r̄
ꝙ hic nō ꝑdicet̄ ꝯ̄riū de ꝯ̄rio qō fuit albū eſt nigrū: q2 al
bū qō fuit ⁊ nigrū: qō eſt: non ꝯ̄riant̄: nec pari rōne vnq̄ʒ
poſſe erit ꝑdicari ꝯ̄riū de ꝯ̄rio. ¶ Ad h̄ dr̄ ꝙ albū qō fuit
loq̄ndo de ꝑ ſe ſuppoᵐ albi inq̄ʒtū icludit ꝑ ſe formam ſui
cōis ꝯ̄riat̄ nigro. ⁊ ſub illa rōne ſupponit̄ ſuū cōe: ⁊ tāta ē
ibi ꝯ̄rietas q̄ta iter albū qō ē ⁊ nigrū. Silr̄ ad illā. ſedēs
ambulat. pʒ ꝙ nō eſt v̄a: q2 ſuppoᵐ p̄teritū vel futuꝝ ſeſ
ſionis nūq3 eſt ambulās: g̊ q̄ ponit talē ꝓpōnē. ſedēs p̄ōt
ambulare. eē diſtiguēdā ſʒ ꝯpōnē ⁊ diuiſionē: non ponit
h̄ a p̄te ſuppoſiti: ſʒ ſubi: ꝓ q̄cūq3. n. ſuppoᶦˢ ſumāt̄ extre
ma eſt ſenſus ꝯpoſitus: ⁊ falſus: q2 ſuppoᵐ cuiuſcūq3 tp̄is
ex vna p̄te nō p̄ōt vniri cuicūq3 ſuppoᶦˢ ex alia p̄te. ¶ Ad
2ᵐ p̄ōt dici. ꝙ eq̄lr̄ idifferēter ſtat ꝑdicatū in ꝓpōne ſicˢ ⁊
ſubʒ: q2 ꝯſilis rō ꝓbat vtrūq3: cōuenit. n. itelligere ꝑdica
tū ꝓ q̄buſcūq3 ſuppoſitis ſiue oib⁹ ſiue aliq̄b⁹: ⁊ attribuit̄
ſubo pro q̄buſcūq3 ſuppoſitis ſubi ſiue oib⁹ ſiue plurib⁹:
⁊ hoc mediāte q̄cūq3 ꝯpōne: ergo ꝯuenit ſignare: g̊ q̄cun
q3 ꝯpō nullā determinationē ponit ꝓ ſuppoſitis circa ex
trema nec circa ꝑdicatū nec circa ſubʒ. ¶ Cuʒ ꝓbat̄ opᵐ
de ꝑdicato. Dōm ad p̄mā ꝓbōnē ꝙ res v̄bi poſito ꝙ eēt
ꝑs ꝑdicati qn̄ eſt ꝑdicat̄ 3ᵐ adiacēs: adhuc illa nō ſpecifi
cat illō qō ſubſeq̄t̄ ipʒ: ſʒ eꝯ̄ vt hic. oīs hō eſt aīal. ſi ens:
ſit ꝑs ꝑdicati illō nō ſpecificat aīal ad ſtādū ꝓ exn̄tibus
tm̄: ſed aīal ſpecificat illud: q2 qn̄ eſt ꝑdicat 3ᵐ adiacens:
adhuc ꝑdicat qō in alio eſt. nūc aūt ens ſpecificatū ꝑ aīal:
ita eſt idifferēs ad ſuppoſita ſicˢ aīal: vel forte (vt videbit̄
poſt) res v̄bi nō ē ꝑs ꝑdicati. ¶ Ad ſcdāʒ ꝓbōnē ꝯceſſo
ꝙ nunq̄ʒ ab eē ꝑdicato 3ᵒ ſequat̄ eē ꝑdicatū 2ᵐ. ſaltē qn̄ i
aīte ſpecificat̄ eē ꝑ terminū noīalē: nō ſeq̄t̄ ex hoc ꝙ ſtra
ſtra determinet Ar. in 2ᵒ ꝑyᵃˢ. a qb⁹ ꝯiunctis tʒ ꝯn̄tia ad
diuiſa ⁊ a qb⁹ nō. q2 in aliq̄s ꝯiunctis abeē q̄nq3 ſeq̄t̄ diui
ſim: vt iſte eſt hō currēs: ergo iſte eſt hō: in aliq̄s v̄o nō: vt
iſte eſt cithareduſ: ergo eſt bon⁹. ⁊ illud eſt magis ibi ad
ꝓpoſitū Ar. q̄ʒ de eſſe. dr̄. n. ibi in l̄ra. Quare in q̄cūq3
ꝑdicati neq3 ꝯ̄rietas aliq̄ aut nulla oppō ineſt: ſi diffōnes
pro noib⁹ reddant̄: ⁊ ſm̄ ſe ꝑdicant̄: ⁊ nō ſm̄ accn̄s. i. non
ſm̄ aliqd extraneū ſue rōnis ꝓp̄e. In his ēt ſimplr̄ veꝝ eſt
dicere. vbi nulla ſitmētio ſp̄alis de eē: ⁊ ſpecificat̄ magis
de aliq̄s ꝑdicatis cōpoſiti. ¶ Ad 3ᵐ ꝯcedēᵐ eſt ꝙ extrema
itelligunt̄ ꝓ eodē tp̄e ꝓ q̄ ꝯpō: ſʒ ex hoc nō ſeq̄t̄ ꝙ tm̄ ꝓ
ſuppoſitis vnius tp̄is. ¶ Ad 4ᵐ ſilr̄ p̄t ꝯcedi ꝙ eſt p̄nᵐ
itelligēdi extrema quo ad aliquē modū circa extrema: ſʒ
nō de reali acceptiōe: ꝓ ſuppoſiti: q2 poſſe eſt itelligere ter
minū pro q̄buſcūq3 ſuppoſiti ſub rōne pn̄tialitati vel p̄te
ritōis: ⁊ hoc eſt qō ſolet dici ꝙ ꝯcedēda eſt reſtrictio mo
dalis: ⁊ nō realis. ¶ Ad p̄ᵐ argᵐ in oppoᵐ dr̄ ꝙ poſitū eſt
ipoſſe. ſ. nullū hoieʒ eē. ¶ Uel alr̄ ꝙ ſi ſubʒ hēat aliq̄ ſup
poſita entia: tm̄ ſtat ꝓ illis: ſi nullū tūc ſtat pro nō exn̄ti
bus. ⁊ tūc h̄ eſt v̄a. aliq̄s hō nō eſt. nec eſt ſenſus. aliq̄s hō
q eſt nō eſt. ¶ Cōtra p̄mā r̄ſionē illō poſitū ſi ſit ipoſſe
nō eſt ipoſſe icludēs ipoſſia: q2 p̄ōt ꝯcipi ſine repugnātia i
tellectuū: ergo ꝑꝑ illō poſitū nō ſeq̄t̄ ꝯ̄dictoria eſſe ſil v̄a:
q2 ipoſſibile nō ſeq̄t̄ ex min⁹ ipoſſi: nec minus ipoſſe ex falſo
ꝯtigēte: ex eo. n. qō p̄t ꝯcipi nō ſeq̄t̄ illō qō nō p̄t ꝯcipi ſiñ
repugnātia itellectuū: ergo ꝯ̄dictoria eē ſil v̄a ſeq̄t̄ ex alio
. ſ. ꝙ ſubʒ ponit̄ ſtare tm̄ pro exn̄tib⁹. ¶ Itē arguat̄ ideʒ
de ſingulari ꝙ poſſe eſt nō eē. ¶ Cōtra ſcdāʒ r̄ſioneʒ. ſi
hoie nō exn̄te ſit hec v̄a: hō nō eſt: ⁊ ſtet hō pro nō exn̄te:
tūc hec ꝯn̄tia eſt bona. hō q nō eſt nō ē: ergo hō nō eſt: q2
cōe īfert̄ reᵐ ꝑdicati ex illo ſuppoᶦˢ pro quo ſupponit reᵐ
ꝑdicati: g̊ eadē ꝯn̄tia tenebit hoie exn̄te: q2 idē erit itell'e
an̄tis ⁊ ꝯn̄tis: nec itell'e ꝓpōnis mutabit̄ ꝑꝑ mutationeʒ
rei in exn̄tia: ⁊ tūc nō mutat̄ eadē orō a v̄itate in falſitatē:
⁊ eꝯ̄: qō eſt ꝯ̄ Ar. in ꝑdicamēti caᵒ. de ſuba. ¶ Ad q̄ntā rō
nē in ꝯ̄riū r̄ndet̄ ꝙ p̄ᵃ ꝓbō tm̄ ꝓbat ſubʒ nō reſtringi per
aliqd circa ꝯpōnē: q2 diſtāt: ſʒ nō ꝓbat qn̄ ꝑdicatū reſtrin
gat̄: q2 ꝯpō cadit in idē extremū cū ipſo. ¶ Ad 2ᵐ ꝓbō
nē dr̄ ꝙ ꝯtingit ſignare ꝑdicatū ineē ſubo pro oib⁹ ſuppo
ſiti cuiuſcūq3 tp̄is ꝑ ꝯpōnē de pn̄ti p̄tō ⁊ futuro ſic. oīs hō
q eſt vel fuit vel erit eſt alb⁹: ⁊ ſic itell'ndo in ſubo totū di
ſiunctū diſtribui: ⁊ ita ꝑ circūlocutionē dr̄ in aliq̄s ꝯceptū
eē exp̄mēdū qn̄ nō p̄t ꝑ terminū abſolute. ¶ Cōtra. ꝯtin
git itelligere ꝑdicatū iſtō ineē ei⁹ ſubo pro ei⁹ ꝑ ſe ſuppoſi
tis q̄buſcūq3 inq̄ʒtū ꝑticipāt formā cōis: eꝝ quoꝝ rōneʒ:
vt ſic itelligunt̄ eſt ꝯpō ⁊ diſiunctio ⁊ qōlʒ p̄ter itellʒ ſui
cōis: g̊ ⁊ ſignare: ſʒ hec non ſignat̄ ꝑ talē circūlocutionē:
plus enī ſignat̄ in tali diſtūctione: ⁊ a p̄te tēpoꝝ q̄ itelli
gebat̄. ¶ Itē in tali ꝓpōne manet ꝯpō de pn̄ti ſicˢ i alia:
ſi ergo ꝯpō de pn̄ti ſꝑ reſtrīgat extrema ad ſuppōnē pro
pn̄tib⁹: adhuc h̄ totū hō q ē ⁊c̄. ſumet̄ tm̄ pro pn̄tib⁹ ⁊ erit
ſenſus oīs hō q eſt fuit vel erit eſt alb⁹: nugatio eſt ⁊ erit
ꝓceſſus in ifinitū. P̄ʒ la ꝯn̄tia pʒ: q2 eq̄lr̄ ſubʒ eſt indiffe
rēs ad eſt vel fuit vel erit ⁊ eq̄lr̄ ꝯpō de pn̄ti.

Ad aliā qōnē dōʒ ꝯn̄r. ꝙ termin⁹ cōis in oī ꝓpō
ne qō nō addit̄ aliqō ꝯ̄hēs imediaᵐ diſtri
buit̄ pro q̄buſcūq3 ꝑ ſe ſuppoſitis q̄re qōlʒ p̄ōt ſumi ſub.
ꝑ dici de oī: ⁊ qōlʒ ſeq̄t̄ ad diſtributū ꝑꝑ rōnes ꝑfactas ⁊
ſeq̄t̄ ex ſolone qōnis p̄cedētis: ſigᵐ. n. additū termino de
notat ipm ſumi vlr̄ pro oib⁹ qb⁹ ē cōe: vt ſupponit in idē
ſinita illa ſūt q̄cūq3. ¶ Ad p̄ᵐ argᵐ in ꝯ̄riū dico. ꝙ ſillis ē
inutilis qn̄ maior eſt de ineē vt nūc: q2 tūc ꝓ aliquo tp̄e
vnit̄ mediū minori extremitati in minori q̄ʒ pro quo ma
ior eſt v̄a: minor. n. de ꝯtigenti p̄t accipi v̄a pro futuro pro
quo nō oʒ maiorē eſſe verā cū ſufficiat eā eē verā ꝓ vno

tpe.Sz qñ maior est de inesse simplr pro quocūqz tpe sit minor vña:p eodē est maior vña:qz est semp vña:iō necē ē extrema vniri in medio pro eodē tpe:nō aūt qñ maior ē vña de ineē vt nūc:ꝛ nō est defect⁹ pp variationē suppositoꝝ p qb⁹ sumit mediū in maiori ꝛ minori. ℂ Ad 2ᵐ pt dici. ꝙ nullū p se suppoᵐ ɔtīgēter ɔpaꝫ ad illō:cui⁹ est p se suppositū:sz necīuz:ergo i hac acceptiōe qđ est.b.sumiꝫ subz pro oib⁹ p se suppositis inq̄tū p se supposita. ℂ Lū dr:ergo ois vlis de ɔtigēti in illa acceptōe est falsa:ꝛ ois de ineē ei corn̄dēs est ipossis. ℂ Uel hoc pōt ɔcedi nec pp hoc deficit aliqd de arte sillogizādi:qz sills nō depēdet ex veritate vel positate ppōnū:sz ex necīa hitudine pmissarū ad ɔclonē. ℂ Uel alr pōt dici.ꝙ lz ꝑteritis iq̄tū ꝑterita sūt ipole sit aliqd ɔtingēter ineē:qz reᵃ ꝑteriti nō est poᵃ: tñ qbuscūqz suppositis cōis inq̄tū pticipāt formaz cōis nō est ipole aliqd ɔtigēter ineē:qz ex̄nea est eis ꝑteritio ꝛ cetere dñe tpis inq̄tū sūt p se supposita cōis:in alia autez acceptiōe.s.qđ ɔtingit eē.b.nō sumiꝫ pro aliqs realr cū in illa:qđ est.b.sumaꝫ pro oib⁹.sz in illa qđ ɔtingit eē.b.sumiꝫ pro aliqb⁹ sub alia rōne.q̄.n.p se sumpta necīo ɔpāꝫ ad cōe:fm ex̄ntiā sumptā ɔtingēter ɔpanꝫ ad idē:qz ex̄ntia accidit p se supposito.ꝛ fm illā rōnē forte sumiꝫ p aliquib⁹ suppositis in hac acceptiōe:qđ ɔtingit eē.b.nō mirū est aūt illō qđ absolute sumptū est p se suppositū cōis si sumaꝫ sub rōne alicui⁹ qđ est ei ex̄neū inq̄tū est suppositū eē p accñs ꝛ ɔtigēter sub cōi.vt iste hō ē p se suppoᵐ hois ꝛ necīuz:iste hō alb⁹ ɔtingēs suppoᵐ:ita aūt accidit existere p se supposito hois sicut albū. ℂ Hanc aūt acceptionē.ꝙ est:ponēda est hre ppō ex rōne termini in se q de se accipiꝫ pro oib⁹ p se suppositis sicut sumiꝫ in illa acceptiōe:aliā aūt acceptionē qđ ɔtingit eē:in qua sumiꝫ p eisdē tñ sub alia rōne:hz ppō ex mō ɔtingētie q modus: licz non possit ɔferre termino acceptionē pro suppositis aliqb⁹ determinatl:tñ pōt ɔferre ei acceptionē pro illis p qb⁹ staret fz se sūptū:tñ sub alia rōne:qz ois ɔpō pōt derelinq̄re modū itelligēdi circa extrema:licz nō realē artationē ad supposita. Sic ponēdo pt ɔcedi ꝙ iste acceptiones sūt ɔñtes ad ppōnē de ɔtigenti:ꝛ de inesse ꝛ disiūctise hñt ad vlem sicut ad idefinitā.licz.n.vnico actu distribuaꝫ termin⁹ pro oib⁹ p se suppositis:tñ nō distribuiꝫ vnico actu p oib⁹ inq̄tū sumunꝫ sub ex̄nea rōne. ℂ Lōtra hoc.in ista acceptiōe qđ est.b.est ɔtingētia circa ɔpōnem q̄ derelinqt modū itelligēdi ɔsilem circa extrema.ḡ si in illa acceptiōe.s.qđ ɔtingit:nō sit nisi modus itelligēdi talis circa extrema:seqꝫ ꝙ nō est dñia iter acceptiōes:qz in vtraqz sumiꝫ terminus p oib⁹ p se suppositis:tñ sub rōne itelligēdi ɔtingētie. ℂ Itē modus ɔtingētie nō pt derelinquere circa subz acceptionē pro sibi suppositis sumptl sub ex̄nea rōne. Tū qz tūc pro eisdē sub eadē rōne sumereꝫ in illa acceptiōe:qđ est.b.cū in illa sit ɔtingentia circa ɔpōnē. Tū qz modus ɔpōnis poneret determinationez realē circa extrema.nā supposita p se non sunt per accñs supposita:nisi itelliganꝫ sub aliq̄ rōne reali supaddita.cōpositio aūt nihil reale inouat circa extrema vt pdcm̄ est. Iō pōt dici.ꝙ hec acceptio oē qđ est:in qua stat termin⁹ pro qbuscūqz suppositis p se:q̄uis talis nō sit circa ipa ꝙ ēt intelliganꝫ esse pñtia ɔpōni. Sz ex vtute sermonis:in ppōne de ɔtingēti alr nō ē:ꝙ ɔtingit eē:nec ex signōne nec vt añs:sz tñ ex ꝑficione nr̄a.iō dꝛ acceptio hoc ē contingit accipe intellz ppōnis sub tali determinatiōe. Sic aūt pōt dici eq̄lr acceptio cuiuscūqz ppōnis nisi ꝙ hic cōformior est mō ɔpōnis q̄z in alijs ppōnib⁹:tñ sumpta ppōne in isto intellu tz formalr sills. ℂ Ad 3ᵐ pncipale pt dici ꝙ ad pfectionē silli non sufficit illud sumi sub.in minori:pro quo sit distributio in maiori.sz opz sub illa rōne illud sumi sub:sub qua sit pro eo distributio:sic iste sills nō est pfect⁹.ois hō necīo est aial:iste hō albus est hō:ergo ꝛc.q̄uis pro illo hoie fiat distributio in maiore.sz hoc est:qz pro ipo sit distributio inq̄tū pticipat formā hois ꝛ sumiꝫ sub rōne albi:ita in pposito si suppositū:qđ est per se sit idē cū eo qđ est ɔtingēs pro eo inq̄tū est per se suppositū fit distributio in maiore de necīo:ꝛ nō sumiꝫ sub.sic in minori de ɔtingēti:sed sub ex̄nea rōne. ℂ Uel pōt dici.ꝙ suppositū ɔtingēs nō est p se suppositū:qz qđlibet per se suppositū necīo ɔpaꝫ ad cōe. ℂ De oib⁹ qōnib⁹ sequentib⁹ sup li.i.pyᵐ dcm̄ est alibi.

Qō. XII.

VLtimo circa istō mām q̄riꝫ.Utꝝ hec sit vña.cesar est hō.cesare nō ex̄nte:supposito ꝙ idē terminus significet re ex̄nte:ꝛ nō existente vniuoce: vt supra dcm̄ est. ℂ Et videꝫ.ꝙ sic:qz dicit phylosophus.in meta.qđ terminus significat hic est.sed cesar significat hoiem: ergo ꝛc. ℂ Item quicqd includitur in pdicato est verūz de eodē de quo ipm pdicatur:sed hō includiꝫ in cesare:ꝛ est de intellectu ei⁹:ḡ si hec est vña:cesar est cesar:hec erit vña:cesar est hō. ℂ Sz ꝙ hec sit vña.cesar est cesar.p hō:qz hec est vña:chimera est chimera:silr nō ens est nō ens: cesar aūt est nō ens:ergo ꝛc. ℂ Preterea.nulla pdicatio est verior illa in qua idē pdicaꝫ de se:sz hic pdicaꝫ idē de se: ergo. ℂ Itē de sillō ex oppositis seqꝫ impole:sz ex his.cesar est hō.cesar nō est hō.seqꝫ.cesar nō est cesar.sz hoc est impole:ergo oppositū est veꝝ. ℂ Ad aliā ptez pncipalr: vbi est poniꝫ pro copula signat vt nūc fz phm:ḡ si cesar est hō:est nūc hō. ℂ Itē cū hoiez necīo ɔcomitēꝫ viuere itelligere sentire.si cesar est hō:viuit itelligit ꝛ sentit.sz hec oia sunt falsa ꝛ impoña cū cesar est corruptus.

lib.4. T.c.10.

h e li. porus.

Respondeo dꝛ.ꝙ pma ppō est falsa pp rōnes positas.nullus.n.est hō nisi nūc sit hō.hoc nō cōpetit cesari. ℂ Ad argᵐ pmū dꝛ.ꝙ qñ dicit phs.ꝙ terminus signat hoc est.nō est intētio sua dicere ꝙ qcqd signaꝫ per aliqd hoc pdicaꝫ de eo in pñti cū esse: sed volens probare pnᵐ:loqtur ibi de ɔdictorijs dicens ꝙ si illud qđ significaꝫ per vnū cōtradictorium est:reliquum non est.cū diuidāt oē qđ est. ℂ Uel forte hoc nō dicat:sz verū sit:pōt dici ꝙ tñ velit per illud vbuz:illud qđ significaꝫ p dictionē hoc est ei⁹ signatū. ℂ Uel si forte intēdat de hac pdicatiōe.s.ꝙ signat hoc pdicaꝫ de illo: verū est si est in pñti:sed si fuerit nō pdicaꝫ nisi p vbū de ꝑterito:ꝛ i ꝑterito hñ pdicaꝫ hō de cesare. ℂ Ad 2ᵐ qdaz negant ɔñtiā:qz cū cesar significet vnū suppositū:ꝛ ita ē ꝙ cū suppositū nō est reqriꝫ ꝙ pdicatū sit nō ex̄ns:ergo cesar in vtraqz stat pro nō ex̄nte.hō aūt cū de se hēat supposita existētia:iō qñ simplr proferꝫ in pñti stat pro existentib⁹.hō aūt ex̄ns nō est de intellectu cesaris:ꝛ iō nō seqꝫ:sed hñ seqꝫ sub tpe cōpetēti. ℂ Alij dicūt.ꝙ hec est falsa.cesar est cesar:sicut ista.cesar est hō.qđ ostendi pōt sic.cū eniz cesar significet verā rem:qz vniuoce significat mō ꝛ pus.dicere ergo ꝙ cesar est cesar.est dicere.ꝙ pus fuit vera res est mō vña res:qđ falsuz est. Pōt etiam a simili vno mō ostēdi sic.sit hic bos viuus statim mactādus:nō est verū dicere.iste bos cras erit bos:qz cras erit mortu⁹ per positū.ergo cū venerit illō futurū ꝛ sit pñs nō possuz vere dicere.iste bos est bos. ℂ Idē iudiciū est ibi:cesar ē cesar:qz singularis est illa sicut ista. ℂ Item alio mō sic. duplex est mutatio.s.subalis ꝛ accñtalis.accñtalis est in q̄litate vel in q̄ntitate vel loco.talis mutatio nō iterimit subm:sed trāsmutatio subalis interimit subm nec fit nisi per destructionē subiecti.vñ in trāsmutatiōe subali subz desinit esse seipsum:qz si deꝫ oppositū:nō corrūpeꝫ.qz si

nō desinit esse [illegible]pm:nō desinit esse. ⁋ Ad rōnes ꝛ p̄mo ad p̄mā q̄ adducit̄ ꝑ ꝯsiū.dōz ꝙ nō est silr:qꝛ illud qȯ significat chimera vel nō ens vniformiter se hꝫ ad oē tp̄s: iō in oi tp̄e p̄ńt eē vere. sed ita nō est de cesare: illa.n. res quā cesar significat nūc nō est nec hꝫ suū esse pro oi tp̄e. ⁋ Ad aliud ꝙ nihil nō dr̄ eē idē sibi. Uń cū p̄hs dicatꝙ verior p̄dicatio est qñ idē de se p̄dicat̄ veꝝ est qñ idē qȯ est aliqd p̄dicat̄ de se:qꝛ nihil nō dr̄ idē esse sibi. vnde qꝛ cesar est nihil:iō nō dr̄ idē sibi. ⁋ Ad aliȯ ꝙ regula p̄hi ȯ ꝯne silr ex oppositis ē itelligēda vbi aliqȯ est actu subm termino:qꝛ tūc seq̄t̄ ꝙ idē de se negaret̄:qȯ est ipossibile. ⁋ Nota ꝙ signū a p̄te p̄dicati cedit in idētitatez p̄dicati: qꝛ ens i oi ꝑpōne est simplr̄ p̄dicatū:ꝛ qȯ addit̄ est rei ipsi⁹ specificatio:ꝛ q̄cq̄d ip̄z specificat p̄dicat̄ cū ipso vbo: A p̄te aūt subi̇ nō est aliqd sic specificādum: iō nō cedit in idētitatē cū subo. ⁋ Et si obyciat̄ ꝙ ois ꝑpō vna ꝯuertitur.ꝛ tūc qȯ est p̄dicatū fit subꝫ.si ḡ est ꝑs p̄dicati erit ꝑs subi. ⁋ Rńdet ꝙ veꝝ est nō in rōne signi:sꝫ vt mālr teneat̄.vt ois hō est ois hō.ꝯuertit̄ aliqȯ ens ois hō est hō. ⁋ Itē nota ꝙ vlis neḡa nō ꝯuertit̄ ꝑ accńs: qꝛ ad veram ꝯuersionē req̄rit̄ ꝙ ꝯuertēs tm̄ capiat de v̄itate conuerse q̄ntū est poſe trāspositis termis.sꝫ nō ē ita si ꝯuertat̄ vlis negatiua in ꝑticularē negatiuā:qꝛ in trāspositis terminis pōt plus capere:tenet tm̄ ꝯńa ꝑ mediam ꝯuersionem simplicem.

Questio. XIII.

Queritur vtrum terminus cōis possit restringi. ⁋ Dōm ꝙ sic. Et rō quoꝝūdā est: qꝛ cōpō quā cōpōit̄ res verbalr̄ signata cū subo: tp̄e p̄ńti mēsurat̄ eadē mēsura q̄ mēsurat̄ cōpō:necc̄ū ē extrema ꝯmēsurari:ꝛ iō subꝫ qȯ ē alteꝝ extremū nō excedit in supponēdo supposita tp̄is quo mēsuret̄. ⁋ Cōtra.q̄ nō se cōsequunt̄ apud itelligere non ꝯsequunt̄ se apud significare. nūc aūt qui intelligit cōpōnē aliquoꝝ extremoꝝ p̄ńtem nō est necesse ꝙ cointelligat extrema illius cōpōnis esse p̄ńtia.possum⁹ eniꝫ p̄ńtialr̄ cōpōere q̄ sūt futura dōo.antichristus futurus est al futuꝝ.ꝛ nō tm̄ dicēdo.antichrist⁹ erit:ḡ p̄ńtia alicui⁹ cōpōnis ad extrema necessario nō refert̄. ⁋ Itē illȯ nō est p̄nm̄ restrictiōis termini qȯ nō est p̄nm̄ itelligēdi ipsi⁹:nūc aūt tp̄s cōsignificatū nō est p̄nm̄ itelligēdi subꝫ:qꝛ illud qȯ est p̄nm̄ itelligēdi alteri⁹ in ideꝫ extremū cadit cū ipso.qȯ enim a p̄te p̄dicati cadit non restringit subꝫ:vt cū dr̄ hō est alb⁹.si eni sic: ista esset va.ois hō est alb⁹.ꝑ eisdē eniꝫ supponit termin⁹ i idefinita ꝛ vli. ⁋ Itē tp̄s est accńs absolutū v̄bi.iō nō req̄rit subaꝫ a p̄te subi sub ꝯformitate tp̄is. ⁋ Itē si sic. tūc dōo.b.pōt eē a.restrigeret̄.b.ad supponēdū ꝑ p̄ńtib⁹ tm̄: qȯ est falsuꝫ. non enim sic dicendo restringitur.

Alij alr̄ dicūt ꝙ cā restrictiōis accipit̄ a p̄te finis sermonis.sermones eniꝫ inuēti sunt ad h̄ ꝙ nr̄os cōcept⁹ alijs exp̄mere possim⁹. Sꝫ si itelligā h̄ p̄ńtialr̄ huic ineē:hoc alij significare possuꝫ.sꝫ nō alr̄ nisi ꝑ v̄bū p̄ńtis tp̄is.ḡ est necesse terminū sic restringi. ⁋ Cōtra cū finis sermonis nihil sit aliud q̄z ei⁹ significatio:dr̄e ḡ ꝙ terminus restringit̄.qꝛ h̄ exigit ei⁹ finis est dr̄e ꝙ terminus restringit̄:qꝛ h̄ significat:sꝫ h̄ nō significat nisi qꝛ termin⁹ restringit.ḡ termin⁹ restringit̄:qꝛ restringit̄.ꝛ ita petitur qȯ manifestari dꝫ. ⁋ Itē lꝫ sermōes inēti sint vt alijs cōcept⁹ nr̄os exp̄mam⁹:nō tm̄ quēcūqꝫ ꝯceptū idifferēter ꝑ quēcūqꝫ sermonē exp̄mere possum⁹.sꝫ determinatū ꝯceptū ꝑ determinatū sermonē:sic lꝫ securis sit inuēta ad scidēdū:tm̄ nō dr̄ frustrari lꝫ h̄ scindere nō possit vel illȯ: sꝫ si simplr̄ scindere nō posset.tūc frustraret̄.silr̄ lꝫ termin⁹ subns v̄bo de p̄ńti nō significet p̄dicatū ineē subo ꝑ his q̄ p̄ńtialr̄ sunt a fine suo nō frustrant̄:qꝛ h̄ ꝑ aliū sermoneꝫ significari pōt. ⁋ Itē si ꝑꝑ hunc cāꝫ dr̄ restringi vt alijs significemus ꝯcept⁹ nr̄os frustrant̄ finis:qꝛ possuꝫ itelligere subꝫ vt abstractū ab oi tp̄e.ꝛ vt sic itellꝫ volo significare aliqd sibi p̄ńtialr̄ ineē.sed si restringit̄ ad supposita p̄ńtia:qȯ itelligo alijs significare nō possuꝫ:qꝛ in significādo alius ꝯstituit̄ intellectus. ⁋ Itē finis sermonis ē rei significate intellectū cōstituere.sed res significata per terminū noialem nullam differentiā tp̄is cōcernit: ergo talem intellectum constituit.

Ideo dr̄ alr̄ ꝙ ideo terminus restringit̄: qꝛ alia supposita q̄z p̄ńtia nō sunt sub termino:qꝛ termin⁹ in supponēdo nō supponit nisi pro suis suppositis. ⁋ Cōtra nō plus exigit̄ ad suppositū q̄z ad illud cui⁹ est suppositū. Sꝫ illud cuius est suppositū nō icludit eē cū abstrahat̄ ab eē.ḡ de rōne suppositi nō erit eē:qꝛ tūc plus icluderet suppositū q̄z illud cui⁹ est suppositū. Itē illud qȯ est ꝛ illȯ qȯ nō est sub eadē rōne ad itellꝫ veniūt:qꝛ itellꝫ ab eo qȯ noie sortis significat̄ pōt abstrahere rōneꝫ hois:sic ab eo qȯ significat̄ noie cesaris.rō ergo sic abstracta ab vtroqꝫ cū abstrahat̄ apud itellectū est indiuisa.ḡ terminus significās hāc rōnē significat cōe vniuoce illis duobus.ḡ ꝑ eādē rōnē qua vni erit suppositū ꝛ reliquū. sec⁹ aūt est de nō ente repugnāte ad eē: sicut chimera:ab illo enim non ente ꝛ ente aliquo rō cōis intelligi ꝛ eadeꝫ abstrahi non pōt.quis enim abstraheret rōneꝫ aialis ab asino ꝛ chimera non apparet.

Ideo ad.q. dr̄ alr̄ adhuc dōꝫ ꝙ terminus supponēs verbo de p̄ńti restringit̄:ꝛ cā restrictionis est actualis inherētia p̄dicati ad subꝫ.nā actualitas iherētie exigit terminū supponere pro his pro q̄bus hāc actualitatē pōt terminare.nūc aūt terminus supponēs pro suppositis actualē inherētiā pro alijs terminare non pōt nisi ꝑ his q̄ sunt.v̄bi gr̄a:calefactibile vt ad calefaciētē refert̄: terminus calefactiōis est solū ꝑ his in q̄bus derelinquit̄ dispō que ꝑ calefactionem ḡnat̄.iō calefactibile vt ad calefactionē refert̄ solum pro calefactis supponit.iō calefactibile fm̄ se ad calefactionē nō dr̄ sicut vult Cōmētator in.5.meta.sed actualr̄ ad calefacientē in actu dr̄ pro calefactis ꝛ pro alijs solū potētialr̄.eodem mō ex parte ista si ꝯsideremus subm vt est terminus hui⁹ actualis inherentie:ꝛ vt hec actualis inherētia sibi adiacet:ita ꝙ sub rōne eius ꝯsideret̄:non supponit pro alijs: nisi pro q̄bus hanc actualē inherētiā terminare pōt:hoc est satis possibile sic ꝯsiderare:qꝛ actualis iherētia a p̄dicato incipit ꝛ ad subꝫ terminat̄:ꝛ qꝛ possibile est ꝯsiderare terminuꝫ sub rōne illius qȯ terminat̄ ad ipsum:qui si sic ꝯsideret̄ sub rōne illius accipiet̄.ꝛ ideo sub termino sic supponente non ꝯuenit accip̄e aliqd nisi illud de quo pōt terminus actualr̄ p̄dicari ꝛ talis suppō subi̇ cognoscit̄ ꝑ sūptionē sub.ex quo sumi nō pōt sub.respectu talis inherētie nisi illud de quo terminus p̄dicat̄ actualr̄:euidēs signū est ꝙ termin⁹ respectu talis inherentie pro alijs non supponit. iō ad hoc respiciēs Arꝫ.in libro p̄oꝝ dic̄.ꝙ maiore existēte de ineē nō posset sumi sub.minor de ꝯtingenti.ꝛ hoc regulariter.nā cū sumo minorē de ꝯtingēti sumo aliqd pro quo nō supponit termin⁹ in actuali iherētia illi⁹ de ineē. ⁋ Et illud pōt alr̄ patere.nā sicut significat̄ potētialr̄ aliqd inherere subo:non exigit̄ subm supponere respectu talis inherētie pro his que actu sunt:ꝛ hoc qꝛ istā inherentiā terminare potest indifferenter.vel pro his que actu sunt. vel pro his que ꝯtingunt.ꝛ ideo sic dicto.b.pōt esse.a.qꝛ hic est potentialis inherentia alicuius ad aliquid non actualis. ꝛ ideo subiectū hanc inherētiā terminans pōt eq̄liter supponere pro his que sunt ꝛ q̄ erūt.iō.b.pōt esse.a.dr̄ duplr̄. ⁋ Sed ꝯ hoc.actualis inherētia depēdet ex eo ꝙ actus

c.20.

inheret:ſʒ actus inherēs nō pōt terminū reſtringere. igiť nec eius actualis ihercia. ¶ Itē ſi dicať aial loqť: iherētia huius actus ad aial reſtringeret aial pro aiali loquēte. ⁊ ſic hec eſſet vera. oē aial loquiť. ¶ Itē actualis compō extremoꝝ nō reſtriget extrema: ḡ p eādē rōnē nec actualis inherētia. ¶ Ad pᵐ iſtoꝝ dōm φ actus actualis ſiue pñtialis ſine actuali iherentia reſtringere nō pōt ſubm: nec actualis iherētia ſine illo actu: imediatius tñ reſtringiť ſubʒ p actualē inherētiā ꝙ̄ p actū cuius eſt: q᷑ actus cuius eſt: nō eſt ita imediate ſubō adherēs ſicut actualis inherētia: q᷑ actualis inherētia eſt in ſubō ſicut pñitas in filio: ⁊ ēt ſicut ignis ſine calore calefacere nō pōt: ſic act⁹ actualis alicuius ſine actuali inherētia reſtringere nō poteſt: ⁊ ſicut calor ſine igne nō calefacit ſic actualis inherētia in termino ſupponēte ſine actu non reſtringit. ¶ Ad aliud dōm φ actualis iherētia alicui⁹ act⁹ inherētis non reqrit in termino ſupponēte alia neceſſario niſi ſuppoſita actu exñtia: ⁊ q᷑ ſub aiali ſunt multa ſuppoſita quātū eſt ex pte actualis iherētie nō reſtringiť aial niſi ad aia i actu: ⁊ q᷑ aial i actu pōt eē idifferēter loquēs ⁊ ñ loquēs: iō nō magis reſtringeť ad loquēs ꝙ̄ ad nō loquēs: iō ſic dōo. oē aial loquiť. eſt oro falſa. ¶ Ad 3ᵐ dōm φ actualitas cōpōnis pōt eē ſine actualitate extremoꝝ: ⁊ hoc quia pñtialitas cōpōnis ad cōpōnē referť nō ad extrema: pōt enim cōpō eē pñs cui⁹ extrema ſunt futura. ſʒ actualis iherētia nō pōt eē ſine actualitate iherētis: q᷑ ab eē denominať inherētia actualis vel potētialis. iō nō eſt ſiľe hic inde. Adhuc ſi obyciať ad pnciᵖ φ termin⁹ ſupponat pro nō exñtib⁹: q᷑ termin⁹ pro illo ſupponit ad qō ſequiť: ſed ad nō exñs ſeqť. q᷑ ſeqtur. ātichriſtus currit. ḡ hō currit. antichriſtus eſt nō exñs. Dicēdū φ nō ſequiť niſi poſito φ antichriſtus ſit hō: qō pʒ reducēdo illā ɔñaʒ ad formā ſiliſ: ⁊ tūc p poſitū antichriſtus eſt ens: ⁊ iō hō ſupponit pro eo: q᷑ nō ſeqť niſi ſit ens. Uel pōt dici φ ſi aliqd ſeqť ad aliud rōne illi⁹ in ſe vt hō ad hoieʒ hūc ḡ ē: ſic eſt maior vera. ſi aūt rōne adiūcti: qō tñ adiūctū exigat φ ſit: cū tñ in veritate nō ſit: nō ſeqť φ termin⁹ cōis ſub eodē pdicato ſupponat ꝓ illo. ¶ Itē cū dř. ſi termin⁹ reſtringereť a pte ſubi. hec eēt bona ɔña. homerus eſt aliqd vt poeta. ḡ homerus eſt. hāc ɔñaʒ negat phs. Dico φ ad actualem inherētiā eē alicui⁹ ad aliqd qō de ſe eſſe hʒ ſeqť actualis exñtia eius cui inheret tale eē: vt cū dř. ſoz. eſt. hic copulatur eē ſortis: qō qdē eſſe ſoz. de ſe hʒ ⁊ nō ab alio. iō reqriť ſoz. eſſe vt ꝓpō ſit vera. ſʒ qñ copulať eſſe alicui ineſſe: qō qdē eē nō hʒ de ſe: ſed in alio: actualis inherētia talis eſſe nō exigit φ illud cui copulať pñtialř ſit: ſʒ φ illō ſit pncipalř in quo hʒ tale eē: vñ cū dř. př viuit in filio. nō ē neceē φ př ſit ſiue viuat: ſʒ filius ad hoc φ oro ſit vera. ſic cum dř homer⁹ eſt poeta: nō itelligiť ſignificari niſi φ homerus ſit in ſua poeſi: ⁊ iō ſufficit ad v̄itatē ꝓpōnis φ poeſis eius ſit. ⁊ hoc q᷑ eē nō copulať homero pro ſe. ſed ꝓ alio qō tñ derelinquiť ab ipſo. ⁊ iō illud aliud p actualē inherentiā hui⁹ v̄bi eſt. exigiť eſſe. ¶ Itē cum dř φ ſignificare aliqd alicui ineſſe pñtialř nō eſt ſignificare illud cui ħ ineſſe ſignificať eſſe pñs: q᷑ ſi dicatur hō eſt curſurus hic vniť pdicať cū ſubō pñtialř: ⁊ tñ nō eſt neceſſe φ illō cui vniť pñs ſit: q᷑ pōt eſſe vera pro antichriſto q nūc eſt nō. ¶ Dico φ eſt dr̄ia inter actualē inherētiā alicui⁹ actus ⁊ actualē compōnē extremoꝝ: q᷑ aliqd pōt actualř componi cū aliquo: qō tñ actualř non inheret ſibi. ¶ Sed cum per ꝓpōnem de pñti non plus ſignificať niſi extremum ineſſe extremo pōt dubitari per qd ſignificať actualis iherentia que eſt cā reſtrictionis.

¶ Expliciunt queſtiones Scoti ſuper primo libro Peryarmenias.

¶ Incipiunt queſtiones eiuſdem ſuper ſecundo Peryarmenias.

Erit aūt oīs affirmatio vel ex nomine ⁊ verbo. vel ex īfinito noīe ⁊ v̄bo. Preter verbū aūt nulla affirmatio vel negatio ē. Eſt. n. vel fuit vel erit vel q̄cūqʒ alia hꝰ verba ex his ſunt que poſita ſunt cōſignificāt enim tēpus ⁊c̄. ca. j. Qō. I.

Ueritur circa ſecūdū librū pmo an verbū īfinitū maneat īfinitū in orone: Or ſic vř. q᷑ Ar. diť φ v̄bū īfinituʒ ſiľr dř de eo qō eſt. ⁊ de eo qō non eſt. ⁊ non dř de aliquo niſi in orone. ¶ Itē diť φ eſt nō dř̄ⁱ de altero ⁊ ħ nō ē niſi in orone. ¶ Itē v̄bū īfinitū ē vna dictio cuius ſunt modi ſignificādi q ſūt pncipia ɔſtruēdi ipm cū alia dictione. cū ḡ habeat p ſe modos ſignificādi per quos cum alio in orone poteſt conſtrui pōt in orone manere infinitum. ¶ Itē inconueniens videť eſſe φ dictio ꝓpter ſolam coordinationem eius in orone amittat rationem ſuā: q᷑ eius ſignificatum nō maneat: ſed fiant due dictiones que dictiones ꝓpter igreſſuʒ vel egreſſum oronis non mutant ſuū ſignificatū ꝓpriū. ¶ Itē Boeti⁹ ſic arguit. niſi ſic eēt ſeq̄reť φ vnus ſillus poſitus a Platone eēt ex oīb⁹ negatiuis. arguit enim Plato ſillo⁰ ⁊ in minori: in pma figura poniť v̄bū īfinitū φ ſi teneať pure negatiue eēt ſuus ſillus hñs minorē negatiuā in pma figura. ¶ Ad opp⁰ eſt Boe⁹. d. φ v̄bū īfinitū in orone poſitū nō retinet: ſed eſt pure negatiuū. rō eſt ħ: qui dicit hō non currit. nihil affirmat de hoie. ſʒ magis ab hoie aliqd tollit. ¶ Item ſi ſic idē eſſet dicere hō non currit. ⁊ hō ē non currens. ſed ex ſcđa ſequitur. φ non currens eſt hō: ergo illud ſequitur ex prima. qō falſum eſt: q᷑ añs pōt eē veꝝ ſine ɔñte vel ɔñte exñte falſo: vt poſito φ nullus hō ſit: tunc ħ eſt falſa. non currens eſt hō. ⁊ ħ vera: q᷑ homo non currit: Item in ſcđo dř φ pter v̄bū finitū nulla eſt affirmatio nec negatio: q᷑ ſi v̄bum infinitū eſſet affirmatio vř negatio ſequereť φ oppōnes tot modis pñt variari qñ ē pdicať ſcđm adiacens ⁊ qñ predicať 3ᵐ. c. ō v̄ba

Dicendū φ v̄bū īfinitū i orone poſitū nō differt a v̄bo pure negatiuo. nā ſic diť Boe⁹ tūc v̄ba īfinita ſūt cū ſola ſūt. cū aūt alicui noī adiūcta ſunt finita ſunt: ſed tñ cū negatione in tota ꝓpōne itelliguntť. q᷑ in orone affirmatiua aliqd affirmať de aliquo: ſʒ nihil de hoie affirmať cū dř hō nō currit. Rō dicti eſt ħ v̄bū aggregať ex duobus ex re ⁊ cōpōne: q̄ ſignificať aliqd eſſe vel non eſſe. v̄bū aūt īfinitū ſit p additionē particule negatiue q̄ remouet verbū ſm ſe. Cū ḡ addiť nomini remouet qō ſignificať p v̄bū eē de aliquo non aut ob aliud eſt ꝓpō negatiua: niſi q᷑ remouet aliqd de eſſe ad non eſſe. ḡ v̄bū infinitū eſt verbum intellectū cum negatiōe: qō nō accidit ex parte noīs. cū enim dř non homo currit nō remoueť aliqd eē ab aliquo: ſed v̄bū infinitū extra oronē itelligiť vt vna dictio i orone nō q᷑ v̄ba īfinita cū ſint ſola itelliguntť vt noīa nec remoueť aliqd ab aliquo. ſi tñ itelligereť ne⁹ īfinitās referri ad rē v̄bi: ɔña eēt dře φ ver-

bū infinitū maneret īfinitū in orone sicē vbū puatiuū maneret puatiuū ī orone: vt h. iste excecatē. ꝛ h ē q2 ī vbis puatiuis affirmatē cōpō ꝛ itelligiē tm̄ puatio rei. ℂ Ad pᵐ dcm̄ Ar. dico ꝙ vbū īfinitū iō est īfinitū: q2 res designata p vbū silr ꝯᵉᵗ ei qd̄ est ꝛ ei qd̄ nō est. vn̄ ex h nō seqē ꝙ vbū infinitū inq̄tū infinitū est dici de aliquo. s3 solus sequiē ꝯceptū vbi īfiniti nō eē p se distinctū nec determinatū. ℂ Ad aliud dcm̄ Ar. dico ꝙ vbū īfinitū est nota dōi de altero cū p se accipiē. s3 qn̄ cū alio pōiē denotaē aliqd remoueri ab aliq̄. q2 dōo nō ambulare de hoīe dico ambulationē nō eē verā de hoīe: q2 cōpō q̄ sigē aliqd eē vē nō eē. est de rōne vbi ꝛ nō tm̄ ē modus signdi: iō neᵃ non tm̄ referē ad rē vbi. s3 ad cōpōnē: iō vbi poniē vbū īfinitū in orone illa eē ppō negatiua simᵗ. vn̄ l3 in se hēat notā dōi de altero. non tn̄ remanet nota dōi s3 se in orone. ℂ Ad aliud. vbi īfiniti nō sunt modi significādi qbꝰ ordinari pōt cū aliq̄ dictiōe ī orone. ita ꝙ rō vbi īfiniti maneat: q2 si sic ē iā nō significaē eē alicuius remoueri ab alio: sed tm̄ sᵗ negationē alteriꝰ esse de aliquo. ℂ Ad aliud dico ꝙ de vbo īfinito eē oronē nece ē fieri duas dictiōes in orone: q2 cū vbū sᵗ aliqd eē de aliquo negatiua particula adueniēs vbo inq̄tū vbū ē remouebit eē alicuiꝰ ab aliq̄ ꝛ h est facere cōpōnē negatiuā simᵗ ita ꝙ in nullo rōi nec rōne dīt ppō negatiua a ppōne vbi poniē vbuz infinituz. ℂ Ad aliud dicit Boeꝰ ꝙ in minori talis sillē: si vbū īfinitū itelligaē vt vna dictio neᵃ tn̄ itelligiē referri ad actū vt ille sit sensus. s. nō currit. i. ē nō currēs: qd̄ oñdit Boeꝰ. q2 idē ē dicere sortes currit. ꝛ sor. ē currēs. s3 neᵗᵃ pticula addita huic vbo ē sic dōo sor. ē nō currēs: stati facē ppōnē negatiuā. Cū g̊ in h vbo currit p̄ ē vbū ꝯtineaē sicut dōo: sor. nō currit: remoueē ens currēs: q2 totū vbū ita ꝙ itelligiē neᵃ cursus. h ēt dīc Boeꝰ paulo añ ꝙ cū dico. sor. non ambulat nihil de sor. affirmo: s3 potiꝰ aliqd tollo q2 si eēt affirmatio. i. si eēt vbū aliqd infinitū aliqd de aliquo esse affirmaret. vult g̊ ꝙ si maneat infinitū cōpō eēt affirmatiua. ꝛ ita nō eēt infinitū vbū. sed res vbi tm̄ ꝛc̄.

ℂ Qñ aūt est tertiū adiacens p̄dicaē dupl̄r dicunē oppōnes. dico aūt vt ē iustus hō ē. tertiū adiacere nomē vel vbū in affirmatiōe. Quare q̄ttuor erūt ille: q̄x due q̄dē ad affirmatiōez ꝛ negationē sese hn̄t s̄m ꝯñaz vt priuatiōes. due vo minime ꝛc̄. c. co. Q°. II.

Queritur an seqē h: h nō ē iustū. g̊ h ē nō iustū. Et nō vē: q2 dē Ar. ꝙ q̄ttuor ppōnū duaꝝ de p̄diᵗᵒ finito ꝛ duaꝝ de p̄diᵗᵒ īfinito. due affirᵐᵉ se hn̄t ad negatiuas ꝙ ex vniꝰ affirᵐᵉ seqē alteriꝰ neᵉ: s3 zᵉ neᵐᵉ eꝯ. nō sic se hn̄t ad affirmatiuas. ℂ Dē ꝙ Ar. itelligit ꝯñaz nō valeē in termis ꝯpositis. ℂ Cōtra h. dē ī lr̄a. Dēᵘ aūt h loco est adiacere iusto ꝛ nō iusto: iustū ꝛ nō iustū sūt termini simplices. ℂ Itē ī liᵒ pōꝝ dīc. ꝙ dīt ꝯstruēdo ꝛ destruēdo eē nō h. ꝛ nō eē h. ibi ēt dīc ꝙ ex neᵐᵃ de p̄ᵗᵒ finito nō seqē affirᵐᵃ de p̄ᵗᵒ īfiᵗᵒ: q2 eē nō albū ꝛ nō eē albū sic se hn̄t sic posse nō ambulare ꝛ nō posse ābulare: sic g̊ ex zᵃ istaꝝ nō seqē pōr sic nō seqē nō ē albū. g̊ ē nō albū. ℂ Itē h vbū ē affirᵗ h: h ē nō albū. vn̄ sigē ꝙ h ē ens qd̄ nō est albū sic h: h pōt nō ambulare signᵗ ꝙ h ē potēs vt non ambulet. s3 h: h nō ē albū neᵗ olo eē albū. g̊ ex zᵃ nō seqē pᵃ: q2 p p̄mā aliqd poniē qd̄ nō poniē p scdaz. ℂ Itē neᵐᵃ pōt hr̄e duas cās vᵗᵃ affirᵐᵃ nō. g̊ ex neᵐᵃ ad affirmatiuā ē falla ꝯñ sic a disiūctiua ad alterā eiꝰ ptē. ℂ Itē Ar. dīc ei qd̄ ē nō eq̄le aliqd subiacet sic ieq̄le: s3 nō seqē nō ē eq̄le. g̊ est ineq̄le. g̊ nō. seqē h ē nō eq̄le. ℂ Ad oppᵐ. iustū ꝛ nō iustū dīr de quol3. si g̊ de isto nō dē iustū: ꝛ iustū vere dē de eo: vel erūt ꝯdicᵗ sil̄ vera. ℂ Itē Ar. si vᵐ est iterrogatū negare veꝝ est affirmare pᵐ īfinitū: vt q̄sito. s. est ne sapiēs. si dicaē nō: seqē g̊ est nō sapiēs. ℂ Itē dē in lr̄a ꝙ seqē nō. o. hō est nō iustus. g̊ aliqs hō est iustus. silr nullus hō est iustus. g̊. o. hō est nō iustus. q̄re silr seqē. h non est iustū. g̊ est nō iustū. nam silr se h3 vtraq3 negatiua ad vtrāq3 affirmatiuā. Qō. III.

Queritur an tal̄s ꝯñ a t3 ī termis respectiuis. Et nō vē. q2 ī elēchis — li. i. c. — dē ꝙ nō ē īcōueniēs idē eē duplū ꝛ nō duplū. ℂ Itē nō seqē. ē ieq̄le. g̊ est non eq̄le. nec viterius in scda. ergo non est eq̄le. Questio. IIII.

Queritur an teneat cū vbo de p̄terito. p̄ an seᵗ fuit nō albū. g̊ nō fuit albū. Et sic vē. q2 ppō de p̄nti ꝛ de p̄terito nō dīnt nisi q̊ ad tpa. s3 tp̄s nō variat hiᵘˢ: q2 ꝯña ē simpᵗ ꝛ nō vt vē. g̊ seqē cū vbo d p̄terito sic d p̄nti. ℂ Ad oppᵐ. h est vera. h fuit non albū si semel fuit nigrum. ꝛ h est falsa: non fuisti albus si semel fuisti albus ꝛ ex hoc non sequiē falsum. Questio. V.

Queritur an seqē eꝯ poᵗᵃ ꝯñaᵐ sibi. Et sic vē. nā seqē. nō fuisti albꝰ. ꝛ fuisti. g̊ fuisti nō albꝰ: q2 p q̊l3 tp̄e p quo fuisti: fuisti vel albꝰ vel nō albꝰ. ℂ Ad oppᵐ. idē est dīe. tu fuisti albꝰ: ꝛ tu es p̄teritꝰ albꝰ. s3 nō seqē. tu nō es p̄teritꝰ albꝰ ꝛ es. g̊ es p̄teritꝰ nō albꝰ: sic nō valet cū nō ē albū lignū ꝛ es. g̊ es nō albū lignū.

Dicendū ꝙ 4ᵒʳ ex̄ntibꝰ ppōnibꝰ de eodē subo p̄dicatē variatē s3 finitū ꝛ īfiᵐ affirᵐᵉ ꝛ neᵐᵉ terminis sūptis simplicibꝰ ꝛ cōpositis cōpōne ex̄ñte de p̄terito vel futuro: si zᵉ p̄diᵗᵃ ppōnū affirᵐᵉ dicanē de quol3 ex necessario sequunē affirᵐᵉ. si nō: nō. ℂ Cuiꝰ rō ē quaz pōit Ar. p pōꝝ. accipianē termi simplices. puta. s. ē bonꝰ. s. ē nō bonꝰ. s. ē nō bonꝰ. s. nō est nō bonꝰ. si eē bonū ꝛ esse nō bonū dicanē de quol3 ꝛ de nullo coꝝ ambo ex affirmatiuis sequūē negatiue. ꝛ eꝯ. ꝯuertiē. q2 si nō ꝯdictoria simul stabūt: q2 si. s. nō sit bonꝰ si nō seqē. g̊ ē nō bonꝰ ꝛ nō bonū ꝛ bonū dīr de quol3. p positū. s. sic simul erit bonꝰ ꝛ nō bonꝰ. ꝛ eꝯ t3 p idē. Itē in terminis cōpositis t3 eadē rō: q2 si eē albū lignū ꝛ eē nō albū lignū dicanē de quol3: seq̄reē nō ē albū lignū. g̊ est nō albū lignū vel ꝯdictoria simul staret. S3 in qbusdā de eodē negaē vtrunq3 p̄diᵗᵒʳᵘ cōpositoꝝ ꝛ nō dīr de quol3 vt h: h ē albū lignū h ē non albū lignū: ꝛ vtrūq3 ē fl̄m de socrate: iō nō t3 ꝯña. ℂ S3 vlterius est dubiᵘ an h: h ē nō bonū. p̄dicaē ens ꝛ nō bonū rōne cuiꝰ phibeē ista ᵒhᵒ ex hac negatione h nō est bonū sic maliis cōpositis p̄dicatē. ℂ Ad qd̄ dōm ꝙ sicut qn̄ p̄dicaē zᵐ adiacēs sit tm̄ copula certū ē ꝙ nō ipedit ꝯñaz tūc eni3 tm̄ pᵗ nō bonū ꝛ bonū ꝛ nō bonū dīr de quol3 sed si est sit p̄s p̄dicati s̄m suū inteᵐ p quā ipediaē ne nō eē albū ꝛ eē nō albū dīr de quol3: tūc nō t3 a ꝯña diuersimode ponēdo añs diuersimode ponēdo ꝯñs est dīe de ꝯñte. ℂ Ad pᵐ arᵐ p3 ꝙ hō ꝛ ens nō hō nō dīr de quol3. ℂ Ad aliud ꝙ sunt orᵉ vt ꝯposita p̄supponūt simplices. vn̄ q qrit aliqd adiacens huic vbo est p̄supponit ipsuz eē. vn̄ q̄rēdo an sor. est sapiens p̄supꝰ ip3 eē ꝛ si. s. ē ꝛ nō ē sapiēs: tūc ē ens nō sapiēs. ℂ Ad zᵐ cōiter supponit Ar. in ista illatione socratem esse sicut p3. ℂ Ad rōnes oñdentes ꝯñam tenere. si aūt dīa quā ꝯña tenet dōm. ꝙ est nō est nisi tm̄ copula ꝛ nō hō tm̄ p̄diᵐ vel hō: ꝛ tm̄ alteꝝ p̄dicaᵗ dē de quol3 ꝛ de nullo coꝝ ambo ꝛ sic non pēᵗ ens nō homo. ℂ Ad pᵐ arᵐ cū dē due vo minime ꝛc̄. dico ꝙ Ar. dicit ex negatis nō lic3 inferre affirmatiuas: q2 non vl̄r inferunt sicut eꝯ. non qn̄ predicata affirmatiuaꝝ dīr

de quolz qd nõ ɔtingit in pdi^{tis} ɔpositis. Et cũ ar^r ꝫ h ꝙ est adiacebit iusto ⁊ nõ iusto. h dicit Ar. ad dif^{ns} prita sz finitũ ⁊ ifi^m. ꝙ ãt p^m sim^r fit aut ɔpo^m h accidit. ¶ Et qd dr i li^a pox. dico ꝙ dĩnt q̃tũ ad modũ enũ^{di} i gbusdã: nõ tñ dĩnt realr sz q̃tũ ad mo^m enũ^{di} dĩnt. s. currer̃ ẽ vex. ⁊ currere nõ ẽ vex: qz z^o ꝫdic alicui nõ p. ⁊ tñ q̃tũ ad v̈itatẽ nõ dĩnt. ¶ Ad aliõ dico ꝙ affir^a de pdi^{to} ifi^{to} tot modis põt v̈ificari quot modis ne^{ua} de pdi^{to} finito. eẽ. n. nõ hoĩs non plus ponit q̃ȝ nõ eẽ hoĩe: lz eẽ sim^l plus ponit.

¶ At hoc vnũ de pluribꝰ vel pl'a d' vno affirmare vel negare si nõ ẽ vnũ de plibꝰ nõ ẽ affirmatio vl' negatio vna ⁊ c̃. c. ij. Qõ. VI.

Queritur circa c^m de v̈itate ppõnis an h sit vna. sor. ẽ hõ albꝰ. Or ꝙ nõ vr: qz dic Boetiꝰ si ex his q̃ subijcis a^t pdicas nõ fiat vnũ nõ ẽ ppõ. vna sz ex hoĩe ⁊ albo nõ ɔstituit vnũ. ¶ Itẽ d^r. si ex his q̃ subijcis a^t pdicas nõ fiat vnũ: sic ex suba aiata sensibili fit: vnũ nõ est ppõ vna: sz ex hoĩe ⁊ albo nõ fit vnũ ita. Dr ꝙ Boeꝰ itelligit si id sub q̃ accipit terminꝰ nõ fit vnũ: vt spẽs vna: nõ erit ppõ vna. sz id sub q̃ accipit terminꝰ vt albũ sic ẽ vnũ.

h in lra ⁊ 2° ¶ Cõtra. si^r d^r: hõ albꝰ currit. currer̃ attribuit albo hoĩ p accñs. g̃ sub rõe albi accipit hõ re^u cursus. ¶ Itẽ eadẽ rõne h tota ppõ eẽt vna hõ albꝰ ambulãs currit: qz qd p̃cedit posset accipi sub rõne ambulãtis. qd negant Ar. ⁊ Boeꝰ. ¶ Itẽ dic i lra ꝙ duox q̃ p̃dic de z^o p accñs. nõ est ex illis vnũ de q̃ vt de vno possuz affirmare vel negare. albũ ãt pdicat de hoĩe p accñs. nõ g̃ erit ppõ vna. ¶ Itẽ cuiuslz affirmatiõis ẽ vna ne^a: sz hꝰ. oĩs hõ albꝰ currit. non ẽ vna ne^a: qz si sic eẽt: illa. aliqs hõ albꝰ nõ currit. qd nõ cõuenit: qz ãbe sũt false: posito ꝙ nllꝰ hõ sit albꝰ: qz i vtraqz iplicat q ẽ me^m iter hoĩez ⁊ albũ sic iter exigẽs ⁊ exactuz. vtraqz g̃ iplicat hoĩez eẽ albũ. g̃ vtraqz f^e ẽ pp iplicationẽ illã. ¶ Cõtra h. qñ de aliq̃ subo vlr supto affirmat aliqd i ppõne ꝫdicẽte eidẽ: sufficit negari totũ qd p^{us} affirmabat ab eodẽ ptĩ^r supto. sz h. oĩs hõ albꝰ currit affirmat de aliquo. s. d' h subo hõ vlr. g̃ illd pdi^{ms} negare ab eodẽ ptĩ^r est ꝫdicer̃. ¶ Itẽ h ẽ vna. oẽ aial rõnale currit cui ꝫdic h. aliqd aial rõnale nõ currit nõ obstãte iplicatõe iacẽte inter aial ⁊ rõnale. g̃ nõ obstãte iplicatiõe iter hoĩez ⁊ albũ ille ꝫdicũt. oĩs hõ albꝰ currit. ⁊ aliqs hõ albꝰ nõ currit. ¶ Dr ꝙ pp accñs nõ eodẽ mõ respiciẽs subz ⁊ dĩaz respiciẽtez genꝰ nõ ẽ eadẽ iplicatio. pp qd lz vnã ipediat ꝫdictõe aliã nõ ipedit. Cõtra. nõ hr vĩ dicat ꝙ iplicatio cadat me^a. nisi qz h ẽ exigẽs h exactũ. cũ g̃ silr aial exigat rõnale vel eꝫ. sic hõ albũ vel eꝫ. mutata nõ ẽ rõ de iplicatõe. ¶ Ad op^m i illa ppõne ẽ vna v̈itas. g̃ ẽ vna. nõ. n. est idẽ dr̃e. oĩs hõ albꝰ currit. ⁊ oĩs hõ currit. si eniz sic eẽt ppõ ples: hõ i vtraqz eẽt subm ab^{te}. ⁊ seq̃ret. o. hõ albus currit. g̃ oĩs hõ currit. qz albũ est pdi^{tũ} in vna ⁊ currere in alia. ¶ Item

h in lra Ar. ingrẽs q̃ sunt pdi^{ta} diuisim vt duo possint pdicari vt vnũ. dic ꝙ sic est hõ ⁊ albꝰ ⁊ h vt vnũ. ¶ Itẽ dic Ar. hãc esse vnã. sor. est hõ albus. Questio. VII.

Queritur iuxta h an hec sit vna: albũ ẽ musicũ. ꝙ nõ vr. qz musicuz p̃ic^r de albo rõe tertij vt sorti vl' plonis. idẽ ẽ g̃ ac si diceret sor. q ẽ albꝰ ẽ musicꝰ. sz Ar. vlt ꝙ h sit ples. s. q ẽ albꝰ ẽ musicꝰ. q dic i lra. qñ duo accipiunt q̃x vnũ p̃ic^r de altero p accñs vel ambo de z^o p accñs ex his nõ fit vnũ. ¶ Itẽ tot cõpõnes iplicite sũt hõ. albũ ẽ musicũ. sic h. socrates ẽ albꝰ musicꝰ. sz pp ɔpõnes iplicitas h ẽ ppõ ples. s. ẽ albꝰ musicꝰ. g̃ ⁊ h erit ples albũ ẽ musicũ. nã cũ d^r. albũ ẽ musicũ. due sũt iplicite ɔpõnes. s. ẽ albꝰ q ẽ musicꝰ. ⁊ eedẽ ɔpõnes sũt iplicite: h. s. ẽ albꝰ musicꝰ. assũptũ pz: nã cũ dico: albũ ẽ musicũ. dico illd cui lest musicũ eẽ albũ de v̈itate sermõis. ¶ Ad op^m ppõ est vna. i q̃ pdicat vnũ de vno. eadẽ aũt vnitas extremi sufficit ad subz q̃ ad p^m. sz hec est vna. sic ẽ musicꝰ. ⁊ h silr sor. est albus. g̃ h albũ est musicũ. Questio. VIII.

Queritur iux^a h an h sit vna: hõ albꝰ ẽ hõ musicꝰ. Or ꝙ sic vr: qz h est vna hõ albꝰ currit. vt ostẽsuz ẽ. vnitas g̃ hoĩs sufficit ad vnitatẽ extremi. ⁊ eadẽ rõne illd ẽ vnũ. hõ musicꝰ: g̃ ⁊ hec ppõ. hõ albꝰ ẽ hõ musicꝰ. ẽ vna cũ vtrũqz extremũ sit vnũ. ¶ Itẽ ex hoĩe ⁊ albo fit vnũ sic ex actu ⁊ po^a. Silr ex hoĩe ⁊ musico eadẽ rõne. g̃ vtrũqz extremũ ẽ vnũ. ¶ Ad o^m dic Ar. ꝙ eox q̃ subijciunt ⁊ p̃dic q̃cũqz z^o vel pl'a dĩr de z^o p accñs ⁊ altex d' altero p accñs dr̃ ex his nõ fit vnũ: nec fit affirmatio vl' ne^a vna. sic ẽ i pposito: qz hõ ⁊ musicus dĩr de hoĩe albo p accñs: ⁊ altex de altero p accñs. g̃ h non erit vna: sicut nec hec. sor. est homo albus. Questio. IX. h in lra

Queritur vtx h sit vna. hõ q ẽ albꝰ currit. ꝙ sic vr. qz h qd est q hz nãz articli subitellectã: pp qd fac subsequens artari p̃cedẽs. vñ p̃cedẽs accipit sub rõne subsequẽtis: vt ad albũ cõpat. g̃ ⁊ c̃. ¶ Itẽ vnitas subti distributõis sufficit ad vnitatẽ actꝰ subti: sz h totũ: hõ q ẽ albꝰ. ẽ subz distributiõis: qz ex ista. oĩs hõ q ẽ albꝰ currit. ɔtigit sic sillogizari. iste ẽ hõ q ẽ albꝰ. g̃ iste currit. i sillo ãt me^m ẽ totũ illd qd i vtraqz ppõne accipit ⁊ i maiori supra põit totũ vl' vnũ dispo^{ie}. sup qd cadit signũ. ¶ Itez vnitas hꝰ qd ẽ. hõ q ẽ albꝰ sufficit ad vnitatẽ medij sillo^{ci}. g̃ ⁊ extremi i ppõne: qz ex ppõne ples nõ fit sillo^s. ¶ Itez eadẽ vnitas nõ ipedit vnitatẽ ppõnis. hec. n. ẽ vna. iste hõ currit velociter. ¶ Itẽ qñ ẽ ppõ ples necẽ ẽ pl'a eẽ extrema: qz ad minꝰ 4^{or} cũ cuiuslz vniꝰ sũt duo extrema. accipio. aliõ q̃ȝ pdicatũ: qz pdicatũ nõ artat subz. si g̃ i hac. hõ q ẽ albꝰ curri pdicat currer̃ de hoĩe sic de suo subo ⁊ albũ de hoĩe de subo suo nõ coartat hõ p ly albũ. g̃ seq̃ret oĩs hõ q ẽ albꝰ currit. g̃ oĩs hõ currit. ¶ Ad op^m relatiuũ substãtie refert idẽ cũ suo añte q ẽ relatiuũ sube. g̃ sic dĩdo. hõ q ẽ albꝰ currit dnotat hõ replicari. ita ꝙ hõ sit acceptus vt subijci actui currẽdi: ⁊ tũc attribuit ei qd ẽ albũ. ex homine aũt iterato re^u diuersox pdi^{tox} nõ põt fieri vnum subz ppõnis. ¶ Itẽ dicit ples cõpõnes. g̃ nõ ẽ vna ppõ. Dicet ꝙ vna ppõ ẽ mãlis re^u alteriꝰ. ⁊ iõ nõ ipedit vnitatẽ ppõnis. ¶ Cõtra h: lz hõ referat p ly q. tñ ly sp dictũ vnit ita fortiter albũ cũ hoĩe sic si diceret: hõ q ẽ albus. g̃ cõpõ qua vnit albũ cũ hoĩe relato formalis ẽ ⁊ nõ mãlis re^u alicuiꝰ. ¶ Itẽ cõpõ dr̃ mãlis. qz ita sz se est vt mãre^u alterius. sed ɔpõ iportat p h v̈bũ est. ⁊ ita sim^r formalis sic cõpõ iportata p h v̈bũ currit. ¶ Itez ad p̃ncipale. ppõ vna hz vnã ꝫdictionẽ: sed h. oĩs hõ q est albꝰ currit. nõ hz vnã ꝫdictionẽ: qz si sic: eẽt ista: hõ q ẽ albꝰ nõ currit. Dr ꝙ ẽ ista: hõ nõ q est albꝰ currit. ¶ Cõtra. p ipsos. ppõ est vna cuiꝰ subz ẽ hõ: q ẽ albꝰ. sz particularis negatiua de eodẽ subo ⁊ de eodẽ pdicato ꝫdicit vli affir^{ue}. iõ por si sit vna ꝫdicit huic: hõ q ẽ albꝰ nõ currit. ¶ Itẽ itellca cuiuscũqz ppõnis ta^{le} resoluit in duos itellca simplices siue veros siue falsos: sed hec ppõ nõ sic resoluit. nã sic dĩdo: hõ q est albus sine additiõe alicuius alterius. seq̃ vex vel falsuz: q̃re denotat ꝙ hõ ẽ albꝰ. sed q̃re hõ refert ⁊ rlo est ad a^m actũ: iõ aius suspẽsus ẽ: donec aliqd aliud addat d' hoĩe. sicut si dicat. hõ currit: ⁊ v^m f^r p ipsam ppõnem: sed adhuc depẽdet aius audiẽtis quid debeat vlterius dici. ¶ Itẽ ne^o adueniẽs ppõni vni tñ negat ppõnẽ a qua accipiebat vnitas ⁊ v̈itas ppõnis. si g̃ h sit vna. oĩs homo q ⁊ c̃. in hac: nõ oĩs hõ q ⁊ c̃. refert nega^o ad vnã cõpõnem

tñ:qđ nō ē possẽ:qꝛ ad q̄ðcūqꝫ ꝯpōnē referꝛ̃ neᵒ erit h̄ falsa. oīs hō q̄ ⁊c̄.qꝛ poᵗᵒ ꝙ multi hoīes sint albi ⁊ aliq̄ currāt ⁊ aliq̄ nō.h̄ ē falsa:oīs hō q̄ ē albꝰ currit.⁊ h̄ silr̄.non oīs hō ⁊c̄. iteᵒᵒ tñ ꝙ neᵒ referꝛ̃ ad ꝯpōnē māle.silr posito ꝙ nullus hō sit albꝰ:h̄ ē falsa:oīs hō q̄ ē albꝰ currit.⁊ h̄ silr:nō oīs hō ⁊c̄. iteᵒᵒ ꝯpōnē referri ad ꝯpōnē pn̄cipalē:eo ꝙ iplicaꝛ̃ aliquē hoīes eē albū.ad nullā ḡ ꝯpōnē vnaꝫ pōt neᵒ referri.si aūt esset vna hn̄ posset neᵒ referri ad vnā ꝯpōnem.

Ad primum q̄situ dr̄ ꝙ h̄ ē plēs:hō albꝰ currit. ꝑꝑ auctēs Boecij adductas:quia due ꝯpōnes sunt.vna iplicita:alia explicita.qꝛ hō ⁊ albū se h̄nt sic exigēs ⁊ exactū.iter q̄ cadit:ḡ ē.meᵐ. ❡ Cōtra.tūc h̄ eēt plēs.aīal rōnale currit.qꝛ iter aīal qđ est exigēs:⁊ rōnale qđ est exactū cadit.ḡ est.medium.

Potest dici ꝙ ꝓpō ē vna.vñ ex hoīe ⁊ albo fit vnū extremū reᵐ ꝯpōnis:nō tñ sunt vnū. Ad qđ sciēdū ꝙ i ꝓpōnibꝰ vnitas ē ꝓportiōal' vnitati i rebꝰ.i rebꝰ āt q̄dā hn̄t vnitatē simpˡ sic q̄ sᵗ entia simpˡ.q̄dā i dr̄r vnū fm̄ q̄d vt q̄ ex talibꝰ ꝯponūꝛ̃ sic domꝰ.silr ē i ꝓpōnibꝰ vñ h̄ ē simˡ vna.hō ē aīal:vbi simˡ ꝑdicatū enūciaꝛ̃ đ simplici subō.h̄ autē:hō albꝰ currit.nō ē simˡ vna sic pōt.qꝛ ꝓpō dr̄ vna ex vnitate extremoꝝ.sꝫ currere nō ita affirmaꝛ̃ đ vno sꝫ ꝯᵖˡᵗᵉ:cū dr̄:hō albꝰ currit.sic cū dr̄:hō ē aīal.ē tñ pᵒ vna: qꝛ sibi cōpetūt ꝯditiōes ꝓpōnis vne:q̄ sunt opꝑō ꝯdictoᵃ ⁊ ꝯriaꝫ:⁊ diuidi ꝑ affirmatiōeꝫ ⁊ negōnē ⁊ syllogiçaᵒ:⁊ fm̄ zᵐ illoꝝ pꝫ ꝙ Arꝫ.pᵒ huiꝰ nō dicit aliq̄ꝫ i affirmationē ⁊ negōnē nisi vnā. ❡ Ad pᵐ argᵐ dico ꝙ Boeciꝰ itelligit ꝙ nō est ꝓpō simpˡ vna nisi ex ꝑdicato ⁊ subō fiat vnū:quēadmodū spēs vna ⁊ vnū ē. ❡ Alioᵒ tñ pōt ꝓpō eē vna lꝫ extremū nō sit vnū.nā vnū fit ex actu ⁊ pō ⁊ albꝰ q̄dāmō ē actꝰ hoīs lꝫ nō simˡᵗ:ē tñ vt dr̄ actꝰ sup̄ficial' ꝑꝑ qđ ex hoīe ⁊ albo fit quodāmō vnū. ❡ Ad aliđ pꝫ idē. ❡ Ad zᵐ dico ꝙ h̄ ē sua ꝯdictoᵃ.aliq̄s hō albꝰ ñ currit. Et cū dr̄:vtraq̄ꝫ ē falsa.poᵗᵒ ꝙ nullus hō sit albꝰ. Dico ꝙ nō:qꝛ h̄:hō albꝰ nō currit.non ponit hoīeꝫ eē albū.Cū dr̄ ꝙ q̄ ē meᵐ.dico ꝙ adiectiuū cōformaꝛ̃ substātiuo suo ⁊ sibi vniꝛ̃ vt actꝰ poᵉ.poᵃ aūt reᵐ suꝛ̃ actꝰ rōnē hꝫ actꝰ.actualitas aūt fm̄ ꝙ actualitas rōneꝫ hꝫ cuiuscūq̄ꝫ.silr tñ dicimꝰ vt ē actualitas i poᵃ.Silr cū dr̄.hō albꝰ.capiēdo hoīem fm̄ ꝙ hꝫ rōnē poᵉ reᵐ albi.q̄ q̄deꝫ poᵃ nata ē actuari ꝑ albū.vñ vt vocaꝛ̃ actualitas poᵉ ad suam q̄litatē ⁊ ad suū actū itercipio ens vel q̄ ē:ꝙ q̄dē ens vel q̄ ē.nō sigˡ aliq̄d eē vel nō eē.Sꝫ designat rōnē ꝯforᵐᵉ adiectiui ad sb̄iuū.tāq̄ꝫ modᵒ iteᵐ vl' ꝑdicādi.ꝑꝑ qđ dico ꝙ ēs vel q̄ ē subintellectū in h̄.hō albꝰ currit.nō asserit albū de hoīe eē:sꝫ manet adhuc simplex itellꝰ sine vō vl' falso:⁊ ibi manet:ꝙ h̄ hō albꝰ nō ponit hoīem eē albū.sic ⁊ h̄:aīal rōnale.nō ponit aīal eē rōnale. ❡ Ad aliđ ꝙ nō est eadem rō q̄re ambulās ⁊ albuꝫ sunt zᵒ.quoꝝ vtrūq̄ꝫ accidit alteri:⁊ neutꝝ ē actꝰ reᵐ alteriᵘ:nec poᵃ.ꝑꝑ qđ hō albꝰ ē vnū subm̄ reᵐ ꝑdicati.vñ ex hoīe ⁊ albo ⁊ ambulante nō fit vnū lꝫ ex hoīe ⁊ vtroq̄ꝫ disiūm fiat vnū.sꝫ h̄ forte ē vna.subā sup̄ficiata alba currit:qꝛ subā sup̄ficiata ē pō reᵐ albi:⁊ iđ ex illis fit vnū sic ex hoīe ⁊ albo.nā subē adueniūt accn̄ia fm̄ ordinē: ita ꝙ vnū accn̄s ē sic dispō ad aliđ. ❡ Ad aliud q: q̄n duo accn̄ia:q̄ꝝ vtrūq̄ꝫ accidit zᵒ:subijciunꝛ̃ illi:tūc nō dr̄:sic vō ē in ꝓposito:hō ⁊ albū ñ accidūt zᵒ vt s̄.lꝫ accidat albū hoī.

Ad zᵐ q̄situ dōm ꝙ h̄.albū ⁊ musicū ē vna.tū qꝛ albuꝫ subijcit se ꝑ accn̄s nō ē simˡ vna.sic nec h̄.hō albꝰ est musicꝰ.vnū.n.subijciꝛ̃ ⁊ vnū ꝑdicaꝛ̃:nisi.n.vnitas terminꝛ̃ sufficeret ad vnitatē extremi:ꝓpō vna ꝯuerteret in ꝓpōnes plēs:qꝛ h̄ ē vna.soꝛ.ē albꝰ.q̄ ꝯuertiꝛ̃ in hāc.albū est soꝛ. ❡ Ad pᵐ argᵐ dico ꝙ ondit extremū ꝓpōnis nō eē simpˡ vnū.tñ ē ꝙ sufficit ad vnitatē affirmatiōis ⁊ negōnis ⁊ vt sufficit ad rōnē syllogisticā. ❡ Ad zᵐ cū dr̄.albū ē musicū ꝯpō iplicata i sb̄o est ꝯpō actꝰ ⁊ poᵉ.ꝑꝑ qđ ex sup̄el i subō fit vnū:silr ex sup̄eis i ꝑdicato fit vnū.sꝫ cū dr̄:hō ē albꝰ musicꝰ. albū ⁊ musicū sūt duo q̄ꝝ neutꝝ ē i pō reᵐ alteriᵘ:sꝫ vtrūq̄ꝫ ē actꝰ iđ ꝑ modū vniᵒ ñ pn̄t ꝑdicari đ eodē.sꝫ cū vtrūq̄ꝫ sumaꝛ̃ vt ꝑdicatū necē ē vtrūq̄ꝫ ꝑdicari:⁊ oē ꝓpō plēs ⁊ cōiter illa in qua duo talia accn̄tia subijciunꝛ̃ vel ꝑdicanꝛ̃.

Ad zᵐ dico ꝙ h̄ ē vna.hō albꝰ ē hō musicꝰ:ꝑꝑ rōneꝫ dictā:qꝛ albū se hꝫ ad hoīem sic actꝰ ad poᵗᵃᵐ ⁊ musicū silr.iđ ex hoīe ⁊ albo fit vnū extremū ⁊ ex hoīe ⁊ musico fit aliđ extremū iđ ꝑdicaꝛ̃ vnū đ alio.ens aūt itellm̄ iter adiectiuū ⁊ substātiuū nō designat aliq̄d eē vel nō eē:sic compō affirᵐᵉ vel neᵐᵉ:sꝫ designat ꝯformitatē q̄dā iter adiectiuūꝫ ⁊ substātiuū fm̄ ꝙ h̄ hꝫ rōnē dispoˡᵉ ⁊ illđ rōnē disponētᵉ. vñ magis ē modꝰ itelligēdi q̄ vbalis copula sigñans aliq̄d eē. ❡ Ad illđ i ꝯriū dico ꝙ q̄ñtis plā ꝑdicanꝛ̃ q̄ꝝ vtrūq̄ꝫ accidit zᵒ ⁊ alteꝝ alteri accidat:nō ē ꝓpō plēs:sꝫ si duo ꝑdicanꝛ̃:quoꝝ vnū accidit alteri:ꝑ qđdā zᵐ cui isunt:⁊ cuiꝰ sūt actꝰ tūc est ꝓpō plēs.qꝛ si duo accn̄ia sibi inuicē ꝑdicanꝛ̃:qꝛ sunt actᵒ eiusdē tertij ex his nō fiet vnū sicut ex actu ⁊ pō: ex alijs aūt fieri pōt.per hoc pꝫ ꝙ rō ꝓcedit ab insufficiēti: qꝛ amittit aliquā particulā positam.

Ad 4ᵐ q̄situ dr̄ ꝙ h̄ ē vna.hō q̄ ē albꝰ currit.qꝛ ē syllogiçabilis:⁊ ꝯdictoriā hꝫ ⁊ ꝯriā lꝫ fm̄ idē nō pōt ꝯdictio saluari ꝯpetēter i talibꝰ:qꝛ pticularis neᵐᵉ de eodē ꝑdicato deberet ꝯdicere vlī affirᵐᵉ vñ si h̄ sit vna:seqꝛ̃ hāc suā ꝯdictoriā.aliq̄s hō q̄ ē albꝰ nō currit.eē vnaꝫ:vñ erit hō q̄ ē albꝰ subꝫ idē pticulariter sūptū qđ sumebaꝛ̃ vlr i vlī. ❡ Jđ dici pōt ꝙ h̄.hō q̄ ē albꝰ currit.ē plēs simplr:qꝛ duos actus ꝑ duas ꝯpōnes formales attribuunꝛ̃ hoī.nā albū attribuitur hoī ꝑ h̄ vbū ē.iportās formalē ꝯpōnē:ita.n.formalr attribuiꝛ̃ albū hoī:lꝫ ꝑ q̄ referaꝛ̃:sic si diceret hō ē albꝰ:qꝛ forᵃ lis attributio spēꝫ accipit a ꝯpōne vbali:sꝫ h̄.q̄ ē.hoī relatū denotat albū attribui:cui ⁊ currere attribuiꝛ̃:nec attribuiꝛ̃ currere hoī q̄ est albꝰ:ita vt h̄ totū accipiaꝛ̃ vt vnum subm̄: nunq̄ꝫ.n.reᵐ tertij accipiꝛ̃ vt vnū subꝫ qđ de alio sigñat eē vel nō eē forᵗᵉʳ.h̄ aūt qđ ē.q̄ ē albꝰ lꝫ rōne relōnis iportare ꝑ ly q̄ suspēdeꝛ̃ aīus audiētis vt hō:interī ad albū referaꝛ̃ tā aliq̄d de aliq̄ sigñaꝛ̃ eē.alioq̄n nullo hoīe existe albo nō eēt h̄ falsa.aliq̄s hō q̄ est albꝰ nō currit.sic si dicā ꝙ curris veꝝ vel flm̄ sigñaꝛ̃.si tñ itelligaꝛ̃ ꝙ q̄ ē itelligaꝛ̃ vt modᵒ q̄dā itelligēdi iter adiectiuū ⁊ substātiui:tūc ē ꝓpō vna.sic h̄.hō albꝰ currit.⁊ ē eiᵒ ꝯdictoᵃ.hō q̄ ē albꝰ nō currit. ❡ Ad pᵐ cū dr̄ ꝙ q̄ hꝫ nāꝫ articuli subitellecti.dlᵒ ꝙ h̄.hō q̄ ē albꝰ currit.coartaꝛ̃ hō ꝑ sequēs:qꝛ denotaꝛ̃ ꝙ idē hō subijciaꝛ̃ cursui ⁊ albedini:iđ sic coartaꝛ̃.hō ꝙ nō stat vlr ꝑ q̄libꝫ eiᵃ: tñ ex h̄ nō seqꝛ̃ ꝙ totū sit vnū subm̄ hō q̄ est albꝰ currit:qꝛ tria denotanꝛ̃ ieē eidē hoī:⁊ h̄ tria ꝯcomitanꝛ̃ se in q̄libꝫ:iđ coartaꝛ̃ hō non ita vt fiat subm̄ reᵐ ꝑdicati ex ipsis. ❡ Ad zᵐ dico ꝙ albᵘˢ ⁊ pᵒ nō attribuiꝛ̃ totū preᵐ huic:hō q̄ ē albꝰ: sꝫ hoī per se:tñ in habitudine ad h̄ q̄ est albꝰ:qꝛ hō quodāmō accipiꝛ̃ coartatꝰ vt ei iest album ⁊ cursus. ❡ Ad zᵐ dico ꝙ h̄ qđ ē.q̄ est albꝰ.ꝑ se nō est ps medij syllo̅ᶜⁱ nec debēt tres determinationes addi ad subā:sic nec alie determinationes sicut si syllogiçaꝛ̃.oīs hō ⁊ duo hoīes sunt tres.iste ē hō.ergo iste ⁊ duo hoīes sunt tres.sic dꝫ syllogiçari in ꝓposito.oīs hō q̄ est albꝰ currit:iste est h̄.ḡ iste q̄ est albꝰ currit. ❡ Ul' pōt dici ꝙ h̄.oīs hō q̄ ē albꝰ currit.simˡ nō ē syllo̅ˡᵉ qꝛ simplr ē plēs.⁊ cū dr̄ ꝙ hō q̄ ē albꝰ ē vnū distribuibile. negādū est. ❡ 4ᵒ rō ostēdit hāc eē vnā.homo albꝰ currit. sꝫ de hoīe q̄ est albꝰ currit:non est silē.qđ addiꝛ̃ ꝙ vnuꝫ extremū significat verum vel falsuꝫ in ꝓpōne vna. ❡ Ad 5ᵐ dico ꝙ sunt q̄tuoꝛ extrema homo ⁊ currere homo relatꝰ ⁊ album sibi denotatū inesse ideo est ꝓpō plures.

❡ Expliciunt Q̄ōnes doctoris Subtilis fratris Joannis Duns.Scoti super.z.li.Peryarmenias Aristotelis.

¶ Incipiunt preclarissime ac perutiles Questiones doctoris subtilis sup li. elencho℞ Aristotelis.

De sophysticis aūt elencbis: ⁊ de his q̄ videnẽ qdez elencbi: ſʒ nō ſunt. ſunt aūt paralogyſmi: dicem⁹: incipiētes ſm naturam a primis ⁊c̃. c. i. primi hui⁹ in principio.

Questio. I.

Queritur vtrū logica procedat ex cōib⁹: Qꝫ nō. pbō. Naʒ ſcie cōparanẽ ad ſubm ſic po⁹ ad obm: ſʒ vnius po⁹ vnū ē obm p ſe: g̃ vni⁹ ſcie vnū erit ſubʒ p ſe: ſʒ ens in cōi rōne cui⁹ dr̃ ſcia cōis ē ſubʒ p ſe in metaphiſica. g̃ non in logica: q̄re ⁊c̃. Itē logica eſt de ſyllo tanq̄ꝫ de ſubo: ⁊ etiaʒ ꝯſiderat de his que ſūt attributionē ad ſyllm: ſicut de termino ⁊ orone: ſʒ iſta nō ſunt cōia. Nā nō qdlibet eſt ſylls: ſʒ a cōitate ſubi dr̃ ſcia cōis. g̃ ⁊c̃. ¶ Oppoſitū dicit Ar. p⁹ poſterio℞. Si logica eēt alic⁹ gnīs dtermiati nō iterrogaret. T.c.27.

Ad qōnẽ dōm ꝙ logica eſt de cōib⁹ ⁊ phia p⁹: ſʒ diuerſimode. Naʒ phia p⁹ ꝯſiderat ens in q̄tum ens eſt: vñ ꝯſiderat rem ſm ſuā qdditatē. Et q2 qdditas rei eſt entitas p ſe rei: iō phia p⁹ ꝯſiderat rē ſm ſuam entitatē. Et q2 ꝯſiderat rē ſm ſuā qdditatē ⁊ entitatem abſolute. ⁊ multa ꝯſequunẽ rē vt ſic: iō pm⁹ phs pōt oſtēdere paſſiōes de ſubo ſuo ⁊ de q̄libet alio: ſʒ enī ſumēdo ens put intelligiẽ in cōi: ⁊ ſm ꝙ cōphēdit ſub ſe eē cuiuſlibʒ rei: nō poſſit de eo aliqd oſtēdi: tñ de ente ſm ſuā qdditatē multa pñt oſtēdi: nā multa ꝯſequunẽ ipm ſm ſuā qdditatē vt eē pfectū ⁊ imp̃fectū: ⁊ multa alia. Silr logica eſt de ente cōi ſiue ꝯſiderat. Sʒ ens ē duplex. ſ. nāe ⁊ rōnis. Ens aūt nāe inq̄tū tale eſt cui⁹ eē nō depēdet ab aīa. Sʒ ens rōnis dr̃ de qbuſdā itētionib⁹ quas adiuenit rō in ipſis reb⁹: cuiō ſūt gen⁹ ⁊ ſpēs: diffō ⁊ hmōi. Ens aūt dcm̃ iſto ſcdo mō excperatur ſm cōitatē enti pori mō dicto. Nō. n. eſt aliqd ens nāe qn poſſit cadere ſub ente rōnis: ⁊ qn ſup ipſum fundari poſſit aliq̄ intētio: vtputa gnīs vel ſpēi vel drīe vel ppꝛij vel idiuidui vel ſaltē cāe vel cāti. q2 g̃ logica eſt de hmōi itētionib⁹ q̄ applicabiles ſunt oīb⁹ reb⁹: iō logica dr̃ ex cōibus pcedere. ¶ Ulteri⁹ ſciēdū ꝙ lʒ logica q̄tū ad doctrinā ſit ex cōib⁹. Diuerſus eſt tñ vſus doctrine q̄ tradiẽ in dialectica ⁊ i demōſtratiua. Nā dialectica ē ex cōib⁹: ⁊ in ſingulis ſcientijs ad pprias ꝯnes ex cōib⁹ arguit. Nā oñdit ꝙ amor ⁊ odiuꝫ ſunt in eodē ſuſceptibili: nō p ppꝛietatē amoris vel odij: ſʒ p h̄ mediū: ꝙ ꝯria nata ſunt fieri circa idē: vñ ex cōib⁹ non arguit ad cōia: ſʒ ex cōib⁹ arguit ad pprias ꝯnes. Illa autē ps logice q̄ ē dmr̃atiua: ⁊ ſi i doctrina tradaẽ de cōib⁹. puta de ſyllo demr̃atiuo ⁊ de attributis ad ipm: q̄ ſunt cōia cuilibet ſcie: tñ in ſingulis ſciētijs arguit p ppꝛiū mediū. Nam geometra vtiẽ rōne demr̃atiua: vñ accipit primas ⁊ veras eās ꝯnia: ⁊ p ppꝛiū mediū arguit ad ppꝛiā ꝯnē. Sʒ arguēs dialectice aliā ⁊ aliā ꝯnē in alia ⁊ alia ſcia p idē mediuꝫ pōt oſtendere: vñ in nāli phia ⁊ medicina pōt diuerſa ⁊ diuerſa ꝯclōs oſtēdi p idē mediū. ¶ Ad p^m arg^m in oppoſitū dōꝫ ꝙ vnius ſcie vnū eſt ſubm per ſe. Ulterius cū dr̃ ens in cōi cōſideraẽ a pmo phō: dico ꝙ ens nāe in cōi cōſideraẽ a pmo phō. Ens aūt rōnis a logico. ¶ Ad aliā rōnē dōm ꝙ ipoſſibile eſt aliqd eſſe in rerum nā qn ſicut hʒ eē: ſic hēat qd qd eſt: nō vt hʒ qd qd eſt: ſic a pmo phō ꝯſideraẽ. Uñ p⁹ de qd dico ꝙ ens nāe a pmo phō ꝯſideraẽ: ⁊ ens rōnis a logico: nō intēdo aliqd excludere a ꝯſideratiōe primi phi. Si enim ꝯſiderē hāc itentionē q̄ eſt ſpēs: ⁊ hāc q̄ eſt gen⁹: inq̄tum q̄dā ſpālia entia ſunt: ſic collocanẽ in gnē determinato. Et cadunt ſub ꝯſideratiōe ei⁹ cui⁹ eſt qd quid eſt determinare: inq̄tū tñ intētiōes ſunt: ſic cadūt ſub ꝯſideratione logici: lʒ enim qdditas gnīs ſm id qd eſt non ꝯueniat ſube ⁊ qualitati: intētio tñ gnīs conuenit ſube ⁊ qualitati. vñ ad rōnem dōm ꝙ iſte intētiones ſi ꝯſideranẽ vt q̄dam ſpālia entia ſunt: ſic non ſunt cōmunia. Si tñ cōſideranẽ vt ſunt rebus applicabilia cōmunia ſunt: ⁊ ſic de eis eſt logica. vñ conſideratio logici eſt de hmōi intentionibus: put rebus ſunt applicabiles. Et ideo logica dicitur eſſe de cōmunibus.

Questio. II.

Queritur vtrum ars ſophyſtica ſit ſcia: Qꝫ nō. pbō. Nā ſcia eſt effect⁹ demr̃ationis. p⁹ poſterio℞. ſʒ ars ſophyſtica non eſt effect⁹ demr̃ationis: cū ſit effect⁹ ſyllogiſmi ſophyſtici: ſicut ſcia eſt effect⁹ ſyllogiſmi demr̃atiui. T.c.5. Itē ars ſophyſtica eſt apparēs ſapia ⁊ nō exiſtens. p⁹ elēcho℞. ſʒ qd eſt aliqd ſm apparētiā tm̃: nō eſt illud qd apparet: cū ergo ſophyſtica ſit apparēs ſapia ⁊ nō exñs: non erit ſcia. ca. pmo. ¶ Itē ſi ſophyſtica eēt ſcia: ſophyſtica eēt ſciēs: ꝯñs falſum: ergo aūs. Falſitas ꝯñtis pꝫ ex hoc ꝙ ſophyſta eſt ab apparente ſcia ⁊ nō exñte copioſus: p⁹ elēcho℞. ¶ Itē ſophyſtica opaẽ ad deceptionē: ſʒ nulla ſcia intēdit deceptionē: nam oīs ars ⁊ oīs doctrina bonū qddam appetere videẽ. ¶ Oppoſitum pꝫ per phm in littera. p⁹ ethi⁹.

Questio. III.

Qvarta hoc querẽ: dato ꝙ ſophyſtica ſit ſcia: vtruꝫ ſit d ſyllo ſophyſtico tanq̄ꝫ de p ſe ſubo: ꝙ nō vr̃. nā d ſubo opꝫ pſupponere qd eſt ⁊ q2 eſt: ſʒ ſyllm ſophyſticū eē pbaẽ i iſta ſcia. ergo ⁊c̃. ¶ Itē illud qd eſt p ſe obliqs alicui⁹ recti: nō cognoſciẽ niſi per cognitionē ſui recti. Et hui⁹ rō eſt. q2 obliquus nō cāt aliā ſpēm in ſcia q̄ ſpēm recti: cuꝫ rectū ſit iudex ſui ⁊ obliq: cum ergo ſylls ſophyſticus ſit p ſe obliqs ſylli dialectici: nō erit aliq̄ ſcia per ſe de ſyllo ſophyſtico: ſʒ p ſe de dialectico: p accñs de ſophyſtico. p⁹ elen⁹. ca. pmo. ¶ Itē de nō ente nō eſt ſcia: nā ſcia ē veri: ⁊ ens ⁊ vex ꝯuertunẽ: cū g̃ ſylls ſophyſtic⁹ ſit nō ens: de eo nō erit ſcia. Maior pꝫ de ſe. Et minor pꝫ per Ar. 6. meta. q dicit ꝙ non male fecit plato q collocauit ſophyſticā ſub nō ente. p⁹ de aīa t.c.85. p⁹ p^{ostp} t.cō.5. t.c.4. ¶ Iteꝫ illud qd tm̃ apparet nō cognoſciẽ niſi p attributionem ad illud qd apparet. cū ergo ſylls ſophyſticus ſit tm̃ ſm apparētiā verus elenchus: de eo nō erit ſcia per ſe niſi per attributionē ad vex elenchum. ¶ Ad oppoſitū eſt Ar. in dando ſuam intētionem. dicens. De ſophyſticis autē elenchis ⁊c̃. Silr in ſeparādo ſui diſputationē ab alijs dicens. De demōſtratiuis ⁊ dialecticis dictum eſt: de agoniſticis vero ⁊ litigioſis nunc dicemus. p⁹ elen⁹ ca. pmo. p⁹ elen⁹. ca. z.

Ad primam qōnem dicēdūꝫ ꝙ ſophyſtica ⁊ dialectica vno modo ꝯſiderate habēt rōnem ſcie. Alio modo conſiderate a ratione ſcientie recedunt. Si enim dialectica ꝯſideretur vt habet cōſiderationem de qbuſdam itentionibus quas ratio adinuenit in re: inſtituens in illis quendam modum quo procedere pōt a principijs ad concluſiones: ſic dialectica debet dici ſciētia. Si aūt iſto modo adinuento vtaẽ in alijs ſciētijs ſic a ſciētie rōne recedit. Nam ſi ſoluꝫ procedit ex probabilib⁹: vñ ſcientia dialectica traditur per demōſtrationeꝫ: vſus tamē eius in probabilibus conſiſtit. Similiter etiaꝫ de ſophyſtica eſt dicendum. Si enim ſophyſtica cōſidereẽ put habet

ꝯsiderationē de ꝑncipijs sophysticis: ꝯstituēs ī illis quēdā modū q̄ pt ꝓcedi ad ꝯnes q̄s ꝯcludit sophysta sic: sophystica ē scia: nā sic sophystica tradiť ꝑ determinata pn^a. Ita eni ostēdiť apparētia de syllo sophystico ꝑ vnitatē vocis: tanq̄ꝫ per ꝓprium mediū: sicut hr̄e tres de triāgulo ꝑ ei^9 diffōnē. Si aūt isto mō adinuēto vtať ad ꝯcludēdū aliqd falsum ꝑ syllm sophysticū: sic a scie rōne recedit. ¶ Ad pmā rōnē in oppositū dōm ꝙ maior est vā. Ulteri^9 cū dr̄. sophystica nō est ⁊c̄. Dico ꝙ si sophystica ꝯsidereť ꝓut est q̄dam scia tradita ꝑ dōnsfationē sic est effect^9 demrōnis. Sꝫ si accipiať ꝓ falsa credulitate aggnāta ꝑ syllm sophysticū: sic nō est scia nec effect^9 demrationis. ¶ Ad aliā rōnez dōm ꝙ si sophystica ꝯsidereť ꝓut est q̄daz scia tradita ꝑ pn^a determinata sic non solū ē apparēs scia. sꝫ exn̄s. Sꝫ si accipiať pro falsa credulitate aggnāta ꝑ syllm sophysticū: sic est solū apparēs scia ⁊ nō exn̄s: nā sic arguēs sophystice vr̄ arguere: cū tn̄ nō arguat. ¶ Ad aliā rōnē dōm: ꝙ sophystica accepta ꝓut est tradita ꝑ pn^a determinata est scia: ⁊ hn̄s eā dr̄ sciens. Sꝫ si accipiať pro falsa credulitate non est scia: vt pri^9 dcm̄ ē: nec hn̄s eā dr̄ sciēs. ¶ Ad vltimā rōnē dōm ꝙ nō determinať de aliqb^9 obligatōib^9 vt eis vtamur: sꝫ vt ab eis caueamus. Si. n. nulla eēt obligtas q̄ posset decipe supuacuū eēt de ea determinare: vn̄ de sophystica nō determinať ꝑ se vt faciamus deceptionē: sꝫ vt deceptionē vitem^9. Et qꝛ deceptio vitari nō pōt nisi cognita: iō p^9 determinať de mō decipiēdi.

Ad aliam qōnē dōm ꝙ de syllo sophystico est ista scia tanq̄ꝫ de ꝑ se subo. Nā illud est subꝫ in scia qd̄ hꝫ passiones de eo demrābiles in scia ꝑ cām: sed syll's sophystic^9 ē hm̄. g̃ ⁊c̄. ꝓbatio assūpti. s. minoris. Nā apparētia pōt ostēdi de syllo sophystico ꝑ vnitatē vocis tāq̄ꝫ ꝑ ꝓpriū mediū. g̃ hꝫ passiōes de eo demrābiles ꝑ ꝓprium mediū: pōt g̃ eē scie sophystice subm. Et ad h̄ signū euidēs. Nā Ar. sepando disputationē de qua itendit in h̄ libro ab alijs: dicit de demōstratiuis ⁊ dialecticis in alijs dcm̄ est: sꝫ de litigiosis nūc dicem^9. Cū g̃ ista de qb^9 determinať Ar. in h̄ libro sint pn^a sylli apparētis inq̄ꝫtū apparēs est: cuiusmodi est syll's sophysticus: syll's sophystic^9 erit subm in ista scia. ¶ Ad pmā rōnē dōm ꝙ qn̄ nō est manifestū ꝙ aliqd sit subm in scia: nihil ꝓhibet ꝑsuadere eē illi^9 subi: verūtn̄ subm eē in scia nō pōt ꝓbari per aliq̄ pn^a priora in illa scia: nā subm debet eē p^m in scia. Nūc aūt Ar. ostēdit syllm sophysticū eē ꝑ silitudines ⁊ nō ꝑ pora simplr. Quia. n. syll's sophystic^9 apparēs est ⁊ nō exn̄s: iō vtile fuit ondere syllm sophysticū eē in h̄ libro. ¶ Alr̄ dr̄ ꝙ phs nō ostēdit syllm sophysticum eē in h̄ libro: sꝫ ostēdit ipm eē deceptoriū: ⁊ h̄: vt dicit expositor: appꝫ si media phi ispiciant: nam phs accipit h̄ mediū p^9 ꝙ in reb^9: ita est ꝙ q̄dā res apparēt eē tales q̄les sunt ⁊ q̄dā q̄les nō sunt. Et iō circa tales decipimur: vn̄ syllm sophysticū eē deceptoriū ostēdiť in ista scia: ⁊ nō ipm eē. ¶ Ad scdam rōnē ꝯcediť maior: ad minorem tn̄ cū dr̄ ꝙ syll's sophysticus est ꝑ se obligtas sylli dialectici: interimēdū est: cui^9 rō est: nā obligtas alicui^9 rēi ꝯstituiť in eē solū ꝑ negōnē sui recti. Sꝫ syll's sophystic^9 nō ꝯstituiť in eē solū ꝑ negōnē sylli dialectici: nā in eē ꝯstituiť ꝑ apparētiam: ⁊ apparētia etiā ꝑtinet ad suū rectū. s. ad syllm dialecticū. ¶ Ad tertiaz dōm ꝙ si syll's sophysticus ꝯsiderať ꝓut cadit in vsu arguendi sophystice sic ꝓcedit ex falsis: ⁊ sic syll's sophysticus nō est subm: nec de ipo est scia: imo vt sic rōnem scie a se excludit. Si tn̄ ꝯsidereť ꝓut est qd traditum per determinata pn^a que sunt media ad determinatas ꝯnes. Quoꝝ vnū potissimū ⁊ pmū est vnitas vocis: sic est ens suo modo: ⁊ pōt eē subm scie. ¶ Ad quartā rōnē dicēdū: ꝙ lꝫ illud qd̄ tātū apparet nō cognoscať nisi ꝑ attributionē ad illd̄ qd̄ apparet: nihil tn̄ ꝓhibet aliquas passiones esse de eo demōstrabiles. Et per ꝯsequēs de tali potest esse scientia.

Questio. IIII.

Queritur Utrū syll's hn̄s ꝑmissas falsas: vel ꝑmissam q̄ dr̄ peccans in mā sit syll's. Et vr̄ ꝙ nō. Nam ꝑmisse sunt cāe ꝯnis: qꝛ in rōne sylli accipiť ꝙ ꝯclo sequať ex ꝑmissis ex eo ꝙ hec sūt. Sꝫ nō ens nulli^9 ē cā. Et sīm ⁊ nō ens ꝯuertunť: sic veꝝ ⁊ ens. Cū g̃ ꝑmisse sint false ꝑ positū n̄ prit eē cā ꝯnis. ¶ Ad istd̄ dr̄ ꝙ lꝫ ꝑmisse false nō sint cāe ꝯnis in eēndo: sūt tn̄ cāe in iferēdo. ¶ Cōtra: si ad rōnē sylli sufficeret ꝙ ꝑmisse eēnt cāe ꝯnis ī iferēdo: seq̄reť ꝙ petitio ꝑncipij sit bonū arg^m: ꝯns fīm. g̃ aňs. Falsitas ꝯntis pꝫ ex h̄ ꝙ Ar. reducit tredecim locos sophysticos: de quoꝝ nuō ē petitio ꝑncipij in ignorātiā elēchi. eo ꝙ oēs sūt imodificati. ꝓbatio ꝯñe: nā i petitiōe ꝑncipij pōt eē bona illatio. Si. n. arguiť sic: oium oppositoꝝ ē eadē disciplina: ꝯria sūt opposita. g̃ ⁊c̄. Hic ē nec̄ia illatio ꝯnis ex premissis: ⁊ tn̄ ē petitio fm pn^m. q̄re ⁊c̄. ¶ Itē qd̄ ē de rōne argumēti ē de rōne sylli: sꝫ de rōne argumēti ē ꝙ faciat fidez de ꝯne: nā arg^m ē rō rei dubie faciēs fidē: fm Boetiū: sꝫ falsum nō facit fidē. g̃ ⁊c̄. ¶ Itē qn̄ ad eē alicui^9 spēi vel cōpositi regrunť duo. s. mā ⁊ forma: illa spēs vel cōpositū nō solum pōt deficere ꝓꝑ defectū forme: sꝫ ēt ꝓꝑ defectū māe: si enim ad spēm denarij regrať mā argētea: ⁊ talis forma nō solū deficit a spē denarij ꝓꝑ defectū forme: sꝫ ēt ꝓꝑ defectū māe argētee. Cū g̃ ad syllm regrať mā ⁊ forma: sicut deficit ꝓꝑ defectū forme sic deficiet ꝓꝑ defectum māe: sꝫ talis syll's deficit in mā cū dr̄ peccās i mā. g̃ ⁊c̄. ¶ Oppositū pꝫ ꝑ Ar. pmo top. Syll's sophysticus g dr̄ ꝓcedere ex falsis: syll's est ⁊ syll's dicať. Item due ꝑmisse se habent ad ꝯnem sicut aňs ad ꝯñs: qd̄ ergo nō ipedit ꝯntiā: nō ipedit syllm. Sꝫ falsitas aňtis nō ipedit ꝯntiam. Nā hec est vera: si sortes volat sortes mouetur. Et similiter hec: si homo est asinus homo est animal.

Ad questionem dōm ꝙ nō ē de rōne sylli ꝙ ꝓcedat ex veris neqꝫ ex necessarijs neqꝫ ex ꝓbabilib^9: qꝛ vitas nec̄itas ⁊ ꝓbabilitas sūt ꝓprietates ipsi^9 rei. Cū ergo syll's fꝫ suū formale sit ens rōnis: iste ꝓprietates nō erūt sylli: inq̄ꝫtū syll's ē. Un̄ syll's sic se hꝫ ad syllm q ꝓcedit ex falsis. ⁊ ad syllm dialecticū ⁊ demrātiuū: sicut circulus se hꝫ ad circulū ligneū ⁊ eneum. Circulus vō nullā mām sibi determinat. vn̄ in q̄cūqꝫ mā repiať siue forti siue debili. dūmō for^a circuli ibi salueť: circulus dr̄. Silr̄ syll's pro mā duas ꝓpōnes ibi determinat ⁊ .3. terminos. vn̄ Ar. pmo prioꝝ dicit ꝙ in syllo vna ꝓpō se h̄; vt totū alia vt ps. Qꝛ syll's ergo reperiať in mā nec̄ia vel ꝓbabili: hoc sibi accidit inq̄ꝫtū syll's est. Et hui^9 signū ē. nam Ar. de syllo in cōi nō ostēdit ꝙ ꝓcedat ex veris neqꝫ ex nec̄ijs: sꝫ istas ꝯditiōes ostēdit de syllo demonstratiuo. Hoc etiam pꝫ per suā ꝓbōnē cōem in li. prioꝝ: vbi ad ꝓbādam veritatē sylli docet ipse sumere oppositū ꝯnis cū altera ꝑmissaꝝ iferēdo oppositū alteri^9 ꝑmisse: ⁊ si syll's ꝓbās sit bonus ⁊ probatus: si ergo syllogismus pm^9 ꝓcessit ex veris: syllogism^9 ex opposito hēbit vnā ꝑmissaz falsaz. ¶ Ad pmū arg^m dico ꝙ ad syllm tria regrunť. s. figura quātū ad dispōnem terminoꝝ. Et modus: q̄ꝫtū ad dispōnem ꝓpositionū. Et tertio regriť nec̄ia illatio ꝯclusionis ex ꝑmissis. Et iō in diffōne sylli accipiť ꝙ per ea que posita sunt aliqd aliud: a positis necesse est euenire. Unde lꝫ ꝑmisse false nō sint cause in essendo: sunt tn̄ cause in iferēdo. ¶ Ad rōnez contra hoc dico ꝙ petitio ꝑncipij in demonstratiuis scientijs: pōt eē bonum argumētū: vn̄ petitio principij nō peccat contra syllogismum simplr̄: sꝫ ꝯtra syllm ꝓbātem. Est ergo deceptio in ꝓbatione ⁊ nō in syllogizatiōe: ⁊ ideo dicitur ꝙ sumitur qd̄ probari debet: ⁊ consequentia nō negať.

p° elen^c .2.

p° poruz ca.i.

p° elen^c c.4.

c.i.

p° poruz c.i.

¶ Ad aliud argumētū pōt dici q Boeti⁹ nō diffinit arg^m
in sui cōitate:sꝫ solū arg^m pbāis:ꝛ hoc qꝛ illa que non pbant
videnť eē inania. Uñ q syllꝰ ex falsis pcedēs nō sit arg^m
pbāis h cōcedo. Uel pōt dici q arg^m ē rō q̄ apta nata est de
se facere fidē:q tñ nō semꝑ faciat fidē h est pp applicatio-
nē ad mām. Sicut loquendo de nā mot⁹ in cōi dr:q oē qd
moueť veloci⁹ ꝛ tardius cōtingit in̄ ueri:si tñ applicet ad
mām spālē aliqs est mot⁹ q nec intēdi pōt nec remitti. Uñ
q non semꝑ arg^m faciat fidē:h est pp applicationē eius ad
mām. ¶ Ad aliud dico q si syllꝰ deficiat a rōne māe que
ad syllm simplr reqriť:q̄ sunt tres termini ꝛ due ppōnes:
ꝛ talis syllꝰ a rōne sylli deficit sicut si deficeret in forma:tñ
syllꝰ nō dr peccās in mā qꝛ peccet in mā q̄ reqriť ad syllm
simplr:sꝫ qꝛ peccat cōtra spālem conditionē syllogismi.

¶ Videnť aūt ob multas cās quoꝝ vnus aptis-
simus est ꝛ publicissimus per noīa ꝛc̄. sequiť
infra. Hoc aūt non est silr:nā noīa qdeꝫ finita
sunt ꝛc̄. T. i. primi huius. Questio. V.

Ueritur Utrꝫ syllꝰ sophystic⁹ pec
cans i forma:sit defectus
sylli simplr vl sylli dialectici. Oꝫ sylli sim-
plr:vr. qꝛ oē non syllogiçās:qd tñ vr syllo-
giçare deficit a rōne sylli simplr. sꝫ syllꝰ so
phystic⁹ peccās in forma est hō q̄ ꝛc̄. Ma
ior pꝫ:nā nō syllogiçare est a rōne sylli de-
ficere. ¶ Itē modus est de rōne sylli in q̄tū syllꝰ ē:sꝫ oēs
sylli sophystici deficiunt a mō:dr. n. in p° hui⁹. c. illo. Aut q̄
sic diuidētes ... q oēs loci sophystici deficiūt:eo q sūt imo
dificati. Si dicať q sūt imodificati:qꝛ deficiūt a rōne sylli
dialectici:ꝛ non qꝛ deficiūt a rōne sylli simplr. ¶ Cōtra. a
rōne sylli simplr dr aliqs simplr iferēs ꝛ syllogiç nō. Si q̄
syllꝰ sophysticus nō deficiat a rōne sylli simplr:nec ōficiet
a rōne iferēdi simplr:q̄re ꝛc̄. ¶ Ad opp^m. Obligtates sylli
simplr determinanť in libro poꝝ:qꝛ ibi ōterminať ō syllo-
simplr:iō de ei⁹ obligtatib⁹. sꝫ ibi non determinať de syllis
sophysticis:ergo ꝛc̄. Questio. VI.

Uarta hoc q̄riť. Supposito q sit defe
ct⁹ sylli dialectici ꝛ sylli simplr.
Cui⁹ hoꝝ pm⁹ sit defect⁹:q sylli dialectici
vr:qꝛ syllꝰ litigiosus p Ar. in p° top. ē syllꝰ
ex appareter pbabilib⁹. Et p° hui⁹ dic q li-
tigiose disputatiōes pcedūt ex his q̄ videnť
pbabilia ꝛ nō sūt. Ex his arguiť sic. Ill⁹ ē
syllꝰ sophystic⁹ obligtas p° cui⁹ apparētiā p° ptēdit:sꝫ p ptē
dit apparētiā sylli dialectici. Nā pcedere ex appareter pba
bilib⁹. ꝛ poabile est pprīū dialectici:q̄ ꝛc̄. Aliqs diceret ad
hāc rōnē q dcm Ar. in top. ꝛ in p° hui⁹ dꝫ intelligi de syllo
peccāte in mā:q vr pcedere ex pbabilib⁹:cū tñ nō pcedat.
Nā syllꝰ peccans in for^a pōt pcedere ex veris simplr. vt si
arguať:hō ē spēs. sortes ē hō. q̄ ꝛc̄. ¶ Sꝫ 3. lꝫ pmisse i syllo
peccāte i for^a possint eē ve:vt tñ ad mediū cōparanť:necē ē
vt altera sit falsa:q̄ vr q de vtroqꝫ sic hēant auctes itelligi.
Itē formale i syllo sophystico ē q̄daꝫ falsa habitudo:supra
quā ōcurrit. Uerbi grā:si dicať Canis currit:sydus celeste
est canis. q̄ ꝛc̄. Hic est syllꝰ sophystic⁹ ōcurrēs sup hāc ha-
bitudinē vel maximā falsam. vni soli noī correspōdet vna res
sola. ꝛ sm istam falsaꝫ habitudinē localē cōdicit dialectico:
ergo pma cōtra dialecticum peccat. Qō. VII.

T. 29. ꝛ
alibi.

Uarta hoc q̄riť vtrꝫ peccet cōtra syllm
demrātiuū: Uř q sic: qꝛ illius
sīt defect⁹ cui⁹ ptendit a ppa rētiā:sꝫ sophy-
sticus ptēdit apparētiā scie cum ars sophy-
stica sit apparēs sapia. q̄ ꝛc̄. ¶ Oppositū pꝫ
p Ar. p° posterioꝝ. In demōstratiuis non
cadit paralogism⁹ in dictione neqꝫ extra. Item demrātiua
est alicui⁹ gnīs determinati:sed sophystica non est alicui⁹
generis determinati. ergo ꝛc̄.

Ad questionem pmaꝫ dicēdū q syllꝰ sophy-
sticus qui dr peccās i forma
vbi incidit aliqs locus de numero tredecim peccat contra
syllm simplr:ꝛ cōtra syllm dialecticū. ¶ Circa qd itelligen
dum est q sicut syllꝰ dialecticus addit supra syllm simplr
quādā habitudinē localē vel maximā verā sup quā decur-
rit:sic syllꝰ sophysticus qui dr peccās in forma ōcurrit sup
quādā habitudinē localē falsam. Uerbi grā. Si dicať oīa
que pōt miles facere pōt ꝛ rex:sed miles pōt debellare ca-
strum. q̄ ꝛ rex:hic est syllꝰ dialectic⁹ decurrēs sup hāc ma-
ximā:qd min⁹ pōt ꝛ mai⁹. Exēplū scdi. Si dicať. canis cur-
rit:celeste sydus est canis. ergo ꝛc̄. Hic est syllꝰ sophysticus
decurrens sup hanc maximā falsam:vni noī soli correspōdet
vna res sola. Propter qd dico q syllꝰ sophysticus peccat
cōtra vtrūqꝫ. nā nec est syllꝰ simplr:nec syllꝰ dialectic⁹:in-
quātum enim innitiť isti indebite habitudini locali peccat
cōtra dialecticū:inq̄tuꝫ aūt in isto loco vel in ista habitudi
ne falsa locali:nō pñt saluari pncipia sylli simplr inquātuꝫ
syllꝰ est:que sunt dici de omni ꝛ dici de nullo:peccat cōtra
syllm simplr:pp qd oīs fallacia fere variat mediuꝫ ꝛ in va
riando medium arguit in quatuor terminis:ppter qd oīs
fallacia cōtra vtrūqꝫ peccat. ¶ Sed dubium est cōtra queꝫ
istorum primo peccet syllogismus sophysticus. Et hoc pro
questione secunda.

Ad hoc aūt dicūt qdam q syllꝰ sophysticus primo
peccat cōtra syllm simplr:qꝛ ad destructio-
nem inferioris nō sequiť destructio superioris. Si ergo syl
logismus sophysticus pmo peccaret cōtra syllm dialecticū:
ex hoc non sequiť q peccaret cōtra syllm simplr. Propter
hoc ponunt q pmo peccet cōtra syllm simplr:ꝛ deinde con
tra syllm dialecticuꝫ. Sꝫ qualitercūqꝫ sit hec rō nō cōcludit.
nam aliq̄ pñt ineē pmo iferiori:ꝛ mediāte iferiori pñt ineē
superiori:sicut hr̄e tres p° cōuenit ipsi triangulo ꝛ mediante
triangulo conuenit ipsi figure. Ergo silr pōt esse in oppōne
ꝛ repugnantia:qꝛ aliquid pōt repugnare inferiori ꝛ ex con-
sequenti suo superiori. Et tūc ad rōnem eorū quādo dicunt
q ad destructionē ꝛc̄. Dico q superius ꝛ iferius pñt duplr
cōsiderari:vel absolute. Et tunc ad destructionem iferioris
non sequiť ꝛc̄. Uel pñt considerari put superius hꝫ esse in
suo inferiori. Et tunc ad destructionem inferioris:seqť de-
structio superioris. Licꝫ enim nō sequať:hoc nō viuit:ergo
hoc non est. Tamen sequiť. Sortes non viuit:ergo sortes
non est:ꝛ tamē viuere est inferius q̄ esse. Silr cum forma-
le in syllogismo sophystico sit q̄dam falsa habitudo localis
in qua non potest forma sylli saluari:talis syllogism⁹ sophi-
sticus rōne illius false habitudinis pmo opponiť syllo dia-
lectico. Et qꝛ in ista habitudine falsa nō pñt saluari pncipia
sylli. s. dici de omni ꝛ dici de nullo:ideo ex cōsequēti peccat
cōtra syllm simplr. Uñ q pmo peccet cōtra syllm dialecticū
est opio multoꝝ. ꝛ etiā expositoris. Dicit eniꝫ expositor q
qꝛ habitudo localis vera pmo competit syllo dialectico:iō
syllꝰ sophysticus:in quo est habitudo localis falsa:pmo re-
pugnat syllo dialectico:qꝛ si ppositū in pposito:ꝛ oppositū
in opposito. ¶ Rōnes que ostēdunt q peccet cōtra syllm
simplr debēt cōcedi. Et silr rōnes que ostendūt q pmo pec-
cet cōtra syllm dialecticum. ¶ Et tūc ad rōnē in oppositūꝫ
pōt dici:q cū ad syllm reqrať q̄titas debita q̄litas ꝛ ordo
trium terminoꝝ:ꝛ etiā ipsa habitudo ꝛ forma syllogistica:
q de illis obligtatibus que deficiūt a syllo rōne q̄litatis ꝛ
q̄titatis ꝛ ordinis terminoꝝ:in libro prioꝝ determinanť
Ar. Sed de illis que deficiunt a syllogismo rōne syllogisti
ce hic determinatur.

Uerũtamen alia ps bñ põt sustineri.s.φ sillo-
gismus sophisticus p̃ peccet ꝯtra
sillm simplr.Et hoc p̲p̲ istã rõnẽ.naʒ oĩs nõ existia in q̃/
cũq; loco sophistico est defect᷑ alicu᷑ p̲ticule reqsite ad
sillm.vñ sills est.Hoc pʒ discurrẽdo p̲ nõ existias locoꝝ
sophisticoꝝ:nã diuersitas rei latẽs sub vnitate vocis:est
cã nõ existie in equocatione:diuersitas aũt rei variat me
diũ.Et iõ arguit in q̃tuoꝛ terminis.Sʒ vnitas medij p̲ se
reqrit̃ ad sillm.vñ sills est.Amphibologia rõne diuersi/
tatis snie ꝯsilẽʒ cãt defcm.Silr in fallacia figure dictõis
ꝛ in alijs:ħ etiã pʒ in fallacia accñtis vbi variatio medij
Lb°.c.4 cãt ex̃ñeitatẽ.Unñ Ar.dicit in illo ca.Aut vo sic diuiden
tes ꝛc̃.p̲alogismi accñtis fiunt manifesti diffinito sillo.
Silr fallacia q̃ dr̃ plures iterrogatiões vt vnã facere:pec
cat ꝯ vnitatẽ p̲põnis.Et nõ cã vt cã defectus est in sillo
ad ipole.Uerũtñ:aliq loci in dictione ꝛ aliq ex̃ vt fm gd
ꝛ simplr.ꝛ ignorãtia elenchi spãlr peccãt ꝯ ꝯdictionẽʒ:ꝛ
Lb°.c.z. ꝯdictio est formale in sillo dialetico:q2 Ar.dicit φ diale
tice disputatiões sũt collectie ꝯdictionũ:iõ dr̃ φ p̃ peccãt
ꝯ sillm dialeticũ:ꝛ ex̃ ꝯñte ꝯtra sillʒ simplr.℃ Ad rõnes
illius p̲tis.Ad p̃mã dõʒ sicut dcm est.Et ad illud in ꝯtriũ
dõm.φ in sillo peccãte in forma:p̃misse p̲nt esse in se ve:ꝛ
in respectu ad mediũ false:Nã si sic dicat̃.hõ est spẽs:soꝛ/
tes est hõ:ergo ꝛc̃.si hõ referat̃ ad idẽ:vna p̲põ erit falsa:
sed tũc erit sills bonus peccãs in mã.℃ Ad scdaʒ dõm.
φ lʒ iste sillus:oĩs canis currit ꝛc̃.decurrat sup̲ hac maxi
mã falsaʒ:vni voci corñdet vna res sola:verũtñ nõ exñ-
tia q̃ latet sub hac maxĩa nõ repugnat dialetico inq̃ʒtum
sills dialeticus est:hoc est manifestũ.Naʒ diuersitas rei
ꝛ medij est cã nõ existie:sed vnitas rei ꝛ medij nõ reqrit̃
ad sillm dialeticũ vt sills dialeticus est:ʒ ad sillʒ vt sills
est.i.ad sillm simplr.℃ Sed contra hoc põt argui spãlr
oñdẽdo φ sills sophistic᷑ nõ peccet p̃᷑ ꝯtra sillm simplr.
Nã petitio p̃ncipij nõ peccat ꝯtra sillm simplr:q2 infert
ex necitate:ergo vr̃ φ iste locus sophisticus spãlr nõ pec
cet p̃mo cõtra sillm per se.℃ Expositoꝛ dicit.φ petitio
p̃ncipij peccat cõtra sillm simplr.Nã de re rõne silli.sim
pliciter est vt ex p̃missis posit ꝛc̃.sequat̃ ex necitate aliõ
ab his que posita sunt.Sed in petitiõe p̃ncipij nõ sequit̃
aliud:q2 idẽ accipit̃ ad p̲bandũ idẽ:sed idẽ nõ est aliud a
se.Et vlterius dicit.φ in petitiõe p̃ncipij est necĩa illatio:
nõ tñ necĩa illatio sillogistica.℃ Si tñ dicat̃.φ non pec/
cat cõtra sillm simplr:ꝛ tñ cũ ħ dicat̃:φ sills sophisticus
p̃mo peccat cõtra sillm simplr.Põt dici.φ hoc est veruʒ
pro maioꝛi p̲te locoꝝ sophisticoꝝ.Et ideo nihil p̲hibet
aliquẽ eoꝝ peccare ꝯtra aliquã spãlem cõditionem silli.
Lb°.c.4 Arist.enĩ dicit.φ loci sophistici ex̃ dictionẽ:p̃mo peccant
ꝯtra sillm:ꝛ loci in dictione cõtra ꝯdictionẽ.Et hoc dcm
veritatẽ hʒ pro maioꝛi p̲te locoꝝ.Nã aliq loci ex̃ dictio-
nẽ spãlr peccãt ꝯtra ꝯdictionẽ.vtputa fm gd ꝛ simplr:ꝛ
i.b°.c.3. ignorantia elenchi.Dicit.n.p̲hs.φ fm gd ꝛ simplr est ex
t.z.b°. eo φ de eodẽ nõ ẽ affirmatio ꝛ negatio.Silr põt dici.φ
c.8. locus sophisticus in cõi peccat contra sillm simplr:nihil
tñ p̲hibet aliquẽ illoꝝ spãliter peccare cõtra aliquã rõ/
nem vel ꝯditionẽ specialem sillogismi.

Ad vltimam qõnem dõm.φ sills sophisticus
nõ est defect᷑ silli demõstratiui:
inq̃ʒtũ sills demõstratiuus est.Naʒ p̲uatio nulli᷑ p̲ticule
reqsite ad sillm demonstratiuũ vt talis est:est cã nõ exñ/
tie in sillo apparẽte:hoc pʒ discurrẽdo p̲ nõ existias loco/
rũ.Nã diuersitas rei latens sub vnitate vocis est cã non
existie in equocatiõe.Sʒ vnitas rei nõ est aliqd approp̲a
tũ ipsi sillo demõstratiuo inq̃ʒtũ sills demõstratiuus est:
ꝛ iõ nõ est ibi defectus ꝛc̃.ꝛ sic in alijs.℃ Ad rõneʒ dõʒ.
φ sophistica dr̃ apparẽs sapiẽtia:q2 p̲cedit ex apparẽter
p̲babilib᷑:que tñ p̲babilia nõ sunt.Et nõ dr̃ apparẽs sa/
piẽtia:q2 p̲cedat ex apparenter veris:q̃re ꝛc̃. Q. VIII.

Ueritur Utrũ nomen equiuocũ
sit nomen vnuʒ vel plu
ra noĩa:Et φ plura videt̃.nam multipli
cato eo φ est formale in aliquo multipli/
cat̃ ꝛ ip̃m:sed ratio significãdi est forma-
le in termino equiuoco:ꝛ in eo sunt plu-
res rõnes significãdi:ergo ip̃m nomẽ eq/
uocũʒ multiplica:quare ꝛc̃.℃ Item impõle est duo acci 5.me^ce
dentia eiusdẽ spẽi:esse sil̃ in codeʒ subo:ꝛ huius ratio est: t.ñ bñte.c.
nam impõle est idem subm moueri ad eandeʒ spẽm duo/ 3.t.5.pbi^r.
bus motibus:vt φ aliqõ subm simul:ꝛ semel moueatur
duab᷑ dealbationibus ad eandem albedinẽ fm spẽm est
impõle:sed oẽs rõnes significãdi sunt eiusdem spẽi:ergo
impossibile est φ sint in vno nomine plures rõnes signi
ficandi:cuʒ ergo in termino equiuoco sint plures rõnes
significãdi:ipse erit plura nomina.℃ Item sicut modus
specificus se hʒ ad partẽ orõnis sic ratio significãdi se hʒ
ad nomen:sed si plures modi specifici adueniãt alicui vo
ci:illa vox dicet̃ plures partes:vt amoꝛ est nomen ꝛ ver
bum:ergo eadem rõne vox hñs plures rõnes significan/
di dicet̃ plura noĩa:ergo ꝛc̃.℃ Oppositum pʒ per p̲hm.
Dicit enim in p̃ncipio huius φ res sunt infinite:noĩa vo ca°.L
finita.ꝛ orationum multitudo:ideo necesse est vnum no
men plura significare.℃ Item si nomen hñs plures rõ/
nes significandi dicet̃ plura noĩa:eadem rõne hñs plu/
res artes ꝛ plures sciãs:dicetur plures artifices ꝛ plures
sciẽtes:ħ aũt nõ dicimus:ꝯñtia pʒ:nam sciens a scia de/
nominat̃ sicut nomen a rõne significandi.

Ad questionem dõm.φ nomen eqiuocuʒ
nec dʒ dici simpliciter vnũ
nomẽ nec plura noĩa:sed nomẽ multiplex quasi sub vno
multa plicans:hoc est manifestũ:nam nomen dr̃ tale:eo
φ sic p̲ intellectũ imponit̃:vñ intellectus est p̃ncipiũ no/
minũ:cũ sit imponens ad placitũ:Nomẽ ergo est quod/
dam artificiale:sed in artificialibus tota subã est ipsa mã.
Unde artifex operat̃ ex mã quã sibi ministrat natura:ʒ
ipsa vox est materia:ꝛ subã nois:manẽte ergo vnitate vo
cis non dicet̃ illud nomen plura noĩa:sed in termino eq/
uoco vox est vna:ergo ꝛc̃.Nec simplr debʒ dici vnuʒ no/
men:nam ibi sunt plures rõnes significãdi.℃ Relinq/
tur ergo dicẽduʒ.φ sit nomen multiplex.Et ħ vult Boe/
tius in diuisionibus.Dicit enim φ si res non sit subiecta
voci vox nõ dr̃ significatiua.Si aũt plures voces impo/
nant̃ pluribus rebus:ille voces dicentur plura noĩa.Si
aũt vna vox imponat̃ vni rei:illa vox dicet̃ vnuʒ nomẽ:
vel nomẽ simplex.Si aũt pluribus rebus imponat̃ vna
vox:illa dicet̃ nomen multiplex.℃ Ad p̃mũ argumẽtũ
dõm.φ in rebus naturalibus multiplicato eo qõ est foꝛ/
male:multiplicat̃ ꝛ ip̃m:non aũt in artificialibus sicut ẽ
in proposito:q2 ipsoꝝ subẽ sunt sue mãe:ꝛ nõ sue forme:
sicut est in naturalibus.℃ Ad aliud dõm.φ illa propo/
sito potest intelligi de accidentibus que inducuntur per
motũ:rõnes autẽ significãdi nõ inducunt̃ per motuʒ:sed
sunt intẽtiones inducte per aĩam.Uel põt dici per inter/
emptionẽ:φ nõ oẽs rõnes significãdi sunt eiusdem spẽi:
q2 rõnes significandi diuersificãtur fm diuersitatem cõ
ceptuũ.Uel põt dici.φ rõnes significandi sunt in signo
vt in termino:ꝛ in anima vt in subo.Nunc auteʒ plures
relationes possunt esse in eodem sicut in termino.In eo/
dem enim patre possunt esse plures filiationes tanq̃ʒ in
termino.℃ Ad vltimum cuʒ dicitur si plures modi spe/
cifici adueniãt ꝛc̃.falsum est:non eniʒ dicetur plures par
tes:sed pars multiplex.

⁋ Sunt autem tres modi ſm equiuocationeȝ ⁊ amphibologiam: vnus quidem quādo vel oratio vel nomen principaliter significat plura vt piscis vel canis ⁊c̄.c.ij.primi b⁹.

Questio. IX.

Queritur vtrū terminus equiuocus cōtineat sua significata per modū disiunctōis: Et sic videt̄. nam terminus equocus ꝓportionat̄ toti vli: sed totū vle quodlibet suū suppositū indeterminate ponit ⁊ nullū actu quātū est de se. ergo simil'r se habebit vox equoca ad sua significata. Cū ergo totuȝ vle disiunctiue se habeat ad sua supposita. Et vox equiuoca sil'r se habebit ad sua significata. Si dicat̄ ꝙ vox inquātū vox se hȝ ad sua significata: sicut totū vle ad sua supposita. Sȝ vox vt hȝ diuersaȝ rōnē significādi nō respicit sua significata sicut totuȝ vle sua supposita. ⁋ Sed cōtra: sicut totū vle ſm aliud sui ⁊ aliud corrūdet: vni sopposito ⁊ alteri: sic terminus equocus per aliā ⁊ aliā rōnē significādi respicit vnū significatū ⁊ aliud: ergo vox equoca vt hñs diuersas rōnes significandi ꝓportionat̄ toti vli: ⁊ ꝑ ↄ̄ñs redit argumentū. ⁋ Itē ad ṗncipale ois vox signatiua ordinat̄ ad exprimēdū mētis cōceptū: ergo necesse est vocē signare: sicut poss̄e est eaȝ cadere sub vsu signantis. Sȝ vox equoca sub vsu signantis solūȝ cadit pro hoc: vel pro illo: nā sil'r nō ṗt nisi vnū intelligere: ergo ⁊c̄. ⁋ Itē per Ar. Illa disiunctiue per terminū iportant̄: de qb⁹ cōtingit q̄rere verū sermone ꝓlato. Sȝ sic dicto. Canis currit: ↄtigit q̄rere vtrū aial latrabile sit vel sidus celeste: ⁊ sic de alijs: ergo ⁊c̄.

4.meta^{ce}. T.c.2.⁊ circiter. lib°.2.c.7.⁊ inde h in cōmē^{to}.

⁋ Itē per Ar. in topicis: ad ↄstruēdū multiplex sufficit ↄstruere in altero sensu hoc vel illo. ⁋ Itē termino equiuoco semel posito non ↄtigit vti equoce. per Boe^{m} ergo terminus equocus determinate accipiet̄ pro hoc: vel ꝓ illo. ⁋ Ad op^{m}: si sic eēt: nō eēt rñdē^{m} ad terminū equocū per distinctionē: si ṗdicatū vni significatoꝝ ↄueniret: imo rñdēdū eēt simpl'r: ꝙ talis ꝓpō eēt simpl'r va. Nam disiunctiua est va: cu⁹ altera ps est va: ergo ⁊c̄. Qō X.

Quarta hoc q̄rit̄: vtrū terminus equocus cōtineat sua signata per modū copulatiōis: ꝙ sic vr̄. Nā ꝙ signat actu plura signat h ⁊ h: sȝ termin⁹ equocus: eo ꝙ equocus est: significat plra actu: ergo ⁊c̄. ⁋ Iteȝ illa significat̄ copulatiue ꝑ terminū que actu ↄcipiunt̄ sermone ꝓlato. Sȝ sic dicto Canis currit: multa signata pñt apprehendi ergo ⁊c̄. ⁋ Itē per Ar. in li. perihermenias. si tunica iponat̄ hoi ⁊ equo: ⁊ dicat̄. Tunica est alba: ideȝ est ac si diceret̄. hō est albus: ⁊ equus est albus. Sȝ hic multa iportāt̄ copulatiue. ergo ⁊c̄. ⁋ Itē ꝑ phȝ nō refert q̄rere. vtrū Callias ⁊ The. sint domi: q̄ si eis eēt vnuȝ nomen: ipsis tñ exñtib⁹ diuersis. sed hic cadit copulatio: ergo ⁊c̄.

c.l.⁊ ȝ^{m}.in eodeȝ loco. 2.b°.c.l.

⁋ Ad oppo^{m} si sic eēt: tūc ad orōnē multiplicē nō eēt rñdendū per distinctionē. Sed rñdendū ꝙ esset simpl'r va: vel simpl'r falsa. Uera.n. si predicatuȝ oibus significatis attribueret̄: falsa si alteri significato nō cōueniret: nā copulatiua est falsa: cuius altera ps est falsa.

Ad primam qōnē dōm: ꝙ hec qō. vtrū terminus equocus ↄtineat ⁊c̄. dupl'r ṗt q̄rere. Uno mō vtrū terminus equocus significet vnum hoc totū disiunctū. Et alio mō vtrū significet hoc vel illud indeterminate. Et dōm ꝙ neutro mō: nō ṗmo mō: q2 sic equocū vnū solum significaret. hoc enī totū. aial latrabile vel celeste sidus sub rōne determinata occurreret intellectui: ⁊ per ↄ̄ñs terminus equocus vnū solū significaret. Sȝ de rōne equoci est plura significare. Nec scdo mō: nā quelibet vox significatiua aliqd determinate rep̄ñtat intellectui. Qd enī vnū nō significat nihil signat: sȝ si significaret hoc vel illud disiunctiue nihil determinate significaret: h idē pȝ per rōneȝ sumptā in oppositum. ⁋ Ad ṗ^{m} dōȝ est: sicut dicebat̄. ⁋ Ad illud in ↄ̄trīū dōȝ: ꝙ lȝ vox equoca in eo ꝙ ſm aliud: ⁊ aliud respicit: aliud ⁊ aliud signatū ↄueniat cū vli: qꝺ ſm aliud ⁊ aliud respicit sua supposita: in alio tñ est dr̄ia: nā in termino equoco nō ↄtingit ↄsiderare aliquā rōnem cōem: in qua signata ↄueniāt ṗter solā vocē: sed in toto vli ↄtingit considerare aliquaȝ rōnem: in qua supposita vniuocant̄: ⁊ ideo nō est simile. In alio etiā est dr̄ia: naȝ ois ratio significādi actu importat̄ per terminū equocū: sed nullū suppositū iportat̄ actu ꝑ terminū cōeȝ: ideo nō est simile. ⁋ Ad aliā rōnē cū accipit ꝙ necesse est vocē significare solū sicut possibile est eā cadere sub vsu signātis. dico ꝙ illud falsum est: nam voces sunt finite: ⁊ rationū multitudo: res autē infinite. Et ideo necesse est vnū nomen plures res significare: ⁊ tñ vtens nō pōt vti illa voce sil' ⁊ semel nisi pro vno significato. Uel pōt dici. ꝙ q2 multa per terminū actu iportant̄: ideo vtens pōt vti hoc termino pro hoc significato vel illo. ⁋ Ad aliud rñdendū est per interēptionem minoris qñ accipit: sic dicto. Canis currit: ↄtingit querere de quo cane sit sermo: hoc nō est verū. Nā si dicat̄ ꝙ callias ⁊ theml. sunt domi. nō ↄtingit q̄rere vtruȝ callias sit domi. Sil'r est in ꝓposito. nā hec actu significant̄ ꝓlato sermone. ⁋ Ad aliud dōȝ. ꝙ ↄsideratio hȝ intelligi qñ multiplicitas est latens: nā ipse subdit ꝙ vtendum est hō loco in his que latent. ⁋ Ad vltimū dōm. ꝙ lȝ vtens termino equoco simul ⁊ semel nō possit vti eo pro pluribus significatis: illa tñ dictio est pluriū significatiua.

Ad aliam qōnem dōm. ꝙ illa qō triplicē potest hr̄e intellectū: ⁊ duo intellectus sūt falsi: ⁊ tertius pōt hr̄e veritatē. Primo pōt sic intelligi ꝙ terminus equocus significet vnū ↄceptū copulatū sicut faciunt isti duo termini duo ⁊ tria in ista orone: duo ⁊ tria sunt q̄nq3. Alio mō pōt intelligi sic ꝙ significet duos ↄceptus ad inuicē copulatos mediante copulatione: sicut est in ꝓpositione copulatiua. Tertio modo pōt intelligi. s. ꝙ inter actus significādi cadat copulatio: ⁊ iste intellectus pōt esse verus. Primus itellectus est falsus: naȝ de rōne equoci est significare plura sicut de rōne vniuoci significare vnū: ⁊ qꝺ hȝ vnā rōnem intelligēdi si significet pōt habere vnā rōnem significādi. Sed totū copulatū potest habere vnam rōnem intelligēdi: cuȝ sit extremū orōnis: ergo hēbit vnam rōnem significādi. Sed ad terminum equocum requirunt̄ plures rōnes significādi: ergo iste intellectus qōnis est falsus. Simil'r scdus intellectus ē falsus. s. ꝙ significet duos cōceptus ad inuicem copulatos. Nam de rōne prioris nō est aliquid posterius: sed intentio significata per nomē: est nāliter prior intētione significata per ↄiunctionem: ergo de intellectu nomis nō erit copulatiua cōiunctio. Itē fallacia equiuocationis peccat ſȝ multiplex: sed si terminus equocus significaret duos cōceptus ad inuicem copulatos nō peccaret ſm multiplex: nam in omni orone acciperet̄ nomen equocum pro omni significato: ⁊ nō q̄nq3 pro vno q̄nq3 pro altero: ⁊ ꝑ ↄ̄ñs ſm multiplex nō peccaret fallacia equocatiōis. Si 3° mō intelligat̄. s. ꝙ inter actus significādi cadat copulatio: nō aūt inter res significatas: tunc intellectus pōt esse verus: nam canis signat latrabile aial: ⁊ significat marinā beluā ⁊c̄. vñ iter actus signādi cadit copulatio: non aūt inter res significatas. Nam inter significata termini

equoci nulla est bitudo. ¶ Ad pmū argumētū dōꝫ: ꝙ si intelligit̄ ꝙ inter actus sigñandi cadit copulatio. tunc cōcedo maiorem. Si inter significata: nego. ¶ Ad 2ᵐ nego maioré. ¶ Ad tertiū dōm. ꝙ idē est dicere equus est albus: ꝛ homo est albus ꝛ dicere. tunica est alba: quātū ad pluralitatē ꝓpōnum: nō aūt quātū ad modū significādi. nam sicut hec: homo est albus ꝛ equus est albus: significāt plura: sic hec: tunica est alba. ¶ Ad vltimuꝫ dōm. ꝙ quātum ad pluralitatē interrogationū verū est qḋ dicit Arꝫ. Et iō subdit Arꝫ. ꝙ iō. Si nō est rectū ad plures interrogatiōes respondere vna rñsione non erit rectū ad nomen equocū vna rñsione respondere. Qō. XI.

Queritur vtꝝ terminus equocus hēat oia sua significata actu respectu pdicati. Et intelligo qōneꝫ sic. Terminus vniuocꝰ determinate vnū significat: ꝛ illud actu ponit respectu pdicati: terminus vō equocus significat actu plura: ideo erit qō. vtruꝫ illa plura ponat actu respectu pdicati sicut terminus vniuocus vnuꝫ. Oꝫ nō vr: qꝛ si sic hec eēt incōgrua. Canis currit: qꝛ hic geminat̄ subm: ꝛ nō geminat̄ actꝰ. ¶ Itē si sic eēt tūc hec ꝯña eēt bona. Canis currit: ergo aial latrabile currit: ꝯñs est falsuꝫ: ergo ꝛ añs. Falsitas ꝯñtis patet: naꝫ determinata falsitas in ꝯñte arguit determinatā falsitatē in añte: sꝫ hec eēt falsa: latrabile aial currit: hec eēt falsa: canis currit: qḋ nō est veꝝ. ꝯñtia pꝫ: qꝛ illud qḋ actu significat̄ per terminū seqt̄ ad ipm. ¶ Itē cōmē. Alexā. dicit: ꝙ terminus equocus significat vnū significatū: ac si aliud nō significaret: sꝫ hoc nō eēt nisi vnū tm̄ sigñatū poneret actu reꝰ pdicati. Itē de eo qḋ actu sigñat̄ ꝑ terminū: fatuū est q̄rere ꝑ plato s̄mone: an de ipso fiat s̄mo: sed sic dicto. Canis currit: de pōt queri de quo cane fiat s̄mo vtruꝫ de latrabili aiali vel celesti sidere: ergo tc̄. ¶ Itē si sic esset nō posset ꝫbi ad aliqḋ istoꝝ per aliqḋ imediate adiunctuꝫ: ꝯñs falsum: nā alr nō ꝯtingeret ꝯceptū mentis significare: ꝯñtia pꝫ: naꝫ nihil ꝫbit̄ ad illud qḋ actu significat: hō eni ad nām humanā ꝫbi nō pōt cum illaꝫ actu significet. ¶ Itē si sic eēt: ꝓpositio multiplex: nō eēt distinguēda: ꝯñs est falsum: vt pꝫ per pħm: ꝯñtia ēt pꝫ: nā distinctio ē determinata acceptio termini pro vno significato: sꝫ si oia sigñata actu ponerent̄ respectu pdicati: tūc oibꝰ attribuerent̄ pdicatū: quare tc̄. ¶ Ad oppoᵐ. Si vox equoca non hēret oia sua sigñata actu respectu pdicati: opteret ꝙ positiuū aliqḋ ab ipsa voce tolleret̄ posita respectu pdicati: qḋ ab ea ꝑ se sumpta nō auferr̄: sed nihil auferr̄ a voce posita respectu pdicati nisi sola negatio: ergo tc̄. ¶ Itē illō determinate ponit̄ in qōne: ad cuius rñsionem exigit̄ dicere ad illud sic aut nō sic. Sꝫ si querat̄: currit ne canis: hec questio querit rñsioneꝫ ad oia significata istius termini canis: ad omne eniꝫ multiplex est rñdenduꝫ sic aut nō sic: sed nō vna rñsione: ergo tc̄. ¶ Item illa significātur per terminū que cōcipiunt̄ sermone ꝑlato. Sꝫ sic dicto. Canis currit: pnt plura actu cōcipi: qꝛ vnus pōt accipere li canis. pro animali latrabili: ꝛ alius pro celesti sidere: ergo tc̄. ¶ Itē recta solo est: cuius oᵐ dantem īpossibile est soluere: vt si aliqs ad multiplex rñdet vna rñsione: nō ꝯtingit ipꝫ vitare redargutionē: sed si terminus equocus vnuꝫ tm̄ sigñatum poneret respectu pdicati: possem simplr ꝯcedere oꝛonē pro illo significato: nec fieret mihi redargutio in amittēdo multiplex: quare tc̄. z.bꝰ.c.5.

Circa istam qōneꝫ est duplex modus ponēdi. Quidā ponūt ꝙ lꝫ de ratione termini equiuoci sit ꝙ significet plura: tn̄ de ratiōe eius nō est ꝙ semꝑ actu repñtet plura. nam si ponat̄ in oꝛone ponet vnū sigñatū tm̄ respectu pdicati: indeterminate tn̄: nā alr terminus equocus eēt signū vle. Et hoc ꝯfirmāt per tres rōnes ꝑus positas ꝑ ordinē. Quaꝝ pma est de ꝯñtia ista. Canis currit: ꝗ aial latrabile currit. ¶ Ista aūt positio nō pōt stare ꝑꝑ duo. naꝫ terminus equocus significat sua significata sub ꝓprijs rōnibus. Sed ponere ꝙ terminus equocus repñtet indeterminate aliqḋ suoꝝ significatoꝝ: est ponere ipm significare sua significata sub rōne cōi. Ponere ergo terminū equocuꝫ significare aliqḋ suorum significatoꝝ indeterminate: est ponere ipm nō significare sua significata sub ꝓprijs rōnibus. Et per ꝯñs est ponere ipm nō esse equocum. Item si terminus equocus vnuꝫ suoꝝ significatoꝝ respectu pdicati poneret: posset talis oꝛo cōcedi vl negari simplr pro illo significato: nec oporteret ad terminum equiuocū respondere per distinctionem sicut ad multiplex.

Et ideo dōm est. ꝙ terminus equocus actu q̄ntuꝫ est de se: oia sua significata ponit respectu pdicati. Et huius rō est. qꝛ vox nō ꝓportionat̄ ipsi rei: nisi per rōnem sigñandi. Sed in termino equoco sūt actu plures rōnes sigñandi: ergo in termino equoco erūt actu plura sigñata. Maioꝛ ꝛ minoꝛ patēt. ¶ Ad pᵐ argᵐ dōꝫ. ꝙ terminus equocus repñtat ꝛ sigñat vnū sigñatū ac si aliud nō sigñaret: qꝛ iter sigñata termini equiuoci nulla cadit bitudo media. Uñ canis nō sigñat ea ꝑ moᵐ simultatis: neqꝫ per moᵐ geminati neqꝫ numerati. Sꝫ tria repñtat sine bitudine. qꝛ qḋlibet pōt eē sufficiēs subm respectu pdicati: ꝛ iō nō est incōgrua hec. Canis currit. Ad hoc aūt ꝙ eēt incōgrua opteret ꝙ actus sub rōne vnius attribueret̄ subo sub rōne geminati. ¶ Cōtra. istā rñsionem arguit̄: qꝛ tūc nō esset hec incōgrua. Sortes Plato currit: qꝛ illud nō significat̄ sub rōne simultatis. Dōꝫ ꝙ hec nō est incōgrua. Nā Arꝫ. vtit̄ talibꝰ iterrogationibꝰ. Est ne celū terra mare vel nō. ¶ Ad 2ᵐ dōm: ꝙ ista ꝯña nō valet. Canis currit: ergo aial latrabile currit. Nā ad h ꝙ ꝯñtia sit bona: oꝫ ꝙ ꝯñs v̄tualr icludat̄ in añte: ꝛ ħ sub ꝓpria rōne: nūc aūt ꝯñs sub ꝓpa rōne includit̄ in añte: ꝛ iō ꝯñtia nō valet. Sꝫ forte aliqs diceret ad hoc: ꝙ ex copulatiua seqt̄ qlꝫ ps: ꝛ tn̄ qlꝫ ps icludit̄ in copulatia sub ꝓpria rōne. ergo silr ꝯñtia ista erit bona. Dōꝫ ꝙ ex copulatiua inq̄ntū hꝫ ptes distinctas ꝛ ꝯ inuicē non copulatas: nō seqt̄ altera ps: sed inq̄ntū hꝫ itellectū copulatū distinctū ab itellectu vtriusqꝫ ptis. Sꝫ in termino equoco nō est aliqs cōceptus cōis oibꝰ sigñatis: qꝛ nihil est eis cōe nisi sola vox. ꝛ iō nō est sile vtrobiqꝫ. ¶ Ad 3ᵐ pncipale dōꝫ. ꝙ cōmē. Alexā. nō itelligit nisi ꝙ terminus equocus sigñat sua sigñata sine aliq̄ bitudine media. ¶ Ad aliud dōm: ꝙ sic dicto canis currit: nō dꝫ queri de q̄ sit s̄mo. nō hic actu plura ponunt̄. Sꝫ pōt queri ꝑ quo sigto vtens dꝫ vti termino equoco. ¶ Ad aliud vtrū terminꝰ equocꝰ possit ꝫbi vel nō videbit̄ iferius. verūtn̄ rō eq̄lr ꝯcludit ꝫ illā pōneꝫ sicꝫ istā. Nā si de rōne termini equoci sit repñtare vnū ideterminate reᵘ pdicati. salua rōne termini equoci nō posset ꝫbi per aliqḋ ad determinatū sigñatuꝫ. ¶ Ad vltimū cū dr̄: distictio est determinata acceptio tc̄. falsum est: qꝛ distinctio istā determinatā acceptionē presupponit: ꝛ est vlterius manifestatio sensus veri ꝛ sensus falsi: quare tc̄. Qō. XII.

Queritur vtrū terminus equocus possit ꝫbi per imediate adiunctū: ita ꝙ de v̄tute s̄monis solū possit accipi pro altero eiꝰ sigñato: Oꝫ sic vr̄. Nā multū est equocū ad multū in aere ꝛ in aqua. ꝑ pħm. 7. phy. sed cū dr̄ multū in aere iam ꝫbit̄: ergo tc̄. ¶ Item per pħm T.c.25. t.26.

T.c.27. ibidez.⁊ ꝑmo topi. Albū est equocū ad albū in voce ⁊ ad caplo.lz. albuz in colore:sed cū dꝛ albuz in voce iam ꝯbiꝰ:ergo ⁊c. ¶ Itez si dicaꝰ. aiax venit ad troiam:⁊ aiax fortiter pugnauit:dubiuz est vtrū de eodē aiace fiat sermo. Sed si dicaꝰ aiax venit ad troiaz:⁊ idē fortiter pugnauit:certum est ꝙ de eodē fit sermo:aiax ergo ꝯbiꝰ per hoc relatiuuz idē. Itē nisi terminus equocus posset ꝯbi ꝑ imediate adiunctū:in oībus ꝓprijs frustra adderenꝰ cognomia:naz cū sic dꝛ: Petrus Helie:nisi ly helie qđ est cognomē ꝯheret ly petrū:frustra adderetꝰ. ¶ Ad oppositū. Nihil ꝯbiꝰ ad illud qđ actu signat:qꝛ eni hō signat nāz humanā:iō ad nām humanā ꝯbi nō pōt:sed terminus equocus actu signat plura sub ꝓprijs rōnibꝫ:ergo ad nullū eoꝝ ꝯbi pt. ¶ Itē adiunctū nō ꝑmutat nām illius cui adiungiꝰ:qꝛ si sic sibi nō adiūgereꝰ:sed de rōne termini equoci est ꝙ significet plura:ergo manēte eius nā ad nullum eoꝝ ꝯbi pōt. ¶ Itē si posset ꝯbi per imediate adiūctū:tūc quero. vtrū illud imediate adiūctuz significet idez ꝙ terminus equocus in altero eiꝰ signato:vel significet aliquā eiꝰ ꝓprietatē:vel significet aliqđ qđ ꝑtinet ad alterū signatuz qđ ꝯbi nō dꝫ. Si ꝑmo mō:erit ibi nugatio. Si scđo mō.s. ꝙ sit ibi ꝯtio rōne alicuiꝰ signantꝰ ꝓprietatē alteriꝰ significati. Et ita rōne ꝯuenientie rei sit ꝯtio:tunc posset esse ꝯtio hic:oē aīal est homo. Si 3ᵒ mō:erit repugnātia intellectuum:quare ⁊c.

Qõ. XIII.

Tertia hoc q̄riꝰ vtrū terminꝰ equocꝰ possit ꝯbi ꝑ mediate adiūctū: Et vꝛ ꝙ sic. Nā per Boeᵐ si dicaꝰ. Canna romanoꝝ sanguinē sorbuit. Hic ly canna. est equocū:⁊ idifferēs vt accipiaꝰ pro fluuio ⁊ ꝓ calamo. Sitñ dicaꝰ Canna romanoꝝ sanguinē sorbuit plenus:iam ꝯbiꝰ vt accipiaꝰ pro fluuio ⁊ additū est mediate adiunctū.g̊ ⁊c. ¶ Itē amor est equocū ad nomē:⁊ ad rēbuz. Sitñ dicaꝰ amor est bonus:iaz ꝯbiꝰ ad nomē. ¶ Ad oppositū:si terminus equocus per mediate adiūctuz posset ꝯbi ad alterum significatoꝝ:hec nō esset distinguēda. Canis currit: sed hoc est falsum:ꝯñs patz.nam ly currit ꝯbit ly canis ad illud significatū cui cōpetere pōt cursus.

Ad primam qōnem qdā dicūt.ꝙ necesse in equocū ꝯbi per imediate adiunctū. Et rō eoꝝ est ista:qꝛ finis imponit necessitatē hīs q̄ sunt ad finē:vn̄ a fine accipiꝰ necessitas in rebꝰ. Quia enim finis serre est diuidere:in hūc aūt finē nō pōt nisi sit dentata:nec dentata pōt in illuz finē nisi sit ferrea. Et ideo a fine accipiꝰ rō quare necesse est serram esse ferreā ⁊ dentatā. Silr dicūt in ꝓposito. Finis eni ꝯmonis est vt expꝛimamus que apud nos sunt.i.que in mēte ꝯcipimꝰ:vnde ad hūc finē ordinaꝰ q̄libet vox signatiua. Sꝫ oratio in qua poniꝰ terminus equocus:in huc finem nō posset nisi per imediate adiunctū ꝯtraheretꝰ.nam cū actu plura per terminū equocū significenꝰ:nisi posset ꝯbi nō possemus vti eo pro altero signato:⁊ per ꝯñs vel oporteret eo vti pro oībus signatis vel pro nullo:sed eo vti pro pluribꝰ siꝰ nō possumꝰ:vt ergo sit instrm̄ ꝯueniēs ad illuz finez:necesse est ꝙ per imediate adiūctū ꝯbaꝰ. Et vlterius dicūt qdā. ꝙ sicut in impositionibꝰ vocū nō est rō querēda:cū imponanꝰ ad placitū:sic in tali ꝯtiōe equoci nō est rō querēda:qꝛ ex voluntate imponiꝰ terminū equocuz sic ꝯtrahi. ¶ Cōtra istos arguiꝰ. Et ꝑmo vꝛ ꝙ sic dicētes fingāt aliquid a ꝑte impositionis vt euitēt difficultatē qōnis. Nā si ꝯbiꝰ per imediate adiunctū ⁊ hēat hoc ex ipo imponēte vt sit instrm̄ ꝯgruēs in suū finē. Eadē rōne potuit impositor posuisse terminū equocū per mediate adiunctū ꝯbi posse. Naz sic eēt istrz magis cōgruū in suū finē. Et tolleretꝰ ambiguitas in ꝯmone. Et per ꝯñs hꝫ ꝓpōnes. Canis latrat: Canis lucet: Canis natat:nō poneremus esse distinguēdas:eadē coacti necessitate vt ꝓpter finē ꝯmōis. Ulterius qñ accipiūt ꝙ in impōnibꝰ vocū nō est rō querenda:illud nō vꝛ verū. Nā lꝫ significata incōplexoꝝ ꝓbare nō possimus:significata tñ cōplexoꝝ ꝓbare possumus:qꝛ hoꝝ habemꝰ media determinata:vt signata incōplexoꝝ:ꝙ g̊ h̄ ꝯplexū. Canis currit:⁊ alij hꝫ determinate significēt aliqd:hoc nō debemus accipe a volūtate iponētis:sꝫ recurrere debemus ad significata incōplexoꝝ.

Propter ista duo quesita intelligendū est ꝙ terminus equocus ꝓprie loquēdo nō pōt ꝯbi per imediate sibi adiūctuz:nec per mediate. Naz cōtractio est determinatio alicuius cōis:ita ꝙ aggregatum ex ꝯbente ⁊ ꝯcto necesse est repn̄tare intellectū determinationē q̄z sit intellectus ipsius ꝯcti de se. Sed in termino equoco nō est intellectus cōis oībus significatis:qꝛ cum equocata per terminū equocū significenꝰ sub ꝓprijs rōnibus:nihil est eis cōe ꝑter solaz vocē que ꝯbi nō pōt cū sit singularis. Propter qđ vox equoca plura significans sub ꝓprijs rōnibꝰ de vi sermonis nō pōt ꝯbi ad alterum suoꝝ significatoꝝ.nā ibi sūt plures rōnes significandi actu corridētes diuersis significatis:qbꝰ nihil est cōe nisi vox. Per accñs tñ ⁊ per quēdā discursuz possumus accipere terminū equocū pro altero signato. Nā audiēs aliquē loquētē per terminū equocū bñ ꝑcipit.ꝙ nō intēdit significare nisi vnū:nā nō pōt nisi vnū siꝰ itelligere:illud aūt vnū subito ꝑcipit audiens ex determinatiōe addita ipsi termino equoco. Nā si dicaꝰ Pe. currit audiēs bñ ꝑcipit ꝙ ꝓferens intēdit loq̄ de aliquo vno:qđ aūt sit illđ vnū ꝑcipit ex determinatiōe seq̄nte:cū dꝛ petrus helie currit: sꝫ nō est:ita iteligēdū ꝙ hec determinatio helie faciat vocem ꝑmo plura significantē tūc determinate significare vnum:ita ꝙ nō aliud. Sed ꝙ per quēdā discursuz in eiꝰ cognitionē facit deuenire.

Ad primam ergo qōnē dōm.ꝙ terminus equocus ꝑ imediate adiunctū ꝯbi nō pōt:lꝫ ꝑ tale imediatū adiūctū possit audiēs manuduci vt accipiat terminū equocū pro altero suoꝝ significatoꝝ determinate. ¶ Ad ꝑmū argmᵐ in oppoᵐ dōz.ꝙ q̄dā sūt noīa penitus vniuoca:⁊ illa sūt quoꝝ rō sube eadē est ⁊ nomē idē. Quedaz sūt noīa q̄ ꝓprie dr̄ equoca:vt illa q̄ actu plura signant sub ꝓprijs rōnibus:⁊ illa sūt quoꝝ nomē est idē:⁊ rō sube diuersa. Et aliqua sūt noīa analoga q̄ significāt ꝑmo aliqđ cōe:sed tñ illud cōe diuersimode reperiꝰ in diuersis. Sicut infinitū signat illud cuius nō est terminus:sꝫ hoc diuersimode reperiꝰ in magnitudine ⁊ numeris:⁊ in cōtinuis ⁊ discretis:qꝛ ergo hꝫ noīa significāt aliqd cōe:iō ꝓprie nō dr̄ equoca. Et qꝛ illud cōe diuersimode reperiꝰ in diuersis:iō talia noīa nō dr̄ ꝓpe vniuoca:sꝫ dr̄ ꝓprie analoga:qꝛ g̊ hꝫ noīa signant aliqd cōe ꝑmo:iō ꝑ imediate adiūctū ꝯbi pñt. Huiusmōi aūt noīa sunt multū ⁊ albū.nā multū ꝑmo signat excessum in q̄ntitate:⁊ iō ꝯbi pōt. Silr albū ꝑmo signat aliqd facilr mouens sensuz:sed hoc diuersimode reperiꝰ in diuersis.s.in colore ⁊ in voce:qꝛ in colore est albedo:⁊ id ēt in voce repiꝰ sumēdo albedinem pro alta ⁊ clara voce ⁊ hēc:⁊ iō pōt ꝯbi. Quia ergo multū ⁊ album signant aliqd cōe:iō ꝑ imediate adiunctū ꝯbi pñt. Equocuz aūt inquātū equocū nihil cōe signat ⁊ iō ꝯbi nō pōt. ¶ Ad 2ᵐ rñsum est. ¶ Ad 3ᵐ dōm.ꝙ ly idez pōt manuducere vt aliqd determinate app̄hēdat audiēs. h̄ aūt ē ꝑ accñs ⁊ ꝑ discursū vt dcm̄ ē. ¶ Ad q̄rtū de cognomie pꝫ qđ dōz ꝑ se.

Ad secundā qōnē dōm.ꝙ terminus equocus ꝑ mediate adiūctū ꝯbi nō pōt:nec

ꝑ tale mediate adiūctū pōt audiēs manuduci vt ꝯcipiat aliquē determinatū ꝯceptū de ꝟtute ꝟmonis: q2 nihil tale mediate adiunctū cadit in identitatē extremi cui addit᷑ mediate. Et ideo nō pōt esse modus intelligēdi alterꝰ extremi. Uerūtñ intelligendū est ꝙ ipsi termino equoco ꝯnectit᷑ quedā vniuocatio in modis significādi respectiuis sibi corñdentibꝰ penes res significatas diuersas. Ubi.g. amor significat cōceptū noīalem ⁊ verbalē: q duo ꝯceptus sufficiūt ad equocationē: in ipso tñ pōt eē vniuocatio in modis significādi respectiuis q ad ꝯctiones requirunt᷑: cuiusmodi sūt ꝑsona: numerus ⁊c. sufficiēs ad ꝯctiones per accñs termini equoci. Et q2 isti modi significādi sūt respectiui: iō pñt se inuicē determinare. Unū si terminus equocꝰ sub vnoꝰ sigñandi ꝯueniat alteri significatoꝝ: si ille modus sigñandi respectiuꝰ ꝯbat modū sigñdi ipsiꝰ modi significādi ꝑ se erit ꝯctio: equoci aūt ꝑ accñs. Uerbi grā. Canna est equocū ad fluuiū ⁊ ad calamū: si tñ dicat᷑: Canna romanoꝝ sanguine fluit plenus: iam ipsius generis est ꝯctio per se: equoci aūt per accñs. Et per hoc patet ad argumenta. Qō. XIIII.

Queritur vtrū signū vl̄e adueniēs termino equoco possit ipm distribuere pro oībus suppositis: cuiuslibet sui significati: ꝙ sic vr̄. Naz sigꝰ vl̄e circa subm ⁊ eius significatū si sibi cōformet᷑ ponit suū significatū ⁊ moduz significādi: ergo sic dōo: oīs canis currit. ly oīs circa ly canis ⁊ qōlibet eius significatū cū sibi cōformet᷑ in accñtibꝰ ponet suū modū significādi. q est distributio. ¶ Itē signū vl̄e adueniēs termino equoco distribuit ipm pro suppositis alicuius significati. nā aliter sibi frustra adderet᷑. Sed qua rōne distribuit pro suppositis vnius ⁊ cuiusl3. ꝓbatio huius: nam eque ꝓmo sub termino cōtinent᷑. ¶ Itē agens rōnis ꝓportionat᷑ agenti nāe: cū ars imitet᷑ nāz inquātū pōt: sed agens nāe sil' pōt agere in multa passibilia: sicut ignis in mlta cōbustibilia: cū ergo significata termini equoci sint distribuibilia eiusdē rōnis: ipm pro oībꝰ distribuet. ¶ Ad oppoᵐ. In q̄buscūq3 reperit᷑ aliqua ꝓprietas cōis: repit᷑ in illis ꝑ aliquā rōnez cōez: s3 in termino equoco nihil est cōe nisi sola vox: que distribui nō pōt: cū sit singularis: ergo in termino equoco ista ꝓprietas que est distributio nō repiet᷑ pro oībꝰ suis significatis: et q2 tunc iste sillogismus eēt rectus per dici de oī. Oīs canis currit: celeste sidus est canis: ergo celeste sidus currit. Naz pro oībus pōt fieri sumptio sub: pro q̄bus fit distributio: vnico actu distributionis.

Ad questionem dōm. ꝙ signū vl̄e adueniēs termino equoco pōt distribuere ipm pro oībus suppositis cuiusl3 significati. Sed intelligēdū est ꝙ sicut terminus equocus significat vnū significatū: ac si aliud nō significaret ⁊ vnū repñtat respectu ꝑdicati: ac si aliud nō repñtaret: h̄ est sub nulla hitudine: sic ēt signū vl̄e distribuit vnū significatū: ac si aliō nō distribueret: hoc est vnū distribuit sub vno actu distribuēdi: ⁊ aliud sub alio. Et huius rō est. Nā distributio est acceptio alicuius cōis pro quolibz eius supposito: quoꝝ qōlibet est ipm. Nunc aūt in termino equoco nō est aliquod cōe sup qō possit cadere distributio: q2 nihil est ibi cōe nisi sola vox. Et iō distributio cadit sup vno significato ac si sup aliud nō caderet: ⁊ sup qōlibet: sed hoc est alio actu distribuēdi ⁊ alio. ¶ Rōnes ad ꝓmā partez ostēdūt ꝙ signū vl̄e possit distribuere terminū equocū pro oībꝰ suis significatis: ⁊ hoc est verū: sed nō vnico actu. ¶ Cōtra hoc pōt argui sic. Signi semel positi est vnū significatū ⁊ vnus modus significādi: ergo ⁊ vnus actus distribuendi. Dōz ꝙ sincathegoremata finitatē sue significationis trahūt ex adiunctis: cū ergo hic sint actu plura significata quoꝝ nullum ad aliud h3 hitudinem vt dictū est: diuersi hic erūt actus distribuēdi quoꝝ nullus ad aliuz h3 habitudinē. ¶ Rōnes ad aliā partē ostēdunt ꝙ signū vl̄e nō possit distribuere terminū equocū pro oībus suppositis cuiuslibet sui significati vnico actu distributiōis: ⁊ hoc est verū. ¶ Ex his patet ꝙ cā apparētie in equocatione est vnitas actualis vocis incōplexe ꝟm māam ⁊ formā: per hoc ꝙ eius apparētia est in dictione separat᷑ a locis extra dictionē: ⁊ per hanc particulā vocis incōplexe separat᷑ ab amphibologia: ⁊ per hoc qō addit᷑ ꝟm māz ⁊ formā: sepat᷑ a cōpōne ⁊ diuisione ⁊ accētu: nā ibi est vnitas ꝟm māam: nō tñ ꝟm formā. Per hoc aūt qō dr̄ vnitas actualis vocis: sepat᷑ a figura dictionis: nam ad figurā dictionis nō requirit᷑ nisi vnitas fantastica. Si aūt ibi maior vnitas reperiat᷑: hoc accidit figure dictionis. Et sic p3 ꝙ fallacia equiuocationis distinguit᷑ ab omnibꝰ alijs in dictione ⁊ extra dictionem.

¶ Alius alr̄ qñ sic soliti sumus dicere cetera. c. scdo primi huius. Qō. XV.

Queritur circa scdm modū equocationis vtruz possibile sit aliqō nomē significare vnū per ꝓus ⁊ reliquū per posterius: ꝙ nō vr̄. Naz si h̄ esset possibile: aut hoc erit ex ꝑte vocis aut ex ꝑte ipsius imponētis: aut ex ꝑte ipsius rei. Non ex ꝑte vocis: q2 vox inq̄ñtū vox est: nullam rē sibi determinat. Nec ex ꝑte imponētis: q2 ex quo imponēs imponit ad placitū pōt ꝓus iponere nomen ei qō est posterius in re. Nec ex ꝑte ipsius rei: naz l3 res iter se ordinē hēant: non tñ ꝓpter hoc seq̄t᷑ ꝙ hēant ordinē ad inuicē vt sūt significabiles: q2 illō qō est posterius: vt dcm̄ est: pōt ꝓus significari. ¶ Ad istaz rōnez dr̄ ꝙ quedā sunt res q̄ iter se ordinē nō hn̄t ⁊ q̄dā que ordinē hn̄t. Iste aūt res que nullā ad inuicē hn̄t hitudinez: si significent᷑ per vocē: pure equoce significant᷑. Iste vō res que hitudinē ad inuicē hn̄t: significat᷑ sub mō ꝓoris ⁊ posterioris. Nā intelligere seq̄t᷑ esse: ⁊ significare seq̄t᷑ intelligere. Ex quo ḡ est in re ordo ꝓoris ⁊ posterioris in significando: erit ordo ꝓoris ⁊ posterioris. Sed ꝯtra istam solōnez arguo dupl'r. Primo sic. Significare est q̄dā actus intellectus ꝓut est attributus ipsis rebꝰ: sed illud qō posterius est in re pōt esse magis ⁊ ꝓus notū apud intellectum q̄3 illud qō simpl'r ꝓus est in re. Et sicut intelligit intellectus sic imponit nomē ad significandū: ergo ei qō posterius est in re ꝓus pōt nomē imponere. ꝓoritas ergo ⁊ posterioritas in intellectu nō ꝯcludit ꝓoritatē ⁊ posterioritatē in rebus ꝓut sūt significabiles: ergo ⁊c. ¶ Itē si aliqō nomen imponit᷑ diuersis: aut ergo illis imponit᷑ vna impositiōe: aut pluribꝰ impositionibꝰ. Si vna impōne. Cuz vna impositio accipiat᷑ sub vna rōne sigñandi: illa duo i vna rōne vniuocabunt᷑. Si eis imponit᷑ diuersis impositionibꝰ. Cū ꝓª impō non magis imꝓmat voci q̄3 scda illa ⁊ vo eq̄liter repñtabunt᷑. Propter hec dr̄ aliter: ꝙ nomē analogū significat ꝓmo vnā rōnez cōem: ista tñ rō ꝑ ꝓus ⁊ posterius in diuersis repit᷑. Et sicut ista rō in diuersis reperit᷑: sic nomē illō per ꝓus ⁊ posterius de eis dicet᷑. Uerbi grā. Ens ꝓmo significat entitatē ⁊ vnū ꝓmo significat indiuisionez. Sed rō eēndi ꝓmo cōperit sube deide quātitati: ⁊ sic ceteris ꝑdicamētis. Et sic h̄ nomen ens ꝑ ꝓus dr̄ de suba ⁊ per posterius de q̄ntitate ⁊ alijs. Sil'r est de vno. ¶ Sed ꝯtra hoc. Inter idē ⁊ diuersum nō cadit mediū: ergo oē qō ꝯcipit᷑: ꝯcipit᷑ sub eadez rōne vel diuersa.

Sed illa que ꝯcipiunt sub eadē rōne sub illa rōne vniuo
canť. Que aūt sub diuersa rōne ꝯcipiunť: sub illis rōnib⁹
diuersis equocanť. Cū igiť inter idē ꝛ diuersū nō cadit
medium. omne nomē vel erit simplr equocum vel vni-
uocū. ¶ Itē terminus qd̄ p̄mo significat supponit respe-
ctu p̄dicati: si ergo nomē analogū significaret vnū cōmu
ne: illud supponeret respectu p̄dicati: ꝛ per ꝯñs ad tale no-
men non esset rńdendum per distinctionē: qꝛ ibi eēt vni-
tas: ꝛ non duplicitas: ꝛ per ꝯñs talis analogia equocatio-
nē nō causaret. ¶ Itē qd̄ addiť de ente veritatē non hʒ:
nā p̄mo nō signat aliquā rationē cōem illis de qbus dr̄.
T.c.vl.idē. 7.meta^ce. T.c.35. Et hoc ꝑpter tria. Nā ꝑ pħm. 8. meta. duplex est mā. Sē
sibilis ꝛ intelligibilis. Que aūt hn̄t mām sensibilē vel in-
telligibilē nō statī sunt id qd̄ sunt: nā in illis mā expectat
aduentū forme. In illis aūt in qbus nō est mā nec sensi-
bilis nec intelligibilis: statim sunt id qd̄ sunt: qꝛ ibi nō est
aliqd expectans aduētum ipsius forme. Et exemplificat
de ente ꝛ vno: nam ens ꝛ vnū statim sunt quale ꝛ q̄tū ꝛc̄.
Sʒ si ens significaret aliquā rōneʒ cōem: illa nō expecta-
ret aliqd additū per qd̄ determinareť ad subam vel ad
accńs. Cū ergo statim sit decē gn̄a: nō significabit aliquā
rōnem cōem. ¶ Item si ens significaret aliquaʒ rōnem
cōeʒ: diuersa p̄dicamēta minus differrēt q̄ due spēs eius
dē gn̄is: nam due spēs eiusdē gn̄is cōueniunt in rōne cōi
gn̄is. Et differūt per dr̄ias eēntiales. Sed si ens significa
ret vnā rōnem cōem: ad diuersa p̄dicamēta: in ista rōne
cōi ꝯuenirēt: ꝛ nō differrēt per dr̄ias eēntiales: qꝛ ens nō
3.meta^ce. T.c.10. est gen⁹: qꝛ extra intellectū gn̄is est dr̄ia ꝛ ecōuerso. Et de
differētia ꝑ se nō p̄dicať genus: sed ens de dr̄ia per se pre-
dicať. Vn̄ ens nō diuidiť in decē gn̄a per dr̄ias essentia-
les: sed per diuersos modos essendi: qbus corr̄ńdēt diuer
si modi p̄dicādi: ꝛ ideo dr̄r p̄dicamēta: ergo ꝛc̄. ¶ Itē qli-
bet ꝯceptus aut est cōparatī aut absolutī: ergo cōceptus
entis vel erit absolutus vel cōparatus. Sʒ cōceptus ab-
solutus est ꝯceptus sube: ꝛ cōceptus cōparatus est conce
ptus accńtis: ergo cōceptus entis vel erit cōceptus sube
vel accńtis. ¶ Forte diceret aliqs q̄ in isto argumēto est
fallacia figure dictionis: ac si sic argueret. Omne aial vel
rōnale vel irrōnale: ergo aial significat rōnale vł irrōna-
le. Hic est fallacia figure dictionis a suppōne ꝑsonali ad
simplicem. Licet eni in re aial non fuerit aliud q̄ rōnale
vel irrōnale: aial tn̄ pōt significare indifferēs ad rōnale
ꝛ irrōnale. Similr licʒ quilibet cōceptus sit absolutus vł
cōparatus: ens tn̄ pōt significare indifferēs ad hūc ꝛ ad
illum. ¶ Sʒ ista responsio nō impedit argumentū: nam
absolutum ꝛ cōparatum sunt dr̄ie ipsius ꝯceptus. Sicut
rōnale ꝛ irrōnale sunt dr̄ie aialis vt in rerum natura exi-
stit. Sed impossibile est in reruʒ natura repire aliqd ani
mal qd̄ indifferēter se hēat ad rōnale ꝛ irrōnale: ergo im-
possibile est esse aliquem ꝯceptum qui indifferēter se ha-
beat ad absolutū ꝛ cōparatū. Quare relinquiť q̄ ens nō
significat p̄mo vnam rōnem cōem illis de quibus dr̄. Et
similr q̄ nomen analoguʒ non significat p̄mo vnam rō-
nem cōem que per p̄us ꝛ posterius in diuersis reperiať.
Et per ꝯñs responsio illa data nō fuit sufficiēs nec bn̄ fun-
data. quare ꝛc̄. ¶ Ad oppositū arguiť. Et p̄mo sic: diffe-
rētia est inter vniuocū ꝛ equocū ꝛ analogum. Uniuocuʒ
enim significat vnū. Equocuʒ vo plura: sed equalr. Ergo
T.c.2. analogū significat vnū per p̄us ꝛ reliquum per posteri⁹.
¶ Item per pħm in. 4. meta. Ens dr̄ multis modis: ꝛ ꝑ
hoc innuit: q̄ nō penitus vniuoce: sed nec equoce. sed ad
vnū ꝛ vnaʒ nām vt sanū. ¶ Item intelligere sequiť esse: ꝛ
significare intelligere. ergo modus intelligēdi sequitur mo
dum essendi: ꝛ modus significādi sequtur modū intelligē-
di: sed in re est habitudo ergo ꝛ in significando est habitu
do. ¶ Itē in hoc libro distinguit pħus nomina que dr̄r L.2.
per p̄us ꝛ posterius: ergo ꝛc̄.

Ad q̄ōnem dōm: q̄ q̄tum est ex parte vocis si-
gnificātis non est possibile voceʒ si-
gnificare vnum per p̄us ꝛ reliquum per posterius. Naʒ
significare est aliqd itellectui representare: qd̄ ergo signi
ficať ab intellectu ꝯcipiť. Sed omne qd̄ ab intellectu cō
cipiť: sub distincta ꝛ determinata rōne cōcipiť: qꝛ intelle
ctus est qdaʒ actus: ꝛ ideo qd̄ intelligit ab alio distinguit.
Omne ergo qd̄ significať sub distīcta rōne ꝛ determina-
ta significať: hoc patet. nā materia p̄ma que de se est ens
in potentia si intelligiť opʒ q̄ intelligať sub rōne distin-
cta. Et si ita sit de materia p̄ma: multo fortius hoc erit ve
rum de oī alio. Si ergo dictio analoga vel vox imponiť
diuersis: necesse est vt sub rōne distincta ꝛ determinata
eis imponať. Si ergo dictio analoga sub diuersis rōnib⁹
diuersis imponať: necesse est quātū est ex ꝑte vocis signi
ficantis: q̄ ea eq̄liter representet. vn̄ in re pōt esse analo-
gia: sed in voce significante nulla cadit p̄oritas vel poste-
rioritas. Aliqua enim est ꝓprietas que magis conuenit
vni rei q̄ alteri: sed nō est aliqua ꝓprietas que magis cō
ueniat sube vocis q̄ alii. hoc etiam patet per signum. qꝛ
Ar. in libro p̄dicamentorum vbi determinat de vocib⁹
significatiuis: nullam mētionē facit de his que in re sunt
analoga: sed solū ibi de vniuocis ꝛ equocis. Unde Boe.
dicit ibidem: q̄ cum Ar. dicat q̄ equiuoca sunt quorum
nomen est cōe: ꝛ ratio sube diuersa: q̄ sub ista diffinitione
cōprehendit que in re sunt analoga: ꝛ omne genus equo-
cationis. Unde ratio sube per ipm accipiť ibi ꝓ rōne de-
terminata quā intellectus attribuit ipsis rebus: ꝛ non ꝓ
rōne ꝓut constat ex genere ꝛ differentia. Propter qd̄ di-
co. q̄ quātū est ex pte vocis significantis: nulla cadit p̄o-
ritas vel posterioritas: licʒ res significate ad inuicem ha-
beant habitudinē. ¶ Ad p̄mā rōnem dōm. q̄ q̄tum est
ex parte vocis significātis mediuʒ non cadit inter vniuo
cum ꝛ equocū. ¶ Ad aliam rōnem dōm est: q̄ nālis ꝛ ēt
metaphisicus ipsas res cōsiderāt. Logicus aūt ꝯsiderat
res rōnis. Et ideo multa sūt vniuoca apud logicum: que
dr̄r equoca apud nālem. Nālis enim diceret. q̄ corpus
equoce dr̄ de corpore superiori ꝛ inferiori. Sʒ logicus di-
ceret q̄ de vtroqʒ diceretur vniuoce. Unde a quibuscūqʒ
pōt logicus abstrahere vnam rōneʒ cōem: dr̄r illa in illa
rōne cōi vniri vel vniuocari. Vn̄ qꝛ in corpore superiori
ꝛ inferiori contingit reperire vnam rōnem cōem: qꝛ hec
ꝛ illa corpora cōueniunt in habēdo tres dimensiones: idō
logicus dicit taʒ hec q̄ illa in illa rōne cōmuni vniri. Sʒ
qꝛ nālis applicat suam ꝯsiderationē ipsis rebus. Et alia
est natura corporis corruptibilis ꝛ corporis incorruptibi-
lis. Ideo nālis dicit. q̄ corpus dr̄ de hoc equiuoce. Et de
illo logicus etiā dicit. q̄ oēs eiusdem gn̄is spēs in suo gn̄e
vniuocanť. Sed nālis dicit. q̄ in gn̄e latent equocatiōes
multe. vnde logicus considerat res ipsas vt sub rōne ca-
dunt. Et qꝛ inter idem ꝛ diuersum nō cadit mediuʒ: ideo
logicus medium nō ponit inter equocuʒ ꝛ vniuocū. Vn̄
per hoc ad formā argumēti dōm: q̄ qꝛ p̄mus pħus consi
derat res s̄m suas qdditates. Et in re est: ita q̄ quedā res
ad inuicē hn̄t habitudineʒ: ideo dicit p̄mus pħus. q̄ ens
diciť de suba: ꝛ accńte analogice. Sed qꝛ logicus cōside-
rat res vt sub rōne cadunt: ideo dicit. q̄ ens equiuoce dr̄
de suba: ꝛ accńte. Unde Porphyrius dicit. q̄ siquis oia
entia vocet: equoce, non vniuoce nuncupabit. ¶ Sed cō
ca. de spē. tra hoc arguiť. Si enim vox que diciť analoga q̄tum est
ex pte vocis significātis: nō significaret vnum per p̄us: ꝛ
reliquū per posterius. sequereť q̄ p̄mus modus equoca
tionis: ꝛ scđus non differrēt: naʒ p̄mus modus est qn̄ ali-

qua dictio significat equalr̄ plura. Ideo dōm est. ꝙ analogia non cāt 2m modū equocationis: qꝛ ꝓprie analogia reducit̄ ad p̄mum modū equiuocationis. Unde ad p̄ris dicat̄. ꝙ translatio ꝛ transumptio a ꝓpria significatione ad impropriā per aliquā silitudinē causat 2m moduꝫ equocationis
ca.2. hoc patet. per Ar. in littera. Dicit enim ꝙ secūdus modus equocationis ꝛ amphibologie resultat ex hoc ꝙ soliti sumus sic dicere. Sicut ridere ꝓprie significat actum hoīs: ꝛ per quandā translationē floritionē vel florigerationē pratoꝝ: vnde dicerē ꝙ h̄ est scđus modus equocationis. Quicqd ridet hꝫ os: pratum ridet. ergo ꝛc̄. Unde in scđo modo nulla cadit habitudo: vn̄ si illa que in re hn̄t habitudinem ad inuicem sub diuersis rōnibus significent̄ equiuoce: q̄tum est ex p̄te vocis important̄. Unde talis analogia est reducēda ad p̄mum moduꝫ equocationis. ℂ Ad aliud dōm. ꝙ si accidens intelligit̄ vt hꝫ habitudinē ad subam: ꝛ nomen si sic sibi imponit̄ sub rōne distincta ꝛ determinata sibi imponetur: ꝛ per ꝯn̄s si idem nomen imponat̄ vtriqꝫ illa equoce representabit: vnde lꝫ p̄us sit causa esse posterius: non tn̄ oportet ꝙ p̄us sit cā quare posterius significet̄: nā posterius in re pōt eē magis: ꝛ p̄us notū intellectui: ꝛ p ꝯn̄s sibi p̄us pōt nomē imponi: vn̄ hitudo in re nō ꝯcludit nec̄ario p̄oritatē ꝛ posterioritatē in s̄mone. ℂ Ad aliud pꝫ. Qō. XVI.

Queritur vtrum terminus analogus per se positus stet solū pro mō famosiori: Et sic vr̄. nam hic est fallacia s̄m qd ad simplr̄ s̄m phꝫ: hoc est opinabile: ergo hoc est. Qō nō esset nisi ly esse in ꝯn̄te solū staret pro eē in actu. ℂ Iteꝫ Ar. cōcedit istam ꝯn̄tiaꝫ. hoc est in potētia. ergo hoc nō est. sed hoc nō esset nisi in ꝯn̄ti negatio solum negaret esse in actu. ℂ Iteꝫ Ar. 7. ethicoꝝ. dicit. ꝙ si dicat̄ incōtinēs: iaꝫ stat ly incōtinēs hic pro eo qđ excedit rectaꝫ rōnem in gustu vel in tactu. Sed si dicat̄ incōtinens ire vel lucri: iaꝫ stat ꝓ eo qđ excedit rectā rōnem in ira vel lucro: sed excedere certam rōnem in gustu vel tactu est modus famosior incontinentie: ergo ꝛc̄. ℂ Ad oppositū est Boe⁹. ꝙ si dicat̄. Hō viuit: hic stat ly homo pro hoīe picto ꝛ viuo: sed hō viuus est modus famosior: ergo ꝛc̄. ℂ Item si sic dicat̄. Quecūqꝫ expediūt bona sūt: mala expediūt: ergo ꝛc̄. paralogismus est equiuocatiōis. sed si terminus analogus per se positus staret pro modo famosiori: non esset hic aliqua duplicitas: nam maior nō esset duplex: qꝛ ponit̄ ly expedire per se: nec minor: qꝛ ꝯtrahit̄ ibi per ly mala. Si cōcedat̄ ꝙ neutra istarum ꝓpositionū est per se multiplex: hoc nō pōt stare: qꝛ paralogismi in dictione nō solum peccant cōtra sillogismuꝫ: sed cōtra ꝯtradictionē: sed in non multiplicibus saluat̄ vera ꝯtradictio: sequr ergo ꝙ hic nō eēt fallacia equocationis: si neutra p̄missarum esset multiplex. ℂ Iteꝫ Ar. in p̄mo physicoꝝ arguit sic. Si tn̄ vnuꝫ ens est: aut ergo ens illud est suba aut accn̄s: sed talis forma arguendi nō valeret nisi ens q̄tū est de se posset accipi pro suba ꝛ accn̄te. ℂ Itē dcm̄ est: ꝙ terminus analogus q̄tuꝫ est ex p̄te vocis sign̄antis vtrūqꝫ significatuꝫ rep̄ntat eq̄lr: cū ergo accn̄tale sit sibi ꝙ in orōne ponat̄: seqt̄ q̄tuꝫ est de se pro vtroqꝫ sign̄ato possit accipi: cū nullum accn̄tale p̄uiuet eēntiale. ℂ Itē si ponat̄ ꝙ aliqua vox pluribus iponat̄. s. rei ꝛ ei⁹ silitudini: vt si hō iponat̄ nāe humane ꝛ eius silitudini: volo sign̄are viuere in eē silitudini hoīs lꝫ falsoꝫ h̄ nō possuꝫ facere nisi sic dōo: hō viuit: g̃ ꝛc̄.

Ad qōnem dr̄ ꝙ analogū p se positū stat soluꝫ pro mō famosiori: nā sic vtunt̄ auctores: vt pꝫ per exēpla adducta: sed ois sign̄atio noīs dꝫ eē nota in sciā: qꝛ p rōnē sciētificā sign̄ata terminoꝝ ꝓbare non possumus. Ergo qꝛ auctores sic vtunt̄: iō ꝯcedere debemus terminū analogū sic debere accipi. ℂ Sꝫ cōtra hoc arguo sic. Si terminus analogus q dr̄ iportare multitudinē iponat̄ diuersis quero vtrū eis vna impōne iponat̄ vel diuersis impōnib⁹. Si vna: cuꝫ vna impō accipiat̄ ex vna rōne significādi ista diuersa in illa rōne vniuocabunt̄. Si diuersis impōnib⁹ cū p̄ma impō non magis imp̄mat voci q̄ꝫ scđa seqt̄ ꝙ q̄tū est ex p̄te vocis significātis eque ꝓ vtroqꝫ accipiet̄. ℂ Itē ista rn̄sio nō vadit ad qōnē: qꝛ hic nō q̄rit̄ de significato termini analogi: qꝛ eius sign̄ata debemus supponere. Sꝫ hic q̄rit̄ de mō significādi analogi: lꝫ eni nō possumus ꝓbare ꝙ hō significet nāꝫ q̄ rōcinari pōt: supposita tn̄ eius sign̄atiōe mo^m ei⁹ accipiēdi pro suis suppositis ꝓbare possumus.

Propter hoc dōꝫ. ꝙ cū terminus analogus vtrū qꝫ sign̄atū rep̄ntet tāqꝫ signū vtriusqꝫ: sit tn̄ signū vtriusqꝫ per hoc ꝙ sub determinata rōne ꝛ distincta vtriqꝫ imponit̄. Et iō ꝯcludere possumus ꝙ q̄tū est ex p̄te vocis sign̄antis vtrūqꝫ sign̄atū eq̄lr rep̄ntat: ꝛ per ꝯn̄s ꝙ pro vtrūqꝫ accipi possit. Un̄ itelligēdū ꝙ terminus analogus qn̄qꝫ plura rep̄ntat: qn̄qꝫ tn̄ vnū: lꝫ illō vnū s̄m diuersa esse in diuersis rep̄it̄. Exēplū p̄mi. Expedire sign̄at expeditionē que est in bonis: ꝛ vtilitatē que ē in malis: ꝛ ista duo in voce significāte nō se hn̄t s̄m p̄us ꝛ posterius. Silr ens sign̄at ens qđ est suba: ꝛ ens qđ est accn̄s. Et lꝫ ens qđ est accn̄s in re hēat attributioneꝫ ad subam: in voce tn̄ significāte nullā hꝫ hitudinē ad subaꝫ. Et iō oīa talia analoga hn̄t reduci ad p̄mū moduꝫ equocationis. Exēplū scđi: nā sanū sign̄at ꝓportioneꝫ caloꝝ ꝛ frōꝝ hu. siccoꝝ: ista ꝓportio in aiali reperit̄ vt in subo: ꝛ in vrina vt in signo: ꝛ in dieta vt in cōseruāte: ꝛ silr est de elemēto respectu ignis ꝛ māe p̄ᵉ. Et talia analoga reducēda sūt ad vniuocationē cū solū vnū p̄ significēt. ℂ Ad p̄mū arg^m dōm. ꝙ hic est fallacia s̄m qd ad simplr: ē opinabile: ergo est. Et cū dr̄ eē opinabile est secūdariū sign̄ū huius qđ dico eē. nego. vn̄ dico ꝙ esse in opiniōe esse nō significat: sed hoc totū esse in opinione illud itellectui representat. ℂ Ad 2m dico. ꝙ eē nō significat eē in potentia: ꝛ iō Ar. ꝯcedit illa ꝯn̄tiā: est in po^a: ergo nō est. ℂ Ad 3m dico. ꝙ icōtinēs significat excessuꝫ rōnis in gustu ꝛ tactu: ꝛ significat excessuꝫ rōnis simplr: ꝛ hoc equoce. Sed termino equoco vti possumus pro altero significato: iō hoc noīe incōtinēs vti possum⁹: ꝛ pro excessu rōnis in tactu ꝛ gustu: ꝛ pro excessu rōnis in cōi. Et qꝛ cōe: de se non accipit̄ pro aliquo determinato nisi p additū determinetur: iō incōtinēs qđ sign̄at excessum rōnis in cōi: pōt determiari ad alteꝝ eoꝝ: ita ꝙ possit accipi ꝓ excessu rōnis in ira: vel in lucro: sic dōo: incōtinēs ire vel lucri ꝛc̄.

ℂ Tertius vero quando compositum plura significat: sepatū vo simplr. vt scit seculū ꝛc̄. c. scđo. primi huius. Qō. XVII.

Queritur vtrū tertius modus equocatiōis resultet ex h̄ soluꝫ ꝙ aliqua dictio significat vnū de se: ꝛ aliud ex adiuncto: Et hoc est q̄rere vtꝝ hec sit distinguenda: laborans sanus est: Uidet̄ ꝙ nō: nā p Ar. tres sūt modi cōes equocationis ꝛ amphibologie. Et tertius modus est qn̄ dictio significat vnū de se ꝛ reliquū ex adiuncto. Cū g̃ in ista orōne: laborās sanus est: nō sit aliqd possit ꝯferre huic quod dico laborans: multitudineꝫ aliquā: seqt̄ ꝙ hec nō sit distinguenda: laborans sanus est. ℂ Itē Priscianus in magno volumine dicit in p̄ caplo.

Margin notes: i. elen^o. ca^o. 3. ibi dcꝫ. ꝛ. 2. elen^o. c. 8. ꝛ p̄mo phy^o. ꝛ de gene^e ꝛ peri^o. c. 5. — T. c. 13.

Tpa quoqȝ pticipijs accidũt:ꝙ nobis deficiũt duo ptici pia: pñs passiui: ⁊ pteritũ actiui: ↄcludens ex hoc ꝙ pticipium desinẽs in ens vel in ans nõ signat tps pteritũ. Et nihil ponit in hac orone: laborans sanus est: qđ possit ↄferre huic qđ dico laborans: aliquã multiplicitatẽ: ergo ⁊c. ¶ Itẽ multiplicitas ↄsignificatoꝝ determinari põt per adiunctũ: sȝ ergo laborans de se significet duo tpa: tñ in ista orone: laborãs sanus est: ad vnũ tps determinatur. Assumptũ pȝ: ꝑ Boe. q dicit: ꝙ si dicat. Cãna romanoꝝ sanguinẽ sorbuit plenus: iaȝ ↄbit cãna ꝑ mediate adiunctũ. ¶ Itẽ in multiplicibꝰ vtraqȝ ps ↄdictiõis põt eẽ va ſm vocẽ. sed hec ſm Ar. in lra est determinate va: sanus est nõ laborans: ⁊ hec apparet determinate falsa. Laborãs sanus est: ergo ⁊c. ¶ Ad oppoᵐ. Illa ꝑpõ est distinguẽda vt multiplex: que põt hre ſm vocẽ vtrãqȝ partẽ ↄdictionis verã: sed iste due pñt esse vere. Nõ laborãs sanus est: ⁊ laborãs sanus est: vt pȝ in lra. Dicit enĩ Ar. verũ qdeȝ sanabatur laborãs: ⁊ nõ laborãs: sanus est aũt nõ laborãs. Sed laborans nõ nũc: sed prius. ¶ Itẽ in equocatõe multiplicitas latet sub vnitate vocis incõplexe: sȝ si huic qđ dico laborãs: ↄferatur tps ex adiuncto: sequitur ꝙ tota multiplicitas equocatiõis eẽt in cõplexo: ⁊ nõ in incõplexo.

Circa istã qõneȝ duplex est opinio. Quidã dñt. ꝙ h nõ est distinguẽda. Laborãs sanus ẽ. Et qdã ꝙ sic. Et rõ pmoꝝ est illa que tacta est. s. ꝙ tres sũt modi cões ⁊c. Hec tñ est distinguẽda ſm ipsos: laborans sanabatur. Et huiꝰ rõnem ponũt ipsi: qꝛ pteritũ impfectuȝ sicut est impfecte factũ sic est impfecte pñs: vñ vbũ talis tpis ↄsignificat actũ incboatũ: sed tñ nõ totalr determinatũ: vñ de eo qui cõpleuit totalr actum scribẽdi versum: non possum dicere ꝙ scribebat vsum: ppter igitur cõuenientiã pteriti impfecti ad pñs: volunt ipsi ꝙ sanabatur ↄferat tps impfectũ huic qđ dico laborãs. ¶ Tñ cũ laborãs de se nõ ↄsignificet nisi tps pñs: hec nõ erit distinguẽda: laborãs sanus est. Et sic dicẽtes de leui rñdent ad argᵃ in ↄtrium. ¶ Ad pmũ dñt. qñ dr̃ iste. sunt vere: laborãs sanus est: ⁊ nõ laborãs sanus est ipsi negãt. ¶ Ad aliud dñt. ꝙ nihil ꝓhibet ꝙ aliqđ alteri ↄferat multiplicitatem: ⁊ tñ ꝙ ista multiplicitas solũ sit in dictione vna. Verbi grã. hec ꝓpositio. b. cõuenit esse. a. hȝ duas acceptiões ab hoc vbo cõuenit ⁊ tñ tota multiplicitas est in hoc qđ dico. b. Silr dicerẽt in ꝓposito ꝙ nihil ꝓhibet ꝙ tps cõferatur ab hoc verbo sanabatur: huic qđ dico laborans: ⁊ tñ ꝙ tota multiplicitas sit in hoc qđ dico laborãs. ¶ Sȝ cõtra. Et pmo cõtra hoc qđ dr̃ ꝙ hoc qđ dico laborãs nõ significat duplex tps. Priscianus in magno volumine dicit. ꝙ pticipiũ desinens in ans vel in ens ↄsignificat duplex tps. s. pñs ⁊ pteritũ impfectũ: ⁊ idẽ dicit in minori: ergo ⁊c. ¶ Itẽ modi signãdi absoluti ⁊ respectiui pcedũt ordinationẽ dictionis in orone: cũ sint pncipia ordinãdi dictionẽ cum dictione in orone. Et huius signũ est: nã Priscianus i magno volumine pmo determinat de mõ significãdi antequã determinet in minori de orone: nõ vr̃ ergo rõnabile ꝙ aliquis modus significãdi ↄferatur dictioni ex ordinatione eius in orone. ¶ Itẽ lȝ aliqua dictio alteri posset ↄferre aliquẽ modũ significãdi respectiuũ cũ ſm modos significandi respectiuos ad inuicẽ depẽdeãt. nõ tñ vr̃ ꝙ aliqua dictio posset alteri ↄferre aliquẽ modũ significãdi absolutũ: cũ ergo tps sit modus significãdi absolutꝰ: nõ videtur ꝙ aliqua dictio possit tps ↄferre alteri. ¶ Ad illũ qđ dr̃ de illa ↄueniẽtia inter pñs ⁊ pteritum impfectũ: veritatem hre posset si caderent ex vna parte oronis. ¶ Quid aũt sit tenendũ nõ põt bñ ꝓbari per rões demonstratiuas. Nã ista mã ꝓpinqua est impositionibus nominũ in quibus non est ratio querenda.

Verũtamen põt dici ad pñs: ꝙ hec ẽ distinguẽda. Laborãs sanus est: ex eo ꝙ laborãs põt accipi pro laborãte nũc ⁊ prius. Et ad hoc multuȝ facit qđ dicit Priscianus. s. ꝙ pticipium ↄsignificat duo tpa. Propter hoc dico. ꝙ tertius modus equocationis est ex hoc ꝙ dictio de se ↄsignat plura: ⁊ nõ ex adiuncto. ¶ Ad pmũ argũᵐ dõm: ꝙ tñ duo sunt modi cões: ⁊ tertius modus nõ est cõis: sed amphibologie appropriatur. Et isto mõ loquẽdi vtitur Ar. in lib. 2. de aia: vbi distinguit sensibilia ꝓpa ⁊ cõia. Et dicit qnqȝ sunt sensibilia cõia. s. motus qes numerꝰ: magnitudo ⁊ figura. Et tñ ista nõ sunt cõia cuilibet sensui: sȝ qdã sic ⁊ qdã nõ. Numerꝰ enĩ odoratui nõ ↄuenit. ¶ Ad aliud dõȝ. ꝙ duo pticipia nobis deficiũt. s. pñs passiui ⁊ pteritũ actiui: qđ circũloquimur sic dõo. Sum q legi: sed hoc nõ intelligit de pterito impfecto. ¶ Ad 3ᵐ dõm. ꝙ illđ argumẽtũ est cõe: vtriqȝ parti. Nam qdaȝ sunt modi significãdi respectiui: ⁊ qdã absoluti: mõ multiplex in modis significandi respectiuis põt determinari ꝑ mediate adiunctum. Et hoc intelligit Boeꝰ. Sed tps est modus significãdi absolutus: ⁊ iõ nõ opȝ ꝙ per mediatuȝ determinetur. ¶ Ad 4ᵐ dõm. ꝙ iste due ꝓpões vere sunt: nõ laborãs sanus est. Et adiungo sicut pꝰus: laborãs nõ nũc: sȝ prius. Itẽ ad pncipale ꝙ nõ sit distinguẽda ꝓbatio: qꝛ qñcũqȝ est multiplicitas in termino absolute: Ar. in manifestãdo exempla eẽ ad ꝓpositio semꝑ manifestat vbi est multiplicitas absolute esse distinguẽdũ. Dicit enĩ ꝙ expedire est duplex. Sed in manifestãdo exẽpla iuxta tertium modũ equocationis non manifestat multiplicitatẽ in aliquo termino absolute. Dicit enĩ laborantẽ quẽlȝ facere vel pati: nõ tñ vnũ significat. vr̃ ergo ꝙ multiplicitas fuerit in toto: ⁊ nõ in ista pticula laborãs. Dico ꝙ Ar. hãc multiplicitatẽ manifestãs tertij modi equocationis dicit hoc totũ: laborãtẽ qdlibet facere vel pati multa signare: vt designet hũc modũ accipi penes ↄsignata dictionũ: que qdẽ sunt modi signãdi q modi signãdi dictioni insũt vt in orone ordinetur. Quilibȝ enĩ modus signãdi iest dictioni vt ordinationeȝ hȝ: cũ lȝ modi respectiui sint pnᵐ ordinãdi dictionem cũ alia. Et lȝ tps nõ sit pnᵐ ordinãdi dictionẽ cũ dictiõe. s. appoᵐ cũ supposito: est tñ mẽsura actus qui ab eo egreditur.

¶ Secundum amphibologiaȝ tales velle me accipere pugnãtes. Et putas ꝙ quis scit hoc scit ⁊ c. c. ij. primi hꝰ.

Qõ. XVIII.

Circa amphibologiã pmo qrit verũ vnitas vocis complexe sit sufficiens pnᵐ distinguendi amphibologiã ab equocatione: Qꝛ nõ vr̃. qꝛ cõplexuȝ ⁊ incõplexuȝ solum differũt mãliter: sed diuersitas in mã nõ concludit diuersitatẽ in forma. Sȝ loci sophistici distinguuntur ſm spẽȝ: ergo per ↄplexũ ⁊ incõplexuȝ solũ nõ distinguũtur. ¶ Itẽ cõplexuȝ ⁊ incõplexuȝ differũt sicut pars ⁊ totũ: sed ps ⁊ totũ nõ distinguntur spẽ: qꝛ que distinguntur spẽ totalr sunt diuersa: sed pars ⁊ totũ totaliter nõ sunt diuersa: ergo ⁊c. ¶ Ad oppoᵐ. Equocatio ⁊ amphibologia differũt sicut dictio ⁊ oratio: sed dictio ⁊ oratio differunt ꝑ complexuȝ ⁊ incõplexum: ergo ⁊c.

Qõ. XIX.

Circa hoc querit verũ diuersa ratio cõstruendi requiratur ad amphibologiam: Qꝛ sic vr̃: qꝛ oẽs paralogismi eiusdem fallacie dñt hre vnũ pncipiuȝ nõ existẽtie sicut vnũ pncipiũ apparẽtie: sed oĩs paralogismi huius fallacie nõ hñt aliud pncipiũ nõ existẽtie qȝ diuersam rõnem cõ

struendi: ergo diuersa ratio cõstruẽdi ad amphibologiã requirit. ¶ Si dicat ꝙ oẽs loci huius fallacie hñt vnã cã3 cõem nõ exñtie. s. diuersitatẽ sentẽtie: ꝛ ꝑ ꝯñs ꝙ illud assumptũ est falsum qñ accipitur ꝙ aliqui paralogismi hñt diuersam rõnem cõstruẽdi pro nõ exñtia. ¶ Contra. In aliquibus paralogismis huius fallacie diuersitas sententie resultat ex diuersitate cõstructionis sicut est cã: mõ vnus effectus fm rõnẽ. vna est cã fz rõnẽ. Cũ ḡ diuersitas sententie in oĩbus paralogismis huius loci reperiat: ꝛ in aliquibus vt planũ est resultet ex diuersitate cõstructionis: vr ꝙ diuersa rõ cõstruẽdi requirat ad amphibologiã. ¶ Itẽ in orone amphibologica tria requirunt. s. vox: significatus: ꝛ modi significãdi dictionũ. Sed diuersitas sentẽtie non resultat ex voce: q2 vox manet eadẽ. Nec ex diuersitate significati. Nam hec ꝑ se requirit ad equocationez. Ops ḡ ꝙ diuersitas sentẽtie in amphibologia resultet ex diuersitate modoꝝ significandi dictionũ q̃ causat diuersitatẽ ꝯstructionis. ¶ Itẽ hoc pz ꝑ signũ: q2 Ar. instruens nos circa istã fallaciam: nõ ponit aliquẽ paralogismũ: quin in eo cõtingat repire diuersitatẽ cõstructionis. ¶ Ad oppositum. Qñcũq3 duo sic se hñt ad inuicẽ ꝙ ꝯtingit reperire vnũ sine altero: vnũ nõ est de rõne alterius lz eꝯ. Qz eniz ꝯtingit repire aĩal sine hoĩe: ideo homo nõ est de ratione aĩalis lz econuerso. Sed ꝯtingit reperire amphibologiaz sine diuersa ratione construendi: vt patet hic. Litus aratur: ergo ꝛc̃.

Ad primam qõnem dicendũ ꝙ vnitas vocis complexe fm mãm ꝛ formam est sufficiẽs pn̈m distinguẽdi amphibologiã a quolz alio loco sophistico in dictione ꝛ extra. Per hoc enim ꝙ eius apparentia accipit ex parte vocis: distinguit a locis extra dictionem. Et per hoc ꝙ dicitur fm mãm ꝛ formam: distinguit a cõpone ꝛ diuisione ꝛ accentu. Et per hoc ꝙ est ibi vera multiplicitas: distinguitur a figura dictionis: ad quam non exigitur nisi vnitas fantastica. Per hoc ꝙ dicitur vocis complexe: ab equiuocatione distinguitur. Est enim complexum sufficiens principiũ distinguẽdi ipsam amphibologiã ab equocatione. Nam diuersitas aliquorum fm spẽm: puenit ex diuersitate mãe ꝛ forme: Sz cõplexum ꝛ incõplexum differũt ex parte mãe ꝛ forme: ḡ loci qui accipiunt fm complexuz ꝛ incõplexũ differũt spẽ. Qz aũt complexum ꝛ incõplexum differant ex parte materie hoc patet per simile. Nam alia est mã ꝓpria ipsius lapidis ꝛ ipsius domus. Similr alia est materia cõplexi ꝛ incomplexi. Propria materia aũt complexi sunt dictiones per se significatiue. Sed materia incõplexi sunt syllabe ꝛ littere non per se significatiue. Differunt etiã ex parte forme. Nam forma cõplexi consistit in vnione dictionũ que per se significant. ¶ Sed forma incõplexi consistit in vnione litteraꝝ ꝛ syllabaꝝ que per se nõ sunt significatiue. Differunt ḡ ex parte mãe ꝛ forme. ḡ ꝛc̃. ¶ Ad primam argumentũ dicendum ꝙ cõplexum ꝛ incõplexum magis differunt q̃ fm mãm: q2 fm formam vt dictũ est. ¶ Ad scdm dicendum ꝙ duplex est totum. s. homogeneum ꝛ etherogeneum. In toto aũt primo mõ dicto est idẽ nomen totius ꝛ partis. Quelibet eniz pars ignis est ignis ꝛ quelibet pars carnis est caro. Et ideo in toto homogeneo pars non differt a toto spẽ. In toto aũt scdo mõ dicto nomen totius non conuenit cuilibet parti: quelibet enim pars hominis non est homo. Et sicut duplex est totuz sic duplex est pars. s. homogenea ꝛ etherogenea. pars autem primo mõ dicta non differt a suo toto specie. Sed secũdo modo dicta potest dupliciter considerari. Aut vt est per formam totius. Et adhuc talis pars a suo toto non differt specie. Aut vt est quoddam compositum in se habens eẽ distinctũ ab esse totius. Et talis pars potest differre a suo toto specie. Et sic intelligimus amphibologiam accipi ex parte vocis complexe ꝛ equiuocationem ex parte vocis incomplexe: prout. s. incomplexum habet esse distinctum a complexo.

Ad aliam qõnem dicendũ ꝙ ad amphibologiam sicut ad quemlibet alium locuz sophisticum duo requirunt. s. apparentia ꝛ nõ existentia. Si enim aliqd appareat ꝛ simul cum hoc existat: deceptionẽ non causat. Similiter si aliqd non existat nec apparẽtiaz habeat: nullam causabit fallaciam. ¶ Sed sciendum ꝙ duplex est multiplicitas. in dictione ꝛ extra dictionez. In dictione est triplex multiplicitas. s. actualis: potentialis: ꝛ fantastica. Actualis multiplicitas est: qñ est ibi identitas vocis fm mãm ꝛ formam que est prolatio. Potentialis est quando est ibi identitas vocis fm materiam ꝛ nõ fm formam. Fantastica est quando aliqua dictio vnum significat: sed propter silem figurationem videtur aliquid aliud significare. Nam omnis multiplicitas aut est vera: aut non vera. Si non vera: tunc ibi est figura dictionis. Si est vera multiplicitas: aut ibi est identitas vocis fm mãm ꝛ formam aut fm mãm tñ. Si fm mãm tñ: aut hoc erit in voce complexa: ꝛ tunc habemus cõpõnem ꝛ diuisionem. Si in voce incõplexa: tunc habemus accentum. Si sit identitas fm mãm ꝛ formam: ꝛ ista identitas sit in voce complexa sic est amphibologia. Si in voce incomplexa: sic est equiuocatio. Nunc videndum est vtruz ad amphibologiam requirat diuersitas constructionis. Et dicendum ꝙ cum amphibologia opet actualẽ multiplicitatẽ que puenit ex diuersitate sentẽtie. Diuersitas autẽ sententie haberi potest sine diuersa ratione construendi. Cõcludendum est ergo ꝙ ad amphibologiam nõ requirit diuersitas cõstructionis. Qz aũt diuersitas sententie non semper pueniat ex diuersitate ꝯstructionis: hoc pz. Naz inter ꝯstructibilia que tñ vno mõ cõstruunt ad inuicem põt esse diuersitas sentẽtie: q2 inter illa põt eẽ diuersitas habitudinis: ꝛ ex diuersitate habitudinis sequitur diuersitas sentẽtie. Uerbi grã: si dicat liber Ar. Hic potest eẽ habitudo efficientis ad effectũ: vt sit sensus: liber est Aristotelis vt efficiẽtis. Uel potest esse habitudo possessi ad possidentem: vt sit sensus: liber est Aristotelis vt possidẽtis. Similiter aliqua oratio potest significare aliquez cõceptum: ita ꝙ partes illius orationis significẽt partes cõceptus vt si dicatur Litus aratur. Hec enim oratio significet scissionem littoris: ꝛ partes orõnis significãt partes illius conceptus. Et ista orõ absq3 diuersa ratione cõstruendi põt trãsferri ad significandũ annihilationẽ tpis. .10. c. z.
Et hoc ꝓpter aliquam silitudinẽ: nam oẽs trãsferentes fm aliquam silitudinẽ trãsferunt. ¶ Ad primuz argumentum dicendũ ꝙ oẽs paralogismi istius loci hñt vnũ pncipium cõe nõ exñtie. s. diuersitatẽ sententie cui erit multotiens annectit diuersa rõ construendi. ¶ Ad rationem in contrarium cum dicitur. Unus effectus ꝛc̃. Dicenduz ꝙ ista propositio non est generaliter vera. Nam sanitas potest induci a natura ꝛ per artem. Et quedam animalia eiusdem speciei possunt generari per putrefactionem ꝛ per propagationem. Unde licet diuersitas cõstructionis quandoq3 fuerit causa diuersitatis sententie: hoc tamen non concludit ꝙ vbicunq3 fuerit diuersitas sententie: ꝙ ibi fuerit diuersitas cõstructionis. ¶ Ad aliud pncipale dicendum ꝙ si penes nullam istorum accidat diuersitas: adhuc põt tota oratio complexa diuersa significare. Sicut patet in ista orone multiplici fm cõpõnez ꝛ diuisionem. Possibile est sedẽtẽ ambulare. Eadez enim significata ꝛ eũdez modũ significandi habz ista oratio in

sensu cōposito ⁊ diuiso. Et silr vt videt̄ potest esse in amphibologia. Sed illud non soluit:nam modus pferendi ɔiunctim vel diuisim:est modus pferendi siue significandi ipsius complexi inquātū tale est. Et ideo in cōpōne ⁊ diuisione accidit diuersitas sententie pptertales modos significādi:sed in amphibologia non sunt tales modi significādi: ppter qđ vr̄ φ in amphibologia resultet diuersitas sentētie ex diuersitate modi significādi dictionum. Et dicēdū est nūc ad rōnez φ in amphibologia qñqꝫ ex diuersa rōne cōstruēdi resultat diuersitas sententie. Uel saltim diuersitati sentētie annectit̄ diuersa rō cōstruēdi. Qñqꝫ aūt in amphibologia diuersitas sententie resultat: eo φ tota oṙo trāsfert̄ a ppa significatiōe ad iproprią vt si sic dicat̄. Litus arat̄. ¶ Ad vltimū dicēdum φ Ar. sufficiēter instruxit nos q̄tū ad hoc φ p se reqrit̄ ad amphibologiā:qꝛ ad illā reqrit̄ vnitas vocis s꜡ māꝫ ⁊ formā:⁊ diuersitas snīe. Et q̄tū ad hec duo sufficiēter istruxit nos:sed qꝛ diuersitati sentētie accidit diuersa rō ɔstruendi:ideo Ar. ponit tales paralogismos.

¶ Putas est tacentē dicere. duplex eniꝫ est tacētē dicere: ⁊ hunc dicere ⁊ que dicunt̄. ca. ij. primi huius.

Questio. XX.

Queritur supposito φ in aliquo paralogismo repiat̄ diuersitas cōstructionis: vtꝝ talis oṙo sub vno actu pferēdi possit multa significare:- Et vr̄ φ nō. Nam ad hoc φ ista oṙo. Pugnātes vellē me accipe: repńtet diuersos sensus:necesse est φ ibi sit diuersitas ɔstructionis. S꜡ ad diuersitatē cōstructiōis seqt̄ diuersitas plationis. Nam s꜡m φ ly me ad diuersitatem cōstructiōis seqt̄ cōstruit̄ a parte añ:est vna platio. Et s꜡ φ cōstruit̄ a pte post est alia:sub vno ḡ actu platiōis non pōt multa significare. ¶ Itē s꜡ φ ly me ɔstruit̄ a parte ante: necesse est intelligere modū significādi a parte ante: ⁊ p ɔñs necesse est itelligere vocē ipsam a pte ante: qꝛ modi significandi non sunt sine voce. Silr s꜡ φ ly me cōstruit̄ a pte post:necesse ē itelligere modū significādi a pte post: ⁊ ipsam vocē:sed vnico actu pferēdi non pōt intelligi ly me a pte ante ⁊ a parte post:ergo ⁊c̄. ¶ Itē ɔstructio est cōgrua dictionū ordinatio. Sed in hoc dicto: Uellē me accipe pugnātes:est tm̄ vnica dictionum ordinatio:ḡ tm̄ vna ɔstructio. ¶ Ad oppositū. Ar. dicit istā oṙonem esse distinguēdā. Cōtingit tacētē dicere:s꜡ hoc nō eēt nisi ista oṙo vnico actu pferēdi diuersa significaret. ¶ Item nisi ita eēt:actualis multiplicitas non differret a potētiali: qꝛ pro tāto dicimus aliquam ppōnem esse multiplicē s꜡m cōpōnē ⁊ diuisionē:quia talis oṙo diuersis plationibus ad diuersos sensus determinat̄. l. elēch°. c. z.

Ad qōnem dicēdū φ cū amphibologia operet̄ actualē multiplicitatē s꜡m Alexandrū:necesse est amphibologicā oṙonē sub vno actu pferēdi diuersos sensus repńtare. Et rō huius est. Qꝛ noīa ⁊ vba transposita hñt eadē significata:⁊ eūdē modū significādi:cum significata ⁊ modi significādi sint eēntialia dictioni. Sed trāspositio est sibi accñtalis: inter noīa enim que tm̄ vno mō ɔstruunt̄:manifestū est φ trāspositio nō diuersificat cōstructionē:qꝛ nō diuersificat modos significādi dictionū:qui sunt pricipia ɔstruēdi. Idem eniꝫ est dicere. Pelei filius ⁊ filius pelei. ¶ Ulterius ista oratio. Pugnātes vellem me accipe:sub isto actu pferendi actu repńtat hūc sensum. Uellē accipe pugnātes. Et ista oṙo pugnātes vellē accipe me:actu repńtat hūc sensuꝫ. Uellē φ pugnātes accipe me. Cū ergo noīa ⁊ verba trāsposita idē significēt. oṙo pmo mō plata repńtabit actu s꜡m sensum:⁊ scđo modo plata pmuꝫ sensuꝫ. Ista ergo oratio: pugnantes vellem accipe me:sub vno actu pferendi repńtat actu diuersos sensus. Et hoc satis seqt̄ ex hoc φ actualē multiplicitatē opat̄. ¶ Ad primuꝫ argumētū: cōcedo maiorem:sed cū dicit̄ in minori: φ ad diuersitatē ɔstructionis sequit̄ diuersitas plationis. Nego:qꝛ modi significādi sunt cāe ɔstructionum qui manēt in terminis trāspositis. ¶ Ad aliud dicendū:cum dr̄ pugnātes vellē me me accipe:φ ad hoc φ habeat̄ iste sensus. s. φ vellem accipe pugnātes:necesse est intelligi ly me cōstrui a pte ante de ly accipe:ita φ eius depēdentiā a pte ante termiet: qꝛ ɔstrui a parte ante nihil aliud est. q̄ꝫ φ modi significādi dictionis corńdeant modis significandi ipsius verbi: qui debent̄ ei p comparationē quam h꜡ ad substantiā:a qua actus egredit̄ a parte ante. Et similr construi a parte post nihil aliud est q̄ꝫ φ modi significandi dictiōis correspondeant modis significādi ipsius verbi:qui ei debētur p cōparationē ad subam:a qua actus egredit̄ a parte post. Unde modi significandi dictionis possunt hr̄e correspōdētiā cum modis significādi verbi:qui ei debent̄ p cōparationem ad subam:a qua actus egredit̄. Unde congruitas oṙonis resultat ex correspōdētia modoꝝ significādi:⁊ non ex ordinatione eorum nisi per accidens. Unde pōt intelligi aliqua dictio construi a parte ante:l꜡ vox a parte ante non ordinetur. Et cuꝫ dicit̄ vlterius φ si modi significandi eius quod est ly me:intelligunt̄ a parte ante:necesse est vocem intelligi a parte ante. Uerum est s꜡ correspondentiā. Unde ad hoc φ ly me cōstruat̄ a parte ante vel a parte post sufficit correspōdentia in modis significandi. nec oportet φ aliud vocalr itelligat̄ φ ibi est pferre a parte ante vel post. vnde ista oratio: pugnantes vellem me accipe:sub vno actu pferendi diuersos sensus representat siue ly me vocaliter pferatur a parte ante vl̄ post. ¶ Ad vltimum dicendum φ hec ɔsequentia nō valet. Tm̄ est vna ordinatio dictionum: ergo tm̄ vna constructio.

Questio. XXI.

Queritur vtrum oratio multiplex s꜡m amphibologiam vno modo plata: sit multiplex quocūqꝫ mō pferat̄:- Et φ sic vr̄. Quia cā in actu ⁊ effectus in actu simul sunt ⁊ non sunt ex q̄nto meta°. Sed modi significādi sunt cause diuersitatis ɔstructionis. Et modi significādi manēt idem quocūqꝫ mō pferat̄: ergo ⁊c̄. t. c. 3. idē z. phy.
¶ Itē noīa ⁊ verba trāsposita idem significāt: quocūqꝫ ergo modo trāsponant̄ termini:nō auferunt multiplicitatem a ppositione:ergo ⁊c̄. ¶ Item si determinata platio determinaret oṙonem multiplicem ad alterum eius sensum: actualis multiplicitas a potentiali non differret. t. c. 37. z. pi^m c. i.
ɔñtia patet:qꝛ oṙo multiplex s꜡m potentialē multiplicitatem ad alterum sensum determinari pōt per determinatam plationeꝫ. ¶ Ad oppositū. Nisi determinata platio determinaret oṙonē amphibologicā ad alterum sensum nulla habitudo sillogistica esset sine multiplicitate. Et vlr: vbicūqꝫ hoc verbum est:predicaret̄ tertiū adiacens: talis oṙo eēt distinguenda. ⁊ sic tūc hec esset distinguēda: hō est aīal. ¶ Itē oṙones impfecte eēnt simplr perfecte. Hec enim eēt pfecta: albus est hō. Et silr oṙo incongrua esset cōgrua simplr: vt hec mulier est vir alba. Itē Ar. dicit in pmo huius. φ in elēcho cōcludēte hanc ɔclusionez ɔtingit tacētē dicere. est multiplicitas in ɔdictione ⁊ non in sillogismo. sed ɔclusio seqt̄ ex istis pmissis. quicqd ɔtingit esse album ɔtingit dicere. Tacentē ɔtingit esse albū: ergo tacentē ɔtingit dicere:maior non est multiplex: qꝛ tūc esset pctm̄ in sillo ⁊ nō in ɔdictione solū nec per eandē rōnem minor. hoc nō eēt nisi determinata platio de- c. 5.

Margin, left column: z. pi^m. c. i. (beside "di diuersos sensus repńtare")

terminaret orõnẽ amphibologicã ad alteꝝ sensum.

Circa istam qõnẽ est duplex opinio. Quidam dicũt q̧ orõ multiplex ſm amphibologiã vno mõ ꝓlata est multiplex quocũq̧ alio mõ ꝓferatᷣ. Unñ isti dicũt istã orõnẽ esse distinguẽdã: hõ est aial. ¶ Alia opinio est q̧ orõ amphibologica nõ est alia q̃ illa que sub eodẽ actu ꝓferendi multa significat vt in hac. Isti asini sunt episcopi. Neutra istaꝝ opinionum est vera simplr. Prima enim ponit tantã indeterminationẽ in sermone: q̧ vix hõ posset: vbi hoc verbũ est predicatur tertium adiacens: ꝯceptũ determinatũ audienti exprimere: ergo ꝓpter finẽ sermonis nõ debemus ponere indeterminationẽ tãtã in sermone. Scða opinio ponit multas orõnes multiplices ſm amphibologiam non esse distinguendas. qꝛ si dicatur: pugnantes vellem me accipere. planũ est q̧ ly me ⁊ ly pugnãtes ſꝫ hũc situm nõ possent pluribus modis ꝯstrui: cũ q̧ ordo ꝯceptuũ correspondeat ordinationi dictionum.

Propter hec dicẽdum q̧ orõ multiplex ſm amphibologiã cuꝫ opeᷣ actualẽ multiplicitatẽ vno actu ꝓferẽdi: multos sensus repñtat. Tñ orõ multiplex ſm amphibologiã vno mõ ꝓlata nõ est multiplex quocũq̧ alio mõ ꝓferatur. Et huius rõ est. Nam penes p̃mũ modũ amphibologie prouenit multiplicitas ex diuersitate ꝯstructionis actualis ⁊ nõ potẽtialis. Sed cã diuersitatis actualis ꝯstructionis non est q̧ dictiones habeant modos significandi: ſm quos sunt adinuicẽ ꝯstructibiles. Nec cã p̃cisa est q̧ dictiones in ordinatione sint sibi ꝓxime. Sed cã diuersitatis actualis ꝯstructionis est q̧ modus significandi: dictionis fuerit mutuo depẽdens. Ita q̧ dependentia ex vtraq̧ parte dictionũ fuerit mutua. Unñ si dicaᷣ: hõ aial est. Hec orõ est distinguẽda eo q̧ modus significãdi huius verbi dependens est. Et hoc qð dico hõ rõne qualitatis põt istam dependentiã terminare. ⁊ hoc qð dico aial. Sed si dicaᷣ: hõ est aial: hec orõ nõ nõ est distinguẽda. Nam modi significandi non sunt hic mutuo dependentes: qꝛ dependentia de ly est: a parte ante ⁊ a parte post sufficienter terminaᷣ. ¶ Est tamen itelligendum q̧ lꝫ determinata ꝓlatio determinet orationẽ multiplicem ſm actualem multiplicitatem ⁊ potentialẽ: sicut accidit in cõpõne ⁊ diuisione: vna tñ multiplicitas ab alia differt. Nã determiata ꝓlatio orõnis multiplicis ſm potentialem multiplicitatem pũctuando ad alteruꝫ sensum põt ipsam determinare: manente semper eodem ordine vocum. Sed determinata ꝓlatio manente eodẽ ordine vocum pũctuando non determinat orõnem multiplicem ſm actualem multiplicitatem ad alteꝝ sensum: sed ipsa transpositio terminoꝝ. Si enim dicaᷣ. Pugnantes vellẽ me accipe: ly pugnantes ⁊c̃. non per pũctuationẽ ad alterum sensum põt determinari. ¶ Ad p̃muꝫ dicenduꝫ q̧ causa diuersitatis actualis constructionis non est q̧ dictiones habeant modos significãdi ſm quos sũt ad inuicem constructibiles: sed ad diuersitatem actualis ꝯstructionis reqꝛiᷣ q̧ illi modi sint dependẽtes: vt dictũ est. ¶ Ad aliud cum dᷣ noĩa ⁊ vba ⁊c̃. dicendum q̧ veꝝ est: non tñ in orõne multiplici. Et huius signuꝫ est q̧ Arꝫ. ꝓbat istam ꝓpositionem per ꝯtradictionem. ⁊ in multiplicibus non est ꝯ̃dictio. Quid autem sit dicenduꝫ ad tertium patet in positione. ¶ Ad argumenta in oppositũ ad primum patet ex dictis. ¶ Ad 2m dõm q̧ hec est imperfecta: albus est homo. Et si dicaᷣ q̧ ly albus põt ꝯstrui a parte post. Dicenduꝫ est q̧ dependentia verbi a p̃te post sufficienter determinatur: ⁊ ideo non opꝫ q̧ a parte post ꝯstruaᷣ. ¶ Ad aliud dicendum q̧ hec est incõgrua. Mulier est vir alba: qꝛ eius dependentia ꝑ hoc q̧ dico vir determinatur. nec mulier ad ly alba in tali situ ergo dependet. ¶ Ad vltimum dicendum q̧ hec ꝯclusio: ꝯtingit tacentẽ dicere. ex nõ multiplicibus põt sequi sic. ꝯtingit q̧ sortes dicat: sortes est tacens ⁊c̃.

¶ **Tertius vero quando compositũ plura significat ⁊c̃. ca. ij. primi huius. Qõ. XXII.**

Queritur circa tertiũ modum amphibologie: vtrum hec sit distinguenda ſm tertium modum amphibologie: scit seculum: Et videtur q̧ non: qꝛ hec oratio est imperfecta in altero sensu. Ut constructio ly seculum a parte post: qꝛ tunc deficit suppositũ. ¶ Ad oppositum est Arꝫ. qui dicit q̧ hic est tertius modus amphibologie: scit seculum. i.ele^o. c.z.

Ad istam qõnem dicunt quidaꝫ q̧ hec est distinguẽda ſm tertium modum: scit seculũ. Et dicunt q̧ tertius modus amphibologie est: qñ oratio per se solum significat vnum. iuncta aũt alteri plura. Sꝫ si hoc pronomen hoc: iungaᷣ isti orõni: hec oratio primo significabit plura: vt si dicatur. Hoc scit seculum: tunc significatur q̧ seculum habeat scientiam alterius: vel q̧ alteꝝ habeat scientiam seculi. Et q̧ sic debeat intelligi ⁊ assignari tertius modus hoc. dicunt ipsi: patet per litterã Arꝫ. qꝛ tertius modus est ſm ipsum qñ oratio per se significat vnum: iuncta autem alteri plura. ¶ Ulterius assignant differentiam inter primum modum ⁊ tertium: qꝛ primus modus est quando oratio significat plura p̃mo: si ab illa orõne auferaᷣ aliqua eius pars: adhuc significãbit plura. vt patet in ista. Pugnantes vellem me accipe. eo.c. Sed tertius modus est: quando ablato aliquo: residuũ non significat plura: vt patet in ista orõne: hoc scit seculũ. Auferaᷣ ly hoc: ⁊ residuũ non significat plura. ¶ Sed contra arguo triplr. Primo q̧ ista oratio quam ipsi ponunt multiplicem non sit multiplex: qꝛ in primo ⁊ tertio mõ amphibologie resultat diuersitas sententie ex diuersitate constructionis actualis. Sed diuersitas ꝯstructionis actualis resultat ex hoc q̧ modi significandi fiũt ad inuicem dependentes: sed dependentia huius verbi scit: sufficienter terminaᷣ a parte ante ⁊ a parte post. Uidetur ergo q̧ hec non sit multiplex hoc scit seculum. ¶ Itẽ dato q̧ hec sit distinguenda: ostendo q̧ nõ sit distinguenda ſm tertium modum. Primo per litteram Arꝫ. qꝛ ipse dicit: q̧ tertius modus amphibologie est: quando oratio ꝑ se significat vnũ: iuncta tamen alteri significat plura: vt scit seculum. Nam vtrunq̧ ⁊ scire ⁊ seculum si contingat per se dicere: vnum quidem significat: ambo autem plura. Si ergo hoc qð dico ambo: includit coniunctiꝫ: ⁊ hoc qð dico vtrũq̧ significat diuisiꝫ. videᷣ q̧ ista orõ. scit seculũ. non cõiuncta alteri debeat plura significare. ¶ Itẽ multiplicitas amphibologie ſm tertium modum prouenit ex hoc q̧ eadem oratio ſm materiam ⁊ modum pronunciandi significat plura alteri adiuncta: illa ergo orõ que primo significat plura p̃ncipalr nõ est amphibologica ſm tertiũ mõ. Sed hec: ħ scit seculum est hõ. ergo ⁊c̃. Probatio minoris: qꝛ ista orõ non indiget aliquo vt sit pluriũ significatiua: ergo ista orõ primo plura significat. ¶ Item q̧ differentia assignata inter primum moduꝫ ⁊ tertium nõ valeat. ꝓbatio per simile in equocatiõe. qꝛ ad ad hoc q̧ orõ sit multiplex ſꝫ equocationẽ: ⁊ ħ p̃mo mõ nõ reqꝛiᷣ q̧ ibi ponanᷣ plures termini equoci. hec enim est distinguẽda ſꝫ p̃mũ moduꝫ. Canis currit. sicut ⁊ hec. canis expedit. ergo ad hoc q̧ orõ sit multiplex ſm p̃muꝫ modũ amphibologie: nõ opꝫ q̧ ablato aliquo remaneat multiplicitas in ꝓpõne residua.

Ad qõnẽ ergo dicẽdum q̄ hec est multiplex fm tertiũ modũ: scit seculũ. Sz itelligẽdũ q̄ tertius modus amphibologie est: qñ oro de se solũ significat vnũ: ipsa tñ iũcta alteri significat plura p Ar. in littera: nõ tñ sic intelligẽdo q̄ multiplicitas sit in toto aggregato p̄mo sicut ponit alia positio: sed tota multiplicitas est in ista pticula: scit seculũ: vt tñ ad aliud referi: sicut ẽ in ista ppõne. b. ↄtingit eẽ. a. Huic eniz qđ est. b. attribuũtur due acceptiões: ⁊ nõ ipsi ppõni. Nec etiam ipsi. b. absolute ↄsiderato: sed ipsi. b. vt stat sub tali p̄dicato. silr in pposito. Nam hec oro: scit seculũ: de se seculũ: de se soluz significat vnũ: iũcta tñ alteri plura significat: vt si dicat: Sortes si est sapiẽs: scit seculũ: hoc ↄñs scit seculum: est distinguẽdũ. Ex eo q̄ ly seculũ: põt ↄstrui a pte post de ly scit. Et tũc est sensus. Si sortes est sapiẽs ipse hz sciẽtiam de seculo: ⁊ sic est ppõ vera. Si ly seculũ ↄstruat a parte ante de ly scit: tunc est ppõ falsa: sub hoc sensu. Si sortes est sapiẽs: seculum hz sciam ⁊c. ¶ Ulterius est intelligẽdũ q̄ drĩa est inter tertiũ modũ amphibologie ⁊ p̄mũ: q2 p̄mus est qñ oro p̄mo ⁊ p̄ncipalr plura significat. Terti⁹ aũt modus est: qñ oro significat plura: vt ad aliud hẽat relationẽ. Unñ dicerẽ q̄ hic est p̄mus modus amphibologie: hoc scit seculum: q2 hec oro p̄mo ⁊ p̄ncipalr plura significat: sed h̄ est tertius modus: scit seculũ: q2 ista oro de se nõ significat nisi vnũ: ⁊ ista adiũcta alteri plura significat. Ita q̄ tota multiplicitas sit in ista particula: scit seculũ: ptꝫ alteri adiungit. ¶ Per hec ad rõnẽ p̄ncipalẽ: cũ dr̃ q̄ huic orõni: scit seculũ: deficiet suppositũ. Si ly seculũ cõstruat a pte post. Dicẽdũ q̄ hec oro suppositũ potest hre ex illo cui adiũgit. ¶ Sz ↄ̄ hec arguo triplr. P̄rimo sic. Multiplicitas actualis in orone non resultat nisi ex ↄiũctione partiuz ipsius oronis. Sed ex nulla coniũctione partiũ istius oronis. Scit seculũ. resultat diuersa sentẽtia: q2 vtrũq3 de se vnũ solum significat: ergo hec oro. Scit seculũ: nõ est multiplex fm amphibologiã. Et ↄfirmat rõ. Iste intellectus. Sortes scit seculũ. qui debet esse alter sensus ex ↄiunctione istaꝝ partium haberi nõ põt. ¶ Sed forte dicet q̄ hec rõ solum ↄcludit q̄ hic nõ sit p̄mus modus amphibologie. Scit seculum: q2 primus modus amphibologie est: quando diuersitas sentẽtie resultat ex coniunctione partium oronis. Sed tertius modus est qñ oro de se significat vnũ: ⁊ ipsa iuncta alteri significat plura. Unñ q̄ h̄ nõ sit p̄mus modus amphibologie ↄcludit rõ. ¶ Cõtra. Hec oro nõ hz significatum nec modũ significandi nisi ex partibus: qđ ergo partibus nõ confert significatũ: nec modũ significandi nõ faciet oronem plura significare. Sed tale adiũctũ non confert partibus significatum nec modũ significandi. ergo hec oro. Scit seculũ: non significat plura ex adiunctione aliqua. ¶ Sz dicẽdũ est ad rõnem q̄ in partibus oronis per se accepte: sunt modi significandi fm quos ipse ad inuicem diuersimode pñt construi. In hoc enim qđ dico: seculum est casus rectus rõne cuius põt suppõere vbo a parte ante: ⁊ cum eo intrãsitiue ↄstrui in rõne suppositi. Et in hoc q̄ dico. Seculũ: est casus accusatiuus rõne cuius põt cõstrui cũ vbo a parte post trãsitiue. Cum igit dicit q̄ adiũctum nõ cõfert significatũ ptibus nec modũ significãdi. Dico q̄ adiũctũ ↄfert actũ huic qđ dico Seculum: p quẽ in altero sensu põt construi cum ly scit a pte ante: per hoc q̄ suppositum p̄cedentis oronis potest supponere verbo. Scđo dat actum huic qđ dico Seculũ: vt possit construi cum hoc qđ dico: scit: a parte post. Hec enim oratio non posset esse pfecta: si hoc qđ dico Seculũ: a parte post construeret nisi aliqđ redderet suppositũ huic qđ dico scit a parte ante. Unñ q̄ reddit suppositũ dat actũ huic qđ dico Seculũ: vt ↄstruat a pte post de ly scit ⁊c. ¶ Itez adhuc potest obijci scđo sic: q̄ si hec oro. Scit seculũ: non significaret plura nisi vt alteri adiũgit: seqt q̄ totũ aggregatũ primo significet plura: q2 qñ aliq̄ opatio nõ potest inesse alicui nisi vt illud iũctũ est cum alio: dicimus illam operationẽ esse vtriusq3: vt si trahere natiẽ non insit sorti nisi per adiutorium Platonis: vtriq3 attribuimus hũc actũ qui est trahere natim ⁊ nõ alteri per se. Si ergo hec oro Scit seculũ: non significat plura nisi vt iuncta alteri: vr̃ q̄ totum aggregatuz p̄mo significet plura. ¶ Itẽ tertio hoc videtur esse de intẽtiõe Ar. Dicit eniz q̄ tertius modus amphibologie est qñ compositũ significet plura separatũ vero vnũ solum. Ut Scit seculũ. naz ly scire ⁊ ly seculũ vnuz significat: ambo aũt plura. Si ergo Ar. vniformiter accipiat ly vtrũq3 diuisim: ⁊ ly ambo coniũctim: videt q̄ hec oro: scit seculum: de se debeat significare plura: ⁊ non ex adiunctione cum alio. ¶ Ad primum istoꝝ duoꝝ dicendum q̄ rõ non cõcludit quin tertius modus amphibologie sit ex ↄiunctione alicuius cum alio. Et ad maiorem rõnis cum dicit: qñ aliqua opatio nõ inest vni nisi vt iũctũ est alteri ⁊c. Dico q̄ maior hz sic intelligi: q̄ ista opatio est vtriusq3 vel vnius partis vt attributionez hz ad aliam. ¶ Ad aliud dicendũ q̄ Ar. in illa lra intelligit q̄ multiplicitas tertij modi nõ resultet ex h̄ q̄ aliq̄ dictio ibi habeat plures significationes. Unde idez est ac si diceret q̄ hec oro ⁊ eius partes solum vnuz significãt: adiuncta aũt alteri plura. ¶ Ultimo sciendum est circa hunc locum q̄ tres sunt modi amphibologie: ⁊ tres equiuocatiõis: tertius tñ modus assignatus a pho nõ est cõis vtriq3 fallacie. Duo tñ modi cões sunt vtriq3. Nam primus modus est vt dicit Ar. qñ dictio vel oro significat plura. Scđus qñ est translatio a ppria significatione ad impropriam. Unñ Ar. sic dicit q̄ scđus modus resultat ex hoc q̄ soliti sumus sic dicere. Et iuxta scđm moduz equiuocationis sic fiunt paralogismi: quicquid ridet hbz os: pratuz ridet. ergo ⁊c. Ridere eniz proprie significat actũ hominis: ⁊ propter aliquam similitudinem transfert ad floritionem in pratis. Iuxta scđm modum amphibologie sic fiunt paralogismi. Qñcũq3 littus aratur terra scinditur: sed quãdoq3 indocilis docet: littus aratur: ergo qñcũq3 indocilis docet terra scindit. Arare enim significat proprie scissionem terre. sed ille qui arat littus amittit tẽpus suum. ideo propter istam silitudinem transfertur ad amissionẽ tpis. Tertius modus equiuocationis est ex eo q̄ aliqua dictio plura cõsignificat vt laborans. Silr tertius modus amphibologie ẽ qñ oro de se significat vnũ: ⁊ ipsa eadẽ iũcta alteri significat plura: vt scit seculũ. c.elẽcb⁹. .z. co.c.

¶ Scđm compositionem autem: ⁊ diuisionem ⁊c̃. c. ij. primi huius. Qõ. XXIII.

Queritur de compõne ⁊ diuisione. Et primo vtrum cõpositio ⁊ diuisio sint due fallacie distincte specie: Et videtur q̄ non. naz sicut se habet multiplicitas actualis orationis ad orationem: sic se habet multiplicitas potentialis oronis ad orationem: sed multiplicitas actualis non constituit nisi vnum locum sophisticum vel vnam fallaciam vt amphibologias: ergo nec potentialis. ¶ Item sicut se habet multiplicitas potentialis dictionis ad dictionem: sic se habet multiplicitas potentialis orationis ad orationem: sed multiplicitas potentialis dictionis non constituit nisi vnum locum sophisticum vt accentum: ergo ⁊c̃. ¶ Item loci sophistici distinguuntur specie per causas apparentie. Illi ergo loci qui hñt eandem cãz apparentie specie nõ distinguunt:

sed cōpō ꝛ diuisio hñt eandem cām apparentie vt vnitatem mãe: ergo ꝛc. ¶ Ad oppositū. Nisi compō ꝛ diuisio specie distinguerent̄ nō essent sex loci sophistici in dictione: qḋ est contra Ar. Nam hunc numeꝝ ꝓbat inductiue
L.z.pri mi hui'. ꝛ sillogismo.

Questio. XXIIII.

Quarta hoc querit̄ vtꝝ vnitas mãlis vocis cōplexe sit sufficiens cā distinguēdi ꝯpōnē ꝛ diuisionē. Et sic vr̄: q2 cū vnitas mãlis vocis cōplexe sit cā gñalis apparētie in cōpōne ꝛ diuisiōe nisi fuerit ṗn^m sufficiens distinguēdi vnū locū ab alio: oꝫ sup istā cām gñalem aliqd addere qḋ ipsam determinet ad cōpōnē ꝛ diuisionē ꝛ illud additū opꝫ eē aliqd ptinēs ad modū ꝓnūciādi: ꝛ sic cōpō ꝛ diuisio actualē multiplicitatē operant̄ qḋ fīm est. ꝯña pꝫ: q2 ibi esset vnitas mãe ꝛ vnitas modi ꝓnūciādi: ꝛ hec duo integrāt locū operātē actualē multiplicitateꝫ. ğ ꝛc. ¶ Itē illud est cā appentie in cōpōne ꝛ diuisiōe sub quo multa latēt: sed sub vnitate mãliū multa latēt in cōpōne ꝛ diuisione: ğ est sufficiēs ṗn^m distinguēdi cōpōnem
Lele'. ꝛ diuisionē. Minor pꝫ p Ar. in illo cap°. Fallacia aūt sit
c.5. in hīs. nā ibi vult Ar. ꝙ pp vnitatē mãliū credimus cōpōnē ꝛ diuisionē eē idē. ¶ Itē illud est cā appentie in cōpōne ꝛ diuisiōe: qḋ est ṗn^m tegēdi defectū: q2 defectus latet sub appentia: sed vnitas mãliūꝫ est sufficiēs ṗn^m tegē-
Lele'. di defectum: ergo ꝛc. Minor pꝫ p Ar. Dicit enim ꝙ cō-
c.3. positio ꝛ diuisio deficiūt ab elencho: eo ꝙ non est eadem orō cōposita ꝛ diuisa: diuersitas ergo orōnū est causa defectus in compōne ꝛ diuisione: sed iste defectus latet sub vnitate mãlium: ergo ꝛc. ¶ Ad oppositum. Qḋ est cōe duobus non distinguit illa spēs: sed vnitas mãlis est cōe cōpōni ꝛ diuisioni: ergo ꝛc.

Ut sciatur veritas q̄ne qōnis primo opꝫ dissoluere scḋa: circa quā sunt diuerse opiniōes. Quidā dicūt ꝙ vnitas mãlis est cā appentie gñalis in cōpōne ꝛ diuisione: ipsa tñ diuersificata p diuersas habitudines diuersos locos cōstituit. Et hoc ponit̄ sic. ꝓponēs orōnem fm cōpōnē nō dꝫ eā ꝓferre vt idifferēter se hꝫ ad vtrūqꝫ sensum: q2 sic ita de facili pciperet ridens sensum cōpositū falsum sicut sensum diuisum veꝝ. Nec dꝫ eam ꝓferre sub sensu diuiso vero determinate. nā manifestatio sensus diuisi veri est manifestatio sensus cōpositi falsi. Sꝫ dꝫ eā ꝓferre sub sensu cōposito falso cū habitudine ad sensum diuisum veꝝ. Unā vnitas mãlis cū habitudine ad sensum diuisum veꝝ est cā appentie in cōpositione: ꝛ vnitas mãlis cū habitudine ad sensuꝫ cōpositū veꝝ: est cā apparentie in diuisione. Ista aūt habitudo est ex pte orōnis: ꝓpter qḋ vnitas mãlis cuꝫ habitudine ad sensum diuisum veꝝ est cā appentie in cōpōne. ¶ Sꝫ ꝯ hoc. In cā appentie cū sit ṗn^m tegēdi defectū: non dꝫ esse aliq̄ occasio manifestādi defectū: sed in ista cā appentie est sufficiens occasio pcipiēdi vtrūqꝫ sensum: q2 p hoc ꝙ ꝓfert̄ sub sensu cōposito falso possumus pcipe sensuꝫ cōpositū falsum. Et p h̄ ꝙ ꝓfert̄ sub habitudine ad sensuꝫ diuisum veꝝ: est ibi occasio pcipiēdi sensum diuisuꝫ veꝝ: in cā ğ apparentie eēt sufficiēs occasio ad defectū manifestādū. ¶ Itē inferius ꝓbat̄ ꝙ inter ꝓlationē cōpositaꝫ ꝛ diuisam nō cadit aliq̄ ꝓlatio media: qḋ tñ ponit ista positio: q̄lꝫ ğ ꝓlatio vel est determinate ꝓlatio sensus cōpositi vel sensus diuisi. Et nō vni' sub assimilatiōe ad aliud. ¶ Propter hec dr̄ alr ꝙ cā apparētie in cōpōne: est vnitas mãlis sub actuali ꝓlatiōe sensus diuisi veri. Quia opponens sophistice tria dꝫ celare. s. pluralitatē significatorū: falsitatē ꝓpōnis: ꝛ indeterminationē ad vtrūqꝫ sensuꝫ. Que tria p cām apparentie tegunt̄: q2 p vnitatē mãlem: tegit̄ pluralitas significatoꝝ. Per h̄ ꝙ ꝓfert̄ sub determinato sensu: tegitur indeterminatio ad vtrūqꝫ sensum. Per hoc ꝙ iste sensus diuisus verus est tegit̄ falsitas ꝓpōnis. ¶ Sed ꝯ istam viam arguo dupl̄r. Primo sic. oē qḋ app̄ hꝫ aliquā silitudinē illius qḋ appet: sicut auricalcum qḋ appet auꝝ: hꝫ aliquā silitudinē auri: si ğ orō composita apparet eē vera opꝫ ꝙ in se habeat aliquam silitudinem ad diuisam verā. Sed ista positio nō ponit aliquā silitudinem in orone cōposita ad diuisam: ergo ꝛc. ¶ Cōfirmat̄ rō. Nā vera nã auri non est causa q̄re auricalcuꝫ appet auꝝ. Ergo veritas sensus diuisi non est causa q̄re orō cōposita falsa appet esse vera. Sꝫ sic dicētes forte dicerēt ꝙ veritas sensus diuisi nō est cā ṗcise apparentie in cōpōne: sed silitudo orōnis cōposite ad diuisam. Et ista silitudo ꝓuenit ex vnitate mãlium. ¶ Sed vr̄ ꝙ ista responsio cōcedat ꝓpositū. nā formale in cōpōne est ista similitudo. ꝛ ista silitudo ꝓuenit ex vnitate mãli. ğ vnitas mãlis est sufficiēs ṗncipiūꝫ apparentie in cōpōne ꝛ diuisione. ¶ Item in omni loco in dictione: idem est qḋ tegit falsitatem ꝓpōnis vel pluralitatē ꝛ qḋ facit apparenteꝫ ꝯdictionem. sed vnitas mãlis est causa apparentie ꝯdictionis. ergo ꝛc. Minor ꝓbat̄. nam si querat̄: vidisti ne oculo hūc pcussum. hec ꝓpositio concedit̄. Si iteꝝ q̄rat̄: vidisti ne hunc pcussum oculo: hec negabitur. Et cā istius apparentie ꝯdictionis est vnitas mãlis: ergo ꝛc. ¶ Propter hec dr̄ aliter: ꝙ cā apparentie in compōne est vnitas mãlium ꝓlata in sensu composito falso. Et hoc vr̄ hñi ab Ar. q2 Ar. in ṗmo huius: vbi determinat de locis sophisticis quantuꝫ ad eoꝝ apparentiā: nō ponit aliquā orōnē in fallacia cōpōnis: qn in sensu cōposito sit falsa: nec aliquam iuxta diuisionē qn in sensu diuiso sit falsa. ¶ Sed cōtra hāc viam arguit̄ dupl̄r. Primo sic. Illud non pōt esse cā appentie in loco sophistico sine quo ꝯuenit reperire locum illuꝫ: q2 locus sophisticus nō est sine apparētia. Sed ꝯuenit reperire cōpōnem ꝛ diuisionem sine falsitate alterius sensus: vt patet p exempluꝫ. Uideo hoīeꝫ magnū baculum tenētem: hic est cōpō ꝛ diuiso: eo ꝙ hec determinatio noīalis magnum: pōt determinare hoīeꝫ vel baculū: ꝛ in vtroqꝫ sensu pōt eē ꝓpositio vera: posito casu possibili. ¶ Itē sophista dꝫ arguere ex apparenter veris sed si cā appentie in cōpōne eēt vnitas mãlis ꝓlatā i sensu cōposito falso: ex manifestis falsis argueret sophista: qḋ ei nō eēt ꝯueniēs. Et ṗterea vt argutū est: in cā appentie nō dꝫ eē in aliq̄ occasio manifestandi defectū: ex quo defectus latere dꝫ sub appentia. Sꝫ ꝓlatio cōpositi falsi est occasio manifestādi defectū. ergo ꝛc.

Propterea pōt dici ad qōnē: ꝙ vnitas mãlis ē cā apparētie gñalis in cōpōne ꝛ diuisione: sed q2 cōe inquantum hꝫ non distinguit ideo ipsa diuisa vel partita per diuersas drīas: diuersos locos cōstituit. Nā silitudo orōnis composite ad diuisam est cā apparentie in cōpōne. Et silitudo orōnis diuise ad cōpositā est cā appentie in diuisione. Nunc aūt iste silitudies drīt fm spēm: ꝛ ideo pnt distinguere locos fm spēm. Qz aūt iste due silitudines differāt fm spēm. ꝓbatio: naꝫ relationes diuersificant̄ fm spēm: fm diuersitatem fundamētoꝝ fm spēm. Nūc aūt fundamenta istaꝝ silitudinū sunt modi ꝓferendi compositim vel diuisim. Et isti modi drīt fm spēm: iō iste silitudines drīt fm spēm. Maior pꝫ. nam silitudo que fundat̄ sup albedinē: differt specie a silitudine que fundatur super nigredinem: q2 albedo ꝛ nigredo specie distinguuntur. Secunda pars minoris pꝫ. s. ꝙ modi ꝓferēdi cōpositim vel diuisim differunt fꝫ speciem: q2 maior est diuersitas inter modos ꝓferendi cōpositim vel diuisim: q̄ȝ iter mãlia nunc ꝛ iterum ꝓlata: sed mãlia nunc ꝛ iteꝝ ꝓlata differunt fꝫ numeꝝ. ergo modi

proferēdi cōpositim vel diuisim differūt fm spēz. Et pterea modi pferendi sunt forme locoꝝ differētiū fz speciem ergo ꝛc. Prima pars minoris patet: que fuit: ꝙ iste similitudines fundāt sup istos modos pferēdi spē diuersos. Nā similitudo orōnis cōposite ad diuisam vel attēdit solū penes vnitatē mālīū vel penes modos pferēdi cōpositim vel diuisim. Nō penes vnitatē mālium: nam talis similitudo nō cāt deceptionē q̄ appropriat cōpōni ꝛ diuisioni: nā in mālibus cōpō ꝛ diuisio nō distinguunt. Si.n. aliquis credat mālia eē eadē: ppter hoc nō decipit. Ista g̃ similitudo attēdit scdo mō: hoc pz: si nos inspiciamus ad modū quo decipimur fm cōpōnē ꝛ diuisionē. Si enī q̄rit: putas ne veꝝ dicere nūc: qm̄ tu fact' es. Cito ridēs hāc ꝯcedet. Si g̃ vlterius inferat: factus es: g̃ nūc: deceptio non accidit: qꝛ ridēs credat mālia eē eadē. sed ppter silēz modū pferēdi cōpositim ꝛ diuisim. Et hoc vult Ar. tā in pbul'q̄z in scdo. Dicit enim ꝙ nos decipimur fz cōpōnē ꝛ diuisionē: eo ꝙ nihil putat differre ꝯposita ꝛ diuisa orō. Uñ dicendū ꝙ vnitas mālīū cū similitudine orōnis cōposite ad diuisam est cā appentie in cōpōne. ꝛ eꝯ in diuisione. Et lz iste similitudines radicaliter pueniāt ex vnitate mālīū: tñ iste similitudines sup modos pferēdi cōpositim vel diuisim fundant: g̃ sunt spē differētes. ❡ Ulteri' intelligēdū est ꝙ arguēs sophistice fm cōpōnē bz pferre talem orōnē in sensu diuiso vero. Nā si pferret eā in sensu composito falso: ibi eēt occasio manifestādi defectū ꝛ falsitatē. Sz tñ vitas sensus diuisi nō erit cā apparētie in cōpōne. sed similitudo orōnis composite ad diuisam vt dcm̄ est. ❡ Sz ꝯ hoc arguo ꝛ ostēdo: ꝙ ista similitudo non sit cā apparētie in cōpōne: qꝛ cā apparentie in oi loco in dictione dz esse obm̄ sensus. Cūz g̃ similitudo ista sensui nō obyciat: nō erit cā apparentie in cōpōne. Dicendū est ꝙ ista relo obycit sensui p hoc vnitas mālīuz sensat: obycit: sicut similitudo sortis ad platonez in albedine sensui obycitur. ❡ Ad pmā rōnē istius scde qōnis cum dicit. Si vnitas mālis nō sit sufficiēs cā apparentie cū sit gnalis: opz sup istam aliqd addere. Dicēdū ꝙ illud additum est similitudo orōnis cōposite ad diuisam ꝛ nō modus pferēdi. ❡ Ad scdam pz p dicta in qōne. ❡ Ad tertiam qñ dr: ꝙ vnitas mālis tegit defectū ꝛc. Dicēdū ꝙ vnitas mālis non facit apparētiā sine similitudine: nec tegit defectū. ❡ Ad rōnes pme qōnis. Dicēdū pro pma rōne ꝙ sile est quo ad hoc ꝙ vtraqz multiplicitas est in orōne: sed tñ ex hoc nō seqtur vlterius ꝙ si in actuali multiplicitate orōnis non est nisi vnus locus: ꝙ ideo fm potētialē multiplicitatē non sit nisi vnus locus. Nā in potētiali multiplicitate orōnis est distinguere duas cās apparentie spē differentes: sicut dcm̄ est. Et etiā duas cās nō exñtie latentes sub illis causis. Sed in actuali multiplicitate orōnis nō est distinguere nisi vnam cām apparentie: ꝛ vnā cām nō exñtie; ideo nō est sile. ❡ Ad aliud dicēdum ꝙ circa hoc sunt diuerse opiones de qbus videbit inferius. Sed tñ dicendū est pro nūc: ꝙ quātū est ex potētiali multiplicitate. Ar. potuit distinguisse duos locos penes accētū: sicut penes cōpōnem ꝛ diuisionem. Sed forte ꝯsiderauit hūc locū put magis ꝯueniēs est viui sophistico. Et hoc est in scripturis ꝛ poematibus vt ipse testat. Et considerādo accētum put est in scriptura ꝛ poematibus est ibi solum vna cā apparentie. s. eedem littere ꝛ sillabe. ❡ Ad tertium patet per dicta in pōne.

Questio. XXV.

Queritur vtꝝ ad fallaciā cōpōnis reqrat: ꝙ sensus cōpositus sit falsus: Et vr̄ ꝙ sic. Nā locus sophisticus non est sine sua cā appentie ꝛ nō exñtie. nā ex his duob' integrat locus sophisticus. Sed cā non exñtie in cōpōne est falsitas sensus compositi. g̃ ꝛc. Forte aliqs interimeret minorē dicēdo ꝙ cā nō exñtie est diuersitas orōnis cōposite ad diuisam. Et hoc pz p Ar. in. i. c. Aut g̃ sic diuidētes qui dicit ꝙ cōpō ꝛ diuisio in ignorantiā elenchi reducant: qꝛ nō est eadē orō ꝯposita ꝛ diuisa. Leléch'. c. 4. ❡ Cōtra. Illud nō est sufficiēs cā nō exñtie huius fallacie qō adiūctū sue cāe apparētie nō pōt in ppriuz effectū istius fallacie: sed diuersitas orōnis cōposite ad diuisam: annexa cāe apparētie huius fallacie: non pōt in pprium effectū: ergo ꝛc. Probatio assumpti: qꝛ proprius effectus fallacie est fallere: nullus aūt fallit nisi credendo falsum esse veꝝ. Sed si qñqz ridēs credat sensum diuisum esse idē cū sensu cōposito: non credit falsum esse veꝝ: vt pz in exēplo isto. Uideo hoiem magnū baculū tenētē. ❡ Itez rō eoꝝ que sunt ad finē a fine sumit: sed locus sophistic' ordinat ad metam: sed ad metā nō ducit nisi p ppōnem falsam. g̃ ꝛc. ❡ Itez recta solō est manifestatio falsi: ꝛ pter qd accidit falsum. Si g̃ diuisio sit solō compōnis: qꝛ vbi fallit cōpō soluit diuisio: necesse est g̃ ꝙ sensus cōpositus in cōpōne sit falsus. ❡ Ad opp'm. Ex falso ꝯtingēte cōcesso a ridēte cū aliqua ppōne vera de sensu composito seqtur incōueniens: qō nō sequit cum eadem ppōne vera in sensu diuiso: sed hō erit p aliquē locū sophisticū ꝛ nō nisi p cōpōnē. g̃ ꝛc. ❡ Itē si dicat. Uideo hoiem magnum baculum tenētē. hec pōt eē vera in vtroqz sensu: ꝛ est distinguēda fm cōpōnem ꝛ diuisionē. Itē hec. cecus videt hoiem pulchꝝ libꝝ tenētē. in vtroqz sensu est falsa.

Ad qōnem dicendū ꝙ cōpō pōt dupl'r ꝯsiderari. Aut in se ꝛ absolute. aut put ptinet ad finē sophistice. Si pmo mō ꝯsiderat nō est necesse in cōpōne sensum cōpositū eē falsum: qꝛ ad potētialez multiplicitatē non requirit nisi ꝙ mālia sub diuerso mō pferēdi diuersa significēt. Or aūt illa mālia sint vera vel falsa: vel in alio sensu vera ꝛ alio falsa: hoc accidit potentiali multiplicitati. Si ꝯsiderat scdo mō: sic necesse ē sensum cōpositū in cōpōne esse falsum. Nā opponēs sophistice: intēdit ridētē ducere ad metā: sed hoc nō facit nisi faciat ipsum opinari falsum eē veꝝ: ppter similitudinē falsi ad veꝝ. Et ppter hō Ar. determinās de locis sophisticis put ducūt ad metā: oēs orōnes quas ponit in cōpōne falsūt in isto sensu. Et oēs orōnes quas ponit in diuisiōe: sūt false in isto sensu. Prime rōnes ostēdūt ꝙ put cōpō ducit ad metā: necesse est sensum cōpositū eē falsum. ❡ Ad illud pmū in oppositum dicendū: ꝙ quādoqz oratio vera in sensu composito est incōpossibilis alicui cōtingenti falso. Et eadem oratio in sensu diuiso vera: idem falso contingenti nō est incōpossibilis. Et tūc ex ppōne vera in sensu cōpositionis: cum isto ꝯtingenti falso: sequit incōueniens ppter incōpossibilitatem inter ea: qō tamen falsum nō sequitur cum orōne vera in sensu diuiso. Uñ forte fallacia cōpōnis non accidit propter illationem illius falsi. Sed qñ ista incōpossibilitas est causa illius falsi. Intelligendum est ꝙ eadem cōpō: que vt est fallens dicit fallacia cōpōnis: vt est soluēs dicit sensus cōpōnis. Et silr est de diuisione.

Questio. XXVI.

Queritur circa modos compositionis ꝛ diuisionis. Et primo circa primū modum vtrū hec oratio. Sedētē ambulare est possibile: sub diuersis plationibus possit diuersa significare: Uidet ꝙ non: nam omnis diuersitas orationibus: vel prouenit ex diuersitate significati: vel ex diuersitate modoꝝ significandi. Sz mālia diuersimode plata hñt eosdem modos significādi ꝛ eadē significata: ergo ꝛc. Maior patet. Nam diuersitas in significādo: resultat ex diuersitate in intelligēdo.

Sed diuersitas in intelligēdo vel ꝓuenit ex diuersitate significati vel modoꝝ significādi. ergo ꝛc. ¶ Itē ꝙ sensus cōpōnis nō sit ibi possibilis ꝓbō. nā sedēs: cū sit pn̄tis tēporis significat illū q sedēs est. Sꝫ li ambulare: pōt ampliari p modū possibilitatis. significat igit ꝙ iste q nūc est sedēs posset in futuro ambulare: ꝛ iste est sensus diuisionis. ergo ꝛc. ¶ Itē ꝙ sensus diuisiōis nō sit ibi possibilis ꝓbō. Nā terminus ꝯcretus aut supponit formā tm̄: ꝛ tūc est ōro falsa q̄litercūqꝫ ꝯstructibilia diuidant. Si supponat tm̄ subm̄: tūc hic nō est fallacia figure dictiōis. Quicqd heri vidisti hodie vides: albū heri vidisti. ergo ꝛc. Opꝫ igitur dicere. ꝙ suppōit formaꝫ vt subm̄ ꝯcernit. Sed tunc adhuc sequit idem: qꝛ tunc denotat ꝓpotentia eē in sedēte vt ꝯcernit subm̄. Sed sicut vna forma nō pōt esse alia: sic nec subm̄ sub tali forma est in potentia ad formā oppositā. ¶ Ad oppm̄ est Ar. in p̄mo huius.

Ad qōnē dicēdū ꝙ mā illius ōronis. Possibile ē sedētē ambulare: sunt in potentia vt significēt diuersa sub diuersis ꝓlationibus: vt ostēdit Ar. in secūdo huius. p sile in dictione ꝓlata sub graui accētu ꝛ acuto. Nā sicut ipsa dictio est in potētia vt ꝯstituat intellectū simplicē sub accētu graui: ꝛ alium ꝯceptū sub accētu acuto. Sic māliā istius. sedētē ꝛc. sunt in potētia vt diuersas sentētias sub diuersis modis ꝓferēdi significent vel repn̄tēt. Et ista silitudo pꝫ: nā sicut accēt⁹ est qdā modus significādi attributus dictiōi: p quē vnū intellectum simplicē ab alio distinguit. Sic modus ꝓferēdi est qdaꝫ modus significādi p quē nos distinguimus vnū itellectū ab alio. Vn̄ sicut accētus variat potestatē dictiōis: sic modus ꝓferēdi variat potestatē ōronis. Vn̄ qd dr̄ ꝙ ōroni nō attribuit modus significādi: nisi qꝛ attribuit ptibus eius. Hoc dꝫ itelligi de modis significādi grāmaticalib⁹: q̄ sunt p̄ncipia cōstruēdi vnā dictionē cū alia: sed tn̄ modi significādi logicales ipsi ōroni attribuūt. ¶ Sꝫ ꝯtra modus ꝓferēdi qui est modus significādi ōronis: ex parte nr̄a est: nā ꝙ ꝯstructibilia. sic vel sic ꝓferant hoc ē ex pte nr̄a. Si ergo ꝯstructibilia sub diuersis modis ꝓferendi diuersa significarēt: sequeret ꝙ multiplicitas eoꝝ ex pte nr̄a accipet. Et talē diuersitatem ōronis icrepat Ar. ꝛc. Dicēdū ꝙ diuersitas modi ꝓferēdi est ex pte nr̄a. Sꝫ ꝙ ōro sic ꝓlata h̄ significet: ꝛ sub alio mō ꝓferendi significet aliud: hoc nō est ex pte nr̄a. Vn̄ Ar. nō icrepat multiplicitatē ex pte nr̄a: dūmō ōro hēat in se multiplicitateꝫ: qd eni pēdere ꝓferat sub accētu graui vel acuto ex parte nr̄a ē. Sꝫ ꝙ dictio ꝓlata sub graui accētu significet vnū ꝛ sub alio significet aliō: h̄ ex pte nr̄a nō est: sed ex pte dictiōis. Sꝫ vlteri⁹ oꝫ videre qo modus ꝓferēdi fac̄ sensuꝫ cōpositū ꝛ diuisum. Et dicēdū est ꝙ ꝯtinua ꝓlatio ei⁹ qd est sedētē: cū hoc qd est ambulare cāt sensum cōpositū. Iste aūt modus ꝓferēdi possibilis est in ōrone: nā sic modi significādi grāmaticales adinicē depēdētes terminātur ꝛ q̄ nata sunt ꝯiūgi ꝯiūguntur. Iste aūt sensus accidit ōrōi p̄ter aliquā violētiā: iō iste sensus magis appropat ōroni. Sēsus aūt diuisionis accidit ex discōtinua ꝓlatiōe earūdē ptiū. Et qꝛ q̄ nata sunt cōiūgi ad inuicē sepant. iō iste sensus min⁹ appropat ōroni: vn̄ accidit ei cū q̄dā violētia. In p̄mo sensu ex ꝯtinua ꝓlatiōe ei⁹ qd est sedētem cū ambulare itelligimus extrema referri ad idē. vn̄ fm̄ quosdā de hoc toto: sedētē ambulare: ponit possibilitatis modus: fm̄ alios: modus possibilitatis dicit dispōnē circa ista extrema. Sꝫ siue sic: siue sic semp ista extrema in sensu cōpōnis ad idē h̄nt referri. Sed in sensu diuisionis ex discōtinua ꝓlatiōe istaꝝ dictionū: pōt ly sedēs. accipi pro vno tpe. ꝛ ly ambulare. pro alio. vn̄ in sensu diuisiōis modus nō dicit dispōnē circa ista extrema ꝓ eodē tpe: sꝫ ꝓmittit ꝙ pro diuersis tpibus accipiat. ¶ Ad rōnes. Ad p̄mā dicēdū ꝙ si maior itelligit solū de modis significādi grāmaticalib⁹: q sunt p̄ncipia ꝯstruēdi vnā dictionem cū alia: tūc falsa ē maior. Sꝫ si itelligat ꝙ ōis diuersitas in ōrone: vel ꝓuenit ex diuersitate significati vl̄ modoꝝ significādi logicaliū: tūc vera est ꝛ minor falsa. Nā modus ꝓferēdi est qdā modus significādi logicalis p quem vn⁹ itellect⁹ ab alio distinguit. ¶ Ad scḋaꝫ: cū dr̄: ꝙ sedēs significat illū q nūc est sedēs: ꝛ li ambulare. ampliat per modū possibilitatis. Dico ꝙ in sensu cōposito ad idē tpᵉ ad qd ampliat li ambulare. ad illud ampliat li sedētem. Vn̄ a pte de li sedentē est possibilitas vt amplieť. Nam Priscian⁹ dicit ꝙ pticipio pn̄tis tpis isunt tpa queadmodū ifinitiuis. Vn̄ cū dr̄: Fuit legēs: est legēs: erit legens. li legens accipit ꝓ tpe pn̄ti: sed nō pro tpe qd est pn̄s: sꝫ pro eo qd erit vel fuit pn̄s. ¶ Ad vltimū dōꝫ ꝙ termin⁹ ꝯcretus supponit formā vt ꝯcernit subꝫ. Sꝫ h̄ dupl'r ꝯtingit. Aut ꝓut cū forma ꝯiūgit: aut ꝓut in se ꝛ absolute ꝯsiderātur. Primo mō supponit in sensu cōposito. Scḋo mō in sensu diuiso. Et cū dicit vlterius. ꝙ in sedēte denotat potētia ad ambulādū: supposito ꝙ hoc sit veꝝ. Dicēduꝫ ꝙ in sensu diuiso supponit subm̄ rōne forme: cui inest sessio. Et iō sufficit solū subm̄ eē pn̄s ambulationi q̄ terminat potētiā. Ex̄m hui⁹. est mā p̄ma vt est in potētia ad formā: sꝫ nō est in potētia ad formā nisi vt est sub priuatione. Et iō mā p̄uata est in potētia p accn̄s. Et qd est sic in potētia vt solū ꝯcomitās: nō oꝫ eē pn̄s actui terminātī potētiam: sic est in ꝓposito: qꝛ forma sessiōis solū ē in potētia ad ambulādū p accn̄s. iō nō opꝫ ꝙ sit pn̄s cū subm̄ ꝯiūctuꝫ est cū ambulatione.

Questio. XXVII.

Queritur vtrū hec ꝓpō. Sedētē ambulare est pose. sit vera in sensu diuisionis: Vr̄ ꝙ nō. Nā pose sub quocunqꝫ mō ꝓferat dicit poseꝫ vnionē ei⁹ qd est sedētē cū ambulare. Sꝫ tūc arguit sic. illa ꝓpō est falsa. q̄ sig̃at poseꝫ vnionē eoꝝ q̄ ad inuicē cōpōni nō pn̄t: sꝫ hec ē talis. ergo ꝛc. ¶ Itē in sedēte denotat eē potētia ad ambulādū. sed cuius est potētia: eius est ꝛ actus. Nā act⁹ est termin⁹ p se potētie: significat ergo p ꝓpōnem in sensu diuiso ꝙ sedēs sub forma sessiōis possit eē ꝯiūctū cū ambulatōe: qd est ipose. ¶ Itē ꝓpō vera de possibili hꝫ aliquā verā de inesse: nā pose est: quo posito iesse nō accidit iposibile: sed ꝓpō de inesse rn̄dens isti de possibili est hec: sedēs ambulat: q̄ simpl'r falsa est. ergo ꝛc. A qbusdam dicit ꝙ hec. sedētē ambulare est pose: dꝫ sic pōi in eē. Sedēs p̄us ambulat. Scḋm tn̄ alios sic dꝫ poni ineē. hō vel aīal ambulat. Rō p̄mi est hec: nā ex discōtinua ꝓlatiōe istaꝝ ptium: sedētē ambulare: ꝓmittit ꝙ li sedēs. possit accipi pro vno tpe ꝛ li ambulare pro alio ꝛ hoc virtute modi potētie. ꝓpterea sic dꝫ poni inesse. Sedēs p̄us ambulat. Rō scḋi est potētie respectu illius respectu cuius est solū p accn̄s. nō corrn̄det actus. Vn̄ ꝓpō dꝫ poni ineē rōne subiecti sessionis: vt hō ambulat vel aīal. ¶ Sꝫ ꝯ hoc arguo sic: Diuersis ꝓpōnibus de possibili corrn̄dēt diuerse ꝓpōnes de inesse: sed iste due ꝓpōnes sunt diuerse ꝓpōnes de posi: sedenteꝫ p̄us possibile est ambulare. ꝛ sedentē possibile est ambulare. Sed prime de possibili corrn̄det hec de inesse. Sedens prius ambulat. ergo scḋe de possibili corrn̄det hec sedens ambulat. ¶ Itē iste sunt diuerse de possibili Animal ambulare est possibile: ꝛ sedentem ambulare est possibile. Sed possibile de possibili corrn̄det hec de inesse: aīal ambulat: ergo isti. sedentem ambulare est possibile: correspondet alia de inesse. ¶ Ad oppositū. hec ꝓpositio. Possibile est sedentem ambulre: sequitur ex veris. ergo est vera. Sequitur enim ex istis: possibile est sortem leᵍ

fortes est sedens.ergo rc. Questio. XXVIII.

Tertia hoc querit̃ vtrum sit vera in sensu cõpõnis: Et ꝙ sic vr̃. Nã li seden té. põt comparari ad diuersa tpa per notã po tétie.ꝛ per ꝯñs põt esse sensus in ꝑpõne. sedé té prius possibile est ambulare. ℂ Item ꝯti nua ꝑlatio eius qð est sedété cum li ambulare: nõ facit ꝙ sedété ꝛ ambulare accipiant̃ ꝑ eodé tpe: nã sic dicto. Hõ qui fuit est: põt ly hõ accipi ꝑ pñti: ꝛ ly fuit pro ꝑteri to: nõ obstãte ꝙ sub ꝯtinua ꝑlatione proferant̃: ergo ea

li. 5° c. 2. dem ratione in proposito. ℂ Oppositum vult Ar.

Propter ꝑmã qõné itelligẽdũ est ꝙ potétia: dr̃ multis modis. Et in qbusdã est multi plicitas equocationis: ꝛ in qbusdã est multiplicitas ana

t. c. 1. logie.per Ar. in ꝑn°. 9. me̾. Aliqua eniꝫ dicunt̃ potétia lia: nõ qꝛ hẽant aliqð ꝑn̄ trãsmutationis. Et sic repit̃ po tétia in geometria ꝛ in logica. Linea eni que est radix ali cuiꝰ q̃drati dr̃ potétia ipsiꝰ: sicut in numeris dicimꝰ ꝙ ter narius est potentia nouenarij: ista aũt potentia nõ dr̃ ꝑ pter aliqð ꝑn̄ trãsmutationis: sed ꝑpter aliquã similitudi né. Sicut mã est potétia actiua: qꝛ trãsmutat̃ ad actũ: sic sic numerus dr̃ potétia alterius: qꝛ ex ductu eius in seipsũ resultat alteꝝ. Silr̃ est in logica: possibile enim ꝛ impossi bile nõ dicimus in logicalibus ꝑpter aliqð ꝑn̄ trãsmu tationis: sed solũ ꝑpter ordiné ad veꝝ ꝛ ad falsũ. Sicut enim ens nõ solũ significat ens extra aiam. sed veꝝ circa cõpõné intellectus. Sic potétia cũ dicat ordiné trãsfert̃ ad cõpõné ꝛ diuisionem in ꝑpõnibus. Unñ illa ꝑpõ dicit̃ possibilis que põt eẽ vera: ꝛ illa ĩpossibilis que nõ potest esse vera. Sed de hoc nõ est ꝑꝑ aliquã potentiã actiuam vel passiuã: sed solum ꝑꝑ ꝯuenientiã ꝛ repugnãtiã termi noꝝ. Potétia aũt in nãlibus accipit̃ ꝑut est ꝑn̄ trãsmu tationis: que ꝭm analogiã diuidit̃. Hoc supposito dicẽdũ ꝙ ꝑpõ põt esse vera in sensu diuiso: sedenté ambulare est possibile. Nã ꝑpõ significat ꝙ vnio ꝑdicati ad subm̃ est possibilis. Sed hoc põt esse dupl'r. Uel pro eodé tpe: ꝛ sic est cõposita ꝛ falsa. Uel pro diuersis tpibus: ꝛ sic est diui sa ꝛ vera. Unñ illud qð est subm̃ sessionis in vno tpe: põt esse subm̃ ambulationis in alio tpe. Et qꝛ potétia equoce accipit̃ in logicalibus ꝛ nãlibus. iõ logicus dicit multas ꝑpõnes esse veras. quas tñ dicerent nãlis esse ĩpossibiles. Unñ ꝯcedit istã ꝑpõné. Falsum põt esse veꝝ: in altero sen su. Et ẽt istã. Cecus põt esse videns. ℂ Ad ꝑ̄ arg̃ cũ dr̃ ꝙ possibile sub quocũqꝫ mõ ꝑferat̃ rc. dico ꝙ veꝝ est. Sed hoc põt esse dupl'r. Uel pro eodé tpe: ꝛ sic ꝑpõ fal sa est. Uel pro tpibus diuersis: ꝛ sic vera est ꝛ rõne subti. ℂ Ad aliud cũ dicit̃ ꝙ in sedéte denotat̃ esse potétia rc. Dico ꝙ ꝑpõ non significat ꝙ compositio extremoꝝ est possibilis. Unñ ꝑpõ nõ significat ꝙ in sedéte: vt in subto sit potétia vt subti ad ꝑdicatũ. Uerũtñ hoc posito dicen dũ est ad rõné vlterius: cũ dr̃: eius est actus cuius est po tétia. Dico ꝙ cuiꝰ est potétia vt subti ꝑ se eius erit actus. Cuius tñ est potétia vt subti ꝑ accñs nõ oꝫ ꝙ eius sit actꝰ nec ꝑ se: nec ꝑ accñs. Nã ꝑuatio ꝛ forma opposita sunt in potétia ꝑ accñs ad formã que est terminus motus. ꝛ tñ nec ꝑuatio nec forma opposita manet sub actu. Et hoc qꝛ nõ est alia potétia eaꝝ q̃ꝫ potétia ipsius mãe. Uerũtñ ꝑꝑ intellectũ illius ꝑpõnis est sciẽdũ: ꝙ sicut aliqd se hꝫ ad potétiã sic se hꝫ ad actũ. Et si per accñs se hꝫ ad potétiã: ꝑ accñs se hꝫ ad actũ. Et itelligẽdũ ꝙ aliqd põt per accñs accidere illi qð per se est in potétia ad actũ. vel illi ad qð est in potétia. Exẽplũ ꝑmi: nam mãe accidit ꝑuatio ꝛ for ma opposita. Exẽm̃ scðĩ: nã forme humane ad quã mã ho minis est in potétia: accidit esse albũ vel musicũ qð est in potétia. ꝑmo mõ nõ opꝫ ꝙ sit sub actu: nec ꝑ accñs nec ꝑ se. Sꝫ qð est in potétia scðo mõ põt eẽ in actu sꝫ ꝑ accñs. ℂ Ad vltimũ dicẽdũ ꝙ hec ꝑpõ. Sedentem ambulare est possibile: debet sic poni in esse: sedens in. a. ambulat in b. Et sic hõ ambulat: posito ꝙ homo sit ꝑpriũ subm̃ ses sionis. Si eniꝫ ꝑpõni de possibili correspõdeat aliqua de inesse rõne subti per accñs. tũc sic dꝫ poni inesse. Sedés in. a. rc. Si aũt ꝑpõni de possibili solum correspõdeat ꝑ positio de inesse rõne subti ꝑ se sic debet poni inesse. Hõ ambulat. ℂ Ad rõnes in oppositũ cuꝫ dr̃ ꝙ sunt diuerse de possibili rc. Dicendũ ꝙ iste due ꝑpõnes. Sedété ꝑus possibile rc. ꝑut accipiant̃ in sensu diuisiõis nõ differũt. ℂ Ad aliam eodem mõ dicendum est.

Ad secundam qõnem dicẽdũ ꝙ hec est falsa in sensu cõpõnis: sedenté am bulare rc. Nam ex ꝯtinua ꝑlatione eius qð est sedenteꝫ ambulare: significat̃ ꝙ vnio istoꝝ extremoꝝ est possibi lis pro eodé tpe. ℂ Ad ꝑmũ arg̃ cum dicit̃ ꝙ li sedenté. ampliat̃ per notam potentie: dicendũ ꝙ hoc posito ꝑpõ falsa est: nã ad qðcũqꝫ tẽpus ampliat̃ li sedenteꝫ. ad ideꝫ tempus in sensu cõpositionis ampliat̃ li ambulare. Unñ in sensu cõposito ꝑpõ significat ꝙ cõpositio istoꝝ extre moꝝ pro eodé tpe possibilis est. Ad aliũ dico ꝙ sic dicto. Homo qui fuit est: ꝛ hoc sub cõtinua ꝑlatione. Uel ho mo accipit̃ pro preterito vel pro pñti sub rõne preteriti: vñ rõ accipit falsum. Questio. XXIX.

Queritur circa istũ ꝑalogismũ. Quinqꝫ sunt duo ꝛ tria: ꝛ querit̃ vtꝝ hec dictio ꝛ. possit copulare inter terminos vl̃ ꝑpõnes: Et ꝙ inter terminos videt̃. Nã per Priscianuꝫ ꝯiũctio copulat inter partes orõ nis: sed orõnes non sunt partes rõnis. g̃ rc. ℂ Ité ꝯiun ctio ꝯstruit̃ cũ illis inter que copulat: sed ꝯstructio fit rõ ne modoꝝ significãdi: cum ergo orõnes nõ habeant mo dos significandi: hec ꝯiũctio ꝛ. inter orõnes non copulat. ℂ Ad oppo̾ ꝭm Prisci̾. Deus idem hõ: ab: hodie: concl dit: lapsus. hic sunt oẽs partes orõnis preter ꝯiunctioneꝫ: que si apponeretur exigeret aliam orõnem: hoc non esset nisi inter orõnes copularet. ℂ Item copulatio videt̃ eẽ inter filia sed sic dicto. Quinqꝫ sunt duo ꝛ tria: oratio ꝑ cedit coniunctionem: ergo aliam orõnem exigit sibi con iungi. Questio. XXX.

Queritur vtrum hec dictio ꝛ operetur potentialeꝫ multiplicitaté: Uidetur ꝙ non. Nam multiplicitas dictio nis eiusdem ꝭm materiã ꝛ formã non causat multiplicitatem potétialem: nam ad poten tialem multiplicitateꝫ requirit̃ diuersitas forme: sed hec dictio ꝛ. manet eadem ꝭm materiam ꝛ formam. ergo rc. ℂ Ad oppositum dissoluit compositionem ꝛ diuisio nem. ergo rc.

Ad primam questionem dicendum ꝙ cõiun ctio vel copulatio per se copulat inter terminos: per accidens autem inter ꝑpositiones. Et huius ratio est: nam cum coniunctio sit pars orõnis habet modos significandi ꝭm ꝙ cum alijs partibus ora tionibus construi potest: sed non construitur nisi cum il lis inter que copulat: oportet igitur ista habere modos si gnificandi sibi proportionabiles qui sint principium cõ structionis: ergo non copulat inter orationes. Sed tamẽ quia terminos inter quos copulat accidit partes vnius orationis esse vel diuersarum: ideo dicitur copulare in ter terminos vel inter orationes. Magis tamen proprie potest dici ꝙ coniunctio posset copulare inter terminos vnius orationis vel inter terminos diuersarum orõnuꝫ. ℂ Ad primum argumentũ in oppositũ cum dicit̃: Deus

idez hõ.ꝛc̃. ſunt oēs ptes orõnis pter ɔiũctionē:que ſi apponaꝛ exigit aliã orõnē ſibi adiũgi: Dõm ꝙ ɔiunctio appoſita per accñs fit copulatio iter orones.qꝛ ꝑ ſe fit copulatio iter ptes diuerſaꝝ orõnũ. ¶ Ad ſcõꝫ.cũ dr̃ ꝙ copulatio vult eē inter ſilia. Ueꝝ eſt de copulatiis ꝑ ſe: cuiuſmodi ſunt dictiones. Uel põt dici.ꝙ in hac orone. Quinqꝫ ſunt duo ꝛ tria: copulatio ſolũ copulat vnaꝫ ptē pdicti alteri. Et tũc eſt ſenſus cõpoſitus: ꝛ copulat ſilē ſili. Uel põt ſic pferri. Quinqꝫ duo ſunt ꝛ tria. Et tunc coplat orationem pcedentē oroni ſubſequēti: ꝛ ſic eſt ſenſus diuiſionis. ꝛ ſigñat ꝙ quinqꝫ ſunt duo: ꝛ qnqꝫ ſunt tria diuiſim. Et tũc copulat ſilē ſili: qꝛ orõnē oroni.

Ad qõnem aliã dõm ꝙ diſtinctio ſoluēs hunc palogiſmũ. Quiqꝫ ſunt duo ꝛ tria: opaꝛ potētialē multiplicitatē.nã pueniꝛ ex hoc ꝙ eadez mãlia diuerſimode plato diuerſa ſigñant. huic diſtictõi accidit ꝙ hec dictio ꝛ.copulat iter terminos vel iter ppõnes. Unñ ꝛ ex diſtictiõe in ſe ɔſiderata: opaꝛ potētialē mltiplicitatē: licꝫ in pn̄ opeꝛ potētialē multiplicitatē. Et h̃ pbant rationes. Qõ.XXXI.

Queritur vtrũ iſte palogiſmus: qnqꝫ ſunt duo ꝛ tria: ſit ver' in ſenſu cõpõnis. Et ꝙ ſic vr̃. Nã duo ꝛ tria: ſũt aliquis numerus. Aut ḡ qnarius. aut maioꝛ: aut minoꝛ nũerus. ſed nõ maioꝛ nec minoꝛ: ḡ.ꝛc̃. ¶ Itē qlibet nũerus additus alteri ɔſtituit nũeꝝ: ternarius ḡ additus binario ɔſtituit aliquē nũeꝝ: ꝛ non aliuꝫ ꝙ qnariũ. ¶ Itē iſte palogiſmus eſt palogiſm' diſiõis. ḡ eſt ver' in ſenſu ɔpõnis. Nã vbi fallit diuiſio: ſoluit cõpoſitio. ¶ Itē duplex eſt totũ: vlē ꝛ itegrale. Totũ vlē d̃ ſuis ptib' diuiſim pdicaꝛ: ſed totũ itegrale nõ niſi ɔiũctiꝫ hec ḡ eſt vera. Duo ꝛ tria ſunt qnqꝫ: ꝛ ꝑ ɔñs h̃ ꝑ ɔuerſionem. Quinqꝫ ſunt duo ꝛ tria. ¶ Ad oppoſitũ eſt Ari.c.õ q̃litate: q̃libꝫ res hꝫ eſſe ſemel: ꝛ nõ bis. vñ ɔcludit ꝙ ſex eſt ſemel ſex: ꝛ nõ bis tria. ḡ eadē rõne: qnqꝫ eſt ſemel qnqꝫ: ꝛ nõ duo ꝛ tria. ¶ Itē ſic. dicto quiqꝫ ſunt duo ꝛ tria. hec ps pdicati. ꝛ 3ᵒ nihil aufert a pᵒ pte pdicari qn de ſbo pdiceꝛ. ſilr pᵒ ps pdicati nihil aufert a 2ᵒ: qn de ſubo pdiceꝛ. ꝛ ſi hoc ſit verũ. ḡ ſigñaꝛ ꝙ.5.ſunt.2.ꝛ.5.ſt.3. ¶ Itē per Ap.in.7.meta.ps nõ pdicaꝛ de toto: niſi ɔcretiue. ſꝫ duo ꝛ tria ſunt partes quinarij. ergo.ꝛc̃.

5.meᵗᵃ.c.
cô.19.

T.c.24
125.

Ad qõnem dõm.ꝙ eſt falſa formalr loquēdo. nam qnarius ſm ſe eſt vnuꝫ.qꝛ ſm ſe eſt ens. Et vnũqđqꝫ. ſicut eſt ens ſic eſt vnũ: ꝛ pꝛeter h̃ qnarius eſt ſm ſe itellect'. ḡ ſm ſe vnũ: qꝛ oē qđ intelligitur ſub vna rõne itelligiꝛ. qui.n. vnũ nõ intelligit nihil itelligit. ſed qñ aliquid eſt ſm ſe vnũ: ꝛ ex plibus ptibus cõpoſitũ reqriꝛ aliqđ vniēs iſtas ptes: ſed qnarius cõponiꝛ ex multis vnitatibus: que ſm ſe ſunt diſcrete: ḡ reqritur aliqđ vniēs iſtas vnitates: illud aũt vniens nõ pt eē aliq̃ vnitas: qꝛ ex iſta vnitate: ꝛ alijs ɔſtituiꝛ qnari'. ꝛ tñ remãet qđ ꝙ aliud vnit iſtas vnitates. ḡ oꝫ ꝙ illđ vniēs ſit aliqđ ab vnitatib'. ꝛ hoc eſt forma ipſius qnarij. Sicut eniꝫ ex elemētis cõponiꝛ mixtũ: ꝛ in mixto ē aliqđ qđ nõ eſt elñtũ: nec ex elñtis: vt forma mixti. ſic in qnario ē aliqđ qđ nõ eſt vnitas nũeralis: nec ex vnitatib' cõpoſituꝫ: ꝛ h̃ eſt forma eius. Cuꝫ ḡ mã non pdiceꝛ de cõpoſito ex mã ꝛ forma: ꝛ qnarius eſt qđdã cõpoſitũ ex vnitatibus: ꝛ ſua forma: ꝛ duo ꝛ tria ſũt mãlia ipſius qnarij: hec erit falſa formalr loquēdo: qnqꝫ ſunt duo ꝛ tria. Unde ſicut hec eſt falſa: hõ eſt carnes ꝛ oſſa. ſic hec eſt falſa: quinqꝫ ſunt duo ꝛ tria. ¶ Itē pħus in.7ᵒ.meta. dicit.ꝙ qui dicꝛ.

T.c.23.

domũ eſſe lapides ꝛ ligna: dicit domũ eſſe in poᵗ domuꝫ: naꝫ lapides ꝛ ligna ſunt mã domus. Qui ḡ dicit. quinqꝫ eſſe duo ꝛ tria: ſolũ dicit qnariũ eſſe qnariũ in poᵗ. Nam duo ꝛ tria ſunt mã qnarij. vnde ſi hec ſit vera aliq̃ modo. Quinqꝫ ſunt duo ꝛ tria: hoc erit ſolũ mãlr loquendo. formaliter.n. ppõ falſa ē. ¶ Ad pᵐ argᵐ: cũ dr̃ ꝙ duo ꝛ tria ſunt aliqs nũer'. Dico ꝙ duo ꝛ tria. pñt duplr ɔſiderari. Aut put ſunt in poᵗ ad vlteriorē formã. Aut put diſtiguũtur per ſuas formas. Primo mõ ſunt aliqs nũer' in poᵗ. Scđo mõ ſunt duo nũeri ſpē diſtincti. ¶ Ad aliud dõꝫ. ꝙ qlibet nũer' additus alteri ɔſtituit nũeꝝ mãlr. ſed ad formã nũeri reqriꝛ forma vniens: que nõ hētur ſic dicendo: qnqꝫ ſunt duo ꝛ tria. ¶ Ad 3ᵐ dico: ꝙ hec eſt falſa de vtute ſermonis in ſenſu cõpõnis: qnqꝫ ſũt duo ꝛ tria. Ap. tñ ɔcedit eã ꝑꝑ apparentiã vitatis. Nã apparētia ſufficit ad ſophiſtã. Et qꝛ nũer' eſt q̃titas diſcreta: iõ multotiēs admittimus tales ppõnes. ¶ Ad vltimũ dõm. ꝙ totuꝫ itegrale non ſigñat ſuas ptes: ſed ſigñat cõpoſitũ ex ptibus ſub ſua forma: ſed ptes non ſigñantur vniri ſub forᵃ totiᵘ: niſi noīe toti'. Uñ ſic dcõ. Duo ꝛ tria: iſte ptes non ſigñanꝛ vt vnite ſt̃ in forᵃ totiᵘ: ſed ſolũ ſigñanꝛ vniri per copulationeꝫ. Uñ ad argᵐ dico.ꝙ totũ integrale pdicari põt de oībus ſuis ptibus vt vnite ſunt in forma toti' non tñ põt pdicari de ptibus ſuis vnitis per copulatiõeꝫ. Uñ hec nõ eſt vera domus eſt lapides ꝛ ligna. Sed hec: domus eſt cõpoſita ex lapidibus ꝛ lignis in forma tamē totius vnitis. Qõ.XXXII.

Queritur vtꝝ iſte palogiſm'. Qđ vnũ ſolũ põt ferre plura põt ferre: ſit diſtiguēdus ſm cõpõnē ꝛ diuiſionē put li ſolũ teneꝛ aduerbialr. Et videꝛ ꝙ non. naꝫ aduerbiũ eſt adiectiuũ vbi: ſed adiectiuũ vbi nomē determinare non põt: ergo ꝛc̃. Minoꝛ pꝫ: nã adiectiuuꝫ verbi hꝫ modos ſigñandi qb' non pportionatur ipſi noi. Et ɔfirmaꝛ rõ. nã adiectiuũ noīs vbũ determinare nõ põt: ḡ adiectiuũ vbi nomē determiare nõ pt. ¶ Itē aduerbiũ circa idē ponit ſuũ ſigñatuꝫ: ꝛ modũ ſigñandi. Sed ſuos modos ſigñandi ſolũ ponit circa vbũ: ergo ſolum verbũ determinabit: q̃re ꝛc̃. Qõ. XXXIII.

Queritur vtꝝ ſit diſtiguēdus ſꝫ ɔpõnez ꝛ diuiſionē put li ſolum noīalr teneꝛ. Et vr̃ ꝙ nõ. Naꝫ vt ſupra adiectiuum noīs vbũ determinare nõ põt. ¶ Ad oppoſitũ h̃ eſt diſtinguēda: oīs hõ eſt vnus ſolus hõ ſm cõpõnem ꝛ diuiſionē.

Ad primã qõnē: ꝛ ſcđaꝫ dõm ꝙ iſta: qđ vnuꝫ ſolum.ꝛc̃. eſt diſtiguēda ſm ɔpõnem ꝛ diſione put li ſolũ teneꝛ aduerbialr: non aũt put noīalr teneꝛ. Rõ pmi eſt: nã aduerbiũ: licꝫ ſit adiectiuũ vbi nõ tñ hꝫ modos ſigñandi ſpãles qbus ipſi ſolũ vbo pportionatur. Uñ qꝛ hꝫ modos ſigñandi gñales. iõ determiare pt pticipiũ: ꝛ pnomen: ꝛ ipſuꝫ nomē. Qđ determinet ipꝫ nomen patet. Naꝫ talis orõ admittiꝛ. Iſte modiocriter bonus bene currit. Qđ determinet pticipiũ pꝫ. Nã bene dr̃. Iſte fortiter pugnãs vincit. Propterea li ſolũ põt determinare li põt. ꝛ tũc eſt ſenſus cõpoſitus falſus. ꝛ tunc ſigñatur ꝙ illud qđ põt ferre vnũ. ita ꝙ nõ aliđ ferre pt plã. Si aũt li ſolũ determinet li vnũ: ſic eſt ſenſus diſiue verus: ꝛ tũc ſigñaꝛ ꝙ illđ qđ põt ferre vnũ ens: ꝛ nulli aſſociatũ pt ferre plã: ꝛ h̃ veꝝ eſt diſiue. Uñ palogiſm' pt ſic formari. Qđ vnũ ſolũ pt ferre plã pt ferre. ſꝫ qđ vnũ ſolũ pt ferre: nõ pt plã ferre. ḡ qđ pt plã ferre nõ pt plã ferre. Maioꝛ ꝛ minoꝛ ē diſtiguēda. ſꝫ maioꝛ ē va in ſenſu diuiſionis: ꝛ minoꝛ ē va i ſenſu ɔpõnis. ¶ Scđꝫ acceptũ pꝫ.ſ. ꝙ ſi li ſolũ teneaꝛ noīalr: nõ ē diſtiguēda ſm ɔpõnē ꝛ diuiſionē. nã adiectiuũ noīs hꝫ modos ſigñandi ſpãles qbus ſuo ſbſtãtiuo pportiõaꝛ: puta nũeꝝ caſuꝫ ꝛ gen': ſꝫ ꝑ tales mõs ſigñandi ipꝫ adiectiuũ noīs vbo ñ pportiõaꝛ:

pp qd accepto li solū noīalr ppō est distinguēda fm eqnocationē:ex eo q li solū potest teneri cathegorematice vel sincathegorematice. si cathegorematice sic potest eē vera. q2 tūc signatur q illud qd pōt ferre vnū nō associatum alteri pōt ferre plura. Nā sic li solū sigñat quādā solitudinē: sed si teneat sincathegorematice. tūc sigñat pcisam acceptionē illi9 cui adiūgit. Sed hoc pōt eē dup'. vl absolute: vt sortes est vnus solus hō. vel i ɔpōne ad actū vt solus sortes currit. Sed siue sic siue sic: sincathegorematice teneť: z est ppō falsa.

Ad primū arg\^m dōm. q aduerbiū est adiectiuū vbi z aliaꝝ ptiū. vn̄ est ppriū vbo. s3 nō soli vbo. sic Priscianus dicit: q ablatiuus casus est ppriu casus passiuoꝝ: z accusatiuus ppri9 actiuoꝝ: z tn̄ cū aliqs vbis ɔstrui pōt. ¶ Ad ɔfirmationē dico. q non est silr: vt dcm̄ est. Naz adiectiuū nois h3 modos sigñandi spāles qb9 suo substantiuo solū pportionať. Sed aduerbium h3 modos sigñandi gñales. z iō nō est silr. z p ideз p3 ad vltimū pme questionis.

Ad illud scōe qōis in oppositū dō3 est q ista. ois hō est vn9 solus hō: est distiguēda fз eqnocationē. ¶ Circa tn̄ modos itelligēdū est: q tot sūt modi fm cōpōnē z diuisionē: quot modis cōponere ɔtingit q̄ nata sunt cōponi: z illa adinicē diuidere resultāte diuersitate snīe. S3 ad vidēdū que nate sunt cōponi. intelligēdū est q Priscian9 dicit. in maiori. q ois determinatio: z ois adiectiua noialr vel aduerbialr ɔsignata pponunť apta9 suis substātiuis: vt fortis ipator fortiter pugnat. z rō pōt eē. n ā adiectiua de se q̄si ifinita sunt. z iō p sua suba dterminanť. iō vt dicit Priscianus. licз ois postpōere vt exceptis monosillabis vt nūc tūc: z hm̄. fm h̄ videť esse dō3 q qn̄ determinatio ɔponiť cū determiabili subsequēti. tūc dr̄ ofo ɔposita: z qn̄ ab eodē remoueť dr̄ diuisa. s3 huic mō dicēdi repugnat iste palogism9: ex. 50. viroꝝ. 100. relinqt diu9 achilles. nā si pdcā ofo diceť ɔposita qn̄ li viroꝝ ɔponiť cū li. 50. tunc ppō est falsa: cū tn̄ ille paralogism9 sit palogismus diuisiōis. z tūc dr̄ eē vera in sensu cōposito: s3 tūc dōm ē q h̄ ē lra. 50. ex. 100. viroꝝ. zc̄. vl q palogismus ille ē ɔpōnis. pōt tn̄ iter palogismos diuisiōis. zc̄.

¶ Scōm accētū aūt in his qdez que sunt sine scriptura dialecticis nō est idoneū faceť orōnem. In scripturis autē z poematibus magis. zc̄. c. ij. primi huius. Qō. XXXIIII.

Ueritur circa accētū vtꝝ accentus sit due fallacie? Et vr̄ q sic. Nā sic se h3 multiplicitas pōalr orōnis ad orōnez: sic se h3 multiplicitas pōalis dictiōis ad dictionē: s3 fm multiplicitatē pōalez orōnis accipiunť due fallacie: vt ɔpō z diuisio q̄ sūt spēs distincte. g̃ zc̄. Et ɔfirmať rō: q2 Ar. i soluēdo orōnes fm ɔpōnē z diuisionē dicit. q sol uēde sūt eo q aliō sigñat ofo ɔposita z diuisa. sic alr sigñat nomē grauiter z acute platū. vn̄ vnā multiplicitatē sem per alteri assimilat. ¶ Ad istā rōnē qdā dicūt. q n̄ ē silr de pōali multiplicitate in dictiōe z orōne: eo q modi pferendi grauiter z acute diuersificāt solū accntalr ipsam dictionē: sed modi pferēdi ipsam orōnē cōpositim vl diuisim orōnē eēntialr diuersificāt. Sed illud nō vr̄ veꝝ. nam eadez est idētitas z diuersitas orōnis cōposite z diuise: z dictionis grauiter z acute plate. q2 vtrobiqз ē idētitas mālis z diuersitas fm formā. sicut g̃ fit apparēs elēchus. fз cōpōnē z diuisionē: eo q orō est differēs: sic fit fз accentū: eo q nō est idē terminus grauiter z acute plat9. z pptea de ista orōe dictū est supra q sic modus pferendi orōnē ipsam diuersificat: sic accētus diuersificat dictiōis prātem. ¶ Ideo dr̄ aliter q accentus h3 nomen vnum: cōpositio aūt z diuisio non hñt vnū nomen. z ideo penes cōpōnem z diuisionez accipiuntur due fallacie: z penes accētum solū vna fallacia. ¶ Sed ɔtra locus sophistic9 ɔstituit in esse per suā causam apparentie: z non existentie: nam hec duo integrant locū sophisticū: vbi ergo ē reperire duas cās apparentie spē distinctas: z duas cās nō existētie latentes sub illis causis apparentie: ibi necesse est distinguere duos locos sophisticos. Sed eque euidēs rō apparet vt distinguantur due cause apparentie in accentu: sicut in ɔpōne z diuisione. nam sicut poniť q similitudo orōnis cōposite ad diuisam: sit cā apparentie in compositione. Sic dicā q silitudo dictiōis grauiter prolate ad acute platā: sit cā apparētie in accētu graui: z ecōuerso in acuto. ¶ Et pptera sic prolatio mālium sub sensu cōposito determinata facit credere q solum hoc vnum significēt: ita platio dictionis sub accētu graui. Si dicať q non est tanta silitudo dictiōis grauiter prolate ad acutam platā: sicut orōnis cōposite ad diuisam. Hoc cōcedo: q2 hoc ɔcludit q accētus non est ita efficax locus ad decipiendū: sicut ɔpositio z diuisio.

Propter hoc dicendū est breuiter: q quantum est ex potētiali multiplicitate dictiōis potuit Aristo. ponere duos locos sophisticos iuxta accentum. sicut iuxta ɔpositionem z diuisionez. Uerumtamē: q2 Aristo. cōsiderauit locos sophisticos prout magi apti sunt ad decipiendum. Nam sic magis congruunt in finē sophistice: z iste locus non est aptus ad decipienduз i his que sunt sine scriptura: vt in his que sunt in prolatiōe. nā l. elē. c. 2
prolatio manifestat eius defectum. Unde Aristo. dicit. i littera q iste locus maxime decipit in scriptur) z poematibus: z vt in scriptura est: habet vnam solam causam apparentie: quia easdez litteras z syllabas. Ideo Aristo. sic considerans hunc locum: quia sic decipit magis: ideo posuit accētum solum vnum locum sophisticum. ¶ Ratio ad oppositum concludit hoc qd cōcessum est q q̄ntū est ex parte potentialis multiplicitatis dictionis accent9 posset esse due fallacie. Sed quia Aristo. hunc locuз cōsiderauit put maxime decipit: z hoc est in scripto. Et vt in scripto est solum habet vnā causam apparentie: ideo sic considerando non posuit accentum: nisi vnum locum. De eius causa apparentie dicī q est vnitas vocis incōplexe fm materiaз. ¶ Sed contra. causa apparentie dз manere in vtroqз sensu propōnis distinguende. sed fз accentum distinguimus eo q aliquid potest esse dictio vel oratio: cum ergo vnitas vocis incomplexe nō maneat in oratione: non potest esse causa apparentie in accentu. ¶ Propter hec dicendum est: q vnitas vocis fm māꝫ prout cōmunis est voci cōplexe z incōplexe est causa apparentie in accentu. ¶ Circa modos intelligendum est q quattuor sunt modi accentus. Primus est in hoc q aliqua dictio potest legi graui accentu vel acuto. Secūdus est eo q aliqua dictio potest legi correpto accentu vl pducto. Tertius est q aliqua dictio potest proferri cuз aspiratione vel sine. Iuxta quem modum sic paralogizať. Quicquid hamať hamo captū est: iste homo hamatur: g̃ iste homo hamo captus est. Nec oз dicere q li. h. sit lrā: q2 tunc non manerent eadem mālia. Quartus modus ē ex eo q aliquid potest proferri sub vno accentu vel pluribus vt metuo.

¶ Que āt fm figurā dictionis sunt accidūt qñ n̄ idē iterprať: silr vt masculinū femininū. zc̄. ca. ij. primi huius. Qō. XXXV.

Queritur vtrum figura dictionis opetur aliquā multiplicitatē. Videt̄ ꝙ non. nam ſm Cōmē. Alexandrum figura dictionis opatur fantaſticā multiplicitatem .i. multiplicitatē apparentē. Sȝ qḋ tā tum appꝫ multiplicitas nō eſt multiplicitas. cū ḡ figura dictionis opet̄ fantaſticā .i. apparentē multiplicitatē in illa nulla erit multiplicitas. ¶ Forte aliqs diceret ꝙ nō ꝯcludit ꝙ figura dictiōis non opat̄ verā multiplicitatē: opat̄ tn̄ apparētē multiplicitatē. Contra hoc. Si figura dictionis opet̄ tn̄ apparentē multiplicitatē: ſic ergo i loco opāte verā multiplicitatē neceſſe eſt eādē orōnem vł idem nomen pl'a ſignare: ſic neceſſe eſt in apparēti multiplicitate ꝙ aliqua dictio vel orō appareat pl'a ſignare. ¶ Sed ſi ſic arguit̄. hō eſt ſpēs: ſortes eſt hō: ergo ⁊c̄. Hic nec nomen nec orō apparet plura ſignare. Sȝ forte dicet̄ ad hanc rōem ꝙ licȝ nulla orō ſit hic multiplex. nec etiaȝ nomen: eſt tn̄ hic multiplicitas latens ex collatiōe vnius dictionis ad aliam. Naȝ licȝ hec dictio homo. non ſignificet pl'a in iſta orōne: homo ē ſpēs: nec ēt in iſta: ſortes eſt hō: ꝯparando tn̄ hunc terminū ad ſeipſum put accipitur in vna ꝑpōne ⁊ in alia: vr̄ ſignificare quale quid ⁊ hoc aliqd: cum tn̄ ſolum ſignificet quale quid. ¶ Sed ꝯ per Ar. Loci in dictione peccant ꝯ ꝯdictionem. ſed loci extra dictionē peccant ꝯ ſyllogiſmū. Tūc arguo ſic. vbicūqꝫ eſt apparens ꝯdictio necē eſt idē nomen vel eandē orōnem pl'a ſignare: ſi ergo figura dictionis peccet contradictionē: neceſſe eſt idem nomen vel eandem orōneȝ plura ſignificare: eius ergo multiplicitas nō conſiſtit in collatione vnius termini ad alium. Maior rationis pꝫ: nam vbi eſt apparens ꝯdictio: neceſſe eſt vtrāqꝫ partem ꝯtradictionis eſſe verā: ⁊ neceſſe eſt ꝙ vterqꝫ conceptus ſignificetur. ¶ Item ad multiplicitatem reſpondenduȝ eſt per diſtinctionem: ſed ad figuraȝ dictionis non eſt reſpondenduȝ per diſtinctioneȝ: ergo ⁊c̄. Minor patet per

c.5. Ariſto. in .2. huius. Dicit enim ꝙ palam eſt quō ſoluende ſunt orationes: que ſunt ſm figuram dictiōis eo ꝙ habemus genera predicamentoꝝ diſtincta. ¶ Iteȝ ſi figura dictionis ꝯſiſteret in collatione vnius termini ad alium ſequeretur ꝙ figura dictionis peccaret imediate contra ſyllogiſmū: ſicut fallacia accidentis. ¶ Ad oppoſituȝ eſt

lib°.c.4 Ariſt. Qui dicit ꝙ equocatio ⁊ amphibologia ⁊ figura dictionis peccant ſȝ duplex: ſed vbi eſt duplicitas ibi ē multiplicitas: ergo in figura dictionis aliq̄ eſt multiplicitas. ¶ Itē omnes loci in dictione fiunt ex hoc ꝙ eiſdeȝ noībus ⁊ orōnibus nō idē ſignam᷒: ſed figura dictōis ē loc᷒ i dictione. ergo. ⁊c̄. Qō. XXXVI.

Tertia hoc querit̄: vtruȝ figura dictiōis opet̄ veram multiplicitatē: Et ꝙ ſic videt̄. Nam qḋ vere impedit formam ſillogiſticam veraȝ opat̄ multiplicitatē. Sed figura dictionis eſt hꝰ: naȝ oēs loci in dictiōe: ⁊ extra dictionē peccāt: eo ꝙ ſunt imodificati. maior pꝫ. nā

i.elē.c.4 ſi nō eſſet vera mltiplicitas: mediū vere poſſet vnire extrema. ¶ Ad oppoſitū Alexan. dicit. ꝙ figura dictionis opat̄ fantaſticā multiplicitateȝ .i. apparentem. ¶ Item vbicūqꝫ eſt vera multiplicitas neceſſe eſt idem nomē vł eandē orōnem plura ſignare. ſed in figura dictionis: nec nomen: nec orō plura ſignificat.

Ad primā qōnem dōm: ꝙ oēs ꝯſentiunt in hoc ꝙ figura dictionis aliquā multiplicitatem opat̄: ꝑꝑ hoc ꝙ in oī loco ſophiſtico in dictione ſignificamus non idē eiſdē noībus vel orōnibus. Vn̄ ſub eiſdē vocibus in oī loco in dictione eſt aliq̄ latētia plꝛiū: ⁊ hoc eſt locū aliquā opari multiplicitatē.

Sed circa qōnem ſcḋam: dicunt qdam ꝙ figura dictionis verā opat̄ multiplicitatē: ⁊ hoc q2 dr̄ia eſt inter multitudinē ⁊ multiplicitatē. nam multitudo importat abſolute plalitatem: multiplicitas aūt ſupra pluralitatē addit vnitatē. Unde multiplicitas eſt plica multoꝝ ſub vno. Sed vnuȝ dr̄ multiplr̄: ſicut ⁊ ens. Unum. n. in ſuba dr̄ idētitas: in quātitate eq̄litas: in q̄litate ſilitudo. In figura dictionis eſt vnitas que ē ſilitudo: videt̄ ergo ꝙ verā multiplicitatē operet̄. Aliȷ dn̄t. ꝙ non opat̄ verā multiplicitatē: ſed ſolū multiplicitateȝ apparentē: pro eo ꝙ in vera multiplicitate neceſſe ē ideȝ nomen vel orōnē plura ſignare. Sed in figura dictiōis: nec nomen: nec orō plura ſignat: hoc pꝫ diſcurrendo per oēs modos. Nā ſi ſic arguit̄: muſca ⁊ ſcamna ſilr̄ terminātur in .a. ⁊ muſca eſt feminini gn̄is: ergo ⁊ ſcamna: muſca non ꝯſignat duo. ſ. maſculinū ⁊ femininū. Silr̄ ſi dicatur: hō eſt ſpēs: ſorte eſt hō. ḡ ⁊c̄. homo non ſignat q̄le qd ⁊ hoc aliqd. Utraqꝫ iſtaꝝ opinionū eſt ꝓbabilis. verūtn̄ dici pōt ꝙ figura dictionis opat̄ multiplicitatē: nō tn̄ ita verā. ſicut aliȷ loci in dictione. nā in mltiplicitate vnitas eſt formale. ſed in figura dictionis nō eſt vnitas vocis ſȝ ſubam: ſed ſolū vocis ſȝ ſilitudinē: ꝑꝑ qḋ iſte locus opat̄ multiplicitatē: illa tn̄ mltiplicitas eſt ſcḋaria reſpcū illiꝰ multiplicitatis vbi eſt vnitas vocis ſm ſubam.

Ad primā rōnē dōm. ꝙ in figura dictionis ē apparens multiplicitas: nō tn̄ eſt ſic apparens ꝙ ſit ſine exn̄tia. ſed ideo dr̄ apparēs: q2 ꝓuenit ex ſilitudine dictiōis ad dictionē: ſȝ ſilitudo dr̄ fantaſma ratiō illa multiplicitas ab Alexādro vocat̄ multiplicitas fantaſtica. ¶ Ad illud in oppoᵐ cū dr̄ ꝙ figura dictiōis peccat ꝯtra ꝯdictionem: dici pōt ꝙ non eſt veꝝ. ⁊ cuȝ dr̄ ꝙ oēs loci in dictione peccant contra ꝯdictionē: dōm ꝙ veꝝ eſt pro maiori parte locoꝝ in dictione. Nā Ar. ſtatī ſubdit ꝙ loci extra dictionē peccant contra ſyllogiſmuȝ: ⁊ tn̄ dicit ꝙ fallacia ſm quid: ⁊ ſimplr̄ ducitur in ignorātiam elenchi. eo ꝙ non eſt affirmatio ⁊ negatio de eodē. ¶ Qꝛ figura dictionis non peccet ꝯ ꝯdictionem: poteſt ꝓbari: nam quelibet ꝑpō in ſe vna eſt. ergo vnā pōt hr̄e negationē. Et vbi affirmatio ⁊ negatio eſt vna ⁊ eiuſdem. non: contingit vtrāqꝫ partem ꝯdictionis eſſe ſimul verā: qḋ tn̄ requirit̄ in loco peccante contra ꝯdictioneȝ. Suſtinendo tamē ꝙ figura dictionis peccet contra ꝯdictionē dici pōt ꝙ in figura dictionis eſt peccatū in cōtradictione eo ꝙ non vere infertur ꝯdictoria preconceſſi a reſpondente. Propoſito enim ſub interrogatione putas ne: dat aliquis qḋ non habet: hac aūt negata a reſpondente opponens arguit ſophiſtice. Dat vnum ſolum denarium: ⁊ non habet vnum ſolum denarium. ergo dat qḋ non habet. Hic non infertur cōtradictoria preconceſſi: nam hec concluſio bene ſequeretur. ergo dat vt non habet. alia tamen concluſio non ſequitur: niſi propter ſimilitudinem quam habet ad hanc. Aliquis dat vt non habet. Iſta āt apparens contradictio accidit propter ſimilitudinem in dictione: ſed illud non ſufficit: nam ſi hoc ſufficeret. tunc oēs loci in dictione ⁊ extra. ⁊ accidens de quo minus vr̄ peccaret ꝯ ꝯdictionem: quia per oēm locum ſophiſticuȝ pōt concludi oppoſitū preconceſſi a reſpōdēte appēter. ¶ Ad alias rōes pꝫ qd dōȝ ex qōe. Qō. XXXVII.

Queritur vtrum figura dictionis ſit locus in dictione: Et videt̄ ꝙ non. Nam omnis locus in dictione fit eo ꝙ eiſdem nominibus vel orationibus nō idē ſignificamus. Sȝ ſi ſic arguatur: muſa ⁊ poeta ſimiliter terminantur: ⁊ muſa eſt feminini generis: ergo ⁊ poeta: hic nec dictio: nec orō pl'a ſignat: nec ꝯſignat.

Iste igitur locus nõ accidit eo q eisdem noibus vel orõnibus non idem significamus. ¶ Item ille non dicit locus in dictione cuius apparẽtie pncipium sumitur a parte rei: sed pncipium apparẽtie figure dictionis sumit a pte rei: ergo rc. Maior patet: quia loci in dictiõe distiguũtur a locis extra dictionem per hoc q pncipium apparẽtie locoꝝ in dictione a parte vocis accipitur. Minor pz: nam si sic arguitur. quicquid heri vidisti hodie vides: album heri vidisti: ergo album hodie vides. Hic causa apparentie non est silitudo vocis: nec vnitas: nam albi ad quicquid nulla est silitudo. Silr si arguitur. Homo est spẽs: sortes est hõ: ergo rc. Sortis ad hoiem nulla est similitudo ex parte vocis. ¶ Oppom pz p Ar. q ponit sex

Lele.c.z. locos in dictiõe c̃nũeꝝ pbat inductiue r syllo.

Ad qõnem dõm q fallacia figure dictiõis ẽ locus in dictõe. Et hoc pz per rõnes. Una est: qꝛ iste locus magis fit in osiderãdo cũ alio q̃ cũ seipso: sed cũ alio osideratio fit per sermonez. Alia ratio: qꝛ iste loc fit ex silitudine: r silitudo est in dictõe. ¶ Circa tamen eius cãm apparentie: r circa eius modos sunt diuerse opiones. Nam quidã dicunt. q aliqui modi isti fallacie accipiunt realr: r tñ locus est in dictione. Nã ad dictionem tria reqruntᷣ. s. res significata: modus significandi: r modus pferendi. Penes ista tria accipiunt tres modi figure dictionis. Primus modus est: qõ ppter vnitatem rei significate interpretamur vnitatem in modis significandi iuxta quem moduz sic fit paralogismus. ois substantia est colorata: lapis est substantia: ergo lapis est coloratus propter vnitatem rei inter substãtiã r lapidẽ arguimus vnitatem in modis signandi. Secũdus modus accipit qñ ppter vnitatem modorũz significandi arguimus vnitatez rei significate: vt quicquid heri vidisti hodie vides: album heri vidisti: ergo rc. Nam predicamenta hñt modos significandi concretiue similes ppter qõ vnum de alio põt ocretiue pdicari. Tertius modus est qñ ppter vnitatem modi pferendi interpretamur vnitatem rei significate vel modi significandi. vt secare r videre silr terminantur: r secare significat actionez. ergo r videre. Et licz aliqui modi istius fallacie accipiãtur realr: tñ locus in dictione est: nam pncipium apparentie ex parte vocis est: nam ad vocem ptinent terminatio: r ipsa concretio. Sed ocretio est duplex. Una qua vtimur in pdicationibus essentialibus. Alia qua vtimur in predicationibus accñtalibus. Penes pmã concretionez accipitur pmus modus figure dictionis: penes scdaz secũdus: sed penes terminationez dictiõis accipit tertius modus: qꝛ ergo concretio est ex parte vocis: idõ figura dictiõis est locus in dictione.

Sed contra istam põnem põt argui multiplr. Nam ille locus cuius principium motiuum ex parte rei accipitur: est locus extra dictionẽ: si igitur pncipium motiuum figure dictionis ex pte rei accipit: sequit q figura dictiõis sit locus extra dictionẽ. Maior patet: per distinctionem locoꝝ in dictõe: r extra dictionẽ. Qꝛ aũt hec positio ponat q pncipium apparentie figure dictionis sit ex parte rei. hoc patet: nam cuz sic dr. Omnis substãtia est alba: lapis est suba. ergo rc. Dr q ppter vnitatem rei lapidis ad subam: interpretamur modos signandi esse eosdẽ. Itẽ in oĩbus modis vni loci vna det esse causa apparentie indiuisa sm spẽm: cũ ergo in tertio mõ silitudo vocis ad vocẽ sit causa apparentie figure dictionis: in alio modo eiusdem loci vnitas rei nõ potest esse causa apparentie. Qꝛ aũt conuenientia i modo signandi ocretiue non sit causa apparentie dictionis: pbatio. Nam illud qõ cadit ex parte non existentie in aliq̃ loco sophistico: nõ põt cadere ex parte apparentie eiusdẽ loci. Sed modus significandi concretiue cadit ex parte nõ exñtie in figura dictionis. ergo non potest eẽ cã apparentie in scdo modo. maior pz inductiue r rõne. Inductiue: nam in equiuocatione diuersitas significati que est causa non existentie non cadit ex parte apparentie. Silr rõne: locus sophisticus integratur ex cã apparentie: r nõ existentie: vt cõpositũ ex mã r forma. Sed illud qõ ẽ ex parte materie non potest cadere ex parte forme: nec econuerso. Qꝛ mod signandi cadat ex parte non existẽtie pz. p Arist. in scdo huius. ¶ Item causa apparentie generalis debet esse eiusdem nature cum causa apparentie speciali: sed causa generalis omnium locorum in dictione que est vnitas vocis non est eiusdem nature cum causa apparentie que accipitur ex parte rei: ergo rc. Assumptũ patet: nam causa apparentie locoꝝ in dictione debet esse obiectum virtutis sensitiue vt auditus: sed vnitas rei nõ est obim sensitiue virtutis vt auditus: sed vnitas vocis. ergo rc. ¶ Item si cã apparẽtie in figura dictionis ex parte rei acciperet: magis deciperemur per se q̃ cum alio per figuram dictionis. Si dicatur ad figurã dictiõis non exigitur q eius cã apparentie accipiat a parte vocis. vnde dicitur figura dictionis non vocis. Nũc autez ad dictionem tria requiruntur. s. vox signatũ r modus signandi: ex parte cuiuslibet istorũ accidit deceptio figure dictionis: est tñ res aliter r aliter causa apparentie in figura dictionis r in locis extra dictionem. In locis extra dictionem accidit deceptio ex parte rei absolute considerate. In figura dictionis accidit deceptio ex parte rei per vocem signate. Ista responsio sufficienter non distinguit inter locos in dictione r extra dictionez. In locis extra dictionẽ videmus q ex pte rei absolute osiderate nõ accidit deceptio: qꝛ hʒ ẽ sʒ qd r simplr. Hõ mortu: g hõ. Si tñ hoc nomẽ cadauer iponat ad signandũ hʒ totũ homo mortuus. Et diceret cadauer est hic itus: g hõ est hʒ int: non est sm qd r simplr: deficit. n. appẽtia: g in loc' extra dictionẽ nõ cadit deceptio ex parte rei absolute osiderate. Silr in fallacia sm plures interrogationes ppõ plures non apparet vna pp vnitatem rei. Ut si diceret: est ne celum: terra: aut mare: inter ista interrogata nõ est aliqua oueniẽtia: nisi vt cadũt sub vno mõ iterrogãdi. Modus aũt iterrogãdi ptinet ad ipsaz vocẽ. Idõ dõm ẽ q si cã apparẽtie accipit a pte rei siue absolute osiderate: siue vt p vocẽ signat: sp est fallacia extra dictionẽ.

Ideo dõm est q figura dictiõis est locus in dictõe: qꝛ causa sue appẽtie accipit a simili figuratõe vocis ad vocẽ. ¶ Si deceptio pueniat ex simili figuratione vocis ad vocẽ. est primus modus: r est qñ interpretamur eadẽ eẽ siue gña siue casus: vt hic. Secare r vigere silr terminant. rc. Scdus modus puenit ex sili figuratione dictionis diuersimode osiderate: vt vnuz signat r aliud ocernit: vt qcqd heri. rc. Tertius modus prouenit ex sili figuratione dictionis: vt vnũ signat r aliud appellat: vt hic hõ est spẽs. rc. Silis ergo figuratio ẽ cã apparentie in figura dictiõis. ¶ Ad pm argm ocedo maiorẽ: ad minorẽ dõz q est falsa: qꝛ in figura dictiõis signam nõ idẽ eisdẽ noib. ¶ Ad zm dr: q albedo duplr osideratur. s. vt subz ocernit vl vt q̃litatẽ signat: nũc aũt ista silitudo albi: q̃ vnũ sigt vt q̃litatẽ: r aliõ ocernit vt sbz: ẽ cã apparẽtie in isto palogismo: qcqd vidisti. rc. ¶ Ad illõ de hoie eodem modo rndet.

Qõ. XXXVIII.

Q**ueritur** circa modos figure dictõis. Et pmo vtrꝫ iste palogism musa r poeta silr terminant i a. r musa ẽ feminini gñis: g r poeta: õbeat sic formari: Et q sic

c.5. vr̃. Nã Ar. in z°b° sic format quẽdã paralogismũ. vt vide
re ⁊ secare silr terminant: secare signat agere: g̃ ⁊ videre.
¶ Ad opp^m: paralogism⁹ debet apparere sylls: sȝ h̃ nõ ẽ ap
parẽtia forme syllo^ce. g̃ ⁊c̃. ¶ Itẽ arguẽs sophi^ce n̄ oȝ ex
pmere illã falsam maximã sm quã arguit. Nã arguens
sm locũ equo^cis nõ oȝ istã falsam maximã exprimere. s. q
vni noĩ solũ corrñdeat vnũ signatũ. sȝ hec ẽ falsa maxĩa
sm quã arguit̃ iuxta p^m modũ figure: dictiõis que silr ter
minant̃: hñt eosdẽ modos signandi: istã g̃ n̄ oȝ exprimere.
¶ Itẽ si sophista istã maximã exprimeret: dictiões q̃ silr
terminant̃: hñt eosdẽ modos significandi. musa ⁊ poeta silr
terminant̃: g̃. cũ faceret sillm peccãtẽ ĩ mã: ⁊ nõ in forã.

Ad qõnem dõm: q duplex est modus forman
di syllos iuxta p^m modũ. Et vterq
ↄueniẽs est. Prim⁹ modus est: quẽ Ar. tales vr̃ inuenire
in z°b°. Arguit. n. sic. videre ⁊ secare silr terminant̃: sȝ se
care signat agere. g̃ ⁊ videre. secari signat pati. g̃ ⁊ videri.
sȝ ↄtigit idẽ sm idẽ videre ⁊ videri: g̃ ↄtigit idẽ: ⁊ sȝ idez
agere ⁊ pati. In isto paralogismo n̄ exprimit̃ illa falsa maxi
ma sm quã arguit. sed eã tacet: ⁊ verã ꝑponit: tñ vtute il
lius false maxĩe arguit. Alius modus est formandi para
logismos sm formã sillogisticã sic. q̃cũq; sũt alba sũt pla: mu
lier est alba: g̃ pla. qr. n. pla ⁊ alba silr terminant̃. ⁊ pla ẽ
pluralis nũeri: credit q alba sit pluralis nũeri: sic dicẽdo: mu
lier est alba. ¶ Ad p^m arg^m dico. q nõ oȝ q paralogism⁹ ap
pareat silĺs: vt dispõne terminoꝝ: sȝ sufficit q appeat illa
tio. ¶ Ad aliũ dõm q sophista nõ exprimit illã falsaz ma
ximaz sm quã arguit. sȝ tñ vtute illi⁹ arguit. Uerũtñ itel
ligendũ ẽ q cũ ĩ figura dictiõis iterp̃tem̃ nõ eadez eẽ
eadẽ ꝑp figurationẽ silez vocis. Silr ãt figuratio põt eẽ
ex pte pncipij: sicẽ ex pte finis. Alb⁹. n. silr figurat̃ ei qõ est
alba ex pte pncipij: sicẽ albati qõ ẽ scãna ex pte finis: si g̃
moueamur aliq̃ eẽ eadẽ nõ sũt: ꝑp silez vocis figuratiões:
siue h̃ pueniat ex pte termini siue ex pte pncipij: semper
figura dictionis erit. Qõ. XXXIX.

Queritur vtr̃ ↄmutatio vni⁹ p̃di
camẽti ĩ aliũ cãet figurã
dictiõis: Ur̃ q nõ. Nã seqt̃ sortes pcutit
platonẽ: g̃ plato pcutit̃ a sorte. h̃ tñ muta
tur actio ĩ passionẽ. ¶ Itẽ seqt̃: q̃tũ ẽ. g̃
saba ẽ. ⁊ seqt̃: q̃le ẽ. g̃ q̃tũ ẽ. h̃ tñ ↄmutat̃
vnũ p̃dicamẽtũ ĩ aliũ. g̃ ⁊c̃. ¶ Itẽ seqt̃. q̃cq̃d heri vidisti
hodie vides: albedinẽ heri vidisti. g̃ ⁊c̃. h̃ tñ ẽ ↄmu^tio ⁊c̃.
¶ Ad oppo^m Ar. dicit. q figura dictiõis est: qñ nos iter
pretamur q̃le q̃tũ: vel faciẽs patiẽs.

Ad questionẽ dõm q cõmutare rẽ vni⁹ p̃di
camẽti ĩ rẽ alteri⁹ acceptã sub
diuerso mõ p̃dicãdi causat figurã dictiõis. tñ cõmutat̃ rẽ
vni⁹ p̃dicamẽti ĩ rẽ alteri⁹ sub eodẽ mõ p̃dicãdi: forte nõ
cãt figurã dictõis. Uerũtñ itelligẽdũ ẽ q aliũ ẽ ↄmutat̃
rẽ vni⁹ p̃dicamẽti ĩ rẽ alteri⁹. ⁊ rẽ vni⁹ p̃dicamẽti seq ad rẽ
alteri⁹. tc̃. n. ↄmutat̃ res vni⁹ p̃dicamẽti ĩ rẽ alteri⁹: qñ res
vni⁹ accipit̃ ac si eẽt res alteri⁹. ⁊ h̃ ꝑp aliquã silez vocis
figurationẽ. ⁊ h̃ vlt Ar. Dic̃. n. q figura dictõis ẽ qñ iter
p̃tat̃ q̃le eẽ qd vl̃ faciẽs eẽ patiẽs. sȝ ꝑp h̃ q res vni⁹ p̃di
camẽti seqt̃ ad res alteri⁹: nõ accipit̃ res vni⁹ p̃dicamenti
ac si eẽt res alteri⁹. sȝ accipitur vt diuersa. qñ. n. sic dr̃: sor
tes pcutit platonẽ. g̃ plato pcutit̃ a sorte: nõ accipit̃ h̃ age
re ac si eẽt pati. Signat̃. n. q ad actionẽ alic⁹ vt agẽtis: se^r
passio alteri⁹ vt patiẽtis. ¶ Per h̃ pȝ ad duo arg^a p^a. Ibi
eni nõ accipit̃ res vni⁹ p̃dicamẽti ac si eẽt res alteri⁹: sȝ de
notat̃ q ad rẽ vni⁹ p̃dicamẽti seqt̃ res alteri⁹ p̃dicamẽti.
¶ Ad z^m dico. q li q̃cq̃d. nõ distribuit solũ p his q̃ sunt ĩ
gñe sbe. imo absolute distribuit p his q̃ dr̃ qd. sȝ ĩ q̃libet
gñe ↄuenit repire qd: ⁊ res cuiuslȝ p̃dicamẽti: vt dicit qd.
sub h̃ qõ dico. q̃cq̃d pt accipi: vñ si li q̃cq̃d. solũ distribue
ret pro his: q̃ sũt in gñe sbe: forte hic esset figura dictiõis:
q̃cq̃d heri vidisti hodie vides. ⁊c̃. ¶ Ad arg^m ĩ opp^m dõȝ
q text⁹ hȝ itelligi qñ res vni⁹ p̃dicamẽti sub vno⁹ accepta
ↄmutat̃ ĩ rẽ alteri⁹ p̃dicamẽti acceptã alio⁹. Qõ. XL.

Queritur vtr̃ ↄmutare rẽ vni⁹ p̃dica
mẽti sub vno⁹ acceptã in rez
eiusdẽ gñis vl̃ alteri⁹ sub alio⁹ acceptã sit suffi
ciẽs cã nõ existẽtie figure dictiõis: Et vr̃ q nõ.
Nã posita cã ponit̃ effect⁹. sed alicubi ẽ ↄmu
tatio vbi nõ est figura dictõis. g̃ ⁊c̃. Probõ assũptũ: nã se^r:
q̃cq̃d currit mouet̃: albũ currit. ergo ⁊c̃. ¶ Oppo^m ↄñis
nõ pt stare cũ p̃missis. Ista. n. nõ stãt sil: q nullũ album
moueat̃. ⁊ q albũ sit aliq̃d qõ currat: ⁊ q̃cq̃d currit mo
ueat̃. Silr hic ẽ bon⁹ sills: ois hõ currit. ois hõ alb⁹ ẽ hõ.
g̃ ois hõ alb⁹ currit. nã ex opposito ↄñis cũ minore iferẽ
opp^m maioris sic. Nõ ois hõ alb⁹ currit: ois hõ alb⁹ ẽ hõ.
g̃ nõ ois hõ currit. Huic dr̃ q ex opposito ↄñis cũ minore
nõ sufficit iferre opp^m maioris. sȝ oȝ q ex opposito ↄñis
cũ maiore iferat̃ oppo^m minoris: nã due p̃misse se hñt ĩ rõ
ne añtis re^u ↄñis. Si ãt accipit̃ opp^m ↄñis cũ maiore erit
idẽ defect⁹ q fuit ĩ priori sillo. sic arguẽdo. ois hõ currit: er
go nõ ois hõ alb⁹ currit: g̃ nõ ois hõ alb⁹ ẽ hõ: hic est idez
defectus. g̃ ⁊c̃. ¶ Sȝ ↄ̃. q̃ñcũq; ex opposito ↄñis cũ alte
ra p̃missaꝝ iferẽt oppo^m alteri⁹ p̃misse necẽ ẽ vtrũq; sillm
eẽ bonũ: cũ g̃ ex opposito ↄñis cũ maiore iferat̃ opp^m mi
noris: necẽ est illũ sillm eẽ bonũ. Probõ assũptũ. q̃ñcũq;
alter silloꝝ ꝑbãtiũ est bonũ: necẽ est q ex opposito ↄñis
cũ vtraq; p̃missaꝝ possit iferri opp^m vtriusq; p̃misse. hoc
eni ↄcedit̃ ⁊ ꝑbat̃ per hãc regulã: qñ ad añs seqt̃ ↄñs ex
opposito ↄñtis seqt̃ oppo^m añtis: sed alter silloꝝ ꝑbãtiũ
p^m sills ẽ sills bon⁹: necẽ ẽ g̃ q vterq; sills sit bon⁹. ¶ Iõ
dr̃ alr̃ q hic nõ est figure dictõis fallacia. Ois hõ currit:
hõ alb⁹ est hõ: g̃ hõ alb⁹ currit. Nã h̃ qõ dico. ois vl̃ q̃cq̃d
distribuit p his que dicũt qd: sed tñ h̃ signũ q̃cq̃d: distri
buit p his q̃ dicũt qd: ⁊ sb rõe qd. sed q h̃ dico ois: ⁊ si di
stribuat p his que dñt qd nõ tñ sub rõne qd. Et iõ sub h̃
qõ dico ois hõ: pt accipi hõ alb⁹. sed ↄ̃ h̃ est figura dictio
nis. ois hõ qui heri cucurrit: hodie currit hõ alb⁹ heri cu
currit. g̃ hodie currit. Premisse. n. ꝑnt eẽ vẽe: ⁊ ↄ̃ falsa posi
to casu poĩ. g̃ diuersitas distribuẽdi cũ q̃cq̃d: ois non fac̃
q sit fallacia cũ li q̃cq̃d ⁊ nõ cũ li ois. Hic dr̃ q ꝺfect⁹ cã
tur ex diuersitate cõpõnis sm tp̃s. nã cũ vtroq; signo ac
cepta duplici ↄpõne eiusdẽ tp̃is argu^m erit bonũ: variata
aũt ↄpõne vtrobiq; deficiet. Nã diuersitas cõpõnũ sm
tp̃s variat vitatẽ: ⁊ falsitatẽ: ⁊ hitudinẽ aliq̃ꝝ terminoꝝ
inter se ex idẽtitate eorũdez in aliquo tertio illataz. Sed
cõtra contingit reperire figurã dictionis sine. diuersita
te cõpositionũ sm tempora. Nã hic est figura dictionis.
Quicquid auditur a Platone profert̃ a sorte: falsum au
ditur a platone. ergo ꝑfertur a sorte. Nam cõclusio ẽ fal
sa: premissis existentib⁹ veris posito q sortes ꝑferat istã
nullus hõ est asinus: ⁊ q Plato audiat totũ p̃ter signuȝ.
¶ Item cũ diuersitate cõpositionũ sm tẽpora stat bonĩ
tas silli. Nam hoc arg^m est bonuȝ. q̃cquid heri vidisti ho
die vides sortẽ heri vidisti: ergo ⁊c̃. Et quicquid heri vidi
sti hodie vides: album heri vidisti. ergo ⁊c̃. Si dicat̃ q
non est silẽ de istis duobus: quicquid heri vidisti hodie
vides: sortẽ ⁊c̃. ⁊ quicquid heri vidisti hodie vides: albuȝ
heri vidisti. ergo ⁊c̃. qr iter substantiam ⁊ accidens cadit
aliqua iplicatio media que non cadit quãdo sub quicq̃d
accipitur aliquid quod dicitur quid. Sed contra. circa li
sortẽ ↄuenit exprimere eandem implicationem: ⁊ tamẽ
argu^m est necessariũ: diuersitas ergo cõpositõis per se nõ
causat defectũ in argumento. ¶ Ad opp^m. hic est figura

dictionis. Qd̄ scriptū est scripsit gs. falsa oro scripta est. ḡ falsam orōnē scripsit aligs: ꝛ hic est ꝯmutatio in cā.

Ad qōnem dōm est: ꝙ cōmutatio vnius modi pdicandi in aliū modū predicādi est sufficiens cā non existētie figure dictōis: hoc tñ difficile est videre in qbusdā: nam istā cōmutationē concomitat̄ diuersitas cōpōnum fm̄ tps: ꝛ qñ aliquid qd̄ est cā p accidens ꝯiungit̄ illi qd̄ est cā per se: difficile est videre qd̄ eoꝝ sit cā. Dicit eniꝫ Ar. i. 7. meta. ꝙ si nā circuli nō pos-

l.c.34. vide

sit reperiri nisi in ere: difficile esse videre vtrū es eēt de eī͛ essentia vel nō: sed q2 nā circuli potest reperiri ī alia mā ꝗ̄ꝫ in ere: vt in mā lignea ꝛ cuprea. iō facile ē videre ꝙ es non est de eēntia circuli. Et siſr est de ista orone. Qd̄ scriptum est scripsit quis. ꝛc̄. nā hic sunt duo quoꝝ vtrunq3 videt̄ esse cā figure dictiōis. s. diuersitas ꝛ cōmutatio: nā amota diuersitate cōpōnis cōmutatiōe manente. argu͂ⁿ appꝫ: vt si sic arguat̄. qcqd currit mouet̄: albuꝫ currit: ḡ. Siſr amota cōmutatione diuersitate cōpōnis manente: arg͂ⁿ apparet neūū: vt si sic arguit̄: qcqd heri vidisti hodie vides: sorte. ꝛc̄. vñ neutrū per se vr̄ eē cā defectus: sed vtrūq3 siſ. Uerūtñ dōm. ꝙ cōmutatio solū per se ē cā defectus: cui tñ qñq3 annectit̄ diuersitas cōpōnis. sed tñ diuersitas cōpōnis non ē cā defect⁹: ꝟ pꝫ exēplo ꝛ rōe. exēplo. nā ꝟ ē figure dictiōis. qcqd audit̄ a platone pfertur a sorte: falsum audit̄ a platone. ergo ꝛc̄. Cōclō est falsa remanēte ypothesi vt supra: hic tñ non est diuersitas ꝯpōnis fm̄ tps. Rōne sic. nā in q̊libet sillo necesse est ꝙ vna ꝓpō se hēat vt totū: reliqua vt ps decisa ab illo toto: naꝫ ōīs sillis ꝯcludit̄ vtute pme figure. sed nec quale sub rōne qualis: nec ꝗ̄tū sub rōne ꝗ̄ti se habent in rōne ps decise ab eo ꝙ dic̄ gd: nec ecōuerso. Si ḡ sub eo qd̄ dicit gd sb rōne totius accipitur quale sub ratione ptl ibi erit figura dictionis: ꝛ tñ non erit ibi diuersitas cōpōnis. hoc patet per illud exemplū. Qd̄ scriptū est scripsit quis: falsa oratio scripta est. ergo ꝛc̄. Nam li qd̄. in maiori accipitur sub ratione gd: ꝛ in minori compat̄ur ad hoc qd̄ dico: fl̄a oro sub ratione qualis. ergo mutatur quid in quale. Et hoc ē qd̄ vult Ar. si querat̄. putas ne qd̄ quis habuit: ꝛ non hꝫ amisit illud. Ex hoc ꝯcessa a ridente: infert̄. Decem di-

z.elē.c.5.

gitos habuit gs: ꝛ non habet. ergo deceꝫ digitos amisit quis: hic est figura dictionis: nam hic mutat̄ gd in ꝗ̄tūꝫ: naꝫ decē significant quātuꝫ. Sed qñ est cōmutatio: ꝛ qñ non hoc pōt dinosci, exēplo ꝛ rōne pcedente. Cum idētitas extremoꝝ inter se includatur in idētitate extremorum in medio: alr̄ propter premissas non sequeretur conclusio. Si ergo mediuꝫ comparetur vni extremo sub ratione quid: ꝛ alteri extremo sub ratione qualis vel quāti. Si ista diuersitas lateat propter similem figurationē vocis: figura dictionis erit in argumēto: vt pꝫ in isto exēplo. Quicquid auditur a platōe profertur a sorte. ꝛc̄. res enim intellecta in hoc qd̄ dico quicquid: comparatur ad ꝟ qd̄ est pferri a sorte sub rōne quid: q2 in ꝗ̄tū vox ē ꝛ nō ꝓt est significatiua veri vel falsi. Sed ad hoc qd̄ est fl̄m compat̄ sub rōne qualis. ꝛ ideo ibi cōmutatur quid in q̄le. Unde cōmutatio est causa non existētie figure dictionis vel fallacia accidentis: saltem in scd̄o modo: vel i tertio modo figure dictionis. Sicut ergo in fallacia accidētis est defectus silli: ꝛ in figura dictionis ē defectus silli. Sed in figura dictionis occultat̄ non existētia per similes figurationē vocis ad vocem. Sed in fallacia accidentis occultat̄ non existētia per vnitatem rei. ¶ Sed contra: ꝟ est bonū arg͂ⁿ. Iste dat vnū solū denariū: ꝛ non hꝫ vnuꝫ solum denariū: ergo dat denarium. Et sequitur: dat denarium. ergo dat qd̄ habet: ꝛ non sequitur. Iste dat vnuꝫ solum denarium: ꝛ non habet vnum solum denarium: ergo dat qd̄ non hꝫ. Hic tamen fit eadeꝫ cōmutatio que fit in hoc argumento. s. Iste dat vnum solum denarium: ꝛ non hꝫ vnū solū denariū. ergo ꝛc̄. Cōmutatio ergo non ē cā precisa figure dictionis. Et dōꝫ ꝙ illud arg͂ⁿ est bonū. Iste dat vnum soluꝫ denariū ꝛc̄. qui est pmus paralogismus: nec est ibi figura dictionis. ꝛ tñ in palogismo Arist. est figura dictionis. Cum enim dr̄. Iste dat vnum solum denarium: duo dicuntur. s. dare denariuꝫ: ꝛ modus dandi. In minori autem cum dr̄. ꝛ non habet vnum solū denarium: ibi solum negatur modus habēdi: ꝛ nō res ipa: ꝛ ideo res sic potest concludi sic dicendo: ergo dat qd̄ hꝫ. Sed in paralogismo Aristo. ex negatione modi rei pceditur ad negatiōem ipsius rei: ꝛ ideo ibi ꝯmutatur modus rei in rem. ¶ Ad pmū arg͂ⁿ dōꝫ ꝙ hic non est figura dictionis. Quicquid currit mouetur: albuꝫ currit: ergo ꝛc̄. Non enim sumptio cuiuslibet denotantis quale sub aliq̄ denotante gd: facit fallaciam figure dictionis sed solum si quale accipitur, vt pars decisa ipsius quid. Unde ad formam argumēti: dico ꝙ in ista ꝓpositione maiore: qcquid currit mouetur: attribuitur moueri ipsi currēti accepto sub ratiōe quid. In minori autē significatur attributū rei cui accit albū: vñ est sensus: albū. i. res alba. ꝛc̄. ¶ Ad z͂ⁿ dico. ꝙ hic non est figura dictionis. Oīs hō currit: hō albus est hō: ḡ ꝛc̄. nā in minori homo albus non accipit̄ sub rōe albi: s3 sub rōne hōis cui accit album. ꝛ sic patet ad questionem.

Qd̄. XLI.

Ueritur vtꝝ ꝯmutare quale gd in hō aliqd: faciat fallaciam figur̄ dictionis: Ur̄ ꝙ nō. Nam si sic in ꝯñtijs Aristo. in lib. predicamētoꝝ esset figura dictionis. Arguit enim sic. Si color est in corpore: ergo in aliq̄ corpore. Siſr si aīa mouet̄ aliq̄ spē mot⁹ mouetur: hic tñ pcedit̄ a quali quo ad hoc aliquid. Si dicatur ꝙ hic pceditur a q̄li q̄ ad q̄le gd: nā aliquā rōnem hꝫ eius qd̄ est q̄le gd. ¶ Contra Ar. ibidē per hoc intendit ondere ꝙ oīa que sunt: vel sunt in pmis substātijs. vl̄ dicuntur de pmis substātijs: vnde per hoc qd̄ est aliqd̄ corpus videtur sumere sbam primam: ꝛ per ꝯñs hoc aliqd.

c.l.zᵉ gtl.

¶ Itē si talis cōmutatio faceret figuram dictionis seq̄retur ꝙ in ꝯuersione vlis affirmatiue eēt figura dictōis: ꝯñs falsum ergo añs: ꝯña patet. Nam sic dicendo. Oīs homo est aīal: ergo qddam aīal est hō. In pma li animal significat quale gd: ꝛ in scda hoc aliqd. ¶ Itē interpretari es esse eadē que eadē sūt: nō facit figurā dictiōis: s3 singulare ꝛ vle sunt realr̄ idē: ergo ꝛc̄. ¶ Itē si cōmutare q̄le gd in hoc aliqd: faceret figurā dictiōis: tunc ecōuerso ꝯmutare hoc aliquid faceret figuram dictionis: ꝯsequēs falsum: ergo ꝛ añs: ꝯña pꝫ. naꝫ sicut ꝯmutare quale i ꝗ̄tum: facit figurā dictionis. sic econuerso: cōmutare ꝗ̄tū in quale facit figurā dictionis. Falsitas ꝯñtis patet. naꝫ tunc hic esset figura dictiōis. Iste homo currit: ꝛ iste hō ē hō. ḡ ꝛc̄. ¶ Si dicatur ꝙ li homo in hac minori: iste hō est homo: non sigñat quale gd: sed hoc aliqd. Cōtra: tunc non esset hic figura dictionis. hō est plato: sortes ē homo: ergo sortes est plato. Et pterea in hac minori predicatur supius de inferiori: supius aūt respectu sui inferioris: dic̄ quale quid. ¶ Ad oppositum Aristo. dicit. ꝙ hic est figura dictionis. Corisaus est alter ab homine: corisaus est homo. ergo ꝛc̄.

z.elē.c. 5.z.i.c.3. dic̄ ꝙ est accñtis.

Ad questionē dōm est ꝙ ꝯmutare quale gd in hoc aliquid: facit figuraꝫ dictionis. Circa qd̄ pmo intelligendum est: quid intelligimus per quale quid ꝛ hoc aliquid. ¶ Ad cuius euidētiā intelligendum est ꝙ nomen spēi: ꝛ nomen īdiuidui eiusdem spēi eandem nām importans, sicut homo ꝛ iste hō,

Sed ista natura per nomen spēi: ⁊ indiuidui diuersimode importatur. per nomen enim spēi importat̄ put sibi accidit vlitas ⁊ pticularitas: per nomen autem indiuidui iportat̄, put est hec nā. Rō aūt signandi pꝰ est rō signandi eius qd̄ est q̄le gd. Cuius rōnē assignat Boeꝰ. nā quid dicit. Et circa pmā subaꝫ q̄litatē determinat. Ista autem eadē nā signata per terminū singularē per modū determinati dr̄ hoc aliqd. Uñ h̄ aliqd: ⁊ q̄le gd iūt diuerse rōnes accipiēdi eādē nām. Si āt aliqs iterptat̄ hanc acceptionē vel rōnē accipiendi eē illā. ⁊ h̄ pp̄ silitudinē voci ad vocē: figura dictionis erit. Si āt pp̄ vnitatē rei fallacia accitis erit. Et qꝛ difficile est videre diuersitatē rei: ⁊ vnitatē rei: licꝫ facile sit videre silitudinē vocis ad vocē: iō palogismi tertij modi: figure dictiōis difficiles sunt ad soluēdū: pp̄ cām appētie accñtis ānexā. ❡ Ulteriꝰ ē itelligēdū ꝙ nō ois illatio a termino signante q̄le gd ad terminū signantē hoc aliqd facit figurā dictionis: sed solū illa in qua q̄le gd accipit̄ ac si eēt hoc aliqd vel eꝯ. ⁊ h̄ ē qñ aliqd attribuit̄ ipsi cōi, put cōe est: ⁊ postea singulari put est hoc vnū sic h̄. Hō est spēs: sortes est hō: ḡ sortes est spēs. ❡ Ad pmā rōnē dōꝫ cū dr̄. Color est i corpe. ⁊c̄. ꝙ hic pcedit̄ a quali quo ad q̄le gd: qꝛ li aliqd corpꝰ rōeꝫ cōis hꝫ. vñ supposita ꝯcernit. nā vniuoce de multis pōt pdicari. ❡ Ad illud ꝫ hoc: dico ꝙ licꝫ pꝰ suba in re sit h̄ aliqd determinatū: tñ fm itellectū pōt hr̄e rōnē cōis. Et vt suba pꝰ hꝫ rōeꝫ cōis: per hoc qd̄ est aliqd corpus designat̄: nā sic pꝰ suba de hac suba pꝰ. ⁊ illa pdicat̄: sic aliqd corpꝰ de h̄ corpe: ⁊ illo pdicat̄. Uñ si p hoc qd̄ dico aliqd corpus: solū h̄ corpꝰ designaret. Ar. faceret fallaciā ꝯñtis sic arguendo. Color est in corpe: ḡ in aliq̄ corpore. ❡ Ad aliō dōm: ꝙ in ꝯuersione vlis affirmatiue nō est figura dictiōis. Nā ibi non accipit̄ q̄le gd ac si eēt h̄ aliqd. Sꝫ ibi pcedit̄ a termino signante q̄le gd: put stat pro plibꝰ suppositis ad eūdē signantē h̄ aliqd: ⁊ h̄ put stat p paucioribus. nā in pꝰ ppone signat̄ ꝙ aial pro aliq̄ sui attribuit̄ hoi, p q̄libet sui: ⁊ in zª ꝙ hō pro aliq̄ sui attribuitur aiali, p aliq̄ sui: vñ vniformiter accipit̄ in añte ⁊ ꝯñte. ❡ Ad aliā rōnē dico. ꝙ licꝫ terminus cōis: ⁊ suū suppositū p se sint realr̄ eadē: modi tñ signandi eius qd̄ est quale gd: ⁊ h̄ aliqd sīt diuersi. Uñ cōmutare ista adinuicem: pp̄ silitudinē vocis cāt figurā dictiōis. ❡ Ad vltimū dico: ꝯcedēdo qd̄ ifert̄. Et cū dr̄: tūc eēt hic figura dictōis. Iste hō currit: iste hō ē hō: ḡ hō currit. Dico ꝙ figura dictionis non ē h̄: nā h̄ aliqd non accipit̄ ac si esset q̄le gd. vñ in ista: iste hō est hō attribuit̄ pdicatū ei qd̄ est h̄ aliqd: sed nō solū sub hac rōe: vt est h̄ aliqd: sed vt secū ꝯpatitur aliā acceptionē. Uñ hic est figura dictōis. Sortes ē īdiuiduū: hō ē sortes: ḡ hō ē ididuū. Ex istis seq̄t̄ plus vl̄ vlteriꝰ: ꝙ pcedere a plibꝰ determinatis ad vnū istoꝝ: ⁊ ē pcedere a q̄li q̄: ad h̄ aliqd. nā qñ aliqd i pmissis accipit̄ p diuersis hꝫ rōnē cōis: ⁊ p ꝯñs rōnē eiꝰ qd̄ ē q̄le gd. accipere ḡ aliqd istoꝝ reª alicꝰ de q̄ illud qd̄ hꝫ rōnē cōis pdicat̄: ē facere figurā dictiōis. sic hic: sortes est hō: plo ē homo. ergo sortes est plato. Qō. XLII.

Queritur vtrū sub termio signante q̄le gd lateat diuersitas iterptatoꝝ in 3º mō figure dictiōis: Ur̄ ꝙ nō. naꝫ diuersoꝝ locoꝝ fm spēm sunt diuerse cāe appārētie fꝫ spēm: sꝫ figura dictōis ⁊ equocatio sīt diuersi loci fꝫ spēꝫ distīcti. Cū ḡ i equocatōe vnitas vocis fꝫ māꝫ ⁊ formā sit cā appētie: nō pt eē cā appentie figure dictiōis: vl̄ seq̄t̄ ꝙ i 3º mō figure dictiōis sit equocatio. ❡ Itē i q̄libet mō eiusdē loci sophistici dꝫ eē eadem cā appētie: nā modi eiusdē loci nō dr̄nt spē. Cuꝫ ḡ i p mō figure dictiōis silitudo vocis ad vocē sit cā appētie: idētitas vocis nō erit cā appētie i 3º mō. ❡ Itē i figura dictionis silitudo vocis ad vocē ē cā appentie: sꝫ vbi ē silitudo ibi nō ē idētitas: cū ḡ silitudo vocis ad vocē sit cā appentie in 3º mō figure dictiōis: seq̄t̄ ⁊c̄. ❡ Ad oppᵐ. figura dictōis ē gdā locꝰ cꝰ pnᵐ motiuū ē in voce: sꝫ nisi diuersitas iterptatoꝝ sub termino signante q̄le gd lateret: difficile est assignare cām appētie in 3º mō figure dictiōis: vtputa i isto paloᵐᵒ. hō ē spēs: sortes ē hō: ḡ sortes ē spēs. q̄re ⁊c̄.

Ad qōnem dōm ꝙ h̄ ē zª via. ⁊ vtraq; pbabil̄. Pria ꝙ diuersitas iterptatoꝝ i 3ᵒᵒ figure dictiōis lateat sub termio signante q̄le gd. nā cuꝫ dicatꝰ occultet̄ p appētiā in eisdē dꝫ eē cā appētie in qbꝰ coopta ē cā nō exñtie. sꝫ vl̄r cā nō exñtie ē diuersitas interptatoꝝ: sꝫ diuersa iterptata iterptāt̄: qñq; p diuersas dictiōes: vt in pº figure dictiōis. Cū sic arguit̄. secare ⁊ videre silr̄ terminant̄ ⁊c̄. ⁊ tūc cā appētie ꝯsistit i duabꝰ dictionibꝰ. qñq; diuersa iterptata iterptant̄ p vnā dictōeꝫ. Et h̄ zʳ: aut sic ꝙ dictio vnū signat: ⁊ aliō ꝯcernit. ⁊ tūc ē. scōs modus. Aut sic ꝙ dictio vnū signat: ⁊ aliō appellat. ⁊ tūc ē tertiꝰ modus. Cū ḡ in termino signante q̄le gd lateat diuersitas iterptatoꝝ: ⁊ in eisdē ē cā appētie: sub qbꝰ latet cā nō exñtie: vt dcm̄ ē: seq̄t̄ ꝙ in 3º mō figure dictionis diuersitas iterptatoꝝ lateat i termio signante quale gd. Et h̄ vr̄ velle Ar. i lib. pdicamētoꝝ: vbi dicit ꝙ ois suba vr̄ signare h̄ aliqd: ⁊ in pmis substātijs idubitabile veꝝ ē. In scōis āt silr̄ vr̄ sub appellatiōis figura h̄ aliqd signare. Uerūtñ itelligēdū ē ꝙ silis figuratio voci ad vocem p se reqrit̄ ad figurā dictōis. Qꝛ āt maior idētitas in figura dictiōis repiat̄ q̄ȝ idētitas silitudis h̄ accidit figure dictōis: ⁊ p h̄ pꝫ ad rōnes. ❡ Ad pmā. Dico ꝙ vnitas vocis fm māꝫ ⁊ formā p se reqrit̄ ad equocationeꝫ. Qꝛ āt vnitas vocis repiat̄ in figura dictiōis: h̄ accīt ei: sed tñ pp̄ pᵐ argᵐ dōm: ꝙ licꝫ i 3º mō figure dictōis diuersitas iterptatoꝝ lateat sub vnitate vocis: nō tñ ē equocatio: nā in equocatiōe reqrit̄ ꝙ nomē significet diuersa. sꝫ terminus dicēs q̄le gd in 3º mō figure dictōis nō signat duo. s. q̄le gd ⁊ h̄ aliqd: sꝫ solū q̄le gd: ⁊ sub appellatiōis figura vr̄ h̄ aliqd signat̄. ❡ Alia via pbabil̄ ē ꝙ silis figuratio vocis ad vocē ē cā appētie i figura dictōis: ⁊ in q̄lꝫ eiꝰ mō est h̄ manifestū in p mō. nā Ar. in zº hꝰ sic format palogismū. videre ⁊ secar̄ silr̄ terminant̄. Uideri ⁊ secari silr̄ terminant̄. sꝫ secare signat agere. ḡ ⁊ videre. Secari aūt signat pati. ḡ ⁊ videri. Sꝫ ꝯtigit aliqd sil̄ ⁊ semel videre: ⁊ videri. ḡ agere ⁊ pati. ❡ Si dicas. ꝙ in isto palogismo qcqd audit̄ a platone pfert̄ a sorte: sꝫ audit̄ a platōe. ergo ⁊c̄. nulla ē silitudo iter qcqd ⁊ falsum. Dōm ꝙ palogizans penes zᵐ modū sic. palogizat sꝫ: ⁊ lignū silr̄ terminant̄: sed lignū signat gd: ḡ ⁊ falsum signat gd: ⁊ si signat gd: sub qcqd potest capi. ca. 5.

❡ Ergo fm accidēs qdē palogismi sunt quando quilibet assignatum fuerit rei subiecte icē ⁊ accidēti. nam qm̄ eidē accidunt multa non necesse est oibus pdicatis: ⁊ de quo pdicātur h̄ oia inesse. ⁊c̄. primo hꝰ. c. iij. Qō. XLIII.

Circa fallacias ex̄ dictionē: q̄rit̄ vtrū ptialis idētitas alicꝰ hritis i se diuersas nāas vl̄ rōes ad aliqd pncipās vnā illaruꝫ sit cāe appētie fallacie accñtis: Et vr̄ ꝙ nō. naꝫ tc̄ i q̄lꝫ bono sill̄o eēt fallacia accñtis: ꝯñs fl̄m: ḡ ⁊ añs. Probō ꝯñtie. Naꝫ h̄ esset fallacia accñtis. Ois hō est aial: plato est hō: ḡ plato est aial. Nam aial in se includit diuersas rōes: ⁊ fm vnā illaꝝ in ꝯclusione ꝯcidit̄ de platone. ❡ Itē diuersoꝝ locoꝝ fm spēꝫ diuerse dēbēt

esse cāe appētie: sed ptialis idētitas est cā appētie in sm gd ꝛ simplr: q2 ptialis idētitas alicuius dicti sm quid ad
lb°.c.3°. idē dcm simplr est cā apparentie ibidē. ¶ Ad oppositū Ar. dicit. ꝙ fallacia accntis est: qn aliqd silr attribuitur rei subiecte: ꝛ accnti: cū tn dissimilr insit. Sꝫ si nulla eēt ibi idētitas: nulla eēt ibi appētia: ꝛ si totalis idētitas nullus eēt ibi defectus: g̊ ꝛc. Qō. XLIIII.

Queritur vtr̄ supi⁹ possit accidere suo iferiori: Et vr̄ ꝙ n.
T.c.26. Nā Ar. ꝑ phr̄. dicit. Qꝛ vẽ ē nulli accit: sꝫ aial vẽ ē: g̊ nulli accit. Qꝛ aial sit illud qd vẽ ē: pꝫ. nā aial ē subā: sba āt est id qd vẽ est: cū nulli accidat. ¶ Itē supi⁹ est ĩ itellectu iferioris. g̊ ꝛc. ¶ Itē accns pōt iesse: ꝛ non inesse subto: sed supius non pōt nō esse in suo iferiori manēte iferiori: ergo ꝛc. ¶ Ad opp^m Ar. in ꝑ b°.
ca.4. Dic̄ ꝙ triāglo accit figura: sꝫ fig⁹ supi⁹ ē ad triāgluꝫ. g̊ ꝛc.

Ad primā qōnem dōm ꝙ ptialis idētitas alic⁹ brūtis in se diuersas rōes: ad aliquaꝫ eaꝝ est cā apparentie fallacie accntis. nā tegit defectum accntis: ꝛ fallaciā accidentis ab alijs locis distinguit. ꝑ^m pꝫ in isto paralogismo. Homo est spēs: plato est homo. g̊ plato est spēs. nam ptialis idētitas de li homo put i se icludit diuersas rationes: per q̄ꝝ vnā pt substare accidēti intētionali: ꝛ per aliā ꝯuenire singulari ad platonē: facit credere ꝙ quicqd pt predicari de hoīe qd possit ꝑdicari de platone. ¶ Scdm patet. Per hoc. n. ꝙ eius appētia accipit a pte rei distinguit a locis in dictione: qūo āt distinguat ab alijs loci ex̄ dictionē hoc patebit. Et h̄ est qd dicit Ar. in illo cap°. Fallacia aūt fit in his. Dicit eni ꝙ fal-
l.elē.c.5. lacia accntis ꝓuenit ex eo ꝙ nō potest diuidere itꝫ idē ꝛ diuersum vnū ꝛ mlta. ¶ Ad p^m arg^m dr̄: negādo ꝯñtiā. Ad ꝓbationē eius cū dr̄: ꝙ supius in se includit duas naturas. Dōm ꝙ licꝫ aial in se includat duas naturas: ꝛ sꝫ vnā earū ꝯueniat suo inferiori: q2 tn̄ iste rationes nō sūt extranee: vt ad tertiū compant. Ideo in illo bono sillogismo non est fallacia accntis. Ad hoc. n. ꝙ sit fallacia accidentis requirit ꝙ ille rationes sint sibi repugnātes: vt ad tertiū compant. ¶ Ad aliud dōm ꝙ iferius patebit: qūo partialis idētitas sit causa apparentie sm gd ꝛ simpliciter. vel pt dici ad rationē ꝙ rationes diuerse incluse in termino ꝑalogismi accntis sī: ita repugnantes ꝙ vna eaꝝ: nec includit in se: nec simplr: nec dīminute aliaꝫ: sed in dicto sm gd dīminute icludit dcm simplr.

Ad aliam qōem dōm ꝙ accidens dr̄ triplr. vno modo qd aduenit rei post complemētum eius: ꝛ sic dicimus oīa nouē gnā esse accidentia. alio modo dr̄ accns qd aduenit rei: ꝛ est extra eius intellectū: ꝛ isto modo potest dici ꝙ inferi⁹ accidit suo superiori. nā in intellectu superioris non includitur inferius. Tertio capit accns pro illo qd est extraneū alteri prout ad 3^m cōparatur. Et hoc modo non solū inferius accit supiori: sꝫ supius inferiori: vt figura triangulo. Nā ratio ipsius figure est extranea rationi triāguli, put triāglo ꝯuenit h̄ passio habere tres ꝛc. per se ꝛ ꝑ. Et isto 3° modo accipit accidens in fallacia accidentis. ꝛ ratio h⁹ est. nā cū accidens peccat diffinito sillogismo: sed ad sillogismū reqrit ꝙ ꝑ^m sub eadē ratione attribuat medio: sub qua ratōe mediū attribuit postremo. ita ꝙ ille rationes non dīnt. s. nisi sicut pars ꝛ totū. Vn̄ qñcūqꝫ i aliquo discursu sillogistico accipitur terminus includēs in se diuersas rationes: ita ꝙ iste terminus accept⁹ sub vna ratione est extrane⁹ sibyipi: vt sub alia ratione accipit: ꝛ ꝑ vnā illaꝝ rationū ꝯpatur vni extremo: ꝛ ꝑ aliā alteri: ibi erit fallacia accntis: vt h̄: homo est plato: sortes est homo: ergo sortes est plato. vñ rationes procedunt vijs suis. De accnte intelligēduꝫ est ꝙ terminus maior ꝛ minor: ꝛ medius potest habere rationem accntis. Vn̄ terminus includēs alterā rationem est extractus termino icludenti diuersas rationes: vt ad vtrūqꝫ compat. vñ Aristo. dicit. ꝙ fallacia accidentis ē: qñ aliquid similiter attribuitur rei subiecte ꝛ accidenti inesse: cū tn̄ similiter non insit. Unde ibi vult minorem habere rationeꝫ accidentis: sed tamē magis ꝓprie ille terminus includens diuersas rationes potest dici accns. ¶ Sed intelligenduꝫ est ꝙ quidā ꝯsiderant fallaciam accidentis quātum ad fieri: ꝛ qdam quātum ad factū eē. Considerantes primo modo dicunt minorem habere rationem accidentis. Nam ante additionem minoris non fit aliqua variatio: licꝫ enim mediuꝫ in se includat diuersas naturas: tamen sm vnā eaꝝ tn̄ ꝯparat subiecto ante additionem minoris. Considerātes scdo modo dicūt: ꝙ terminus includens in se diuersas naturas dꝫ dici accidens: q2 ex illo termino capit tota variatio. tn̄ sm pbꝫ qlꝫ termi⁹ pt hr̄e rōnē accnti. Rōes soluūt i qōe. qō. XLV.

Queritur vtrū fallacia accidentis possit causari ex variatione alterius termini q̄ꝫ medij sillogistici. Vel vtrum possit causari indifferenter ex variationē maioris mioris ꝛ medij. Et ꝙ ex variatione medij solū. ꝓbatio. Nā fallacia accntis causat ex diuersa cōparatione alicuius termini ad diuersa: sꝫ in ꝑmissis nihil potest ꝯpari ad diuersa nisi mediū: q2 in ꝑmissis null⁹ terminus bis accipit: nisi medi⁹ terminus. ergo ꝛc. ¶ Iteꝫ si medium non sit variatum necesse est extrema coniungi. sed in fallacia accidentis conclusio non sequitur ex necessitate: ergo necesse est medium variari. Assumptū pa-
tet. Nam quecūqꝫ vni: ꝛ eidem non variato sunt eadem: ipsa inter se sunt eadem. ¶ Si dicatur ad istas rōnes ꝙ maior sub vna ratione ipsi medio i premissis potest comparari. ꝛ sub alia minori in conclusione. Et per ꝯsequens ibi erit accns ex variatione maioris. Cōtra. habitus ꝛ ꝑuatio hn̄t fieri circa idem. sed fallacia accidētis quātum ad sui non existentiā: est ꝑuatio forme sillogistice. nā peccat diffinito sillogismo. sed forma sillogistica solum cōsistit in premissis: ergo fallacia accidentis solum causatur ex variatione in premissis. sed nihil potest variari in premissis: nisi mediū. ergo ꝛc. Assumptum pꝫ. nā per Ar. ꝑ ꝑoꝝ. qñ medium est in toto ꝑmo ꝛ postremū in toto medio: necesse est extrema ꝯiungi. Per hoc innuit Ar. ꝙ forma sillogistica solū in ꝑmissis ꝯsistit. Iteꝫ ꝯ̃ ē aliō a premissis. vt pꝫ intuenti eius diffōnem. Item intellect⁹ ꝯ̃nis includitur in itellectu premissaꝝ. sicut g̊ termini accipiūtur in ꝑmissis: sic necesse est accipi in ꝯ̃ne. alr enim ꝓpter premissas non sequet g̊. si ergo non fit variatio in ꝑmissis non erit variatio in ꝯ̃ne. sed in premissis nihil pōt variari: nisi medium. q2 variatio nō est absqꝫ bina acceptōe alicuius termini: sed nihil bis accipitur in premissis nisi
medium. ergo ꝛc. ¶ Ad oppo^m. ꝑhs dicit. in scdo h⁹: ꝙ h̄ ca°.7.
est fallacia accntis. Iste canis est tuus: iste canis ē pater: ergo est tuus pr̄. Iste enim terminus canis non variatur sed solum li tuus: qd est maior. in qua accipit rōne possessionis. Signatur eni ꝙ iste canis est tua possessio. in ꝯ̃ne aūt accipit rōne efficientis. Potest ēt cāri ex variatione mioris. vt pꝫ h̄: sortes est idiuiduū: hō est sortes. ergo homo est idiuiduū. hoc ēt pꝫ ꝑ rōnē. Nā fallacia accntis accidit ex diuersa ꝯpōne: ꝛ extranea alicuius ad diuersa. sꝫ quilibet terminus sub diuersa rōne: ꝛ extranea pt ꝯpari ad diuersa. ergo ꝛc.

Ad qōnem dōm ꝙ fallacia accidentis pt causari ex variatione maioris ꝛ minoris

⁊ mediꝫ:differēter tñ. Nam mediū variatū ſm diuerſas rōnes cōparaṫ vni extremo ⁊ alteri. Sꝫ extremū variatū ſm vnā rōnē cōparaṫ medio:⁊ ſm aliā rōnem alteri extremo in ꝯne. Rō huiꝰ ē iſta. Nā fallacia accn̄tis eſt imediate defectꝰ forᵉ ſillogiſtice:ſꝫ forᵃ ſillogiſtica ñ ſolū ꝯſiſtit in ꝑmiſſis:ſꝫ ēt in ꝯne.ġ variatio q̄ eſt i fallacia accidētis pōt eē in ꝑmiſſis ⁊ in ꝯcl'one. Mediū āt nō īgredit ꝯcl'onē. Pōt igitur cāri ex variatiōe alteriꝰ termini q̄ꝫ mediꝫ. Aſſumptū pꝫ.ſ.ꝙ forᵃ ſillogiſtica nō ſolū ꝯſiſtit in ꝑmiſſis. Nā ſill'o ē q̄dā habitudo īferēs ꝯcl'onē tāq̄ꝫ ꝯn̄s ex ꝑmiſſis:vel tāq̄ꝫ ex vno añte:vñ due ꝑmiſſe ſe hñt in rōne vnius añtis reᵘ ꝯn̄is. Hoc ēt pꝫ ex mō ⁊ figura ſill'i que ſunt q̄ſi q̄dā diſpōnes ꝯn̄tes ip̄m ſill'm. Modus aūt diſtiguiṫ a mō p ꝯcl'onē. Si.n.ex iſtis ꝑmiſſis. Ois hō ē aial:oē riſibile eſt hō:īferaṫ iſta ꝯcl'o.ġ oē riſibile ē aial.ē ꝑmus modus ꝑme figure. Si aūt ex eiſdē ꝑmiſſis īferaṫ iſta ꝯcl'o:ġ q̄dā ī aial ē riſibile:eſt q̄ntus modus pᵉ figure. Figura aūt a figura diſtiguiṫ p ꝯcl'onē:vt patꝫ in ſill'o ex oppoſitis. Si eni ſic arguiṫ:nulla diſciplina ē ſtudioſa:oīs diſciplina ē ſtudioſa:⁊ īferī ꝯcl'o iſta.ġ nullum ſtudioſuꝫ ē ſtudioſuꝫ:eſt diſpō tertie figure. Si aūt ex eiſdeꝫ ꝑmiſſis īferaṫ iſta ꝯcl'o.nulla diſciplina eſt diſciplina.eſt diſpō ſcđe figure.cū ġ ꝯcl'o diuerſificet modū ⁊ figurā q̄ ſunt diſpōnes ꝯn̄tes ip̄m ſill'ꝫ:vr̄ ꝙ de rōne ſill'i ſit ꝯcl'o. Hoc ēt pꝫ p exēpla. Et ꝑ in ꝑma figura. Nā hic eſt fallacia accn̄tis:hō eſt ſpēs:ſortes eſt hō.ġ ⁊c̄. Et h̄ eſt ex variatiōe mediꝫ. Sꝫ ſi arguaṫ ſic. Sortes nō ē ſpēs:ſortes ē hō:ġ hō nō eſt ſpēs. Hic ex variatiōe eiuſdē termini cauſaṫ accn̄s.ꝑ tñ fuit mediū:⁊ nūc eſt mīor extremitas. De variatiōe maioris in ꝑᵃ figura. Exēplū:triāgulus hꝫ tres angulos per ſe ⁊ ꝑ:figura eſt triāgulus.ġ ⁊c̄. Hoc q̄ð ē habere tres diuerſimode cōparaṫ medio ⁊ ipſi minori:hr̄e aūt tres eſt maior extremitas. In ſcđa figura h̄ pꝫ. Naꝫ hic eſt fallacia accn̄tis. Sortes non ē ſpēs:hō ē ſpēs:ġ hō nō ē ſortes ex variatiōe mīoris. Et ex variatiōe maioris ſicut. Hō ē ſpēs:ſortes nō eſt ſpēs:ġ ſortes non eſt hō. In 3ᵃ figura ex variatiōe mīoris ſic. Sortes nō eſt ſpēs:ſortes eſt hō.ġ ⁊c̄. Ex variatione maioris ſic. Ois triāgulus hꝫ tres ꝑmo:triāgulus ē figura.ġ ⁊c̄. Sic ergo patꝫ ꝙ arguēdo per eūdē ꝑalogiſmū affirmatiue in vna figura:et negatiue in alia:mediꝰ terminus variatᵘ in vno ſill'o erit maior vel mīor in alio. Qr aūt neceſſe ſit eūdē terminuꝫ variari in ꝑalogiſmo affirmatiuo ⁊ negatiuo:pꝫ p hoc ꝙ queliꝫ ꝑpō in fallacia accn̄tis vna eſt:alr̄.n.ſub vnitate vocis lateret multiplicitas:⁊ eēt locus in dictiōe. Sꝫ ſic arguēdo. Hō eſt ſpēs:ſortes eſt hō:ergo ſortes eſt ſpēs:iy ſortes non variaṫ:ergo in iſto ꝑalogiſmo. Sortes non eſt ſpecies:ſortes eſt hō:ergo hō non eſt ſpēs:non variabiṫ:cum vniformiter accipiaṫ affirmatiue ⁊ negatiue. Sꝫ h̄ eſt fallacia accn̄tis:⁊ nō ex variatiōe mediꝫ q̄ð eſt iy ſortes:ergo ex alterius variatione. Patet ergo cum dicitur. Homo eſt ſpēs:ſortes eſt hō:ergo ⁊c̄. Q̄ð hic eſt accidens ex variatione mediꝫ in prima figura. Si iſte terminꝰ fiat medium in tertia figura:adhuc erit accn̄s ex variatione eiuſdem termini:vt hō eſt ſpēs:hō eſt ſortes:ergo ⁊c̄. Et ex variatione alterius termini q̄ꝫ mediꝫ in tertia figura ſic. Non ſortes eſt ſpēs:ſortes eſt homo:ergo non homo eſt ſpēs. Concluſio eſt falſa ⁊ premiſſe ſunt vere ⁊ variaṫ minor extremitas. Similr̄ ſi fit ſill'o in ſcđa figura.vt ſic Hō eſt ſpēs:nō ſortes eſt ſpēs:ergo non ſortes eſt homo. Cōcl'o eſt falſa ⁊ premiſſe vere. In quolibet ergo ꝑalogiſmo accn̄tis eſt accn̄s penes variationē termini:qui in aliquo paralogiſmo eſt maior:in aliquo mīor:⁊ in aliquo medium. Ad huius ꝓbationē ſuppono duo.ꝑmum patet,de vnitate ꝓpōnis.ſcđm ꝙ in contradictionibus neceſſe eſt terminos ſiṁr ſumi:aliter non erit contradictio. ¶ Ad vidēdum autem quādo medium eſt variatum ⁊ quādo non ſm quoſdā vīcēdū eſt tali regula. Sumēdum eſt mediū cum reduplicatiōe alterius extremi. Et ſi medium ſic ſumptū vere ꝯueniat alteri extremoꝝ:tunc nō eſt variatū. Si aūt non vere ꝯueniat tunc eſt variatum. Aliꝫ dicūt ꝙ eſt ſemꝑ ꝯſiderādū ad ſubiectū ⁊ accidens:vtrū differāt inter ſe:⁊ in tertio:vel nō.ſi non.nō:fit accidens ſicut hic. Percutio ſortē:ſortes eſt veniens:ergo ꝑcutio venientem. Si auteꝫ differāt inter ſe:⁊ in tertio tūc eſt accidēs:vt hic. Cognoſco coriſcū:coriſcus eſt veniēs.ergo ⁊c̄. ¶ Aliter dico ꝙ conſiderādū eſt.vtruꝫ oppoſituꝫ maioris extremitatis conuenire poſſit medio:ſm ꝙ mediuꝫ cōuenit minori extremitati:⁊ ſi ſic tunc eſt accidens:vt hic:anial eſt genus:homo eſt animal:ergo ⁊c̄. ſi nō:nō:vt aial eſt corpus.hō eſt aial.ergo ⁊c̄. ¶ Ad ꝑmuꝫ argᵐ cū diciṫ:ꝙ fallacia accn̄tis nō cauſaṫ abſq̄ꝫ diuerſa comparatione alicuius termini ad diuerſa:dico ꝙ veruꝫ eſt. Et vlterius cum dicitur in premiſſis nihil pōt variari niſi medius terminus. Cōcedo. Ideo ratio cōcludit ꝙ in ꝑmiſſis non pōt eē accidēs abſq̄ꝫ variatiōe mediꝫ:⁊ h̄ concedo. ¶ Ad ſcđm cū dicitur.ſi mediū ſit vnuꝫ neceſſe eſt extrema coniūgi. Dico ꝙ ſi medium eſt ſic vnuꝫ in cōparatione ad extrema:neceſſe eſt aliquā ꝯcl'onē ſequi:vt illam in qua extrema habēt vnitatem.ſed tamen per mediū ſic vnum:non opꝫ illaꝫ ꝯcl'onē que accipiṫ in paralogiſmo accn̄tis.ſeq. ¶ Ad rōnes in oppoᵐ. ¶ Ad primaꝫ dōm.ꝙ forma ſillogiſtica ꝯſiſtit in ꝑmiſſis vt ordinaṫ ad concluſioneꝫ. Unde ex hoc non ſeqtur ꝙ accidens ſolū cauſeṫ ex variatione mediꝫ:naꝫ licꝫ nullus terminus in premiſſis poſſet variari niſi mediū:ſi tamen ꝑmiſſe conſiderenṫ reſpectu concluſionis inferende q̄liꝫ terminus poteſt variari:nam ſic quilibet terminus bis accipitur. ¶ Ad aliud cum dicitur.ꝙ concluſio eſt aliud a premiſſis.dico ꝙ licꝫ concluſio ſit aliud a premiſſis:nō tamē eſt aliud a ſillogiſmo. ¶ Ad vltimuꝫ cum diciṫ.ꝙ concluſio includitur in premiſſis. Dico ꝙ illa concluſio que ſequitur ex premiſſis in premiſſis includitur:ſed tñ illa ꝯ q̄ inferṫ ex variatiōe maioris reᵘ mediꝫ ⁊ minoris ī ꝯne in itellectu premiſſaꝝ nō icludiṫ. Qō. XLVI.

Queritur vtrum ꝓceſſus a re ſubiecta ad accn̄s faciat fallaciā accidētis. Et vr̄ ꝙ ſic.qr Ar.dicit ꝙ accn̄s fit eo ꝙ non eſt neceſſe q̄ð de re dr̄ de accn̄te dici. 1.elēc̄h.c.3.
¶ Itē hic ē accn̄s. Tu cognoſcis coriſcū:coriſcus eſt veniēs.ġ ⁊c̄.⁊ ꝓcediṫ h̄ a re ſubta ad accidens. ¶ Ad oppᵐ.hec ꝯn̄tia eſt neceſſaria. Ois edificator edificat:hoc albū eſt edificator:ergo hoc albū edificat:qr nō ſtant ſimul ꝙ hoc albū non edificet:⁊ ſit edificator:⁊ ꝙ omnis edificator edificet.arguendo ex oppoſito concluſionis cum minori inferēdo oppᵐ maioris. Dicendum ꝙ accidens peccat imediate contra ſillogiſmum.

Ad videndum ergo qñ eſt accidens ⁊ quando nō:vidēdū eſt ꝑmo q̄d facit neceſſitatē in ſillogiſmo:cognoſciṫ.n.pͥnatio p habitū. Uñ intelligēdū ē ꝙ tota neceſſitas ſillogiſmi ē in hoc ꝙ mediū vniformiter ad q̄ð vniformiter extrema ſīt cōparata ſub vna rōne accipiṫ. Qñcūq̄ꝫ ġ extrema accipiunṫ vt adinuicē ꝯpata:vt ad mediū ſm varias rōnes:accidēs ē. Et poſſe ē aliqñ ꝙ ꝯiūganṫ:ſed h̄ nō erit ꝓpter cōparationē quā habent extrema ad medium:hoc manifeſtuꝫ eſt in omnibus exemplis Ariſtotelis. Tu cognoſcis 2.hº.c.7.
omne bonum:quod volo interrogare eſt bonuꝫ.ergo ⁊c̄. Iſta ꝯcl'o nō ſeqṫ.qr h̄ q̄ð dico bonū ſub diuerſa rōe cōparaṫ ad h̄. Tu cognoſcis:⁊ ad h̄:q̄ð volo iterrogare:qr

b ppō.l. Tu cognoscis oē bonū:vā ē sub rōne q̄ bonum. Sʒ cū dr̄. Qd̄ volo iterrogare ē bonū: h qd̄ dico bonuʒ: accn̄s ē huic qd̄ volo iterrogare: pu𝔱 bonū cadit sub cognitiōe tua. Et iō nō ɔiūgūt̄ extrema. Et breuiter itelligēdū ē:φ qn̄cūqʒ aliqs termin⁹ vni ɔparat⁹ accipit sb alia rōne: vt ē alteri termīo cōparat⁹. Si ille rōnes n̄ necīo se iclndūt accn̄s ē:qʒ i oī bono sillo necē ē alterā ppōnē eē vt totū ⁊ alterā vt ptē. Et hinc ɔcludo φ si rō sub q̄ sumit̄ res subta i vna ppōne sit ex̄nea rōni sub q̄: sumit̄ i alia re° pdicati: i tali pcessu accn̄s erit. ¶ Ad pmā rōnē dico φ Ar. itellīt qn̄ rō vni⁹ termini ē ex̄nea rōni alteri⁹ sʒ φ ad aliqd̄ terciū ɔpat̄ sic dignū ē: vt h. Iste canis est tu⁹ ⁊c̄. qʒ illa duo accidūt ȝ°. Rō.n.ei⁹ qd̄ ē tu⁹ fm φ cōparat̄ ei qd̄ ē canis: ex̄nea ē a rōne eiusdē fm φ cōparat̄ ei qd̄ ē pr̄. ¶ Ad aliō dico. φ ille pcessus nō val3: qʒ pcedit̄ a re subta ad accn̄s qd̄ ē ei extraneum: cā appentie in fallacia accn̄tis ē idētitas apparēs alicui⁹ diuersitat̄): ita φ sit aliqd̄ vnū p medio ɔparatū ad extrema sʒ diuersas nās i ipo existes: ⁊ h apparens idētitas ⁊ cā appentie: ipsa tn̄ diuersitas ē cā nō existie. Qō. XLVII.

Queritur vtrūʒ variatio medij sit sufficiēs cā nō existie i fallacia accidētis: Et vr̄ φ non. Nā posita cā ō necītate ponit̄ effect⁹. sʒ medio variato nō ē necē fieri accn̄s. g̃ ⁊c̄. Probatio assumpti p sillos vtiles: nā maiore existe ō necīo ⁊ miore ō ɔtigēti. seqt̄ ɔ̄ ō ɔtingēti. Nā seqt̄. Ois hō ō necītate ē aial: ɔtigit ad vtrūlibʒ albū eē hoiē: g̃ ɔtigit albū eē aial. Et silr̄ seqt̄. Ois hō ō necītate ē aial: albū ē hō: g̃ albū ē aial. ⁊ tn̄ mediūʒ hic vʒ hō: diuersa rōne ɔparat̄ maiori ⁊ miori: qʒ maiori cōparat̄ sub mō necītatis: miori āt p notā ɔtigētie: vl̄ p v̄bū ō iēē. ¶ Itē mediū re° maioris hʒ rōnē ptis: re° mioris hʒ rōnem totius. Et iō diuerse sūt rōnes variātes mediū: non: ergo causat accn̄s variatio medij. ¶ Ad opp^m. Mediūʒ variatū ē duo media: vel hʒ rōnē duoꝝ medioꝝ: sʒ duo media nō vniūt extrema. ergo ⁊c̄.

Ad qōnē dōʒ. φ cū accn̄s qn̄tū ad sui n̄ existiā sit imediate obligtas sillī. Nā Aristo. dic̄. φ peccat diffinito sillo. Ad h g̃ vt videam⁹ nāʒ accn̄tis: ꝑ oʒ videre qd reqrit̄ ad sillʒ. ¶ Circa qd̄ itelligēdū φ tota necītas silli cōsistit i h φ me^m vnū sub vniformi rōne acceptū p respēʒ ad extrema ipa extrema ɔiūgit. Si g̃ ipa extrema ɔiungant̄ iter se: p respectū ad mediū: fm variā rōnē accepta: in tali pcessu erit accn̄s. Patʒ h i exēplis phi. Dic̄.n.φ i isto paralogismo est accn̄s. Tu cognoscis omne bonum: qd̄ volo interrogare. A te est bonum. ergo quod volo interrogare cog̃scit̄ a te. Nā bonū sub alia rōne ɔpat̄ ad h qd̄ ē cog̃sci a te: ⁊ ad iterrogare. Nā tu cog̃scis bonū i eo φ bonū cui accidit φ cadat sub iterrogare: inq̄tū^m a te cog̃scit̄. Et iō dic̄ Ar. φ solū i his q̄ sʒ subaʒ sr̄ idmtia: ⁊ que vnū sr̄ oia videt̄ eē eadē: itelligēs p idmtiā sʒ subaʒ idētitatē ppe rōnis alicui⁹: vt ad duo ɔpat̄. Vn̄ sive mediū re° extremoꝝ accipiat̄ sub varia rōne: sive extremū alterū re° medij: ⁊ alteri⁹ extremi: i tali processu erit fallacia accn̄tis. Veruntn̄ itelligēdū ē. φ qn̄cūqʒ mediūʒ fuit variatū: in ipo tn̄ erit aliq̄ idētitas ptialis re° extremoꝝ: aīr enī ibi ō̄ficeret appentia. Si g̃ extremū ibi ɔcludat̄ ō extremo sʒ illā idētitatē ptiale erit sill's bon⁹. Vn̄ i q̄libet palogismo accn̄tis pt seq aliq̄ ɔ̄. Nā hn̄ seqt̄. Corisc⁹ cognoscit̄ a te. Corisc⁹ ē veniēs: g̃ illō qd̄ ē veniēs cog̃scit̄ a te. ¶ Vn̄ ad qōnē dōʒ. φ qn̄cūqʒ medi⁹ termin⁹ vl̄ qlibʒ ali⁹ termin⁹ ɔpat̄ vni extremo sʒ vnā rōneʒ: ⁊ alteri fm aliā: ita φ ille rōnes n̄ iclndāt se iuicē i tali illatiōe necīo erit accn̄s. Si āt iclndāt se: bon⁹ erit sill's. ¶ Ad pmā rōnez dōm. φ mior ē falsa. Ad pbationē cū dr̄: maiore existēte ō necīo ⁊ miori de ɔtigēti ⁊c̄. Dico φ in tali pcessu mediū ē sufficiēter idē extremis re° ɔ̄nis de iēē ⁊ de ɔtigēti: qʒ ibi hō vniformiter accipit̄ i maiori ⁊ miori re° talis ɔ̄nis. ¶ Ad aliō cū dr̄. φ mediū i maiori hʒ rōnē partis ⁊c̄. Dico φ diuersitas rōnū nō cāt accn̄s: qn̄ ille rōnes iclndūt se: vn̄ cū idētitate medij stat diuersitas taliūʒ rōnū. Si.n. mediū i vtraqʒ ppōne acciperet̄ sub rōne ptis vl̄ toti⁹ nō hr̄et vere rōnē medij. Vn̄ ibi ē fallacia fm qd ⁊ simplr̄. Ac si sic argueret̄. Mediū stricte sumit̄ i maiori: ⁊ ampliat̄ in miori: g̃ variat̄ ⁊c̄. Qō. XLVIII.

Querit̄ de isto palogismo. Coriscus cog̃scit̄ a te: coriscus ē veniens. g̃ ⁊c̄. vtrū hic sit fallacia accn̄tis: Et vr̄ φ nō. Nā h ē bon⁹ sill's. ois edificator edificat: albū ē edificator. g̃ album edificat. h tn̄ pcedit̄ a re subta ad accn̄s: talis pcessus g̃ n̄ cāt accn̄s. ¶ Itē seqt̄: corisc⁹ cognoscit̄ a te: corisc⁹ ē veniēs: g̃ id qd̄ ē veniēs: cognoscit̄ a te: ⁊ seqt̄. id qd̄ ē veniēs cognoscit̄ a te. g̃ veniēs cognoscit̄ a te. Et cā q̄cūqʒ stat añs ⁊ ɔ̄ns. g̃ a p ad vltimū: seqt̄. g̃ veniēs cog̃scit̄ a te. ¶ Itē palogism⁹ ille nō neg̃: nisi qʒ cog̃sci attribuit̄ veniēti cū reduplicatiōe: vt sit sensus. Veniēs inq̄tū veniēs cognoscit̄ a te. Sed vr̄ φ orō ad hūc intellectū nō limitet̄: qʒ orō non signt se eē veram cū reduplicatione nec p se. ¶ Ad oppo^m est Arist.

Ad qōnē dōm. φ hic ē fallacia accn̄tis: corisc⁹ cog̃scit̄ a te ⁊c̄. nā cog̃sci pmo attribuit̄ corisco sub rōne corisci. Corisc⁹ āt sʒ aliā rōnē ɔpat̄ ad iy veniēs: qʒ sʒ φ accidit ei cog̃sci pp qd̄ n̄ seqt̄: veniēs cog̃scit̄ ⁊c̄. ¶ Ad pmū arg^m cū dr̄. Ois edificator ⁊c̄. Dico φ i oī tali illatiōe est accn̄s itelligēdo φ edificare ɔcludat̄ ō albo sub ppa rōe albī: qʒ iest ipsi edificatori sub rōne ppa edificatoris. Si tn̄ itelligit̄ φ edificare ɔcludat̄ ō re q̄ ē alba: qʒ iest edificatori cui accidit albedo: sic dici pt φ ɔ̄ seqt̄. Et sic pʒ φ hec ɔ̄ id qd̄ est veniēs cog̃scit̄ a te: seqt̄ ex p̄missis. ¶ Ad 2^m dōʒ. φ hn̄ seqt̄ ex p̄missis: id qd̄ ē veniēs cog̃scit̄ a te. sed nō sequit̄ vlterius: id qd̄ est veniens cognoscitur a te. g̃ veniēs cog̃scit̄ a te. ¶ Ad 3^m cū dr̄. φ ille sill's n̄ negat̄ nisi qʒ cognosci attribuit̄ veniēti cum reduplicatiōe ⁊c̄. Dico φ orō nō limitat̄ ad hūc itellm. Veniēs inq̄tū veniēs cognoscit̄ a te: vl̄ albū inq̄tū^m albū edificat: qʒ tn̄ nos nō dicim⁹ φ aliqd nisi sub ppa rōne vel p suā silitudinē vtute cognitiuā imuter: iō nos accipim⁹ hāc ppōnē: veniēs cog̃scit̄ a te: sub h itellu: veniēs iquātū veniēs cog̃scit̄ a te. Cōtra h qd̄ dicebat̄ φ illa ɔ̄: id qd̄ ē veniēs cog̃scit̄ a te: seqt̄ ex illis p̄missis: corisc⁹ cog̃scit̄ a te: corisc⁹ est veniēs: nō tn̄ seqt̄ illa ɔ̄. Veniēs cog̃scit̄ a te. Si.n. ɔ̄ vno mō accepta. seqt̄ ex p̄missis: ⁊ alio mō nō: cū diuerse acceptiones sint ex pte nr̄a: g̃ ex pte nr̄a accn̄s accipiet̄. Dico φ loc⁹ sophistic⁹ ex pte nr̄a nō accipit̄: φ.n. hec ɔ̄ vel illa accipiat̄: h ē ex pte nr̄a. Sed φ cōclo accepta sic sequat̄ ex p̄missis: ⁊ alio mō accepta non sequatur: h non est ex parte nostra: sed ex parte conclusionis. Qō. XLIX.

Queritur vtrū palogism⁹ accn̄tis possit fieri negatiue sicut affirmatiue: Et vr̄ φ nō. Nā Ar. i p̄ lib. tradit regulā: quō debem⁹ cog̃scere: vbi ē accn̄s: ⁊ vbi nō. Dicēs: accn̄s fit qn̄ aliqd silr̄ attribuit̄ rei subte ⁊ accidēti inesē: accn̄s g̃ nō fit qn̄ aliqd attribuit̄ alicui nō iesē nega^{re}. g̃ nō pt fieri palogism⁹ accn̄tis. ¶ Itē Ar. nec in p̄ lib. nec i. 2° elēchoꝝ ponit aliquē palogismū negatiuū sicut ergo ē φ solū fiat affirmatiue. ¶ Ad opp^m. Ex eisdeʒ terminis ɔtingit fieri paralogismū equocatiōis negatiue ⁊ affirmatiue: ⁊ sic de aliꝭ locis sophisticis: videt̄ ergo φ silr̄ sit i accn̄te. Cōfirmat̄ rō: qʒ affirmatio ⁊ negatio nō

diuersificãt illationẽ for̃ sillogisticã: nã si ꝓcessus affirmatiuꝰ sit sillogisticꝰ ⁊ negatiuꝰ. ḡ eadẽ rõne silr̃ erit in defectibꝰ: ꝙ si ꝓcessus affirmatiuꝰ deficiat ⁊ negatiuꝰ deficiet.

Ad qõnẽ dõ3. ꝙ palogismꝰ accñtis pt̃ fieri negatiue sicut affirmatiue. ꝧ pz si ɔsiderem̃ regulã ꝑ quã nosceꝛ debet accñs: q̃ ẽ qñ accipit̃ aliqͣ terminꝰ i ꝓcessu aliq̃ includẽs i se diuersas nãs ⁊ rões: ⁊ semł i illo ꝓcessu accipit̃ ꝓ vna illaꝝ rõnũ: ⁊ alia vice i eodẽ ꝓcessu ꝓ alia. Si ille rões n̄ icludũt se: put ad 3m ɔpant̃ i tali ꝓcessu erit accidẽs. S3 terminũ sic variari ɔtigit i ꝓcessu negatiuo ⁊ affirmatiuo.

c.io. Et ex ꝧ seqͭ ꝙ accñs pt̃ fieri i pᵃ 2ᵃ ⁊ 3ᵃ figᵃ. Et hoc ẽ qḋ dicit Ar. 2. elẽchoꝝ. ꝙ cũ vna ẽ ɔõ trãsposita ɔdictõe oẽs silr̃ hebit sillos. Vñ si defectꝰ sit i affirmatiuo de nec̃citate erit ⁊ i negatiuo ꝓcessu. Ut si sic arguat̃. Nulla spẽs currit: hõ est spẽs. ḡ nullus hõ currit. Ponat̃ ꝙ oĩs hõ currat: ꝓmisse sũt vere ⁊ ɔ falsa ꝑ casuꝫ. Ergo ꝧ de nec̃citate erit aliqͣ defectꝰ: s3 n̄ aliꝰ q̃ accñs. Nã cũ sic dr̃. Hõ ẽ spẽs: accipit̃ hõ put subiacet itẽtiõi: ⁊ ɔne do ꝓ re ipa: q2 nunq̃ vtimur termio ꝓ itẽtiõe: nisi qñ res subiacet itẽtiõi. Alr̃. n. ꝧ ẽ falsa. Hõ ẽ suba: q2 itẽtio suba n̄ ẽ. Et silr̃ ꝧ n̄ eẽt accñs: hõ est spẽs. Sortes ẽ hõ. ḡ ⁊c. q2 hõ vniformiter poss3 accipi i maiori ⁊ minori. Propter ꝧ dr̃ ꝙ accñs põt fieri negatiue. ❡ Ad pᵐ arᵐ dõ3. ꝙ ꝓcessus affirmatiuꝰ mãifestioꝛ ẽ ⁊ potioꝛ q̃ negatiuꝰ: vñ ꝓcessus negatiuꝰ idiget affirmatiuo. ꝑ Ar. ꝑ poste. Silr̃ ẽ i defectibꝰ: q2 defectꝰ mãifestioꝛ ẽ in ꝓcessu affirmatiuo q̃ negatiuo. Et iõ Ar. suã regulã dedit i affirmatiuo. ❡ Ad 2ᵐ dõ3. ꝙ l3 Ar. n̄ posuerit exẽpla i ꝓcessu negatiuo: ꝧ tñ n̄ ɔcludit quin accñs possit fieri negatiue. q2 Ar. posuit exẽpla vbi defectus ẽ mãifestioꝛ. Et ꝧ ẽ i ꝓcessu affirmatiuo magis q̃ i negatiuo. ❡ Ꝓ. ipe ponit exᵐ q̃ ad affirmationẽ ⁊ negationẽ reducitur.

Lbᵒ.c.3. Ponit. n. tale exᵐ. Coriscꝰ ẽ alter a sorte ⁊c. ⁊ i ly alter. icludit̃ q̃dã negatio. Ut ꝑt dici ad pᵐ arᵐ: cuꝫ dr̃ ꝙ accñs sit qñ aliqḋ assignatũ fuerit rei subiecte ⁊ accñti silr̃ i eẽ ꝙ ꝧ ꝓpõ se extẽdit ad affirmationẽ ⁊ negationem. Ita vt iste sit sensus ꝓpõnis. Accñs sit qñ aliqḋ assignatũ fuerit rei subiecte ⁊ accñti silr̃ i eẽ affirmatiue vel negatiue. Nã Aristo. i ꝑ

c.2. hermenias diuidẽs oẽs ꝓpões. Dicit ꝙ oĩs ꝓpõ aut ẽ de ieẽ: aut de nec̃cio ineẽ aut de ɔtigẽti ineẽ. Et sm̃ q̃slibꝫ cõbinationẽ ꝓpõ de ineẽ põt eẽ affirmatiua ⁊ negatiua.

❡ Scḋo3 an sit ꝙ simpl'r dr̃ ꝧ aut quo ⁊ nõ ꝓprie qñ ꝑticul'r dr̃ ⁊c. i. elẽcꝧ. c. iij. Qõ. L.

Queritur circa fallaciã s3 qḋ ⁊ simpl'r. Et pᵒ vtrũ sit fallacia ex̃ dictionẽ: ⁊ ṽr ꝙ n̄. Nã ꝑ Ar. i pᵒ hꝰ i illo c. Aut igr̃ diuidẽtes locũ i dictione simpl'r peccãt ɔ ɔdictionẽ. Loci aũt ex̃ dictionẽ ɔ sillm. S3 s3 qḋ ⁊

Lbᵒ.c.4. simpl'r spãl'r peccãt ɔ ɔdictionẽ. Quia dicit Ar. i. 2. huiꝰ ꝙ palogismi q fiũt s3 qḋ ⁊ simpl'r soluẽdi sũt ɔsiderãdo ɔnẽ ad ɔdictionẽ. ḡ ⁊c. ❡ Itẽ ille locꝰ ẽ i dictiõe q accipit pñm appentie a pte vocis: q2 loci ex̃ dictionẽ accipiũt cãm apparẽtie a pte rei. S3 fallacia s3 qḋ ⁊ simpl'r accipit suam appentiã a pte vocis: vt ꝧ ẽ hõ mortuꝰ. ḡ hõ. Si tñ loco totiꝰ aggregati hõ mortuꝰ poneret̃ cadauer sic dõ. Cadauer. ḡ hõ: ꝧ n̄ ẽ s3 qḋ ⁊ simpl'r: cũ deficiat appentia. ḡ ⁊c. Oppᵐ dicit Ar. ponẽdo septeꝫ locos extra dictionẽ.

lc.ẽ.c.3 Ad qõnẽ dõ3. ꝙ fallacia sm̃ qḋ ⁊ simpl'r est locꝰ ex̃ dictionẽ. Nã cãe appentie distiguũt locos sophisticos. S3 cãe appentie i s3 qḋ ⁊ simpl'r ẽ ɔueniẽtia alicuiꝰ dicti sm̃ qḋ ad idẽ dcm̃ simpl'r. Cũ ḡ ex pte rei accipit̃ cã appentie: seqͭ ꝙ sit locꝰ ex̃ dictionẽ. Uerũtñ itelligẽdus est ꝙ ɔueniẽtia vocis ad vocẽ alicuiꝰ dicti s3 qḋ ad ideꝫ dcm̃ simpl'r coopat̃ ad istã deceptionẽ. Nec tñ ẽ ꝑ se cã appentie i sm̃ qḋ ⁊ simpl'r. S3 ex ɔ ẽ i fallacia figᵉ dictionis nã ibi idẽtitas rei iter suppᵐ ⁊ suũ cõe coopat̃ ad deceptionẽ i 5ᵒ mõ figᵉ dictiõis. Et tñ silitudo vocis ad voceꝫ est ꝑ se cã appentie figᵉ dictiõis. Et cõuerso est ex pte ista: Nã ɔueniẽtia rei dicte s3 qḋ ad idẽ dcm̃ simpl'r ẽ cã apparẽtie ꝑ se i s3 qḋ ⁊ simpl'r: tñ ɔueniẽtia i voce ad istã deceptionẽ coopat̃. ❡ Ad pᵐ arᵐ dico ꝙ minoꝛ ẽ falsa. Uñ dico ꝙ s3 qḋ ⁊ simpl'r ꝑ se peccat ɔ illationẽ: ⁊ n̄ ꝑ se ɔ ɔdictionẽ. Ex appentiã. n. ɔdictiõe q̃ accipit̃ i pmissis isert̃ vera ɔdictio i ɔne ꝓp realẽ ɔueniẽtiã iter s3 qḋ ⁊ simpl'r. Hoc pz si sic arguat̃. Ethiops ẽ niger: ⁊ n̄ ẽ niger i dẽtibꝰ: ḡ ẽ niger ⁊ n̄ niger. Propter. n. ɔueniẽtiã nigri i dẽtibus ad nigrũ simpl'r: ex negatiõe nigri i dẽtibꝰ ab ethiope: cõcludit̃ negatio nigri simpl'r ab eodẽ: vñ ꝑ se peccat ɔ illationẽ vł sillm: ⁊ n̄ ɔ ɔdictionẽ: q2 nulla ꝓpõ ẽ ibi multiplex sic i locis i dictiõe. ❡ Ad 2ᵐ dico ꝙ minoꝛ ẽ falsa. Ad ꝓbationẽ eiꝰ dico ꝙ ɔueniẽtia i voce ẽ de bñ eẽ istiꝰ fallacie: ⁊ n̄ de eẽ simpl'r. Et si sit de eẽ: nõ tñ ẽ sic cã pᵃ apparẽtie. S3 ɔueniẽtia i voce fac̃ ꝙ palogismꝰ s3 qḋ ⁊ simpl'r appeat sills. Naꝫ si sic dicat̃. Hoc n̄ ẽ hõ ⁊ ẽ cadauer. ḡ ẽ hõ ⁊ n̄ ẽ hõ. hic nulla est appentia silli. Si tñ diceret̃ sic. Hoc n̄ ẽ hõ ⁊ ẽ hõ mortuꝰ: ḡ ẽ hõ ⁊ n̄ ẽ hõ. ꝧ ẽ appenꝰ silli. Uñ ɔueniẽtia i voce fac̃ ꝙ palogismꝰ s3 qḋ ⁊ simpl'r appeat sills. Eiꝰ tñ cã appentie ꝑ se a pte rei accipit̃. Qõ. LI.

Queritur vtrũ ab aliq̃ sumpto cuꝫ determinatiõe diminuẽte ad ipꝫ sumptũ simpl'r teneat ɔña: Et ꝧ ẽ q̃rere. vtrũ ꝧ ɔña teneat: ẽ hõ mortuꝰ. ḡ hõ. Et ṽr ꝙ sit bona. Nã qḋ itelligit̃ i aliq̃ seqͭ ad ipꝫ: s3 hõ itelligit̃ i ꝧ: hõ mortuꝰ. Nã ꝧ ẽ oppᵐ i adiecto: hõ mortuꝰ. Qḋ pz q2 diffinitiões ꝓ noibꝰ ponant̃. Nã hõ ẽ hñs vitam: ⁊ mortuꝰ ꝑuatũ vita. Intellis ḡ hoĩs vt opponit̃ mortuo itelligit̃ i ꝧ ɔñte: hõ mortuꝰ. ḡ seqͭ ad ipꝫ. ❡ Itẽ nõ obstãte oppositiõe mortui ad hoĩem: seqͭ: hõ mortuꝰ: ḡ mortuũ. Cuꝫ ḡ hõ opponat̃ mortuo sicut eꝫ: seqͭ. Hõ mortuus. ḡ hõ. ❡ Itẽ significatũ dictiõis post eiꝰ ipõneꝫ est sibi essentiale. S3 hõ significat verã nãm humanã. ꝧ ergo est sibi eẽntiale. Sed poni in oñone cũ aliquo est sibi accidẽtale. Cũ ergo accñtale nõ ꝑmutet eẽntiale: seqͭ: homo mortuus. ergo hõ ❡ Oppositum vult Ar.

Lbᵒ.c.3. Ad questionẽ dõm. ꝙ ab aliquo sumpto cũ determinatione iportãte nãm oppositã ad idẽ sumptũ sub ꝓpria rõne nõ valet ɔsequẽtia: ꝧ manifestat Boetiꝰ supra librũ ꝑyermenias. Ubi dicit ꝙ nõ seqͭ. Homerꝰ poeta est: ḡ Homerus est: q2 pᵒ eẽ attribuit̃. Homero sub ratione poesis: ⁊ in ɔñte sub ꝓpria rõne. Iõ nõ seqͭ. Silr̃ est ꝧ hõ mortuꝰ. ḡ hõ. ❡ Dubiũ tñ ẽ. vtrũ i isto ɔñte: hõ mortuꝰ: ponat̃ vera nã hoĩs: sub determiatiõe tñ sibi repugnãte. An ꝧ totũ. hõ mortuus. dicat quẽdã itellm oppᵐ hoĩ. S3 quocũq3 mõ dicat̃: dici põt ꝙ ɔña nõ valet. ❡ Si pᵒ mõ: tũc certũ ẽ qñ hõ in ɔñte accipiat̃ cũ determinatiõe sibi repugnãte: ꝙ ad idẽ sumptũ sub ꝓpa rõne non tenet ɔsequẽtia. ❡ Si 2ᵒ mõ dicat̃: tũc manifestꝰ est defectus: apparẽtia tñ est: q2 illud cuiꝰ intellcũs ɔstituit̃ per ꝧ qḋ dico: hõ mortuꝰ: assimilat̃ hoĩ in dimẽsionibꝰ ⁊ figurationibꝰ. Scḋm tñ aliquos pᵐꝰ modus magis cõpetit eis q̃ dicũtur s3 hãc fallaciã. Nã hec fallacia fit qñ ab aliquo sumpto s3 qḋ ad idẽ sumptũ simpl'r ꝓcedit̃. ❡ Cõtra ꝧ põt argui. Nã seqͭ. Hõ albꝰ currit. ḡ hõ currit. Hic tñ attribuit̃ ꝑdicatũ ipsi subiecto sub rõne albi: S3 eẽ albũ est s3 qḋ eẽ reꝰ hoĩs. Dõm est ꝙ sequitur. Hõ albꝰ currit: ḡ homo currit. Sed tamẽ non sequit̃ sub rõne qua ꝧ ẽ s3 quid ⁊ illud simpliciter. Sed q2 esse albi simpl'r presupponit esse hoĩs. iõ seqͭ. ❡ Ad pᵐ arᵐ dõm. ꝙ inter istas ptes. Hõ mortuꝰ vt respectu tertij accipiunt̃ non est oppositũ in adiecto: sed inter istas ptes diuisim acceptas.

Uel iter totū aggregatū ꝛ alterā pᵗē oppoᵐ ī adiecto ꝛc̄.
sic ondit Boe. vbi.ſ. Dicit.n.ꝙ q dic manū marmoreā eē
statue veꝝ dic: qꝛ manᵘ hꝫ ptātē dādi ꝛ recipiēdi: ſꝫ ma-
nus marmorea nō. Similr oppōnē q̄ ē iter ptes māifestat
ibidē. dicēs ꝙ hō īportat vitā hn̄s. Sꝫ mortuū īportat p̄-
uatū vita. ❡ Sꝫ nō arguat: qꝛ oppō ē iter ptes nō īpedit
ꝯn̄aꝫ: eo ꝙ a pte ad ptē nō pcedit: ſꝫ a toto ad ptē. Dōꝫ ꝙ
h̄ nō obstāte oppō iter ptes īpedit ꝯn̄aꝫ: qꝛ cū aliq̄ ðtermi-
natio īportat nāꝫ oppositā suo ðtermiabili: tūc ex adiun-
ctiōe ðtermiatiōis cū ðtermiabili resultat gdā itell⁹: q ē
ſꝫ gd reᵐ illiᵘ ðtermiabilis. Un̄ itell⁹ ðtermiabilis ſm
gd ponit: ꝓp qō pcedere a tali aggregato ad talē ptē ſac
ſꝫ gd ꝛ simplr. ❡ Ad 2ᵐ dōꝫ. ꝙ seqt̄. hō mortuᵘ. g̃ mor-
tuū: qꝛ hō accipit ī añte sub rōne mortui: ꝛ iō seqt̄: homo
mortuᵘ: g̃ mortuū: ſꝫ qꝛ hō sub ꝓpa rōne nō ponit ī añte:
iō nō seqt̄: hō mortuᵘ. g̃ hō. ❡ Ad 3ᵐ cū dr̄ sign̄atū dictio-
nis ē ei eēntiale. Dōꝫ ꝙ hō ī h̄ aggregato ponit nāꝫ hoīs
ſꝫ tm̄ sub rōne mortui: ꝛ iō nō seqt̄. Tn̄ tenendo ꝙ hō po-
nit nāꝫ ꝓplā: q̄ ē eē viuū ꝛ mortuū: silr suū sign̄atū pōat
qō ē eē puatū vita. Tūc pt̄ dici ꝙ ī h̄ añte. hō mortuᵘ: in-
cluduntur duo opposita. Et tūc forte pt̄ dici ꝙ vtrūq; seqt̄.
Si tm̄ p h̄ qō dr̄: hō mortuᵘ: itelligit corpᵘ puatū vita: qō
gdē corpᵘ silē ē corpi viuo ī lineatiōibᵘ ꝛ dimēsiōibᵘ: tūc
possꝫ dici ꝙ ꝯn̄ia nō valet: ꝛ tūc possꝫ dici ad arᵐ ꝙ iter
ly ꝛ hō: ꝛ ly hō mortuᵘ. ē oppᵐ in adiecto. Qō. LII.

Ueritur circa hāc ꝓpōnē. ego di-
co falsuꝫ. Et p̄ vꝫ: termi-
nus cōis possit supponere p tota ꝓpōne
cuiᵘ ē ps: Et ꝙ nō ondit: qꝛ ī ꝓpōne vli af-
firmatiua pdicatū ðnotat ꝯuenire oī cō-
tēto sub subto. Si g̃ alicui ðnotet nō ꝯue-
nire illō sub subto nō ꝯtinet. Sꝫ q dic oēꝫ
T.c.29. ꝓpōnē eē verā vl oia eē vā nō dic suū dcm̄ eē veꝝ. p Ar.
4. meta. Accidit itaq; ꝛ qō famatū ē ð oībᵘ talibᵘ orōnibᵘ
ipsas seipsas ðstruere. Nā q oia vā dic orōnis sue ꝯriā fac
verā. q̄re suā nō verā: ꝯria āt nō dic ipsaꝫ eē veramꝫ: q vō ꝛ
oia falsa: ꝛ ipe seipꝫ ꝛc̄. Sꝫ nō terminᵘ supponeret p tota p
pōne cuiᵘ ē ps: seq̄ret̄ ꝙ dicēs oia eē vā dicet suā ꝓpōnē eē
verā. g̃ ꝛc̄. ❡ Itē. 4. meta. t.c.10. q negat oēꝫ loq̄lā: pōit
loq̄lā: ꝛ nō nisi eā quā pfert. Sꝫ nō loq̄la supponeret p il-
la loq̄la: cuiᵘ ē ps: seq̄ret̄ ꝙ q dicet oēm loq̄lā eē falsaꝫ di-
ceret suā loq̄lā eē falsaꝫ. ❡ Itē īpoīe ē idē eē totū vle: ꝛ
ptē integralē reᵐ eiusdē. Sꝫ nō ps supponeret p toto h̄ seq̄-
ret̄: nā sic dicto. Oīs ꝓpō ē vā: ꝓpō ē ps integralis huiᵘ to-
tiᵘ: ꝛ pūt de ista ꝓpōne pdicat̄ ē idē isti ꝓpōni: sic hō vt
dr̄ ð sorte ē idē sorti. g̃ ꝛc̄. ❡ P̄. sic dicto. Oīs ꝓpō ē vā: nō
ly ꝓpō supponeret p ista ꝓpōne cuiᵘ ē ps: seqt̄ ꝙ idē eēꝫ
totū integrale: ꝛ ps integral reᵐ eiusdē. Uel pt̄ rō silr deduci
Euclides ī p̄ clarioꝝ. sic. Intell⁹ totiᵘ resultat ex ptialibᵘ itellectibᵘ ptiū: ſꝫ sic
dcō: itell⁹ ꝓpōnis ē itell⁹: itell⁹ hᵘ qō dico ꝓpō: ē itellus
ptialis totiᵘ: ꝛ nō p toto supponeret itell⁹ eiᵘ adeq̄ret̄ toti.
Sꝫ h̄ ē ꝯ cōēꝫ acceptiōnē. q̄ ē ꝙ oē totū est maiᵘ sua pte.
❡ Itē illō eꝫ cuiᵘ itellꝫ ē ps integralis nō ꝯstituit itellꝫ to-
tiᵘ aggregati ex illo ꝛ alio. Sꝫ nō dicat̄ ꝓpō ē vā eꝫ itellm̄
hᵘ terminī: ꝓpō. ē h̄ eē verā: g̃ h̄ qō dico ꝓpō vt ē ps huiᵘ
huic toti nō adeq̄t̄. Sꝫ nō supponeret p ea toti adeq̄retur.
metaphy. tex.2.29. ❡ Ad oppᵐ ē Ar. ī fine. 4ⁱ dicēs. Qui dic oia eē falsa di-
cit suū dcm̄ eē falsū: ſꝫ h̄ nō staret nisi ps ꝛc̄. Dici possꝫ ꝙ
Ar. nō arguit ibi ð vtute ſmōis: ſꝫ solū ſꝫ opiōnē alioꝝ q
dicebāt oia eē falsa. Sꝫ illō nō vꝫ ve: nā Ar. p illā ꝓpō-
nē arguit ꝯ eos: ꝛ ð vtute ſmōis: qꝛ nō ipsi ꝯcederēt dictuꝫ
suū eē falsuꝫ: ꝯ eos nō argueret. ❡ Itē h̄ pꝫ p nām dici de
oī. nā seqt̄. oīs ꝓpō ē falsa: h̄ ꝓpō plata ē ꝓpō. g̃ h̄ ꝓpō est
falsa. ❡ Itē ista ꝯdicūt. Oīs ꝓpō ē vā. nō oīs ꝓpō ē vā: tūc
q̄ro vtrū ī ista ꝓpōne: oīs ꝓpō ē vā: supponat ly ꝓpō pro
hac ꝓpōne vl nō. Si sic hr̄ ꝓpoᵐ. Si nō supponit p hac ꝫ
p oī alia ab hac: tūc supponit p sua ꝯdictoria q̄ ē ista: non
oīs ꝓpō ē vā. Cū g̃ ī ꝯdictorijs termini supponāt p eisdē
in ista. nō oīs ꝓpō ē vā. supponet terminᵘ p ea. ❡ Item
terminᵘ supponit p eo qō nāꝫ eiᵘ pticipat nō nō ꝯbit. cū g̃
hec ꝓpō cuiᵘ ly ꝓpō ē ps nō minᵘ pticipet nāꝫ ꝓpōnis q̄ q̄-
libꝫ alia. seqt̄ ꝙ p illa supponere pt̄ sic p q̄libꝫ alia. g̃ ꝛc̄.

Pro solōne istiᵘ. q. ē p̄ itelligēdū ꝙ terminum p alio
supponere nihil aliō ē q̄ itellꝫ suū p alio ponere
in q̄ tm̄ saluat̄ vt ī pte subta. ❡ Ulteriᵘ itelligēdū ē ꝙ q̄-
dā sūt terminī q sign̄ant nāas ðtermiatas: nō tm̄ ð cōplexio
dicibiles: vt hō ð sorte ꝛ plone: ꝛ aīal ð hoīe ꝛ boue ꝛ hō.
Aliq sūt terminī q sign̄ant ꝯplexa: ſꝫ tm̄ nō mō ꝯplexoꝝ: ſꝫ p
modū simplicis appⁿhēsiōis: qꝛ sūt oba itell⁹ simplicis: cū
huiusmodi sūt enūciatio ꝓpō loq̄la: ꝛ mlta alia. Aliq āt sūt ter-
minī q signt res dicibiles ð ꝯplexis ꝛ icōplexis cuiō sūt
ens ꝛ vnū ꝛ q̄tū ꝛc̄. De termis āt p̄mis nō hꝫ qō locū: ſꝫ so-
lū ð 2ⁱ gñe ꝛ 3ⁱ terminoꝝ. In illis.n. idē pt̄ eē ps integralis
ꝛ totū vle. nā h̄ ē vā. Oē totū ē maiᵘ sua pte: q̄ ē qōdā to-
tū. Et silr h̄. Oīs orō vā ē orō. ꝛ sic ð alijs. ❡ 3ⁱ itelligēdū
ē ꝙ lꝫ ī rebᵘ nāe vel ī termis signtibᵘ res nāe nihil vnū
ꝛ idē possit eē ps integralis ꝛ totū vle: nisi equoce: sic corpᵘ
ē ps aīalis ꝛ genᵘ equoce: qꝛ alia ē rō totiᵘ ꝛ ptis. Et ēt alia
res ē totū ꝛ ps: tm̄ ī rōne vt ī termis ꝓpositi nihil ꝓhibet
vnū ꝛ idē eē totū vle ꝛ totū iteg̃le: ꝛ ēt ps iteg̃lis. Intel-
lectᵘ.n. nō pt̄ apphēdere aliqō ꝯplexū ꝛ sibi nomē īponere
dicibile vniuoce ð q̄libꝫ alio ꝯplexo. Et cūꝫ eodē termio
nō mutato ſꝫ sign̄ōnē: nec ſꝫ moᵐ sign̄di pt̄ aliqō aliō
ꝯponere. Et terminᵘ cōis si nō ꝯbeat̄ pt̄ supponere idr̄nter
p oī eo qō eiᵘ nāꝫ pticipat: vl formā sign̄atā p terminuꝫ.
Et cū h̄ ꝓpō: cuiᵘ ē ps: nō minᵘ pticipet formā sign̄atā p ter-
minū q̄ q̄libꝫ alia ꝓpō: seqt̄ ꝙ p hac pt̄ supponere: sic p
q̄libꝫ alia. Un̄ ꝓpō 3ʳ pt̄ ꝯsiderari. Unoᵒ inq̄ntū ē pdiᵗᵉ ð
hac ꝓpōne ꝛ illa: ꝛ sic ē totū vle. Alioᵒ pūt ꝯstituit orōnē
cū pdicato: ꝛ sic ē ps iteg̃lis totiᵘ ꝓpōnis. 3ᵒ mō pūt vlifi-
cat̄ hac ꝓpōne: ꝛ sic ē totū integrale: sic ꝛ h̄ ꝓpō. Un̄ nō di-
cat̄: ꝓpō ē: ly ꝓpō. inq̄ntū pdicat̄ de hac ē totū vle reᵐ istiᵘ
ꝓpōnis: inq̄ntū tm̄ cū h̄ qō dico est: ꝯstituit orōnē: ē ps eiᵘ
iteg̃lis: inq̄ᵐ āt p hac eadē vlificat̄ ē totū integrale.

Unde ad q̄ōnē dōm. ꝙ ps inq̄ntuꝫ ps p tota ꝓpōne
supponere nō pt̄. Et nō h̄ imagiatū eēt idē eēt
imagiari vt pietē supponere p tota domo: ſꝫ tm̄ illō qō ē
ps: nō variatū ſꝫ sign̄atū: nec ſꝫ moᵐ sigᵈⁱ pt̄ reᵐ eiusdeꝫ
hr̄e rōnē totiᵘ vlis. Un̄ sic dcō: oīs ꝓpō est vā: hic ly ꝓpō.
supponit p hac ꝓpōne plata: cū formā ꝓpōnis pticipet:
sic ꝛ p q̄libꝫ alia. vn̄ ꝓpō lꝫ varieī ꝙ q̄dā ē vlis: q̄dā ptī-
cularis: ꝛ h̄ ab vlitate ꝛ pticuᵗᵉ subti: q̄libꝫ tm̄ ꝓpō ē singu-
laris ī gñe ꝓpōnis ꝛc̄. ❡ Ad p̄ᵐ arᵐ dōꝫ. ꝙ q dic oēꝫ ꝓpō-
nē eē verā dic illā ꝓpōnē quā pfert eē verā ꝛ nō eē verā:
ſꝫ alia habitudie ꝛ alia. Nā p vtute dici ð oī dic suā eē ve-
rā: sic ꝛ oēꝫ aliā. Sꝫ p nāꝫ p̄mi p̄ncipij dic suā nō eē verā.
nā seqt̄. Oīs ꝓpō ē vā. g̃ ꝯdictoria istiᵘ ꝓpōnis ē vā: ꝛ seqt̄
p nāꝫ p̄mi p̄ncipij: ꝯdictoria istiᵘ ꝓpōnis ē vā. g̃ hec nō ē
vera. Un̄ h̄ seqt̄ p discursum rōnis: ꝛ non p dici de oī ꝛc̄.
❡ Ad 2ᵐ dōm. ꝙ q iterimit oēm loq̄lā virtute dici de oī
negat suā loq̄lā: sed qꝛ nō pōt negare loq̄lā nisi p loq̄lā:
iō p actū exercitū pōit loq̄lā: vtute tm̄ dici de oī negat suā
sic ꝛ aliā. ❡ Ad 3ᵐ dōꝫ. ꝙ licꝫ īpoīe sit ī rebᵘ nāe vnuꝫ ꝛ
idē eē totū vle ꝛ ptē integralē reᵐ eiusdē: ī rebᵘ tm̄ rōnis nō
ē h̄ icōueniēs. Multa.n. sūt īpoīa ī re q̄ nō sūt īpoīa in
rōne. Sic pcedere ī infinitū ī rebᵘ ē īpoīe: ſꝫ ī rōne nō ē ī-
cōueniēs. ❡ Ad 4ᵐ dōꝫ. ꝙ ī rebᵘ rōnis idē pōt eē totum
integ̃le ꝛ ps iteg̃lis reᵐ eiusdē sub alia ꝯsideratiōe ꝛ alia.
❡ Ad ꝯfirᵐᵉ³ dico. ꝙ in rebᵘ nāe: oē totū ē maiᵘ sua pte.
Et illō qō ē ps sub vna ꝯsiᵐ nō pōt reᵐ eiusdē hr̄e rōnem

totius. Siſr in rōne ꝑs in q̄ītū ꝑs minor eſt ſuo toto: ſ₃ tn̄ illō qō eſt ꝑs ſub vna ꝯſideratiōe pōt reᵒ eiuſdē ſub alia ꝯſideratiōe hr̄e rōnē totiᵒ: ipſo nō variato: ſ₃ tota variatiōe cadēte circa itellectū: ꝙ aūt nō ſit eadē voꝫ non minoꝫ: q₂ eadē voꝫ nō ꝑdicaꝝ de hac vel illa. ⁋ Ad vltimū dōm. ꝙ maior ſic h₃ itelligi: illud extra cuᵒ itellcm̄ ē aliqd: ipm̄ ſic acceptū nō ꝯſtituit itellcm̄ totiᵒ aggregati ex illo ⁊ alio. S₃ ipm̄ ꝯſideratū ſub alia rōne hn̄ pōt: ſic ē in ꝓpoſito. Si.n. dicaꝝ: ꝓpō eſt va: ly ꝓpō. ſi ꝯſideraꝝ ſolūmō in q̄ītū ē ꝑs huiᵒ totiᵒ: ꝓpō ē vera: ſic nō ꝯſtituit itellectū hᵒ totiᵒ. Si tn̄ ꝯſidereꝝ in q̄ītū ꝑdicabile eſt de hac ꝓpōne: ſic pōt ꝯſtituere itellcm̄ totiᵒ. Qō. LIII.

Ueritur vtꝝ icipiēs ſic loq. Ego dico falſuꝫ: ſit ſimplr̄ verus in dicēdo: Et arguiꝝ ꝙ ſic. Nā ſeqtur ego dico falſuꝫ. g̊ veꝝ ē me dicere falſuꝫ: ⁊ ſeqtur. veꝝ eſt me dicere falſuꝫ: g̊ dico veꝝ: g̊ a ꝑ ad vltimuꝫ ſeqꝝ. ego dico falſuꝫ: g̊ ego dico veꝝ. Probatio pᵉ ꝯñie vera. Seqtur. ego dico hoiēꝫ eē aſinū. g̊ veꝝ ē me dicere hoieꝫ eē aſinū. g̊ ſeqtur ꝯſilr dico falſuꝫ. g̊ veꝝ ē me dicere falſuꝫ. Probatio ſcđe ꝯñie: nā q dicit ſicut ē dicit veꝝ: ſ₃ q dicit ſe dicere falſuꝫ: cū dicat h̄ falſū: ego dico falſū: ipe dīc ſic ē: g̊ q̄ dīc ſe dr̄e falſuꝫ: dīc veꝝ. ⁋ Iteꝫ ſic icipiens loq. Aut dīc veꝝ: aut falſuꝫ. Si veꝝ eſt i dōo ſimplr̄ verus: q₂ dicēs dnoiaꝝ a q̄litate ſui dicti. Si dīc falſuꝫ. g̊ falſuꝫ ē ipꝫ dicere falſuꝫ: cū g̊ nō dicat falſuꝫ: ⁊ dīc aliq̄le. g̊ dīc veꝝ. ⁋ Ad oppᵐ. Dicēs denoiaꝝ a q̄litate ſui dicti. ſed hec ōrō ē falſa: ego dico falſuꝫ: quā dīc icipiēs ſic loq (cū nihil ꝑus dixerit ⁊c.

Ad qōnem dōm ꝙ ſic icipiēs loq. Ego dico falſuꝫ: eſt ſimplr̄ falſus in dōo: verus tn̄ ſm̄ qd. Difficile tn̄

Libᵒ.c.3. eſt h̄ videre i q̄buſdā: vt innuit Ap. i lr̄a. Nā ꝑꝑ ꝯueniētiā in re iter verū ſ₃ qd ⁊ ſimplr̄: q̄nq₃ neſcimᵒ diſtiguere iter falſuꝫ ſ₃ qd ⁊ ſimplr̄. Tn̄ dico ꝙ circa h̄ enūciabile: ego dico falſuꝫ. eſt v̾itas ⁊ falſitas: ſ₃ v̾itas ſm̄ qd: ⁊ falſitas ſimplr̄. Q₂ aūt circa ipm̄ ſit falſitas ſimplr̄: h̄ p₃ ꝑ h̄ ꝙ ōrō dr̄ ſimplr̄ falſa: q₂ ē ſignū falſi: qm̄ ſic icipiēs loq: nihil dīc qō ſit falſuꝫ. Si.n. diceret hoieꝫ eē aſinū vl̄ aliqd hm̄: hec eēt vera. Q₂ aūt ſic icipiēs loq ſit verus ſ₃ qd: diuerſimode poniꝝ a diuerſis. Quidā.n. poniūt ꝙ ē verᵒ ſm̄ qd: q₂ circa q̄lib₃ ōrōnē falſaꝫ exerceꝝ vere acᵗᵒ dicēdi. Dr̄ alr̄ ꝙ ſic dicēs ē verus ſ₃ qd: q₂ actu exercito ꝑ ꝓpōnē itelligiꝝ: ſicut ē in re. S₃ q₂ ab actu exercito non dr̄ ōrō ſimplr̄ vera vel falſa. iō talis ōrō dr̄ ſm̄ qd vera: Actu.n. exercito itelligiꝝ ꝙ ipſe exercet actuꝫ dicēdi circa falſuꝫ: ⁊ illō i re eſt veꝝ. ⁋ Ad pᵐ arᵐ dōm. cū dr̄: ego dico falſuꝫ: ergo veꝝ ē me dicere falſuꝫ. Dico ꝙ ꝯñia ñ valꝫ formalr̄. Sīc nō ſeqtur. hō eſt aïal. g̊ veꝝ ē dr̄e hominē eē aïal: ⁊ tn̄ in actu exercito i añte icludiꝝ ꝯñs. Ulteriᵒ poſito ꝙ ſeq̄tur licꝫ nō formalr̄: dico ꝙ nō ſeqꝝ vlteriᵒ: dico me dr̄e falſuꝫ. g̊ ſuꝫ verus in dicēdo ſimplr̄: ſ₃ eſt ſm̄ qd ⁊ ſimplr̄. Sicut hic. Iſte hn̄ iurat adiplēdo iuramētū: g̊ hn̄ iurat. Siſr ſic dōo: hō ē aſinᵒ: veꝝ ē ipꝫ dicere falſuꝫ: ⁊ tn̄ nō ſeqꝝ ꝙ ipſe dicat veꝝ. Ueꝝ tn̄ in q̄buſdā ſeqꝝ. veꝝ ē me dicere. g̊ ſimplr̄ ſuꝫ verus. Sīc hic. verū eſt me dicere hoieꝫ eē aïal. ergo ſuꝫ ſimplr̄ verus: ⁊ h̄ eſt in illis in q̄bᵒ ē v̾itas i actu ſignato: ⁊ in actu exercito: ſed in ꝓpoſito falſitas eſt in actu ſignato: ⁊ v̾itas in actu exercito. Un̄ ſeqtur. veꝝ ē me exercere actū dicēdi circa falſuꝫ. ergo illō circa qō exerceo ē falſū. ⁋ Ad aliō cū diciꝝ. ſic incipiens loq. ego dico falſuꝫ: aut dicit verum: aut falſuꝫ. Dico ꝙ dicit ꝓpoſitioneꝫ que eſt falſa. Et vlterius cum diciꝝ: ergo falſum eſt ipſuꝫ dicere falſum. Dico ꝙ nō ſeqtur: ſed magis ſeqtur: ergo veꝝ eſt ipſuꝫ dicere falſuꝫ. Et ex hoc non ſequitur ꝙ dicat verum: ſed magis ꝙ dicat falſum. Qō. LIIII.

Ueritur vtꝝ ſcutū cuiᵒ vna medietas eſt alba: ⁊ alia nigra d̄beat dici albū vl̄ nigrū: Q₂ alteꝝ: ꝓbatio. Nā qō ē i gn̄e ē i aliq̄ eiᵒ ſpē: cuꝫ genus nihil aliō ſit realr̄ q̄₃ ſue ſpēs: ſ₃ tale ſcutū ꝑt dici coloratū: ſ₃ ñ ē coloratū aliq̄ meᵒ colore. g̊ vel diceꝝ albū vel nigrum. 4.topic.c.i.

⁋ Itē qō ieſt ꝑti alicuiᵒ totiᵒ d̄noiat totū. Nā hō dr̄ criſpus: cū tn̄ criſpitudo ſit ſolū i capite. g̊ mlt̄o fortiᵒ qō ieſt medietati alicuiᵒ totū d̄noiabit. ⁋ Itē Ap. dīc in.5.phy. T.c.i.
ꝙ hō ſanaꝝ. q₂ thoraꝫ eiᵒ ſanaꝝ. Ergo eadē rōne ſcutū ꝑt dici albū: q₂ eius media pars eſt alba. ⁋ Ad oppoᵐ. qua rōne hō̾ corpus diceretur albū: eadē rōne diceꝝ nigꝝ. Et ſic idē ſimul ⁊ ſemel a duobᵒ ꝯ̄rijs denominaretur.

Ad qōnem dōm: ꝙ tale corpᵒ de neceſſitate alℓtero iſtoꝝ q̄ttuor modoꝝ ſe hēbit. Uel.n. diceꝝ albū ⁊ nigrū: vel neq₃ albū: neq₃ nigrū. Uel ſm̄ qd nigrū ⁊ ſimplr̄ albū. Uel ſm̄ qd albū: ⁊ ſm̄ qd nigrū. Primū ē ipoīe: q₂ tūc ꝯ̄ria ſil̄ eidē ineſſent. Nec 2ᵐ. q₂ poniꝝ ꝙ vna eiᵒ medietas ſit alba ⁊ nigra. Nec 3ᵘˢ mōs: q₂ nō ē maioꝫ rō: q̄re tale corpᵒ dicaꝝ ſimplr̄ albꝫ: ⁊ ſ₃ qd nigrū q̄₃ ē cōuerſo. g̊ oꝫ ꝙ dicaꝝ ſ₃ qd albū: ⁊ ſ₃ qd nigrū. ⁋ Ad pᵐ argᵐ cū dr̄. Illō qō ē in gn̄e eſt in aliq̄ eius ſpē. Dico ꝙ illō qō ē in gn̄e ſic hō i aïali de necītate ē in aliq̄ eiᵒ ſpē. S₃ tn̄ illō qō d̄noiaꝝ ab aliq̄ gn̄e ñ oꝫ ꝙ ſimplr̄ ab aliq̄ eiᵒ ſpē d̄noieꝝ: ſ₃ ſ₃ qd ab vna: ⁊ ſ₃ qd ab alia: ⁋ Ad aliō dō₃. ꝙ q̄dā ſūt accn̄ia q̄ d̄termināt ptes i toto: ſic criſpitudo i hoīe d̄termiat ſibi caput: ⁊ qō ieſt iſto mō ꝑti ꝑt totū d̄noiare. S₃ q̄dā accn̄tia ñ d̄termināt ſibi aliquā ꝑtē i toto. Et qn̄ tale accn̄s ieſt ꝑti: nō oꝫ ꝙ d̄noiet totū: ⁊ talia accn̄tia ſūt albū ⁊ nigrū. ⁋ S₃ ſi dicaꝝ ꝙ ſiue accn̄tia d̄terminēt ꝑtē i toto: ſiue nō: ſemꝑ vr̄ ꝙ ꝓceſſus a ꝑte ad totū: vel a d̄noiatiōe q̄ ſit a ꝑte ad d̄noiationeꝫ totiᵒ: cāet ſ₃ qd ⁊ ſimplr̄. Un̄ hic vr̄ eē fallacia ſ₃ qd ⁊ ſimplr̄. Eſt criſpᵒ ſ₃ caput. g̊ ē criſpᵒ: q₂ d̄noiatio ſ₃ ꝑtē ē ſm̄ qd reᵒ denoiatiōis totiᵒ. Dōm ꝙ hic nō ē ſ₃ qd ⁊ ſimplr̄. Eſt criſpᵒ ſ₃ caput. g̊ ē criſpᵒ. Nā rō ſ₃ quā ꝑdicatū attribuiꝝ ſubiecto i añte nō ē ſ₃ qd reᵒ rōnis qua ꝑdicatū attribuiꝝ ſubiecto i ꝯñte. Un̄ nō ſ₃ plus ſit denoiatio dōo: hō ē criſpᵒ: q̄₃ dōo ꝙ hō ē criſpᵒ ſm̄ caput: ⁊ h̄ ē ex nā ſpāli eiᵒ qō dico criſpᵒ. ⁋ Ad 3ᵐ dō₃. ꝙ nō accipit falſuꝫ. Nam ſi hō poſſet dici ſanᵒ: q₂ ſanaꝝ ſm̄ thoraꝫ. eadē rōne poſſet dici ifirmᵒ: ſi ifirmareꝝ ſm̄ caput vel ſm̄ oculū. Et tunc vnᵒ ⁊ idē poſſet dici ſanᵒ ⁊ eger. S₃ Ap. itēdit ibi ꝙ aliqd pōt ineē ꝑti alicuiᵒ totiᵒ. Et aliqd pōt ineſſe alicui toti ꝑ ſe. 5.phy.t.c.i.
Et aliqd pōt ineſſe alicui ꝑ accn̄s. Un̄ nō itēdit ꝙ iſta habitudo ſit bona ſimplr̄: pectus ſanaꝝ. ergo hō ſanaꝝ.

⁋ Q̄ſio aſit ſ₃ ꝙ nō determiaꝝ qd ſilr̄s aut qd elēchᵒ ſm̄ diminutionē fuerit rōnis. Naꝫ elēchus eſt ꝯ̄dictio eiuſdē ⁊ vniᵒ nō nois: ſ₃ rei ⁊ nois: nō ſynonimi ſed eiuſdē his q̄ data ſūt ex necītate nō ꝯnūerato ꝙ erat i pricipio ſ₃ ideꝫ ⁊ ad idē ⁊ ſilr̄ ⁊ i codē tp̄e ⁊c̄. c. iij. ꝑti. hᵒ.

Queſtio. LV.

Ueritur vtrū ignorātia elēchi ſit locᵒ diſtictus ab alijs: Et vr̄ ꝙ ñ. Naꝫ vnuſq̄ſq₃ locus ſophiſticᵒ: ſicͭ h₃ ſua ꝑncipia ꝓpa ſic h₃ ſuā ſolōnē ꝓpriaꝫ. S₃ igrantia elēchi ⁊ ſ₃ qd: ⁊ ſimplr̄ hn̄t vnā ſolōnē. g̊ nō ſunt fallacie diſticte. Mioꝫ p₃ ꝑ Ap. q dīc. Oēs ſūt ſ₃ qd: ⁊ ſimplr̄ ⁊ ſm̄ diminutionē rōnis ſoluēdi ſt̄: ꝯſiderādo ꝯ̄nē ad ꝯ̄dictionē. ⁋ Itē ꝙ ñ diſtiguaꝝ a ſ₃ qd ⁊ ſilr̄ probo. Nam

sicut i sm gd ꝛ simplr ꝓcedit a quo ad simplr. sic i ignorātia elēchi ꝓcedit a quo ad simplr. Sic. n. h ꝓcedit. Est alb⁹ sm dētes. g̊ ē alb⁹. Silr hic h ē duplū ad h sm longitudinē: ꝛ nō ē duplū ad h s₃ latitudinē: g̊ ē duplū ꝛ nō duplū: in p̊ ē s₃ gd ꝛ simplr: in 2° ē ignorātia elēchi. Unn̄ in mō arguēdi nō vident differre. ℭ Itē illō in qō aliqd reducit ab eo nō distiguit inq̄tū in illō reducit: s₃ oēs loci sophistici reducunt in ignorātiā elenchi: ergo ab illis
p̊ elēch. c. 3. nō distinguit ignorātia elēchi. ℭ Ad opp^m est Ar. q nūmerat hūc locum inter locos extra dictionem. Et nisi ab aliis distingueret nō eēnt septē loci extra dictionem.

Ad qōnez dōm. q̄ ignorātia elēchi nūerat inter alios locos sophisticos extra dictionē: ꝛ ab aliis distiguit. Nā loci sophistici distiguunt sm suas causas apparētie: s₃ cā appentie in igrātia elēchi ē apparēs idētitas appentis ꝯdictiōis ad verā ꝯdictionem. ℭ Circa h notādū q̄ eadē ē diffō silli ꝛ elēchi: nisi q̄ oz addere ꝯdictionē. Ex quo sequit q̄ q̄dā sūt ꝯditiōes speciales ipsi⁹ elēchi. ꝛ q̄dā cōes. Unde lic₃ oēs alie fallacie peccēt ꝯ elēchū: ꝛ in h q̄libz possit dici ignorātia elenchi: tn̄ ista fallacia spāliter peccat ꝯ ꝓpetates q̄s elēchus addit supra silliſm. Que sunt q̄tuor. s. ad idē: sm idez silr: ꝛ in eodē tpe. Et qꝛ sic peccat ꝯtra ꝯditiōes ꝓpas ipsi⁹ elēchi: iō sm q̄dāz excellētiā vocat ignorātia elenchi. ℭ Et ex hoc sequit vlteri⁹ q̄ q̄tuor sūt modi hui⁹ fallacie. qui accipiūtur sm istas q̄tuor ꝓpetates. s. ad idē: sm idē silr: ꝛ in eodē tpe. ℭ Ad p̊^m ar^m dōm. q̄ illa ꝯntia nō val₃: ꝛ eādez ē ars soluēdi ꝓalogismos sm gd ꝛ simplr: ꝛ sm igno-
2. elēch. c. 3. rātiā elēchi: ergo ignorātia elēchi: ꝛ sm gd ꝛ simplr sunt idē locus sophisticus. Na₃ solō est manifestatio dfectus. Et nihil ꝓhibet eosdē defectus diuersis causis appentie posse tegi. Uel pōt dici. q̄ lic₃ ignorātia elēchi: ꝛ sm gd ꝛ simplr habeāt eādē solōnē cōem: nō tn̄ spāles. Nā in sm gd ꝛ simplr appentia est idētitas dicti sm gd ad dictum simplr: ꝛ cā nō existie est diuersitas eorūdē. Unn̄ solō specialis in sm gd ꝛ simplr: est māifestatio varietatis inter dcm̄ sm gd ꝛ simplr. S₃ appentia in ignorātia elēchi ē idētitas ꝯdictionis appentis ad verā ꝯdictionez. Et solutio spālis ē manifestatio diuersitatis iter ea. Et iō nō sequit: cū ignorātia elēchi: ꝛ sm gd ꝛ simplr hēant diuersas solōnes spāles q̄ sint idē locus. ℭ Ad aliud dōm. q̄ lic₃ in eodē ꝓalogismo possit eē s₃ gd ꝛ simplr: ꝛ ignorātia elēchi. Hoc tn̄ erit alia rōne ꝛ alia. Quia in sm gd et simplr vt dcm̄ est. cā appentie est idētitas dicti sm gd ad dcm̄ simplr. S₃ in ignorātia elēchi cā appentie est idētitas ꝯdictiōis in ꝓmissis ad verā ꝯdictionez in ꝯne. Et ex hoc sequitur q̄ sm gd ꝛ simplr possit eē sine ignorātia elēchi: qꝛ pōt eē sine appenti ꝯdictione: qꝛ hic est sm quid ꝛ simplr. Iste est alb⁹ sm dentes: g̊ est alb⁹: ꝛ tn̄ hic non est ꝯdictio appens. ℭ Ad vltimū dōm. q̄ ignorātia elenchi inq̄tū alii loci reducunt ad ipsaz est elēchi gnālis: vn̄ in ignorātiā elēchi spālez que distiguit ab aliis locis nō reducunt fallacie. ℭ S₃ ex ꝓmissis videt seq q̄ ignorātia elēchi est locus in dictione. Nā ex quo ei⁹ appentia accipit a ꝯdictione: ꝛ ꝯdictio ē a pte vocis: vr̄ q̄ ei⁹ appentia accipiat a voce. Unn̄ cum peccet ꝯtra ꝯdictionē. vr̄ seq q̄ sit locus in dictiōe: qꝛ loci in dictiōe spāliter peccāt ꝯtra ꝯdictionē. S₃ dōm est q̄ ignorātia elēchi nō ē loc⁹ in di-
l. hui⁹. c. 3. ctiōe. Qō inuit Ar. cū dicit. Trahet aūt aliqs hūc locuz in eos qui sunt in dictiōe: per hoc dicēs q̄ nō pōt poni locus in dictiōe: nisi per q̄dāz violētiam. Et dōm est q̄ ad ꝯdictionē: non solū reqrit vnitas vocis: sed ēt vnitas rei:
l. hui⁹. c. 3. qō p₃ per diffōnē ꝯdictionis. Contradictio non est nois tm̄: sed rei ꝛ nois. Unn̄ si appens ꝯdictio accipit a pte rei: tūc ē ignorātia elēchi. Si ex pte vocis: tūc ē locus in dictiōe. Uel pōt dici q̄ peccare ꝯtra ꝯdictionē ē duplr. Aut ita q̄ ꝓalogismus iferat ꝯdictionē alicui⁹ ꝓcōcessi. Aut q̄ videat apparēter ꝯcludere ꝯdictoria nō hn̄do respectuz ad ꝓcōcessionē rñdentis. Primo mō peccāt loci i dictiōe ꝯtra ꝯdictionē. Et qꝛ elēchus ē magis ꝯdictori⁹ ꝑ respectū ad rñdētē: ideo loci in dictiōe spāliter dicunt peccare ꝯtra ꝯdictionē. Scdo mō nihil ꝓhibet qn ignorantia elēchi: ꝛ sm gd ꝛ simplr peccāt ꝯtra illationē: qꝛ iter pmissaz negatiuam: ꝛ partem negatiuam conclusionis est defectus illationis.

Qō. LVI.

Queritur Utꝝ ista ꝯntia sit bōa. Hoc est nō duplū. g̊ h nō ē duplū: Et vr̄ q̄ nō. Nā aliqd stat cu₃ añte qō ē icōpossibile ꝯnti: ergo ꝯntia nulla. Ista. n. stāt sil. Hoc est duplū: ꝛ hoc est nō duplū. Et tn̄ ista: h est duplū: nō stat cū h ꝯnte: h nō est duplū. Assumptū
p₃ ꝑ Ar. q dicit. 2. hui⁹. q̄ nō est iconueniēs fateri idē eē duplū ꝛ nō duplū. g̊ stant sil. ℭ Itē sicut ad positionem c. io.
pluriū nō sequtur positio paucoꝝ: ꝛ h sub idetermination: sic ad negationē paucoꝝ nō sequtur negatio plurium. Sicut. n. nō sequtur. Aial currit. g̊ hō currit. sic nō sequtur. Hō nō currit. g̊ aial nō currit. g̊ ad negationem extremi nō sequtur negatio cōpōnis ꝛ extremi. ℭ Itē nō sequtur. h est nō sile. g̊ nō est sile. qꝛ aliqd stat cū añte: qō est icōpossibile ꝯnti. Nā ista stāt sil. h est sile: ꝛ hoc est dissimile. Et sequtur. h est disile: ergo est nō sile. Et tn̄ ista: h est sile: nō stat cū h ꝯnte hoc nō est sile. ℭ Ad opp^m sequtur. Hoc est nō duplū ad a. g̊ non est duplū ad a. Ergo absolute sequtur: hoc est non duplū. g̊ non est duplū. ℭ Itē negatio ifinitās negat significatū termini: sed significatuz huius qō dico dupluz: est qdam respectus. ergo negat respectū: ꝛ si negat respectū nihil relinqtur. ergo ꝛc̄.

Ad qōnez dōm. q̄ ꝯntia bona est: nā significatū hui⁹ qō dico duplū: est qdā respectus. Non est autē intelligenduz q̄ supra significatū relatiui fundet respectus tāq̄ habitudo media inter relatiuuz ꝛ suum correlatiuuz. Sed illud qō nomen relatiui iportatur respectus est. sed negatio ifinitans negat significatuz termini. Sic ergo dicto. hoc nō est dupluz: negat vlr respectus. Quo negato non dicit ad dimidiuz. Ergo seqt. Hoc est non duplū. ergo non est duplum. Et per Ar. i li-
bro Perihermenias. Non currere indifferēter reperit i eo qō est: ꝛ qō non est: preterq̄ in cursu. Ergo non duplū reperit in eo qō est: ꝛ qō nō est: preterq̄ in duplo. Duplū ergo ꝛ nō duplū verā ꝯtradictionē iportāt. Sed cuicūq₃ attribuit vnū ꝯdictorioꝝ ab eodē remouetur reliquū: sequtur ergo. Hoc est nō duplū. ergo nō est duplū. .ꝑyar^m. c. 3.

Ad primaz rōnem dōm. q̄ nō est inconueniēs fateri idē esse duplū ꝛ non duplum cū diuersis determinationib⁹: vt q̄ sit duplū ad a. ꝛ non duplū ad b. Tamē absolute loquēdo sic. Et h est qō dicit Ar. q̄ non est fatendū idē esse duplū: ꝛ non duplū vt erat ꝯcessum a redarguto. ℭ Ad scdam dōm. q̄ non est magis negare cōpōnē ꝛ extremū: q̄ extremū ꝑ se. Nam in iteremptiōe añtis icludit iteremptio ꝯntis. Ad vltimū dico q̄ seqt. Hoc ē n̄ sile. g̊ nō sile. Et cū ꝓbat q̄ ista stāt sil. Hoc est sile: ꝛ h est non simile. Dico q̄ non est verū. Et cum dicit vlterius q̄ ista stant sil. Hoc est sile: ꝛ h ē dissile. ꝛ q̄ sequtur. Hoc est dissile. g̊ h est nō sile. Dico q̄ ista vltima ꝯntia non valet: qꝛ per hoc qō dr̄ dissile iportat qdā respectus ad dissile: qō est dissile suo dissili. Sed per hoc qō dico: nō sile: ꝓuat respectus. Et a remotione respectus ad vnū nō sequtur remotio respectus ab alio.

ℭ Explicīunt qōnes Elēchoꝝ subtilis doctoris Scoti.

¶ Incipiunt questiones clarissimi doctoris Antonij Andree super sex principia Gilberti Porretani.

Sumens reliquias ordit eis. Luc. 24. Liber iste agit et tractat de illis sex principijs que in libro predicamentorum Ar. dimisit et breuiter determinauit: et hoc pp causam que ibi fuit assignata. ¶ Idcirco de auctore huius libri qui de illis sex hoc pluries tractat: pt accipi verbum presens ad ostendendum perfectionem huius libri. describitur auctoritas in generali in persona que fecit: qualitas virtualis in materia que sufficit: modalitas ordinata in forma que allicit: commoditas fructualis in fine in quem dirigit. ¶ Primum probat operatio generosa. sumpsit. n. tanquam opus vt doctor auctenticus vt scriptor veridicus: vt doctor auctenticus quod intelligi potest Ysaie. 8°. Sume tibi librum grandem et scribe in eo stilo hominis. Sume tibi grandem librum in excellentia: in sua: stilo hominis in eloquentia. Scripsit. n. non stilo nimis subtili: vt angelico: nec stilo nimis rudi: vt asinino: sed stilo mediocri communi rudibus et prouectis vt humano. ¶ Secundum probat recollectio copiosa reliquiarum. i. sex predicamentorum ab Ar. relicta ex breuitate ab hoc auctore descripta cum veracitate: ab auditore recepta cum sedulitate. s. in mente et armario intellectus. vt auctor iste possit dicere illud Iudicum primo. 70ta. reges colligebant sub mensa mea ciborum reliquias. Quid per 70. collectores: nisi auditorum designatur vniuersitas. ¶ 3m probat traditio gloriosa: ordit. i. tradidit ordine debito seruato: vt prouecti erigantur altius: vt infimi attrahantur dulcius: vt vtrique instruantur citius: vnde ps. 118. Declaratio sermonum tuorum illuminat et intellectum dat paruulis. ¶ Quartum probat directio gaudiosa: eis. i. auditoribus: vt. s. dirigantur in scientiam logycalem: et hic est finis propinquus: in sapientiam spiritualem. s. theologicam: ad quam sicut ad perfectionem ceteras omnes scientie ordinantur: et hic est finis remotus: in leticiam eternalem. et hic est finis vltimus: beatitudo. s. celestis. ¶ Dicat ergo iste auctor illud Ioannis. 17. verba que dedisti mihi dedi eis: tu dedisti deus: a quo cuncta bona procedunt: dedi eis. s. ordinaui directe ad vitam eternam. Amen. Qo. I.

T.2. Quia Notitia subiecti presupponitur in scientia: et subiectorum. n. oportet precognoscere quid est et quia est. Ex 1° posteriorum. ideo ad expositionem huius libri vnam moueo questionem. s. vtrum iste liber sit de sex principijs. i. sex predicamentis vt de subiecto. Arguitur quod non: quia idem non est subiectum diuersorum librorum: sed de istis sex agitur in libro predicamentorum: quia de omnibus. x. agitur. ibi. igitur maiorem probo: quia aliter subiectum non esset adequatum scientie illius libri. ¶ P. vnius scientie vnum est

T.43. subiectum 1° posteriorum: sed ista sex non sunt vnum subiectum: quia nec vnum diffinibile: ergo cum hec scientia sit vna: non est de istis sex. Pro ista etiam parte sunt argumenta facta in principio predicamentorum. s. de subiecto illius libri. que restant ibi: et similiter solutiones. ¶ Ad oppositum est auctor iste determinans hic de istis sex. vnde iste liber intitulatur sex principiorum.

Respondeo quod ea que dicta sunt in libro predicamentorum questione de subiecto. faciunt etiam omnia fere pro ista questione: ideo illa supponendo hic breuiter pertransibo hoc modo. Primo. tangam vnam opinionem. Secundo. aliter dicam ad questionem. Tertio. remouebo triplicem dubitationem. ¶ Quantum ad primum est vna opinio que dicit quod subiectum huius libri est forma accidentalis extrinsecus adueniens. ¶ Contra: vel hic accipitur forma pro re prime intentionis vel secunde. non primo modo: quia sic considerare de forma spectat ad philosophum realem: et non ad logycum: nec secundo modo: quia tunc esset nugatio addendo: extrinsecus adueniens: omnis enim res secunde intentionis est extrinsecus adueniens maxime cum sit formaliter respectus rationis. ¶ P. quero quid intelligitur per extrinsecus adueniens: vel esse extra quiditatem subiecti. et hoc non: quia nouem predicamenta sunt extrinsecus aduenientia: de quibus omnibus non agitur in hoc libro. vel quia est respectus diuisus contra absolutum: et sic non tantum ista sex sed etiam relatio de genere relationis est forma extrinsecus adueniens de qua non agitur in hoc libro. ¶ Quantum ad secundum. notandum quod ista sex sicut et omnia predicamenta possunt dupliciter considerari. vno modo pro re subtracta intentioni et inquantum sunt entia. Alio modo inquantum considerantur a ratione: siue inquantum aliquam proprietatem causatam ab intellectu eis attribuit. primo modo considerat de eis metaphysicus. cuius subiectum est ens inquantum ens. secundo modo considerantur de eis hic et in predicamentis: ostenduntur. n. de eis passiones sibi inherentes inquantum sunt generalissima: puta inquantum in suas species diuiduntur et ille vlterius in alias: et nihil est supra ea quod descendat in illa per differentias: que omnia competunt eis inquantum generalissima: vnde si de aliquibus alijs que istis generalissimis insunt: inquantum sunt entia: hic determinatur: puta suscipere magis et minus: et contrarietatem habere: vel non. et huiusmodi. hoc non est principaliter ad propositum: sed ad maiorem cognitionem istorum quantum ad predicata intentionalia: sed cum ista sex vel omnia decem non sint subiectum vnius scientie realis vel metaphy. nisi inquantum reducuntur ad vnum quod est subiectum. s. ens. et sic oportet dicere in proposito: quod. s. maior est vnitas eorum in aliqua proprietate causata ab intellectu quam forte inquantum sunt entia: aut non minor: et cum hec scientia non sit vnum vnitate analogie: oportet ergo assignare aliquod intentionale: quod sit commune istis et vniuocum et subiectum primum hic: quia de solo tali per se considerat logycus: et illud potest denominari predicamentum vel generalissimum vel principium: quod idem est: quia omnes proprietates que per se demonstrantur hic de istis determinantur inquantum habent rationem predicamenti vel generalissimi vel principij. ¶ Ex predictis concludo correlarie. primo quod idem est subiectum hic: et in libro predicamentorum: nec differunt nisi sicut pars et totum: quia ibi agitur de omnibus decem modo prepositio: hic autem de sex illorum tantum: secundo. quod de substantia: quantitate: qualitate: actione: passione: quando: situ: vbi: habitu: hic non determinatur et ibi: nisi per accidens: quia tantum modo secundum aliquid quod est in eis secundum accidens. s. aliquid intentionale: non est autem inconueniens illa tantum considerari per accidens a logyco que metaphysicus considerat per se. ¶ Ad maiorem euidentiam autem quesiti notandum quod principiorum: quedam sunt substantia: quedam accidentia. Substantia autem est vnum predicamentum tantum. Accidentia autem: quedam sunt absoluta: vt quantitas: qualitas: quedam sunt respectiua: vel relatiua etc. Respectiuum autem quoddam est extrinsecus adueniens: quiddam vero intrinsecus. Dicitur autem respectus intrinsecus adueniens ille qui necessario sequitur ambo extrema posita in actu vel (quod idem est) necessario consequitur suum fundamentum posito termino et non exclusio: ita quod positis extremis statim innascitur necessario talis respectus ex natura rei. Exemplum. posito hoc albo et illo necessario sequitur similitudo: et omnes isti respectus pertinent ad genus relationis: quod est vnum de decem predicamentis: de quo non agitur in hoc libro. Dicitur autem respectus extrinsecus adueniens qui non necessario consequitur extrema etiam ambo posita in actu. exemplum. posito actiuo et passiuo: puta igne et combustibili non necessario sequitur actio combustiua nec passio quia impediri posset propter distantiam extremorum vel alio modo. Similiter est de vbi: quando: positione: et habitu: quamuis specialis difficultas sit de quando. nam positis extremis. s. tempore et motu videtur consequi necessario ipsum quando: sed de hoc dicetur infra. capitulo de quando. Ratio autem istius diuisionis. s. de respectu potest esse ista: quia nullus respectus potest esse magis intimus alicui extremo vel fundamento quam quod necessitas ipsius sequatur posito termino. quiditatiue enim et formaliter: nullus respectus est idem fundamento. similiter nullus respectus potest esse magis extrinsecus fundamento quam qui non consequitur ipsum necessario etiam posito termino.

Ex pdictis igiť pz q illa sex pn° de qb° hic agit auctor ꝑ tāto nō sunt spēs relationis: q2 relatio dicit respectū īttrīsecus aduenīētē: ista aūt sex dicūt respcūs extrīsecus aduenīētes ipsi fundamēto. ¶ Quātū ad 3ᵐ est pmū dub° qualr iste liber se hēat ad librū pdicamētoꝝ. ¶ Rn̄deo hz se sicut ps ad totū: q2 ibi tractať de oib° pdicamētis. hō autē de sex tm̄: nec pp hoc sup̄fluit iste: q2 hic de istis sex magis explicite ꝛ distincte agiť q̄ ibi ꝛc. ¶ Scdm du°. quare liber iste intitulať sex pncipioꝝ: ꝛ nō pdicamētoꝝ: cū hic tractať de sex pdicamētis. Rn̄deo idē est hic ꝛ ibi subm. genus enī gn̄alissimū est pdicamētū ꝛ est pn°: nā oē genus est pncipiū suaꝝ spēꝝ: vt ait Porphyri° ca. de gn̄e. Ad distiguēdū ḡ aliquo mō hūc librū a libro pdicamētoꝝ: ꝛ ne eēt ꝯfusio aliq̄lis in noīe: si vterq3 diceretur liber pdicamētoꝝ: vocat° ē liber iste sex pncipioꝝ: lꝫ oia sint pncipia ꝛ pdicamēta: nā. x. pdicamēta sūt decez reꝝ pn°. ¶ Tertiū dubiū ē. qs fuit auctor hui° libri. Rn̄deo diuersimode dr. qdaz dicūt q fuit Ar. qd vr ex mō ꝓcedēdi: hoc nō credo. Aliq dicūt q fuit Alpharabi° cōmētator libri de causis: hō potuit eē: sed nō assero. Aliq dicūt q fuit Gilbertus porretanus: sed hō nō ꝯstat mihi: tn̄ reputo magis eē veꝝ: iō de cā efficiente nō ē multum

3° ð aia. t.c. 38. curādū. ¶ Ad argumēta. ad pmū dico q sicut subiectū differt a subto sic liber a libro: vel scia a scia ꝛ econuerso: q2 secanť scie quēadmodū res: sicut ḡ subz huius libri se hz ad subiectū pdicamentoꝝ. s. vt pars ad totū: sic liber ad librū ꝛ scia ad sciam: subiectū ergo hic ꝛ ibi nō ē oīno idē: nec oīno diuersū. ¶ Ad scdm pz ex predictis q pmuz subiectum: hic est aliquid vnum ꝛ vniuocum istis: puta generalissimum: vel predicamentuz: vel principiū ad quod ista sex reducuntur.

¶ Forma est cōpōni ꝯtingēs simplici ꝛ inuariabili essentia consistens. Caplo. I. Nō. II.

Queritur. Utrū oīs for° sit simplx in eētia. Arguiť q nō. nullū diffinibile est simplex: sed for° diffiniť hic. ḡ ꝛc. maior pz. q2 oīs diffō hz partes correspondentes ptib° diffiniti. 7. meta°. ideo ꝯceptus diffiniti ē resolubilis in duos ꝯceptus: quoꝝ vnus est q̄litatiuus: al-

T.c.33.

t.c.3.6.t.9. ter qditatiuus ex. 8. metaphyce. ꝯceptus ergo diffiniti ē cōpositus ex duob°. ¶ P. aliqua forma recipit magis ꝛ minus. ḡ nō est simplex. aīs patz de qualitate ꝛ agere ꝛ pati ex libro pdicamētoꝝ. ꝯña pbať. q2 oē tale est diuisibile: ꝛ hz partes intēsiue: nullum igiť tale est simplex.

T.cō.18. ¶ P. oīs q̄ntitas est diuisibilis: ex. 5. metaph. cap. de q̄ntitate: sed oīs q̄ntitas est forma. ergo aliqua forma est diuisibilis: ꝛ per consequens non simplex. ¶ Contra est auctor in littera.

Respōdeo. ꝛ pmo pmittam vnā diuisionez que est q cōpositio est multiplex: quedā est ex partib° essentialib° puta ex mā ꝛ forma: quedā ex partib° q̄ntitatiuis: vel integralibus: quedā ex subiecto ꝛ accidēte: quedam ex gradib° eiusdem forme. exemplum pmi: vt hō ignis. exemplū secūdi. linea corpus: exēplum tertij: lignum al-

c.12. bum: exemplū quarti: albedo intēsa: ꝛ q2 quot modis dicitur vnū oppositoꝝ tot ꝛ reliquum: ex pmo topicoꝝ: iō simplex pōt accipi quadruplr per oppositum ad pdictos modos. ¶ Scdo dico ad questionē fm quattuor breues cōclusiones. ¶ Prima est. q omnis forma est simplex simplicitate que opponiť cōpositioni essentiali: hāc ostēdo sic: q2 si non: ergo forma cōposita eēt ex aliqua forma ꝛ mā: ꝛ sequerent duo incōuenientia. pmo q illa forma informabit mām per partē nō fm se totā: q2 mā q̄ poniť pars eius nihil pōt īformare. scdo. q2 quereť de illa forma forme: an sit simplex vel ꝯposita: si ꝯposita eēt ꝓcessus in ifinitū in ꝯpositis ꝛ ꝯponētibus: si simplex. ḡ pari rōne stādū est in p° forma q ipsa eēt simplex. ¶ P. illō qd formalr est actus nō icludit formalr pn° mālē: sz oīs forma est formalr ꝛ eētialr act° ꝛ endelechia: mā aūt ē pn° mālē. ḡ ꝛc. ¶ Scda ꝯ. nō oīs forma ē simplex simplicitate opposita ꝯpōni q̄ntitatiue: sz aliq̄ est sic simplx: pma pars pz de q̄ntitate: vt arguiť in oppositū: scda pz ð omni q̄litate. ¶ Tertia ꝯclo. q oīs for° est simplex simplicitate opposita cōpositioni ex subto ꝛ accnte: hoc satl ē ꝓbabile. Tū q2 oē sic ꝯpositum est resolubile in subm ꝛ formā accntalem. Tūc quero de illa for° in quā resoluitur: vel est simplex isto mō: vel nō. si sic. ḡ pari rōne ꝛ p° forma: ꝛ habeť ꝓpositū: vel si nō. ḡ ꝓcessus in ifinitum: sicut pus. Tū q2 oē tale cōpositū est per se termin° mot°: aut mutationis: sed nulla forma ē hō: q2 nulla forma ge- t.c.27. ꝛ nerať per se: sz p accñs. ex. 7. metaph. sed cōpositū solū ē inde. hō in omni genere mutatiōis: vt ibidē dr. non. n. gn̄atur albū: sed lignū albū. ḡ nulla forma est tale cōpositum.

¶ Quarta conclusio est. q nō omnis forma est simplex simplicitate opposita cōpositioni ex gradibus: qd patet: q2 multe forme intendūtur ꝛ remittuntur: qd fit fm gradum eiusdem forme. Ex predictis cōcludo q intētio auctoris est formam eē simplicez simplicitate tm̄ opposita compositioni eētiali: ꝛ ex subiecto ꝛ accidēte: in aliqua enim forma sunt partes quātitatiue: in aliqua etiam eadem forma sunt diuersi gradus perfectionis ꝛ virtutis: que cōpositio non repugnat simplicitati in essentia forme. ¶ Ad pmum in oppositum dicendū. q cōpositio requisita ad diffinitum est illa que est ex genere ꝛ differētia: sed illa non repugnat simplicitati forme: vna eniz res simplex potest ꝯstare ex realitate generis ꝛ realitate differentie: que possunt eē in tertio vna simplex res. ¶ Ad scdz ꝛ tertiū pz ex predictis in corpe qōnis ex 2° ꝛ 3° ꝯne. R

¶ Deinde cum dicit (quoniaz autez fortasse contingit in aliqo) exponit aliam particulaz ostendens a quo distinguatur forma hic diffinita per hoc qd est: eē inuariabile: q2 ab aīa humana que vtiq3 simplex est: ideo ad differētiam illius additum est: inuariabili essentie consistens. nam anima humana variatur ꝛ alteratur a contrario in ꝯtrarium: vt a tristitia in gaudiū: ꝛ econuerso. ¶ Circa istam litteraz occurrunt dubia. ¶ Primum de suppositoꝝ: an. s. anima rationalis sit simplex vel cōposita ex materia ꝛ forma. ¶ Secūdum de exemplo: an. s. anima alteretur a gaudio in tristitiam: qd Aristo. pmo de anima. t.c.64. videtur derisorie excludere: qui inquit dicit animā gaudere: aut tristari: dicit eaz texere vel edificare. ¶ Tertiū de quesito ꝛ ꝓposito: nam omne illud qd recipit intensionem ꝛ remissionem variatur fm magis ꝛ minus: sed plures forme sunt hō: ergo sunt variabiles. ¶ Quartus. q2 cum anima humana sit forma corporis mirum videtur: quomō separatur a diffinitione forme: dubium est ergo de qua forma intendit. ¶ Respōdeo ad primuz. q licz de materia ista sint dicta multa ꝛ diuersa: vnde i littera dicitur: fortasse: teneo tamē q anima rōnalis sit simplex in essentia simplicitate opposita cōpōi ex materia ꝛ forma. Qd probo sic. q2 si nō. ergo anima non posset iformare corpus. ꝯsequens est falsuz. ꝯsequētia ꝓbať sic. sint ille partes essentiales ex qbus ꝯponitur a. ꝛ b. ita q a. sit actuale. b. vero potētiale vel ecōuerso: vna ergo erit perfectibilis ab alia puta. a. a b. vel econuerso. Tunc sic. ista potētia receptiua ꝛ pfectibilis ab a. nō pōt esse magis dependēs q̄ materia ignis vel alterius corporis: sed q2 materia ignis nō potest inesse alicui ipsiuz informando: ideo

totus ignis non pōt inesse alicui ipm informando.ergo
similr nec anima pōt esse forma vel actus p̄mus alicui⁹:
qꝛ sue parti eēntiali.i.potētie ꝛ materie illi repugnat in
formare.❡ Ad scōz dōm.ꝙ Ar.vult p̄mo de aīa.ꝙ ille
passiones sint totius compositi: puta hoīs:ꝛ nō partis.s.
aie:qđ vtiq₃ verū est de aīa cōiūcta corpori:tñ anima se
parata pōt gaudere ꝛ tristari:vt dicit auctor. ❡ Alr pōt
dici.ꝙ Ar.loqtur ibi cū p̄cisiōe.ꝛ tūc verū est ꝙ aīa nō
gaudet aut tristat̄ quin ꝛ totus homo.gaudere ergo ꝛ tri
stari cōuenit aie vt subiecto imediato:toti aūt homini cō
uenit per aīam.Sicut color aliter ꝛ aliter conuenit sup
ficiei ꝛ corpori.dico:toti homini:accipiēdo totum cathe
gorematice:non sincathegorematice.❡ Ad tertiū.aliqd
pōt intelligi variari dupl'r:vel vt subm: vel sicut termi
nus.p̄mo mō nulla forma variat̄.ꝛ sic intelligit auctor.
sed secūdo mō pōt.nam terminus formalis quo ōis ge
nerationis est forma:ꝛ hoc modo p̄cedit argumētū.for
ma eniz nō alterat̄:vt qđ:sed est illud quo aut sm qđ sub
iectū alterat̄.❡ Ad quartū oportet dicere.ꝙ hic tm̄ dif
finit̄ forma accidētalis intēsibilis ꝛ remissibilis vt dicit
quedā opinio:vel ꝙ hic diffinit̄ sola forma nālis educi
bilis de potētia māe substātialis vel accñtalis:q̄lis non
est anima humana.ꝛ de hoc dicet̄ aliqd amplius parum
pōst.❡ Deinde cū dicit.(Sed quoniā vt aiunt qdam.)
Exponit tertiā particulaz diffōnis ostendens quare ad
ditum sit.cōpositioni ꝯtingens.volens ꝙ per hoc distin
guat̄ forma hic diffinita ab anima mundi:idest intelligē
tia que mouet celuz:qꝛ licz illa sit simplex in eēntia ꝛ in
uariabilis:non tñ est cōpositioni cōtingēs:qꝛ nulli alteri
cōponit̄.dicit ergo ꝙ qꝛ vt qdam aiunt ea aīa mundi est
subiecta simplicitati.i.simplex eēntia.nulli aūt variatio
ni.i.est inuariabilis sicut ꝛ forma.ideo dissociās.i.distin
guens hanc.s.formā que intendit̄ ab oībus.s.tam anima
mūdi q̄z illibus:si q̄ sint:addidit.s.in diffinitione:cōposi
tioni cōtingens:qꝛ aīa mūdi nec in se est composita:nec
aduenit cōposito.s.celo vt forma māe:qꝛ non est forma
mām informās.❡ Circa istam litterā occurrunt dubia.
❡ Primū de supposito:an.s.intelligentia sit simplex in
T.c.iz. eēntia.videt̄ enim ꝙ nō:qꝛ in omni eo qđ mouet̄ opor
tet imaginari mām scđo metaphysice. Intelligētia autez
vel angelus pōt moueri:ꝛ mouet̄ sepe ēt localiter vt nūc
suppono.❡ Scđm iuxta hoc an sit variabilis.videt̄ ꝙ
sic:qꝛ sicut anima alterat̄ a gaudio in tristitiam:ita vr̄ ꝙ
possit angelus:saltē manifestū est ꝙ est variabilis circa
actus ꝛ habitus intellectus ꝛ volūtatis: puta ab vna in
tellectiōe vel volitione ad aliā:ꝛ ab ignorātia ad sciētiaz.
Suppono enim hic ꝛ verū est ꝙ angelus pōt p̄ficere in
T.c.iz. sciētia accipiēdo notitiaz a rebus.❡ Tertiū est an intel
ꝯ°.36. ligētia sit cōpositioni ꝯtingēs: videt̄ nāq₃ sm Ar.z.celi
c.4. ꝛ mundi.ꝛ Cōmētatorē ibidē ꝛ.iz.meta^{ce}.ꝛ Auicennā.9.
meta.ꝙ celi sunt animati:ꝛ nō alia aīa q̄z intellectiua:er
go aduenit cōpositioni:cū sit forma ꝛ actus corporis:er
go ꝛc̄.❡ Rñdeo.ad p̄mū dico.ꝙ itelligētia est simplex
in eēntia simplicitate de qua nunc est sermo.qđ p̄bo sic:
qꝛ si eēt cōposita ex mā ꝛ forma vel illa mā est eiusdem
rōnis cū materia corruptibiliuz vel alterius: nō p̄mū:qꝛ
sic intelligētia eēt corruptibilis ꝛ variabilis.quecūq₃.n.
hñt materiā vnigeneam sunt adinuicē transmutabilia.
7.me^{ce}. materia eni est illđ quo res pōt eē: ꝛ nō eē.nec z^{m}:qꝛ tūc
T.c.zz. ponunt̄ due māe p̄me.qđ nullus phs diceret. Idē argu
mentū cōcludit de aīa rōnali ꝙ nō sit cōposita ex mate
ria ꝛ forma.❡ Ad argumēta dico.ꝙ equocatio est de mā
p̄ut est altera pars cōpositi:vel vt dicit subz generaliter:
in omni ergo qđ mouet̄ opz imaginari mām.i.subm qđ
subijcit̄ motui; ꝛ hoc mō cōcedo mām in intelligētia.est
enim subm multoꝝ accidentiū. ❡ Ad scđm concedo.ꝙ
intelligētia variat̄ etiam subiectiue sicut arguit̄:ꝛ ideo p
hoc ēt distinguit̄ a forma que hic diffinit̄:auctor autem
iste loqtur more antiquorum philosophoꝝ qui posuerūt
intelligētias quosdaz deos simplices in essentia inuaria
biles oīno:ideo signāter dicit:vt aiunt qdam. ❡ Ad ter
tiuz dico.ꝙ celi nō sunt aīati:nec intelligētia est aīa corꝝ.
Ar.Cōmētator ꝛ Auicēna.vel sunt negādi vel exponen
di hoc mō:ꝙ loquūtur de aīa sꝫ ꝯditionē qua aīa est mo
trix:non qua est forma.ꝛ illa est intelligētia p̄pria respe
ctu huius orbis ꝯiuncta huic vt p̄pria motrix.ꝛ talis nō a
est nisi vnica vnius.

Qō. III.

Queritur Utrum diffinitio de for
ma hic data sit bene assi
gnata:❡ Arguit̄ ꝙ non.forma nō est dif
finibilis:ergo nec ista est conueniens eius
diffinitio.patet cōsequētia.antecedēs pro
bat̄.Tum qꝛ forma est transcēdens.naz
est cōmune omnibus predicamentis acci
dentium nihil aūt est cōe generalissimis nisi extra gen⁹:
ꝛ per ꝯñs transcendens:sed nulluz transcendens pōt dif
finiri:qꝛ nec hꝫ genus nec differentiā:sola aūt species dif
finit̄:ergo ꝛc̄.Tum qꝛ forma que hic intenditur est cōis
substātiali ꝛ accidētali:substātie aūt ꝛ accidenti nihil est
cōe vniuocū:ꝛ soluz vniuocū est diffinibile ex libro p̄di
camētoꝝ.qꝛ vniuoca eandē hñt rōnez ꝛ idē nomē.equiuo
ca soluz nomē:ergo ꝛc̄.❡ P̄.ista diffinitio dat̄ per copu
lationē:oīs aūt talis diffō est increpāda ex.6.topicorum.
❡ P̄.hic nō ponit̄ gnus nec differētia forme:ergo diffō
nulla.añcedens quo ad differentiā probat̄:qꝛ differētia
est quedam forma ꝛ forme non est forma:ergo ꝛc̄.❡ P̄.
arguit̄ ēt cōtra diffōnis particulas sicut p̄us in sentiēdo.
❡ Ad oppositū est auctor qui vocat eam diffōnem.

Respondeo iuxta dubia que tangit.p̄ma ratio.
p̄mo videndū est an forma sit prop
pter diffinibilis.secūdo an forma substātialis aut accidē
talis vel cōmunis ad vtrāq₃ diffinit̄.tertio de proposito
an ista notificatio cōueniēter assignetur.❡ Quantuz ad
p̄mum videt̄ dubium p̄pter argumētū factuz:ꝙ forma
cōis istis generalissimis nō sit p̄prie diffinibilis: qꝛ cum
sit trāscendens nō hꝫ genus nec differentiā:nec per ꝯñs
est spēs:que sola p̄prie diffinit̄.auctor aūt vocat hāc dif
finitionē terminū non a p̄prietate diffinitionis: sed a cō
uertibilitate:qꝛ cōuertibilis est cū forma. ❡ Sed occur
rit dubiū qđ de forma alicuius per se exñtis in gñe.Dico
ꝙ pōt diffiniri:qꝛ licz nō sit in genere nisi indirecte sm
coordinationē spēruz illius gñis:tñ in suo ordine potest
hñe genus ꝛ differentiā p que diffinit̄.verbi gratia.sicut T.c.6.
aīa diffinit̄ z° de aīa.ꝙ est actus corporis organici phy
sici vitam habētis in potētia.hoc aūt forte nō est verum
de oībus formis vt de vltimis differentijs de qbus nihil
p̄dicat̄ in qđ nec vt genus:de quo alš.❡ Quātū ad secū
duz per ordinez dico tria.p̄mū dictū est ꝙ hic precise nō
diffinit̄ forma accñtalis.p̄bat̄.oīs diffinitio est adequa
ta suo diffinito:qꝛ ꝯuertibilis cū illo:sed illa diffinitio nō
inest adequate forme accñtali.patet.qꝛ ēt cōpetit forme
substātiali:forma eniz ignis sit.a.est ꝯpositioni cōtingēs
simplici ꝛ inuariabili essentia consistens.patet ergo ꝛc̄.
❡ Secūdū dictū est:ꝙ non diffinitur hic forma substā
tialis precise.qđ probatur per eandē rōnem:qꝛ conuenit
ēt forme accidētali:puta albedini.❡ Tertium dictū est:
ꝙ diffinit̄ forma cōis substātiali ꝛ accidentali:qđ sequit̄
ex predictis.❡ Cōtra.qꝛ anima humana excluditur ab
hac diffōne in littera.que tñ est forma subalis. Respon
deo vt iam dictuz est supra:ꝙ forma hic diffinita est oīs

forma nālis educta de potētia materie:que nō est nata existere per se:qualis nō est aīa humana:ideo excludit. forma ergo cōis forme substantiali: ⁊ accidentali naturali hic diffinit (vt videt) ſm intētionē auctoris. ❡ Quātum ad tertiū dico. ꝙ cōuenienter ponit:nam hic ponit aliqd quasi genus.s.ↄtingens.idest actus adueniens:qꝛ etiam forma est pars cōpositi: ⁊ refert aliquo mō ad ips: ideo ponit terminus huius relationis cōpōni.i.cōposito qđ seqt.seqt simplici ⁊ inuariabili eētia est loco drīe:⁊ separat formā hic intētum ab omni alio vt predictū est. ❡ Ad pmū in oppositū patet ex pmo articulo:sed nego scdaꝫ pbationē cū dicit ꝙ substātie ⁊ accidēti nihil ē cōe vniuocū:naꝫ ens est vniuocū istis decē pdicamētis:vt dicit supra Porphyriū. Simil'r forma subalis ⁊ accidētalis hnt pro cōmuni vniuoco hoc qđ est actus.nam quelibet gđdratiue ⁊ formaliter est actus. ❡ Ad scdm dico. ꝙ p illa copulata simplici ⁊ inuariabili eētia:dꝫ itelligi vnū circūlocutū:⁊ nō est incōueniēs poni copulationē ad circūloquēdum aliqd in diffinitione:differētie enim vltime sunt nobis ignote:ideo oportet eas circūloqui per multa copulata. ❡ Ad tertium cōcludit:ꝙ nō est ppria diffinitio:qđ cōcessum est:sed illud qđ addit ꝙ forme nō est forma.falsum est:vna eniꝫ forma differt ab alia per aliquā differētiam que differētia est forma eius.nec est ꝓcessus in infinitū:sed deuenit ad differentias vltimas ⁊ formas que seipsis totaliter distinguunt:⁊ se totis differunt.

❡ Uidetur autem quedaꝫ forma a natura eē: quedam vero ab actu. Ratio enim a natura est. Calor vero ⁊ passio quedam in actu consistunt. In quibusdam vero dubium est vtrū a natura:aut ab actu incipiant esse. vt in figura incisionis. Nam nihil additionis fit. sed separatio q̄dam partiū. dico aūt figuraꝫ inesse a nā:sentiri vo ab actu.cap.eodē. Q̄ō. IIII.

Queritur vtruꝫ figura incisionis sit a natura vel ab arte. Uidetur. ꝙ nō ab arte per rōnem auctoris.nam oē illud qđ fit ab arte fit p appositionē ⁊ additionē partis ad ptē:sed talis figura nō fit sic:ſꝫ magis per amotionem ⁊ separationē partis a pte:ergo non est ab arte:ex quo seqtur. ꝙ fit a natura. ❡ Ad aliā ptē arguit ꝙ nō fit a natura:qꝛ illud cuius pncipiū efficiens est voluntas ⁊ agēs a ꝓposito:nō fit a nā:qꝛ sunt oppositi modi agēdi hic ⁊ ille ex 2° phyſi.sed talis figura est hmōi vt patet:ergo nō est a natura:sed ab arte.

T.c.49. & inde.

Respondeo pmo ingram q̄liter illa figura pcedit in materia anteq̄ ad apparētiā sensibilem reducatur. scdo dicam ad illud qđ querit pncipaliter. ❡ Quātum ad pmū est vna opinio que dicit. ꝙ talis figura precedit iam in mā actualr: sed est cooperta aliꝭ partibus eiusdem mãe:puta lapidis aut ligni q̄ partes remouent per actum artificis:⁊ tunc figura apparet: ita ꝙ ſm hoc artifex nihil aliud facit nisi remouere ptes prohibētes apparentiā figure iam pexistētis a natura in mā placente. Forte huius opinionis est auctor.naꝫ dicit. ꝙ figura est a natura: sed sentiri.i.actualiter apparere ē ab actu. ❡ Contra istā opinionē arguit. Tum qꝛ omnis actio noua positiua productiua hꝫ aliqđ positiuum pro termino nouiter producto.illud non est sola separatio partiū:qꝛ separatio non est nisi quedam pūatio:ergo est ipsa figura.nihil aliud pōt dari.figura ergo nouiter producit ⁊ per ↄsequēs non iam pexistit. Tum qꝛ in eadem parte mãe non pnt esse actu simul figure incōpossibiles nisi ponas figmentū ⁊ chimericū in natura:sed in eadem parte mãe pnt esse quecūqꝫ figure in sensu diuisiōis:puta hois bouis serpētis ⁊c̄.que sunt ōio incompossibiles:ergo nō sunt simul ibi in actu:⁊ vt essent ſm te. Tū qꝛ figure extēse hntis ptem extra partem impossibile oēs ptes simul actu esse:sed talis figura (de qua querit) est sic extensa: ergo ⁊c̄.sed in quecūqꝫ pte mãe sit caput pōt fieri pes vel manus:⁊ sic de aliꝭ:ergo tales ptes nō pexistūt in actu. ❡ Dicā ergo quātū ad hunc articulū ꝙ talis figura precedit in mā tn̄ in potentia passiua ⁊ subiectiua:sicut oēs alie forme:⁊ nullo modo in actu. ❡ Quātū ad scdꝫ pmo pmittam vnam distinctionē.scdo triplicem ↄclusionem. ❡ De pmo sciendū. ꝙ nāle pōt capi dupliciter actiue.s. ⁊ passiue.potētia enī receptiua forme pōt comparari ad formā quam recipit:vel ad agēs a quo recipit:pmo mō ipsa est potētia naturalis:vel violēta:vel neutra.dicitur nālis:cuꝫ ad formā nāliter inclinat:violenta si sit cōtra inclinationē eius nāleꝫ:neutra si neqꝫ iclinat nāliter ad formam nec ad oppositā. Exēpluꝫ pmi.ignis ad moueri sursuꝫ. Exēpluꝫ scdi.ignis ad moueri deorsum. Exēplum tertiꝫ.sicut supficies se hꝫ ad albedinē ⁊ nigredinē:vel ad mediū colorē quēcūqꝫ. ❡ Scdo modo compando receptiuū.s.ad agēs a quo formā recipit:tūc est nālitas quando receptiuū compat ad tale agēs qđ natū est nāliter imprimere talem formā in tali passo.sicut nō est nālitas generalr quādo compat ad tale agēs qđ nō est nāliter imprессiuū illius forme in illud passum quale est agēs voluntariū:⁊ a ꝓposito siue creatū siue icreatū ⁊ supnaturale. ❡ Ex pdictis ↄcludo ꝙ naturalr accipit equoce.naꝫ diuersis opponit.⁊ illa est vna cā cognoscēdi multiplex ex pmo thopicoꝝ.nāle enim opponit vno mō.supnāle alio mō libero ⁊ volūtario:alio modo violēto:vt pꝫ ex predictis.nam vt nālitas attēdit a pte pncipꝫ actiui:tūc opponit sibi liberꝫ vno modo:⁊ alio modo supnāle:sed vt attēdit pte pncipꝫ passiui:tūc opponit sibi violētū. ❡ Quātum ad scdm sit ista pma ↄclusio:figura icisionis non est a nā:pmo modo accipiēdo nāle. pbat.illa forma non est a nā pmo modo:ad quā passum non iclinat naturalr:sed figura icisiōis est huiusmodi ergo ⁊c̄. pbatio mi. qꝛ si sic ergo passum violēter eēt sub forma sibi icompossi: quod est falsum:qꝛ lapis vel lignū sic recipit figurā aūt:sicut figurā hois. Ex eadem rōne ↄcludit ꝙ talis figura non sit violēta:qꝛ hoc est verum generalr ꝙ quecūqꝫ forma naturalr est in mā eius opposita ⁊ icompossis est ibi violenter:⁊ econuerso.quecūqꝫ forma est in mā violēter eiꝰ opposita ⁊ icompossis est ibi naturalr. Comparādo ergo formam incisionis ad mām pcise ipsa nō est ibi naturalr nec violenter:sed ſm potētiam neutrā:quia materia non magis ad vnam figurā:q̄ ad aliam oppositā sibi inclinatur. ❡ Secunda conclusio est ista.figura incisionis non est a natura accipiendo naturale secundo modo.qđ probatur sic.illa forma non est a natura secundo modo:que non ꝓducit ab agente naturalr talem formam imprimente:sed figura incisionis est huiusmodi.qđ pꝫ:qꝛ artifex a quo inducit est agens liberꝫ:⁊ a ꝓposito.ergo ⁊c̄. ❡ Ex predictis sequitur ꝙ talis figura nullo modo fit a natura. vnde auctor videtur hic simpliciter negandus siue intelligat ꝙ fit a natura:qꝛ pexistit actu in mā:siue ex hoc ꝙ materia eius est eēa a natura:vt cōiter exponitur: qꝛ pari rōne domus esset a natura:quā tamē certū est eē ab arte:etiaꝫ per ipm in littera. ❡ Tertia ↄclusio est ista ꝙ figura icisionis est simpliciter ab arte. pbo:illa forma cuius pncipiuꝫ efficiēs est agens a ꝓposito:⁊ p artē est simpliciter ab arte:ſꝫ figura incisionis est hmōi.ergo ⁊c̄. vtrūqꝫ

c.iz.

premissa; ps ex predictis. ¶ Ad pmũ. in oppositũ dico q maior est falsa vlr accepta: qz artifex nõ tm̃ agit in apponendo: sed quandoq; in remouendo.

Ota soluñe qõnis fm auctoris intentionẽ: vt cõiter exponit in b fta. re: q figure scissionis ɔpbẽdit duo. s. mãz z formã: q̃ appet z sentit. q̃tũ ad mãz est a nã: qz mã illa: puta lapis vel lignũ a nã est: sz q̃tũ ad formã que appet z sentitur est ab arte: qz p artẽ pducit ad actum.

¶ Sed in his que in pluribus sunt: palam nõ est. Nam ea que in pluribus sunt: in actione esse impossibile est zc. ca. eodẽ. Qõ. V.

T.c.8. Queritur Utrum vle sit a nã vel ab actu nr̃o. videt q ab actu nr̃o. vñ Cõmẽtator pmo de aĩa. intellectus agens est qui facit vlitatẽ in reb⁹ sed pductio per itellectũ est ab actu nr̃o: ergo zc. ¶ P. non a natura. ergo ab actu nr̃o. ɔñtia pz. añs ẽt patet: qz sic esset ponere vlia sepata z ideas. ¶ Cõtra est auctor in lr̃a.

Respondeo pmo ponã vnã distinctionem zº dicam ad qõnẽ. ¶ Quãtũ ad pmũz. sciendũ q vle est nomẽ ɔcretũ. nam sicut ab albedine dr̃ albũ: sic ab vlitate vle. Põt ergo vle sicut cetera cõcreta sumi tripl̃r. vno mõ pro subo. i. pro re pme intẽtionis cui applicat intẽtio vlis: z hoc mõ vle est pmũ obiectũ intellectus: z ois sciẽtia est vlius. ¶ Alio mõ pro re scbe intẽtionis cãta ab intellectu z applicabili rebus pme intentionis. z sic loquit ppzie logicus de vli. ¶ Tertio modo sumit pro aggregato ex subiecto z forma: z illud est ens per accñs: ɔgregat enĩ res diuersas ex qbus nõ fit vnũ p se: z de tali nõ est ars: qz de ente per accñs non est scia: qz
T.c.4. tinde. nec ẽ diffinibile. ex. 6. meta. ¶ Quãtũ ad zᵐ sit ista pma cõclusio. vle pº mõ est a nã. hec pbat sic. oẽ pcedẽs nãlr actũ rõnis est ens reale: sed vle pmo mõ est h: ergo zc. pbatio minoris: qz obiectũ nãliter pcedit actũ potentie sicut cã cãtũ: sed vle pmo mõ est obm actus intellectus: ergo zc. de isto vli põt itelligi rõ auctoris: qz pducto sin singulari per nãz pducit nã in singulari que est vle. isto⁹ nã occulte opat. ¶ Scba ɔclo. vle zº mõ acceptũ est ab actu nr̃o: hoc pz: qz pducit p actũ intellectus. ¶ Tertia ɔclo est ista. vle est ens partim a nã: z ptim ab actu nr̃o: pz ex pdictis. Uel posset dici aliter q vle tertio mõ sumptũ est ab actu nr̃o. pbatio: ab eodẽ pducit totũ cõpositũ a quo inducit terminus formalis: qz totũ cathegorematice dr̃ gnãri sicut totus ignis dr̃ gnãri ab inducente formã ignis: sed forma vlis pducit ab actu intellect⁹ ex secũda ɔclone: ergo totũ vle. ¶ Confirmat rõ: qz totum vle dr̃ ens rõnis ex hoc q forma vlitatis est a rõne: ergo pari rõne dr̃ eẽ ab actu rõnis vel intellectus. Utrũ autẽ vlia sint in re vel a re abstracta dcm̃ est in prologo Porphyrij in quadã qõne. ¶ Ad pmũ in oppoᵐ dico. q facit pro scba ɔclone: ideo pro nũc ɔcedo ipm: lz sit dubiũz an faciat hoc intellectus agẽs: vt dicit Cõmẽtator. an intellectus possibilis. ¶ Ad zᵐ nego añs nec pono ideas aut vlia sepata nisi fm ɔsiderationẽ: vt pz ex pdictis ɔcorditer ad pmã z scbam ɔclusiones questionis.

¶ Hoc aũt in qbusdam dubitabile apparebit. Speculo. n. imutabili pmanẽte imaginis motus fieri vr̃ ad oppositi mutationẽ. Impossibile ergo erit soluere cõcesso q ibi vere forma existat. Si vo nõ est: incredibilis error putabitur in vulgo: lz conuenientius sit dicere. capitulo tertio de actione. Qõ. VI.

Queritur Utruz imago in speculo apparẽs sit vere in speculo sicut accñs in subo. Et videt q nõ p auctorem hic in lr̃a. qui declinat ad ptẽ illaz negatiuã. ¶ Cõtra: imago ista que videt. aut est in speculo: aut in aere: nõ in aere: qz vt ibi nõ videt. qd̃ patet. qz amoto speculo nihilominus imago illa in aere mltiplicat: z est ibi sicut pus: tñ nõ videt. ergo imago que videt. hz esse in speculo. ¶ Cõfirmat: qz obiectũ qd̃ vr̃. p mediũ nõ est in medio: qz tũc mediũ nõ esset mediũ: sed extremũ: sed aer interpositus vsq; ad speculuz est mediũ huius visionis. qd̃ pz: qz ipm speculũ videt eodẽ actu videndi: ergo imago nõ est in toto illo aere medio: ergo oz q sit in speculo: alr ponerent accña sine subo. in oculo eniz nõ est: qz sensibile positũ supra sensuz ipedit sensationẽ ex zº de aĩa. T.c.75.

Respondeo videndũ est q̃do talis imago generet z a quo. zº de quesito vbi sit vl̃ in quo. ¶ Quãtũ ad pmũ dico. q imago ista gnãt ad modũ quo lux generat in medio a corpe luminoso qd̃ fit fz triplicẽ modũ vt dicit Alacen in pspectiua. s. fm radium rectũ. reflexũ: z fractũ. ¶ Radius rectus est ille qui diffundit a corpore luminoso in medio eiusdẽ dyaphaneitatis quãtũ durat vtus luminosi zc. ¶ Radius reflex⁹ est ille qui occurrẽte opaco anteq; terminet vtus actiua luminosi diffundit in ptẽ obiectã: z hoc necessitate nãli: qz agẽs nãle: cuius vtus actiua nõ est totaliter exhausta in directo agit quãtũ põt: z qd̃ nõ põt in directum agit in obliquũ. Exẽplũ in radio solis terminato ad parietẽ. Hoc mõ generat imago speculi per reflexionez pdicto modo. ¶ Radius fractus est ille qui occurrẽte medio alterius dyaphaneitatis: non tñ solo opaco multiplicat in illo medio nõ fm lineã rectam. sed incidit ibi angulus. Exẽpluz de baculo cuius ps est in aq̃ z alia pars in aere appet fractus: licz nõ sit. Dico ergo ad ppositũ q imago hois vel alterius multiplicat fm illos tres radios: z gignit immediate ab ipso hoie obo: cuius est imediate spẽs sensibilis. illa aũt que appet in speculo de qua querit gignit fz radiũ reflexũ vt dcm̃ est. ¶ Notandũ vo q lux aut lumen nõ terminatũ ad opacũ nõ vr̃: qd̃ patet. Tũ qz radij solares de nocte nõ appent qui tñ intercipiunt inter nos z celuz supra conũ piramidis vmbre terre. Tum qz existẽs in carcere opaco z tenebroso vbi per opposita foramina trãsiret radius solaris nõ videret illum radiũ si corpuscula illa que dnr athomi nõ frangant. Silr est de imagine z de omni specie colorz: qz species nõ sunt visibiles nisi qñ terminãt ad opaca: ita q nõ ɔtiguate opacis non pñt cãre spẽm per quã videant sicut spẽs coloris dũ est in medio non videt: sed qñ ɔtignat opaco: tũc põt videri: sicut pz de radio trãseunte per vitruz coloratũ apparet color i pariete vbi terminat radius ille z videt colorat⁹: silr sic vitrũ: z tñ in medio nõ erat visibilis iste radius colorat⁹: z tñ spẽs apparens in pariete est spẽs coloris z p illaz vr̃. ¶ Silr imago non vr̃ in medio: sed videt in vitro: qz vr̃ vbi terminat. ¶ Quantũ ad scbm posset dici vno mõ q imago est realiter in speculo ppter rõnes positas in pe de qõnis. nec sequit non corpus moueri in corpore: qz ad motũ subiecti gignit noua imago in speculo: qz accñs nõ migrat de subiecto in subm: sicut in medio nouus radius continue innouatur: lz vnus tñ videat. ¶ Alio modo dr̃ cõiter q imago ista non est in speculo: sed in aere propinquo qui speculo contiguat z ibi terminat vel reflectit z

diffundit ad oppositā partē: eo ꝙ virtus naturalis obiecti nondū est exhausta: sic ꝙ ista spēs vel imago nullum hꝫ subiectū extra oculum nisi aerem; ⁊ sic reducta ad oculum per reflexionem est ratio videndi obm: cuius est imago. ¶ Tenendo primā viam: ad illud. in oppositū opꝫ negare auctorem in hoc loco. ¶ Tenendo scdam: dōm ad pmā ꝙ est in aere: nec ibi videt̄ imago: illa enim non vr̄: sꝫ est spēs: ⁊ rō vidēdi eius obiectū. ¶ Ad aliud per idem: ⁊ dato ꝙ imago esset visa: diceret̄ ꝙ ps aeris que ꝯtiguat̄ speculo vbi est imago vt in subo hꝫ tūc rōnē extremi: ⁊ totus alius aer interpositus vsqꝫ ad oculū hꝫ rōnē medij.

¶ Actio vero est: scdm quam in id quod subijcitur: agere dicimur ⁊c. capitulo eodem de actione. **Q5. VII.**

SUbsequenter Quero vtrum descriptio data de actione sit ꝯuenienter assignata. ¶ Arguit̄ ꝙ nō. nullus respectus est pncipium agēdi sicut nec quātitas fm Cōmētatorē. sed actio est formalr respectus vt superius dcm̄ est: ergo male ponit̄: fm quā: qꝛ illōe fm: notat pncipiū agēdi. ¶ P̄. illud quo agēs formaliter agit est in eo formaliter: sed actio nō est formaliter in agēte: sed in passo: ergo actio nō est quo vel fm quam agens agit. Probatio minoris. Ar. 3o physicoꝝ. vult ꝙ actio ⁊ passio fundent̄ in motu: ita ꝙ nō distinguūt̄ formaliter nisi per esse ab hoc ⁊ in hoc: sed motus est in passo: qꝛ est actus mobilis: ergo actio ⁊ passio sūt in passo. ¶ P̄. deus creādo ⁊ pducēdo de nihilo dicit̄ agere: sed agēdo nihil subijcit̄ sue actiōi: ergo incōgrue ponit̄: in id qd̄ subijcit̄. ¶ P̄. actio est gnālissimū: ergo nō pōt diffiniri. pꝫ ꝯñia. qꝛ ōis diffō est p genus ⁊ drīaꝫ: sꝫ gnālissimū nō hꝫ differentiā nec genus: ergo ⁊c. ¶ Ad oppoᵐ est auctor in lr̄a.

Respondeo in ista qōne. pmo videndū est de actione qd sit: qꝛ hāc difficultatem tangit pmū argumētū. scdo in quo sit: qd̄ tāgit scdm argumentū. tertio quot modis dr̄: qꝛ hoc includit tertiū argumentū. qrto de quesito an ꝯuenienter assignet̄: qꝛ hoc tangit̄ in qrto argumēto. ¶ Quātū ad pmū dico tres cōclusiones. Quorū pma est ꝙ illa actio que ponit̄ vnū de decē pdicamētis. nō est aliqd absolutū. hāc pbo: qꝛ si sic: ergo ad actionē est actio: ⁊ sic in infinitū. ꝯñs est falsum vt pꝫ. ex 3o physicoꝝ. Probo ꝯñiā. ad oēm formā absolutā nouā pōt esse aliqua actio: qꝛ illa forma non est a se nec a nullo: ergo est ab aliquo agēte. sed per te actio est forma absoluta: ⁊ est noua. pꝫ qꝛ agens non semp agit: ergo ⁊c. ⁊ pari rōne ad illam actionem erit actio: ⁊ sic in infinitum. ¶ P̄. si actio esset forma absoluta vel poneret̄ in agente vel in passo: nō in agēte: qꝛ si sic: ergo oē agēs mutaret̄ fꝫ formā absolutā anteqꝫ passiuꝫ mutaret̄ ab ipso: qꝛ passiuꝫ nō mutat̄ ab ipso nisi iam hn̄te actionē: ergo opꝫ ꝙ agēs mutet̄ ad hoc ꝙ hēat actionē cum sit forma absoluta: sed illud ꝯñs est falsuꝫ: qꝛ motus est actus entis in poᵃ passiua: actiuū aūt nō est in potētia passiua: sed actiua: nec pōt poni in passo: qꝛ si sic seqret̄ incōueniēs. s. ꝙ aliqd passum nō posset pati fꝫ formā de genere quātitatis vel q̄litatis. qn sit duratiōe ⁊ forte prius duratiōe vel nā patiat̄ fꝫ formā alterius generis posterioris. s. fm actionē: que ponit̄ alia forma absoluta. Est aūt incōueniēs maximū ꝙ subm nō possit pati fm formā absolutā priorē nisi patiat̄ fm formā posteriorē que nō est ppria passio prioris. pꝫ eniꝫ ꝙ albedo pōt manere in subo post actionem transeuntem. ¶ Scda cōclusio sit ista. actio que est genus est formalr respectus: hec seqt̄ ex pma: qꝛ omne ens vl est ad se ⁊ absolutū vel ad aliud ⁊ respectus: sed actio non est ad se vel absolutū: ergo est respectus. ¶ Tertia conclusio sit ista. actio que est genus est respectus extrinsecus adueniens. pbatio: oīs respectus qui nō sequit̄ necēo extrema etiam ambo simul posita in actu est respectus extrīsecus adueniēs vt prius dcm̄ est: sꝫ actio est hm̄. nā posito actiuo ⁊ passiuo nō necessario seqt̄ actio: qꝛ pōt impediri vel per distantiā vel per ꝯtrariū agens impediens. etiam si sint approximata: ergo ⁊c. ¶ Ad maiorē euidentiaꝫ huius articuli vt appareat qs respectus extrinsecus adueniens est actio. Est notandū ꝙ agens creatū pducēs aliqd hꝫ vnū respectū ad terminū pmuꝫ siue totalē. qui dicit̄ pductū: ⁊ hꝫ aliuꝫ respectū ad terminū formalē: qui dicit̄ forma educta vel inducta: ⁊ hꝫ aliuꝫ respectū ad subiectū istius forme: qd̄ est ipm passum vel trāsmutatuꝫ. Qr aūt isti respectus sint distincti patet. Tū qꝛ sūt ad alios ⁊ alios terminos. ergo ipsi sunt alij. Tum qꝛ respectus considerātes eis sūt oīno alij. Primus enim respectus. s. pducti ad pducens est sicut depēdentis ad illud a quo dependet fm suum esse simplr. ¶ Secūdus est dependentis ad illud a quo depēdet secūdario: sicut pmo accipit esse cōpositū. forma aūt secūdario ⁊ per accidēs. 7. metaᶜᵉ. ¶ Tertius transmutabilis ad transmutans a quo accipit formā tm: ⁊ non suū esse simplr. Istoꝝ aūt triuꝫ respectuū ex parte agentis duo pmi sunt intrinsecus aduenientes: qꝛ necessario ponunt̄ extremis positis. sed respectus tertius qui est ad passum est extrinsecus adueniens. qꝛ possibile est actiuuꝫ ⁊ passiuuꝫ esse: ⁊ tamen non habere respectū quo ad illud trāsmutet ⁊ illud ab ipso trasmutet̄: qꝛ pōt impediri vt dcm̄ est. Actio ergo cum sit respectus extrinsecus adueniēs est formaliter ille tertius respectus. s. habitudo agentis transmutantis ad ipsuꝫ. s. passuꝫ transmutatum. duo vō pmi sunt respectus de genere relationis. ¶ Quātum ad scdm dico istam cōclusionē ꝙ actio est in agente vt in subiecto: ⁊ non in passo. pbo: in eodem est respectus ⁊ fundamentū. non enim culpabile est ꝙ fundamentum sit in vno subiecto ⁊ respectus fundatus sit in alio: sed potentia actiua est fundamentū actionis ⁊ potētia actiua ē in agente vt manifestū est: ergo actio est in agente. ¶ P̄. respectus oppositi non sunt vr̄ simul in eodē: saltem vt idē: sed actio ⁊ passio sunt respectus oppositi. passio autē vniuersaliter ⁊ necessario est in passo: ergo non in eodem erit actio: ⁊ pꝫ: qꝛ si eēt in passo eēt in eo inqꝫtuꝫ passuꝫ: qꝛ passuꝫ nō est agens. ¶ P̄. in quocūqꝫ est formaliter aliqua forma: illud est simplr tale fm illam formā. oīno enī irrōnabile est ꝙ forma in aliquo sit formaliter: ⁊ nō denoiet ipsum: vel ꝙ nō ꝯstituat ipsuꝫ informatū fm ipsaꝫ: sed per te actio est formalr in passo: ergo passuꝫ est formaliter agens qd̄ est impossibile: qꝛ oppositum de opposito. ¶ Dico igit̄ ꝙ actio est in agente vt in subiecto remoto. in forma autē. s. potētia actiua vt in fundamēto pximo. Similr passio que dicit respectū oppositū est in passo vt in subiecto ⁊ in potentia passiua vt fundamēto. ¶ Quātum ad tertiū dico. ꝙ actio est nomen multiplex ⁊ equiuocuꝫ. ¶ Uno modo dicit̄ de operatione imanente put intellectio ⁊ volitio dicit̄ actio. 9. metaphysice. ⁊ tamen ī rei veritate est qualitas ⁊ forma absoluta. ¶ Alio modo actio dicit respectū producentis ad productuꝫ: quomodo pater dicit̄ causa agens filij. ¶ Tertio modo actio dicit respectuꝫ inducentis ad inductuꝫ: vel educentis ad eductuꝫ: quo modo calor dicitur causa caloris in ligno. ⁊ istis duobꝰ modis est respectus intrinsecus adueniēs ⁊ de genere relationis. ¶ Quarto modo dicit respectum transmutantis ad transmutatuꝫ: sicut in pnti actionis descriptione sumitur: actio est fm quaꝫ in id qd̄ subijcit̄ agere

4. phys. 3o. 84.

T.c.18. ⁊ inde.

T.c.19. Idē. 5. phy. T.c.10.

T.c.27. ⁊ circa.

T.c.16.

dicimur. ꝛ sic actio est genus distinctū ꝛ vnū de decem
predicamētis. ¶ Quinto modo actio sumit̄ pro re acta
includendo illū respectū quem exprimit hoc qḋ est ab
T.c.18. alio: vt dicit̄ .3. physicorū. vnde actio isto modo pertinet
quātū ad illud cōnotatum ad aliqḋ genus absolutū ſm
qḋ passum trāsmutat̄: puta ſm qualitatē vel quātitatem
vel hm̄. ¶ Sed ille terminus ab alio qui formaliter īpor
tatur per nomen actionis in ista q̄nta significatione ad
huc potest accipi equoce. vel .s. ab: vt a producente aut in
ducente. vel ab: vt a transmutāte. pmo modo ꝛ scḋo per
tinet ad genus relationis vt dictū est. tertio modo ad ge
nus passionis sicut ꝛ transmutatio passiua. ¶ Quātū ad
quartū ꝯcedo ꝙ nō est diffinitio propria: sed dicit̄ descri
ptio aut notificatio que sic intellecta: vt patet ex predicā
est cōuenienter assignata. Actio est: ſm quā: vt per actū
ꝛ formā actiuā: in id qḋ subijcit̄ .s. in subiectū vel passum
transmutabile: agere dicimur: nos .s. agētes in qua descri
ptione ponit̄ subiectū qḋ est agens: ꝛ terminus q est pas
sum: ꝛ ponit̄ aliqḋ loco gn̄is: ſm quā scilicet formam: q2
actio q̄dditatiue ꝛ formaliter est forma. ¶ Ad pmum ar
gumentū in oppositū dicit̄ . ꝙ esse pncipiū ꝓductiuū cō
tingit dupliciter. vel vt qḋ vel vt quo: ꝛ hoc scḋo mō ad
huc dupl̄r. vel vt pncipiū formale ꝓductiuū: alio modo
vt actus ꝓductiuus. exemplum pmi. ignis calefaciēs re
spectu caloris geniti in ligno. exēplū secūdi: calor in igne
respectu termini eiusdē. exemplū tertij: calefactio respe
ctu eiusdē termini. Dico igit̄ ꝙ lz respect⁹ nō sit pncipiū
ꝓductiuū duobus pmis modis: est tñ tertio mō vt actus
productiuus: ꝛ talis est respectus de gn̄e actionis. ¶ Ad
scḋm concedo ꝙ actio est in agēte. Ad Ar. 3. physicorū.
dico ꝙ loquit̄ de actione hoc mō. s. pro re acta que est ipsa
forma que inducit̄ in passū per motū. de illa ꝯcedo ꝙ re
perit̄ in passo. ¶ Ad tertiū dico. ꝙ quando deus produ
cit de nihilo non agit actiue de genere actionis: sz de ge
nere relationis que est ꝓducentis ad productum. ¶ Ad
quartum patet ex dictis ꝙ non est diffinitio propria: sed
descriptio quedam aut notificatio.

¶ Non est aūt motus actio: sed quale. Quie
scere enim est quale: quare ꝛ motus quidem
quale erit. Simpliciter enim quecunqz con
trariorum oppositionem suscipiunt eiusdem
suscipiunt generis predicationem. capitulo
eodem. Questio. VIII.

Queritur Utrum motus sit in ge
nere q̄litatis. ¶ Videt̄
ꝙ non: q2 motus est in genere quātitatis:
ergo nō in gn̄e q̄litatis. patz ꝯñtia: q2 idē
nō pōt esse in diuersis pdicamentis. pba
T.c.18. tio antecedētis. per Ar. 5. meta. capl̄o de
quāto. Tēpus est q̄titas per motū: ergo
motus magis. ꝛ tp̄s est quātitas per se: q2 spēs quātitatis
in p̄ntis ꝯtinue. per Ar. ergo motus est magis species quātitatis.
c. de q̄ti ¶ P. est motus in gn̄e actionis vel passionis: ergo nō est
tate. in genere q̄litatis. ꝯñtia pbat̄ vt pus. pbatio añcedētis:
illud qḋ de alio pdicat̄ in abstracto est idē illi essentialr̄:
sed ista est vera: passio est motus: ꝛ ista: actio est motus:
ergo sunt eēntialr̄ idem: ꝛ per ꝯñs eiusdē gn̄is. pbatio mi
noris: hec per se est vera. patiēs mouet̄: ergo passio ē mo
tus. ꝛ ista simil̄r agēs mouet: ergo actio est motus. vtra
qz ꝯsequētia tenet per locū a ꝯiugatis. ¶ P. motus acci
T.c.4. pit formā specificā a termino ad quē. 5. physicoꝝ. ergo
ꝛ inde. simil̄r genus. sed per se terminus motus est in tribus ge
T.c.9. neribus. s. quātitate qualitate ꝛ vbi. ex. 5. physicorū. ergo
motus est per se in illis tribus generibus: non ergo tm̄ in
genere qualitatis. vñ. 3. physicoꝝ. dicit̄ ꝙ tot sūt spēs mo T.c.5.
tus quot entis acq̄siti. s. per motū. ¶ Ad oppositum est
auctor hic in littera.

Respondeo ſm Cōmentatorē. 3. physicorū. de c.4.
quidditate motus sunt due famose
opiniones. Una ꝙ motus est fluxus forme. alia ꝙ est for
ma fluens. ꝛ dicit ꝙ pma est coior: sed scḋa verior. ¶ Si
ergo teneat̄ pma opinio ꝙ motus sit fluxus forme non
ipsa forma: certū est ꝙ est per se spēs quātitatis continue:
dicit Ar. 5. meta. ꝛ cū hoc etiā pōt poni in tertia spē quali T.c.18.
tatis: non per se ꝛ essentialr̄: q2 sic nihil idē est in diuersis
gn̄ibus: sed pro q̄nto est sensibile cōe sicut ꝛ qes vt dr̄. 2.
de aia. Qualitas aūt sensibilis facit tertiā spēm q̄litatis. T.c.64.
hoc aūt mō vr̄ auctor ꝯsiderasse motū cū dicit motus est
quale sicut ꝛ qescere. Et per hec patet solutio ad pmū ar
gumētū. ¶ Si aūt teneat̄ secūda opinio: quam credo ve
riorē. s. ꝙ motus nō est aliqḋ realiter nisi ipsa forma flu
ens: sic non pōt poni in vno gn̄e tm̄: sed est in diuersis vt
motus in quātitate est in gn̄e quātitatis. Silr̄ est de mo
tu in q̄litate ꝛ vbi: hoc mō vr̄ ꝯsiderasse motū Ar. 3. ꝛ 5.
physicoꝝ. ꝛ sic patet solutio ad tertiū argumētū. de gete
aūt opposita motui dcm̄ est ꝯsil̄r ꝙ in eodē gn̄e ponenda
est in quo motus. ¶ Ad pmū in oppositū ꝛ tertiū pz solo
ex pdictis. ¶ Ad 2ᵐ nego añs. Ad ꝓbationē nego mino
rē. hec enī est falsa: passio est motus. silr̄ ista: actio est mo
tus. Et qñ ꝓbat̄ pe locū a ꝯiugatis. i. a ꝯcretis ad abstra
cta. dico. ꝙ talis ꝯñtia nō tenet in ꝯcretis dictis p accñs.
nō enim valet: hō est albus: ergo humanitas est albedo.
ita hic nō sequit̄: patiēs mouet̄: ergo passio est motus: q2
pma est per accñs: tenet aūt ꝯñtia in predicatis per se vt
albū est coloratū: ergo albedo est color: q2 in pma est pdi
catio per se in primo modo.

¶ Passio aūt est effectus illatioqz actionis.

Notandū ꝙ vt dicebat̄ supra pro
priū est actiōis ex se īfer
re passionē. eo gͣ mō quo actio effic̄ ꝛ īfert
ex se passionē: eo mō passio est q̄d effectū ꝛ
illatū ab actione. quō aūt actio īferat pas
sionē dcm̄ est supius. in hac gͦ descriptiōe
ponit̄ aliqḋ q̄si lo⁹ gn̄is. s. effect⁹ illatioqz
exponēdo ly: que ꝓ. i. vt sit sensus: effectus. i. illatio. Ite
rū sumēdo abstractū pro ꝯcreto: illatio. i. illatū: ponit̄ vt
suū correlatiuū vel vt rel̄o opposita actionis. passio aūt ꝛ
actio sunt respectus oppositi: iō debēt se mutuo notifica
re: q2 oz in vtroqz rōnib⁹ vtrisqz vti. sicut ergo in descri
ptiōe actionis posita est passio iplicite dcō: in id qḋ subij
cit̄. i. patit̄. i. trāsmutat̄ trāsmutatiōe passiua: sic in descri
ptiōe passionis ponit̄ actio: sz explicite: vt dcm̄ est. ¶ Cō
tra hāc descriptionē argui. Tū q2 nō est ꝯuertibilis cū
diffinito. nā q̄litas: imo ois forma terminās motū est ef
fectus illatioqz actionis. agēs. n. vel mouēs efficit formā
ad quā est motus ipsa actiōe vt actu ꝓductiuo: ergo ꝛc.
Tū q2 dat̄ p copulationē ꝛ ois talis diffō est increpanda
ſm Ar. 6. topicoꝝ. Tū q2 idē nō pōt copulari sibi: q2 co c.iz.
pula est inter diuersa: sz effectus ꝛ illatio actionis sūt idē
ergo male ponit̄ ly que. pro ꝛ. ¶ Ad pmū dr̄. ꝙ sic intelli
gendū est ꝙ passio est effectus vel illatio actionis pmo ꝛ
imediate. sz nō est sic de forma que terminat motū: q2 illa
mediāte passione cāt̄ur. v. g. calor in corpore nō causatur
pmo ꝛ imediate: sz mediāte passiōe. ipsa aūt passio causa
tur pmo ꝛ imediate: ꝛ hoc mō est intelligenda descriptio.
¶ Sz ꝯtra: passū nō patit̄ nisi. q2 recipit nouā formā:
ergo pus ex natura rei hz formā q̄ patiat̄: ꝛ per ꝯñs q̄
hz passionē: q2 cā pꝰor est cāto: ergo forma ista pus est effe
ctus actiōis q̄ passio. Cōfirmat̄: q2 q̄cqḋ est pus pore est

pus posterior:sz passiuz est prius passione sicut fundamentu est prius respectu: et vltr ois respectus est posterius extremis. ¶ Silr forma que inducit est prior passio vt actu patiens:qz (vt dcm est) nō est actu passiuz nisi p formaz ad quā transmutat:ergo forma ista est prior passione et p ons prius et imediatus effectus actionis. ¶ Alr ergo dz est:vt prius in ca° de actiōe:qz passio est effectus actionis:sic q actio efficit ipsaz:nō vt qd.nec vt pn^m formale quo:sz sic actus pductius quo agēs trāsmutat passiuz:et trāsmutatio passiua est ipa passio illata.passio ergo est illatio et effect^o actiōis sicut respectus oppositus ons formā ad quā passum trāsmutat:vn̄ in tali trāsmutatiōe oz imaginari tria instātia vel signa nāe lz totū possit esse sil tpe et duratione. ¶ In primo signo est agēs et passum vt duo absoluta ant oēm actū puta ignis et aq̄. ¶ In scdo signo forma caloris iducit in aq̄ ab igne. ¶ In 3° signo osurgit respect^o passionis in passo et respect^o actionis in agēte:qz sil sūt respectus oppositi:et nō sunt. Forte in eodē signo inascunt respectus pducētis et pducti:iducētis et iducti:g sunt de gne relonis. ¶ Ad 2^m et 3^m pōt dici.q ista nō est vā diffō:qz nullū gnalissimū pōt vere diffiniri cū supra se nō hēat aliud gen^o nec dfiaz nec est pprie copulatio nec idez sibi copulat:qz lr que nō dz intelligi copulatiue:sed expositiue que pro.idest:non pro et. Qō. IX.

D maiorē

euidētiā hui^o capli de passiōe. ¶ Querit vtr passio sit gen^o distinctū ab actione. ¶ Et vr p.q nō sit genus:qz id qd est spēs alicuius gnis non est genus gnalissimū:sz passio est hm̄.naz spēs 3° qualitatis ponit passio et passibilis qlitas. ¶ P.principij nō est pncipiū:sed actio est pncipiuz passionis:vt pz ex pdictis:ergo passio nō est pncipiū:g nec gnalissimum. ¶ P.actio et passio sūt respectus oppositi:ergo ptinētes ad gen^o relonis:nō ergo sūt gnalissima. ¶ Scdo arguit q nō est distinctū genus:qz actiuū et passiuū silia sunt genere:ex p de gnōne:ergo et actio et passio:oñia pz p locuz a ojugatis. ¶ P.3ria sunt in eodē gne fm Ar.io.meta. sz actio et passio sunt 3ria:ergo. ¶ Ad op^m est auctor h in lra. et Ar.g ponit decē gnā:qz tūc nō eēt decimū.

T.c.5.
T.c.24.

Respondeo

q de passiōe plura dicta sunt ca° de actiōe.iō breuiter h trāseūdo:p^o vidēdū si passio est gnalissimū. 2° si sit distinctū ab actione. ¶ Quātū ad p^m sit prima oclo.passio est gen^o gnalissimū. pbatio:illud qd nō hz aliud supueniēs genus est gen^o gnalissimū ex diffōne gnis gnalissimi data a Porphyrio: sz passio est hm̄:ergo zc. Minor pz.qz non hz supra se nisi ens qd nō est genus:ergo zc. ¶ Contra:forma est qd cōe supius pdicatū de actiōe et passiōe zc.ergo oia ista hnt supra se genus. pbat:qz forma non pdicat de eis vt accns nec vt pprium.pz.nec vt spēs nec vt dfia:qz pdicat in qd de eis:ergo pdicat vt genus. ¶ Rn̄deo:forma est equocū vt est cōe istis et est trāscēdēs:nullū aūt tale est gen^o. ¶ Scda 3 est ista:passio est vnū genus. pbō.illud gen^o qd fz vnā rōnē de oib^o suis inferiorib^o pdicat est vnū genus:sz passio est hm̄:ergo zc. ¶ Sz q̄ est ista vna rō. Rn̄deo q est rō trāsmutatiōis passiue:qz ois passio est respectus trāsmutati ad trāsmutans. Ex his pz ad argu^a otra hūc articulū. ¶ Ad p^m pz.in lra q equocat de passione. passio.n.que est genus nulli^o alteri^o gnis est spēs. ¶ Ad scdz dico.q maior sic absolute sumpta est falsa.suba n.ē pncipiū oiuz alioz nouē pncipioz:sz si sic itelligat q pncipij nō est pncipiū in eodē gne:maior est vā:sz minor est falsa.passio.n.nō hz pn^m in eodē gne. ¶ Ad tertiū dico.q nō oēs respectus oppositi sunt de gne relonis:sz illi tm̄ g sunt intrinsecus aduenientes:actio aūt et passio sunt extrinsecus aduenientes:vt sepe dcm est. ¶ Quātū ad scdz dico istaz oclonē q passio est distictū genus ab actione:qd pz ex pcedētib^o. Tū qz est in alio subo:et nunq̄ sil sunt respectu eiusdē. Tū qz hnt distinctas descriptiōes. Tū qz hnt alias rōnes pdicādi de suis inferiorib^o. ¶ Ad primū in oppositum dōm.q Ar.ibi log de gne physico et subiectibili: actiuū eni et passiuū cōicāt in mā et subo: sz nō sūt idē gne logico pdicabili:de quo querit in pposito. ¶ Ad scdz dico.q actio et passio nō sūt respectus oppositi 3rie:sz relatiue:et dato q eēnt 3rij largo modo:non tamen sequit q sint in eodez genere:qz 3ria pnt esse genera alioz:vt ibidem dicitur et in pdicamentis zc.

¶ Quando ꝟo est qd ex adiacentia tpis relinquit zc. ca. qnto de qn̄. Qō. X.

Circa

caplm de qn̄. Querit vtrū qn̄ possit compari. Videt q non: qz nulla relatio pōt esse fundamētū relationis:qz tūc pcederet in infinitū.sed qn̄ est relatio:qz respectus.oparatio ēt est relatio:pz.ergo nō pōt fundari in qn̄: nec per ons qn̄ pōt opari.opatū eni compatione comparat. ¶ Cōtra est ipse auctor in littera.

Respondeo

q questio ista tangit difficultatem an relatio possit fundari in relatione.ideo primo videndū est in quo relo pōt fundari.scdo ex his ad qōnē. ¶ Quātū ad primū prima cōclusio est ista.relatio pōt fundari imediate in suba.pbatio: mā et forma sunt cā imediata oiuz accntiū.sed ois cā fundat imediate respectū cālitatis.ergo respectus cālitatis fundat imediate in suba māe et forme. Silr pōt argui de cālitate passiua.qz aliqua suba gnāt et pducit:ergo fundat imediate respectū pducti ad pducēs vel generās. ¶ P.cōpositū imediate depēdet a mā et forma:et suba a primo ente.sz dependentia est relatio.ergo relatio fundat imediate in suba. ¶ P.forma subalis imediate vnit māe:ergo imediate fundat respectuz vnionis. ¶ P.suba est prior omni accnte:sed prioritas est formaliter relatio:et ita prioritas fundat imediate i suba:alr esset pcessus in ifinitū. ¶ Scda oclo est ista.relo pōt imediate fundari in qualitate et q̄titate.hec eni ab oib^o concessa est.et pz.5.meta.caplō de ad aliqd vt sile et eqle zc. ¶ Tertia oclo est ista.relatio pōt fundari imediate in relatiōe.pbō sicut hec albedo et illa sunt eiusdē generis vel rōnis:et fundant relonē oformitatis.ita pñitas hec et illa sunt eiusdē rōnis:ergo fundāt relationē oformitatis:nec ista oformitas ē idē qd pñitas: qz cōformitas est de primo mō relatiuoz:pñitas de scdo. ¶ Cōfirmat:qz pñitas et pñitas sūt eiusdē spēi vel idē spē:idētitas est relo.ergo relo fundat in relone. Itē inter pñitatē et filiationē est relo difformitatis:ergo relo fundat in relone hac et illa:nec difformitas cuz sit de p^o mō: est idē qd pñitas et filiatio que sūt de scdo mō. ¶ P.certū est q inter relones est ordo et distinctio:sed ordo et distinctio sūt relones:g zc. Cōtra.arguit sicut pñitas et pñitas fundat oformitatē que est relatio p te: ita oformitas hec et illa cū sint eiusdez rōnis fundabūt aliā oformitatē:et sic in ifinitū. ¶ Silr pōt argui de difformitate ordine et distinctiōe. ¶ Rn̄deo q standū est in scdo.nā aliqua relatio sic est rō referēdi q nō referē:et sic est quo q nō est qd. vna ergo oformitas nō est oformis alteri:sicut nec albedo est alba nec tristitia tristat. ¶ Quarta oclo que seq ex pdictis est illa.relo pōt fundari imediate in oi ente. pbo:qz ens oi enti cōparatū est idē vel diuersum ex.10.meta.sed idētitas vel diuersitas sunt relones:ergo

c.de spē.
i.phy. T.c.80.
T.c.29.
T.c.12.

fundant in oi ente. ¶ Cõfirmat qꝫ oē ens vel est cũ vel cãtũ prius vel posterius vel simul:q̃ oia sunt noĩa relatiua ꝛ dicũt formalr respectus. ¶ Quãtũ ad 2ᵐ pꝫ ex pdictis qꝫ nõ repugnat ipsi qñ nec alicui respectui posse cõparari:qꝛ põt fundare relonē. ¶ Ad argᵐ in oppᵐ dico qꝫ maior est falsa:qꝛ ſꝫ Euclidē. pportiõalitas est silitudo duarũ pportionũ ğ sup pportionē q̃ dicit formalr relonē. vel sup vnitatē eius fundat silitudo:q̃ etiã formalr est relo: maiorē ğ bꝫ falsam illud argᵐ:ꝛ nõ sequit pcessus in isinitũ:qꝛ stat in scđo vel 3ᵒ:ꝛ tãdē venit ad absolutũ sicut accñs fundat in accñte:puta q̃litas i q̃ritate.nec pcedit in isinitũ.sed tandē deuenit ad subam.

S. geometrie I pº:

¶ Est autē qñ in oi eo qđ incipit esse: vt corpus quidem vniuersum aliquando est: vt in tempore ꝛc.ca.eo. XI.

Queritur vtrũ hec ppetas valet qꝫ ppriũ est ipsi qñ eē in oi eo qđ incepit eē. Uꝫ qꝫ nõ:qꝛ angelus vel intelligētia incepit eē.ꝛ tñ nõ est in qñ. pbo. qꝛ nõ mēsurat tpe.sed euo. ¶ Silr arguit de aĩa.qꝛ vꝫ se hēre sicut angelus:ꝛ tñ in lr̃a oꝫ qꝫ est in tpe ꝛ in quãdo. ¶ P.pᵐ mobile incepit eē.ꝛ tñ nõ est in qñ. pbo. mobile est prius nã motu.motus est prior tpe.ꝛ tēpus est prius qñ. quelibꝫ istaꝝ pbatur: qꝛ subm ꝛ cã prius est accñte ꝛ cãto. motus aũt est in mobili:et tēpus in motu:qꝛ passio motᵒ. sed tēpus est cã qñ.ergo a pmo ad vltimũ:totum mobile est prius qñ:sed prius vt prius nõ est posterioꝝ.ergo. ¶ Cõtra est hic auctor in lr̃a.

Respondeo hic pmittēdo vnã ppõnem.s. qꝫ eo mõ quo aliqđ est in tēpore. eodem mõ est in qñ. hoc est pbabile de se. ¶ Sed ad vidēdum qñ aliqđ est in tpe notãdũ qꝫ ista gnqꝫ se hñt ſꝫ quēdã ordinē in entibus. ¶ Primũ est fluxus forme.s. ipse motᵒ quicũqꝫ.puta dealbatio:ꝛ illud essentialr mensurat tpe: qꝛ nihil eius manet idē.sed rõ eius requirit partē succedere parti eius. ¶ Scđm est forma ſm quã põt esse fluxus partis post partē.puta ipsa albedo i eē geto. ¶ Tertium est forma ſm quã actualr est fluxus.puta ipsa albedo in fieri.ꝛ hoc scđm ꝛ tertiũ est eadem forma:ſꝫ ſm dispõnem diuersam acceptã:ꝛ ſm illã vno modo acceptaꝫ est actu motus.ꝛ illo mõ acceptam est actu quies.pmo mõ mensurat tpe rõne fluxus annexi scđo modo nũc tēporis.qdam dicunt qꝫ euo. ¶ Quartum est pmanens in quo non est natus esse fluxus partiũ:tñ necessario hꝫ formã 9ñtem in qua natus est esse fluxus partiũ: puta.celuꝫ ꝛ qđcũqꝫ mobile:ꝛ etiã angelus si sit localr mobilis:ꝛ illud quartum non mensurat tpe per se:nec ſm ipꝫ est pprie quies: sicut nec motus:qꝛ nõ est natuꝫ moueri nisi p accñs:ideo nec quiescit.sed motus ꝛ quies est ſm aliquã formã necessario 9ñtem ipm:ꝛ sic p accñs tpe mēsurat. ¶ Quintũ est illud in quo nõ põt esse fluxus nec in aliquo 9ñte ipsiꝫ nãlr:vt est deus:ꝛ iõ qꝛ manet inuariatuꝫ oino idem dũ manet: nullo mõ mensurat tpe nec ſm se totum nec ſm partē eius:nec etiã mēsurat tpe per accñs: tale nullo mõ est in qñ. Ex his pꝫ ad qõnem qꝫ qñ aliquo modo est in omni eo qđ incepit sicut ꝛ tēpus. ¶ Ad argumenta pꝫ ex pdictis qꝫ tam angelus q̃ꝫ aĩa ꝛ q̃ꝫ celum aliquo mõ sunt in tpe ꝛ in qñ:ſꝫ ſm suũ eē formale ꝛ qddita-tiuum mensurent euo. ¶ Alr põt dici qꝫ auctor loquit ſm opionē Ar.qui ponit intelligentias ꝛ celum esse ab eterno ꝛ nõ incepisse. ¶ Ad aliud aũt de aĩa soluit: qꝫ nõ simile est de aĩa ꝛ de angelo. Tum qꝛ etiã ſm Ar.19. de aĩalibus.intellectus idest aĩa est ab extra.i.creata ꝛ pducta de nouo,nec sic est angelus ſm eum:tũ qꝛ angelus nõ

8.phʼ. ꝛ iz.meᵉᵉ. ꝛ alibi se pe.

sit forma corporis sicut anima.ideo magis est variabilis ſm tēpus q̃ꝫ sit angelus.

¶ Ubi ꝟo est circũscriptio corpis a circũscriptiõe loci pueniens.locus aũt est in eo qđ capit: ꝛ circũscribit.est ğ in loco: quicqđ a loco circũscribit:nõ est aũt in eodē locus ꝛ vbi.locus.n.i eo qđ capit. vbi ꝟo in eo: qđ circũscribit: ꝛ cõplectit. vꝫ aũt nõ oi ad esse. Aia enim nusq̃ꝫ est. Nullũ enim locum occupat: neqꝫ implet.cap.vj.de vbi. Qõ. XII.

Queritur vtrũ aia vel intelligētia occupat locũ. Uꝫ qꝫ sic. nã qđ determinat sibi locũ est in loco: ſꝫ aĩa ꝛ intelligētia sunt hꝫ.ergo.maior pꝫ.qꝛ nõ sunt vbiqꝫ ergo in aliquo loco determinate. ¶ Contra est auctor hic in littera.

Respondeo pmo videndũ est de loco corpis.scđo de loco ãgeli siue aĩe. ¶ Quãtũ ad pmũ notãdũ est qꝫ oi corpori pter vltimũ celũ qđ nõ habꝫ extra 9tinens 9ueniunt sex. ¶ Primũ est eē in loco actuali:non qꝫ necessario sit in loco:qꝛ deus posset facere lapidē non existe aliquo corpore locãte ꝛ lapidē existentē absqꝫ oi alio corpe: vel facere illuꝫ extra vniuersuꝫ ꝛ vtroqꝫ mõ esset non in loco.non ergo requirit eē necessario in loco:sed tñ hꝫ potentiã passiuam:qua posset esse in loco:tñ de facto oē corpus preter vltimum est in loco. ¶ Scđm est esse in loco actualr determinato. nõ enim põt esse in loco quin illud vltimũ 9tenti qđ est pximum cõtinenti faciat illud actu:qꝛ facit distare latera 9tinētis secus est de parte in toto que nõ facit supficiē in potentia cõtinentē ipsam eē in actu.ꝛ ideo pars in toto non est sic locatũ in loco.ex.4.phiʼ. ¶ Tertiũ est esse in loco eq̃lr. nã pp eandē quãtitatē qua facit locũ in actu modo predicto necessario exigit locũ sibi equalē. ¶ Quartũ est esse in loco cõmensuratiuē ꝛ hoc pter eandē quãtitatē. ita qꝫ pars supficiei 9tēti corrñdet parti supficiei 9tinētis ꝛ totũ toti. ¶ Quintũ est eē in loco determinate hoc vel illo ꝛ hoc cõpetit corpori ex determinato loco ipsum locante. ¶ Sextũ est esse in loco nãliter vel violēter:ꝛ hoc cõpetit corpori inquãtũ corpus nãle.ex hoc.s.inqꝫ:tũ hꝫ formã subalem determinatã ꝛ q̃litates determinatas natuꝫ est ab aliquo locante 9seruari ꝛ ab aliquo corrũpi.ꝛ qñ 9tinet ab vltimo illius qđ est natũ ipsum 9seruare: dr eē in loco nãli.qñ ꝟo ab illo qđ natũ est ipsum corrũpere.dicit esse in loco violenter. ¶ Quantũ ad 2ᵐ corrñdenter dicam sex. Primũ dictũ est qꝫ angelus non necessario est in loco: qꝛ multo magis q̃ꝫ corpus posset fieri sine creatione creature corporalis:vel ea facta posset fieri ꝛ eē extra omnem creaturã corporalem.tñ in angelo est potentia passiua qua posset esse in loco. ¶ Scđꝫ dcm est qꝫ nõ opꝫ angelum esse in loco actuali.qꝛ non opꝫ eũ esse in aliquo 9tinēte diuisibili actu existe.nõ enim facit latera cõtinētis distare.ꝛ ideo nõ facit supficiem cõtinētem esse in actu. ¶ Tertiũ dictũ est qꝫ non põt angelus esse in loco quantũcũqꝫ magno.qꝛ hoc est pprium dei nec vt credo põt esse in loco quãtũcũqꝫ paruo in isinitũ.põt tñ eē in puncto:hoc pro nũc supponat:qꝛ probare illud est difficile ꝛ magis alterius speculationis. ¶ Est ergo angelus in loco sic qꝫ hꝫ locũ determinatũ tñ indeterminate hoc mõ: qꝛ est aliquis locus quo maiorē non posset hēre:ꝛ aliquis quo minorē nõ posset hēre:loquēdo de loco cõtinuo: licet forte posset esse in puncto. ¶ Quartũ dictum est qꝫ angelus nõ est in loco cõmēsuratiue:qꝛ cũ sit indiuisibilis nõ

T.c.23.

habȝ partē ꝛ partē cū ptibus loci. ¶ Quintū dictū est ꝙ angelus est in hoc loco vel in illo: quia non est vbiqȝ. nā angelus cū sit in potētia ad vbi in cōi ꝛ nō ex se determinatus ad h̓ vbi vel illō. tn̄ ab eodē agēte reducit̄ ad h̓ ꝙ sit actualr̄ in loco ꝛ in hoc loco vel in illo. illō v̄o est creās ꝛ pducēs. ¶ Sextū dcm̄ est ꝙ angelus nō est in aliquo loco nālr̄: q2 tūc eēt in aliquo loco violēter qn̄. s. eēt extra locū nālē: sic etiā aliqđ corp⁹ hr̄et nālē habitudinē ad ip̄ȝ ꝯseruādū: ꝛ aliqđ corp⁹ ad ip̄ȝ corrūpēdū: qđ simplr̄ ē falsum. ¶ Ex illo sexto dicto pȝ ꝙ illa potētia q̄ est in angelo ad eēndū in loco nō est nālis nec violēta: ſȝ est neutra: q2 istud passuȝ. s. angelus nō ꝯtinet̄ ex se nālr̄ ad hūc locū nec ad oppo^m: ſȝ neutro mō hȝ se ad ista: sicͭ supficies se hȝ ad albedinē ꝛ nigredinē. ¶ Sic ḡ pȝ quō angelus est in loco. s. diffinitiue. Et quō nō cōmēsuratiue quō auctor iste negat angelū ꝛ aīaȝ eē in loco. ¶ Sȝ tūc occurrit dubiū. illō vbi diffinitiuū ante eē in loco diffinitiue qđ ē ꝛ in quo gn̄e collocet̄. ¶ Rn̄ꝰ p illud vbi nihil aliud intelligo nisi assistētiā vl̓ p̄n̄tiā angeli ad locū: a quo vtiqȝ ꝯtinet̄. Sȝ nec circūscribit̄ nec cōmēsurat̄. est aūt in gn̄e vbi p reductionē: q2 cū isto hȝ maiorē ꝯueniētiā ꝛ silitudinē q̄ cū aliquo alio pdicamētoꝝ. ¶ Ad argᵐ in oppᵐ pȝ ꝙ ꝯcludit pro esse in loco diffinitiue vel determinatiue. ¶ Ad aliud in ꝯriū: loq̄t̄ de eē in loco cōmēsuratiue.

¶ Nequaq̄ igr̄ duo in eodē loco eē simul pn̄t: nec idē vnū in diuersis. ca. eo. Qō. XIII.

Subsequenter querit̄ vtꝝ sit possibile idē corp⁹ eē simul in diuersis locis. Ur̄ ꝙ sic. nā in eodem loco pn̄t eē duo corpa simul. ḡ ꝛ idē corpus in diuersis locis. añs pȝ de ferro ignito vbi sunt simul ferrū ꝛ ignis: ꝯn̄a pȝ: q2 silis possibilitas vel ipossibilitas videt̄ esse hinc ꝛ inde. ¶ Contra est auctor in lr̄a

T.c.30. ꝛ inde. ꝛ Aristoteles quarto phyſicoꝝ.

Respondeo hic sunt due ꝯnes ſȝ fidei veritatē. ¶ Pria ꝯ est ꝙ de potētia dei possibile est duo corpa eē simul in eodē loco. qđ pȝ. Tum q2 christus fuit nat⁹ de v̄gine mr̄e ḡ clauso claustro: qđ eē nō potuit nisi duo corpa simul eēnt. Tū q2 christus resurrexit clauso sepulchro. vn̄ mulieres dixerūt: qs reuoluet nobis lapidē ab ostio monumēti. quē tn̄ lapidē angelus postea reuoluit. ꝯstat ḡ in resurrectiōe corpus xp̄i simul fuisse cū corpe lapidis. Tū q2 post resurrectionē intrauit ad discipulos ianuis clausis. ḡ idē qđ p̄us. Tū q2 celū est corp⁹ idiuisibile: q2 icorruptibile: diuisio aūt est q̄dā corruptio. ſȝ corpa beatoꝝ in celo empireo erūt simul cū celo ꝛ eꝯ. sine diuisiōe ꝛ cessiōe alicuius illoꝝ. ¶ Scđa ꝯ est. ꝙ de potētia dei idē corp⁹ pōt eē simul in diuersis locis. pbō. q2 corpus xp̄i simul est in celo ꝛ in sacramēto altaris: imo in pluribꝰ altaribꝰ simul sub sacro. ¶ P̄. legit̄ ꝙ beatus Ambrosiꝰ exn̄s Mediolani simul iterfuit sepulture btī Martini turonis. ḡ simul fuit in diuersis locis. ¶ Item sunt alie due ꝯnes opposite ſȝ ph̓i auctē. Una ꝙ de potētia nāli ipossibile est duo corpa simul eē. Alia ꝙ de potētia nāli ipossibile est idē corp⁹ eē in diuersis locis. ¶ Rō

t.c.76. p̄me ꝯnis assignat̄ duplex. vna repugnātia q̄titatis vl̓ dimēsionū. Un̄ Ar. 4ᵒ phi. dicit. ꝙ dimēsiones sole sine q̄litatibus ꝛ passionibꝰ faciūt distare duo corpa: ꝛ ꝯdictio est ꝙ maneāt dimēsiōes ꝛ nō faciāt distare. nā corp⁹ cubicū facit distare ſȝ qđ d̄r ibi. q2 igr̄ dimēsiōes repugnāt ad iuicē: vna expellit aliā nec pn̄t simul eē. ¶ Intelligēdū eni ꝙ duplr̄ pn̄t aliq̄ repugnare. s. formalr̄ vel v̄tualr̄ p̄ mō repugnāt duo ꝯria: puta calidū ꝛ frigiduȝ. 2ᵒ mō cū nālis repugnat effectui opposito sui effect⁹: vt ignis frigiditati. due ḡ dimēsiōes repugnāt nō p̄ mō. ſȝ scđo mō: q2 repugnātia duaꝝ dimēsionū nō est nisi pp simultatē loci: quē replet vnū corp⁹: q̄tū pōt repleri. ḡ si aliō corpus repleat cū eo eundē locū: erit repugnātia q̄titati p̄ori nō formalr̄: sed q̄si v̄tualr̄ rōne illius effect⁹ qui est repletio loci p p̄mā q̄titatē vnius corpis eo mō quo q̄titas habȝ efficaciā respectu hui⁹ effectus q̄ est esse in loco repletiue. ¶ Alia rō ꝯclusionis assignat̄ ordo vniuersi. vbi notādū ꝙ sicut in vniuerso ē ordo ꝯueniētie. ordo depēdētie. ordo durationis ꝛ ētiā est ordo situs ſm̄ quem vniuerse partes vniuersi sunt ꝯtigue ꝛ vna extra aliā. ex quo seq̄t̄ ꝙ nec vacuū possit esse nec duo corpa pn̄t eē simul. ita ꝙ vtriusqȝ est eadē cā vtriusqȝ cā est rōnalis. ſȝ p̄mā puto veriorē. ¶ Rō scđe ꝯnis assignat̄ ista: q2 nālr̄ mutatio positiua qua. s. acq̄rit̄ aliqđ nō pōt eē sine p̄uatiua: qua aliqđ deꝑdit̄. ꝛ hoc vbi nate sunt eē iste due mutationes. qđ io dico. q2 alicubi nō sunt nate esse ambe: puta in illuminatione aeris. vbi sic est mutatio positiua ꝙ nulla est deꝑditiua. nullū ḡ corpus pōt esse in diuersis locis vel vbi: q2 nō pōt moueri ad vnum nisi deꝑdat aliud: q2 igit̄ nā non posset separare has duas mutationes vbi nate sunt eē vt in ꝓposito: ideo non pōt facere idē corpus esse in diuersis locis. bene ergo dicit auctor in lr̄a ꝙ idem corpus nō pōt esse simul in diuersis locis: nec plura corpa in eodē loco. ¶ Ad argᵐ in oppoᵐ nego añs. Ad pbōnē de ferro ignito: iā dcm̄ est in p̄aᵒ hꝰ libri. ꝙ nō imaginādū est ignem ꝛ ferrū eē simul: ſȝ ꝙ ferrū est porosuȝ multis poris in quibus ignis capit̄. ꝛ sic duo corpa nō sunt simul.

¶ Cōtētio aūt de spere extremitate orit̄. Nihil enim extra idē est: in eo aūt locus esse nō poterit vt dictū est a supiorībus qđ ab eo quidē loco ambit̄ ꝛc̄. cap. eo. Qō. XIIII.

Queritur vtrū vltimū celū sit in loco. Diuersi ph̓i ꝛ Cōmentatores diuersa dixerūt volētes saluare illud celū ꝛ si nō ꝓp̄e. tn̄ aliquo mō esse in loco. Quidā enim vt Auerrois dicit ip̄ȝ eē in loco ſȝ cētꝝ. Aliꝰ. s.

4. phiᵒ c.43. & de. Themistiꝰ p ptes. aliꝰ p vltimā sui supficiē de quo magis spectat ad q̄rtū phyꝝ. ¶ Quicq̄d sit de dictis eoꝝ certuȝ habeo ꝙ illud celū nō est in loco ꝓprie loquēdo p rōnem auctoris. nā oē qđ est in loco circūscribit̄ ab aliquo corpe

t.c.30. ꝛ inde. qđ est eē ip̄ȝ ꝛ ab eo disiūctū ꝛ diuisum vt pȝ. 4. phyꝝ. sed celū vltimū nō hȝ aliqđ corpus ex̄ se: q2 nō iā eēt vltimū ḡ ꝛc̄. ¶ Un̄ hic est aduertēdū ꝙ corpa vniuersi sunt inter se ordinata vt ꝯtinētia localr̄ ꝛ ꝯtēta. terra enī ꝯtinet̄ ab aqua. aqua ab aere. aer ab igne. ignis a spera lune. spa lune ab alia spa. ꝛ sic vsqȝ ad vltimā. sicut ḡ nō est icōueniēs dare in vniuerso aliqđ corpus: ita ꝯtētū qđ nullo mō est locus ꝯtinēs alteri⁹: puta terra. ita nec est icōueniēs dare aliqđ corp⁹: qđ ita est locus ꝯtinēs alterius: qđ nullo mō est in loco: nec ab aliquo ꝯtētū. ꝛ ita est vltima spera siue celū vltimū: vel illud sit p̄mū mobile vt dicāt ph̓i: vl̓ sit celū empireū imobile vt tradūt theologi: ꝛ veꝝ est. ꝛ ibi est locus beatoꝝ vltra qđ nō est neqȝ locus: neqȝ motus: neqȝ tp̄s. vt dicit Ar. 2ᵒ de celo ꝛ mūdo.

¶ Positio est q̄dā ptiū situs ꝛ gn̄ationis ordinatio. cap. vij. de positiōe. Qō. XV. t.c.27. & expōsitꝰ i. ce. t.c. 97. ꝛ 99. ꝛ 4ᵒ phꝰ t.c.45. ꝛ inde.

Ad euidentiā capli pōnis. Querit̄ vtꝝ sit vnuȝ pdicamētū. Arguit̄ p̄mo ꝙ nō sit pdicamētum: nec vnū gn̄alissimū: nam oīs relo est de gn̄e relonis. sed positio est relo. q2 formalr̄ respectus. ergo est in gn̄e relonis. ꝛ p ꝯn̄s nō est gn̄alissimū. ¶ P̄.

illō qd̄ est dr̄ia gn̄is nō est gn̄alissimū: sed positio est dr̄ia gn̄is quātitatis: vt dr̄ in p̄dicamētis. ḡ positio nō est gn̄alissimū. ¶ Scd̄o arguit̄ sic: q̄ non sit vnum genus. nam positio est respect⁹ mutuus sicut ⁊ ordo. ḡ qua rōne ordo ptiū locati ad ptes loci facit vnū gen⁹. ḡ eadē rōne eꝯ. ordo ptiū loci ad ptes locati facit aliud gen⁹. ¶ Cōfirmat̄. q: actio ⁊ passio faciūt duo gn̄a q̄ sūt duo respect⁹ oppositi: ḡ pari rōne in p̄posito ordo: ⁊ ordo g sunt respect⁹ oppositi in p̄posito. ¶ Idē arg᷑ valet ad p̄bādū de vbi ⁊ qn̄. ⁊ de hitu q̄ sint duo gn̄a. q: in his oīb⁹ sunt respect⁹ oppositi ad istar actiōis ⁊ passiōis: vt vbi actiuū ex pte loci: ⁊ vbi passiuū ex pte corpis locati. Siılr qn̄ actiue ex parte tpis. ⁊ qn̄ passiue ex parte rei tēporalis. ¶ Itē hr̄e actiue ex parte adiacentiū corpi ⁊ hr̄e passiue ex parte corporis cui adiacēt. ¶ Ad oppositū est auctor ⁊ Ar. alr eēnt plura gn̄alissima aut pauciora q̄3 decem.

Respōdeo hic sunt due ꝯnes. ¶ Prima ꝯ ē ista. pō est genus gn̄alissimū. p̄bō. illō genus qd̄ nō h3 supueniēs est gn̄alissimū: p diffōnē datā a Porphyrio. s3 pō est huiꝰ. igit̄. nā nihil h3 supra vniuocū c. de spē. nisi ens: qd̄ nō est gen⁹ ⁊c̄. Et sicut dcm̄ est in Porphyrio hoc est de rōne gn̄alissimi nō hr̄e supra se aliud gen⁹: esto q̄ paucas vel nullas hēat spēs sub se: sicut est de qn̄: vbi: pōne: ⁊ hitu: q̄ paucas aut nullas hn̄t sub se spēs. ¶ Scd̄a ꝯ est ista. q̄ pō est vnū gen⁹. p̄bō. q: p̄dicat̄ de oīb⁹ suis iferiorib⁹ f3 vnā rōnē. ḡ est vnū gen⁹: vnitas eni gn̄is est ex vnitate rōnis p̄dicādi. ¶ Si qrat̄ q̄ sit illa rō vna: dico q̄ vel est ignota nobis: vel sic describi pōt (vt auctor describit). s. ordo f3 quē aliqua ordināt̄ in loco: vel rō ordina᷑ in loco. q: pō est formalr ordo ptiū in loco. ¶ Ad p̄mū in opp᷑ dico q̄ maior est falsa sic accepta vlr. nā sola relō ⁊ respect⁹ itrinsecus adueniēs est de gn̄e relōnis: pō aūt nō est respect⁹ itrisecus aduenies. ¶ Ad 2ᵐ p3 ex p̄cedētib⁹ q̄ pō p̄dicamētū nō est dr̄ia. vn̄ equocat̄ in argu: sito de pōne. ¶ Ad 3ᵐ tāgit difficultatē an ens diuidatur sufficiēter p decē gn̄a: qd̄ si non: plana est misio: q̄ in oīb⁹ respectib⁹ oppositis sicut vn⁹ ꝯstituit p̄dicamētū. ita ali⁹. qd̄ si sic: vel o3 fieri multas reductiōes: vt. s. respect⁹ oppositus reducat̄ ad gen⁹ oppositi. vbi gr̄a. vbi actiuus ad vbi passiuū: silr de qn̄. pōne: hitu ⁊c̄. Sed quare actio ⁊ passio non reducuntur ad vnum genus: ⁊ alij respectus sic: rn̄sionē quere si potes ⁊c̄.

¶ Habitus est corpoꝝ ⁊ eoꝝ q̄ circa corp⁹ sūt adiacētia. cap. viij. de habitu. Qō. XVI.

Ad euidētiā totius capituli de habitu. ¶ Querit̄ vtrū habitus sit gn̄alissimū aut p̄dicamētū. Uī q̄ nō: nā oē p̄dicamētū est ens nāle. ens. n. reale nāle T. c. 3. ⁊ inde. diuidit̄ in decē p̄dicamēta. f᷑ me᷑. s3 hitus nō est ens nāle. s3 ab actu nr̄o. Ex h̄ eni q̄ vestis aut qd̄cūq3 ornamētū addit̄ corpi: qd̄ fit p actū nr̄3: dr̄ aliqs hituat⁹. ¶ P̄. duplex est hitus: aīe. s. ⁊ corpis. s3 hit⁹ aīe nō est p̄dicamētū: s3 ptinet ad p̄mā spē3 q̄litatis. ḡ nec hitus corpis. ¶ Ad oppo᷑ est auctor hic ⁊ Ar. in p̄dicamētis.

Respōdeo. Hic sunt due ꝯnes. ¶ Pria ꝯ est ista. hitus est gn̄alissimū. p̄bo. oē gen⁹ qd̄ nō h3 supueniēs genus est gn̄alissimū: f3 diffōnē datā a c. de spē. Porphyrio. s3 hit⁹ est h⁹. ḡ ⁊c̄. nō eni h3 supra se nisi ens qd̄ nō est gen⁹ ⁊c̄. ¶ Scd̄a ꝯ est ista. hitus est vnū gen⁹. p̄bo. illud est vnū gen⁹: qd̄ f3 vnā rōnē de oīb⁹ suis inferiorib⁹ p̄dicat̄: q: vnitas gn̄is est ab vnitate rōnis. s3 hit⁹ est h⁹. ḡ ⁊c̄. ¶ Sed q̄ est ista vna rō. R̄n. difficile est h̄ ⁊ plura alia de istis itelligere pp eoꝝ modicā entitatē. illa ḡ vna rō gn̄is vocet̄ habitio. q: formalr hitus g est p̄dicamētū est qdā respectus habitiōis quo corpus ⁊ partes corpis hn̄t ea q̄ adiacēt eis. ¶ Ad p̄ᵐ in opp᷑ dico q̄ res cuiusl3 p̄dicamēti ē ens reale: ad sui ee tn̄ pn̄t aliq̄ p̄dicamēta p̄exigere actū nr̄3. vbi gr̄a. actio ⁊ passio sūt respect⁹ reales: tn̄ ad sui eē p̄exigūt applicationē actiui ⁊ passiui: q̄ applicatio pōt fieri ab actu nr̄o. ¶ Silr vbi pōt eē terminus mot⁹ cāus a nobis. ¶ Itē sessio ⁊ ois pō q̄ est a ꝯsueto motu nāe est h⁹: applicatio ḡ extremoꝝ pōt eē ab actu nr̄o: ipse tn̄ respectus ꝯn̄s est a nā rei. idē dico de hitu in p̄posito. ¶ Ad 2ᵐ dico q̄ equocat̄ de hitu: q: hitus aīe nō est p̄dicamētū: s3 forma absoluta de p̄ma spē q̄litatis. habitus aūt corpis qui est p̄dicamentū est respectus extrinsecus adueniens ⁊c̄.

¶ Suscipit aūt hit⁹ magis ⁊ min⁹. Armatior eni ē eques pedite: dr̄ ⁊ calciatior: q calciamētis ⁊ calligis vtit̄: q̄3 qui solis calciamētis vel calligis vtitur ⁊c̄. cap. eo. Qō. XVII.

Queritur Utrū in eēntia forme accn̄talis sit dare gradus itrinsecos eēntiales f3 quos possit suscipe magis ⁊ min⁹. Uī q̄ non: q: forma est simplici ⁊ inuariabili essentia ꝯsistens: sed illud qd̄ h3 gradus nō ē huius. ḡ ⁊c̄. ¶ Preterea. 8. meta᷑. forme sunt sicut numeri: ⁊ sicut numerus stat in indiuisibili. ita q̄ nihil pōt addi t. c. 10. vel diminui qn mutet spēm: sic est de forma. ḡ forma nō h3 gradus. ḡ ⁊c̄. ¶ P̄. si sic. ḡ vna albedo est magis albedo q̄3 alia: ꝯn̄s est falsu3. ḡ ⁊ aīs. p̄bō ꝯn̄e. q: tunc albedo intēsa hēbit aliquē gradū quē nō hēbit remissa. ḡ magis albedo vt vr̄. ¶ Cōtra. ipōle est aliquā formā cōicare se alicui f3 magis ⁊ minus nisi in sua essentia hēat gradus. aliogn f3 eūdē gradū pticiparet̄ in quocūq3 subō. s3 forma accn̄talis cōicat se alicui subō f3 magis ⁊ minus: p3 d̄ albedine. ḡ in sua essentia h3 gradus. ḡ ⁊c̄.

Respondeo q̄ de hac qōne iā aliqd dixi in p̄dicamētis ca° de q̄litate. ⁊ multo plixius determinaui in q̄dā qōne ordinaria. iō breuiter pertrāsibo aliquo mō replicādo q̄ ia3 dixi vbi supra. p̄mo ḡ ꝯ aliq̄s opiones q̄sdā ꝯnes declarabo. scd̄o ad qōne3 alr rn̄debo. ¶ Quātū ad p̄ᵐ ex ip̄robatiōe p̄dictaꝝ opionu3 suppono q̄ttuor ꝯnes. tres ꝯ tres oppōnes p auctore3 reprobatas: q: nec augmētū nec decremētū subi vel accn̄tis vel vtriusq3 est cā suscipiēdi magis ⁊ minus. q̄rtā do ꝯ opionē auctoris. s. q̄ accessus vel recessus ad ipōnē vocis nō est cā: he q̄ttuor ꝯnes patēt ex p̄dictis. Quinta ꝯ ē ista. forma accn̄talis nō suscipit magis ⁊ minus f3 dispōnē in subō: aut f3 eē in subō remanēte ei⁹ eēntia imutata. hāc p̄bo sic. illud. s. dispō aut eē in subō: aut est idē cū eēntia forme vel nō. si idē hr̄ p̄po᷑: q: cū illa dispō sit maior vel minor. ḡ eēntia forme cui ponit̄ eē idē: si nō est idē q̄ro de illo alio vtrū f3 suā eēntiā suscipiat magis ⁊ minus vel nō: si sic hr̄ p̄positū: si nō. ḡ ē pcessus in infinitū. ¶ P̄. habito termino f̄m rōnē qua terminus cessat motus: q: habitibus pītibus in mā cessat motus ⁊ gn̄atio. ex p̄mo T. c. 55. de gn̄atione. sed p te in p̄ncipio calefactionis hr̄ calor f3 rōnem qua est terminus calefactiōis. ḡ in p̄ncipio cessat motus iste. qd̄ est manifeste falsum. p̄bo minore3. oē qd̄ mouet̄ habet aliquid de termino a quo ⁊ aliquid de termino ad quē. ex. 6. phyſi᷑. ergo in p̄ncipio calefactiōis in T. c. 7. ⁊ 87. ipso calefactibili est aliquid de essentia caloris. si ergo essentia caloris non suscipit magis ⁊ minus: sequitur q̄ in principio est calor perfectus f̄m quē modū est terminus motus. ¶ Sexta ꝯclusio est ista: radicatio forme in mā

nō est rō suscipiēdi magis ꝛ min⁹. Hāc ostēdo sic. Ista radicatio vel est aliqd distinctū ab ipsa forma radicata vel nō. si nō hr̄ ꝓpositū. q2 cū ista radicatio sit maior ꝛ minor. ḡ ipsa forma. si est aliqd distictū vel ē forma absoluta vel relatiua. si absoluta silr hr̄ ꝓpositū. si relatiua silr hr̄ ꝓpositū: q2 forma aliqua f3 suā eēntiā recipit magis ꝛ minus ℂ P. si sic. ḡ vbi forma est magis radicata ibi subm est magis tale. ꝯñs est falsu3. nā f3 medicos febris ethica est magis radicata q̄3 tertiana: tñ tertiana est itēsior. ꝛ iō tertianarius est magis febricitās. silr verecundus est qñq3 rubicūdior. ꝛ tñ rubor est min⁹ in eo radicatus q̄3 in alio minus rubeo: vt est sanguineus nālr. ℂ Quātū ad z^m dico ad qōnē ꝑte3 affirmatiuā. s. q᷑ forma accñtalis de qua q̄rit̄ h3 tales gradus. ℂ Dico etiā q᷑ rō ꝑcisa suscipiendi magis ꝛ minus est latitudo graduū in forma: siue: qd idē est: illimitatio forme que participat̄. ꝓbatio hui⁹. ipossibile est formā participari f̄m magis ꝛ minus nisi in se sit aliqualr̄ illimitata. qm̄ opp^m ꝑdicati ifert oppo^m subi. da enim q᷑ nō sit illimitata quō ꝑticipabit̄ f̄m aliū ꝛ aliū gradū. ℂ Si ḡ q̄rit̄ q sunt isti gradus forme: assigno talē rōnē: gradus formaꝝ: de qb⁹ loqmur nūc: est portio ꝑfectionalis forme specifice extra ei⁹ ꝯceptū qdditatiuū: formā specificā īfra suū ꝯceptū eēntialr̄ icludēs. iclusa realr̄ ītra ꝯceptū idiuidui vagi vage ꝛ signati signate. portio: q2 nō tota forma f3 oēs gradus ex̄ ꝯceptū qdditatiuum: q2 spēs abstrahit ab oī tali gradu: ꝛ tñ de oīb⁹ ꝑdicat̄ sicut sup̄ius de iferiorib⁹ iclusi realr̄: q2 oē idiuiduū talis forme icludit aliquē gradū illius forme eo mō quo accipit̄ idiuiduū vagū vel determinatū. ℂ Ad p^m in opp^m dcm̄ est in p̄n° hui⁹ libri: q2 dr̄ eē forma simplex p opp^m ad cōpositū ex mā ꝛ forma. tñ hr̄e dictos gradus sue simplicitati non repugnat. ℂ Ad aliō dico q᷑ logr̄ de forma f̄m suū eē specificū quo abstrahit ab oī gradu. ꝛ de qdditate forme f̄m q᷑ exprimit̄ p diffinitionē ꝛc̄. ℂ Ad z^m nego ꝯñam. ad p̄mā ꝓbōnē dico q᷑ bñ seq̄t̄ q᷑ erit albedo maior nō magis q2 magis dr̄ de ꝑticipātibus ipsa3: nō aūt de ipsa forma q̄ participatur. Amen.

ℂ Expliciunt qōnes Doctoris subtilis Joannis Scoti sup vniuersalia Porphyrij: ꝛ Aristotelis ꝑdicamēta: ꝛ peryarmenias: ac elenchoꝝ: necnon discipuli eius Antonij Andree super libro sex principioꝝ Gilberti porretani: studiosissime correcte p Reuerendissimū patrē magistrū Mauritiū de Portu Hibernicū archiepm̄ Tuamensem ordinis minoru3. ℂ Impresse mādato ꝛ expēsis heredū Nobilis viri olim Dñi Octauiani Scoti ciuis ac patricij Modoetiēsis. Per p̄sbyteꝝ Bonetū Locatellū Bergomensem. Anno ab incarnatione Dñi octauo supra millesimum quingentesimū. Decimo die mēsis Octobris. Fauente deo optimo maximo: cui sit laus honor virt⁹ ꝛ gloria in secula seculoꝝ. Amē.

Tabula

ℂ Questiones Scoti super Porphyrio annotate f̄m numerum folioꝝ.

ℂ Questiones Scoti sup ꝑdicamētis Aristotelis annotate f̄m numeꝝ folioꝝ.

❡ Q̄ōnes Scoti suꝑ libros ꝑyarmenias Aristotelis annotate sm̄ numerꝫ folioꝝ.

❡ Q̄ōnes scḋi libri perihermenias.

❡ Q̄ōnes Antonij Andree suꝑ sex principijs Gilberti annotate sm̄ numerꝫ folioꝝ.

❡ Tabula.q.super libros elenchoꝝ subtilissimi doctoris Scoti.

Finit tabula elenchorum.

¶ Expositiones qõnum doctoris subtilis Joannis scoti super vniuersalib⁹ Porphyrij edite a Magistro Joãne Anglico ordinis mioꝝ.

C Reberrime instantiisq; rogat⁹ a fratribus meis ac scolarib⁹. vt aliqua ꝑ modũ cõmẽti ederem super logicã doctoris subtilis. s. magistri Joãnis scoti vel duns. Que logica lz in q̃titate sit nõ multũ ꝓlixa. tñ in ṽtute admirabilis: subtilitateq; extat grãdissima: petitionib⁹ ipsoꝝ rõne charitatis acquiescens ꝯsiderãsq; complemẽtũ laboris posse diuini verbi ṗdicatorib⁹ fructũ afferre. ⁊ q: vberius est aiab⁹ fideliũ lumẽ veritatis. iõ conabor secũdũ paupercula mẽ sciam dicta prefati doctoris in logicalib⁹ exponere difficiliora succinct⁹ tamẽ. eo q̄ alias in iuuẽtute mea super eãdẽ logicã expositionẽ edidi prolixã: licz nõ totaliter vsq; in finẽ deductã. Nihil tamẽ expositione dignum in presenti opere ṗteriri intẽdo. q: forsan ad manus ipsoꝝ ṗdicta expositio nõ poterit peruenire.

I Gitur Pro pma qõne est notãdũ q̄ illa mota ẽ a doctore ꝓp multos. puta Egidiũ de Roma ⁊ Alexãdrũ de Alexãdria ⁊ hõ negãtes logicã esse sciaz ꝓpter aliquas rões apparẽtes. quas hic adducere omitto: q: tantũ circa expositionem instare propono. Dimissis ergo argumẽtis ꝓ ⁊ cõtra hui⁹ pme qõnis: ꝓpter ipsoꝝ facilitatẽ. Quedaz tñ eoꝝ exponẽtur inferi⁹: descẽdo ad solõnez qõnis in qua aliqualiter imorabor ꝓpter vtilitatez maximã: quã cõfert si bñ itelligat. vbi tz doctor. q̄ logica est scia. mot⁹ hac rõne. s. q: illa doctrina merito ẽ cẽsenda scia in q̃ hñt oia requisita ad sciaz. talis est logica. g̃ ⁊c̃. maior ẽ euidẽs ꝑ phz. pmo poste. Et mior declarat. nã ad sciaz hñdã vel ad rõnẽ scie nõ requirunt nisi subm. diffõ subi ⁊ passio ei⁹ demõstranda de eo per diffõnẽ. vt pz per phm vbi supra. Sed hec tria habẽtur in logica. Nã vt i 3ª qõne patebit. sillogismus est subm logice ⁊ eius diffinitio ponit in pncipio pmi poꝝ. Et eius passiones determinãtur a phõ ibidẽ. vt ĩfra. q. 3. patebit. que ad min⁹ sũt tres. vna est q̄ fiat ex trib⁹ terminis. Alia q̄ ordinet in mõ ⁊ in figura. 3ª est q̄ hẽat necessitatẽ illatiõis. s. q̄ cõclusio sequat necessario ex pmissis vel inferat ab eis. Pono ergo istã dmõstrationẽ in forma sic. Ois oratio in q̃ gbusdã positis ⁊ cõcessis per ea que posita sũt: ⁊ concessa necẽ est aliud euenire. hz tres terminos vel ordinat in mõ ⁊ in figura ⁊c̃. sed syllogism⁹ ẽ oratio in qua gbusdaz positis ⁊ concessis ⁊c̃. ergo syllogism⁹ hz tres terminos ⁊c̃. Infert tunc cõsequẽter Scot⁹ q̄ logica dupliciter considerat. Uno mõ inq̃tũ ẽ docẽs. Alio mõ inq̃tum est vtens. Ubi nota q̄ similis distinctio põt dari de partibus subiulis logice. s. de scia dialectica: ⁊ de scia demõstratiua: sicut dat de logica in cõi que ẽ gen⁹ ad vtrãq;: vt nũc teneo. ¶ Est igit pmit⁹ cõsiderãdũ q̄ cũ logica sit ars ⁊ facultas rectificatiua ⁊ regulatiua oium aliarũ artium ⁊ sciarũ: eo q̄ sm Cõmẽtatorẽ. 4. meta. Ignorãtia logice est in singulis sciẽtijs occasio erroꝝ ⁊ deceptionũ. Ipsa eni oẽs circuit: ⁊ singulis instrumẽta ab ipsa fabricata administrat. ⁊ ideo dr scia cõmunis: quapropter ipa hz multiplex genus instrumẽtoꝝ. quoꝝ quedaz sunt remota: ⁊ quedam ꝓpinqua. Remota sunt. Diffõ. Diuisio. ⁊ cõuersio. Equipollentia ⁊ hõ. Propinqua vero sunt syllogism⁹ dialecticus ⁊ demõstratiuus: que vel q sunt fines alioꝝ pcedẽtiũ istroꝝ ⁊ hoꝝ duoꝝ syllogism⁹ demõstratiuus est multũ nobilissimũ instrm. vt pz pmo poste. Et merito vocant instrumẽta ꝓpter similitudinem quã hñt ad instra in mechanicis. Nã sicut artifex mechanic⁹. puta gr̃a exempli carpentari⁹ vtit suo instro. s. securi vel ascia in iscisiõe lignoꝝ ad introducendam formã domus pncipaliter ab eo intentã. Qõ quidem instrm. s. securiz fabricat sibi faber ferrarius. sic alie singule scie vtunt syllogismo demonstratiuo ⁊ syllogismo dialectico tanq̃ duob⁹ instris aptissimis ad inq̃sitionẽ veritatis ⁊ hec duo instra fabricat sibi logica que ẽ artifex veritatis in officina sedule inq̃sitiõis. ⁊ perspicacis ꝯsideratiõis. Nã constat q̄ non nisi syllogizãdo ⁊ demrãdo deuenit in cognitionẽ veritatis. Et hoc dixi sumẽdo logicã in gnãli. Nã spãles artes cõtente sub logica tanq̃ eius ptes subiectiue spãlia fabricãt instra. puta dialectica syllogismũ dialecticũ. qui etiã topicus vel ꝓbabilis dr. ⁊ dicit syllogism⁹ topicus a topos grece qõ est locus latine. ita q̄ tantũ sit dicere syllogismus topicus: sicut syllogism⁹ localis fundat⁹ in locis dialecticis. s. i probabilib⁹ fundamẽtis ⁊ maximis siue regulis. per quas maximas ipsi syllogismi topici firmant ⁊ solidant. ac ẽt alie ꝯstie iperfecte q̃ nõ sũt formaliter syllogismi. sed potentialiter tantũ ⁊ reductiue. Dicit aũt syllus dialecticus a dia grece. qõ est duo latine. ⁊ logos grece: qõ ẽ sermo latine. vnde dialectica. i. sermo inter duos. s. iter opponentẽ ⁊ respondẽtẽ. q duo sepe adinuicẽ cõferunt: vt per instrumẽta dialectica notitiã veritatis ⁊ scie perfectionem acq̃rant. Ars aũt demõstratiua docet fabricare syllogismũ demratiuũ per quẽ solidissima veritas reperit. ⁊ ois ꝓbabilis trepidatio effugat. Resumo g̃ q̄ nõ solũ logica: sed ẽt dialectica ⁊ dmratia põt sumi dupl'r. videlz vt docẽs: ⁊ vt vtens. Et ꝑ loquẽdo de dialectica. dico q̄ põt cõparari ad syllm dialecticũ q ẽ ei⁹ subm quẽ docet nos cõponere ⁊ fabricare: ⁊ h dico in ei⁹ partib⁹ subiectiuis: ⁊ nõ syllm dialecticũ in cõi. q: nulla scia cõponit vel facit suũ ꝓpriũ ⁊ adequatũ subm: sed ipm psupponit. ⁊ hoc duplici pcognitione pcognitũ. s. qd est ⁊ q: ẽ. vt pz ꝑ poste. ⁊ iõ syllogismũ dialecticũ in cõi psuppõit q̃ditatiue. sed syllogismos dialecticos pticulares docet nos ꝯponere ⁊c̃. Uñ hoc mõ dico q̄ dialectica ẽ ars ⁊ scia pfecta. ⁊ sic vocat docẽs: q: docet nos notitiã syllogismi dialectici: ⁊ de eo hñe sciam. ⁊ hoc demrãdo de eo suas passiões: q̃ sũt hñe terminos. ⁊ istas pmissas ꝓbabiles cõcludẽtes ꝯclõnẽ ꝓbabilẽ ⁊ topicã. Scdo dico q̄ dialectica põt ꝯpari ad alias scias in gb⁹ vtimur instris ei⁹. ⁊ hoc ẽ in oi scia. ⁊ sic dicit dyalectica vtẽs: ⁊ põt sumi passiuũ ꝓ actiuo. i. dialectica ẽ vsa in alijs sciẽtijs. si sic loq liceret. vel vsus eius ẽ in alijs sciẽtijs: aut circa alias scias: vel alie sciẽtie vtunt ipsa tanq̃ eis necessaria. ⁊ hoc ratiõe instroꝝ ei⁹: de gbus supius feci mentionẽ. ⁊ q: in alijs sciẽtijs: vel de alijs scientijs nõ facit nos hñe ꝑ sua instra sciam certã. sed opinionẽ vel fidẽ: aut ꝓbabilitatẽ solũ: vt sic non est scia: nec etiã ꝑ modũ docẽdi se hz in eis. sz tãtũ vt ministrãs eis instra gbus acq̃rãt ꝓbabilitatẽ aut fidẽ. ¶ Istud affirmat Scot⁹. pmo elẽchoꝝ suoꝝ. q. 2. sic dicẽs in terminis tñ de dialectica quã d sophistica. q̄. s. vno mõ supte hñt rõnẽ scie. alio mõ nõ. Si. n. dialectica cõsideret vt tractat de gbusdã fis itẽtiõib⁹: q̃s rõ hũana adinuenit in ipsis reb⁹ psime itẽtiõis cuiusmodi sũt gen⁹. spẽs. diffõ. orõ. syllo. argm. ⁊ hõ. istinuẽs in illis quẽdã modũ q̃ ꝓcedere possum⁹ ꝓbabiliter a pmissis ad ꝯclones. sic ẽ scia. Si aũt isto mõ adiuẽto vtamur in alijs scientijs. sic a rõne scie recedit. Nã sic solũz ꝓcedit ex ꝓbabilib⁹. vñ dyalectica tradit ꝑ demratione. vsus tñ ei⁹ ꝯsistit i ꝓbabilib⁹: ⁊ circa ꝓbabilia. vñ ibiõ. q. ꝑ

ostdit Scotus quō ꝫ itelligat docēs sic ad ꝯfirmatōꝫ ꝓce
dētiū. sed logica q̄tū ad doctrinā sic ex cōib⁹. diuersus est
tū vsus doctrie q̄ tradit i dyalectica. ꝛ q̄ tradit i dēmrātiua
Nā dyalectica ē ex cōib⁹ ꝛ i singul' sciētijs arguit ex cōib⁹
ad ꝓprias ꝯclōnes. Exēplū. dyalectica ostendit ꝙ amor ꝛ
odiū sūt i eodē susceptibili nō sumēs ꝓ medio ꝓpetates vl'
ꝓprietatē amoris vel odij. sed hoc mediū logicū ꝛ cōe. s. ꝙ
ꝯtria sūt nata fieri circa idē. vñ ex cōib⁹ nō arguit ad cōia. sꝫ
ex cōib⁹ arguit ad ꝓpās ꝯclōnes. Illa aūt ps logice q̄ ē dē
mōstratiua. ꝛ si doctria ei⁹ tradatur eē ex cōib⁹. vtputa de
syllō. tū in spāli arguit ꝑ ꝓpriū mediū, ad ꝓpriā ꝯclōnem.
Exemplū de geometra q vtit̄ arte demōstratiua sepissime:
q vt pꝫ accipit p̄mas ꝛ veras ac ꝓpās cās ꝯclōnes. ꝛ sic ꝓ
pⁱū mediū arguit ad ꝓpriā ꝯclōnē. puta demōstrādo hr̄e
tres angulos. ꝛ sic de triāgulo ꝑ diffōnem triāguli. ꝛ sic de
alijs. vt pꝫ ꝑ oēs libros Euclidis. Silr ēt arithmeticus ar
guit ad ꝓpriā ꝯclōnē ꝑ ꝓpriū mediū. ꝛ ēt phūs nālis. Sed
arguens dyalectice aliā ꝛ aliā ꝯnē i alia ꝛ alia scia pōt ostē
dere ꝑ idē mediū. vñ in phia nāli ꝛ medicia: ac scia morali
pōt ostēdi diuersa: ac diuersa ꝯclō. qd̄ exposuim⁹. ꝛ doctor
ēt tāgit i textu. vbi dic̄ ꝙ logica ꝓcedēs ex cōib⁹ nō ē scia
sicut pꝫ in nālib⁹. vbi Ar. ponit rōnes logicas q̄ ꝓcedūt ex
medio cōi ꝛc̄. Ponit ēt doctor īfra. ꝙ argumēta aliq̄ fiunt
ꝑ media cōia ꝛ logicalia. vt pꝫ argumēto. 3. ꝛc̄. Et dixi supe
rius ꝙ in scḋa q̄one. lib. elēchorū. dic̄ ꝙ ēt sophystica. vno
mō hꝫ rōnē scie. alio mō nō vt ingt. Nā si ꝯsideret vt tra
ctat de p̄ncipijs istituēs in illis quēdā modū q̄ possum⁹ ꝓ
cedere sophystice ꝛ apparēter in oī scia sic ē scia. nā sic tra
ditur per determinata media ꝛ p̄n⁹. Ita eni bene ostēditur
apparētia de syllō sophystico tāq̄ ei⁹ passio ꝑ vnitatē vocī
i fallacia equocatōis tanq̄ ꝑ ꝓpriū me^m sicut risibile d̄ ho
mie ꝑ aial rōnale. Si aūt logic⁹ aut sophysta vtat̄ isto mō
vel arte ad ꝯcludēdū in aliqua scia aliqd̄ falsum per syllm̄
sophysticū: sic a rōne scientie recedit. hec Scotus ibi. ecce
nūc satis vidim⁹ qualr dyalectica ē duplex. s. docēs ꝛ vtēs,
ꝛ ita suo modo dicat̄ de demōstratiua: ꝙ. s. est duplex. s. do
cens ꝛ vtēs. Nam docet nos cōponere demōstratōes qb⁹
vtimur in oī scia tāq̄ istrumētis ad ingsitōēꝫ veritatis ne
cessarie. ꝛ iō suo mō cōcorditer itelligas: sic de dyalectica ē
dcm̄. ❡ Et tūc vltio ad textū Scoti explanādū vbi icepi
mus. Dico ꝙ pariformiter loquēdū ē de logica sic i cōi: sic
de duabus partibus subiectiuis eius dcm̄ est. s. de dyalecti
ca ꝛ de demōstratia. videlꝫ ꝙ logica i cōi sumpta ē duplex
. s. docēs ꝛ vtens. Nā inq̄tū ipsa nos docet facere syllm̄ in
cōi siue cōem oī bono syllō tāq̄ vnū istrumētū generale q̄
vtimur i oī scia sic ē scia q̄ ars docet in p̄mo ꝛ 2⁰ poste. siue
p̄oꝝ. Sed iq̄ntū vtimur ea ꝛ ei⁹ istrumētis i alijs scie
tijs sic dr̄ vtēs. ꝛ ē modus sciēdi ꝛ nō scia. vñ ēt frater Bñ
dens de ordine ꝑdicatorū p̄mo suorū p̄oꝝ cōcordat mecū
in ꝫ dicēs ꝙ logica vt ē docēs est scia de mō sciēdi. q2. s. do
cet modū sciēdi. Sed put ipsa iduit moduꝫ sciēdi ꝛ ipsius
vsus fit circa alias scias: sic nō ē scia: sꝫ modus sciēdi ꝛ vsus
oīum aliaꝝ sciaꝝ. ❡ Unde adhuc ꝓ maiori claritate cōsi
derat̄ ꝙ docēs aliquē modū sciēdi vtit̄ vel vti pōt illo mō
quē docet i quacūqꝫ mā ꝯueniēte. Exēplū. ad artē metrifi
cādi ꝑtinet cōponere v̄sus ꝛ metra de oī mā sibi data: sicut
ēt ad artes mechanicas factiuas ꝛ practicas ꝑtinet itrodu
cere formas suarū artiū in q̄cūqꝫ mām cōuenientem. Nā
sꝑere cōpositor iducit idifferēter formā spere i aurū aut in
argentū vel cuprū ꝛc̄. ita ad ꝓpositū ꝑtinet ad artē logice
cōponere syllōs ꝛ ꝯnās: ꝛ argumenta ꝛ ea applicare oī scie
vel iducere i q̄cūqꝫ mām cuiuscūqꝫ scie s̄m correspōden
tiam: ꝛ ꝯnām talis scie: ꝛ sic sit dcm̄ de hac determinatiōe
que est de logica docēte ꝛ vtente. ❡ Qd̄ tn̄ aliqbus posset
admirabile videri quo mō eadē scia possꝫ dici eē ex ꝓprijs

ꝛ esse ex cōibus s̄m ꝙ ponit Scot⁹ i lra. ❡ Iō adhuc ꝑdi
ctis addo istud notabile. s. ꝙ ista duo stāt simul. videlꝫ ꝙ
aliq̄ scia sit ex ꝓprijs: ꝛ ēt erit cōib⁹. sed ꝫ ex sub alia ꝛ alia
rōne. Nā illa q̄ tractant̄ i logica sūt ꝓpa ipsi logica ꝑ dēter
minationē ꝛ approp̄atōēꝫ: inq̄tū. s. ꝯnectūr i ipa. ꝛ sūt aut
ꝑtes eius: aut reducunt̄ aliquo mō ad ꝑtes ei⁹: aut sūt p̄n⁹
vel ꝑtinētia ad p̄n⁹ eius. vel aliquo tali modo. ꝛ ideo sūt ei⁹
per determiātōēꝫ: eo ꝙ logica determiat per se de ipsis. sūt
ēt cōia oībus alijs sciētijs per applicatōēꝫ. q2 entia. q̄ ꝯside
rantur i logica siue fuerit icōplexa siue cōplexa. Incōple
xa vt gen⁹. spēs. vlē. idiuiduū. trāscendēs. ꝛ hꝫ. Cōplexa. vt
diffō. diuisio. argumentū. oratio. demōstratio. syllus. ꝛ hꝫ.
possūt applicari rebus oīum scientiarū. In qualibꝫ eni scie
tia reperit̄ superius ꝛ iferius. subm̄ ꝛ ꝑdicatū. terminus et
oratio. diffō. ꝛ diffinitū. ꝛ hꝫ. vnde vt dixi sunt ꝓpa ipsi lo
gice. ꝛ sic logica est docens. ꝛ sunt cōmunia oibus alijs scie
tijs. ꝛ logica est vtens. i. vsus istrumentoꝝ eius est necessa
rius oīb⁹ sciētijs. ❡ Pro rñsione ad p̄mū argumētū p̄nci
pale. Nota p̄mo ꝙ ad illud rñdet qdam doctor dicēs ad
maiorē ꝙ modus sciēdi nō est sciētia spālis: sed cōis. Nūc
ergo cū sit cōcessuꝫ superius ꝙ logica sit scia cōis. Ideo il
la pōt bene eē scia ꝛ modus sciēdi. ꝛ sic ꝙ modus sciēdi sit
scia sub hoc mō intelligēdi nullū est iconueniēs s̄m ipsum
❡ Cōtra hanc rñsionē optime arguit doctor: eo ꝙ rñsio il
la cōcedit vnā falsissimā ꝑdicatōēꝫ. s. ꝙ modus sciendi sit
scia. q2 si modus sciēdi ē scia cōis. seqtur ꝙ modus sciēdi ē
scia: eo ꝙ ibi arguit̄ ab iferiori ad suū superi⁹ a parte predi
cati sine aliquo ipedimēto. ꝛ maxime i hoc. q2 illa ꝑdicatio
est falsa: eo ꝙ vult illā eē formalē ꝛ nō m̄alē solūꝫ: quēad
modū vult Scotus. Nūc āt sumēdo modū sciēdi formalr
. s. pro ipso mō sciēdi ꝛ nō m̄aliter vel fundamētalr pro illo
qd̄ dr̄ ꝛ denoiatur mod⁹ sciēdi ille modus ē logica. ꝛ arguit
Scotus ꝙ ꝑdicatio illa sit falsa. q2 dr̄. modus sciēdi ē scia. ꝛ
ꝯsidera i illo argumēto vnū magnū fundamētū q̄ sepe vti
tur doctor in oīb⁹ opib⁹ suis. s. ꝙ q̄ncūqꝫ aliqd ꝑdicatur de
aliquo in abstracto. siue qñ aliqd̄ abstractū ꝑdicat̄ de aliq̄
subo. illa ꝑdicatio nūq̄ ē vera nisi fuerit in p̄ mō dicēdi ꝑ
se. ita eēt eēntialr vera: ita ꝙ in intellectu subi icludat̄ ꝑdi
catū. i. in eē ꝛ rōne formali subi cōtineat̄ ꝑdicatuꝫ tanq̄ ps
eēntialis ei⁹ vel tota eēntia eius: qd̄ dico ꝑꝑ diffōnē. ❡ Et
nota ꝙ istud fundamētū Scoti dꝫ intelligi de abstractis
media abstractōe ꝛ nō de vltimate abstractis. q1 vltimate
abstracta nūq̄ ꝑdicant̄ de aliq̄ in creaturis vel in reb⁹ ꝑdi
camētalib⁹. Cui⁹ rō alias dicet̄. q2 trāscēdit ꝓpositūꝫ istud
cū ꝑtineat ad metaphysicā. ꝛ a p̄ncipiantib⁹ nō ꝑcipet̄ fac
hn̄. ꝛ iō oꝫ eos p̄us vel i p̄mis cape ista dcā grosso mō ꝛ icō
fuso ꝛ nō distīcto ac resoluto. Inferi⁹ āt vltra ꝓcedēdo cla
rius videbunt̄. In ca⁰ āt de grīe. q. 13. tractabit̄ āpli⁹ de ab
stractis ꝛ ꝯcretis. q2 ibi locū hn̄t. Nūc aūt ad ꝓpo^m cū scia
sit medio mō abstractū: sicut ꝛ aial cū dr̄ hō ē aial. ꝛ color
cū dicitur albedo est color. Et ēt modus sciēdi ē abstractū
si ꝑdicatio esset vera eēt in p̄ mō. sed hoc est falsuꝫ. vt ꝓbat
doctor in sequēti argumēto. q2 cū oīs modus sit posterior
illo cui⁹ modus est: sicut modus vidēdi ē posterior visu. ꝛ
modus sciēdi sit posterior illa scia cuius est modus. saltem
posterioritate ꝑfectiōis: lꝫ nō semꝑ posterioritate originis.
cū aliqñ modus sciēdi ꝑcedat sciam in aliquo sensu sumen
do modū sciēdi: vt statim dicetur. Et tūc vltra cū sit ipossi
bile ꝙ posteri⁹ posterioritate ꝑfectiōis icludat in p̄ modo
suū p̄us: seqtur ꝙ ꝑdicta ꝓpō ē falsa. ꝛ ideo merito negāda
Ideo scotus meli⁹ rñdet negādo miorē p̄mi argumēti in
telligēdo eā i ꝑdicatiōe formali. q2 hn̄ sīn ꝑdicatiōe m̄ali. s.
sumēdo modū sciendi nō formalr pro ipso mō sciendi: sed
pro mā vel fundamēto cui applicatur: ꝛ de quo ꝑdicatur. s.
pro logica in se q̄ sub diuersis rōnibus dicit̄ taꝫ sciētia quā

modus sciēdi. vt supra dcm̄ est. Sic dico ꝙ modus sciēdi ē scia. ⁊ iō nō obstāte illa expōne Cōmētatoris scdo meta. ꝙ .s. per modū sciēdi itelligit Ar. logicā. nō obstat: qm ipsa etiā sit scia: lꝫ sub alia rōne: vt dcm̄ est. ¶ Ponit̄ alia rn̄sio in lr̄a vel poti⁹ in margine multoꝝ librorūꝫ. ⁊ multi libri nō habēt eam. que icipit. Uel pōt dici ꝙ maior ē falsa. qꝛ de mō sciēdi est vera scia. vnde itellect⁹ itelligit suum obm̄ ⁊c̄. ¶ Hec respōsio nō est doctoris vt aliqui credūt ⁊ merito. qꝛ est icrepāda ⁊ nō hn̄ ad ꝓpositūꝫ. qꝛ nō valet ista ꝯn̄a. De modo sciēdi ē scia. ergo modus sciēdi est scia. sicut nec in aliqa tenet. Nā lꝫ de lapide sit scia: nō tn̄ lapis est scia. Et ideo licꝫ itellect⁹ habeat sciam de actu directo itelligēdi. ⁊ p̄mo quo itellexit aliud obꝫ. puta lapidē ⁊ hꝫ. ⁊ hoc per alium actū itelligendi secūdariū vel 2^m ⁊ reflexum: mediante quo itelligit illū actū p̄mum. ⁊ ita tunc ille actus p̄mus qui per prius fuit vnū quo ⁊ mediū ac modus qdam itelligēdi seu mediūꝫ quādo itellect⁹ itellexit obm̄ p̄mū .s. lapidē vel hꝫ. postea idē actus itelligendi numero fit obm̄ ⁊ vnū qd̄ .s. illud itelligit̄. ⁊ sic per ꝯsequēs de isto actu postea habet̄ scia. qꝛ itellectus pōt demonstrare passionē illius actus de illo per suā diffōnem ⁊c̄. ¶ Tamē dico ꝙ ꝓpter hoc nō seqtur ꝙ modus sciendi sit scia. qꝛ ille actus qui per p̄us fuit quasi modus sciendi: vt dicit̄ in alia rn̄sione nunq̄ꝫ fit scia. sed tantū de isto habetur scia. ⁊ maxime cum ly scia sit abstractū tam s̄m veritatē q̄ꝫ s̄m doctorem: in eadem q̄ōne. Et iō si p̄dicatio esset vera: eēt q̄di tatiua ⁊ essentialis s̄m p̄n^m doctoris supra positum: qd̄ p̄ncipium iferius declarabo. Constat aūt ꝙ scia non ē de rōne formali act⁹ itelligēdi magis q̄ꝫ lapidis. Istud nō oꝫ ꝓbare. imo scia potius est effectus actus itelligēdi ⁊ eo posterior. Et doctor reprobauit oppo^m maioris p̄mi argumēti arguendo cōtra responsionē cuiusdā superius cōcedentis modū sciendi esse sciam cōem. nō tamē sp̄ālem. ⁊ iō nō videtur modo cōcedere illud .s. ꝙ modus sciendi est scia. ⁊ ideo dimittatur hec rn̄sio tanq̄ꝫ nec doctoris nec in se vera: tn̄ vt appet est iā ꝑ me satis ꝺclarata. ¶ Reuertēdo ergo ad lr̄aꝫ doctoris ꝓpriā ipsemet rn̄det imediate ad ꝓbōneꝫ mioris ipsi⁹ p̄mi argumēti. ⁊ dat duas rn̄siones ad illā q̄ ē ista. Absurdū ē simul q̄rere sciaꝫ ⁊ modū sciendi. Et ꝯmētator exponit modū sciēdi .i. logicā: ita ꝙ s̄m cōmētatoreꝫ logica nō ē scia. sed modus sciēdi. qꝛ mod⁹ sciēdi nō ē scia: vt iā satis dcm̄ ē. ¶ Scotus aūt volens defendere logicā esse sciam exponit illud dcm̄ Cōmentatoris dupl̄r: vt pꝫ. Sed tn̄ an̄q̄ꝫ veniam⁹ ad expōnes ⁊ rn̄siōes Scoti videamus cur ph̄s ꝓtulit illud dcm̄ in scdo meta. prope finē. ibi enī ponit qnqꝫ mōs holaꝫ ingrētium v̄itatē: siue qnqꝫ diuersos modos: quos hoīes obs̄uāt i acq̄sitiōe veritatis: q̄s hic recitare nō oꝫ. ⁊ tādē ph̄s dat vnū modū ⁊ regulā magis ꝯuenientē: quē vel quā magis expedit vnicuiqꝫ obseruare in acq̄sitōe veritatis. ⁊ vult ꝙ oꝫ h̄re p̄us modū sciēdi q̄ꝫ sciam. qꝛ nō deuenit̄ in sciam nisi ꝑ modū sciendi. Et s̄m Cōmētatorē itelligit ꝑ modū sciēdi logicā. ⁊ hec ē cā. qꝛ cū dcm̄ ē superi⁹ logica accipit̄ dupl̄r .s. vt docēs ⁊ vtēs. Docens aūt inq̄ꝫtū dat ⁊ docet modū diffiniēdi diuidēdi. arguendi ⁊ hꝫ. vtens aūt inq̄ꝫtum hꝫ adinuentis .s. arguendi ⁊ diffiniendi ⁊c̄. vtuntur alie scie ad iueniendūꝫ ⁊ ad cōcludendū veritatē aliquā per p̄n^a infallibilia ⁊ necessaria ⁊ artificialiter. ⁊ ideo considerans Cōmentator ꝙ oēs scie vtunt̄ logica pro eo ꝙ vt dixi tradit eis modū diffiniendi diuidendi arguendi ⁊c̄. per quē modū ꝓcedūt ad iq̄sitōeꝫ veritatis: ⁊ sine quo nō possent iuenire ip̄m. exposuit ꝑ modum logicā. ⁊ stat sn̄ia in hoc: ꝙ cū sit necessarium habere p̄us modū sciēdi .i. logicā sine qua alie scie nō possūt artificialiter haberi: q̄ꝫ h̄re alias scias: ⁊ nō sit pōe siml̄ ⁊ semel habere viam ⁊ terminū ad quē siue mediuꝫ ⁊ finē. qꝛ p̄us opꝫ hēre mediū ad finē q̄ꝫ ip̄m finē. Et s̄m ph̄m ⁊ Cōmentatorē logica est mediū ⁊ via ad oēm sciam: sine qua nulla scia pōt bene haberi. ideo vult ph̄s ꝙ absurdū sit simul q̄rere modū sciēdi ⁊ sciam .i. logicā ⁊ alias scias. Ex aucte sic exposita videt̄ seq ꝙ cū logica dicat̄ modus sciēdi: ⁊ ita distinguatur cōtra oēs scias. qꝛ modus sciēdi nō ē scia per cōsequēs logica nullo mō sit scia. sed vt dixi. Scot⁹ dat duas rn̄siones ad expositionē illā Cōmētatoris vt possit defendere opionēꝫ suā ꝯ Egidiū ⁊ alios ꝙ logica sit scia. ¶ Prima rn̄sio dic̄ ꝙ ista expō .s. Cōmētatoris pōt itelligi mal̄r .i. qꝛ vt iam satis diximus logica docet modum vel modos sciēdi: vel argumētū ⁊ sp̄ēs eius ac oīa genera sylloꝝ: ꝑ que solūmō habetur scia. Iō logica ꝓpter hꝫ ꝑtes itegrales ei⁹ ac p̄ncipales dr̄ modus sciēdi. qd̄ enī dr̄ de parte per se dr̄ de toto per accn̄s ⁊ a posteriori. ¶ Deide dat scdaꝫ rn̄sionē que est multū difficilis ad itelligēdū. Tn̄ vt itelligat̄ ē p̄mo notādū ꝙ per copulatōeꝫ itelligit doctor copulā verbalem: que est iter subm̄ ⁊ predicatū: sed itelligit per copulationē hanc cōiunctionē copulatiuā .et. ¶ Scdo est notādum ꝙ maior vis huius respōsiōis stat in hoc .s. ꝙ de nā ⁊ rōne oīs talis copulatōis est ꝙ semꝑ vult poni iter aliquo mō diuersa vel distīcta. ⁊ ideo hac de cā nō ponit̄ nota copulatiōis iter ꝑtes diffōnis vt aliq volūt. vt dicēdo hō est aial ⁊ rōnale. qꝛ sil̄ ⁊ semel ac cōiunctim ꝯstituūt hoīem ⁊ nō per copulatōeꝫ. Naꝫ ph̄s .6. top. icrepat diffōnes datas ꝑ copulatōeꝫ. ¶ Tertio ē notādū ꝙ cū iā superi⁹ sit expositū ꝙ logica est tam scia q̄ꝫ modus sciendi. ⁊ hoc in p̄dicatiōe mal̄i vel fundamētali ⁊ nō formali. tūc si expō Cōmētatoris debeat admitti exponētis ꝑ moduꝫ sciēdi logicā: ⁊ ēt ꝙ veꝝ sit ꝙ logica sit scia. nō tn̄ modus sciēdi. tūc opꝫ dicere ꝙ qn̄ ph̄s dic̄ absurdū est ⁊c̄. illa copulatio vel copula .s. ly. ⁊. dꝫ cadere iter q̄rere sciaꝫ ⁊ q̄rere modū sciendi. ⁊ itelligo sic ponēdo exemplū. si plato sit necessario albus ⁊ eēt longus. cōstat ꝙ tūc nec albedo nec lōgitudo pōt separari ab illo. Tūc ponam⁹ ꝙ aliqs q̄rat platonē: tūc manifestū ē ꝙ ēt q̄rit albedinē ⁊ lōgitudinē simul ⁊ semel eadē inq̄sitōe ⁊ nō alia ⁊ alia: ⁊ per ꝯn̄s nō alia iq̄sitōe q̄rit albedinē ⁊ alia lōgitudinē eius. tn̄ per casuꝫ ipossibile est illas formas separari abinuicem. Sic ad ꝓpositū cum tā scia q̄ꝫ modus sciendi ꝯueniāt necessario ipsi logice tanq̄ꝫ vni fundamēto vel substrato aut subo: ipoīe est ꝙ aliqs possit q̄rere sciam: qm ēt simul ⁊ semel eadē inq̄sitōe ⁊ eodē numero querat etiā modū sciendi: cum vt dixeriꝫ vtrūqꝫ repiat̄ in ipsa logica. queritur. ideo absurduꝫ est facere duo querere. vel duas q̄ōnes. vbi vna sola sufficit. imo vbi nō pōt eē nisi vnica sola qd̄ vel inq̄sitio. vt iam diximus. ⁊ sic absurdū est simul querere sciaꝫ ⁊ modū sciendi: cū vnico ⁊ eodē q̄rere querat̄ vtrūqꝫ ⁊ nō duob⁹. sicut q querit hoieꝫ: q̄rit simul ⁊ risibilitatē: ⁊ tn̄ li. ⁊. pōt hn̄ cadere inter sciam ⁊ modum sciendi: vt sumitur formaliter. qꝛ vt supra dicimus formalitas vni⁹ nō est formalitas alteri⁹. qꝛ dcm̄ est ꝙ modus ē posterior q̄ꝫ scia posterioritate perfectiōis. lꝫ sit p̄or cōiter p̄oritate originis. qꝛ nunq̄ꝫ peruenitur ad sciaꝫ nisi p̄us habeatur modus sciendi: vt ipsemet ph̄s itendit per illā p̄dictam auctoritatē. scdo meta. ⁊ ideo vult ꝙ absurdū est sil̄ querere logicā q̄ ē modus sciendi aliaꝝ sciaꝝ: eo ꝙ docet artē diffiniēdi diuidēdi ⁊ arguēdi: ⁊ querere alias scias: cū sit necessariū ph̄m h̄re logicā anteq̄ꝫ alie scie habeantur. ⁊ sic cum logica sit tam scia q̄ꝫ modus sciendi. sub alia ⁊ alia rōne. qꝛ logica vt docens est scia. ⁊ logica vt vtens est modus sciēdi. ⁊ sic nō ē icōueniēs nec absurdū q̄rere sil̄ sciam ⁊ modū sciendi. ⁊ ideo. li. ⁊. nō pōt cadere inter sciam ⁊ modum sciendi. quia nō est absurdum querere vtrūqꝫ simul. imo querimus vtrūqꝫ simul: eo ꝙ logica est vtrūqꝫ vt diximus. Et ideo querens logicam querit simul vtrunqꝫ. et

ideo hoc querere est illud querere ꝑpter concomitantiam .i. querere vel questio scientie est querere vel questio modi sciendi: eo ꝙ semper modus sciēdi concomitatur scientias in eodem subto vel forma .s. logicam. vnū tamē non est reliquum .s. scientia non est modus sciendi loquēdo formaliter ⁊ quiditatiue: sȝ ambo coniungantur simul necessario: vt in vno tertio .i. in logica. Et sic patet itentio doctoris in hac responsione. ⁊ per ꝯsequēs in tota hac pma qōne. excepto ꝙ scdm argumentū ad oppositum: ⁊ pro veritate questionis exponetur inferius .q. 13. ⁊ etiam que predicatio in abstracto sit in primo modo: ⁊ si hoc sit semper verum vel non ⁊c.

¶ Sequitur secunda questio.

Circa secundam qōneȝ qua queritur: an logica sit scientia cōmunis: q̄ est questio breuissima. Primo nota quomō bene continuatur ad precedenteȝ. Nā prius oportet cognoscere: an idem habitus sit scia inteq̄ȝ cognoscatur. vtrum sit habitus proprius vel cōmunis. q2 ista se habent per additionē ⁊ cōtractionem ad habitum vel scientiaȝ. quia aliqua scientia est cōmunis. vt metaphysica ⁊ logica: ⁊ aliqua est propria: vt philosophia ⁊ scientie mechanice ⁊ huiusmodi. ⁊ ideo merito probauit doctor per prius ꝙ logica est scientia antequā querat vtrum sit scientia cōmunis. ⁊ sic patet ordo ⁊ continuatio. ¶ Ad questionem est breuiter dicendum: vt dicit doctor. ꝙ logica est scientia cōmunis: ⁊ hoc ratiōe sui subiecti ⁊ reducibilium ad subiectum eius: de quibus tractabitur in sequenti questione: ⁊ ista cōmunitas non est per modum predicationis sed applicatiōis. Syllogismus enī non predicatur de subiecto alicuius scientie. vt patet. q2 ens nō est syllogismus: ⁊ sic de alijs. doctor tamē addit ibi nisi forte per accidens. que additio facit difficultatē multis. Sed intelligatur sic. Dixi enim nunc ꝙ syllogismus nō predicatur de subiecto alicuius scientie alterius a logica .s. syllogismus in se ⁊ formaliter: tamen per accidens potest: scilȝ per aliud vel per alia: itelligendo ly per accidens. pro vt sumiẗ pro eo qđ est per aliud. Istud aliud vel ista alia sunt materialia syllogismi vel reducibilia ad ipsum. cuiusmodi sunt omnia que pertinent ad logicam: inter que sunt termini. et incomplexa: ⁊ subiectū ⁊ predicatum: vniuersale ⁊ singulare: superius ⁊ inferius: cōmune ⁊ proprium: et multa talia: quorum multa possunt dici de subiecto cuiuscūq3 scientie per predicationem. Exemplū de subiecto metaphysice: de quo predicantur iste itentiones secūde: scilȝ: subiectum: cōmune: superius ⁊ huiusmodi. Nam ens ē subiectuȝ: ens est vniuersale vt cōmuniter dicitur: ens est cōmune superius transcendens pmum prius cōmunicabile contrahibile: ⁊ huiusmodi: que omnia sunt intentiones secunde ⁊ reducūtur ad syllogismum: sicut omnia tractata in aliqua scientia reducuntur aliquo modo ad subiectum pmum illius sciētie: ⁊ ita pōt dici ꝙ syllogismus predicatur per accidēs de subiectis aliarum scientiarum: quia scilȝ non i propria forma: sed suis reducibilibus ⁊ ad ipm pertinentibus: ⁊ ita per aliud vel per alia. Deinde infert doctor in fine. si subiectū eius sit applicabile omnibus secundo modo est cōmunis. idest si pro quia. nam subiectum logice. scilȝ syllogismus est applicabilis omni scientie. eo ꝙ omnis scientia vtitur ⁊ indiget syllogismo pro inqsitione veritatis: ⁊ etiā indiget alijs reducibilibus ad ipsum. Ideo secundo modo logica est cōmunis: scilȝ cōmunitate applicationis: non tamē pmo modo: scilȝ cōmunitate predicationis nisi solūȝ per accidens: vt iam est declaratum.

¶ Sequitur questio tertia.

Circa tertiā qōneȝ in qua queritur de subto logice. est pmo notādū ꝙ ista cōtinuaẗ ⁊ ordinaẗ ad precedētes sic. Nā pmo habito ꝙ logica sit scia. ⁊ scdo q̄lis sit scia: q2 scia cōis: merito tertio queriẗ de eius subo: eo ꝙ nisi ꝑsupponatur qd et qualis sit scia: frustra quereręẗ de eius subto. pȝ igiẗ cōtinuatio. Pro pmo argumēto huius qōnis ⁊ alijs dicendis īfra. Est notandū pmo ꝙ aliud est loq de syllogismo in cōi. ⁊ aliud de syllogismo in particulari: sicut aliud est loq de syllogismo per quē queritur scia. ⁊ aliud est loq de syllo de quo q̄ritur scia. ideo qñ q̄riẗ. vtȝ syllus sit subm logice: ly syllogismus sumitur pro syllo i cōi ad oēs syllogismos. ⁊ supponit ibi simplr ⁊ nō personalr. q2 ꝓ suo significato pmario ⁊ nō pro aliquo suo iferiori: sicut semꝑ supponit subm cuiuscūq3 scientie quādo petitur: an sit subm talis scie. Iste aūt syllogismus in cōi abstrahit ab oi syllogismo particulari. ¶ Et ideo cum nō sit in certa figura. nec in certo modo alicuius figure nō pōt proferri in sua forma .i. cum duabus certis premissis ⁊ vna cōclusione: sed est idifferens ad oēm figurā ⁊ ad oēm modū nullibi formari valens: sicut nec corpus mobile qđ ponitur a multis subiectum phie naturalis: determinat sibi certum locum aut tempus: imo nusquā est nec in aliquo tēpore. ⁊ hoc dico. vt consideratur per se in suo eē qditatiuo: licet per accidēs: ⁊ in suis iferioribus aut suppositis habeat esse. Sed de hoc modo loquēdi tangetur iferius. qōne .8. in vna distictione. que est. ꝙ .s. significatuȝ termini cōis significantis verā nām pōt sumi tripliciter ⁊c. Sic ad propositū licet syllogismus quo ad eius inferiora ⁊ partes subiectiuas in illis possit formari in figura ⁊ modo determinato ⁊ proferri ore i premissis duabus certis ⁊ determinatis ⁊ vna cōclusiōe: tū syllogismus in cōmuni abstrahit ab omnibus his spālibus. ⁊ tū fit in figura in cōmuni ⁊ modo cōsimili. nō tū noiabilibus nec assignabilibus. ⁊ sicut syllus in cōmuni abstrahit a syllogismis spālibus. sic ⁊ figura ac modus eius abstrahūt ab omni figura ⁊ mō spāli vt sit correspōdentia iter syllogismū in cōmuni ⁊ figurā ac modum eius. His igitur terminis logicalibus sic metaphysice ⁊ abstracte ⁊ vere consideratis. puta syllo in cōmuni. ⁊ figura eius ac modo in cōi ⁊ in esse quiditatiuo: est vlterius cōsiderandū: q̄re q̄ritur scia de syllogismo in cōi: ⁊ quō habeẗ: ⁊ ꝑ queȝ syllm particularē. Ubi est sciēdū ꝙ ois qđ querēs: an de aliq̊ sit scia. nō queriẗ aliqđ vel aliud a si habeat aliquā passioneȝ vel passiones demōstrabilē vel demōstrabiles de ipso per mediū .i. ꝑ diffōnē eius vel per qditatē eius: q̄lis demr̄atio nō pōt fieri nisi in aliquo syllo particulari. Tūc ergo cū hic queratur scia de syllo in cōi supponitur ꝙ sylls in cōi hēat diffōnē ⁊ passionē vel passiones demonstrabiles de ipso ꝑ illā. ⁊ sic tūc oȝ ꝙ demr̄atio fiat ꝑ aliqueȝ syllm: sicut ⁊ ois scia hūanitus acqsita fit ꝑ syllm. qđ signāter dico ꝓꝑ sciaȝ isusam que hētur sine syllo ⁊ discursu aīo: vt patuit i Salomone. ⁊ ita itelligit doctor i hoc loco. Tūc ꝯsidera ꝙ itricatio in hoc pmo argumēto ⁊ i eius rñsione ꝯsurgit ꝑpter similitudinem termioȝ iter syllm de quo queritur scia: ⁊ iter syllm per quē habeẗ scia: q2 nō videnẗ eē distincti: sed oino idē: sed vt dixi superius distiguunẗ multū. q2 sylls de quo q̄ritur scia est syllus i cōmuni ⁊ in eē abstracto ⁊ metaphysico ⁊ prius: ⁊ hȝ multas passiōes ⁊ diffōnē: vt ostendiẗ i pma qōne: que sibi conueniūt per se. ⁊ pmo adequate: ⁊ oibus syllogismis īferioribus per se: nō tamen pmo nec adequate. Syllogismus autē particularis ꝑ quē tanq̄ȝ per istrumentū habeẗ scia ē vna pars subiectiua eiusdē partis subiectiue syllogismi in cōi: q2 est vnū idiuiduū ⁊ singulare demōstratiōis in cōi: que imediate est pars quedā subiectiua syllogismi in cōi. ⁊ ita ille sylls particularis est mediate pars

subiectiua in cōi. Nam syllʾs in cōi diuidit̄ imediate in syl
logismum demonstratiuū ꝛ syllogismū dyalecticū siue to
picū aut ꝓbabilē tanq̄ȝ in suas partes subiuas: ꝛ in genera
subalterna habētia sub se multas spēs ꝛ idiuidua: qđ satis
manifestū est de syllo demōstratiuo:q ad minus vr̄ habe
re octo spēs: vt alis declaraui in quodaȝ opusculo meo su
pra libros posterioꝝ. ꝛ noīant̄ sic. Demōstratio ꝓpter qđ.
demōstratio qꝛ. demōstratio vlis. demōstratio ꝑticularis.
demōstratio affirmatiua. ꝛ demōstratio negatiua. demon
stratio ostēsiua. ꝛ demōstratio ducēs ad impoſe. Ad quas
octo reducunt̄ omnes demōstratiōes mundi: ꝛ ēt alique
istarū reducunt̄ ad alias. sed de hoc satis ꝑ nūc. Tunc ad
ꝓpositū dico ꝙ syllogism⁹ per quē habet̄ scia est syllogis
mus ꝛ demōstratio particularis. ꝛ ita vna pars subiua syl
logismi demōstratiui est vnū singulare eius. imo est singu
lare ꝛ pars subiectiua singularis partis subiue syllogismi
in cōi. puta syllogismi demōstratiui a ṗori. ꝛ ꝓpter quid. ꝛ
ideo addit bis ad syllogismū in cōi. qꝛ ṗmo addit demon
strationem. s. qꝛ est syllogismus demonstratiuus. Nam ali
ter non haberet̄ scia per eū. vt pȝ. sed fides vel credulitas:
aut ꝓbabilitas: aut aliquid hꝫ iperfectū. Syllogism⁹ autē
in cōmuni abstrahit ab omni demōstratiōe. ꝛ ēt ꝓbabilita
te sicut superi⁹ abstrahit a suis iferiorib⁹ ꝛ eoꝝ passionib⁹.
Secūdo addit ad syllogismū in cōmuni singularitatē vel
hecheitatē. qꝛ est syllogismus singularis. vt patebit. Et ꝑ
ter hoc dico: ꝙ etiam tertio addit. qꝛ iste syllogismus parti
cularis formaliter in certo mō ꝛ certa figura. ꝛ pōt cōcipi
mēte. ꝛ ꝓferri ore in duab⁹ ṗmissis signatis ꝛ singularib⁹:
ꝛ vna ēt singulari ꝛ certa ꝯclusione. Nō sic aūt syllogism⁹
in cōmuni: vt iam supra patuit. Et sic pȝ dr̄ia triplex inter
syllogismū in cōi de quo querit̄ scia: ꝛ iter syllogismū par
ticularē per quē habet̄ scia de syllogismo ī cōi. ¶ Sȝ pre
ter hoc illud ṗmū argumentū ꝑcēdit vnā aliam difficulta
tem: puta cū syllogism⁹ ille particularis per quem habetur
scia contineatur sub syllogismo in cōi vt diximus. Et qcqđ
scitur de cōmuni ꝛ superiori: scitur ēt de quolibet eius ꝑti
culari ꝛ īferiori. vt pȝ in oībus. nā qđ scitur de homīe. s. ꝙ ē
risibilis. hoc etiam scitur vel pōt sciri de isto hoīe: lȝ diuer
simode. qꝛ de homine in cōi per se ṗmo. de isto aūt per se ꝛ
non ṗmo. ꝑ eo qꝛ omnis passio superioris est passio iferio
ris: vt supradictū est. ꝛ sic cōstat ꝙ si pōt haberi scia de syl
logismo in cōi: pōt ēt hēri de illo syllʾo particulari. ꝛ hoc ꝑ
syllogismū in cōi. Et tūc si sic cū oīs scia sit per syllogismuȝ
ꝛ nō possit cognosci per seipm: qꝛ tunc idē nūero esset notū
ꝛ ignotū: eo ꝙ illud qđ debet cognosci est ignotū. ꝛ illud ꝑ
qđ debet cognosci est notū. qꝛ per ignotuȝ nihil cognoscit̄.
sequtur ꝙ scia de syllʾo ꝑticulari nō habet̄ nisi per aliquem
aliū syllogismū ꝑticularē. ꝛ sic cuȝ ille alius syllogism⁹ ꝑti
cularis cōtineatur etiā sub syllogismo in cōi: sicut ei⁹ pars
subiua ꝛ vnū singulare ipsi⁹. etiā de ipso pōt haberi scia: ita
bene sicut de ꝑcedēte syllogismo particulari. ꝛ hoc nō pōt
esse per seipm: vt dcm̄ est de alio. ḡ per aliū. ꝛ tūc queratur
de illo sicut de alijs. ꝛ ita ibit̄ in īfinitū. qđ est icōueniēs. et
per cōsequēs cōcludit̄ ꝙ de syllʾo in cōi nō pōt eē scia. ꝛ vl
timate tūc seqtur ꝙ syllogism⁹ nō pōt esse subm logice. Et
sic pȝ īcertatio itenta ꝛ itentio icertata h⁹ ṗmi argumenti
qđ multis facit difficultatē. ¶ Tertiū argumentū pōt sic
formari. Illud qđ non pōt esse obm potentie non pōt esse
subm habitus recepti in tali potentia. sed syllogism⁹ in cō
muni est talis ꝙ non potest esse obm potentie intellectiue.
ergo non potest esse obiectuȝ habitus itellectualis. scilȝ lo
gice. qui est aptus recipi in itellectu. consequentia pȝ cum
maiori. qꝛ idem est obiectum potentie ꝛ subiectum habit⁹
apti recipi in tali potentia. minor ꝓbatur per Aristo. in de
sensu ꝛ sensato. nihil est in itellectu quin illud primo fuerit
sub sensu. Syllʾs aūt cū nō sit ens sensibile. qꝛ a nullo sensu
percipi pōt. ꝛ per ꝯñs non est itelligibile nec obm itellect⁹.
tunc vltra. illud qđ nō pōt esse obm potētie. s. itellectus nō
pōt esse subm scie. s. logice que est habitus itellect⁹. sȝ syllʾs
est hꝫ. ergo nō pōt esse subm logice que est habit⁹ itellect⁹.
ꝛ ꝑ ꝯñs de syllʾo nō est scia. Doctor ꝯñter recitat sex opio
nes de subo logice ipugnās qnqȝ ṗmas. que faciles sūt ad
itelligēdū. ꝛ ēt in ipugnādo eas clarificabant̄. Deide ad vi
dendū que opio sit vera doctor ponit tres ꝑcipuas. i. ṗnci
paliores cōditōēs regsitas ad h̄ ꝙ aliqđ sit subm alicuius
scie. ꝛ bene dic̄ ꝑcipuas ꝛ nō ꝑcisas. qꝛ sūt mlte alie ꝯditōēs
regsite. vt pȝ per Bonetū ṗ meta. sue. ꝛ ṗ topice sue. tracta
tu scđo. ꝛ ponit. 14. vȝ. septē negatiuas: quas nō oȝ hic reci
tare. ꝛ illaꝝ ponit Scot⁹ i hoc loco tres ꝑcipuas ꝛ ṗncipa
liores: que satis patēt. Deide reprobat tres ṗmas opiones
simlr̄: eo ꝙ quelibȝ eaꝝ ponit aliqđ nimis gnāle: aut nimis
cōmune ꝓ subiecto. vt pȝ ibi. Et tūc ꝓbat ꝙ ille tres opio
nes nō differūt iter se tā ī reprobatōē tertie opionis quam
vltra in coicidere cū alijs distiguit de ente rōnis. s. vel con
siderato a rōne vel causato a rōne. i. ab itellectu. Ubi nota
ꝙ doctor nō itelligit ibi de actuali cōsideratōē qñ dicit ꝙ
nihil est subm alicui⁹ scie nisi consideratū a rōne. vt verba
sua videntur sonare. qꝛ tunc si oēs hoīes simul dormirent
sicut forsan aliqñ accidit media nocte. Metaphysica non
eēt scia nec aliq̄ alia. eo ꝙ tūc subiecta eaꝝ nō eēnt actua
liter cōsiderata vel itellecta: sed itelligit ab aptitudinali cō
sideratione ꝛ fundamentalr̄ ꝛ in potentia propinqua atqȝ
accītali. s. ꝙ sicut subiecta sciaꝝ sunt in ꝓxima dispōne vt
faciliter itelligantur ꝛ considerent̄. ꝛ hoc sufficit. ¶ Nota
tamen pro quarta opinione ꝛ eius impugnatōē ꝙ dictum
Philosophi q̄rto Metaphysice. ibidē recitatum. s. ꝙ circa
idē laborāt Metaphysicus. Dyalecticus. ꝛ Sophysta. est
itelligendū sic. s. qꝛ isti sūt tres artifices gnāles: ꝛ versantur
consideratōēs ꝛ speculatiōēs eoꝝ circa oē ens. ita ꝙ si litu
do attenditur quo ad obiecta cōsiderata. tamē est magna
dissimilitudo circa modū cōsiderādi talia obiecta. qꝛ Me
taphysicus considerat oīa entia absolute ꝛ demonstratiue
atqȝ per ṗma ṗncipia ꝛ ifallibilia procedit circa ipsa: eo ꝙ
ad ipsum ꝑtinet cōsiderare omniū entium qditates: vt dr̄
ṗmo metaphy. saltem in generali ꝛ in cōi. Dyalecticus aūt
procedit ꝛ versatur circa oīa entia per media topica ꝛ ꝓba
bilia solū q̄ nō habēt generare sciam ꝛ certitudinē: sed opi
nionē ꝛ ꝓbabilitatē: vt dcm̄ est supra. qōne ṗma. Sophy
sta aūt laborat circa oē ens ꝑ media apparentia ꝛ similitu
dinaria. nō tamē vera nec existentia: sed deceptoria: nec in
tendit sciam iducere aut opionē. sed fraudē ꝛ suaȝ propriā
apparentiā. vt. s. solū possit mediātib⁹ deceptōib⁹ apparere
sapiens ex victoria sui responsalis. ꝛ nō curat existere sapi
ens ex victoria sui. pōt enim ea villare ꝛ paralogizare in oī
mā mūdi. ꝛ sic apparet quō illi tres ꝯueniūt ī cōsideratie:
sed differūt in modis considerādi. Infra autē dict⁹ doctor
ponit propriā opionē. s. ꝙ syllogism⁹ est subm logice. ꝛ assi
gnat tres cōditōēs ꝑcipuas eidē. ꝛ ī scđa ꝯditōē subi dic̄ ꝙ
syllʾo assignant̄ multe passiones in ṗmo ṗoꝝ a phō. s. vt ha
bere modū ꝛ figuraȝ de illis de inesse. idest de ꝓpositiōib⁹
de iesse. ꝛ mō. i. in propōnib⁹ modalibus. vt hr̄e tres termi
nos. ī illo capitulo. Quoniā ergo in his ṗmissis. vult dicere
doctor ꝙ phs i ṗdicto caplʾo assignat multas passiōēs ipsi
syllʾo ī cōi. puta hr̄e tres terminos. ꝛ ex nec̄itate accidere cō
clusionē. i. cōclusioneȝ necessario seq ex ṗmissis ꝛc̄. ꝛ h̄ siue
syllʾs fiat in ꝓpōnib⁹ de iesse: siue in modalib⁹: siue ī mixtis
cōbinatiōib⁹. ita ꝙ hic colligant̄ tres passiōēs ꝯuenientes
oī syllʾo ī quibuscunqȝ ꝓpositōib⁹ formetur: que sunt iste. s.
constare ex tribus terminis: ꝛ esse in modo: ꝛ in figura: ꝛ
ꝙ consequens necessario sequitur ex premissis: quas tres

tetigi superi⁹.qõne pma. ¶ Propter quedã dicta in tertia
conditione syllogismi est notãdũ q̄ sylls q̃cũq3 ꝯtinet duo
.s.mãm ⁊ formã. Mã aũt syllogismi ẽ duplex ac subalter⸗
natim accepta.s.mã pma que vocat̃ mã remota.⁊ mã scḋa
vel vltima que vocat̃ mã ꝓxima. Mã pma sylli est illa ex
qua cõponit̃ sylls pmo.⁊ in q̃ vltio resoluit̃:cuiusmodi sut
termini icõplexi. Mã aũt ꝓpia est ex q̃ ꝓprie cõponit̃ vlti
mate.⁊ in qua imediate resoluit̃ sylls:cuiusmodi sunt ꝓpo
sitiões ⁊ oñones. forma syllogismi est q̄ habeat tres termi
nos:⁊ tres ꝓpõnes in figura ⁊ in mõ ⁊c̃. mõ aũt Scot⁹ log⸗
tur de vtraq3 mã qñ dicit q̄ de ptib⁹ ei⁹.s.icõplexo ⁊ enun
ciatiõe determinat̃ in logica.s.in veteri logica.s. in libro p̄⸗
dicamentoꝝ ⁊ perhyermeniaꝝ.qui libri dicunt̃ logica ve
tus:nõ q2 sint antiqores duratiõe alijs libris logice: sed q2
sunt de partib⁹ itegralib⁹ syllogismi: ⁊ de materia ei⁹ pma
⁊ vltima.q2 liber pdicamẽtoꝝ est de icõplexis. ⁊ liber per⸗
hyermenias est de enũciatione. Incomplexa aũt sunt par⸗
tes itegrales remote.⁊ enunciatiões sunt partes itegrales
propinque ⁊ vltime. Nunc aũt pars dicitur pꝛior toto pꝛioꝛita
te generationis ⁊ iperfectionis.⁊ ideo hec de causa dr̃ vete⸗
rioꝛ logica:at noua:que.s.continet libros pꝛioꝝ ⁊ posterio
rum:⁊ topicoꝝ:⁊ elenchoꝝ:tractat de toto.s. de ipso syllo
in se:⁊ in suis partib⁹ subiectiuis ⁊ reducibilib⁹ ad illas:cu⸗
iusmodi sũt. Entimema:iductio ⁊ exẽplũ:eo q̄ sũt argumẽ
ta iperfecta:⁊ pñt fieri argumenta bona ⁊ pfecti sylli. ẽt de
syllo falsigrapho ⁊ sophystico tractatur in libro elẽchoꝝ
tanq̃ de obligatãte ⁊ puatiõe veri sylli:vt cuitet̃ ⁊ abyciat̃:
⁊ sic reducit̃ ad syllm bonũ ⁊ verũ:sicut obliquũ ⁊ falsũ re
ducit̃ ad rectũ ⁊ verũ. Rectũ eni est iudex sui ⁊ obliq̃ scḋz
phm pmo de aia.nullus eni cognoscit cecitatẽ nisi q cogno
scit visum q puat̃ per eã:⁊ ẽt puatio mensurat̃ per habitũ
scḋm phm.scḋo de aia.ergo ⁊c̃. ¶ Pro rñsiõe. Ad pmũ ar
gumentũ qḋ est satis difficile notent̃ pmo illa q̃ dicta sunt
in expositiõe illius pmi argumẽti. Deide est ꝯsiderandũ
qualiter habet̃ scia de syllogismo i cõi.⁊ q̃liter d syllo i ptr⸗
culari. vñ dico q̄ de syllis i cõi habet̃ scia nõ p seipm sed p
syllm in pticulari.puta p vnã demõstratõez pticularẽ quã
formaui in pma ꝯclone q̃ ẽ hec. Ois oño in qua qbusdã po
sitis ⁊c̃.sed ois sylls ẽ hõ.q̃ ⁊c̃. vide ibi. In ea eni demõstra
tione siue p ipam demõstratõez concludit̃ passio sylli i cõi
de ipso:⁊ per ꝯñs sic habet̃ scia de ipso.q2 non aliã q̃rimus
sciaz de ipso. Et sic p3 quõ habetur scia de syllo in cõi:⁊ per
quẽ syllogismũ. ¶ Sz restat maioꝛ difficultas quõ hẽtur
scia de isto syllogismo ⁊ de demõstratiõe particulari p quã
habetur scia de syllogismo in cõmuni vt nõ detur ꝓcessus
in ifinitũ:qui fingebat̃ in argumẽto. Si eni volum⁹ dicere
qḋ per seipm habetur scia de seipso:tũc videt̃ seq̄ aliud icõ
ueniens.s.q̄ idem erit notus seipso vt arguebat̃ in argumẽ
to pmo.⁊ ẽt multa alia icõueniẽtia viderẽtur seq̄ que per⸗
transeo. ¶ Respondet doctoꝛ q̄ iste syllogismus particu⸗
laris est aliquo modo notus antequã habeat̃ scia de ipse⸗
met.⁊ aliquo modo ignotus. Nam duplr̃ est notus ⁊ vno
modo ignot⁹.⁊ quo ad hoc sic per seipm notus vbi op3 vi⸗
dere qualr̃ ⁊ qualis scia habeatur de isto syllo particulari
scḋm istum modũ loquẽdi ⁊ qualis nõ. ¶ Ad que dico q̄ p̄⸗
notatis qbusdam necessarijs rñdebo ad qõnẽ. Quoꝝ pmũ
est q̄ aliqua scia põt haberi de isto syllo particulari p seip3
⁊ aliqua non.illa que põt haberi est scia cõis sibi ⁊ cuilibet
alij syllo particulari.⁊ hoc inq̃tũ in syllo est ⁊ sub rõne cõi
⁊ generali. Non aũt inquantũ talis sylls est ⁊ in particula⸗
ri.s.non iquantũ est demõstratio particularis. Nam reco⸗
lo me dixisse superius q̄ iste syllogismus particularis ad⸗
dit duo ad minus ad syllogismũ in cõi.s.demonstrationem
⁊ hecheitatẽ.⁊ ideo cum aliqua sint scibilia de isto syllogis
mo pticulari in spãli.⁊ non sub rõne syllogismi in cõmuni:

ideo nõ sufficiẽter cognoscitur quo ad passiões gnãles syl
logismi in cõi:que foꝛsan possũt demõstrari de isto syllogis
mo particulari.⁊ per seipm. ¶ Et ideo vt itelligant̃ que di
co nota q̄:vt superi⁹ dixi:iste syllogism⁹ particularis h3 in
se plures formalitates.q2 pmo h3 formalitatez syllogismi
inquantũ iste est vnus syllogism⁹. Scḋo h3 formalitatem
demõstratiõis inq̃tũ iste sylls pticularis ẽ vna demõstra⸗
tio. Tertio h3 cõditionẽ ⁊ rõnẽ singularis. imo h3 in se re⸗
cte singularitatẽ siue recte hecheitatẽ:l3 ipse nõ sit duplex
singulare:sed vnicũ:h3 eni in se vnã singularitatẽ respectu
sylli in cõi:q2 sibi supaddit vnã hecheitatẽ.puta q2 iste syl⸗
logismus dr̃ hic syllogism⁹ pticularis.h3 ẽt vnã aliã singu⸗
laritatẽ respectu demõstrationis in cõmuni que qdem de⸗
mõstratio in cõmuni est quedã pars subiectiua syllogismi
in cõmuni:vt sepe iam dcm̃ est superius. Nam iste syllogis
mus est hec demõstratio singularis ⁊ nõ demõstratio i cõi
saltem precise.l3 sit demõstratio in cõi in predicatione for⸗
mali ⁊ qditatiua.eo q̄ icludit ipm sicut iferius icludit suũ
superius.nõ tñ est ipm precise ⁊ adequate: sicut nõ illo mo
do.hõ est aial.⁊ tñ hõ est aial.iõ iste due singularitates re⸗
perte in syllogismo illo particulari per quez habet̃ scia de
syllogismo in cõi:habẽt se scḋm quedã oꝛdinẽ.q2 pꝛius ꝯuenit
ei singularitas:quã addit syllogismo in cõi.q̃3 singularitas
quã addit demonstrationi i cõi:sicut pꝛius ꝯuenit sibi q̄ sit
syllogismus q̃3 q̄ sit demõstratio.ideo sicut ꝯtrahibile ad
cõtrahibile sic ꝯtrahẽs ad ꝯtrahẽs:⁊ additio ad additõez:
hoc est sicut se h3 syllogism⁹ in cõi ad demõstrationẽ i cõi:
sic singularitas contrahẽs syllogismum in cõi. ⁊ addẽs ad
ipsum singularitatẽ contrahentẽ ad demonstrationẽ i cõ⸗
muni:⁊ addentẽ ad ipm.quare seqt̃ur q̄ erit oꝛdo necessa⸗
rio iter istas duas singularitates reptas in hoc syllogismo
singulari.⁊ tamẽ vt dixi nõ ꝓpter hoc iste syllogismus par
ticularis erit duo singularia. aut duo syllogismi particula⸗
res vel singulares:sed vnic⁹ nũero: sed qualiter possit hoc
itelligi requirit vtiq3 alia pꝛincipia metaphysicalia q̃ a iune⸗
nibus ⁊ minus itroductis:ꝓ quoꝝ vtilitate hoc edo cõmẽ⸗
tum:itelligi nõ posset:nõ tñ potui apertius declarare veri⸗
tatem.⁊ nã3 hui⁹ syllogismi pticularis:eo q̄ l3 in p̄sentiaꝝ
ab eis forsan nõ possit ad plenũ itelligi: in futuro tamẽ nõ
parum eis ꝓderit:cum per oꝛdinata fundamẽta ascende⸗
rint ad altioꝛa:⁊ ẽt multis ꝓuectioꝛibus vtilitatẽ grandez
nũc conferre poterit:in quoꝛum manus hoc nostrũ op⁹ for⸗
sitan icidet.omnibus eni ꝓdesse cupio. Et que dixi de isto
passu difficili ac subtili cõsimilr̃ itelligatur de omnibus ar
duis:que ex occasione expõnis littere aut textus dicenda
sunt:vel adiũgenda:vidisti ergo que ⁊ qualia in hoc singu⸗
lari syllogismo cõtẽta habeant̃. supple tam qditatiua quã
modalia.q2 due qditates ⁊ duo modi itrinseci. Due qdita⸗
tes sunt iste.s.qditas syllogismi in cõmuni:⁊ qditas demõ⸗
strationis in cõmuni.quaꝝ secũda icludit pmã:⁊ iõ nõ ꝓ⸗
prie ponũt in numerũ.⁊ per ꝯsequẽs nõ bene dicũtur due
nec ꝓpe vna qditas:sed de hoc ẽt alo. q2 est conceptus ⁊
difficultas metaphysicalis.tamẽ vsualiter possũt dici due
qditates:eo q̄ non sunt cõuertibiliter eedem qditates:cu3
secunda addat ad pmã. Nõ nego tamẽ quin earum ratiões
posset dici q̄ in hoc syllogismo pticulari sint ad min⁹ due
alie qditates:scil3 quiditas itentiõis secunde in cõmuni.⁊
quiditas entis transcendentis.quia iste syllogismus parti⸗
cularis est itentio secunda.⁊ hoc quiditatiue.est etiam ens
qditatiue.q2 pono ens esse vniuocum enti reali. ⁊ enti rõ⸗
nis scil3 cuilibet secunde itentioni:sicut etiam ponit Bo⸗
nettus in pmo sue meta.⁊ multum rõnabiliter. Sed scio q̄
mlti latrabũt ꝯ me in hoc dcõ q me nõ itelligũt. s3 vt dixi
hec sũt metaphysicalia.nec hic determinãda. Et iõ a min⁹
ꝓuectis dimittant̃.tñ de necessitate h̄ iserunt̃ ꝓp notitias

veritatis pro qua ↄtinue insudo. ¶ Preter aūt has quiditates sunt duo modi itrinseci in hoc syllo particulari.s. due hecheitates vt supra dictū est. imo nūc dico ꝙ sunt q̄tuor. q2 hic sills particularis est h̄ ens. hec scd̄a itētio. hic sills. ⁊ hec demr̄atio. q2 oē iferiꝰ addit aliqd ad suū supius. ⁊ iō si in vno singulari vel iferiori reperiantur multe singularitates. q̄s addit suis supiorибꝰ. nece ē ꝙ singularitates ille numerētur i illo singulari. ipo tn̄ singulari neq̄q̄ ↄnumerato. sigs tn̄ admiret̄ d tali mō ponēdi. s. multas singularitates. ⁊ vnicū singulare. ⁊ multas hecheitates ⁊ vnicū hoc. ꝓpter coīcidētiā videat ↄflatū Francisci. di. 26. q. 2. in rn̄sione ad q̄dā quartū argumētū. ⁊ bonetū in p̄mo physicoꝝ suoꝝ. c. 13. vbi loqtur d multis ēntēis. ⁊ sic mihi credere poterit: s3 vt dixi a minus ꝓuectis non pōt in p̄ncipio itelligi. debēt tn̄ talia subtilia oīno notari in hoc ope ne ↄtigat v̄itatē atq3 vtilitatē detrimētū pati. Reuertor ḡ nunc vn̄ icepi ꝙ aliq̄ scia pōt haberi de illo sillo p̄ticulari per quē habet̄ scia de sillo in cōmuni. ⁊ hoc p̄ seipm̄. ⁊ aliq̄ nō. imo scia duplex hēri pōt de illo p̄ seips tanq̄ p̄ istrumētū ⁊ mediū. s3 vtraque est gn̄ālis ⁊ cōis: licet vna sit generalior ⁊ cōior q̄ alia. p̄ma est notitia passiōis silli in cōi: q̄ ↄuenit huic sillo p̄ticulari. s3 illi in cōi p̄ se ⁊ p̄mo. huic aūt p̄ se: ⁊ nō p̄. q2 vt supiꝰ diximꝰ. ois passio supioris est passio iferioris. lic3 nō p̄. sicut risibile q̄d est passio hois est passio sortis. ⁊ iō pōt demr̄ari nō tm̄ de supiori. s3 ēt de iferiori. ⁊ ita cū hꝫ passiōes. s. hr̄e tres termios. ⁊ hꝫ demōstrētur per se. ⁊ p̄ de sillo in cōi p̄ istū sill3 p̄ticularē vt patuit: sequit̄ ꝙ demōstrat̄ de isto sillo p̄ticulari inquātū est sills s3 p̄ se nō p̄mo. q2 si demōstrat̄ de sillo in cōi. ⁊ per ↄn̄s ꝙ ois sills hꝫ tres termios. seq̄t̄ de nec̄itate ꝙ demr̄et̄ de isto sillo p̄ seips cū iste sillogismus sit sillogismus. ⁊ hoc vt dixi per seipm vt per istr̄m. ⁊ sic erit mediū hn̄di sciā3 de seipo. ⁊ sic vna scia cōis habet̄ d isto sillo p̄ seipm: q̄ rō dr̄ cōis. q2 nō habet̄ de ipo sub rōne ꝓpria. et per mediū ꝓpriū: q̄d addit ad suū superius. s3 sub rōne sui cōis ⁊ p̄ mediū eiꝰ inq̄ītū illō cōe cōtinet̄ q̄litatiue in isto. ⁊ cuicūq3 cōpetit aliq̄d superius in p̄mo mō: ei cōpetit eiꝰ passio in scd̄o modo. q2 ois passio insequtur suū subiectū quocūque erit siue cuicūq3 ↄueniat licet nō in eodē modo dicēdi p̄ se. q2 superius ↄuenit iferiori in p̄mo mō ⁊ eius passio in scd̄o mō. vtrūq3 tamen ↄuenit nec̄io iferiori. habet̄ etiā aliq̄ alia scia cois de isto sillo particulari p̄ seips. sed nō ita cōis sicut p̄cedens. Nam inq̄tū3 iste sills particularis nō est tm̄ iste sills. sed est etiā ista demōstratio. vt superiꝰ declaratum est. Seq̄tur ꝙ passiones demr̄ationis in cōi etiā sibi cōueniūt puta eē ex p̄mis veris necessarijs et hꝫ. et ista scia est cōis q2 per mediū cōe. nō tn̄ est ita cōmunis sicut p̄or. quia nec mediū. puta diffinitio demōstratiōis in cōi est ita cōis sicut diffinitio silli in cōi. eo ꝙ addat differentiā specificam sillogismo in cōmuni ⁊ eiꝰ diffinitioni. Dico tn̄ melius q̄ p̄us ꝙ s. licet ista scia cōmunis possit haberi de isto sillogismo particulari. non tn̄ proprie per seipm remanentē in p̄ori forma in q̄ fuit qn̄ demōstrabat̄ per eā passio sillogismi in cōi de ipo sillogismo in cōmuni quō formatus fuit in p̄ma q̄ōne: sed oporteret formare aliū hoc mō. Ois sillogismꝰ faciens scire est ex p̄mis veris necessarijs ⁊c̄. sed iste sillogismꝰ per quē habet̄ scia de sillogismo in cōi est sillogismꝰ faciēs scire. ergo ⁊c̄. Et tūc per istū nūc formatū qui est demōstratio p̄ticularis. ⁊ hec hr̄ scd̄a scia que est ↄmunis mediante medio cōi demōstratōis in cōi de isto sillogismo particulari p̄ quem hr̄ scia de sillogismo in cōi. ⁊ hoc inq̄tū3 ille sillogismus particularis nō est tm̄ sillogismus p̄ticularis: s3 demōstratio p̄ticularis: per quā demr̄at̄ passio de sillogismo i cōi. Et hoc vltimo modo dicēdo: quē reputo meliorē q̄ p̄ore3. videtur doctorē3 non bn̄ dixisse i hac rn̄sione ad p̄mū: vbi dixit ꝙ scia est de sillogismo per quē3 habetur scia de seipo vel per seipm. ⁊ ꝙ nec est alia scia de p̄ticulari sillo. q2 in facto non videtur ꝙ habeat̄ scia. formaliter de sillogismo particulari per seipm: licet forsan bene virtualiter. ⁊ ideo videtur ꝙ oportet facere alium sillm particularē3 sub isto. ⁊ ita arguere demōstrationes ⁊ sillogismos. nō tamen p̄ media plurima. q2 idē semper retinebit̄ mediū3. s. diffinitio sillogismi in cōmuni. sed augere demōstratiōes. ⁊ multiplicare syllos in latus procedendo. idest per sumptionē pluriu3 terminoꝝ sub medio nō retinēdo semp̄ eādē minorē. ⁊ h̄ sic. Ois oro in qua q̄busdam positis ⁊ ↄcessis ⁊c̄. hꝫ tres terminos vel hꝫ. s3 iste sillus particularis per quē habet̄ scia de syllogismo in cōi est oro in qua q̄busdā positis ⁊c̄. ergo iste sillogismus particularis hꝫ tres terminos vel hꝫ ⁊c̄. Tamē dicat ꝙ doctor itellexit dicta sua virtualr̄ ⁊ non formalr̄. q2 formaliter est falsum. vt ia3 patet. virtualiter tn̄ est veꝝ. q2 in virtute istius sillogismi particularis per quē habet̄ scia de sillogismo in cōmuni ↄtinet̄ iste alius sillogismus. s. particularis secūdo ⁊ vltimo formatus per quē habetur sciētia de isto syllogismo p̄ticulari p̄us formato per quē vt sepissime dictū est. habetur sciētia de sillogismo in cōmuni. Tūc vltra dico ꝙ etiā potest formari tertius sillogismꝰ. scilicet particularis per quē habetur sciētia de isto secūdo sillogismo particulari per quē habetur sciētia de primo sillogismo particulari mediāte quo sive per quē habebatur sciētia de sillogismo in cōmuni. ⁊ sic quartus per quē habebitur sciētia de tertio sillogismo. ⁊ ita in ifinitū. nec ē hoc icōueniēs q2 demr̄atiōes p̄nt augeri in ifinitū in latus ꝓcedendo. s. sumēdo plurima inferiora sub eodem superiori vel medio necessario siue illa iferiora sint species vel singularia. ⁊ retinēdo ↄtinue eandem maiorē in sua integritate vt iam patuit. ergo ⁊c̄ Et ita videt̄ iste modus dicēdi melior q̄ p̄cedēs in quo dicebat̄ ꝙ est duplex sciētia cōmunis d isto sillogismo particulari per quē habetur sciētia de sillogismo i cōi. ⁊ hoc per seips sicut per instr̄m ⁊ mediū. quia vt p3. non ē in toto veꝝ. licet sumatur ex dictis doctoꝝ. tamen exponant̄ vt dixi: ⁊ teneat̄ modus iste posterior. s. de augmentatiōe ⁊ multiplicatione demonstrationū in latus. Et ꝙ nunquam ide3 sillus particularis est mediū ad sciēdum formaliter aliqd de seipo. licet forsan virtualiter. ergo ⁊c̄. Tunc vltra dico. ꝙ si sills ille particularis per quē est scientia de syllogismo in cōmuni haberet aliquas passiones ꝓprias cōuenientes sibi rōne sue singularitatis duplicis. quā superaddit tā sillogismo in cōmuni q̄ demōstratiōi in cōmuni. vt dem̄ est. Tūc dico ꝙ iste passiōes nō possent sciri de isto per sill3 in cōmuni. nec per diffinitionē eius. nec etiā per demōstrationem in ↄmuni nec per ipsius diffinitionē. sed tm̄ per mediū ꝓpriū. puta per ꝓpriā diffinitionē si quā hn̄t. ⁊ ita per ↄn̄s esset alia scientia de isto sillogismo p̄ticulari que nō posset haberi nec per seipm vt per instrumētū ⁊ mediū seu viam. nec per sillogismū in ↄmuni. aut diffinitionem eius. ⁊ istud admitteret bene Bonetus. qui in p̄ metaphisice sue. c. 8. cōcedit sciētiā esse de singularibus. vel posse esse de singularibus per media ꝓpria aut rōnes ipoꝝ. sed pro nūc nō discutiā hanc mām̄. Uerū tamen dico ꝙ inquantum iste sillus particularis addit vnam differentiā essentialem sillo in cōmuni. inq̄tum. s. nō est tantū sills. sed etiam demonstratio quā differentiā habet a demonstratiōe in ↄmuni. sicut sor. habet rationabilitatē ab hoie in cōmuni in tm̄ dico ꝙ potest alia sciencia haberi de illo. ⁊ nullo modo per sillm in cōmuni. sed solā forsan per rationē demōstrationis in ↄmuni cui supponitur tanq̄ inferius. ⁊ ideo quo ad scientiā scd̄am diminute locutus est Scotus in hoc loco. quādo dixit: nec aliter est scientia de sillogismo particulari. vt patet in fine prime responsionis. sed forsan locutus est de sillo prout tantū est syllogismus particularis. ⁊ non etiam demonstratio

particularis. ⁊ sic saluetur: tamē de facto locutio est diminu
ta. i. non totū dicēs qd̄ dici posset. licet forsan quo ad itentū
suū erat sufficiēs. vult tñ doctor in ɔpēdio ꝙ sills iste parti
cularis est not⁹ quo ad duo ⁊ ignot⁹ quo ad vnū. Est enī p̄
mo notus quo ad v̄itatē p̄missarū suaꝝ. q: sunt ꝓpōnes i
mediate. ⁊ per se note. vt p3 sciētibus artē demr̄andi. q: nō
oībus rudib⁹ logē in hoc loco. imo expedit vt volēs stude
re logicā scoti sit bene ꝓuectus ⁊ expeditus i logica alioꝝ:
⁊ ēt in metaphysica. si volet eā bene itelligere. Est ēt in scdo
not⁹ quo ad illationē ɔclusiōis ex p̄missis. vt p3 satis in lr̄a.
q: positis duab⁹ p̄missis in figura. ⁊ in mō d̄bite collocatis
stati ex necītate sequtur ɔclusio ex ipis. ɔcede enim mihi. ꝙ
ois hō currit ꝓ maiori. ⁊ ꝙ sor. est hō ꝓ miori. habes de ne
cessitate ɔcedere. ꝙ sor. currit. Et si hoc verū sit in p̄missis
ɔtigētib⁹. vel saltē de vna ɔtingēte. ⁊ altera necīa ꝙ de necī
tate iferant ɔclusionē ɔtingentē. quāto magis est veꝝ vbi
oia sunt necāria. s. taꝫ p̄misse q̄ȝ ɔclusio: eo ꝙ magis sequtur
necāriū ex duobus necārijs q̄ȝ vnū cōtingēs ex vno necīo
⁊ altero ɔtingēte. q: ibi p̄ter necītatem illatiōis est ēt necī
tas iferētiū. ⁊ bitudo illatiua atq3 cōnexio necāria iter ipa.
vt patz. in. 6. metaphysice Boneti. c. 4. ⁊. 5. ⁊ iter terminos
p̄missarū iferētiū. ⁊ per ɔn̄a iter terminos ɔclusiōis. q: nō
sunt alij ab illis. sed tm̄ aliter ordinati. hic aūt nō sic. q: nō
in p̄missa ɔtingente. vt p3 ⁊ eo magis si ambe premisse sint
cōtingētes. vt in hoc exēplo. Oē albū currit. ois hō est alb⁹
ḡ ois hō currit. vbi p3 ꝙ est sola necītas illatiōis sine necī
tate iferentiū iter se vel illatoꝝ iter se aut illatoꝝ ad termi
nos iferētes. i. quātū termini sunt. Nā illatio necāria quā
tū est ō nā sua ⁊ rōne formali pura nō respicit nisi cōplexa
siue ꝓpositiōes in q̄bus fundaᷣ: ⁊ ad quas terminaᷣ. q: fun
daᷣ in p̄missis. terminaᷣ ad ɔclusionem. ⁊ ideo tantum seu
equalē ⁊ eandē in se necessitatē habet in q̄buscunq3 ꝓpositi
onibus debite i figura ⁊ modo ordinatis. atq3 pariformiter.
siue termini sint necārij ⁊ necīo se recipiētes. siue ɔtingen
tes. ⁊ se respiciētes ɔtingēter. ⁊ sic p3 q̄lr̄ syll's iste partic
laris per quem est scīa de syllō in cōmuni est duplr̄. aut his
p̄notus aut precognitus. siue quo ad duo. s. quo ad v̄itatē p̄
missarum. ⁊ quo ad necessitatē illatiōis. videlicet tā̄ actiue
illationis que fundatur in p̄missis. licȝ nō vnica numero in
vtrisq3 vt nūc teneo. ⁊ terminaᷣ ad ɔclusionē. quā etiā passi
ue illatōis q̄ fundatur in cōclusione. ⁊ terminaᷣ ad p̄missas
licȝ nō vnica terminatiōe in numero. s3 duab⁹ que etiā iter
se ordinē nāc h̄nt s3 ordinē nature p̄missaꝝ ad q̄s termina
tur. ¶ Nunc aūt tertio videam⁹. qualr̄ siue quo ad q̄d vnū
iste syll's p̄ticularis est ignot⁹ anteq̄ȝ formalr̄ totalr̄ forme
tur. Et dicit doctor ꝙ est ignot⁹ quo ad passionē q̄ demraᷣ
de syllō in cōi: ad quā ipse syllō in cōmuni est ignot⁹. Istud
dictū est rōnabile ⁊ necessariū. q: quādo aliqua passio ē sci
enda de aliquo iferiori per suū superi⁹ tanquā per medium
necesse est vt p̄l⁹ sciatur inesse illi cōmuni. non autē in illo
p̄ori anteq̄ȝ formetur ille syll's particularis: per quē est sciē
tia de syllō in ɔmuni nulla passio sylli in cōmuni potest sci
ri de ipso syllogismo in cōmuni: eo ꝙ vt sepe dictuȝ est. pre
cise sciatur per istum syllm̄ particularem tanq̄ȝ per instru
mentuȝ. Et ideo cum talis passio in illo priori ignoretur de
syllō in cōmuni necesse est ꝙ ignoreᷣ de illo syllō particula
ri: qui cōtineᷣ sub illo cōmuni: sicut eius inferius ⁊ singula
re: ⁊ ipsum syllogismū in communi quiditatiue includit. Et
ideo sepe diximus ꝙ ois passio supioris est passio iferioris:
licet nō p̄mo. ⁊ ideo est sciēda ⁊ cognoscēda tam de supiori
q̄ȝ de iferiori. p3 ergo optime dictū a doctore ꝙ quo ad vnū
. s. q̄ ad hō passionē: vel passiones syllogismi in cōi ille syll's
p̄ticularis est ignot⁹ in tali p̄ori: ⁊ tñ postea not⁹ quo ad hu
iusmodi: l3 nō ꝑ seipsuȝ formaliter: sed per aliū: l3 bene per
seipm̄ virtualiter: vt satis superi⁹ est declaratū. vbi etiā di
xi ꝙ nō tm̄ est ignot⁹ quo ad passionē sylli in cōi: s3 ēt q̄ ad
passionē sylli d̄mr̄atiui: ⁊ p̄ter hoc ex sua rōne spāli ⁊ singu
lari ɔueīt ei aliq̄ passio: ⁊ hoc tenēdo viā Boneti superi⁹ ꝓpo
sitā: erit ēt ignot⁹ q̄ ad suā ꝓpriā passionē: ⁊ ita nō tm̄ q̄ ad
vnū est ignot⁹ s3 sentētiā Scoti: s3 ēt q̄ ad tria ⁊ ol mō quo
ad duo: vt iā superi⁹ declarani sufficiēter. Ex his ḡ p3 ꝙ iste
syll's p̄ticularis nō est not⁹: ⁊ ignot⁹ s̄m idē. s. anteq̄ȝ ɔplete
formeᷣ: s3 est not⁹ q̄ ad duo: ⁊ ignot⁹ q̄ ad alia duo: vel tria
vt dictū est. Et iō argumētū in p̄n⁹ nō ꝓcedit ɔ̄ ipsaȝ. Et ita
p3 r̄nsio Scoti declata q̄ vt visuȝ est nō parū est difficilis ⁊
itricata: ⁊ ideo lōgissima eguit expōne cū suo argumēto: in
q̄ tñ expōne dicta sunt multa sūme vtilia ꝓ hac hō logica:
⁊ ēt oi veritate itelligēda: ⁊ ea nō dicere nō valui cōstrict⁹ a
ɔsciētia. ¶ Noteᷣ tñ ꝓ q̄dā dicto supi⁹ in hac r̄nsiōe ꝙ ali
ud est dicere illū syll3 particularē: per quē est scīa icludere
syllm̄ in cōi: ⁊ syllm̄ particularē eē syllogismū in cōi. Nā in
p̄ma est manifesta p̄dicatio signata: in q̄ p̄dicatiōe nūq̄ȝ ex
p̄imiᷣ vnio iter subȝ ⁊ p̄dicatū: l3 vlr̄ detur subintelligi.
In scda aūt exp̄miᷣ manifeste. ⁊ iō p̄ma ꝓpositio est vā. ⁊
scda est falsa. ¶ Et si dixeris ꝙ talis ɔn̄a tenet. sylls in cōi
p̄dicaᷣ de isto syllō p̄ticulari. ḡ ille sylls p̄ticularis est sylls
i cōi. Dico ꝙ nō. q: arguiᷣ a p̄dicatiōe signata ad p̄dicatio
nē exercitā i eisdē terminis vbi nūq̄ȝ t3 ɔn̄a. q̄ȝtū est de mō
arguēdi vt iferi⁹ declarabiᷣ loco suo. q: nec etiā tenet hic.
aial p̄dicatur de hoie. ergo hō est aial. q: nō sunt idē termi
ni aītis ⁊ ɔn̄tis. ⁊ iō est fallaciā accidentis in ol tali ɔn̄a: vt
vult doctor ifra. qōne vndecima. sed ibi tractabiᷣ istō diffu
se. Quare tñ ista ꝓpō est falsa. s. iste syll's p̄ticularis ē syllus
in cōi: cū tñ iste syll's p̄ticularis sit sylls. vbi. s. syllō i cōi p̄di
caᷣ de isto. R̄nsio est ista. ꝙ aliō est dicere. iste syll's parti
cularis est sylls: ⁊ iste syll's particularis est syllō in cōi. q: p̄
ma est vā ⁊ scda falsa. eo ꝙ in p̄ia ly syllō supponit ꝑsonalr̄
⁊ s̄m esse qd̄ h3 in suis suppositis. ⁊ sic v̄ificaᷣ de eis: ⁊ vniᷣ
illis cū hoc verbo est qd̄ causat verā vnionē saltez talē q̄lē
exigit nā extremoꝝ vnitoꝝ. l3 semꝑ nō manifestet illā vel
significet: aut denotet vel dicat: vt vult doctor ifra in libro
predicamētorū. qōne. 4. ¶ In scda autē supponit ly syllō
simpliciter: ⁊ accipiᷣ in suppōne simplici. quia respectu in
tentionis scdē: que signatur per ly in cōi: q: ly in cōmuni ⁊
ly in spāli vel gnāli sunt intentiones scdē sicut ⁊ cōmune ⁊
spāle ac generale ⁊ hō. ⁊ nō possunt ɔuenire nature cōi pro
suis inferiorib⁹: s3 tm̄ ꝓ suo significato adequato ⁊ p̄mario
⁊ vt ꝑ formā itelligibilē ab itellcū app̄hēdiᷣ: vt ifra diceᷣ.
qōne. 8. ⁊ iō sicut hec est falsa. iste syll's particularis est syllō
cōis vel vniuersalis. ita illa est falsa. iste syll's particularis ē
sylls cōis vel in cōi vel i vniuersali: eo ꝙ iā sumiᷣ cū itētio
ne scda repugnāte suo iferiori: ⁊ in suppositōe simplici: ⁊ tñ
sylls in cōi p̄dicaᷣ de isto syllogismo p̄ticulari: ac verificaᷣ
de eo: ⁊ icludiᷣ i eo: l3 nō vt syllō i cōi: q: iste oēs sūt p̄dica
tiones signate nullā facientes vnionē extremoꝝ: sed tantū
signantes aut denotātes extrema debere vniri in p̄dicatio
ne exercita cū hoc v̄bo est: ⁊ hoc sumptis ipsis extremis nō
in ɔsimili suppōne: que h̄r in p̄dicatiōe signata: s3 in suppō
ne cōueniēte ipsis in p̄dicatione: aut pro p̄dicatione exerci
ta: que cōiter est personalis aut sepe: tñ vt dixi iferi⁹ ista ma
teria de p̄dicatiōe signata ⁊ exercitata: ⁊ de suppōne extre
morū inferi⁹ clare tractabitur. hic aūt ꝓpter necessitatē so
lum: ⁊ cautelā habendā in ꝓpositionibus est adductuȝ: vt
v3. ista doctrina habeaᷣ nō tm̄ ꝓ p̄dicatiōe p̄tacta: que fuit
inter istum syllogismū particularem ⁊ syllogismū in com
muni: sed etiam pro quasi infinitis propositionibus: quia
per eam scitur ꝙ admittimus istā. iste homo particularis
est homo: ⁊ tñ iste homo particularis non est hō in cōi. nec
hō cōmunis aut vniuersalis. ⁊ sic in ista ꝓpōne. hō ē aial.
admittimus ꝙ hō est aial: ⁊ tñ hō nō est aial in cōi: vel aial

cõe aut vniuersale. ꝛ sic de infinitis h⁹ ꝓpositiõibus. ꝗ ꝛc.

¶ Nũc ad 2ᵐ argumẽtũ ꝑncipale est rñdẽdũ. vbi doctor dicit ꝙ syllogismus nõ sub eadẽ rõne est subm libri ꝑoꝝ ꝛ toti⁹ logice. q2 est subz toti⁹ logice. quo ad oẽs passiões in se vel in suis partib⁹ integralib⁹ vel subiectiuis ꝛc. ¶ Ubi nota ꝙ multe sunt passiões partiũ integraliũ syll. ꝛ etiã partiũ eius subiectarũ q̃ nõ pñt ꝯuenire ipsi sillo in cõi. vel in sua maxia cõitate nisi per accñs. s. sicut iferiora accidũt supiorib⁹. i. remotius ꝯueniũt magis ꝑ accñs eo ꝙ iferiora q̃ directe ꝯtinent sub eis icludunt ipa in ꝑmo mõ ꝛ ꝗditatiue. nõ sic aũt passiões iferiorũ icludũt aliq̃ mõ supiora. ¶ Et iõ dico ꝙ passiões iferioꝝ magis ꝑ accñs ꝛ remoti⁹ ꝯueniũt superiorib⁹ q̃ iferiora quoꝝ sunt passiões. Unde dico ꝙ cũ sillo in cõi habeat multas ptes itegrales. s. tã remotas. vt terminos quos superi⁹ vocaui mãz silli ꝑmã ꝛ remotã. ꝛ ꝓpõnes: q̃s nominaui mãm ꝓpinquã. ꝛ scðam ac vltimã: quelibz istaꝝ partiũ h3 aliq̃s passiões. ꝛ hoc loquẽdo de gñib⁹ singuloꝝ. licz nõ de singulis generum. Nã passiões terminoꝝ icomplexoꝝ sunt significatio. suppositio. subiectio. ꝑdicatio. ordinatio in ꝑdicamẽto. ꝛ multe h⁹. passiões aũt ꝯplexoꝝ siue ꝓpõnũ sunt ꝯuersio. eqpollentia. ꝯdictio. ꝯrietas. affirmatio. ꝛ negatio. vitas. falsitas. q̃titas. q̃litas. vlitas. particularitas. ꝛ multe h⁹. ꝛ nulle istarũ ꝯueniũt syllo i cõi nisi per accñs. vt dixi. partiũ aũt subiectaꝝ syllogismi passiões sunt iste. puta. syllogismi dyalectici. ꝓbabilitas vel ꝓbabilr ꝯcludere ꝛ topice ꝛ h⁹. syllogismi aũt demõstratiui de necẽitate ꝛ vere⁹ facere scire ꝛ h⁹. Et sic suo mõ dicaẽ de alijs reducibilib⁹ ad syllogismũ in cõi. ꝛ sic dico ꝙ ꝯsiderando syllogismũ in cõi vt h3 aliq̃ habitudinẽ ad oĩa ꝑdicta. sic est subm totius logice. vt aũt ꝯsideraẽ in esse absoluto ꝛ abstracte. s. solũ sub rõne syllogismi ꝛ nõ vt h3 respectũ ad partes ꝑdictas ꝛ eaꝝ passiões sic est subm libri ꝑoꝝ: ꝛ sic sub alia ꝛ alia rõne est subz totius logice ꝛ ptis logice. Et poniẽ exẽplũ de corpe mobili i lr̃a. Ubi tñ nõ credas doctorẽ ponere corp⁹ mobile eẽ subz ꝑhie nãlis: cũ teneat oppositũ in ꝑmo metaphysice sue: sed loqtur nũc sm opinionẽ antiquoꝝ aut alioꝝ: eo ꝙ in dñdis exemplis nõ est curãdũ sm viã ꝑhi ꝑmo ꝑoꝝ: vt ipe etiã excusat ph3 varie loquẽtẽ de loco in ꝑdicamẽtis: ꝛ in. 5. meta. vt p3 in ꝑdicamẽtis Scoti. caplo de q̃titate. ꝛ sic p3 rñsio. Alia aũt sũt facilia. ¶ Ad tertiũ dicit ꝙ illa ꝓpositio ꝑhi. s. nihil est in itellectu ꝛc. est de eo qð est ꝑmũ itelligibile: qð est qð qd est rei mãlis ꝛc. vbi nota ꝙ vocat hic ꝑᵐ itelligibile nõ illud qð est ꝑmũ ꝑmitate adeq̃tõis. cuiusmodi est ens iq̃tũ ens. nec qð est ꝑmũ ꝑmitate ꝑfectõis cuiusmodi ẽ deus. nec ꝑmũ ꝑmitate originis in actuali cognitiõe ꝛ in notitia ꝯfusa. cuiusmodi est spẽs spãlissima. vt p3 ꝑ ipm libro ꝑmo sententiaꝝ. distinctione. 3. q. 2. articulo ꝑmo. sed ꝑmũ ꝑmitate motionis. cuiusmodi est q̃ditas rei sensibilis vł mãlis vt p3 ꝑ ipm ibidẽ. q. 4. Nã itellect⁹ noster alligat⁹ corpori ꝛ ꝯiũct⁹ fantasie nõ põt aliqd itelligere nisi ꝑmo itelligat aliqd mãle ꝛ sensibile vt de se p3. ꝛ als ꝓbabiẽ. Et tũc addit doctor. nõ aũt de oĩb⁹ ꝑ se itelligibilib⁹. q2 multa ꝛc. vbi nota ꝙ alr rñdet Antoni⁹ Andree in ꝑmo metha. q. 5. articulo 2. ꝯclõne. 3. vbi dicit: ꝙ nihil ẽ i itellectu qn ꝑus fuerit sub sẽsu aliquo mõ. q2 vł ꝑ se vt color. vel ꝑ suas ptes. vt mons aure⁹ vel in suo remisso. vt albedo itensa. vel in suo simili. vt antixpe. vel in suo effectu vt prima intelligentia. s. deus. vel etiam aliqua alia intelligentia mouens que per motum itelligiẽ. ꝛ addo istis quinq3 modis alios quinq3. s. vel sicut superius in suo inferiori. vel priuatio in suo habitu: vł negatio in sua affirmatione. vel in sua origine ꝛ radice. vt secũde itẽtiões in ꝑmis. vel in suo fundamẽto vt relatiões vł aliq̃ quouis mõ. Doctor hic ponit ꝯtra viã Egidij. ꝛ aliquorum alioꝝ scðas itentiões eẽ per se itelligibiles cũ dicit. nõ aũt de oĩbus per se itelligibilib⁹. i. multa sunt per se itelligibilia que tñ nũq̃ fuerũt sub sensu. q2 nũquã fecerũt spẽm aliq̃ i sensu. que. s. mouerẽt aliquẽ q̃nque sensuũ vel imutarẽt sicut faciũt oĩa obiecta eoꝝ. sed itelligunẽ per reflexionẽ itellectus. ꝛ exẽplificat de syllo: ꝙ. s. solũ itelligiẽ ꝑ reflexionẽ talẽ sicut ꝛ oẽs scðe itẽtiões. ꝛ iõ nõ op3 ꝙ cadat sub sensu ad hoc vt itelligaẽ. ¶ Circa h dcm vtiq3 multa eẽnt dicẽda. q2 forsan nõ oĩa sunt in toto vera. maxie aũt illud. s. ꝙ itentiões scðe ñ itelligunẽ nisi ꝑ reflexionẽ itellect⁹ aut actu reflexo: q2 videnẽ posse itelligi actu recto tanq̃ obĩa aut subiecta sciaꝝ possibiliũ hñi de eis. ꝛ demõstrationũ formandaꝝ de ipsis. ꝛ eoꝝ varijs passiõibus. nõ aũt videnẽ demõstrationes fieri de illis q̃ nõ itelligunẽ nisi per reflexionẽ. tñ Bonetus in ꝑdicamẽtis suis capitulo de relatiõe. nõ multũ lõge a fine. tenet cũ hoc dicto doctoris hic dicens. ꝙ h⁹ entia rõnis. s. scðe itentiões nõ ꝓducunẽ: ꝛ itelligunẽ per eundẽ actũ itelligẽdi. sed ꝓducunẽ per actũ collatiuũ vel cõparatiuũ. ꝛ itelligunẽ ꝑ actũ reflexũ. ꝛ hec via põt bene ꝓbabilr teneri: ñ tñ dicẽdo hic quãtũ sentio ꝑꝑ ꝓlixitatẽ vitãdã. s3 vtiq3 dicerẽ valde multa. s3 als. Et iõ breuiter dicamus ꝑ nũc ꝙ postq̃ itellect⁹ ꝓduxit aut causauit istas itẽtiões secundas per actũ suũ collatiuũ. quo. s. confert vnã primam itentionẽ ad aliam: quas ꝑmas intentiones itellexit prius duobus actibus itelligendi rectis ꝛ simplicibus. deide alio actu itelligẽdi reflexo reflectit se supra huiusmodi itentiones causatas. sicut supra effectus suos ꝛ sequelas sue opationis ꝛ collationis: quali etiã actu reflexo itellectus itelligit suos act⁹ ꝓprios ꝑmos ꝛ directos. immo ꝛ act⁹ collatiuos. ꝛ deinde etiã ipos actus reflexos. quia quẽcunque actũ suũ siue ꝑmũ siue 2ᵐ ꝛ collatiuũ siue tertiũ ꝛ reflexũ potest eẽ itellect⁹ mediãte aliq̃ alio actu reflexo aut ꝯuersiuo itelligere. ꝛ iterũ in actũ mediãte alio actu ꝯsili. ꝛ ita i ifinitũ. eo ꝙ qlibet h⁹ act⁹ cadit sub obo ꝑmo ꝛ adeq̃to itellect⁹. s. sub ente. ꝛ ita i q̃libz actu itellect⁹ repit rõnẽ sui ꝑmi obi ꝛ adeq̃ti ꝛ illa est cã h⁹ reflexiõis: vt optime ponit franciscus ꝛ subtilissime in ꝯflatu. di. 3. q̃stiõe. ii. i fine. ꝛ nõ sola imãlitas: vt cõiter poniẽ. vñ dico ꝙ iõ null⁹ sensus ẽ reflexiu⁹ sup actũ suũ. q2 nõ repit i illo rõnẽ sui ꝑmi obi. visus. n. nõ pt repire rõnem coloris in visiõe vel actu vidẽdi: cu3 actus videndi nõ sit color nec colorat⁹. ꝛ ꝑ ꝯñs. ideo nõ põt ip3 ꝑcipe nec sup ip3 reflecti. Et ita de alijs sensib⁹ dicaẽ. Sec⁹ est vt dixi de itellectu ꝛ ei⁹ actib⁹. ꝛ iõ põt quẽlibet eoꝝ mediãte aliq̃ actu itelligere. Ita ẽt ad ꝓpositũ dico ꝙ q2 itellect⁹ repit i istis itentõib⁹ scðis rõnẽ sui ꝑmi obi. s. entis cũ sit formalr i ill⁹ s3 ꝙ diffiniunẽ hic a porphirio ꝛ multe ꝓꝑetates ab ipo eis assignanẽ. vt p3. ꝛ maxie i fine libri. vbi assignanẽ coitates ꝛ ꝓꝑetates. ꝯñe ꝯueniẽtie. ꝛ discõueniẽtie. iter. 5. vlia. ꝛ sic fiũt ẽt multe demõstratiões de eis. ꝛ ꝑ ꝯñs causanẽ multe scie particulares ꝛ habit⁹ itellectiui. q̃ oĩa ꝛ cetera h⁹ repugnãt illis q̃ sunt formalr nihil ꝛ nõ entia. Igiẽ optime videẽ doctor hic dicere ꝙ. s. ꝑ se itelligũtur: qð etia3 affirmat de vli i cõmuni. ifra. q. 5. ꝛ hic modus dicẽdi affirmat quoddã dictũ meũ superius. s. ꝙ videẽ posse optime teneri ꝙ ens sit vniuocũ enti reali ꝛ enti rõnis: sumẽdo ens ratiõis ꝓ scðis itentionibus. vt etiam tenet Bonetus ꝑmo meta. sue. ca. 15. vbi dicit ens eẽ vniuocũ enti reali ꝛ enti rõis. nõ itelligẽdo per ens rõnis ens in aĩa. i. figmẽtũ: qð solũ hab3 eẽ in aĩa ita ꝙ de se nullũ eẽ h3. sed oẽ qð h3 eẽ cognitũ i cognoscẽte vel aliqd derelictũ ex tali eẽ. hec ille. Quid aũt itelligat ipe ꝑ eẽ derelictũ ex h⁹ eẽ cognito declarat ipe in ꝑdicamẽto relatiõis. ca. ii. vbi notat. illud derelictũ eẽ sequelã act⁹ ꝯparatiui. ꝛ nõ actus simplicis ipsi⁹ itellectus. sicut ꝛ ego ia3 dixi paꝝ supi⁹. ꝛ tales seq̃le act⁹ cõparatiui itellectus sunt secunde itentiones sicut patet ibi. Igitur patet ꝙ cũ huiusmodi intentiones sint per se intelligibiles. vt hic patet per doctorem. ꝛ ia3 reddidit rõnem. ꝛ ita per ꝯñs sint obiecta intelle

cius:necessariū vr̄ q̄ includāt quidditatiue primū tale obm̄
intellect⁹.qđ est ens in cōi.cū nō oēs sint differētie nec oēs
sint passiōes aut modi intrinseci vel hmōi.in qb⁹ nō pōt inclu
di ens qditatiue.τ ideo saltē alique scđe intētiōes includāt
ens qditatiue.puta gn̄a eaꝝ τ spēs.et indiuidua:c⁹ vere re
periunt̄ inter ipas.vt infra patebit clari⁹.τ per ꝯn̄s ens est
vniuocū aliqbus entib⁹ realibus:τ aliqbus entibus rōnis.
puta generibus.spēbus.τ indiuiduis.scđarum intentionū
eo q̄ p̄me intelliguntur ab intellectu eque bene sicut τ entia
realia:licet nō eq̄ p̄mo vel eq̄ directe.s; p̄mitas τ posteriori
tas rectitudo.τ obliqtas aut hmōi.q̄ recipiūt solūmodo mo
dum act⁹ intelligēdi nō p̄nt rōnē formalē variare actuꝫ obi
intellecti cū sibi n̄ attineāt.τ ita nec variare.aut ipedire ei⁹
itelligibilitatē.¶ S; forsan diceres ad p̄dicta.q̄ diffōnes
aut passiōes.τ ꝓprietates τ hmōi n̄ assignant̄ a porphyrio istis
qnq; vlib⁹ ꝓpter se.s; pp intētiōes p̄mas τ fūdamēta ipa/
rum sic̄ multi conatur dicere.τ ita vr̄ q̄ oēs diffōnes sint p
se ipoꝝ fundamētoꝝ.p accn̄s vero.i.p aliud aut ꝓpter aliđ
sunt scđaꝝ intētionū τ nō alr̄. Ista euasio nō vr̄ posse stare
pp multa.tn̄ pono vnā rōnē ꝓ nūc q̄ est hec.Qn̄cūq; aliq/
bus ꝯueniūt extrema ꝯdictōis ipole ē.q̄ diffō vni⁹ sit diffō
alteri⁹.s; intētiōib⁹ scđis τ eaꝝ fūdamētis ꝯueniūt extrēa
ꝯdictōis.ergo τc̄.maior de se p;.τ minor ꝓbat̄.circuire oē
gen⁹ τ oē ens n̄ circuire.applicari idn̄ter entib⁹ cuiuscūq;
p̄mi.τ nō applicari.ꝯuenire deo τ creature τ non cōuenire.
posse ꝯuenire τ p̄dicari tā đ entib⁹ realib⁹ quā de entib⁹ rō/
nis τ nō posse.aut modificare vtrūq; τ nō modificare.τ sic
de alijs sūt extrema ꝯdictōis vt p;.τ ita n̄ ꝯueniūt scđis itē
tionibus τ earum fundamentis.igitur concluditur de ne/
cessitate.q̄ diffinitiones date secundis intentionibus qbuꝫ
ꝯueniunt partes affirmatiue predictaꝝ contradictionū τ
mltaꝝ ꝯsimiliū nullo modo possunt dari fundamētis eaꝝ
aut ipis ꝯuenire.Assumptū p;.qꝛ alias qđ ē fundamētū ge
neris nullo mō pōt alicui alteri⁹ gn̄is applicari p p̄dicatio
nem.τ tn̄ genus qđ fundat̄ in eo pōt nōnullis rebus alioꝝ
geneꝝ applicari.τ ita pōt exēplificari de alijs scđis itētiōi/
bus.τ eaꝝ fundamētis.τ de alijs p̄tibus ꝯdictionū ꝓpor/
tionabilr̄.qđ nūc pp ꝓlixitatē omitto.¶ Alie ēt rōnes mł/
te p̄nt adduci in ꝯfirmationē p̄dicte opiniōis de ista vniuo
catōe.s; nūc nō est loc⁹:maxīe cū q̄si singula p̄dicta occur/
rerit p̄ter itētionē:licet aliq̄lr cogēte qđ a venerabili τ plu
rimū docto.q dū ista scripserā videbat̄ tenere τ defendere
ꝯrriā opionē.τ ꝯ nr̄m doctorē i p̄fato loco:ꝓ q̄ ꝯfendēdo si/
bi aliq̄lr resistebāt.¶ Deide seq̄t̄ in fine p̄fate tertie rn̄sio
nis sic.In plus ē.n.p se q̄; p̄ τc̄. vbi mlt̄i existimāt illđ dcm̄
nō adduci ad ꝓpositū rn̄siōis illi⁹.s; declaro q̄ sic. Nā di/
xerat doctor in illa rn̄sione:q̄ mlt̄a p se itelligūtur τc̄.vbi
dat itelligere q̄ aliđ est tn̄ p se itelligi.aliud est p se τ p̄ itel
ligi.qꝛ multa p se itelligunt̄.q̄ nō p̄ itelligunt̄ aut nō p se τ
p̄.qđ idē ē. Nā vt dicit ibi scđe itētiōes intelligūt̄ p se nō tn̄
p̄.qꝛ nō p̄nt itelligi nisi p̄us itellectis p̄mis itētiōib⁹.sic̄ nec
act⁹ itell̄ndi nec ipemet aīa aut itellect⁹ p̄nt itelligi p̄.qꝛ.s.n̄
nisi p̄us itellectis alijs s̄m illđ phi.3.de aīa.intellect⁹ polis
nihil est eoꝝ q̄ sūt ante itelligere cui⁹ expositio videat̄ in p̄
scoti distictiōe.3.q.8.τ iō nō miꝝ licet intētiōes scđe q̄ sunt
minoris entitatis q̄; ipe intellect⁹ aut act⁹ itelligēdi nō pos/
sint intelligi p̄.itelliguntur tn̄ p se s̄m doctorē.τ iō ponit q̄
li p se.est in plus τ cōius q̄; li p̄mo.qꝛ vbicūq; reperit̄ li p̄i
mo:ibi reperit̄ ly p se.nō tn̄ ecōuerso:vt exēplificat de triā/
gulo habēte tres per se p̄io.τ de ysochele habēte tres p se:
non tamē p̄mo.Et ita dictum illud est optime ad ꝓpositū.
¶ Si tn̄ aliqs afferret ꝯtra p̄dictā viā doctoris.sicut mihi
nitebat̄ quidam frater his diebus.vz.q̄ sicut aliquid se ha
bet ad esse sic ad intelligi secūdo meta.sed secūde intētōes
nō possunt eē sine p̄mis.ergo nec intelligi sine illis.τ per cō

seqnēs nō per se itelligūtur.qđ est ꝯtra doctorē hic.¶ Re
spondeo breuiter ꝓ nūc q̄ illa auctoritas sic intellecta s̄m
s.illū sensū:quo sub illa sumitur minor τ infertur cōclusio
ꝯcluderet multa falsa.quia p̄mo ꝯcluderet q̄ nulla creatu
ra posset per se itelligi.quia nō sine deo.eo q̄ non potest eē
sine deo:cū depēdeat ab eo triplici depēdētia:que est eadē
realiter creature s̄m Scotum libro secundo.distinctione
prima.q̄stione qnta.¶ Secundo etiā ꝯcluderet q̄ nec aliqđ
quod accidēs per accidēs.quia accidētia nō sunt entia nisi
quia entis.idest substātie s̄m phylosophū.7.metaphysi.τ
per ꝯsequēs sicut nō habēt per se entitatē ita nec per se itel
ligibilitatē:τ ita nō eēnt per se vel secundū se entia.que oīa
sūt falsa.vt p; apud oēs bonos metaphi.τ spālr̄ s̄m ph̄z.5.
meta.¶ Et tertio cōcluderet q̄ nullus effect⁹ posset per se
intelligi sine sua cā.τ sic de multis alijs icōuenientibus.q̄ cā
cōpēdij pertrāseo.¶ Et iō dico q̄ illa auctas est alr̄ itelligē/
da q̄ s̄m vba phi in textu scđi metaphi.ē talis.vnūqđq; sic̄
se hz vt sit.ita ad vitatē.τ exponit̄ li vt sit.i.ad eē τ ad vita/
tē.i.ad cogn̄sci.qꝛ cognitio seq̄t̄ vitatē rei.cū nihil sciat̄ nisi
verū.5.meta.falsuz.n.non scit̄.ibidē. Ideo dico.q̄ auctas
illa sic dz itelligi:q̄ si duo vel plura entia debeāt itelligi vl̄
sint itelligibilia.quoꝝ eē vni⁹ p̄cedit i aliquo ordine eē alte
ri⁹.τ hoc maxime in ordie nāe vel ꝑfectōis aut cāliatis.vl̄
eminentie virtual̄ τ hmōi.illud qđ est pri⁹ i eē h; dcm̄ ordinē
est p̄us quo ad itelligi.i.quo ad itelligibilitatē s; q̄ sonat i
aptitudine.τ nō tn̄ aut p̄cise s̄m q̄ sonat in actu.hoc ē illđ
qđ hz priorē entitatē hz p̄orē itelligibilitatē:siue qđ pri⁹ est
ens ē đ sua nā.τ apud itellectū dispositū ac debite ꝓportio
natū p̄us itelligibile.sed nō seq̄t̄ q̄ posteri⁹ in illo ordine n̄
sit per se itelligibile.q̄uis ēt aliqn̄ in casu nō possꝫ sine tali
p̄ore itelligi.τ hoc ꝑfecte τ ꝯplete.τ ideo ista stāt sil̄.hoc ē p
se itelligibile.τ hoc nō est p se itelligibile vel nō itelligibile
sine alio.τ nlla est ꝯdictio.qꝛ ly per se.sumit̄ equoce.qꝛ i p̄/
ma ꝓpōne sumit̄ ꝓ ꝑseitate scđi modi.ita intelligendo.s.q̄
itelligibilitas q̄ est passio entis.τ per ꝯn̄s cuiuscūq; p se ife
rioris ad ens sicut ꝯuenit per se enti τ p̄.τ in scđo modo ꝑ/
seitatis.ita ēt ꝯuenit cuicūq; iferiori ad ens p se.non tamē
p̄mo.sed tn̄ in eodē scđo modo ꝑseitatis.qꝛ generalr̄ cuicū
q; ꝯuenit aliqđ superi⁹ in p̄ mō.eidē ꝯuenit q̄libz passio tal̄
superioris in scđo modo.τ ideo hz talē passionē nō a se.s; a
suo supiori.ideo licet habeat eā per se.nō tn̄ a se.τ per ꝯn̄s
nec p̄mo.¶ In scđa aūt ꝓpōne sumit̄ ly per se.ꝓ ꝑseitate
tertij modi:que est idē qđ solitarie.τ quando aliqđ potest i
telligi se solo hoc ē nullo alio coitellecto secū:siue qn̄ est alī
qđ taleita idepēdens ac a q̄cūq; alio absolutū τ liberū qđ
ad h̄ vt itelligat̄ nulli⁹ alteri⁹ idiget cointellectiōe.q̄le ens
forsan nō pōt repiri in toto ambitu creaturaꝝ.tūc illđ dr̄ p
se itelligi sumēdo ly per se ꝓ perseitate tertij modi.nullū.n.
ens creatū pōt eē hmōi.qꝛ cū oē tale sit depēdēs a dō i tripli/
ci depēdentia.vt dixi.que ē idē sibi eēntialr̄ τ realr̄.τ nihil
pōt ꝑfecte itelligi nisi totū vel tota eius realitas itelligat̄.
¶ Et vr̄ q̄ nulla creatura pōt ꝑfecte per se itelligi ab aliq̄
itellectu ꝑseitate tertij modi.qꝛ nō nisi coitellectis termis
isti⁹ triplicis depēdētie q sunt in deo.qui sunt itellect⁹ diui
nus:q est cā exēplaris oiuz creaturaꝝ.τ volūtas diuina q̄
est cā effectiua eaꝝ.τ eēntia diuina q̄ est cā finalis ipsaꝝ.τ
ita per ꝯsequens op; cointelligi deū in gn̄e triplicis cause.
quia.s.exēplaris.efficiētis.τ finalis.quia ipossibile est intel
ligere aliquā relationē nisi coitellecto termino eius.qꝛ ha/
bitudo realis ad terminū relatiuuꝫ ꝯuenit in primo modo
dicēdi p se sicut habitudo eiuꝫ ad fundamētū ꝯuenit i scđo
modo s̄m franciscum in ꝯflatu.distinctiōe.29.q.5.τ ipossi/
bile est intelligere aliquid sine sua essentia.vt p;.Ex his p;
q̄ auctoritas illa secūdi meta.sic recte itellecta nō ꝯclr̄ dit
illud ad qđ ducebatur.s.secundas intentiones non esse per

se intelligibiles.qȝ nõ sunt p se entia vel entes. qȝ scõm p^m intellectū datū de perseitate intelligunt̃ per se:lȝ nõ fm aliū: sic nec ēt aliqd aliud creatū:licȝ pluribus idigeāt aut plura coexigāt ad eaꝝ itellectionē pp depēdētiā maiorē ipaꝝ q̄ entia realia.cū a.i.4.vel.16.ad minus depēdeāt formalitatib⁹ distinctis.vt alias i meo tractatu maiori de formalitatibus plixe dclaraui.⁊ forsan ↄpēdiose in q̄stione.5.iferius dclarabo.⁊ ēt pꝑter ipaꝝ dbilissimā entitatē que nisi multis algs pintellect̄ nõ valet bene itelligi.sunt.n. entia ⁊ respect⁹ rõnis ⁊ seq̄le dreliceta ab eē cognito ⁊ ab ectu itelligēdi ↄparatiuo vt dicet̃.stat g̃ dcm doctoris . vbi.s. in sincera vitate fundatū.Et sic est finis tertie qõnis.

Einde Cõpletis trib⁹ qõnib⁹ ptinētib⁹ ad ꝓlogū ⁊ ad sciaȝ logice i cõi.⁊ ad ei⁹ subȝ.ponit doctor vnā distictionē trimēbrē de vli qd ē subm libri porphiry.⁊ ita descēdit ad istū libꝝ porphiry. vl.5.pdicabiliū i speciali.Et iõ dicit in ↄpāli q̄rendū ē de vli ex distictiõe.distictio āt illa est facilis in se ⁊ ꝑuectis. qȝ tñ valet ad valde multa ⁊ a tardiorib⁹ nõ recte nec bene caperet̃. Jõ ↄsiderā q distinctio stat in hoc q vle cū sit vnū nomē accītale ⁊ ↄcretū ⁊ i oi cõcreto accītali reqriant̃ duo ad min⁹:quoꝝ vnū pncipalius ptinet ad tale nomē:vt ē ei⁹ pmariū significatū. Scõȝ āt ē eius subȝ aut fundametū in quo tale significatū hȝ eē siue fundari.eo q ē acciñs.qȝ loquor nūc de ↄcretis accitalibus solū.⁊ nõ subalib⁹.Oē āt acciñs reqrit subm ad min⁹ sicut acciñs absolutū: aliqd aūt acciñs reqrit subm ⁊ fundamentū:vt acciñs respectiuū aut relatiuū.⁊ ita oē acciñs reqrit aliud vltra ex̃ suū significatū cui possit iherere . ⁊ a quo sustentat̃ ⁊ roborat̃ in suo esse. ⁊ iõ de necītate ↄcernit quādiu fuerit ↄcretū aliqd ex̃ suū significatū ⁊ ecntiā:⁊ illd est eius subm vel fundametū aut vtrūq̄. Exemplū de ↄcreto accītali absoluto ⁊ reali.albū.n.qd est qdā nomē vl q̄dā vox significatiua ad placitū dicit mihi duo.p^m ē illa q̄litas realis ad ex̃.puta albedo in niue vel in lacte q̄ significat ex sua pma iposiciõe vl istitutiõe eādē q̄litatē reale ⁊ oino eādē quā sigñat hoc nomē abstractū ⁊ hec vox albedo.ita q tale ↄcretū ⁊ tale abstractū sigñant penitus idē.qȝ eādē q̄litatē ⁊ realitatē ad ex̃. Nā scõm doctorē illud ↄcretū ⁊ eius abstractū oino significant idē . licet tñ alio mõ.s.qȝ ↄcretū ↄcernit aliõ aliqd ex̃ suū sigñatū . abstractū aūt nihil ↄcernit vt pȝ i anṗdicamētis.caplo de denoiatiuis. ⁊ alibi sepissime.Scõm qd dat mihi intelligere ē subm ei⁹:ȝ vt puta nix vel lac aut lapis vel aliud tale in quo subiectat̃ .qȝ qñ dico albū de necītate dico rē aliquā q̄ ē alba ⁊ ipam albedinē p quā ē alba.qȝ albū est res alba.⁊ talis res aut tale subm nõ dat̃ inelligi p albedinē sȝ sola illa forma vel q̄litas realis quā albedo sigñat . nā lȝ albedo nõ possit nālr eē sine aliq̄ subo.nõ tñ dat itelligere tale subȝ qȝ nec sigñat illd nec cõcernit.Secus ē de ↄcreto qd ē albū . qȝ licet albū nõ significat subm aliquo mõ.qȝ nõ magis q̄ albedo. eo q vt dixi ↄcretū ⁊ abstractū idē penit⁹ ⁊ pcise sigñant.tñ albū ↄcernit ⁊ dat itelligere subm aliqd in quo hȝ eē.⁊ sic facit intellectū meū deuenire in aliõ aliqd. vltra ei⁹ pmariū ⁊ adeq̄tū sigñatū.⁊ illud vocat̃ eius subm. ⁊ ita dat ⁊ facit itelligere duo.quoꝝ tñ vnū sigñat ⁊ alteꝝ cõnotat tanquā.s. illd in quo eius sigñatū hȝ subiectari. Exēplū de cõcreto accītali reali.⁊ relatio. pater.n.dat itelligere tria : pmū ē sigñatum eius qd est ipsa relatio:quā ēt sigñat hoc nomē paternitas. que.s.relatio hȝ eē in sorte vl in aliq̄ tali post actū generādi transeuntē vel saltē nato ipsius filio aut cõcepto in vtero ⁊ formato.Scõm ē fundametū ipsius relatiõis qd ē potētia gnātiua in sorte. sine q̄ nūquā põt dici pr̃.sic nec frigidi aut maleficiati.Terciū ē subm puta ipe sortes i quo relatio illa subiectat̃ ⁊ qd denomiat atq̄ iformat: qȝ licet fundet̃ i potēa gnatiua:tñ nec denomiat illā nec iformat. qȝ nõ subiectat̃ in ea:sed tm̃ in sorte.⁊ scias q licet relatiuū vel ↄcretū accidētale relatiuū det intelligere tria:nõ tamē sumit̃ vel supponit̃ vnquā respectu alicuius pdicati nisi ꝓ significato vl subiecto:nõ āt ꝓ fundamēto:ita q in hoc nõ excedit cõcretū accītale absolutū. Nunc ad ꝓpositū de vniuersali qd ē vnū cõcretuȝ accidētale nõ reale nec absolutum sed intentiõale ⁊ relatiuū põt sumi tripliciter ad minus: vno mõ:vt sequar ordinē doctoris. p ei⁹ subiecto cui applicat̃ ipȝ vniuersale vt ē intētio secūda. sicut accidēs applicatur siue attribuit̃ suo subiecto.⁊ tale subiectū est sepe res prime intentiõis.qd signāter dico.qȝ multi possent estimare. q oē illd de quo pdicatur vniuersale esset eius subiectū.qd tamē nõ est verū.qȝ ꝓprie loquēdo nihil est subiectū respectu alicuius nisi accidētaliter recipiat illud de quo predicatur. ⁊ sit prius in actu q̄ illo informetur.⁊ faciat secū vnum per accidēs ⁊ non per se.⁊ iõ nūquā forma stabilis dicitur eē in mā sicut in subo ꝓprie loquēdo.sed tanq̄ in receptiuo. ¶ Nā receptiuū abstrahit a subo.⁊ est cõius eo:⁊ fundametū a receptiuo.⁊ radix a fundamēto.vt vult Frācisc⁹ i ↄflatu distictiõe.5.q.5.⁊ ēt scūs Thomas in tractatu suo de trib⁹ pncipys i pncipio dicit. q solūmõ accītia sūt in aliq̄ vt in sub o: sȝ forma stabilis nõ.Et iõ dico q cū vle vt ē itētio scõa ⁊ sumitur formaliter predicet̃. de.5. vlib⁹ tāq̄ de suis spēbus. ⁊ etiam de hoc vniuersali ⁊ illo tanq̄ de suis indiuiduis.⁊ de hoc tanq̄ superius de suis inferioribus.constat q nullo modo predicatur de eis tanq̄ accidens de subiecto. ⁊ ideo nunq̄ predicatur de aliquo tanq̄ de subiecto nisi de re prime intentionis. quia licet aliquādo pdicetur vt modus de aliquibus secundis intentionibus vt de generalissimo ⁊ de secunda intentione in cõi de sua ꝓpria passione : ⁊ propria differentia constitutiua ⁊ huiusmodi . hoc tamen nõ est ꝓprie vt accidens de subiecto.sed vt modus quid vel de modificato.sed hoc clarius infra intelligetur . Doctor autem in fine hui⁹ pmi mēbri.dic̄ sic in terminis.⁊ h̃ mõ vle ē p^m obȝ itellect⁹.Ubi notādū q oȝ q v̄rba caute itelligāt̃ ⁊ ad sensū doctoris ⁊ nõ ad v̄ba aut nõ in sēsu quē faciūt.sȝ in sensu q̄ fiūt ⁊ dñr. Nā p̃ vt vr̃ pmū obm itellect⁹ nõ est vle.nec eꝯ⁹.ens.n.vt cõstat ē pmū obȝ itellect⁹.⁊ h̃ vt sumit̃ in sua maxima cõitate.⁊ sic sūptū nõ ē vle.qȝ cū vt sic sumit̃ reperiat̃ i dõ.⁊ h̃ gditate s̃ȝ viā doctoris ⁊ suoꝝ seq̄ciū.⁊ nullū vle possit eē in diuinis s̃ȝ ipȝ sepe.⁊ q̄si oēs alios.māifestū ē q pmū obȝ itellect⁹.s.ens nõ ē vle.nec ēt vle est pmū obȝ intellect⁹.s.res pme intētiõis vt sic sumit̃ indifferēter vt pȝ p singulas res pme intētiõis:nec ēt vt res pme intētõis supponit simplr̃ respectu huius pdicati vniuersale.ita q nec in suppõne psonali nec simplici est ꝓpositio vera vniuersalr̃. nec vt vle sumit̃ fundamētalr̃.nec formalr̃.tñ in aliq̄ sensu põt hr̃e aliq̄ vitatē.puta res pme itentõis q̄ est vle fūdamētalr̃:est pmū obȝ itellectus pōritate simplici triplici.s.tā pfectiõis q̄ gñatiõis q̄ etiā nature q̄ aliq̄ itētio scõa.ita q exponat̃ suplatiuū p cõparatiuū.⁊ h̃ tali.s.triplici sensu.2⁹ mõ sumit̃ vle ꝓ forma.⁊ lr̃a doctoris ē clara.3⁹ mõ ꝓ aggregato ex subo ⁊ tali for⁹.s.scõa itentiõe.⁊ totū pȝ. Nūc aūt dico sic dixi supi⁹ de ↄcreto accītali respectiuo q licet vle possit dare itelligere pter h̃ ēt suū fūdamētū.qȝ nõ tñ ē acciñs.sȝ ēt acciñs relatiuū.cui⁹ fūdamētū põt dici ipa cõitas. ex pte rei de qua dicit̃ vel ipsa aptitudo cõmunicādi de pluribus nūq̄ tñ sumit̃ pro tali illa aut supponit pro fundamēto respectu alicuius pdicati.nec existēs pdicatū respicit subm ꝓ illa.sed solū aut pro subiecto suo aut pro ipsa forma que est intētio secūda pro qua vult doctor semꝑ sumi ipm vniuersale in tota sua logica.⁊ maxime i libro porphyry.qȝ solū illa forma pertinet per se ad logicā vel logicam.

Circa q̄rtā q̄ōnē qua q̄rit᷑. vtrū vl̄e sit ens: ē p̄mo notādū ꝓ p̄mo argumēto: ⁊ ei⁹ r̄nsiōe sil̄: ꝙ illa auctas videret᷑ magis hēre veritatē. si diceret᷑ sic. ⁊ ꝑ opp^m. oē qđ est ex eo ꝙ ē. i. inq̄ntū in se vel p̄r: ⁊ existit actualr̄ in rerū nā hʒ vnitatē nūeralem ꝯn̄tē se in posteriori signo. sic ꝙ eius exn̄tia p̄cedat ordine nāe. ⁊ i p̄ori signo ei⁹ vnitatē nūeralē. nā q2 ē. i. q2 existit. iō vnum nūero ē. ⁊ nō ecōtra. vt sonat auctas illa Boetij. q2 multa hn̄t vnitatē nūeralē: puta oīa idiuidua spērū nōdū ꝑducta. sʒ ꝑducēda. vt Antichrist⁹: ⁊ rose in estate ꝑducēde: que nūc nō sūt formalr̄ in se. ⁊ extra suas causas: sed in suis cāis virtualr̄ ꝯtinent᷑. ⁊ in volūtate diuīa. Nā nō solū idiuidua exn̄tia sūt in p̄dicamēto. sed ēt nō exn̄tia: imo magis. q2 tota coordinatio p̄dicamētalis: cū sit necessaria abstrahit ab oī accn̄te reali. ⁊ exn̄tia. ⁊ ꝯtingentia. ⁊ hͦ. ⁊ per ꝯn̄s idiuidua p̄dicamētalia. vt talia sunt nō recipiūt exn̄tē tia. scđm doctrinā Scoti sepe. ⁊ maxime scđo libro sentētiarum. distinctione. 3. q̄stione. 3. ⁊ q̄rta. ⁊ 3. libro. distinctiōe. xx. circa mediū. Nā homo nō magis includit aut respicit formalr̄ exn̄tiā actualē q̄ʒ hō in cōi. Et ideo eē vel existere est potius cā vel radix vnitatis nūeralis: q̄ʒ ecōuerso. ⁊ ita dico de r̄nsione data ad illā: que ēt nō satisfacit. cuꝫ nō sit doctoris vt videt᷑. q2 scribit᷑ ibi. ad p̄mū dicit᷑. ⁊ nō ad p̄mum dico. Et ideo notat ꝙ nō oē qđ est per opatiōnē itellect⁹ est vnū nūero. vt pʒ ð vl̄i metaphysico. ⁊ ēt nāli ac mathematico. imo breuiter de omni vl̄i reali ⁊ fundamētali. siue de omni vl̄i: vt ly vl̄e sumit᷑ pro subiecto scđm distictōeꝫ: de vl̄i iam dictā. ⁊ hoc siue de subiecto ei⁹ remoto vel propinquo de qb⁹ ifra fiet sermo. ꝑtermissis aliis argumentis. pro ⁊ ꝯ. q2 ifra exponētur cum suis responsiōib⁹ descēdēdo ad corp⁹ q̄stionis. vbi dr̄ ꝙ vniuersale est ens. Et rō est. q2 q̄cqd intelligitur. itelligit᷑ sub rōne vl̄is. ⁊ hoc. s. a nobis ꝓ statu isto in quo nō possumus itelligere aliqđ singulare sub rōne ꝓpria sue singularitatis: vt vult doctor sepe. ⁊ Frācisc⁹ ēt in ꝯflatu. di. 3. q̄ōne. 9. tn̄ singulare ē per se itelligibile: ⁊ per se itelligitur ab itellectu sepato: aut nō impedito. vt vult doctor. libro tertio. di. 14. q̄ōne. 3. ⁊ ideo bn̄ dic̄ hic. ꝙ q̄cquid itelligitur a nobis nāliter ꝓ statu isto. itelligitur sub rōne vl̄is. i. sub modo vl̄is ⁊ cōis. s. inq̄ntū est vl̄e ⁊ cōe. ⁊ nō sub modo ⁊ cōditiōe singularis: eo ꝙ tn̄ de vl̄ib⁹ ⁊ cōibus habet᷑ scia scđm phm̄. 7. meta. nūc aūt illud qđ est modus itelligēdi vniuscuiusqꝫ itelligibilis nō pōt eē nō ens ⁊ nihil. q2 nō ens nō pōt eē modus entis. q2 vnū ꝯdictorioꝝ non pōt eē modus itelligēdi alterius ꝯdictoriorū: cum oī mō ⁊ in oībus opponant᷑ ⁊ repugnēt. nec pōt eē modus entis propter eādē rōnē. ⁊ per ꝯn̄s opꝫ dcm̄ modū eē ens: ⁊ aliqd vt possit cōuenire illi cui⁹ est modus. Sed vn⁹ forsan istaret ꝯ istā rōnē doctoris q̄ dicit ꝙ oē qđ itelligit᷑: intelligit᷑ sub rōne vl̄is: q2 vult h̄ ꝓbare ꝙ vl̄e est ens: eo ꝙ est itelligibile. ⁊ tn̄ dicit qđ ē modus cuiuscūqꝫ itelligibilis. cuꝫ sit. q̄cqd itelligit᷑: itelligit᷑ sub rōne vl̄is. ex quo seq̄t᷑ ꝙ cū vl̄e sit itelligibile. ꝙ ēt sit modus vel rō sui ipsi⁹. cuꝫ sit modus ⁊ rō cuiuscūqꝫ itelligibil᷑. ⁊ ꝯn̄ter ꝙ idē erit modus suiipsi⁹. ¶ Ad istud r̄ndeo ꝑ viā doctoris in postp̄dicamētis. q. 2. q̄si in fine. ꝙ istud ē ꝑuilegiū scđaꝝ itētionū q̄ oēs sūt modi itelligēdi respectu p̄maꝝ itentionū. ꝙ nō tm̄ sunt modi p̄maꝝ itentionū. sed ēt modificāt se mutuo. ⁊ vna illarum pōt eē in alia vt i subiecto ita ꝙ vtraqꝫ subiectat ⁊ fundat aliā mutuo. vn̄ dic̄ ibi qđ q̄libꝫ earꝝ ꝑ hoc qđ ē modus itelligendi respectu alicui⁹ ē ēt itelligibil᷑ ꝑ se ⁊c̄. Et parꝝ ifra dic̄ sic. Et hec est causa: q̄re in accn̄tib⁹ itētiōalib⁹ pōt idē p̄dicari de seipso denoīatiue. q2 idē pōt eē itellectuꝫ ⁊ modus itelligēdi sub ex̄nea rōne sūptū ⁊c̄. ¶ Ecce video in dcis ipsiusmet doctoris quđ idē pōt denoīare seipm̄ in itētiōib⁹ scđis.

Et sic ad ꝓpositū r̄ndeo ꝙ nō obstāte ꝙ vl̄e vt sumit᷑ pro forma. s. vt ē itentio scđa. est vel sit modus itelligendi oīm q̄ditatū realiū: eo ꝙ oēs itelligunt᷑ sub mō vl̄is. vt dcm̄ est: nihilomin⁹ ipm̄ met vl̄e sic sūptū formalr̄ ē modus q̄ditatū realiū. s. sub quo oēs itelligunt᷑. est ēt itelligibile per se. ⁊ istud ꝓbat᷑ sic. q2 itellect⁹ itelligēs aliqua duo. ⁊ distiguēs iter illa nouit vtrūqꝫ illoꝝ. illa maior ꝓbat᷑ ꝑ illud scđi de aīa. vbi p̄hs nō alia de cā mot⁹ ē: vt poneret sensū cōeꝫ: nisi vt distigueret iter obiecta sensuū ꝑticulariū: vel saltēꝫ illa fuit potissima cā. cū ḡ itellect⁹ distiguat iter q̄ditatē ⁊ mo^m sub q̄ itelligit se: seq̄t᷑ ꝙ nouit vtrūqꝫ. Tūc vltra: itellect⁹ nouit modū illū itelligēdi: sub quo oīs q̄ditas itelligit᷑. ḡ talis modus est not⁹: ⁊ itelligit᷑ ab itellectu. ⁊ si itelligit᷑. ḡ est itelligibil᷑. q2 nihil itelligit᷑: nisi qđ ē itelligibile: eo ꝙ actus semꝑ p̄supponit aptitudinē: ⁊ ēt posse. sicut ēt act⁹ potētiā ordine origis. 9. meta. licet sit ꝯ̄rio ordine ꝑfcōnis. ⁊ ita cōstat qđ itellect⁹ itelligit illū modū itelligēdi. s. vl̄e. ḡ vl̄e intelligit᷑: q̄ ꝯn̄a est optima. q2 ē ab actiua ad suā passiuā: ⁊ si ipm̄ vl̄e itelligit᷑. ⁊ ipꝫ vl̄e est modus itelligendi. ḡ modus itelligēdi itelligit᷑. ⁊ modus itelligēdi ē modus itelligibil᷑. ⁊ sic idē denoīat seipm̄: vel idē p̄dicat᷑ de seipso denoīatiue. ⁊ sic seq̄tur itētū doctoris. s. ꝙ nō obstāte ꝙ vl̄e sit modus itelligendi oīm q̄ditatū tam realiū q̄ʒ itentionaliū aliaꝝ a seipso. est ēt aliqd itelligibile per se: ⁊ in se ac scđm se. ⁊ per ꝯn̄s modus itelligēdi est itelligibilis. ⁊ ita idem sub alia: ⁊ alia rōne sumptū ē denoīans ⁊ denoīatū: ⁊ q̄ditas ac mod⁹ q̄ditatis. ⁊ hec volebam⁹ ꝓ defensione doctoris ac sincera veritate mēda: que in itentiōib⁹ scđis ꝓpter debilitatē entitatis ipsaꝝ ⁊ naturā admirabilē non nisi cū magna subtilitate pōt inueniri. ¶ Itē illa soluta exurgit ibidē vna alia ꝑplexitas nō minor: q̄ndo dicit. itellectus nō operatur nisi moueat᷑ ab obiecto. nō ens nō pōt mouere aliqd. q2 mouere est entis i actu ⁊c̄. Hic enī oriuntur plures difficultates. vna est i hoc qđ dic̄ qđ itellectus nō operat᷑ nisi moueatur ab obiecto hoc dcm̄ videt᷑ esse ꝯ seipm̄ libro secundo sententiarū. distōne. 12. q̄ōne p̄ma. in fine. vbi vult itellectum nostrū habere operatōeꝫ. i. itellectionem: aut actum itelligendi circa māṁ p̄mā. ⁊ tamen ꝙ non possit effectiue moueri a materia p̄ma ꝓpter defectum entitatis sufficiētis. ⁊ breuiter vult ibi ꝙ extrema entiū. s. deus q̄ est act⁹ purus ⁊ summus: ⁊ mā p̄ma que nullius est actiuitatis sunt iproportionalia ad mouēdū itellectū nostrū ꝓ nūc vnū. s. de⁹ propter excessuꝫ sue entitatis. aliud. s. mā p̄ma ꝓpter defectuꝫ sue entitatis. hec ibi ēt Frāciscus in ꝯflatu. distictōe. 3. q̄ōe 7. vult q̄tuor ḡnā entiū nō posse mouere itellectū nostruꝫ vel hr̄e actiuitatē in ipꝫ. qđ idē est. q̄ sunt mā p̄ma. q̄ntitas. relatio. ⁊ ꝓprietas idiuidualis. q̄ oīa sunt forme nō actiue. vt dic̄ ibi. ex qb⁹ oīb⁹ seq̄tur ꝙ itellectus circa multa operat᷑: a qb⁹ tn̄ nō mouet᷑. ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō videt᷑ dcm̄ doctoris i h̄ loco eē sanū. ¶ Pōt dici ꝙ doctor loq̄tur ibi large de mouere qđ idē est qđ termiare actū itelligēdi: q̄le mouere cōuenit q̄buscūqꝫ entib⁹. nō aūt loq̄tur de mouere stricte: qđ idē est qđ sua v̄tute aut efficacia agere in itellectū ⁊ excitare eum ad actum ꝑse ꝑfcitate tertij modi. ⁊ per ꝯn̄s vl̄e vl̄ scđa itentio: imo qđcūqꝫ ens pōt hoc mō mouere itellectū. Sʒ restat tertia difficultas ex dcis doctoris ibideꝫ: qn̄ dic̄ ꝙ mouere est entis in actu. ¶ Istud dcm̄ videt᷑ i se falsuꝫ q2 multa mouēt itellectū q̄ nō sunt entia i actu. puta singule q̄ditates habētes esse solum i potētia obiua. cuiusmodi sunt inūerabilis. puta q̄ditas tonitrui. ⁊ eclypsis. stelle comete. rose ꝑducēde i estate. ponēdo ꝙ nulla sit i reruꝫ nā. ⁊ sic de oīb⁹ passiōib⁹ metheoroꝝ. i. pertinētib⁹ ad libros metheoroꝝ. ⁊ hͦ. ac breuiter de q̄buscūqꝫ q̄ditatib⁹ nullū singulare i rerū nā aut exn̄tiaꝫ hn̄tibus. hec. n. oīa mouēt intellectum ad notitiam ⁊ ad scientiam. ⁊ tamen non sunt

in actu sed in potentia: ergo mouere nõ est entis in actu: qđ
est ꝯ doctorẽ. ¶ Respondeo ꝙ sicut doctor loquitur me/
taphẏsice de mouere: q2 nõ ꝺ mouere: vt loquitur n̄ralis ꝑut
est in quãtitate vel qualitate: aut vbi: q2 nullũ obiectũ mo
uet itellectũ. s. abyciẽdo priorẽ formã: ⁊ inducẽdo aliã sibi
cõtrariã: sed solũ imutat ipsum: ⁊ q̃si excitat ad actum. ⁊c̃.
Ita loq̃r metaphẏsice de actu: q2 nõ ꝺ actu naturali: ⁊ phẏsico
qui terminat potẽtiã obiectiuã mediante virtute alicuius
agẽtis deducẽtis effectũ: aut ꝑductũ de potẽtia ad actũ: s3
loq̃r de actu metaphẏsicali ⁊ formali: ac entitatiuo seu q̃dita
tiuo: quali mõ vocat sepe ĩfra. vt caplõ de d̃ria. actum ipsaꝫ
formã: vbi dicit ꝙ actus forma: ⁊ qualitas idem sunt: ⁊ isto
mõ q̃cũq3 q̃ditas siue sit realis. i. metaphẏsicalis: siue rõnis
puta logicalis ꝑt dici esse in actu. i. non ẽ nihil vel ens ꝓhi
bitũ: sed ens ratũ ⁊ firmũ: ⁊ in esse q̃ditatiuo cõstitutũ: aut
repositũ: si sic loqui liceat: sed de h̃ magis ĩfra: ⁊ sic pꝫ do/
ctoris sanissimã esse sententiã. ¶ Pro rñsiõe ad 2ᵐ arᵐ quã
q̃dã doctor dat: ⁊ Scotus ipugnat sunt nõ pauca ꝯsideran
da circa illã ipugnationẽ: q2 subtilis est: ⁊ difficil'. Ubi ꝯsi/
derãdũ primo ꝙ 2ᵐ argᵐ volebat ꝓbare vl'e nõ eẽ ens ta/
li medio: qđ tñ ponã in clariori forma: oẽ illud qđ est ens:
aut est prima sub̃a: vel iclusuꝫ aliquo mõ in ea: aut est aliđ
a ꝑma sub̃a: sed vl'e est ens ꝑm te: g̃ aut ẽ prima sub̃a vl' iclu
suꝫ aliquo mõ in ea: aut ẽ aliud a ꝑma sub̃a: sed nõ est pria
sub̃a: q2 tũc esset singulare ⁊ nõ vl'e: nec est aliđ a pria sub̃a.
ꝓbaꝛ: q2 ꝑ Ari. ĩ ꝑdicamẽtis: oẽ qđ ẽ aliud a pria sub̃a: vl' di
citur de illa vl' est in illa: s3 vl'e neutro istoꝝ duoꝝ modoꝝ
se h3: qđ ꝓbaꝛ sic: ⁊ ꝑ ꝺ ꝑᵃ ꝑte. s. ꝙ vl'e non d̃r de prima sub̃e:
q2 ꝑm ꝑh̃m in ꝑdicamentis: sole secunde sub̃e dicuntur de
primis: sed nullũ acciñs itẽtionale est secunda sub̃a: q2 sub̃a
⁊ accidẽs opponuntur: q2 diuidũt ens finitũ vt pꝫ: ⁊ ꝑ ꝯse/
quens vl'e cuꝫ sit acñs nullo mõ d̃r de prima substãtia: ꝙ āt
nõ includatur in prima sub̃a pꝫ: q2 oppositũ nõ includiꝛ in
opposito: substãtia ⁊ accidens sunt opposita: vt dixi: etiam
nullum posterius includitur in suo priori: sed omne acciñs
est posterius sub̃a. ⁊ maxime acciñs itẽtionale: cuiusmodi
est vl'e. Scd̃a pars probatur. s. ꝙ vl'e nõ est in ꝑma sub̃a: q2
oẽ in. est proprietas accidẽtis: sicut dici de. est ꝓprietas scd̃e
sub̃e: vel saltem: vt cõius loquamur dici ꝺ. est ꝓprietas vel
ꝯditio cuiuscũq3 sup̃ioris respectu sui inferioris: nũc aũt si
vl'e cũ sit accidẽs cõe eẽt in prima sub̃a: dnoiaret illã: eo ꝙ
oẽ acciñs denoiat subiectũ suũ: qđ iformat: q2 ois forma vl'
causa formalis ponit effectũ suũ formalẽ in illo in quo est
sicut albedo i re alba: ⁊ tũc sequeretur ꝙ ꝑma sb̃a eẽt vl'is
⁊ cõis: ⁊ sic eẽt secunda sub̃a ⁊ non prima: q̃re concluditur
ꝙ cũ vniuersale non sit: nec ꝑma sub̃a: nec inclusuꝫ aliquo
mõ i ea: nec aliud a ꝑma sub̃a. g̃ nullo mõ ẽ ens: maior illa
pꝫ. ex sufficiẽti diuisiõe: eo ꝙ oẽ ens mũdi ẽ aliq̃ illoꝝ mo
doꝝ se h̃is vt pꝫ. ¶ Ad hoc argᵐ 2ᵐ respõdẽt quidam vt
dixi ⁊ insufficiẽter: q2 dicunt ꝙ Ari. in illa diuisiõe. oẽ. s. qđ
est aliud a prima substãtia. ⁊c̃. intelligit de eo qđ est preter
opõnẽ intellectus. s. de entibꝰ realibꝰ siue non depẽdẽtibus
ab intellectu i suo eẽ: cuiusmodi nõ ẽ vl'e: q2 est ens rõis: ⁊ iõ
nõ cadit sub illa diuisiõe: ergo bene stat ꝙ sit ens: ⁊ tamen
nec sit ꝑma sub̃a: nec dicatur ꝺ ea: nec sit i ea. Hãc rñsionẽ
ꝯfutat doctor: ꝑ hoc ꝙ nõ ita loq̃tur: nũc itelligit Aristo. ꝺ
secũdis substãtyȷs: vt illa respõsio putat: ⁊ arguit sic. ꝓban/
do ꝯñem illã ꝑ hoc ꝙ scd̃e substantie dicũtur de ꝑmis. ac/
cidẽtia sunt in ꝑmis ⁊c̃. pro quo argumẽto nota ꝑ ꝙ secun/
de sub̃e possunt sumi dupl'r. vno mõ fundamẽtaliter ⁊ sub
stractiue. puta pro hoĩe in cõi: ⁊ boue. lapide. ⁊ ligno: ⁊ h'.
alio mõ formaliter ⁊ inhesiue hoc est pro tali intẽtione se/
cũda atq3 accidente intentionali: que quideꝫ intentio scd̃a
vocatur substantia scd̃a: ⁊ fundatur in scd̃a substãtia sum/
pta ꝑ mõ. Et ideo dicit doctor scd̃e sub̃e. vt ibi loq̃r. s. Ari.

in predicamẽto nõ sunt preter opõnẽ intellectus. i. sunt itẽ
tiones scd̃e. ⁊ accidẽtia intẽtionalia facta ꝑ opatione intel
lectus: ꝺ quibus intelligit Ari. i illa diuisiõe supius facta ⁊
nõ de illis scd̃is sub̃ȷs que sunt ꝑter opationẽ itellectus. s.
que sumuntur fundementaliter ⁊ substratiue. Et dein de ꝓ
bat doctor minorẽ ⁊c̃. vbi iteꝝ nota ꝓ maiori clarificatiõe
omniũ. ꝙ ꝑm intentionẽ Scoti in hoc loco: ⁊ etiã in predi/
camẽto sub̃e. tã substãtia ꝑma q̃ȝ scd̃a sb̃a possunt sumi du/
pliciter. s. fundamentaliter ⁊ substratiue pro intentiõibus
ꝑmis: ⁊ formaliter ⁊ inhesiue aut informatiue aut acciden
taliter pro intentõibus scd̃is. ⁊ hoc scd̃o mõ sumũtur a ph̃o
⁊ a Scoto hic: ⁊ hoc pꝫ ex ꝓbatione doctoris in littera que
est talis sententia. Ois diuisio bona ẽ alicuius diuisi ꝑ duo
formaliter opposita: vt pꝫ per oẽs sex spẽs vel modos diui
sionũ quaꝝ tres sunt ꝑ se ⁊ tres ꝑ accidẽs. hec aũt est bona
diuisio ⁊ data a philosopho: vbi supra. ⁊ est diuisio per acci
dens: siue vnũ membruꝫ diuisiõis ꝑ accidens: q̃ ẽ diuisio
sub̃i. i. sub̃e in accidentia. q2 est diuisio prime itẽtionis per
duas intẽtiones secũdas formaliter oppositas: atq3 cõtra
rias: ⁊ hoc dico vt vtraq3 illaꝝ sumitur vt q̃d. sic enim con
trariãtur: de qua mã loquemur infra loco suo. vnde sub̃a ꝑ
ma ⁊ secũda vt sic sumũtur formaliter ⁊ logical'r opponun
tur sicut singulare ⁊ vniuersale: vel sicut icõmunicabile: ⁊
cõmunicabile: aut aliquo tali modo: ⁊ iõ hec diuisio ẽ diui
sio sub̃i ꝑ acciña itẽtionis prime ꝑ secũdas itẽtiones forma
liter oppositas. tamẽ vt sumuntur fundamentaliter non
sunt opposite formaliter. imo sunt idẽ idẽtitate formali ⁊ q̃
ditatiua sicut sortes ⁊ hõ: siue generaliter sicut sup̃ius ⁊ iſe
rius: eo ꝙ sic sumendo scd̃a sub̃a est de q̃ditate ꝑme sub̃e. ⁊
ĩfra eãdẽ q̃ditatẽ ipossibile ẽ ꝙ sit aliq̃ oppõ aut repugnã/
tia: vt etiã sumũtur formaliter sunt duo vl'ia itẽtiõalia ha/
bentia sub se nõnulla indiuidua: hoc aũt maĩfeste pꝫ ꝺ sub/
stantia scd̃a: q2 ꝑdicatur de pluribꝰ idiuiduis. s. de hac scd̃a
sub̃a applicata hoĩ. qñ d̃r. hõ est scd̃a sub̃a: vbi est ꝑdicatio
accñtalis ⁊ denoiatiua intẽtiõis scd̃e de ꝑma: ⁊ predicatur
ẽt de hac scd̃a sub̃a applicata asino: qñ d̃r asinꝰ ẽ scd̃a sub̃a:
⁊ sic de aliȷs. vñ pꝫ ꝙ hec scd̃a sub̃a: ⁊ h' sunt idiuidua itẽ/
tionalia scd̃e sub̃e in cõi: que indiuidua ꝑdicantur de scd̃is
substãtyȷs fundamẽtal'r ⁊ real'r. de ꝑmis aũt substãtyȷs fun/
damentaliter nullo mõ ꝑdicanꝛ: q2 nec denoiatiue: nec q̃/
ditatiue. nec ẽt ꝑdicatione exercita nec signata: eo ꝙ: vt di
xi: formaliter opponunꝛ vt diuidentia. de ꝑmis aũt substã/
tyȷs formalibꝰ siue formal'r sumptis que sunt intẽtiõis scd̃e
non predicanꝛ scd̃e sub̃e: formaliter sumpte nisi ꝑdicatiõe
signata. ⁊ nullo mõ ꝑdicatione exercita. ¶ Et hoc mõ dicẽ
do scd̃e sub̃e ꝑdicãtur de primis vel dicunꝛ aut affirmanꝛ
de primis: ⁊ h'. q̃lẽ ꝑdicationẽ facit doctor in ꝑncipio ipu/
gnatiõis ꝯ rñsionẽ qñ dicit ꝙ scd̃e sub̃e dicunꝛ de ꝑmis. Et
hec ꝑdicatio non ꝑt exerceri i eisdẽ terminis: q2 tũc eẽt fal/
sa. Ut dicẽdo ꝑma sub̃a est scd̃a sub̃a: naꝫ formaliter oppo/
nuntur: vt dixi superius: sed exerceꝛ solũ in ꝑmis intentio/
nibus vt sic dicẽdo: sortes est hõ: vel brunellus ẽ asinꝰ. aut
topacion ẽ lapis. ⁊ h'. ¶ Ex his habetur ꝙ he due ꝑdica/
tiones simul verificantur. s. scd̃a sub̃a est secunda sub̃a. ⁊ se/
cunda sub̃a non est secũda sub̃a: sed accidẽs: nec est hic ali/
qua ꝯtradictio: q2 ꝯtradictio est vnius ⁊ eodem ⁊c̃. prĩa. n.
est vera tripliciter. ꝑmo vt li secũda sb̃a: sumitur formal'r
⁊ a parte subiecti dicit quid. i. vnam quiditatẽ ⁊ ꝑdicatum
simpl'r. q2 predicatur idẽ de se. secundo est vera vt subiectum
illius ꝓpositionis sumitur fundamẽtaliter ⁊ predicatũ for
maliter: vt sic dicẽdo: homo vel asinus aut lupus est secũ/
da sub̃a que ẽ ꝑdicatio denominatiua: vbi iã li scd̃a sub̃a ẽ
intentio scd̃a: ⁊ dicit modũ respectu hoĩs: quia sub tali rrõ
itelligitur homo vel asinus aut lupus. Tertio ẽ vera vt tã
subm̃ q̃ȝ predicatũ sumũtur fundamẽtaliter: vt sic dicẽdo.

homo est homo: vel hõ est aïal: vel rosa est flos aut corp⁹: ⁊ sic nõ dicit modũ. sed rem ⁊ vnũ qd. i. vna res cõis in p̄dicamẽto sub̃e predicatur de alia simili cõmuni. s. superi⁹ de suo inferiori: ⁊ sic p3 q̄ propositio ẽ tripliciter vera: dico tamen q̄ lic3 videatur vna p̄positio in voce est triplex in significatiõe: ⁊ in v̄tute ac in veritate. Scđa p̄positio ẽ semel vera. s. scđa sub̃a nõ est sub̃a secũda: q2 scđa substãtia put ly scđa sub̃a capit̃ formaliter pro intentione scđa: ⁊ vt dic̃ qd est vle ⁊ accidens intentionale. ⁊ sic scđa sub̃a est accidens ⁊ non substãtia. ⁊ per ꝯñs nec substantia scđa. per locũ a toto vniuersali negatiue. ¶ Satis igitur per hoc p̄batu3 est qũo scđa substãtia sumpta formaliter ⁊ s3 intẽtionẽ doctoris hic est intẽtio scđa ⁊ accidens intentionale ac vniuersale logicale. Nũc etiam ostẽdo qũo p̄ma substantia formaliter sumpta. s. pro intentione scđa est ẽt vniuersale logicale. Nam oẽ sup̄ius habẽs sub se plura inferiora ⁊ indiuidua ẽ vle ⁊ cõe: sed p̄ma sub̃a sic sũpta ẽ hõ. g̃ ⁊c̃. p3 ꝯña cum maiori: minor p̄batur. certũ eni est q̄ sor. ẽ p̄ma sub̃a: ⁊ plato ẽ p̄ma sub̃a: ⁊ brunellus ẽ p̄ma sub̃a. ⁊ hic smaragdus ẽ p̄ia sub̃a. ⁊ sic de alijs: ⁊ oïa illa nõ sunt vna p̄ma sub̃a. g̃ sũt plures p̄me sub̃e. ergo sũt hec p̄ma substãtia: ⁊ hec prima substantia: ⁊ hec prima sub̃a. ergo ⁊c̃. hec vltima ꝯña patet: qa s̄m prisciãnũ plurale nihil aliud est q̄3 singulare geminatũ vel numeratũ. tũc sic. hec prima sub̃a: ⁊ hec prima substantia: ⁊ sic de hõ. sunt singularia ⁊ idiuidua. vt p3. igit̃ alicu⁹ vniuersalis ⁊ non alterius q̄3 prime substãtie in cõmuni q̄ predicat̃ quiditatiue de oïbus illis: ⁊ sicut superius de suis imediatis inferioribus: qđ dico signãter: q2 duo alia sup̄iora predicantur de illis: vel saltẽ vnũ. s. intentio secunda: eo q̄ quodlibet illoꝝ singularium est quiditatiue intentio secunda etiam singulare indiuiduũ: licet possit aliquis dubitare an hec sit predicatio quiditatiua: ⁊ sup̄ioris ð iferiori. hec prima substãtia est singulare vel indiuiduũ. sicut est illa: hoc singulare est singl'e. hoc indiuiduũ est indiuiduum: vnũquodq3 eni istoꝝ predicat̃ de sorte qui ẽ p̄ma substantia fundamẽtaliter vel fundamẽtalis ⁊ realis. nam sortes est prima substantia que est predicatio denoïatiua. ⁊ sor. ẽ hec p̄ma substantia: ⁊ sortes est indiuiduũ: vel hoc singulare: ⁊ sortes est hoc indiuiduũ vel hoc singulare vel hoc suppositũ vel hec persona: ⁊ sic de alijs: que omnes predicationes sunt denoïatiue ⁊ secundarum intentionum de primis. ¶ Similiter de ista p̄põne dubitaretur. s. hec prima sub̃a est hoc singulare vel hoc indiuiduũ: vtrũ sit p̄dicatio eiusdem de se vel an sit denoïatiua ⁊ modalis. ⁊ ita ẽt de multis p̄positionibus: puta de istis: hoc vle est singulare: vl' h̃ singulare: hoc genus est idiuiduũ: hoc generalissimũ est singulare: vel hoc singulare: ⁊ sic de infinitis. sed p̄ nũc dimittatur hec duo vsq3 inferius p̄pter discõtinuationẽ nimiã nři p̄cessus. ¶ Et iõ ad p̄positu3 reuertendo dico q̄ he p̄me substãtie sunt idiuidua prime sub̃e in communi: vt omnia formalr̃ sumunt̃ ⁊ p̄ intẽtionib⁹ secũdis que indiuidua applicant̃ huic p̄me sub̃e ⁊ illi sumptis fundamẽtalr̃. vt h̃ prima sub̃a sorti. ⁊ hec p̄ma sub̃a brunello ⁊c̃. Nã sic idiuidua secũde sub̃e vlis formaliter sumpte applicant̃ scđis substãtijs vniuersalibus fundamẽtalibus ⁊ realibus vt homini asino. boui ⁊c̃. sic idiuidua p̄me sub̃e sumpte formalr̃ applicantur p̄mis substantijs fundamẽtalibus ⁊ realib⁹ q̄ sunt idiuidua secũdaꝝ sub̃aꝝ fundamẽtaliũ. s. indiuidua intẽtionalia idiuiduis realibus ⁊ formalia fundamẽtalib⁹ ⁊ substantie p̄me vt sunt formaliter sũpte applicãt̃ substãtijs p̄mis: fundamentaliter sumptis: ⁊ sic aliq̄n idiuidua itẽtionalia applicant̃ non indiuiduis fundamentalibus: sed fundamẽtis vlibus: cuiusmodi indiuidua sunt hec secũda sub̃a ⁊ hec secũda sub̃a ⁊c̃. Et aliq̄n indiuidua intẽtiõalia applicãtur indiuiduis itentionalibus: vt h̃ singulare ⁊ hoc singulare applicantur huic sub̃e scđe: ⁊ huic sub̃e secũde. ⁊ etia3 huic p̄me sub̃e ⁊ huic p̄me sub̃e: vt omnes sumũtur formaliter. talibus aũt modis ⁊ pro talibus applicatiõibus cognoscũtur iste due intẽtiones scđe ⁊ vniuersales siue hec duo verba intẽtionalia vniuersalia q̄ sunt sub̃a prima ⁊ sub̃a secunda. vt sumunt̃ formaliter s̄m itẽtionẽ Scoti hic. ⁊ ẽt in predicamento sub̃e. vbi idem affirmat in vna proprietate substãtie. ⁊ ẽt cognoscãtur singularia vtriusq3 vt patuit: q̄ tñ cognitio est a posteriori. ⁊ per extrĩseca vel exteriora: q2 singularia p̄me sub̃e formaliter sũpte applicant̃ fundamẽtis icõicabilib⁹ de p̄dicamẽto sub̃e ⁊ solũ illis. Et iõ ista duo vniuersalia sunt vlia artata ⁊ due sp̄ẽs vlis in cõi: q2 ꝯtrahunt ipsum ad vlia applicabilia ad res p̄dicamẽti sub̃e ⁊ ad denominantia solũmõ tales res. vl' saltẽ ad res ⁊ ꝯtẽta sub sub̃a trãscẽdente. qđ dico p̄pter deũ ⁊ diuina: q2 in deo reperiunt̃ sub̃e p̄me ⁊ icõicabiles. puta p̄sone diuine. ⁊ ẽt cõicabiles: vl' saltẽ vna sub̃a cõicabilis: q̄ tñ nullo mõ est plurificabilis. s. eẽntia diuina vel deitas: de qua non nũc: sed in theologia. ¶ Declarata ergo satis aperte ista ip̄ugnatiõe doctoris quã facit ꝯ rñsionẽ ad 2ᵐ argumentũ: quia non valuit. Nũc videamus rñsionẽ suã propria3 vbi dicit. Ideo dicitur alr̃ q̄ vle dicitur de primis. i. substãtijs. vbi nota q̄ hic itera3 est predicatio signata in intẽtionibus secũdis que exercetur ĩ rebus prime itẽtionis sic. sortes ẽ hõ. vel hec. rosa est flos. ⁊ hõ. s3 tñ attende qũo est veꝝ qđ dicit doctor. s. q̄ vle dicitur de primis. q2 vniuersale in sua cõmunitate nũq̄3 dicit̃ ð p̄mis nec in predicatõe signata nec exercita. ⁊ ideo scias q̄ ibi. est suppositio p̄sonalis: q2 ly vle supponit in illa propositione pro suis inferioribus. s. pro secũdis substãtijs formaliter sumptis: que vt iã diximus sunt vniuersalia artata ⁊ sp̄ẽs vniuersalis in cõi limitantes ipsum ad res ꝯtẽtas sub substãtia predicamẽtali vel trãscẽdẽte: ⁊ q2 ideo scđe sub̃e dñr de p̄mis in p̄dicatiõe signata iõ vniuersale in cõmuni dr̃ ð p̄mis substãtijs: q2 in suis inferioribus vt dictũ est: non aũt in se ⁊ in sua cõmunitate. ⁊ iõ dicit doctor consequenter ad illud qđ est ꝯtra hoc. s. q̄ sole secũde substãtie dicantur ð p̄mis: sed vle non est secunda substãtia sed accidẽs itẽtionale. g̃ ⁊c̃. Dicit q̄ scđe substãtie vt phs loquit̃ de eis ĩ loco p̄fato sunt accñia: nõ tñ q̄cũq3 accñia: q2 nõ sunt accñia realia qbus cõpetit eẽ in. sed intẽtiõalia qbus cõpetit dici de. Nã esse in. ⁊ dici de. sunt duo mẽbra diuisionis quadrimẽbris quã ponit phs in antepredicamẽtis. vt p3: ⁊ videatur burleus ibidẽ. ⁊ tũc dicit doctor sic: vle aũt ẽ qd cõmune ad secũdã sub̃aꝝ: q2 secũda sub̃a ⁊c̃. Iste aũt passus ẽ iã supra expositus. vbi iam dixi q̄ secũda sub̃a vt sumitur formaliter est vna sp̄ẽs vlis in cõi ꝯtrahens ipsum ad res ꝯtentas in p̄dicamẽto substantie vel in sub̃a trãscendente. ⁊ p̄ ꝯñs secũda sub̃a dicit vle applicatũ ad aliq̄ in gñe sub̃e. i. substãtia scđa ꝯtrahit vle ad res cõmunicabiles predicamenti sub̃e: ⁊ nõ indifferenter ad res cõmunicabiles oĩu3 predicamẽtoꝝ: ⁊ sic patet rñsio. ¶ Posset tñ aliq̄s istare ꝯtra doctorẽ propter hoc qđ dicit in hac rñsione. videlicet q̄ accñtib⁹ intentionalib⁹ nõ cõpetit eẽ in. sed solũ dici de. Istud eni non vr̃ veꝝ: q2 omne accidẽs qđ h3 esse in aliquo sub̃o: h3 esse in. ⁊ sibi cõpetit esse in. vt p3 ex terminis: q2 quod sit in sub̃o ⁊ nõ sit in. vr̃ ꝯdictio: sed oẽ accñs intẽtionale h3 esse in aliq̄ sub̃o: probatur. q2 oẽ accidẽs intẽtionale ẽ intẽtio secunda. secũde aũt intentiões sunt in primis s̄m auicẽnam sicut in subiectis suis: ⁊ ẽt inherentia ẽ passio cuiuscũq3 accidentis vt p3 per doctorẽ. 7. meta. q̄stione. i. ⁊ Antoniũ andree ibidem. ergo ⁊c̃. ¶ Ad istud dico q̄ huiõ accidentia intẽtiõalia possunt sumi dupl'r. q2 vel vt verificãtur p̄ suis fundamentis ⁊ stat p̄ eis: ⁊ hoc sit in predicatione signata: vel vt verificatur p̄ seipsis: ⁊ hoc fit in p̄dicatione exercita: exemplũ. cũ dico q̄ secũde sub̃e dicantur de p̄mis cõstat q̄ h̃ est

p̄dicatio signata vt sepe superius dcm̄ est ⁊ expositū: ⁊ subiectū ⁊ predicatū verificantur ⁊ stāt pro primis. vtputa. p forte ⁊ homine aut hō. ⁊ in illis hȝ exerceri vt dicēdo. for. est homo. vel hō. vt superius fuit declaratū. ⁊ iō q: hō accidentia intentionalia fundātur ⁊ subiectantur in hō fundamentis: que in predicatione exercita dicuntur de aliꝫ. pu ta de primis substantijs: ideo in predicatione signata talia accn̄tia itentiōalia dr̄ dici de. ⁊ nō eē in. sȝ put verificant̄ ⁊ stāt p seipsis: aut supponūt p seipsis: aut p suis iferiorib⁹. ⁊ nō p suis fundamētis aut subiectis sic bn̄ ↄpetit eis eē i. Nam veruȝ est dicere q substantia scd̄a sumpta formalr̄ ē in subiecto. q: est in homine vel animali: aut lapide ⁊ huiꝰ ⁊ hec est p̄dicatio exercita que fit semp p li. est. vel aliqd̄ verbum substantiuū: cuiusmodi sunt existo ⁊ fio. vt dicendo. secunda substantia est in homine. vel secunda subā existit ī hōie. sicut in suo subiecto ⁊ fundamento. ⁊ ideo non negat doctor qn huiusmodi accidentia intentiōalia fundata i rebus cōmunibus p̄dicamenti substantie sint in subo vt considerantur in natura sua propria: ⁊ in p̄dicatiōe exercita. sȝ solum dicit q eis cōpetit dici de. ⁊ nō eē in. prout stant pro suis subiectis ⁊ fundamētis. ⁊ hoc fit in predicatiōe signata tm̄. ⁊ sic dici de. nō pōt cōpetere omnibus accidētib⁹. itētionalibus cōibus. sed solū illis que fundant̄ in reb⁹ p̄dicamenti sube vel sube transcendētis. ⁊ hoc est pp naturā suorum suboꝝ vel fundamentoꝝ: vt dixi. ⁊ ita pȝ rn̄sio ad 3ᵐ argᵐ: ⁊ cū ipso 3ᵒ argumento satis patent.

Circa Questionē qua querit̄ an vl̄e sit p se itelligibile. est primo notāda continuatio ad p̄cedētē. Nam in p̄ori q̄stione querebat̄ an vl̄e sit ens. ⁊ pbatū ē q sic: q: nihil pōt p se itelligi: nisi p̄supponatur eē ens ⁊ aliqd. ideo merito cognito q sit ens: querit̄ an sit p se itelligibile. ⁊ notāter dicit̄ p se itelligibile ppter multos negantes intētiones scd̄as posse p se itelligi. ↄcedūt. n. q itelligant̄ non tn̄ per se. sed solū per accidēs. s. per itellectionē primaꝝ intentionū. sed illā difficultatē tetigi in p̄cedēte qōe. Et iō vide ibi. hic tāgā primo zᵐ argᵐ cū sua rn̄sione eo q maiorē difficultatē faciūt. ⁊ vltio exponaꝫ corpus qōis. Scd̄ꝫ argᵐ vult pbare q vl̄e nō ē p se itelligibile hoc medio. Obm cuiuscūq; potentie presuppōitur actui illius potētie q̄ est circa illud obiectū: eo q nūq̄ aliq̄ potētia pōt operari circa aliqd̄ obiectū: nisi aliquo mō moueatur vel imutetur ab illo obiecto. vt pȝ per philosophuȝ scd̄o ⁊ tertio de anima. ⁊ sic talis potentia patitur aliq̄ modo ab illo obiecto. ⁊ ideo dicit doctor q omnis virtus passiua p̄supponit suū obiectum in actu ante eius operationeȝ: .i. nulla potētia pōt operari circa aliqd̄ obiectum: nisi illud obm sit p̄us i actu. s. in actu metaphisicali ⁊ quiditatiuo. non aūt oȝ q in actu reali physico: ⁊ actu existentie vt exposui in p̄cedenti qōne. potentia. n. capit suū actū ab obiecto suo p quē actū pōt operari circa ipsum obȝ: sed nec vl̄e nec breuiter aliqua secūda intentio p̄cedit opationem intellectus: nec presupponit̄ ab intellectu. pbatur. quicquid causat̄ ab aliquo est posterius ipso: cū sit effectus eius: vl̄e autē ⁊ ōis scd̄a intētio causat̄ ab intellectu sm̄ Cōmen. ⁊ Auicē. ergo non precedit intellectum nec presupponitur. ⁊ per consequens non pōt mouere ipsum: quare sequitur q nō pt itelligi ab eo. ergo vniuersale cū sit hō: nullo mō est per se itelligibile qd̄ est propositū. in hoc argumēto vides quomodo Scotus dat potētie passiue aliq̄ actiuitatē: q: operatiōem circa obiectū a quo mouetur: cū ergo in proposito itellect⁹ possibilis sit hō potentia passiua: de qua nūc loquitur: seqt̄ q intellectus possibilis non est potentia passiua precise: sȝ est etiaȝ actiua: ⁊ illud bene concedit doctor in quodlibet. qōne. 15. ⁊ ēt in libro primo, distinctiōe tertia. sed tamē quō hoc possit fieri alīs videbitur. tamen breuiter dico p nunc: quia intellectus possibilis est primo passiuus: ⁊ in primo signo. Deinde ⁊ in secundo signo est potentia actiua. ⁊ hō tanq̄ productiua q̄ꝫ opatiua: q: est p̄mo potentia dictiua. ⁊ deide intellectiua: sed qualiter nō nunc. sed alīs: quia pertinet ad primū sentētiaꝝ. Deinde in tertio signo est iteꝝ passiua vl̄ saltē receptiua. Nam intellectus possibilis p̄mo mouet̄ ab obiecto in se: ⁊ in notitia intuitiua vel a sp̄ē intelligibili cāta p itellectū agētē ⁊ fantasma: ⁊ ī notitia abstractiua. ⁊ hō q̄si sp i statu isto. ⁊ ita ēt recipit ī se illā sp̄ēȝ itelligibilē a q̄ mouet̄ ad actū. ī scd̄o aūt signo producit cū ipsa specie recepta actū intelligēdi terminatū ad obȝ illud: cuius illa sp̄ēs est rep̄ntatiua: ⁊ nō ad sp̄ēm illam: q: illa est ita ratio: ⁊ medium ac quo respectu intellectionis. q ipsamet nō itelligitur: nec est qd̄: ⁊ hoc dico loquēdo de actu intelligēdi recto ⁊ primo: aut p̄mo producto. q est abstractiuus. tamē postea bene intelligitur aliquo actu secūdario ⁊ reflexo: qui ē act⁹ arguitiuus. In tertio autem signo itellectus polis recipit in se actū itelligendi tanq̄ vnū accn̄s: q: actus itelligēdi ē subiectiue ī itellectu possibili: ⁊ sic patet quō itellect⁹ possibilis est passiu⁹ ⁊ actiuus: aut opatiuus aut tertio receptiu⁹ ac ēt passiuus: q: in creaturis nūq̄ cōmuniter fit receptio forme ab aliquo agēte imprimēte sine aliqua passione. ⁊ hō alīs clarius declaraui in quodam tractatu meo de octo generibus actionum. Rn̄sio ad hoc sm̄ argumētum est satis mirabilis. ⁊ etiaȝ cauēda. Duo enī tangit doctor ibi de intellectu. ⁊ duo de eius obiecto: que non videntur oino consona veritati ⁊ dictis suis libro primo. distictiōe p̄ma: qōne 7. ⁊ in quolibet qōe. 15. de intellectu enim tangit duo. scȝ de intellectu agente: ⁊ eius opatione: ⁊ de intellectu possibili: ⁊ eius receptione vel passione: tangit etiaȝ duo de obiecto intellectus. Nam obiectum intellectus agentis dicit eē q quid est in fantasmatibus: ⁊ obiectum intellectus possibil̄ est vniuersale in actu ⁊ logicale ac formaliter sumptum siue sm̄ modum accipiendi vniuersale in. 3. qōne superi⁹ in fine. Sic etiam habent duplicem terminum: quia termin⁹ itellectus agentis est vniuersale in actu ⁊ terminus intellectus possibilis est actus intelligendi. Et ista colliguntur expresse ex responsione illa secūda. istoꝝ autē quedā sunt bene dicta ⁊ irreph̄ēsibilia: quedam autem possent meli⁹ dici: vt statim patebit: vel saltē eȝ exponere itētionē doctoris: est enī bn̄ dictū q q̄quid est in fantasmatibus. s. quiditas relucens vel potius latens sub fantasmatibus est obiectuȝ itellectus agentis. idest illa duo simul. vȝ. fantasma ⁊ quiditas latens aut obumbrata sub ipso fantasmate: nā intellectus agēs mouetur primo a fantasmate ad abstrahendum quiditatem sub ipso latentē vel saltēȝ ab abstrahēdū ⁊ causandum sp̄ēȝ itelligibilē rep̄ntatiuā talis obiecti ⁊ reconditā in sinu aut archa intellectus possibilis. i. prius recondendam. s. ante abstractionem reconditam in intellcū possibili: mediante qua possit itelligere quiditatem illā cū, ei placuerit vel a voluntate sumpserit imperiū itelligendi. est etiam bn̄ dcm̄ q terminus itellectus possibilis ē actus itelligendi saltē aliqs terminus eius: q: imediatus: ⁊ p̄pinquus. non tn̄ oīo vltim⁹ ⁊ mediatus ac remotus. vt statim videbitur. Cetera aūt vt estimatur possent correcti⁹ ⁊ melius dici ⁊ p̄. q vt supra itellectus agentis vel finis eius est vl̄e in actu. ō quo nūc loquimur. vel vniuersale logicale ⁊ formaliter sumptū siue pro forma: ⁊ secūdo q vniuersale est obiectū itellectus possibilis. ⁊ oino presuppositū ab intellectu possibili: ⁊ nullo mō cātuȝ ab eo. sed ab intellectu agente. cū ponitur ibi eē finis: aut vt supra hec duo dcā nō possunt teneri sm̄ sensum quē faciunt: q: si diceres q non loquitur de vl̄i logicali prout ē itentio secūda ⁊ forma intentionalis: tūc dico q illa responsio nihil valet ad argᵘᵐ.

nec ad itētum qōnis:q2 qḋ querit de vlī:qḋ est subm libri
porphirii:⁊ vt ptinet ad logicā:an.s.tale vle sit per se itelli-
gibile ⁊ non de vlī in actu.i.ꝙ est actualiter ⁊ complete ab-
stractū:qḋ ptinet ad metaphysicū:vt.s.possit esse in ꝓxima
dispōne vt intelligatur de potētia ꝓpinqua:vt sic loq̄mur:
qḋ vocatur intelligibile in actu:⁊ nō itellectū in actu: de q̄
statim loquemur. Igitur vt intelligatur illa q̄ dixi:⁊ vt ve-
ritas aliq̄lr illucescat videndū est q̄liter ꝓducatur intētio
scḋa:⁊ a quo aut a q̄bus cātur:ac a quo dꝑēdeat in suo eē.
⁊ in suo causari:⁊ ita que requiruntur ad oēm itētionē secū
dam.sic ⁊ non aliter itelligemus istud qḋ querimus. Istā
mām als tractaui.s.in tractatu meo maiori.de formalitati-
bus.in capitulo de distinctione rōnis vbi loquut⁹ sū3 ḋ ḋo
entiū rōnis gn̄e:que sunt scḋe intentiones qualr.s. distictio
rationis fundatur in eis:q2 ibi posui bn̄ octo genera entiu3
rōnis.in q̄bus distinctio rōnis fundatur sm̄ diuersas ptes
subiectiuas ⁊ spēs entiū rōnis.⁊ iḋ latius videantur ibi illa
que hic dicta sunt. Tn̄ ne forte ad manus multoꝝ non ve-
niat tractatus ille:⁊ q2 hec mā scḋaꝝ itentionū ē mltū ne-
cessaria pro hac logica Scoti.⁊ pro oi mā. Iḋ quātū ꝓ nūc
expedit hec pauca dicam⁹ ⁊ clariori mō q̄3 i tractatu prefa-
to.est ḡ primo videndū a quo vel a q̄bus cātur itentio scḋa
⁊ psuppōit ibi.Dico ꝙ cātur in gn̄e cāe efficiētis immediate
ab actu intelligendi ⁊ mediatius ab ipso itellectu.nō tamē a
quocūq3 actu intelligēdi:nec a q̄cūq3 actu itellect⁹:nec etiā
a quocūq3 intellectu cātur etiam aliquo mō efficiēter a ꝓ-
prietate alicui⁹ rei.⁊ hoc vel q̄ditatis vel singularis vl̄ dr̄ie
vel passionis siue ꝓprij vel accidentis vel modi itrinseci. ⁊
sic de multis alijs: q2 breuiter a quocūq3 ꝯtento sub obie-
cto itellect⁹ tenente se ex pte rei vel reducibili ad obm̄ itel
lectus:⁊ a secū cōuertibilib⁹ pōt originaliter cāri scḋe itētio
nes.sic ꝙ in generali loquendo cātur effectiue ab itellectu
⁊ a re extra.i.nō depēdēte in sua natura ab itellectu. ⁊ cau-
sat ab itellectu pn̄cipalius ⁊ minus pn̄cipalr a tali re.q2 su-
mo rē mltū large.s.ꝓ oi eo qḋ nō ē cātū ab itellcū nostro ⁊
actu eius negociatiuo vl̄ cōparatiuo aut collatiuo:q̄ oia sta
tim expōnā.Dico ergo p̄ qḋ intentio scḋa nō cātur a q̄cūq3
itellectu:q2 nō ab itellectu agēte:q2 terminus seu finis itel
lectus agētis ē vle metaphysicale i actu siue sufficiēter ab-
stractū aut spēs itelligibilis:q̄ est repñtatiua h⁹ q̄ditat̄: ⁊
istud sepe p3 ꝑ istū doctorē Scotū. ⁊ spālr lib.p̄. di. 3.q.7.i
q̄dā arg⁹.⁊ i qōlibet.q.15.cāt igr̄ ab itellectu poss̄. ⁊ s3 Sco-
tū.li.2.di.p̄ª.q.i.cāt ꝑ itelligētiā ⁊ nō ꝑ memoriā.i.cāt ꝑ for
mā ⁊ ptē formalē itelligētie nr̄e.i.ꝑ actū itelligendi.q2 sm̄
doctorē istū sepe itelligentia nostra est ꝯstituta ex duob⁹.i.
ex itellectu poss̄ ⁊ actu itelligendi informante ⁊ actualiter
pficiēte sm̄ eūdē:sicut memoria nostra.scḋa constituitur ⁊
cāt ex eodē itellectu possibili.⁊ ex spē itelligibili sibi actua
liter pñte sm̄ eūdē doctorē.libro p̄. distictione.3ª. Igit̄ qñ
doctor dicit.ꝙ intētio scḋa cātur per intelligentiam. capit
totum ꝓ pte:⁊ est loquutio sine logica.i.cātur per actū itel-
ligēdi q est forma vel formale ipsius intelligētie.sic etiam
spēs itelligibilis est forma vel formale memorie nr̄e scḋe:
sed ꝯstat ꝙ nullus actus itelligēdi cātur ab itellcū agente:
cū nullo mō itelligat sm̄ Scotū lib.p̄. distic.3.q.7.⁊ i.4ª.
disti.14.solū.n.abstrahit.⁊ nō itelligit ēt s3 ph̄3 ⁊ Cōme.3.
ḋ aia. Igit̄ ois act⁹ itelligēdi cāt ab itellectu poss̄. n̄ tn̄ dico
ois actus itellectus:q2 non actus itellectus agentis q ē ab-
strahere:neq3 ēt cātur intentio scḋa ab omni actu intelligē
di:q2 nō ab actu simplici:nec ab omni actu intellectus pos-
sibilis:q2 non ab actu dicēdi saltē non immediate causat ab
eo:vt statim dicetur. Igitur p̄mo pono ordinem concurrē
tiū ad ꝓductionē itētiōis scḋe:⁊ quot sunt que requirūtur:
⁊ qualiter cōcurrūt:⁊ deinde ponā diffōnem eius. In p̄mo
ergo signo nature:eo ꝙ potētia non operatur nisi moueat̄

ab obto pono obm̄ siue quācūq3 rē ad extra vel quiditatē
mouentē itellectū agentē:⁊ hec siue sit fantasiabilis vl̄ nō
saltē nō sine fantasmate suo vel alieno.⁊ hoc in se vel i suo
singulari fit prima motio itellectus agentis ad actū abstra
hēdi.sicut nec ēt actualis itellectio itellectus possibilis po
stea:vt p3 per doctorem libro p̄mo.distictione.3. sepissime:
⁊ libro scḋo.di.3.⁊ libro.4.in pluribus locis:eo ꝙ quan-
do itellectus possibilis actualiter itelligit aliquā quiditatē
oportet simul ac pariter fantasiam fantasiari ⁊ cōsiderare
singulare eiusdē:rōnes huius videantur a doctore vbi su-
pra:q2 non o3 hic recitare. In scḋo signo pono itellm̄ agen
te3. In tertio signo opationē eius abstractiuā. In.4. signo
op⁹ ei⁹ operatū siue terminū ac finē ei⁹.s.q̄ditatē abstractā
vel spēm itelligibilē reprñtatiuā q̄ditatis abstracte. In.5.si
gno motionē actiuā ipsius spēi intelligibilis: que mouet ⁊
excitat mediāte volūtate vel alio mō q̄cūq3 ipsum itellm̄
poss̄em. In sexto signo ip3 itellm̄ poss̄em cū sua motiōe passi
ua q̄ motio duplex precedit oēm opōnem itellect⁹ possibil̄
cū vt dcm̄ est nō operet̄ nisi moueat̄ ab obō.s.vel in se vel i
sua spē. In.7.signo nature pono p̄mū actū itellectus poss̄
q nō est act⁹ itelligēdi.sed bene act⁹ itellect⁹ nec est act⁹ ope
ratiuus.sed productiuus act⁹ opatiui.⁊ vocat̄ dictio actiua.
vel act⁹ actiu⁹ siue dictiu⁹.nō dico dictatiu⁹. neq3 dictatio.
⁊ hos terminos plene declaui in meo tractatu ḋ ꝓductiōe v-
bi i diuinis. Nā scias licet ph̄s i.3.de aia nō fecerit mētōe3
de isto p̄ actu itellect⁹ poss̄.nō min⁹ tn̄ de necessitate est ta
lis.⁊ hoc tā sm̄ viā sancti Augustini quā Scoti ⁊ Frācisci
de maronis ⁊ innumerabiliū alioꝝ theologoꝝ. Franciscus
enī in ꝯflatu.di.3.q.9.reddit cā3 hui⁹.vide ibi in rn̄siōe ad
qōdā 4m arg̅m. In.8.signo nāc pono terminū hui⁹ actus di-
ctiui.s.actū itelligēdi simplicē ⁊ p̄mū sil̄ cū sua dictiōe passi
ua siue ꝓductione passiua qua in esse suo constituitur.⁊ iste
act⁹ itelligēdi vocatur verbū mētis nr̄e tā a Scoto q̄3 a frā
cisco.vt p3 intelligētibus ipsos:⁊ in nostro tractatu predcō
declaraui. Iste āt act⁹ itellect⁹ nō est tm̄ actus itellectus si-
cut ⁊ precedens:sed ēt actus itelligendi: ⁊ ille prior vocat̄
actus productiuus ⁊ dictiuus:⁊ est actus aliquo modo trā
siens.⁊ de gn̄e actionis vel saltē relationis:vt melius dicā.
Et si nō pcipis q̄re:vide ꝯflatū Frācisci. distictione. 3.q.p̄ª
⁊ scḋe:vbi loquitur de multiplici actōe:⁊ ego als edidi tra
ctatū de octo modis ⁊ diuersitatibus actionum:vbi h̄ om
nia optime declarantur. Scḋs aūt actus intellectus qui di
citur actus intellectus vel intelligendi vocatur actus opa
tiuus tantū:⁊ est actus immanēs. q2 est finis actus pcedētis
⁊ terminus eius atq3 effectus per quē nihil reale pōt ꝓdu-
ci.licet bene aliqḋ ens rōnis ⁊ diminutū saltē derelictiue:
aut ꝑ modū sequele:qḋ vocat̄ eē cognitū: sed ipsemet act⁹
intelligendi ē ens reale ⁊ vltimo ꝓductū realiter ⁊ simpli-
citer per intellectum: nisi velis dicere ꝙ habitus generat⁹
qui est vere ens reale sit vlterior effectus ipsius intellect⁹
possibilis ⁊ hoc sequendo viā Francisci i cōflatu.di.3.q.17.
qui rōnabiliter ponit habitū nō causari ab actibus.s3 a po-
tentia cū obiecto:sed de hoc als. Ex dictis in hoc octauo si-
gno vides qualiter itellectus possibilis est potentia produ
ctiua ⁊ operatiua.⁊ iḋ habes ordinē ordine nature actu3 ꝓ
ductiuū pri⁹:⁊ actū opatiuū posteri⁹:⁊ cū isto itelligit:⁊ cu3
alio istū ꝓducit. Nunc autem quia iste actus itelligēdi ꝓdu
ctus est vnū accidens:⁊ per cōsequēs requirit subm̄.ideo i
nono signo nature pono actionē de genere actionis mediā
te q̄ actio operatiua vel actus itelligendi productus imprimi
tur in intellectū possibilē ⁊ ab eo recipitur.q2 prius natura
est eē ⁊ ꝓduci.q̄3 imp̄mi ⁊ recipi:cū nihil possit recipi:nisi p̄
habeat esse saltē prioritate nature.s3 non semper duratio-
nis.⁊ sic habemus tria genera vel tres spēs operationis in
intellectu possibili. Prima est operatio de genere relatio-

nis que ē pductiua ⁊ respicit actum itelligēdi p termino.
Scda ē ↄpatio de gnē q̄litatis q̄ dicit̄ itellectio vel act⁹ in-
telligēdi: ⁊ ē terminus actōis pcedētis. 3ᵘ ē actio de genere
actōis. q̄ꝝ rōnes ⁊ ordinē vide in ↄflatu frācisci vbi supra
.f.ol. 31. q. prima: ⁊ ēt pducere precedit recipere vel recipi. ⁊
recipere vel recipi actionē de genere actōis ⁊ passionē cor-
ridētem. Cōsidera tñ q̄ nōdū habet̄ aliq̄ itentio scda nō
obstātibus tot signis. s. nouē pdictis. Et iō potes bñ videre
q̄uo vlē logicale rōe cui⁹ hec oia hic tractamus nō presup-
ponit̄ ab itellectu possibili. cui⁹ oppositū vr̄ dicere Scot⁹ i
hac. 5. qōne quā exponim⁹. Pono ḡ decimū signū nature i
quo ē ali⁹ act⁹ itellect⁹ possibilis qui dr̄ collatiuus vel com-
paratiuus: ⁊ nō ē act⁹ itelligēdi simplex sicut pcedēs: ⁊ me-
diante isto intellect⁹ possibilis compat duo oba pus intelle-
cta vel plura simul: qd̄ fit dū reuertitur super ista cōsiderā-
do naturas ⁊ ppͥetates ipsorum ⁊ habitudines mutuas:
aut cōueniētias: aut discōueniētias quas iter se habent vt
statī3 dicet̄. Et iste actus collatiuus ē etiam aliquo modo
reflexiu⁹ vl̄ forsitā ē ↄstitutiu⁹ ex duob⁹ actibus reflexiuis
vel plibus: eo q̄ respicit plura oba pus cognita actib⁹ itelli-
gendi rectis ⁊ simplicib⁹ sup q̄ nūc reuertit̄ ⁊ reflectit̄ non
actib⁹ pͥmis: sed scdis q̄ plura oba nō possūt forsan distincte
intelligi vnico actu i numero eo q̄ actus ei⁹ distiguitur per
oba: ⁊ h̄ saltē extrisece. ⁊ q̄ ad numerū l3 nō itrisece ⁊ forma-
liter. nec semp quo ad spēm: vt vult doctor lib. 3. disti. i. q. i.
Igit̄ pbabilr̄ diceret̄ actū collatiuū eē ↄstitutū vl̄ itegratū
ex duob⁹ ad min⁹ actib⁹ itelligēdi scdarijs: ⁊ reflexis me-
diāte quo actu collatiuo itellect⁹ ↄparat: vt dixi duo vl̄ plu-
ra oba sil' q̄ pus itelligebāt̄ plib⁹ actib⁹ rectis ⁊ pͥmis ac sim-
plicib⁹. Ul forsā meli⁹ diceret̄ q̄ act⁹ itelligēdi ↄpatiu⁹: aut
collatiu⁹ nō ē vnic⁹ act⁹ nūero: s3 duo vel tres: aut plēs act⁹
reflexi ⁊ scdarij s3 nūeꝝ obiectoꝝ sup q̄ fit reflexio: ⁊ q̄
sil' cōpant̄. Eligas quā viā volueri. In vndecimo signo po-
no cātionē ipsi⁹ itētōis scde ↄsurgētē ac ordine nāe ↄsitem
ex ipso actu intelligēdi collatiuo pdicto. In. 12. signo pono
ipsā3 itētionē scdā3 cātā cū sua cālitate ⁊ pductōe passiua.
Et i. 13. signo nāe ei⁹ receptōe3 i obo cognito. i. i q̄ditate pͥ⁹ i-
tellecta: imo ad min⁹ bis pintellecta: q̄ꝛ p actu pͥmario itel-
ligēdi ⁊ simplici. ⁊ 2ᵒ actu scdario itelligēdi ⁊ collatiuo. i q̄r-
todecimo signo pono actū aliū itelligēdi reflexiuū simpli-
ce3 ⁊ nō ↄpatiuū aut collatiuū: q̄ tal' scda itētio itelligit̄: eo
q̄ vt bñ pbat Bonetus in pdicamētis. cap. ð rlone. n̄ codē
actu itelligēdi pducūt̄ scde itētiōes ⁊ itelligunt̄. Ex his q̄
dictis p3 nūer⁹ ⁊ ordo regsitoꝝ ad itētionē scdā3 cādā ⁊ i-
telligēdā. Supest nūc tradere modū quo sine q̄liter cātur
intētio scda ac qualiter hec pdcā ↄcurrūt ad eius cātionē:
⁊ p hoc videbitur ordo ⁊ rō ordinis oīu3 quattuordeci3 si-
gnoꝝ nāe pcedentiū. Cōsidera igitur in cōpēdio q̄ pͥmum
regsitū ē res aliqua pͥme itētiōis mouēs itellectū posse3 ad
actū ↄsideratōis: sed pono itellectū agentē ad actū abstra-
ctōis: ⁊ hꝫ res pͥme itētiōis pōt eē idifferēter vl̄ q̄ditas vl̄
dr̄ia q̄ditatis vel passio q̄ditatis: aut modus intrinsec⁹ eius
aut singularia ↄtēta sub ea: aut reducibilia ad ipsā3 q̄dita-
tem vel ad ei⁹ singl'ia: ⁊ breuiter vnūqōq3 ptinēs directe vl̄
indirecte ad ambitū largissimū ei⁹ i cōi siue sit de⁹ siue crea-
tura: vl̄ aliqd ptinēs vni vel alteri. circa. n. oīa talia pt itel-
lectus polis cāre aliquā itētionē scdā3: q̄ꝛ aut intētionē ge-
neralissimi: aut trāscēdētis vel cōicabilis: aut incōicabilis:
aut supiorīs vel iferioris: ⁊ sic hꝫ innūerabilib⁹ itētōib⁹ scdā-
dis: ⁊ sp variabūt̄ s̄m variationē obiectoꝝ ↄsideratoꝝ. i q̄-
bus fundantur ⁊ subiectantur: ⁊ licet hoc fiat s3 variatio-
nem: non tñ semp ↄsilr̄: q̄ꝛ lic3 aial. color. figure: ⁊ plāta va-
rientur gnē gnālissimo vel subalterno. non tñ hoc genus: ⁊
illud genus. ⁊ sic de alijs cōsimiliter variabuntur ⁊ distin-
guētur: imo solū nūero variabūtur itētiōes ille scde. s. h̄ ge-

nus ⁊ illud: q̄ fundant̄ in eis: imo hoc gnālissimū: ⁊ illō ge-
neralissimū q̄ sūt scde itētiōes ⁊ fundant̄ in suba: ⁊ in quāti-
tate: distiguātur solum nūero: lic3 ipsa fundamenta maxie
distinguātur. tñ loquēdo de fūdamētis nō ↄsimilib⁹ aliquā
veritatē hꝫ: q̄ꝛ dr̄ia fūdata in rōnali: ⁊ gen⁹ fundatū i aiali:
⁊ ppͥū vel ppͥa passio i risibili ⁊ spēs in hoīe ⁊ accñs i al-
bedine ac modus intrinsecus in existentia vel hecheytate
hñt aliquā distinctionē pportionalē s3 ipsoꝝ fūdamēta ⁊
subā: vt de se p3. Et iō itellect⁹ pol's motus ab aliq̄ tali re:
⁊ deinde ab aliq̄ alia: quā ↄfert ad pͥorē cāt i vtraq3 aliquā
intētionē scdam. s. duas i duab⁹: ⁊ vt sumam⁹ vnū exēplu3
p oīb⁹. Ecce intellectus polis itelligēs p vno actu recto ⁊
simplici aial. ⁊ deide alio actu ↄsimili hoīem. Deinde con-
parat vnū ad aliud. ⁊ sic pcipit quā habitudinē hꝫ vnū ad
aliud vel vtrūq3 ad sua iferiora aut ad supiora siue ad con-
stituētia vel ad ↄstituta: aut aliquo tali mō: q̄ꝛ videt ppͥe-
tatē aliquā in aiali vel ↄditionē: quā nō videt in hoīe: puta
maiorē cōitatē ⁊ extēsibilitatē ad inferiora distincta speci-
fice: ⁊ in homine minorē cōitatē ⁊ extēsibilitatē: q̄ꝛ solū ad
distincta nūero: ḡ fabricat post hꝯ collationē factam duas
itētiones: puta gen⁹ ⁊ spēm: quarum pͥmā attribuit aiali ⁊
scdam homini. ⁊ hoc pp pdictas ppͥetates repras i ipsis:
⁊ hac de cā scde intētiōes nō sūt figmēta: q̄ꝛ vt dicit doctor
in fine q̄rte qōnis pcedentis: figmento nihil corrñdet in re
ad extra: sed scdis intētōib⁹ aliqd corrñdet ad extra: a quo
mouetur intellectus ad cāndū talē itētionē. s. aliq̄ tal' ppͥe-
tas vel ↄditio vt dixi. ⁊ ita ē repire in forte aliquā ppͥeta-
te3 q̄ ē incōicabilitas. ⁊ iō vocat̄ indiuiduū vel singulare:
aut sbiectio alteri. s. suo supiori. ⁊ iō vocat̄ suppositū vl̄ sub-
iectio alicui accñti cui subijcit̄. ⁊ sic vocatur subm: ⁊ ita de
rōnali dicat̄. eo q̄ in illo repit̄ ppͥetas: aut nā distinguen-
di vocatur dr̄ia. ⁊ breuiter sic suo mō intelligatur de oibus
alijs intentionibus scdis. ⁊ eaꝝ fundamētis ac subis: ⁊ ita
videbis ordinē ⁊ numeꝝ regsitoꝝ ad cātionē alic⁹ scde itē-
tionis: ⁊ q̄uo cātur ⁊ qualiter cōcurrunt. ¶ Nunc ergo dif-
finitionē scde intētionis pono: quā ēt alias q̄si ↄsilr̄ posui i
tractatu meo ð formalitatibus q̄ ē talis. Scda itētio ē rela-
tio rōnis nō q̄cūq3. sed fundata in aliquo extremo act⁹ itel-
ligēdi collatiui iq̄tū cognito: ⁊ plā obiecta: aut plēs itētio-
nes ↄferēs adiuicē ⁊ terminata ad illud extremū iq̄tū co-
gnitū eiusdē act⁹ collatiui cāta p actū itelligēdi scdariam: ⁊
nō pͥmū: reflexū ⁊ nō directū: collatiuū ⁊ nō simplicē: pͥmi-
tus moto ipso itellectu ab aliq̄bus ppͥetatib⁹ ↄsītib⁹ nālr̄
talia extrema vel oba ↄpata. ⁊ hec ē diffō vel aliq̄lis descri-
ptio itentiōis scde. q̄ꝛ tñ dixi in descriptiōe q̄ fundat̄ i aliq̄
extremo inq̄tū cognito ē itelligendū illud qd̄ iā supius di-
ctū est. s. q̄ cū itētio scda nō causetur: nisi i duodecio signo
posito supius: ⁊ manifestū est q̄ plures act⁹ itellect⁹: ⁊ etiā
itelligēdi pcedunt: necesse est illud obm in q̄ fundari d3 sit
multipliciter ⁊ pluries precognitū. ⁊ iō nisi in obo cognito
vel pcognito inq̄tū precognito fundari pōt: ⁊ nullo mō in
obo simplr̄ supto. ⁊ iō cū oīs itētio scda sit relatio rationis:
⁊ nō tñ ens rōnis: vt vult doctor i pͥ lib. di. 23. ⁊ ēt in. 4. di.
pͥma. q. 2. necesse est vt hēat p fundamēto vnū obm cogni-
tū iquātū cognitū. ⁊ aliud ↄsimile p termino. hoc etiā vult
Bonetus in pdicamētis. cap. ð relatōe. Ex pdictis colligit̄
q̄ vnaqueq3 relatio rōnis q̄ est scda intētio depēdet ad mi-
nus a. 14. vel a. 15. formalitatib⁹ sine q̄b⁹: nec cāri pt nec fū-
dari: sed ipsas tibi colligēdas ⁊ repiēdas derelinquo: q̄ꝛ
oīa regsita iā tibi i. 14. signis administraui. Ex tñ iā paꝝ an-
dixi q̄ oīs scda itentio est relatio rōnis. ⁊ nō tñ ens rōnis.
¶ Notādum q̄ ens rōnis qd̄ nō est relatio rōnis voco eē
cognitū: qd̄ ē q̄ddā derelictū in obo cognito p actum itelli-
gēdi: a quo cognoscit̄ q̄si q̄dā terminus: aut sequela ipsius
actus itelligēdi simplicis pͥmi ⁊ recti q̄le esse cognitū vl̄

q̄ tale esse necesse est dare: q̄ aūt p̄cedat oēm scd̄az inten/
tionē. probat franciscus in ꝯflatu di. 46. q. p̄ma. ar. 2. et etiaꝫ
Bonetus in p̄dicamētis. ca. de passiōe. ergo vide eos. nō tñ
nego q̄n ēt oīs scd̄a intentio possit fūdare tale cognitū esse
q̄ q̄lꝫ pōt itelligi ab itellectu: et ita derelinquet h̄ꝰ esse co/
gnitū in illa: sed loquut⁹ suꝫ de obiectis primis et directis et
nō de scd̄arijs et reflexis. Et tñ p̄ nunc sit dcm̄ de intentio/
nibus secūdis: q̄ forsan alīs amplius dicā. ista tñ quo ad ne
cessitatē sufficiūt: q̄ pro nūc nō curo probare: aut reproba/
re dicta alioꝝ de intentionibus: q̄ oporteret in mēteꝫ etiā
prolongare hāc expōnē siue cōmētū. Igitur reuertēdo ad
primū nostrū propositū: rōne cuius h̄ dicta sunt: videre cla
rius pōt q̄ snīa doctoris in scd̄a r̄nsione siue vltīa q̄ōnis. s.
s̄m sensuꝫ quē facit non est tenēda. nō q̄n aliquē sensuꝫ bo
num h̄re possit. nō tñ ad p̄positū istius. q. eo q̄ vl̄e d̄ q̄ mo/
uet. q. illā ē itētio scd̄a. et subꝫ libri porphirij. et illa nō prece/
dit oēm actū intellectus poīs. imo nullū actū eius p̄ᵐ et re
ctū. Et iō vl̄r loquēdo nō ē verꝫ. licꝫ particulariter sit verꝫ.
q̄ itellectus poīs p̄supponit vl̄e logicale: q̄. s. quo ad actū
eius reflexū secūdariū et vltimū. non tñ quo ad actū ipsius
reflexū p̄mū aut primariū: q̄ si attēdisti posui sup̄ꝰ dupli/
cē actū reflexū. et hoc in duplici signo: q̄ p̄mū eoꝝ posui in
10ᵒ. signo. et 2ᵐ. i 14ᵒ. signo. quo actu reflexo itelligūtur oēs
scd̄e itētiōes: et a priori actu reflexo cāntur. eo q̄ vt dixi ibi
nō eodē actu producunt̄ et itelligunt̄. necesse. n. ē aliq̄d p̄us
h̄re eē q̄ꝫ eē cognitū: saltē p̄oritate nature. sꝫ ā aut sepe p̄o/
ritate tp̄is aut duratōis. et certū ē q̄ iste act⁹ scd̄e reflex⁹ p̄/
supponit vl̄e logicale. sicut oīs act⁹ p̄suppōit obꝫ suū. et d̄ ta/
li actu forsan itellexit doctor ibi. et sic p̄t tūc saluari: et q̄ḋ di/
cit i fine isti⁹ r̄nsiōis q̄ q̄ḋ q̄d ē i fantasmatib⁹ ē obꝫ itellect⁹
agētis: et vl̄e ē finis ei⁹. et dicit sup̄ꝰ q̄ itellect⁹ agēs nō p̄sup/
ponit vl̄e logicale: vt patuit supra: nec ēt vniuersale reale q̄ḋ
ē i actu p̄pinq̄ vl po⁹ p̄ria itelligibile: q̄ illḋ ē h̄n finis ei⁹
et termin⁹: tñ suppōit vl̄e reale et metaph̄icale: q̄ḋ d̄r vl̄e i po
tētia remota: q̄ nōdū aliq̄lr abstractū p̄ itellm̄ agētē. et sic
p̄ꝫ. r̄nsio illa 2ᵃ. p̄ p̄dcā leuiter itelligit̄ corp⁹ isti⁹. q. 5. Nā cū
vl̄e logicale sit mod⁹ itelligēdi re⁹ cuiuscūq̄ꝫ q̄ditatis vl cu
iuscūq̄ꝫ q̄ḋ q̄d ē rei sensibil̄ aut mālis: q̄ vt iā lōge supius di
ctū ē i. q. 4. nihil itelligit̄ nisi vl̄e et cōe: q̄ nō singulare: et h̄
a nobis districte. ḡ necē ē vt itelligat̄ sub mō aut rōne vl̄is: et
certū ē q̄ talis modus itelligēdi cū sit itētio 2ᵃ. et posterior
oi re p̄me itētiōis nō p̄t eē idē eētialr̄ cū tali re siue cū ta/
li q̄ḋ q̄d ē aut cū tali q̄ditate: q̄ḋ idē est. et iō ē mod⁹ ei⁹ acci
talis: et eo posterior sub q̄ sp̄ itelligit̄. et idē itellectus cogn̄scit
dr̄iaꝫ iter vtrūq̄ꝫ: et p̄ ꝯn̄s cogn̄scit modū illū. i. vl̄e logicale.
Scias tñ q̄ q̄ diximꝰ q̄ oē q̄ḋ itelligit̄ sub rōe vl̄is. ēt dixi
m⁹ q̄ ēt ipsummet vl̄e p̄ se itelligit̄. vr̄ seq̄ q̄ oporteat illḋ
itelligi sub rōe alteri⁹ vl̄is. et illḋ vl̄e iterꝫ sub rōe tertij vl̄is:
et sic i ifinitū. Iō vt tollat̄ h̄ dubiū ꝯsiderēs q̄ sic dixi supe
rius. q. 4. h̄ ē p̄uilegiū scd̄aꝫ itētionū q̄ nō solū sunt modi
alioꝝ. sꝫ ēt suimet vl sibijp̄sis sūt modi. ita q̄ sub alia et alia
rōe sūt q̄ditates: aut q̄ḋ q̄d ē: et modi. i q̄tū. n. itelligunt̄ sūt
q̄ḋ q̄d ē. In q̄tū āt sūt rōes itelligēdi vl modi itelligēdi sic
sūt modi. et ita modificāt seipsas. sic et alia entia. nā sp̄ēs est
sp̄ēs: vt sp̄ēs vbiq̄ꝫ dic̄ q̄d: q̄ idē p̄dicat̄ d̄ se: et ēt sp̄ēs ē sp̄ēs
vt sp̄ēs ex p̄te subi. dic̄ q̄d et ex p̄te p̄dicati dicit modū: q̄ sb̄
tali mō itelligit̄ sp̄ēs respcū vl̄is q̄ḋ ē gen⁹ ad q̄nq̄ꝫ vl̄ia: nā
sp̄ēs q̄ē s̄m vl̄e i ordie ē vna d̄ illis q̄nq̄ꝫ sp̄ēb⁹ vl̄is. et ita idē
denoīat seip̄ꝫ i itētiōib⁹ scd̄is. et sic ad p̄positū vl̄e ē q̄d et mo
dus re⁹ suppsi⁹: q̄re p̄ꝫ r̄nsio et ēt tota q̄ō.

Circa Sextā questionem qua queritur
vtrū vniuersale hēat aliq̄s p̄prie
tates: est primo videndum de continuatōe
ad precedentem que facilis: q̄ prius aliq̄d
possit habere p̄prias passiones necesse ē q̄
sit p̄ se itelligibile quo suppositio rōnabiliter petit̄ an hēat
p̄prias passiones: et ita queritur hic de vl̄i. Argumēta exp̄o
nentur cū eoꝝ respōsionibus. Corpus q̄ōnis ē satis facile.
Ibi. n. doctor derelinq̄t in dicendo q̄ḋ istoꝝ duoꝝ sit diffō
vl̄is: et q̄ḋ istoꝝ sit passio. tamē scd̄m ip̄ꝫ isra tenēdū ē q̄ p̄/
dicari de plurib⁹ sit ei⁹ diffō. et eē vnum in multis: et de mul
tis sit eius passio: que passio q̄ nō ē de eēntia vl̄is: sicut nec
aliq̄ passio mūdi est de eēntia sui subi. licꝫ q̄libꝫ sit idē essen
tialiter suo subo. et vna res secū: vt sepe dixi: et alīs p̄baui de/
mōstratiue. ē tñ h̄ꝰ passio ꝯuertibilis cū vl̄i siue ē ꝯuertibi/
le secū p̄ter eēntiā vl̄is: q̄ nō ē de eius eēntia: et iest sibi i 2ᵒ
mō p̄seitatis. et meli⁹ d̄r q̄ iest sibi q̄ꝫ q̄ inheret sibi: licꝫ do
ctor vtatur isto termino in h̄ loco: quādo dicit illḋ hꝫ tale
iherēs p̄ passione. q̄ s̄m veritatē et p̄prie loquēdo. et ēt s̄m
ipsummet i q̄ḋlibet. i. q. 9. p̄pe p̄ncipiū. iherere dicit non p̄
se iformare: q̄ iherere nō ē alicui⁹ actus simplr̄. sed act⁹ s̄m
q̄d et nō p̄ se cōueniēs alicui: nec cū isto cui iheret facit vnū
p̄ se sed p̄ accidēs. et iō dicit ibi q̄ nulla forma subal p̄t inhe
rere alicui: sꝫ tñ iest: aut informat illud cui conuenit. Tūc
ad p̄positum. cū p̄pria passio non conueniat per accidēs: sꝫ
p̄ se suo subo. et facit vnā essentiā secū nullo mō p̄prie loq̄n/
do pōt dici iherens ei aut iherere: sꝫ tñ inesse aut ꝯuenire:
q̄ iesse est superius q̄ꝫ iherere et pluribus ꝯueniēs. Igit̄ di/
catur q̄ doctor loq̄tur nūc mō extēso more alioꝝ q̄ nō ita
itelligunt terminos sicut ipse. ¶ R̄nsio ad p̄mū argu^m est
satis difficilis. argumentū. n. voluit p̄bare q̄ vl̄e non habe
ret aliquas p̄prietates. et d̄claro ac formo illud sic. oē subm
et ei⁹ p̄pria passio ꝯuertunt̄ et adequantur in cōitate vt p̄ꝫ p̄
posterioꝝ. sed vl̄e cū sit cōe non pōt h̄re aliq̄ḋ singulare p̄
passione. q̄ illud nō adequaret̄ ei: sicut nec sor. adequat̄ ho
mini. ḡ oportet q̄ habeat aliq̄ḋ vniuersale et cōmune p̄ sua
passione: sed vniuersale et vniuersale sunt idē. ergo idē erit
passio sui ip̄sius: q̄ḋ est iconueniens: q̄ proprium non indi/
cat eēntiam eius: cuius est propriuꝫ p̄mo topicorum. i. pro
prium non est de esse eius cuius est proprium. et ideo distin/
guitur formaliter a seipso. ergo etc̄. Doctor respōdēdo huic
subtili argumento supponit primo q̄ passio ipsius vniuer/
salis nominetur hoc nomine. a. vt vtatur breuiloquio. et tūc
concedit q̄ a. sit vniuersale. et q̄ p̄dicatio talis est hōa i q̄
vniuersale p̄dicat̄ de sua propria passione: tñ mitigat et de/
clarat itellectū illius p̄dicatiōis dicens. nō q̄ sit ideꝫ essen/
tialr̄ suo subo. sed q̄ vl̄e applicet̄ ei: vt modus ei⁹ etc̄. vbi no
ta q̄ istud dcm̄ vexat capita mltoꝝ. tñ breuiter ꝯsidera q̄
equocat ibi d̄ subo. Nā mlti credūt q̄ doctor ibi neget pas/
sioneꝫ esse ideꝫ realr̄ suo subo et essentialr̄. q̄ḋ nō est verꝫ: sꝫ
loq̄t̄ ibi de subo illi⁹ p̄pōnis. s. a. est vl̄e. et nō de subo passio/
nis: et vult dicere q̄ tale p̄dicatū vl̄e nō est ideꝫ essentialr̄ il
li subo. s. a. videlicet sue p̄pe passioni. i. nō est de essentia sue
p̄prie passionis tāq̄ꝫ sup̄ꝰ illa. imo nec est etiā ideꝫ sibi eēn
tialr̄ vt sumit̄ i p̄dicato talis p̄pōnis vl vt p̄dicatū ibi. q̄ vt
statiꝫ dicet̄ i r̄nsiōe ad p̄mā obōnē vl̄e sumit̄ ibi: vt modus
et nō vt q̄d. Et iō in istis duab⁹ p̄pōnib⁹. s. vl̄e est. a. et a. ē vni
uersale. li vniuersale sumitur equoce. quia in p̄ma sumitur
vt q̄d. et est p̄dicatio de scd̄o modo dicendi per se. In secun/
da autem sumitur vt modus: et est predicatio denoīatiua
et accidentalis: et nullo modo per se. et ideo dicit q̄ vniuersa
le applicatur ipsi. a. vt modus eius. et ideo est predicatio d̄/
nominatiua dicendo. a. est vniuersale. Naꝫ scias etiā q̄ ly.
a. q̄ḋ est ideꝫ essentialiter vniuersali vt vniuersale est quid
et habet rōem et naturam subiecti respectu. a. non loquēdo
de subiecto propositōis: sed de subo passionis. ipsuꝫ dico. a.
non est idem essentialiter ipsi vniuersali: et vniuersale dicit
modum respectu. a. sub quo. scꝫ modo ipsum. a. itelligitur.
nec vniuersale sic sumptum est subm ipsius. a. et ista statim
declarabuntur magis. ¶ Arguitur contra istam opinionem

τ valde subtilez r̄n̄sionē. τ formo arg^m: nullū subz alic^9 pas/
sionis p̄dicatur denoīatiue de ista passiōe q̄ passio ē accn̄s
semp vel saltē cōiter dr̄. τ ɔtra nām subi ē denoīare suaz p/
priā passionē tan̄q̄ accn̄s ei^9 cū fit ſp ecōuerso. d̄noīare. n. p/
tinet ad illud qd̄ ē accn̄s alteri^9. nūc āt passio puta i. p̄posi/
to ip̄z. a. ē accn̄s ipsi^9 vl̄is: τ nō ecōuerso. ḡ vl̄e non denoīat
ipsum. a. τ p̄ ɔn̄s: nec dicit modū ei^9. R̄ndet doc. q̄ vl̄e pōt
sumi dupl̄r. s. vt qd̄ vel vt modus. Rō āt ɔcludit p̄ mō. hec
āt r̄n̄sio est valde subtilis. sz ita curta τ breuis q̄ vix a pau
cis p̄t bn̄ itelligi. ēn̄ i sequēti. q. s. 7^a. exp̄oīt qd̄ vult dicerē qd̄
τ modus. vbi dicit q̄ q̄libet istaꝝ ītētionū. s. gn̄is τ spēi p̄t
sumi vt qd̄ vel vt modus. qn̄. n. vl̄e ē illud qd̄ itelligiť. tūc
ē qd̄. qn̄ āt ē rō sub q̄ aliō itelligiť tūc est modus: hec ibi. H
ē dictu: q̄ qn̄ est aliqd̄ qd̄ tenet rōnē obi re^s itellect^9. τ itel
ligiť s̄m se: aut p̄ se: aut ab itellectu. tunc tale dr̄ qd̄. τ noiaꝛ
termino cōpēdioso τ ɔueniēte: q̄ tūc rep̄n̄tatse vt vnā q̄di
tatem mouentē itellectū: vt itellectus intelligat nāz τ eēn
tiam eius p̄priā: τ non eēntiam alterius per eā: aut sub rōe
vel mō eius: qn̄ āt est aliqd̄ qd̄ nō tz vicem τ locū obi. sed
aliqd̄ aliud est obm̄ qd̄ itelligiť. τ illud non itelligiť. sz mo/
dificat illud aliō siue ē modus: aut rō sub quo: aut sub q̄ il/
lud aliō itelligiť. tūc dr̄ mod^9 τ rectissime: q̄ nō rep̄n̄tat se
itellectui tan̄q̄ obm̄ mouens ipsū: sed q̄si famulaꝛ alteri
q̄ditati tan̄q̄ largiēs sibi quodāmō idumētū ɔueniēs sub
q̄ cognosci p̄t ab itellectu. τ sine quo cognosci nō possz. ita
largiť seip̄z alteri per modū vestimēti necessariū illi alteri
vt possit itelligi: cui^9 nature sit aut ɔditiōis. sic sać vestimē
tuz regale ipsi regi per qd̄ τ sub quo cognoscim^9 eūz esse re
gem: τ sine quo non cognosceret. itaq̄ rex est illud qd̄ cog/
sciť. τ p̄ ɔn̄s est vnū qd̄ τ vestimētū est illō per qd̄ aut sub
quo cognosciť. τ ita est vnus modus: τ rō itelligendi regē:
si tn̄ ɔsideremus ip̄z vestimētū in se: τ non supra regis dor/
sum: itaq̄ vestimētū moueat itellectū ad itelligēdū illō q̄/
le est: τ qd̄ est s̄m nām suā p̄priā: τ non s̄m q̄ dat itelligeř
regē cui^9 ē. sic dico q̄ illud vestimētū hz rōnē qd̄ τ nō modi
. s. iaz ē vnū qd̄ vel vna q̄ditas cognita i se. τ nō rō cog̃scēdi
regē: aut modus sub quo itelligiť rex. Sic pariformiter di/
cam ad p̄positū nostrū de vl̄i. τ de genere τ specie τ hm̄. Nā
si vl̄e accipiaꝛ: vt dicit qd̄ est illud qd̄ intelligiť. i. vniuerse
ɔsideraꝛ in seipso: τ s̄m suā nāz tan̄q̄ vna q̄ditas cōis: quqz
vlibus τ habēs diffinitionē τ passionē d̄mōstrabilē p̄ illā.
τ ita habemus sciaz de ipso vl̄i. Si aūt vl̄e accipiaꝛ vt mo/
dus: tūc est rō sub q̄ aliud intelligiť. q̄. s. passio sua q̄ noiaꝛ.
a. itelligiť sub modo τ rōne vl̄is qd̄ declaraꝛ sic. Nā ɔstat:
vt superius dcm̄ est: q̄ exquo subz τ ei^9 passio ɔuertuntur τ
adequanť in cōitate s̄m p̄hm̄ p̄mo posterioꝝ. necesse ē q̄
si subm̄ sit cōe τ vl̄e q̄ ēt ei^9 passio sic cōis τ vl̄is. tunc cum
a. sit passio vl̄is per hypotesim. i. p̄ suppositū. sequitur q̄. a. nō
poterit eē singulare aut indiuiduū: sz omne qd̄ est: aut ē vl̄e
aut singulare: sequiť ergo p̄ locū a sufficiēti distictione q̄. a.
erit vl̄e. idest. a. nō pōt itelligi nisi sub rōe vl̄is τ eius modo:
q̄ vt diximus: nō pōt itelligi sub mō singulari. τ omne qd̄
itelligiť aut itelligiť sub mō vl̄is: aut sub mō singularis: re/
stat ergo q̄ vl̄e erit modus τ rō itelligēdi ipsi^9. a. q̄si qd̄dā
idumētū per qd̄ τ sub quo τ sine quo nō cognosceret vł itel
ligereť. τ ita vniuersale ē ita modus itelligēdi ip̄z. a. q̄ ip̄z
vniuersale i se nō itelligiť: sz se hz sicut aliq̄ spēs sensibilis
vel itelligibilis: q̄ est ita rō τ modus cognoscēdi suū obm̄
q̄ tamen ipsa species in se nō cognosciť: nec p̄cipiť vt pz 2°
de aīa. pz ergo q̄n̄o vl̄e est aliqn̄ quid. τ aliqn̄ mod^9. Scias
tamē q̄ vt dixi supi^9 quādo vl̄e est modus ipsius. a. tūc nō
est subm̄ ipsi^9. a. loq̄ndo de subo passionis. sz solū ē sic subz
ei^9. vt vl̄e sumiť vt qd̄: nā extraneo modo sumiť vl̄e. vt qd̄
τ vt modus. ¶ Et tūc ad argumētū dico. q̄ vl̄e vt diť qd̄.
nō p̄dicať denoīatiue de. a. sed solū vt dicit modus. τ istud
nō est incōueniēs. Et deide r̄ndeť ad 2^m arg^m qd̄ formo sic.
Oīs p̄p̄a passio iest suo subto τ oī ɔtēto sb eo τ soli tali τ sp:
ista maior pz: ex diffōne p̄priȷ. τ ita diffinitio p̄priȷ: qd̄ ē q̄r/
tum vl̄e ɔuenit passioni vl̄is. s. a. dato q̄ vl̄e s̄m te hēat p/
priam passionē: sz cuicūqz ɔuenit diffō ɔuenit τ diffinituz:
p̄ locū a diffōne. ḡ τ p̄priū. 4° mō dcm̄ ɔuenit. ipsi. a. vł pas
sioni vl̄is. τ si sic. ergo. a. erit p̄priū τ per ɔn̄s ɔtiebiť sub p/
prio: vt q̄dā spēs ei^9. sz ip̄z p̄priū i cōi ē spēs vl̄is. igr̃ aliquid
cōtentū p̄ se sub specie vl̄is erit passio vl̄is. τ ɔuertibile cūz
ip̄o. τ ita seq̄ť q̄ iferi^9 iferiori ɔuerteť cū superiori: qd̄ ē ipos
sibile. τ per cōsequēs seq̄ť q̄ vniuersale non habet aliquaz
p̄priam passionē. R̄ndet doctor q̄. a. est p̄prium. nō tamē
q̄ditatiue: sed sic spēs p̄priȷ. τ per se inferius ad ipsuz. quia
sic p̄prium sumiť vt quid τ non vt modus: sed bene est p/
prium denominatiue. videlicz vt p̄priū sumiť vt mod^9.
quia. a. sumitur sub modo. τ rōne p̄priȷ respectu vniuersal'
in cōi. τ doctor assignādo rōem huius dicti ponit iterꝝ vnū
aliud priuilegium secūdaꝝ intentionū. s. q̄ in eis est bn̄ pos
sibile q̄ aliquid cōuertaꝛ cū superiori. τ denomineť ab ife/
riori. τ ita i. i. a. denominaꝛ a p̄prio: qd̄ est species vniuersal'
in cōi: eo q̄ diciť p̄prium aut passio vl̄is. τ tamen nō con
tinentur sub p̄prio: sicut spēs eius: sed conuertitur cuz ipso
vl̄i in cōi. In qua r̄n̄sione iterū video q̄ non tm̄ vniuersa/
le potest sumi: vt qd̄ vel vt modus: quia aliquādo sumitur
vt modus ipsi^9. a. sed ēt p̄prium qd̄ est species vl̄is potest
sumi vt qd̄ vel vt modus: τ vt sumiť vt quid: non hz agere
cum. a. sed vt sumiť vt modus sic habet agere secū: non ta/
men vt superius illius: sz vt modus illius sub quo itelligiť
respectu vniuersalis in cōmuni. Et istud vtiqz ē mirabile i
itētionibus secūdis. vz. q̄ vnū idē potest sumi sub modo su
perioris: τ ēt sub modo inferioris. idest q̄ tā superius q̄ ife
rius sit modus vnius τ eiusdē sicut est dic: q̄ tam vniuersa
le q̄ ēt p̄priū qd̄ est species vl̄is est modus ipsius. a. τ neu/
trū est genus eius: aut quid respectu eius. Si ergo q̄ris qd̄
ergo est genus ipsius. a. aut superius ad ip̄z: exquo nec vni/
uersale est genus eius: nec superius ad ipsuz: eo q̄. a. ɔuerti
tur cū vniuersali: qd̄ est ipossibile iter superius τ inferi^9. s.
q̄ ɔuertatur: nec etiā p̄priū qd̄ est quartū vniuersale ē ge
nus ipsius. a. nec superi^9 ad ipsum: q̄ tunc. a. ɔuertitur cum
vniuersali qd̄ est falsuz: sicut nec ɔtentū sub iferiori potest
ɔuerti cum superiori: puta soꝛ. non potest ɔuerti cū anima/
li. Dico q̄ nullū habet genus qd̄ directe: τ i quid p̄dicetur
de ipso: q̄ nec itentionē scd̄am in cōmuni: nec etiā ip̄m ens
in cōmuni: qd̄ magis est admirabile. τ rō est: q̄ nun̄q̄ subz
τ p̄pria passio eius ɔtinentur sub aliquo eodē tan̄q̄ spēs ei^9:
quia si sic esset: tunc equaliter continerentur sub tali cōmu
ni: sicut homo τ asinus sub animali: τ tūc sequerenť multa
iconuenientia. vnū est q̄ non esset maior ratio: quare vnuz
esset passio alterius q̄ ecōuerso. aliud ē: q̄ si passio eēt spe/
cies. tunc passionis eēt passio. τ sic in ifinituz. probaꝛ: q̄ cu/
iuslibet speciei est aliqua diffinitio: vt patet: eo q̄ oīs spēs
continetur sub genere τ differentia: ex quibus sufficienť τ
cōstituitur diffinitio: vt pz. primo τ. 6. topicoꝝ. τ. 7. meta. τ
a qualibet diffinitione egrediť aliqua p̄pria passio: q̄ s̄m
philosophum passio quelz egrediť a principijs subi siue spe
ciei. τ hoc loquēdo de passionibus specieꝝ omnium predi/
camentoꝝ: τ de passionibus entis trāscendētis. de omni. n.
specie potest esse sciētia τ formari p̄blema scibile: vt pz. p̄/
mo posteriorum. τ primo topi. ergo cuiuslibet speciei ē ali/
qua proprie passio: τ ideo male dixit Burleus in suis predi
cabilibus in fine prologi: qui hoc negauit de speciebus i p̄
dicamentis nouem accidentium ɔtentis. τ tantum conces
sit q̄ species in p̄dicamento sube habent p̄p̄as passiones: τ
habuit radicē falsam. s. q̄ posuit q̄ omnes p̄prie passiones
que sunt specieꝝ de predicamento substāť: eēnt species ð

predicamēto qualitatis.et tunc si cuiuslibet speciei in predicamentis accidentiū eēt aliq̄ passio:cuꝫ etiā ille passiões sint spēs in aliquo p̄dicamēto neēe esset ire i īfinitū in spēbus ex passiōib⁹ eaꝝ.q2 passionis eēt passio in īfinitū. et iō vt vitaret illud icōueniēs cecidit in aliud icōueniēs p̄dcm̄ qō est mai⁹:sm̄ illud. Cecidit in syllā volēs vitare caribdi. vn̄ dico φ opinio sua est falsa.ꝛ hoc.q2 nulla passio alicui⁹ spēi i p̄dicamēto sube est spēs in p̄dicamēto q̄litatis nec in aliq̄ alio.sed solū ē i p̄dicamēto sube.nō vt spēs ꝛ directe:ſ3 vt passio ꝛ idirecte.ꝛ istō oꝫ de nec̄itate concedere pp̄ multa icōueniētia grādissima que seq̄rent̄ q̄ tamē nolo hic ponere:ne occasione icōuenientiū adducēdo incōueniētia nauigaremus in icōueniētib⁹ in īfinitū.sed mitto te ad canōicū i p̄mo phy.suoꝝ.q.i.g pro hac pte ē ꝯtra opinionē Burlei.g mlta adducit incōueniētia.nec tn̄ pp̄ veritatē cōeꝫ taceho aliud maledictū a Burleo in eodē loco.vbi supra qn̄ dicit φ passiōes in p̄dicamento sube distinguunt̄ realiter a suis subis.q2 hoc est oīno falsum.sed etiā ꝓ hac vide canonicū vbi.s̄. Reuertor ergo ad ſ3 2m icōueniēs.s.φ si passio eēt spēs nūc passiōis esset passio in īfinitū.q2 vt dixi cuiuslibet spēi ē diffō.ꝛ a q̄libꝫ diffōne emanat aliq̄ passio ꝛ iterū si illa eēt spēs hēret diffinitionē.ꝛ illa p̄ciparet aliq̄ aliā passionē:et illa aliā.et sic in īfinitū. quare dico φ ipōle ē φ subm̄ et ei⁹ ꝓpria passio ꝯtineātur sub aliquo eodē gn̄e.aut etiā trāscēdēte.vt due spēs ei⁹. Multa alia iconuenientia possent adduci q̄ cā breuitatis ptranseo.q2 icidentalr̄ solū ꝛ p̄ter ꝓpositū de hoc dubio locut⁹ suꝫ. Igit̄ ꝯcludo φ vl'e ꝛ ipꝫ.a.qō ponit̄ ei⁹ passio nō sūt in aliquo superiori.vt due spēs ei⁹.et ideo cum vl'e i cōi sit ꝯtentū sub scđa itentiōe in cōi vt vna spēs ei⁹ etiā est sub ente in cōi.vt vnū iferius ei⁹ vt superi⁹ ꝓbabil'r teneri.nō āt forte vt spēs entis.q2 posset teneri φ ens nullā spēꝫ hꝫ eo φ ſ3 phm̄.3.meta.ens nō est genus.ꝛ cū gen⁹ ꝛ spēs sint correlatiua: a cui⁹ superiore negat̄ intētio et rō gn̄is.ab eius quolibꝫ iferiori vt eius iferi⁹ ē negat̄ rō spēi.ꝛ ideo stare videt̄ φ aliqd sit spēs respectu alicui⁹ iferioris ad vnū sup̄mū.ꝛ tn̄ respectu illi⁹ sup̄mi nō habebit rationē spēi.sed de hoc al's. Et tunc sil'r ꝯcludo rn̄dēdo ad dubiū φ.a.nō est in aliquo gn̄e vt spēs ꝓpter iconueniētia supradicta ꝛ multa alia.sed tn̄ erit in eodē gn̄e vl' sup̄mo cū ipo vl'i nō vt spēs.sed vt passio spēi:ꝛ ita solū reductiue ꝛ idirecte:sicut ē de singulis alijs passionib⁹ respectu suaꝝ spēꝝ.nec scđe itentiōes habēt i hoc aliqō p̄uilegiū:qō nō habeāt itentiōes p̄me.lꝫ sint p̄uilegiate in alijs. puta φ pn̄t circuire oē gen⁹ ꝛ oē ens.ꝛ φ pn̄t d̄noiare seipas: ita φ idē sit gd ꝛ mot⁹ respectu suiipsi⁹ alr̄ ꝛ alr̄ ꝯsideratū: ꝛ etiā vnuꝫ eoꝝ respectu alteri⁹:ꝛ ecōuerso mutuo. Et φ illō qō ꝯuertit̄ cū supiori pōt denoīari ab inferiori.sic etiā ipꝫ ens qō ē superi⁹ ad li trāscēdēs. ꝛ ad li cōe. ꝛ ad li sup̄mū.ꝛ hō vt sumunt̄ formal'r ꝛ sunt itentiōes scđe denoīate ab eis vt pꝫ.vn̄ dico φ lꝫ scđe itentiōes habeāt multa hō p̄uilegia q̄ nō habēt p̄me.tn̄ i casu supradicto nullū habēt. q̄re seq̄tur φ.a.s.passio vl'is erit denoīatū vl'e ꝛ erit d̄noiatiue ꝓpriū.ꝛ φ tam vl'e q̄ꝫ etiā ꝓpriū erit mod⁹ ei⁹:ꝛ neutꝫ eoꝝ erit gd aut superi⁹ vel cōius respectu illi⁹.ꝛ sic pꝫ rn̄sio ad scđꝫ argumētū cū rn̄siōe ad dubiū. Rn̄sio ad tertiū argumētū facilis est ꝛ breuiter stat in hoc φ duplex est subꝫ respectu accidētis.s.ꝓximū ꝛ imediatū ꝛ p̄mū ac mediatū. Exēplū p̄mi.sup̄ficies respectu albedinis. Exēplū scđi suba respectu albedinis:ꝛ tale subꝫ est subsistens accn̄ti ꝛ supportās ac sustētās ipꝫ ꝛ ꝯplete terminās oēꝫ ei⁹ depēdētiā iq̄ntū accn̄s est.licet nō sub generaliori rōne.s.inq̄ntū creatura est:q2 sic etiā ipa suba p̄dicamētalis ꝛ omne accn̄s dependet a dō vt lōge superi⁹ dcm̄ est.ꝛ nō alr̄ itellexit doctor i hoc loco qn̄ dicit φ vltimate terminās depēdētiā accn̄tis est sola suba. ꝛ ideo itelligat̄ vt exposui.nā de⁹ nō pōt terminare depēdētiā accn̄tis vt accn̄s est.ꝛ sub tali rōne spāli.q2 talis depēdētia ē iherentia ei⁹ atqꝫ iformatio.ꝛ repugnat ipsi dō φ iformet̄ ab accn̄te aliq̄ aut φ accn̄s ei iehereat in quo ipossibile est aliqō accn̄s eē tali modo.lꝫ bene oīa accidētia sint in eo aliq̄ modo.s. virtualiter.sicut effect⁹ in sua cā.sed hoc nihil est ad illō ꝓpositū.aliud aūt subm̄.s.ꝓximū ꝛ imediatū r ō ē nisi qōdā mediū terminās iformationē aliquoꝝ accn̄tiū sine quo nō possēt ꝯuenire sube.q2 forsan nulla q̄litas pōt imediate iformare s hāꝫ aut iherere saltē tertie ꝛ q̄rte spēi q̄litat̄.qō dico pp̄ habit⁹ sciales q imediate iformant po⁹ itellectiuā q̄ est vere suba ꝛ nō accn̄s ſ3 Scotum.li.secūdo. di.iſ.q.2.cōtra Thomā. Et tūc ad ꝓpositū dico φ vnū accidēs nō potest esse subm̄ p̄mū ꝛ mediatū alterius.q2 ſ3 scm̄ Gregoriū.qō labēti innit̄ necesse est vt cū labente labatur. Et iō cū oē accn̄s sit de se labile ꝛ fluxibile.nō pōt sic firmare ꝛ stabilire aliud.ꝛ hoc de se ꝛ nālr.qō dico ꝓpter accn̄tia i sacramēto altaris.pōt tn̄ vnū accn̄s eē subꝫ ꝓximū ꝛ imediatū alteri⁹ vt patuit:ꝛ sic in accn̄tib⁹ subꝫ passionis vt doctor ꝯcludit.ꝛ sic est in istis scđis itentōibus φ subm̄ qō est vnū accidēs itentiōale.puta vl'e in cōi potest eē subm̄ alterius.s.sue ꝓprie passionis.s.a.que est passio.est etiā accidēs itentiōale.ꝛ hec est snīa doctoris. Posset tn̄ aliqs instare ꝯ doctorē in hoc loco:φ nō videt̄ bene φ finis rōnis seq̄tur ex p̄ncipio.sine φ dicta p̄cedētia ꝛ subsequētia sint ad idēꝫ ꝓpositū. Nā doctor exēplificauit de subo respectu accn̄tis put subꝫ ē illō qō sustētat accn̄s sibi aduenies ab extrīseco .s.nō a p̄ncipijs eius eēntialib⁹ sicut se hꝫ superficies respectu albedinis.ꝛ lapis respectu eiusdē.sed certū est sumēdo subm̄ in hoc sensu vl'e nō est subm̄ ipsi⁹.s.a.vꝫ sue passionis. q2 sapius dictū est.nulla passio iheret suo subo nec est eius accn̄s adueniēs.imo nec ꝓprie est accn̄s ei⁹ cuꝫ isit sibi eēntial'r.sed dr̄ accn̄s largo mō ꝛ equoce.s. nō est de eēntia ei⁹. ideo teneo φ nūc accidēs nō est vniuocū.ꝓprie accn̄ti qō ē quartū vl'e.ꝛ accn̄ti qō ē q̄ntū vl'e.vt etiā vult doctor īfra. q.28.b.ſ3 est ibi sola cōitas vocis sic est i d̄nīa respectu ꝛ sic cōiter dicte.ꝛ ꝓprie ꝛ ꝓprijssime. Igr̄ ad ꝓpositū cū exemplū doctoris sit de accn̄te ptinēte.s.vl̄i.ꝛ illō cui applicat̄: exēplū sit ptinēs ad accn̄s qō ē q̄rtū vl'e.nō vr̄ φ sit bn̄ ad ꝓpositū. Pōt dici φ verū est φ nō est in toto applicatio ꝛ exēplificatio ꝯueniēs:tn̄ doctor posuit illō de accn̄te ptinēte quinto vl'i pro exēplo.ꝛ non pro oīmoda silitudine ꝛ ꝯueniētia.q2 vt dicit phs.primo prioꝝ. Exēpla ponim⁹ nō vt ita sint ꝛc̄. Sufficit eni doctori φ vnū accn̄s pōt eē subꝫ alterius ꝓximum ꝛ imediatum q̄litercūqꝫ sumant̄ subꝫ ꝛ accidēs.ꝛ ideo exēplificat in vno significato eoꝝ.q2 nō potuit ita clare exēplificare in alio.ꝛ sic vniuersale est ꝓximū subiectū ipsi⁹.a.licet ambo subiectent̄ vltimate i aliqua re p̄me itentionis:ita φ vniuersale pri⁹ ꝛ imediate.ꝛ.a. posterius ꝛ mediate ꝛc̄. ¶ Quo ad q̄rtū ꝛ vltimū argumētū qō vult ꝓbare passionem vniuersaleꝫ esse nō ens: eo φ ē ē illō qō est minus ens q̄ ens rationis est nō ens ꝛc̄. Respōdet doctor φ in entibus rōnis sunt multi gradus sicut etiaꝫ in entib⁹ nāe. Naꝫ i entib⁹ nāe suba ē magis ꝛ p̄fect⁹ ens q̄ aliqō accn̄s.ꝛ ita q̄ntitas q̄ q̄litas:vt ꝓbat doctor li.4.di. 12.q.2.ꝛ q̄litas q̄ relatio.sic fūdās fundato.ꝛ sic de alijs: sic in entibus rōnis sunt multi grad⁹. Nam quinqꝫ vl'ia q̄ sunt partes subiectiue vl'is in cōmuni sunt aliquo mō p̄fectiora ipo sicut icludēs est p̄fectius icluso:ꝛ vniuersale q̄ itentio scđa in cōmuni ꝓpter eandē rōnem.ꝛ etiaꝫ quinqꝫ vl'ia excedunt se iter se.et hoc sm̄ excessū subiectoꝝ vl' sundamētoꝝ suoꝝ in q̄bus sūt. Et ita vl'e est maioris aut p̄ncipalioris entitatis q̄ꝫ.a.qō est passio eius.et ideo licet vl'e sit ens rōnis nō tamē i minimo gradu.ꝛ ideo nō seq̄t̄.a.eē nihil. ſ3 solū φ sit mini⁹ ens vl' saltē ō minorib⁹ entib⁹ rōnis.q2 forsan passio scđe itentiōis in cōi est min⁹ ens q̄ ipꝫ.a.ergo ꝛc̄.

CIrca Septimā questionē qua querit̄. An vl'e sit subm libri Porphirij. est pmo sciendū q̄ illa ɔtinuat̄ ad p̄cedētē sic. Qz si aliqd dz esse subm alicui⁹ scie oz p̄ eē notū de eo qd est: ⁊ qz est: ⁊ q̄ fiāt due p̄cognitōes. ⁊ iō cognito q̄ ip̄z vl'e hz passiones regsitas ad subz: merito q̄rit an sit subm h⁹. Qō ɔtinet .q. duas. Arg'a vtriusq̄ q̄stū ad difficltates coꝝ clarescēt i rn̄siōib⁹. Doctor p̄us rn̄det ad .z.q. eo q̄ anq̄ aliqd possit eē subm alic⁹ scie ē vidēdū an sit equocū vl' vniuocū. Et ponit ibi opiōnē alberti magni dicētis. q̄ vl'e ē analogū: eo q̄ sibi ɔuēit rō analogi. s. rō p̄oris ⁊ posterioris. Nā p̄ p̄us dr̄ vl'e ō gn̄e q̄ de sp̄e vl' dr̄ia aut alijs. Et iō ɔuenienter rn̄dendo p̄ qōni. negat vl'e esse subiectum hui⁹ libri ⁊ ponit. 5. vniuersalia eē subm. Sed ne obijceret̄ sibi q̄ tūc hec scia non erit vna: qz plurificato subo plurificabit̄ scia: sicut etiaz vnitas scie est ab vnitate subi. Rn̄det albert⁹ q̄ nō opz q̄ scia sit vna ab vnitate subi i se: sz erit vna ab vnitate subi p̄mi ⁊ p̄ncipalioris ɔtenti sub eo: qō ē metrū ⁊ mensura omnium alioꝝ sequētiū. ad qō tanq̄ ad p̄mū ⁊ principale alia posteriora attribuuntur: ⁊ illō est gen⁹ qō est p̄mū vl'e in ordine istoꝝ. 5. q̄li mō dicūt illi q̄ ponūt ens eē analogū ad subam ⁊ accidēs: ⁊ tn̄ esse subm meta. sed secūdū eos non obstāte q̄ ens nō sit vnū nec vniuocū. tn̄ scia meta. erit vna ab vnitate sube ad quā oia accn̄a attribuunt̄ ⁊ reducunt̄ tāq̄ ad p̄mū sine quo nō p̄nt esse. Doctor iprobat hanc opinionē. ⁊ p̄mo quo ad solutionē .z.q. qz ex illa sequeretur. q̄ oē genus eēt analogū ⁊ equocū: qz nō est aliqō genus mūdi cui⁹ sp̄es sint eq̄les in p̄fectione. imo nūq̄ due sp̄es p̄nt eē eiusdez p̄fectōis: qz sp̄es sunt sic nūeri. s̄m ph̄z. 8. meta. In nūeris āt sp̄ posterior ē p̄fectior. ⁊ alterius sp̄ēi: qn̄ tn̄ doctor dicit q̄ in oī gn̄e aliq̄ sp̄es p̄fectius p̄icipat nāz gn̄is q̄ alia sp̄es: nō itelligat̄ de nā generis in se: qz gen⁹ cū habeat modum mā̄e ⁊ potētialitatis: nullos hz in se gradus p̄fectōis: s̄m q̄s participari possit s̄m magis ⁊ min⁹. sz itelligat̄ dcm̄ doctoris de dr̄ijs q̄s quodāmō sp̄es sumūt a gn̄e per ipsi⁹ diuisionē: que qdē dr̄ie: eo q̄ sūt forme. dicūt semp̄ aliquā p̄fectōez: qz aliq̄ actualitatē: ⁊ s̄m calculatorē i tractatu ō potētia re. ⁊ in ca. de luminosis. p̄fectio ⁊ actiuitas atqz posse sequat formā ⁊ nullo mō mā̄z. Et iō qz in mā̄ nulla ē p̄fectio. iō nec sunt in ea gradus p̄fectiōis: sz ɔsequunt̄ formas ⁊ p̄ ɔn̄s in nr̄o p̄posito dr̄ias ⁊ nō genus: hec de cā ph̄s nālis q̄ solū attēdit ad p̄fectiōez. ⁊ iperfectiōez reꝝ. ⁊ nō ad p̄dicationes ⁊ hō logicalia: ɔsiderās q̄ semp̄ vna sp̄es ē p̄fectior alia. dicit q̄ gen⁹ ē equocū ad illas. i. non sub eq̄li p̄fectiōe ɔuenit eis: sed s̄z p̄us ⁊ posteri⁹. Iō dr̄. 7. phy. q̄ i gn̄e latēt mlte equocatiōes. sumat̄ ibi passiue ⁊ nō actiue. s̄z .n. Petr⁹ Heliā sup̄ra Priscianū i libro cōstructionū. noia verbalia terminantia i tio. p̄nt sumi actiue ⁊ passiue: sic ēt ⁊ gerūdia in di. Nūc āt lz nālis ph̄s ponat hō equocatōes i oībus gn̄ib⁹ p̄p cāz iā dictā. tn̄ logic⁹ ad quē nō p̄tiet ɔsiderare p̄fectōes reꝝ: sic nec ēt ɔsiderat ipsas res: nisi p̄ accn̄s. s. inq̄stū fundāt aut subiectāt scd̄as itētiōes: nō hz pōere aliqō gen⁹ eē equocū: aut analogū p̄pter hō p̄fectōes vl' ip̄fectiōes reꝝ: sed ip̄e attēdit tm̄ ad rōnes formales reꝝ ⁊ qdditates ac diffōnes. ⁊ sic attēdit ad p̄ora ⁊ nō ad posteriora. ⁊ iō qz repit eādē rōnē formalē gn̄is in suis sp̄ēbus. puta gr̄a exēpli. aīal in hoīe ⁊ asino. qz vterqz ē corp⁹ aiatū sensibile ⁊ idē nomē: qz vterqz hz nomen aialis: ⁊ hec duo. s. vnitas nois ⁊ vnitas diffōnis sufficiūt ad vniuocationē logicalē: vt pz i p̄ncipio p̄dicamētoꝝ. ergo cū vl'i in cōi respcū gnqz vl'ium hec duo repiant̄. seqt̄ q̄ logice loquēdo vl'e est vniuocū gnqz vl'ib⁹ ⁊ nō analogū aut equocū: iō nō recte dixit albertus: eo q̄ loquut⁹ ē i logicalib⁹ nō logicalr. sz nālr. ⁊ tn̄ p̄ solōne scd̄e qōnis. ¶ Deide redarguit eū doctor p̄ solōne p̄me qōnis: qz si veꝝ diceret tūc sicut s̄z philo. 7. meta. sufficit metaph̄i. determinare de suba. s. p̄ncipalr. ⁊ p̄mo: eo q̄ suba ē p̄mū ens ⁊ metrū oīum accn̄tiū. ita sufficeret porphirio ad determinādū de gnqz vl'ibus dterminare ō gn̄e tm̄. ⁊ p̄ ɔn̄s Porphirius fuit sup̄fluus ponēdo. 5. capitula de gnqz vl'ibus: cū sufficisset vnū capitulū qō eēt de gn̄e. sz illud est icōueniēs. s. iponere talem sup̄fluitatē porphirio. Igit̄ vl'e nō se habet: neqz equoce: neqz analogice ad hec. 5. sed vniuoce. ⁊ ita est hic subz. Deide rn̄det doctor ad p̄mū argumentū scd̄e questionis: qō est satis bene formatū ⁊ i se facile. Et dicit q̄ vl'e est vniuocū istis. 5. tamē qz posset obijci ɔtra illā maiorē. ideo volo ego p̄⁹ obijcere. Nā si illa maior eēt vera. s. q̄ omne illud qō ē vniuocū multis aut pluribus cōparat̄ ad illa multa sub rōne alicuius vl'is: sequeret̄ q̄ cū s̄m opinionē ⁊ viam Scoti ⁊ suoꝝ sequaciuz ens sit vniuocū ō ⁊ creature: q̄ cōparatur ad illa sub rōne alic⁹ vl'is: sed hoc est falsum: qz cū vl'ia nō sint nisi gnqz vt pz: ⁊ ɔstat q̄ ens in cōmuni nō pōt habere nec rōem: nec modū alicuius illoꝝ: cū nec sit genus nec species nec dr̄ia. ⁊ sic de alijs respectu dei ⁊ creature: nec ēt rationem vniuersalis i cōi: qō negat̄: qz singul' iferiorib⁹ negat̄ a sup̄iori: ⁊ ēt cuz vt lōge sup̄i⁹ dixiens i sua cōitate nō possit dici vl'e: qz ens cōuenit deo. ⁊ nullū vl'e p̄t eē i deo. seqt̄ q̄ nō oē vniuocū multis ɔpabit̄ ad illa sub rōe alic⁹ vl'is. Pōt dici q̄ doctor large accipit vl'e in p̄posito. s. p̄ cōi ⁊ nō p̄ vl'i qō p̄p̄e sumit̄: nec p̄ aliq̄ eius sp̄ē. ⁊ certuz est q̄ ens cōe hz rōnē cōis ⁊ ēt trāscēdētis re⁹ dei ⁊ creature. ⁊ h̄ sufficit: vel pōt dici q̄ doctor loquitur de vniuocis p̄dicamētalibus ⁊ nō de trāscēdētib⁹. ⁊ de istis vera est maior. ⁊ nō de illis. Et tūc ad argu^m doctoris dico s̄m q̄ ītētio gn̄is ɔuenit vl'i in cōi. vt est vniuocum istis gnqz. i. vl'e in cōi hz rōnem ⁊ modū gn̄is: qō est p̄^m vl'e in ordine istoꝝ. 5. quia vl'e in cōmuni est gen⁹ istoruz. 5. vniuersaliū. ⁊ hec. 5. sunt sp̄es eius. ⁊ iā gen⁹ nō sumit̄ vt qd: sed vt mod⁹ respectu vl'is in cōmuni: qz gen⁹ est modus sub q̄ vl'e in cōi itelligit̄ respectu istoꝝ. 5. vl'ium. Et tūc cū arguitur. qōlz istoꝝ. 5. vl'iū est distictū specifice ab alijs. ⁊ p̄ ɔn̄s nullū eoꝝ ɔuēit alijs: nec p̄dicat̄ ō eis. Rn̄det q̄ veꝝ ē. scz q̄ nullū istoꝝ. 5. p̄dicat̄ de aliquo alio istorum. 5. p̄dicatōe exercita: in p̄dicatiōe eēntiali ⁊ qditatiua: qz sic falsuz ē dicere q̄ sp̄es est gen⁹: aut differentia est species vel gen⁹: vt illud intelligitur vt vnūqōqz sumitur. vt qd s̄m q̄ sup̄ius expositum est: qz sic sumuntur vt sp̄es distincte non se mutuo respicientes. sed vnaqueqz est vna sp̄es distincta formalr ⁊ eēntialr ab alia: ⁊ illo modo est ip̄oīe de scīnuicē p̄dicare nec ēt aliqd de vno illoꝝ sub rōe alteri⁹: sed nō solū vna illaꝝ sp̄ēꝝ vel vnum illoꝝ. 5. vl'ium nō pōt p̄dicari de alio aut ecōuerso: sed nec ēt aliquid aliud non potest predicari de aliquo illoꝝ. 5. sub rōe alicuius illoꝝ. 5. puta ipsum vl'e non pōt p̄dicari de sp̄ē aut dr̄ia ⁊c̄. sub rōe gn̄is. qō est p̄mū vl'e s̄m q̄ genus sumit̄: vt vna species distincta vl' vnū vl'e sp̄ale distictū ɔtra sp̄ēm ⁊ dr̄iam ⁊c̄. sed bene predicatione signata p̄t vnuz illorum. 5. vl'iū de alio p̄dicari. vt dicēdo sic. gen⁹ p̄dicat̄ de sp̄ē q̄ verificat̄ solū p̄ reb⁹ p̄me itētōis i qb⁹ hz exerceri cū hoc vbo est: vt dicēdo hō est aial: ⁊ eodē mō ista dr̄ia p̄dicat̄ de sp̄ē q̄ exercetur sic. hō ē rōnalis. Et sic p̄priū p̄dicatur de sp̄ē ⁊ accn̄s p̄dicatur de sp̄ē que exercet̄ sic. hō est risibilis. hō est albus. ⁊ sic de alijs. cām autē q̄re ip̄z vl'e nō possit predicari de istis: aut de aliquo illoꝝ sub rōne gn̄is. quādo ipsum vl'e p̄dicatur de eis p̄dicatōe exercita: ⁊ vnitur eis cū hoc vbo est. sic dicēdo sp̄es est vl'e: aut dr̄ia est vl'e ⁊c̄. assignat doctor cum dicit. q̄ rō generis ē extranea vl'i quādo. s. vl'e. vnitur istis cum hoc verbo est: sic ⁊ aiali cū dicitur hō est aial. Intellige illud exēplū doctoris hoc mō. qn̄ .n. dr̄ hō est aial. ly aīal ɔuēit hoi i p̄mo mō dicēdi p̄ se: ⁊ est ō eēntia hoīs. ⁊ aial respicit hoiez s̄z q̄ hz

eē in hoīe: ⁊ ſm eē q̄ditatiuū.i.tā ſm q̄ aīal ſumiť vt h3 eē
in ſuppoſitis ſiue īferiorib⁹: qḋ ēt ſumiť ſm eius eſſe q̄dita
tiuū ſm illā diſtictionē de triplici acceptiōe termini cōis q̄
dř īfra.q.10.par. ante mediū de q̄ diſtictiōe ſepe ſupi⁹ facit
mētionē ꝓpter maximā vtilitatē ei⁹. ⁊ tūc dico q̄ ſumendo
aīal iſtis duob⁹ modis.ſ.ſm eē qḋ h3 ī ſuppoſitꝭ: ⁊ ſm eē ei⁹
q̄ditatiuū.ſic vniť hoī cū h̄ vbo ē.⁊ ſic rō gn̄is ē extnea aia
li.i.h̄ ſcḋa ītētio gen⁹ nō pt tūc ꝯuēire aiali ī ꝑdicatōe exer
cita: vt dicēdo aīal ē gen⁹: q2 ſm q̄ aīal ē gen⁹ ſic hō nō eſt
aīal: q2 tūc ſeq̄reť q̄ hō eēt genus ⁊ fieret fallacia figure di
ctōis: ⁊ ēt accn̄tꝭ: dicēdo ſic. hō ē aīal: ⁊ aīal ē gen⁹.ḡ hō ē ge
nus. Et iō pt clare videri q̄uo rō gn̄is ē extnea aiali quādo
aīal vniť hoī cū h̄ vbo ē: vt dicēdo hō ē aīal. Jō rō gn̄is nō
ꝯuenit aiali: niſi vt aīal ſumiť ſm 3ᵐ modū accipiēdi ſignifica
tū termini cōis.ſ. vt p formā itelligibilē ab itellectu appre
hēdiť: vt īfra.q.8.videbiť. tūc applicādo exēplū ḋ aiali ad
vle ī cōi dico q̄ ſic rō gn̄is ē extnea.i.nō ꝯueniēs aiali quan
do aīal vniť hoī cū h̄ vbo ē: ita ēt rō gn̄is ē extnea vli ī cōi
q̄n.ſ. vle ī cōi vniť iſtis q̄nq3 vlib⁹ ſpālib⁹: aut alicui vni co
rū cū hoc vbo eſt. dicēdo ſpēs eſt vle ⁊ dr̄ia ē vle. ⁊ h̄ ē.imo
ēt q̄n dico gen⁹ eſt vle.iā ſp3 vle nō h3 rōnē gn̄is reſpectu
ipſiuſmet gn̄is: qḋ eſt p̄ᵐ iſtoꝝ.5. Et ideo hoc ſubtilr ꝯſide
rādū eſt q̄ nō tm̄ ſignificatū termini cōis ſignificātꝭ verā
nāz pt ſumi.3ᵒ. vt dicit doctor īfra.q.8.ſ3 ſignificatū termi
ni cōis cuiuſcūq3: ſiue ſignificet verā nā3.i.nā3 extra aīa3:
ſiue ſignificet nō verā nām.i. ſolū reſpectū.i. vł ens rōnis.
aut ſcḋa3 ītētionē cuiuſmodi eſt vle ī ꝓpoſito. ⁊ iō accipiē
do vle in cōi ſm eē qḋ h3 ī ſuppoſitꝭ.i.in ſuis īferiorib⁹ q̄ h̄
ſumunť p ſuppoſitis extēdēdo nomē ſuppoſiti p oī īferio
ri: vł ſm eē ei⁹ q̄ditatiuū. ſic nō pōt ſibi ꝯuenire rō vł mo
dus gn̄is re⁹ iſtoꝝ. ſed ſolū vt accipiť tertio mō: ſicut dcm̄
eſt de aiali. ⁊ iō bn̄ dcm̄ eſt q̄ ſi rō gn̄is eſt extnea vli.i. non
pt ꝯuenire ſibi ⁊c̄. Deīde ridēdo ꝯiter ad vnū argumētū
ſcm̄ cū ꝑdicta ꝯcedit. q̄ q̄dlibet illoꝝ ſumiť ſub mō ſpēi. ⁊
itelligiť ſub rōe ei⁹ reſpectu vlis ī cōi qḋ eſt gen⁹ iſtoꝝ q̄nq3.
⁊ ita vle eſt genus generis: ⁊ oīum alioꝝ.4. vn̄ ſic gen⁹ qḋ
eſt p̄mū vle ſumptū vt modus. ⁊ non vt q̄d denoīat vle in
cōi: ⁊ eſt modus eius ſub quo ſumiť reſpectu illoꝝ.5. Sic
ſpēs que eſt ſm vniuerſale ſumpta vt modus ⁊ nō vt quid
denoīat oīa.5. vniuerſalia. ⁊ eſt modus eoꝝ ſub quo ſumū
tur reſpectu vniuerſalis in cōi.qḋ eſt gen⁹ oīū.5. vbi etiā
video vnū mirabile: vt dixi lōge ſupi⁹. ipſamet ſpēs ſumpta
vt modus denoīat ſeipſam vt ipſa ſumiť vt q̄d: q2 ēt ipſa ſpēs
ſumiť ſub mō ⁊ rōe ſpēi reſpectu vlis: eo q̄ ipſa ē vna ſpēs
vlis. ⁊ ita nō eſt īcōueniēs ſpēs eiuſdē gn̄is in accn̄tib⁹ īte
tionalib⁹. ⁊ ēt in accn̄tib⁹ relatiuis realib⁹ ꝑdicari de ſe i
uicē in cōcreto. vt idē eſt pater ⁊ filius. ⁊ ſic p3 obiectio ſe
quens cū eius rn̄ſione: q2 in illa rn̄ſione ſatis manifeſte p
batur: q̄ ꝓ pr̄ ⁊ fili⁹ nō opponūť niſi ſumanť reſpectu eiuſ
dē. Ubi tm̄ nota q̄ aliud eſt dicere aliq̄ eſſe relatiua. ⁊ aliḋ
eſt dicere eē relatiue oppoſita. Exēplū. pr̄ ⁊ filius q̄lrcūq3
ſumanť ſp ſunt relatiua: nō tm̄ ſūt relatiue oppoſita: niſi ſu
manť reſpectu eiuſdē.ſ. ſortis. ⁊ ſic pr̄ ⁊ fili⁹ ſūt oppoſita re
latiue ⁊ nūq̄3 pnt ſtaē ſil̄ illo mō. Sed q̄n dicit doctor ibi.
ſic ergo accn̄tia ſtāt ſil̄ ſic. ⁊ ꝯn̄s itelligať ſic. nō logť ḋ illa
ꝯn̄a duplici imediate añdicta. q̄n dicit. qua.n. rōe ſeq̄ť pr̄
huius ḡ pater. eadē rōne ſeq̄ť. fili⁹ hui⁹. ergo fili⁹. vbi vt p3
ſunt due ꝯn̄e enthimematice in q̄bus ſunt duo añā. ⁊ duo
ꝯn̄a. Duo añā ſunt iſta pr̄ h⁹. ⁊ fili⁹ hui⁹. q̄ duo bene ſtāt ſi
mul: q2 plato eſt pater huius.ſ. ſortis in caſu. ⁊ filius hui⁹.ſ.
ciceronis vel alicuius alterius. ꝯn̄a ſunt illa. pr̄ ⁊ fili⁹. ⁊ ea
dē rōe iſta duo ꝯn̄a ſtāt ſimul. vt p3. ita ad ꝓpoſitū ḋ gn̄e
⁊ ſpē: q̄ ſūt relatiua: ſ3 nō relatiue oppoſita: niſi reſpcū eiuſ
de3. ⁊ iō gen⁹ eſt ſpēs nō reſpectu eiuſdē: ſed reſpectu diuer
ſoꝝ: q2 gen⁹ eſt gen⁹ reſpectu ſpēi. ⁊ gen⁹ eſt ſpēs reſpcū vlis

in cōi. Jn p̄ma.n. ꝓpōne q̄n dico gen⁹ eſt gen⁹ reſpectu ſpēi:
gen⁹ ex pte ſubi ſumitur vt q̄d. ⁊ ex pte ꝑdicati ſumiť vt mo
dus: q2 ſumiť ſub mō generis reſpectu ſpēi: ⁊ ſic idē dn̄oīat
ſeip3. Jn ſcḋa aūt ſpēs ē modus gn̄is. vt ſatꝭ patuit. Sc̄q̄ns
rn̄ſio que.ſ. īcipit ſic. Alr dicit q̄ tales.ſ. genus eſt ſpēs. pt. ⁊
eē vere denoīatiua ꝑdicatione ⁊c̄. que fuit expoſita ſatꝭ p li
pe ſupi⁹.q.6. q̄ñtū ad illā diſtinctionē q̄ eſt de q̄d. ⁊ mō. ⁊ iō
videať ibi. ⁊ hoc vſq3 ad illū locū vbi dř: ſed ſi īferať q̄ ꝑ
dicať oppoſitū de oppoſito eſt fallacia figure dictiōis: cu3
mutať.n. modus ī q̄d vel ecōuerſo: qḋ dcm̄ itelligať ſic: nā
ī.6.q. dcm̄ ē gen⁹ ⁊ ſpēs vt vtrūq3 ſumiť vt q̄d ſūt due ſpēs
diſticte ſub vli ī cōi. ⁊ ſic nūq̄3 vnū illoꝝ ꝑdicať de alio. ſic
nec albedo de nigredie. ⁊ ecōuerſo. ſ3 vt vnū eoꝝ ſumiť vt
mod⁹ ⁊ alteꝝ vt q̄d. ſic bn̄ ꝑdicanť adīuicē. q̄lr āt ſpēs pōt
eē modus gn̄is q̄n gen⁹ ſumiť vt q̄d. ſatis patuit. ſ3 q̄lr ecō
uerſo gen⁹ pt eē mod⁹ ſpēi nōdū dc̄3 ē. ſ3 p3 ſic. Nā ꝯſtat q̄
h̄ itētio ſcḋa ſpēs: vt ſic ſumiť ī cōi ꝯtiet ſub ſe ſpē3 ſpāliſſi
mā ⁊ ſpēm ſubalternā itermediā ī q̄s dſcēdit p duas dr̄ias
q̄ ſint. a. ⁊ b. ḡ ſpēs ī cōi ē gen⁹ ad illas duas ſpēs: q2 ſpēs in
cōi h3 oē3 nām gn̄is reſpcū illaꝝ. ḡ de nc̄citate o3 q̄ ſpēs ī
cōi ſumať ſub mō gn̄is reſpcū illaꝝ duaꝝ ſpēꝝ. ⁊ ꝯcluden
do o3 q̄ ille due ſpēs ſumať ſub mō ſpēi reſpcū ſpēi ī cōi: q2
ſūt ſpēs illi⁹. ⁊ ſic ſpēs denoīat ⁊ denoīať ⁊ ē q̄d ⁊ mod⁹. vł
qḋ. ⁊ quo reſpcū diuerſoꝝ. Nā ſpēs ī cōi iteꝝ denoīat gen⁹
vt patuit. vt īfra ſolatioſe dicať. Tremunt videntes angeli
vſa vice mortaliū. Nō.n. ſolū p̄mo ſemetipſa dn̄oīant. ⁊ dcī
de ēt ſe mutuo dn̄oīant ⁊ viciſſi3 bn̄ficia repēdūt. vt alteꝝ
ab altero q̄dāmō veſtiať aut coopiať. ſ3 ēt q̄ſi q̄dā bn̄iuolita
te ad ſua īferiora ꝯdeſcēdēdo ſe īclināt ⁊ duplici munificē
tia ipſa bn̄ficāt. Quaꝝ vna ē q̄ eis eē eēntiale ⁊ q̄ditatiuū
ꝯferūt ſicut oē ſuperius ſuo īferiori. Altera munificētia eſt
q̄ ēt ſeipſis ſua īferiora adornāt aut veſtiūt: q2 aliquādo ſiť
modi ſuoꝝ īferioꝝ. ⁊ ita nō tm̄ dicūt q̄d aut ſumunť vt q̄d
reſpectu īferioꝝ. ſed ēt dicūt modū aut ſumuntur vt modi
reſpectu eoꝝ. Uide.n. vt me intelligas. q̄liter genus ſeipm
ꝑ denoīat. ⁊ eſt reſpectu ſuipſius q̄d ⁊ modus. Cōſtat.n. q̄
gen⁹ in cōi diuidiť in gen⁹ gn̄aliſſimū. gen⁹ itermedium. ⁊ ge
nus īfimū. tāq̄3 ī tres ſpēs ⁊ ptes ſubiectas. ḡ gen⁹ ī cōi habet
modū gn̄is reſpcū illoꝝ triū generꝝ. q2 diuidiť ī illa p dr̄ias
nobis ignotas: ⁊ ꝑdicať de eis q̄ditatiue ſic ſupi⁹ de ſuis īfe
riorib⁹. ⁊ ita gen⁹ dicit q̄d ⁊ modū reſpcū ſuipſi⁹. ⁊ ſic ē illḋ
qḋ itelligiť. ⁊ q̄ itelligit ſiue q̄d ⁊ modus. qḋ idē ē. vnde p3
q̄ gen⁹ vt ꝯpať ad ſua īferiora eſt ſibiipſi vł re⁹ ſuipſi⁹ q̄d
⁊ mod⁹. ⁊ vt gen⁹ ꝯpať ad ſua īferiora ē q̄d reſpcū illoꝝ. ita
q̄ q̄n dico gen⁹ ē gen⁹ ſuoꝝ inferioꝝ: gen⁹ ex pte ſubi capiť
vt q̄d: q2 gen⁹ īcludiť q̄ditatiue in illis. ⁊ largiť eis eēntiam
ſaltē ptialē: eo q̄ q̄ditatiue īcludiť in eis. ſic ſupi⁹ ⁊ gen⁹ in
ſuis ſpēb⁹. Sic ēt ſpēs aliq̄n ſumiť vt q̄d. aliq̄n vt mod⁹ re
ſpectu ſuipſi⁹. vt ſupra patuit. ⁊ ēt aliq̄n eſt modus reſpcū
ſuoꝝ īferioꝝ. ⁊ ſpēs ſpāliſſima eſt ſpēs reſpectu ſpēi in com
muni q̄ ē ei⁹ gen⁹. ſic ēt ſpēs itermedia ē ſpēs reſpectu ſpēi ī
cōi. ita q̄ vtraq3.ſ. tā ſpēs ſpāliſſima q̄3 ſpēs itermedia ſumi
tur ſub mō ſpēi re⁹ ipſiuſmet ſpēi ī cōi. ⁊ ita ſpēs ī cōi hūiliat
ſe ad ſua īferiora vt veſtiat illa mō ſupi⁹ dcō. Et ꝯſidera q̄
liter pp h̄ recipit mercedē euāgelicā vbi dř. ꝗ ſe hūiliat
exaltabiť. Nā dū ſe hūiliat vt īferiora ſua ſumanť ſub mō
ſpēi re⁹ ſuipſi⁹ ipſa ſumiť ſub mō gn̄is re⁹ ipaꝝ: ⁊ ita veſtiť ve
ſtimēto vlis ſupioris ⁊ altioris.ſ. ipi⁹ gn̄is ī cōi. ¶ Deīde do
ctor pōit exēplū ibi q̄n dic̄ plale ē ſinglař. ⁊ pōit idē li.1.di.
2.q.2. qḋ exēplū itelligať ſic. vbi o3 attēdeř ad grāmaticē.
Cōſtat.n. q̄ plale ē ſinglař nūeri: q2 dcliať. Noīatiuo hoc
plale. iō plale ē vnū ſinglare plale ⁊ nō mlta plalia. ḡ plale
vt dic̄ q̄d ē ſinglař: vt ſinglař dic̄ modū. q2 ſumiť ſb mō ſingu
lari: ⁊ nō ſub mō plalis: ip3 tm̄ plale ē vnū q̄d ī ſe vt p3. Hoc
ēt mō dicimus q̄ verbū eſt nomē ſubſtātiuū. q2 verbu3 vt

qd est nomē substātiuū. vt modus. Nā ðclinat sic. noīatiuo hoc verbū. genitiuo huius vbi rc. vbū sumit sub mō noīs: ⁊ eodē mō iteriectio aut ɔiūctio ⁊ hmōi. vt sumit vt quid est nomē. vt nomē dicit modū. ⁊ sic icōicabile est cōicabile: qr icōicabile cōicat huic icōicabili rc. que sunt singularia hmōi ⁊ incōicabile vt qd est cōicabile vt modus. vt. scz cōicabile dicit modū ei⁹ sub quo icōicabile sumit respectu suoꝝ singulariū. Et multa talia exēpla dari pñt. doctor tñ dat vnaz aliā expōnē ad illud exemplū. Nā quādo dicit plurale est singulare: dicit ꝙ ēt singulare pōt dicere quid: ⁊ plale modum. Nā plurale qđ est qdā modus sub quo multa sumūtur. i. multe aut plēs res est veꝝ ⁊ qditatiue vnū singlare: qr ē vnū singulare plurale ⁊ nō multa pluralia. Et iō p re significata p ipz plale. i. p ipsa plalitate vel p ipsis reb⁹ pluribus q̄ significant. i. datur itelligi ipz plurale ē nō icst sibi: vt plurale dicit modū. i. vt plale est qdā modus sub quo multa aut plura entia itelligunt. Et cōstat ꝙ ille modus ē vn⁹ in numero ⁊ vnū ens singulare. ergo rc. Rñsio ad vltimū argumētū septime. q. est de se clarissima. Deide doctor rñdet ad pmas qōes: q̄ rñsio facilis est p pdcā in 3ª. q. dōec ðueniamus ad passum illū in scda ɔditiōe regsita ad subm vbi dicit. ⁊ si de vno hic demrāt aliq̄ passio p rōnē vlis q̄ est pdicari de plib⁹. In hoc ostēdit de vli: qr mediū ðmrātionis equat passioni. alr esset cōi⁹ rc. hoc est si de vno. i. si ð aliq̄ vno iferiore ad ipsum vle ðmrēt aliq̄ passio p diffōnē vlis q̄ diffō est pdicari de plibus. puta si de spē vel de dria: aut aliq̄ tali demōstraret cōicabilitas vl hre ptes subiuas aut aliq̄ talis passio p diffōnē vlis tāq̄ p mediū in h ondit aut demōstrat de vli in cōi per idē mediū. Et fiat ðmrō talis. oē illō qđ pdicat de plib⁹ ē cōicabile vel distiguitur ab īdiuiduo vel ē plificabile rc. sed spēs vel differētia aut aliqđ. s. vliū pdicat de plib⁹. g̃ est cōicabile vel hz ptes subiuas. ⁊ hmōi. ecce q̄lr mediuz ðmrōnis. i. pdicari ð plib⁹ equat passioni. s. ad ly cōicabile vel aliqđ tale. i. nec cōi⁹ ea: nec minus cōe: sz ɔuertitur: qr oē pdicabile ð plib⁹ est cōicabile: ⁊ oē cōicabile ē pdicabile ð plib⁹. si. n. non adequaretur. esset cōius in demōstratione. s. fallacia ɔñtis. Rō est: qr nunq̄ ex medio cōi potest pbari vl ɔcludi passio spālis: qr cōe nō icludit nec v̄tualr nec formaliter aliqđ spāle. lz bene potētialr: qđ nihil facit ad pbationē vel demrōnē: aut ad cōcludendū aliqđ spāle de aliq̄. spāle. n. semp addit aliqd ad superi⁹ qđ non icludit in illo superiori. ⁊ est perfecti⁹ supiore: ⁊ nullū iperfectius pōt pducere pfecti⁹ se. nec demrāre aut pbare de aliquo aliqd perfecti⁹ seipso. etiā ōis demrātio ē ex ppriis. ⁊ non ex cōib⁹ sm philo. pmo posterio. ¶ Ad pᵐ argumentū pncipale in q̄ arguebat ꝙ si vle esset subiectuz libri porphirij hoc eēt aut inquātū vle esset itentio. aut iq̄tum esset applicabile rei: sz nec sic nec sic. g̃ rc. ¶ In h argumento psupponit vnū falsum. s. ꝙ hec duo differunt. sic duo mēbra opposita. vz. intētio inquātum itētio. ⁊ inq̄tuz applicabile rei. doctor dicit ꝙ hoc non est veꝝ: sed dicit ꝙ vtrūqz mēbrū ē idē: vbi itelligas cū caute. sic ipse caute loquit. Nō. n. vult doctor ꝙ illa duo sint simplr ⁊ oīo idē. sic nō sunt oīno idē hō inq̄tū hō: ⁊ hō inq̄tuz risibilis. sic nec ēt pm⁹ mod⁹ dicēdi p se ⁊ scds. ¶ Alr. n. reduplicat dictio reduplicatiua eadē supra terminū pmi modi. ⁊ alr eadē supra terminū scdi modi. qr aliā ⁊ aliā habitudinē denotat ⁊ mōstrat. ⁊ iō dicēdo itentio inq̄tū itētio notat habitudo pmi modi: ⁊ h i p gradu. s. i quo idē pdicat de se. dicēdo āt itētio iq̄tuz applicabilis rei denotat aut monstrat hītudo scdi mōi: qr talis applicabilitas ad rem cōuenit itētiōi scde de q̄ semp loqmur i h lib. i scdo mō pseitat sic eius passio. ⁊ iō illa duo mēbra pfata nō sunt oīno idez: nec sic itelligit doctor. sunt tñ idē: licet nō oīno idē realr ⁊ eēntialr. non tñ qditatiue. Nā dixi sepe supi⁹ ꝙ subz ⁊ ppa passio ei⁹ sūt idē realr: qr sunt vna res ⁊ sūt idē eēntialr: qr sūt vna eēntia: ⁊ tñ neutrū ē de eēntia alteri⁹: qr aliō ē aliqd eē de eēntia alteri⁹. ⁊ aliō ē eē sibi eēntialr: vt pz p Scotū i. 7. meta. q. 1. ⁊ clari⁹ p Antoniū andree ibidē: vñ dico ꝙ sunt simplr idē. i. ve idē. nō tñ simplr. i. oi modo. ⁊ tñ sm qd sūt nō idē: qr nō sūt qditatiue idē. vñ breuiter dico ꝙ sūt idez sic due qditates pmi modi ⁊ scdi modi. i. sic subz ⁊ ppa passio ei⁹: nō tñ sic qditates pⁱ modi iter se: q̄ sūt veri⁹ idē: qr itimi⁹: ⁊ ita itelligit doctor. Infra ɔcedit doctor ꝙ metaphic⁹ ɔsiderat itētiōez iquātū ens: nō tñ itētionē iq̄tū itentio: qr nō sūt idē. Istud dcm̄ est verū ppter rōnē ei⁹: quā ponit pmo metaphysice. q. pma: q̄ q̄rit vtꝝ metaphic⁹ ɔsideret oīuz qditates i spāli vult cū phō ꝙ nō: sed tñ i cōi ⁊ in gñali: qr alr oēs alie scie supfluerēt: ⁊ iō ɔsilr dicendo hic vult ꝙ metaphysic⁹ considerat itentionem iq̄tū ens: sic ēt ɔsiderat oēs alias qditates mūdi iq̄tū sunt entia: ⁊ sub rōe gñali. s. iq̄tū eis conueniūt passiōes entis. s. vnū veꝝ bonum rc. nō tñ considerat itētionē inq̄tū itentio. s. sub vna rōne spāli ⁊ ppa: qr sic loq de itentione scda ptinet ad solū logicū: ⁊ addit doctor ꝙ h vlr accidit qñ termin⁹ sequēs reduplicationē nō significat absolute essentiā rc. i. qñ aliqs termin⁹ sequit hanc notam reduplicationis. s. ly inq̄tū vel aliq̄ aliā similē: puta eo ꝙ sm qđ: vt rōne qua: ⁊ sic de silib⁹ dico. ꝙ qñ aliqs termin⁹ sequēs aliq̄ talē reduplicationē nō significat absolute eēntiā. i. nō est termin⁹ absolut⁹: sed relatiuus: tūc non ē idē dicere ipm iq̄tū ens: ⁊ ipz iq̄tū ipm. Rō doctoris ē talis: qr relatio siue termin⁹ relatiuus pter illa q̄ ɔnotat. s. terminū ⁊ fundamētū. ad q̄ duo hz duplicē habitudinez vt ðclarat a Frācisco in ɔflatu. distictiōe. 29. q. 5. q̄ꝝ vna hitudo ɔuenit ei in pmo mō: ⁊ alia in scdo mō: ⁊ hec duo cōnotata sūt cōiter absoluta. Dico ꝙ pter hec duo absoluta ɔnotata relatio supaddit enti i cōi nāz ppam suā: ⁊ qditatē q̄ ē qditas relōnis: ⁊ illa nō icludit: nec formalr nec v̄tualr in ente in cōi: sicut nec aliqd iferi⁹ in suo supiori vt superi⁹ iam dixi: ⁊ iō p notitiā entis in cōi: quā ⁊ nō aliā hz metaphysicus inq̄tū talis: nō pōt cognosci relatio in sua nā spāli: quā addit ad ens in cōi: ⁊ maxime talis relatio de q̄ nunc loqmur q̄ est tm̄ relatio rōis: ⁊ iō cū itētio scda de q̄ loqmur sit talis relatio rōis: vt sepe dcm̄ est: merito possum⁹ dicere ꝙ nō ē idē itētio iq̄tū itētio: ⁊ itētio iq̄tū ens. ¶ Notādū tñ ꝙ lz doctor dicat illud solūmō de relatōib⁹ aut relatiuis ꝙ. s. de talib⁹ nō ē idē dicere ipsum iq̄tū ipz: ⁊ ipz iq̄tū ens: ⁊ dicat illō vlr eē veꝝ qñ termin⁹ sequēs reduplicationē ē terminus relatiu⁹ siue nō signans absolute eēntiā: qđ idē ē: tñ est ēt veꝝ de termis sequētib⁹ reduplicationē signantib⁹ absolute eēntiā. i. ē ēt veꝝ ð termis absolutis: qr ēt i illis est verūz dicere ꝙ non ē idē ipz iq̄tū ipz: ⁊ ipz inq̄tū ens: qr nō ē idē lapis iq̄tū lapis: ⁊ lapis inquātū ens: nec rosa iquātū rosa: ⁊ rosa iquātū ens: qr nō ē aliqđ ens absolutū inferi⁹ ad ens qn illō addat aliq̄ drīā eēntialem ad ens: ⁊ ita icludit ens: ⁊ aliqd vltra: ⁊ loq̄r ð ill' q̄ sūt i recta linea vl q̄ sūt qditates i se: ⁊ nō ptes eēntiales illaꝝ qditatū vl passiōes eaꝝ vl modi itrīseci: aut hmōi: qr iō rōe illi⁹ qđ supadditu nō possumus p solā notitiā ētis hre plenā notitiā ei⁹. Et rō ē dcā superi⁹. ¶ Et iō qr pñt multi admirari: q̄re doctor dixit illō dcm̄ eē veꝝ ð relatis: ⁊ nō ð absolutis: cū ēt sit veꝝ ð absolutis: vt iā patuit. Iō dico p doctorē ꝙ dixit illō eē pncipalr ⁊ spālr veꝝ ð relatis ac ēt vlr: qr dic i lr̄a ꝙ vlr accit rc. nā relatiua ⁊ rlones addūt plā ad ens q̄ꝫ ētia abso⁹ pp maiorez ipoꝝ ðpēdētiā ad pla ⁊ plalitatē hitudinū: q̄s icludūt i pᵒ ⁊ 2ᵒ sz dcm̄ Frācisci supi⁹ recitatū: ⁊ iō singlr aut pncipalr vl q̄si antbonomatice h ē p excellētiā dcm̄ doctoris ē veꝝ i relatiuis nō tñ pcise aut solū: qr ē ēt veꝝ i absolutis licz nō ex tot rōnib⁹ sicut in relatiuis. ¶ Deide cūz dic. p h pz ad exēplū de hoīe: qr nō est sile: vnde dicit ꝙ non ē sile ð hoīe

τ de intentione.s.quando dicebat in argumento.sicut idē
est homo inq̄ntum homo.τ hō inquātū ens:nam itentio.s.
scđa est relatio vel relatiuū:vt iā diximus.τ hō est ens ab-
solutū siue hec vox significatiua hō:absolute significat eēn
tiam τ non relatiue.sic̄ hec vox itentio.τ ideo silitudo iter
illos duos terminos nō est ꝯueniēs. Nō tamen credas ex
his dictis ꝙ doctor:velit in h̄ loco ꝙ idē sit homo iquātū
homo:τ homo inquātū ens.eo ꝙ q̄si tacite sic pertransit.τ iō
videt̄ illud affirmare ƺ illud iurio:ꝗ tacet ꝯsentire videt̄.
qꝛ in facto:τ pro certo non sunt idē:eo ꝙ vt diximꝰ.hō ad-
dit multa ad ens.rōne quoꝝ est mlto pfectior ipso ente:qꝛ
addit oēs differētias ex vno latere ab ente.vsqꝫ ad seipm.
vt corporeū aiatū.sensibile.τ rōnale:quaꝝ q̄libet dicit ali-
quē actū.τ actꝰ ē nobilior q̄ꝫ potētia.9ᵒ.meta.ens āt vt ens
est summe potētiale:τ iō iperfectissimū.vt pbat sepe honetꝰ.
in sua meta.ꝑ totū.τ ēt pmo physicoꝝ. Igitur nullo modo
est ꝯcedēdū ꝙ hō qꝺ addit tot actꝰ ad ens i cōi sit oī modo
idē cum ipso ente sic ꝙ sit idē dicere.hō iquātū hō. τ hō in
q̄tū ens. Nec hoc voluit doctor.nō tñ curauit in hoc loco
exp̄mer̄ itētū suū:qꝛ magis ptiet ad metaphisicū q̄ꝫ ad lo
gicum:τ ideo solū tetigit illud qꝺ fecit ad ꝓpositū suū.s.ꝙ
nō erat silitudo iter itētionē q̄ est relatio τ hoīꝫ ꝗ est ens
absolutū:τ illud veꝝ est:sed ꝑter hoc intelligat̄ illud aliꝺ
qꝺ adiūxi.¶ Deīde rñdet ad aliud mēbꝝ qꝛ dicebat̄ ꝙ i-
tētio inq̄tū applicabilis rei est ens ꝑ accñs τ negat̄ illꝺ:qꝛ
.s.nō fit vna aggregatio ex itentione τ re siue vnū ꝯpositū
ꝑ accñs:q̄le est homo albꝰ vel lapis q̄tus:qꝛ li res non ca-
dit in itellectu illius totiꝰ vt pars illud totū est illud.s.iten
tio applicabilis rei:vbi vides ꝙ ibi dicunt̄ duo.s. li itentio
applicabilis.τ ly res.q̄ duo faciūt vnū totū extremū ꝓposi
tionis:qꝺ ē vnū totū ad ꝓpositū doctoris:non tñ est vnum
totū.i.vnū ꝯpositū ꝑ se nec per accñs:ƺ qꝛ ly applicabile ē
respectꝰ:qꝛ oē applicabile ē applicabile alicui.iō pōit̄ ibi ly
res tā quaꝫ terminꝰ istiꝰ respectꝰ.vt det̄ itelligi talis itentio
scđa.s.vlē applicabile.τ hoc est ēt gnāliter veꝝ de oī accñ-
te.qꝛ oē accñs naturalr loquēdo depēdet a subā τ terminat̄
ad illā.nō tñ ꝑꝑ hoc facit vnū ens aggregatū cū subā.licet
eni oē accñs.sit aptū natū ꝯponi cū subā.ita ꝙ fiat vnū ag
gregatū ex vtroqꝫ.hoc tñ nō est rōne terminatiōis:τ ꝺpēdē
tie:imo oē accñs in gñe suo est ens ꝼm se,put ly ƺ se distin
guit̄ ꝯtra ens per accñs:vt aggregatū.τ pꝫ ꝑ phum.4.me
taphi.τ,put ly ƺ se dic̄ vnaꝫ eēntiā.τ nō plēs.ergo τc.

Circa Octauā questionē qua querit̄ de
vlī cui sit accñs in quo ē vt i subie
cto τc.pro cuiꝰ titulo est notādum ꝙ.qꝛ vlē
ꝺ quo semꝑ loqmur in hoc libro ē accidēs
itentionale:qꝛ loqmur de vlī scđo mō sum
pto.τ nō fundamētalr τ p̄mo mō sumpto.
ꝼm distinctionē de vlī datā in fine tertie q̄stionis:τ oꝫ om-
ne accñs habere subm:τ qꝛ apud multos sunt varie opinio
nes qꝺ sit eiꝰ subm.s.an itellectus vel res. Nam multis vr̄
ꝙ sit in itellectu vt in subo:τ satis apparēter:qꝛ itellectꝰ nō
agit extra mittēdo.i.nō potest ꝓducere aliqꝺ ex̄ se:sine nō
mittit ex̄ se illꝺ qꝺ ꝓducit.sicut ēt nec sensus facit:qꝛ visus
non ꝓducit aliqꝺ in colore viso:nec auditus in sono τc. Iō
merito mouet̄ talis q̄stio in quo subo sit vlē. In hac autēꝫ
q̄ōne:sunt alie due q̄ōnes ꝯtēte:tñ oēs dicunt̄ vna questio
octaua:sicut τ in ꝑcedēte q̄ōe erāt due q̄ ambe dicebantur
vna q̄stio 7ᵃ.τ ita fit sepe in hoc lib.¶ Argumenta ꝓ p̄ma
parte sunt satis clara τ in rñsionibꝰ magis clarescēt.¶ Sꝫ
argumentū p̄mū ad oppositū τ ꝓ v̄itate q̄ōis ꝑt aliqbꝰ nō
multū ibutis in ph̄ia videri obscuꝝ:ideo qñ dr̄ ꝙ mā τ ef-
ficiēs non coincidūt:itelligat̄ sic. Nā vt pꝫ.2. physicorum
oēs alie cause ꝑter cām malē pñt coicidere.i. pñt cōuenire
vni τ eidē rei vl̄ enti.Exēplū.forma subālis ignis aut ēt ca-
lor ignis est vna forma:vt pꝫ:τ per ꝯñs.in illa est reperire
cāꝫ formalē:ipsa ēt forma ignis est effectiua caloris vel ꝓ-
ductiua caliditatis:τ sic i illa est cā efficiēs:ipsa etiā ē finis
gnōnis:qꝛ ad illā terminat̄ actio τ ꝓductio agentis nāl.i.
alterius ignis gnāntis illā in mā aque vel ligni τ hꝫ. τ per
ꝯñs in illa reperit̄ cā finalis.τ sic pꝫ q̄lr i vno τ eodē ente
coicidūt tres cāe:sed mā p̄ma nullo mō pōt coicidere cum
aliq̄ illaꝝ.qꝛ nō ꝑt eē forma. vt pꝫ neqꝫ ꝑt eē cā efficiēs:qꝛ
ipsa est tm̄ passiua τ passionalis ꝼm philo.pmo τ 2ᵒ. phy.τ
9.meta.τ per ꝯñs.nullo mō ē effectiua aut actiua:nec etiaꝫ
pōt esse finis:qꝛ nunq̄ꝫ ꝓducit̄ aliqꝺ ꝑpter mām.sed ꝑpter
formā:τ ipsa ē p̄supponit̄ omni gnōni nāli:τ per ꝯsequēs
non terminat aliquā:τ ideo ꝼm Scotū.7.meta.mā nō ꝑōt
gnāri obiectiue.i.terminatiue.licet bene generet̄ subiue.i.
est subm gnōnis.qꝛ subycit̄ forme ipsius geniti.pꝫ ergo ꝙ
materia p̄ma ꝓpter debilitatē sue entitatis nō ꝑt ꝯuenire
aut coicidere cū aliq̄ alia cā.τ tunc ad ꝓpositū ꝯcludit do-
ctor in illo argumēto ꝙ cū itellectus.s.possibilis sit cā effi-
ciens ipsius vlis sicut τ oīum scđarū itētionū nullo mō ꝑt
esse mā eius.s.subm eius:qꝛ accñā non hñt materiam:nisi
in q̄. vt pꝫ:τ talis mā vocatur subm illius cuiꝰ ē.Et pro itel
lectu sniē huius argumenti hec que dicta sunt sufficiant.tñ
qꝛ doctor innititur huic argumēto tāq̄ꝫ verū cōcludenti:τ
aliqbus possent aliq̄ que ex ipso eliciuntur apparere nō ve
ra.iō notemꝰ nos illa. Nā istud argumentū cōcludit etiam
ꝙ nihil humanitꝰ acq̄situ:vel per nos elaboratū est subiue
in itellectu nec ēt in volūtate:qꝺ oio falsum ē:qꝛ in itellcū
sunt subiue oēs actꝰ nostri itelligēdi τ oēs habitus intelle-
ctuales:ac etiā oēs spēs itelligibiles:que oīa fiūt per itelle
ctum nostrū:τ in volūtate sunt v̄tutes morales que ēt fiūt
per ipsam volūtatem.τ sic si auctoritas illa ꝯcludit.seqt̄ ꝙ
itellectꝰ ꝗ est cā efficiens oīum habituū itellectualiū natu-
raliter acq̄sitoꝝ τ oīum actuū itelligēdi atqꝫ specieꝝ itelli
gibiliū:ꝙ nullo mō erit mā i q̄ sint subꝫ respcū illoꝝ. τ ita
dicat̄ de voluntate respectu virtutū moraliū.ꝑt tñ dici ꝙ
itellectus nō est cā totalis respectu illoꝝ ꝑdictoꝝ neqꝫ ꝑci
sa:qꝛ semꝑ cū intellectu ꝯcurrit actiue obm aliqꝺ:vt pꝫ.i ꝑ
Scoti.di.3.τ in.2.di.3.τ illud est altera cā ꝑtialis.licꝫ minꝰ
p̄ncipalis q̄ꝫ itellectus:vt ēt ꝓbat frācisćus in ꝯflatu.dist.3.
τ iō nō ꝯuenit cām effectiuā partialē esse cām mālē τ sul i-
uam respectu sui effectus vel cāti:sed respectu scđaꝝ itētio
num est cā efficiens totalis:qꝛ licet res vel ꝓprietas rei cō
currat ibi q̄si mālter τ motiue atqꝫ occasiōalr:vt pꝫ ꝑ do-
ctorē supra:in fine q̄rte q̄stionis.nō tm̄ effectiue:qꝛ vt dicit
doctor in fine huius questionis octaue:res nō ē cā efficiēs
itētiōis:sed solū itellectus.τ iō breuiter auctoritas illa ꝑt i
itelligat̄ de cā efficiēte totali τ ꝑcisa τ nō de ꝑtiali aut dimi
nuta.vel dicat̄ ꝙ nō itelligit̄ de effectibꝰ ꝓductis ꝑ actum
directū τ p̄mariū:sed de effectibus ꝓductis ꝑ actū reflexū
τ scđariū. Nūc āt vt supiꝰ patuit oēs itētiōes scđe ꝓducunt̄
ꝑ actū itellectꝰ reflexū.τ scđariū.¶ Iō bñ dic̄ doctor ꝙ se-
cūde itētiōes subiectant̄ τ fundant̄ i p̄mis itētiōibꝰ:τ hoc
semꝑ veꝝ ē qñ sumunt̄ vt modi τ rōes itelligēdi respectu
aliaꝝ:τ īfra clarius videbit̄.¶ Et nota hic tertiā rōeꝫ.s.ꝙ
oē accñs ē in illo qꝺ denoiat vt in subo:sed vlē denoiat reꝫ:
τ nō itellectū.ꝗ τc.¶ Ista minor pꝫ:qꝛ res puta hō:vel la-
pis dr̄ spēs:τ aial dr̄ genꝰ:τ sor.dr̄ indiuiduū vel singlare:τ
sic pꝫ.de oībꝰ itētiōibꝰ scđis:qꝛ d̄noiant res:τ hoc vt cōiter
sumunt̄ q̄ saltē vlr nō pñt denoiare itellectū.s.tuū vl̄ meū:
qꝛ ille ē singularis.τ nō vlis.τ ꝺ tali itellectu singlari loqt̄
doctor in hoc loco τ nō de intellectu in cōi:qꝛ certū ē ꝙ in-
tellectꝰ in cōi ē vlis τ nō singularis:qꝛ ē q̄dā spēs iter potē-
tias spūales.¶ Et nota ꝙ ēt doctor loqtur hic de denoia-
tiōe intrinseca τ nō de extrinseca:qꝛ in denoiatōe extrīseca
est oppositū:nā calor denoiat solē qñ dr̄ ꝙ sol calefacit vel

est calefaciēs terrā aut corp⁹: ꝛ tñ calor nō est formalr in sole: vt p3. Primū argumētū ꝓꝑie qōnis seq̄ntis: in q̄ q̄rit de vītate istius. hō est vle. ꝛ hō deducat̃ sic. vbicūq3 ꝑdicat̃ oppositū ꝯdictoriū d opposito: illa ꝑdicatio est falsa. s3 ita est hic qn̄ dr̃. hō est vle. ꝛ in ꝯsimilib⁹ ꝓpōnib⁹. imo gn̄alr qn̄ ꝑdicatur scḋa intētio de ꝑma. ḡ ꝓpositio vel ꝑdicatio est falsa. ꝯn̄a tenet cū maiori. ꝛ minor ꝓbatur sic. vbicunq3 predicatur nō natura vera de natura vera. ibi predicat̃ oppositū ꝯtradictoriū de opposito: ꝛ ita ē hic. ḡ ꝛc̄. ꝯn̄a p3 cū maiori vt p3. ꝛ minor ꝓbat̃ sic. Nam quādo dico. hō est vle. subm dicit ꝛ significat verā naturā. puta humanā3 vt p3. s3 ꝑdicatū nō sic. q2 significat ꝛ dicit scḋa3 intentionē: que nō est vera natura: sed ens rōnis ꝛ nō ens nature. q2 ꝓducit̃ ꝑ intellectū precise: ꝛ nō per naturā. i. mō naturali: ꝛ ꝑ trāsmutatiōe3 nature. qḋ dico signāter. q2 intellect⁹ est etiā nā: vt p3 sepe ꝑ doctorē. ergo cū hō sit vera natura ꝛ vniuersale ꝑdicetur de homine: sequit̃ q ꝑdicatur non natura vera de natura vera. ꝛ ita ꝑdicatur oppositū ꝯtradictoriū3 de opposito. ergo ꝑdicatio ꝛ propositio est falsa. Et istud argumētū dat vnā viā generalē ad ꝓbandū oē3 propositionē eē falsa3: in qua ꝑdicat̃ aliqua scḋa intentio de prima. ergo nō illud hn̄. Alia argumēta clara sunt: ꝛ infra magis intelligent̃. Deide doctor respōdēdo ꝑme qōni dat vnā distinctionē de significato termini cōis significātis verā naturā. de qua distinctiōe superi⁹ mētio sepe facta ē. ꝛ valor hui⁹ distinctiōis nō pōt ab humano itellectu extimari. Et iō deb3 memorie cōmēdari. vult. n. doctor q significatū cuiuscūq3 termini cōis signātis verā naturā. i. rem vel quiditatē extra intellectū. i. nō factā ꝑ intellectū pōt tripliciter cōsiderari. vno mō ſm esse qḋ h3 talis natura vel q̄ditas in suis suppositis. i. singularib⁹ vel iferiorib⁹. Nā doctor loquit̃ large in hoc loco de suppositis. q2 nā nō tn̄ reperit̃ in ꝑdicamēto subē: vel in differentijs: sed ēt in ꝑdicamētis nouē accidētiū realiū ſm q nūc loquimur de vera nā. i. nō dependēte ab operatione intellectus: ꝛ tñ ꝯstat q in nullo ꝑdicamēto accidētiū reperitur aliqḋ suppositū. q2 accidentia nō supposita nt̃ in supposito ꝓꝑio: s3 alieno. s. i suppositi subē. i. sūt habitue ꝛ iformatiue i suppositis ꝛ i singularib⁹ ꝑdicamēti subē. hoc ēt mō loquunt̃ logici de suppōne ꝑsonali dicētes q suppō ꝑsonalis est illa in qua termin⁹ supponit ꝓ suis suppositis: ꝛ tñ talis suppō ita hn̄ reperit̃ in accidētib⁹ sicut in substātijs. vn̄ ꝯsidera q ista se hn̄t ꝑ ordinē. s. ꝑsona suppositū ꝛ singulare: nō tñ indiuiduū. ꝛ hn̄t se sicut inferi⁹ ꝛ superi⁹: q2 semꝑ sequens abstrahit a ꝑcedente: ꝛ est superi⁹ illo. nā solum in natura rōnali reperitur persona: vt in deo: angelis: demonibus: ꝛ hoibus: ꝛ in eisdē reperit̃ rō suppositi: q2 i diuinis sūt tria supposita: sicut ꝛ tres ꝑsone: ꝛ nō solū in illis: sed ēt in toto ꝑdicamēto subē reperit̃ rō suppositi. Nā brunellus ē suppositū: ꝛ hec musca. ꝛ hic lapis est suppositū. ꝛ sic de oībus alijs. Et qōlib3 etiā illoꝝ est singlare. q2 etiā q̄lib3 ꝑsona in diuinis est singularis: ꝛ ēt ipse de⁹ aut diuinitas: vt p3 in ꝑ sentētiaꝝ Scoti. distincti. 2. nō tñ de⁹ ipse est ꝑsona formaliter loquēdo: nec suppositū. licet hn̄ idētice realiter ꝛ ēentialr. s3 istud est theologicū. ꝛ sic p3 q in diuinis ē ꝑsona suppositū ꝛ singulare: nō tñ idiuiduū ꝓꝑie loq̄ndo: vt p3 ꝑ Scotū. libro ꝑ sententiarū. dist. 23. tñ in creaturis oē singulare est idiuiduū. q2 ē illḋ in qḋ suū superi⁹ diuidit̃: ꝛ loquor de singularib⁹: que recto ordine ꝛ linea ꝯtinēt̃ sub suis supiorib⁹. Indiuiduū āt ꝛ singulare sūt hn̄ i ꝑdicamētis accidētalib⁹ singularis: siue accidentiū singuloꝝ: ꝛ de hac mā vide in cōflatu Francisci. distinctiōe. 24. Igit̃ ad ꝓpositū dico q doctor nō vult ꝑcise artare ꝑmū modū sumēdi significatū termini cōis significātis verā nā3 ad naturā hn̄tē supposita sub se: sicut est in ꝑdicamēto subē: ꝛ in deo: s3 etiā dilatat ipsu3 ad nā3 hn̄tē sub se singularia aut idiuidua idifferēter: sic est in. 9. ꝑdicamētis accidētiū: nec ēt vult ꝑcise artare distinctionē totā ad res extra aliā: s3 etia3 extēdit̃ ad 2ᵃˢ itētiōes ꝛ ad entia rōnis: sic ifra videbit̃: q2 ēt q̄ditates scḋaꝝ itētionū pn̄t cōsiderari ꝑ ꝓut sūt in suis idiuiduis. ꝛ 2° ſm eē suū q̄ditatiuū. ꝛ 3° ꝓut ꝑ formā itelligibilē appꝛhēdunt̃ ab itellectu: s3 illḋ erit mirabile multis donec magis ad iteriora aspiciāt vbi clare vitas hui⁹ ondetur: ꝛ iteri3 credāt. Dico ḡ q ſm ꝑᵐ modū accipiēdi significatū termini cōis ipse termin⁹ sumit̃ ꝓut supponit ꝑsonaliter in ꝓpōne in q̄ ponit̃ siue ſm q accipit̃ ꝓ suis suppositis: vel singularib⁹ aut iferiorib⁹ q̄buscūq3. Et q2 multa ꝯueniūt iferiorib⁹ ex ꝯditiōe singulariū: q̄ nō ꝯueniūt superiorib⁹ inq̄ntū talia. puta oia accidētia cōia. 9. ꝑdicamētorū. in q̄b⁹ fundat̃ accidēs. qḋ est 5ᵐ vle: ꝛ intētio 2ᵃ: ꝛ oia talia ꝯueniūt ꝑ pri⁹ singularib⁹ q̄3 spēi aut supiorib⁹. sicut ꝛ accidētia ꝓꝑia per prius ꝯueniūt speciei q̄3 indiuiduis vt vult Cōmen. in. 2. de aia. Ideo oia talia accidētia habēt supiora alia a suis singularib⁹: eo q ꝯtinētur q̄ditatiue i illis. ꝛ ꝑ ꝯn̄s q̄cq̄d ꝯuenit imediate singulari. ꝯuenit mediate ꝛ ꝑ accn̄s ipsi supiori ꝑꝑ illud eē qḋ h3 i suo iferiori. s3 tñ scias q talia accn̄a cōia que dicunt̃ accn̄a realia nō pn̄t iesse alicui singulari cōtento in ꝑdicamēto substātie nisi ꝑsupposita existētia vel actualitate reali tāq̄3 q̄dā basi sup quā fundent̃: nūq̄3 eni sortes pōt eē alb⁹ vl̄ lōgus aut vbicatus vel q̄tificat⁹: ꝛ sic de alijs nisi fuerit existēs actualr in reꝝ nā ꝛ extra suā cām. Et iō existētia dr̃ basis ꝛ fundamᵐ respectu oium accn̄tiū cōium eo q nisi illa ꝑsupposita nullu3 illoꝝ pōt iesse alicui subē. Et iō cū aliqḋ suppositū ꝑdicamēti subē trahitur ad existētiā vi aut virtute alicui⁹ agētis. tūc eodē instāti durationis l3 nō in eodē istāti nāe suscipit accn̄a oiu3. 9. ꝑdicamētoꝝ. q2 gnā singuloꝝ l3 nō singula generꝝ. ꝛ ēt q2 vt dixi supiora ꝯtinent̃ q̄ditatiue in iferiorib⁹ ꝛ sunt in illis. ꝛ iō illa q̄ ꝑ se aut imediate. aut ꝑ ꝯueniūt inferiorib⁹. ꝯueniunt ꝑ accn̄s ꝛ mediate ac scḋario superiorib⁹. ꝛ tale eē in ipso iferiori dr̃ eē māle eoꝝ. q2 nō est formale ꝛ q̄ditatiuū eē ipsoꝝ ꝛ ꝯueniens eis a pori: s3 a posteriorib⁹ iferiorib⁹: q̄ dn̄r mālia q̄dā reᵃ supioꝝ q̄ sumunt tale eē. ꝛ h̄ mō verificant̃ in suppositiōe ꝑsonali tales ꝓpōnes. hō currit. hō bibit. equus est alb⁹. aīal mouet̃. auis volat. ꝛ ifinite tales. q2 in q̄lib3 illoꝝ ꝑdicatū ꝯuenit subiō nō ꝓ suo significato adequato ꝛ ꝑmario. i. ꝓ nā hūana in cōi signata ꝑ hāc vocē signatiuā. hō. q2 illa non pōt comedere bibere. q2 oēs actus ꝛ gnōnes sunt singulariū ꝛ circa singularia ſm phm̄ ꝑ meta. sed predicatū ꝯuenit subiō solū ꝓ iferiorib⁹ ꝛ suppositis ipsi⁹ subi. q̄b⁹ ꝑ ꝛ imediate cōuenit: ꝛ h̄ itēdit doctor i ꝑ mēbro distōnis ꝛ acceptiōis termini cōis. Scḋo mō ꝯsiderat̃ tale significatu3 absolute. i. precise ꝛ solū scḋ3 eē ei⁹ q̄ditatiuū ꝛ ēentiale non hn̄do aliquē respectū ad sua iferiora. ꝛ h̄ mō isūt hoi aīal corp⁹ ꝛ hō. Tertio mō ꝯsiderat̃ vt ſm formā itelligibilē ab itellectu appꝛhēdit̃ q ē eē cognitū. i. tertio mō ꝯsiderat̃ ſ3 eē cognitū. i. vt cognoscit̃ ab intellectu ſm aliquā formā ei⁹ itelligibilē. q̄ q̄dē for ͣ intelligibilis in hoie ꝛ rosa ꝛ asino ꝛ hō. est cōitas illa: quā q̄lib3 illoꝝ h3 ex nā rei ad plura indiuidua: ꝛ illa cōitas est minima. que pōt eē. ꝛ iō itellectus attribuit cuilib3 illoꝝ hāc itētionē scḋa3 q̄ dr̃ spēs. ꝛ h̄ ꝯsilr et ꝓportionabilr: eo q in eis vī ꝯsimilē ꝛ ꝓportionalē cōitatē3 ad sua iferiora. in aiali aūt colore ꝛ figura. hō for ͣ itelligibilis est cōitas maior ipsoꝝ ad sua iferiora ꝛ amplior cōtinētia: sed minor silitudo ipsoꝝ inferioꝝ iter se. ꝛ in tali superiori qḋ erat i alijs. s. in illis iā dictis ſ3 illḋ Boetij. spēs est totius silitudo singulaꝝ ꝛ genus est magis silitudo totius spēꝝ. q2 magis ꝯueniunt singularia in spē in qua est mior cōitas q̄3 spēs in genere in quo ē maior cōitas. Et iō

ꝑpter talē maiorē cōītatē repꝑtā in aīali ꝛ ꝯſſimilitudinē i co-
lore figura plāta flore lapide ꝛ hmōi. attribuit itellcūs cuiuſ-
libꝫ illoꝝ ꝯſilr hāc itētionē ſcđaꝫ q̄ dr̄ gen⁹. ꝛ ita ď alijs ſuo
mō dicat̄. puta de ſuba cui attribuit itellect⁹ itētionē gnā-
liſſimi. ꝛ de ente cui attribuit itētionē trāſcēdētis. ď rōnali
ꝛ de ſenſibili ꝛ corporeo ꝛ hmōi. qb⁹ attribuit intētionē drīe
ꝑpter formā itelligibilē quā repit i q̄libꝫ eoꝝ ſimilē q̄ eſt
facere differre aut diuidere aut formalr̄ cōſtituere: vel ꝑꝑ
oīa hec ſil. q2 facere differre diuidere aut ꝯſtituere pōt di-
ci vna for⁹ itelligibilis cuiuſlibꝫ drīe ꝓdicamentalis: eo ꝙ
cuilibꝫ drīe talī tria ꝯueniūt. ꝛ loquor nunc de drīa funda-
mētalr̄ ſumpta vt ē res ꝓme intētiōis. Silr̄ itelligat̄ de ꝓ-
prio fundamētalr̄ ſumpto. ſ. de riſibili ꝛ hmōi. cui itellect⁹ at-
tribuit ꝓpriū formalr̄ ſumptū. i. hāc ſcđaꝫ itētionē q̄ dr̄ ꝓ-
priū. eo ꝙ repit in ꝓprio fundamētalr̄ talē formā itelligibi-
lē. i. aptitudinē ꝓducēdi actū aliquē. ſicut in riſibili iuenit
aptitudinē ꝓducēdi actū ridendi. que aptitudo ꝓfluit aut
emanat a ꝓncipijs ſubſtātialib⁹ hōis aptitudinē: ꝛ ſic de oīb⁹
alijs ꝯformiter dicat̄. Nā tot exēpla poſui: ꝛ ſepe pono: vt
tardiorib⁹ viā intelligēdi aperiā. Jō in ꝯpēdio ꝯſidera in
hac diſtinctiōe doctoris 3ᵉ eē cuiuſlibet vlis ꝓdicamētalis
nāle ꝑ ꝓ mēbro. metaphyſicale ꝑ ſcđo mēbro. logicale ꝑ
3° mēbro. Nā ad phꝫ nālē ptinet tractare de q̄ditatib⁹ ſꝫ
eaꝝ exītiā quā hn̄t i reꝝ nā. ꝛ h̄ ē 2ᵐ eē qđ hn̄t in ſuis ſup
poſitis. Ad meta ͫ āt ptinet ꝯſiderare ď ipſis ſm eē ipſarū
abſtractū ꝛ ſegregatū ab oī ꝯditiōe extranea. ꝛ ꝑ ꝯñs a cō
ditiōib⁹ mālib⁹ ꝛ ꝓꝑetatib⁹ idiuiduoꝝ. Ad logicū aūt ꝑti-
net cōſiderare de applicatiōe ſcđaꝝ itētionū ad ꝓmas. ꝑ
ꝯñs ꝯſiderat ď ꝓmis: n̄ ꝑ ſe ꝛ ſimp̄r aut ꝓmarie: ſꝫ ꝑ accñs
ꝛ ſcđarie. ſ. in q̄tū pōt in ipſis fundare ſcđas intentiōes q̄s
ꝑ ſe ꝯſiderare ſac̄: q2 ꝯſiderās ꝑ ſe fūdatū ꝯſiderat ꝑ acci-
dēs fūdamētū: ꝛ i h̄ veꝝ ē i h̄ ꝓpoſito. ¶ Deide rñdet ad
2ᵐ arᵐ ꝓn̄ᶜ ꝓᶜ qōnis: in q̄ arguebat ꝙ intellect⁹ nō eſt vir-
tus factiua. i. actiua ꝛ ꝓductiua. ꝛ iō nō agit extra mittēdo
ſic̄ nec ēt ſenſus fac̄. i. nō ꝓduc̄ aliqđ reale ex̄ ſe. q2 n̄ ꝓduc̄
aliquē effectū realē i obō itellecto: q2 nec albedinē nec ni-
gredinē: nec caliditatē nec frigiditatē: nec aliqd tale: ſicut
ēt nec ſenſus ꝓduc̄ aliqd tale i obō ſenſato ſiue cognito ꝑ
ſenſū: ꝛ ꝑ ꝯñs vult īferre ꝙ oē ꝓductū ꝑ ſolū itellectū erit
ſubiue i itellectu ipō: ꝛ n̄ in re ex̄: ſꝫ vle ē ꝓductū ꝑ ſolū in-
tellectū: ſic̄ ꝛ oīs ſcđa intētio: vt ſupꝰ dictū ē. ḡ ē i itellectu
ſubiue ꝛ nō in re. Huic argumēto rñdēdo admittit doctor
ꝙ itͤᵉᵐ nō attribuit aliquā ꝓꝑetatē rei ꝑ ei⁹ trāſmutationē
ſ. ꝑ trāſmutationē rei q2 itellect⁹ dū intelligit rē vel q̄dita-
tē aliquā realē nō trāſmutat nec alterat ipſaꝫ de vna for⁹
reali ad aliā: cū n̄ ſit virt⁹ factiua. n̄ tn̄ negat doctor q̄n aliq̄
mō trāſmutet vel alteret rē vel obꝫ ď nō eē cognito ad eē
cognitū: vel ď n̄ eē itellecto ad eē itellectū: q̄ ē trāſmutatio
rōis ꝛ metaphīcal. ſic̄ ꝛ ſēſus trāſmutat obꝫ ſuū ď n̄ eē ſēſa-
to ad eē ſēſatū: ſꝫ trāſmutatio tal̄ n̄ ptinet ad ꝓpoſitū do-
ctori i h̄ loco: tn̄ n̄ obſtāte ꝙ n̄ ſic trāſmutat realr̄ ꝛ phyſi-
ce: pōt tn̄ attribuere aliquā ꝓꝑetatē ipſi rei itellecte: q̄ dic̄
hitudinē rei ad intellectuꝫ. i. pōt cāre aliquā 2ᵃᵐ intētionē
puta ſpēꝫ vl̄ gen⁹ aut drīaꝫ vel aliquā talē: q̄ ē q̄dā ꝓꝑetas
rōnis vl̄ logicalis: ꝛ illā pōt attribuere illi rei: a cui⁹ ꝓꝑeta-
te reali mouebat̄ ad cāndū illā 2ᵃᵐ intētionē: vt ſupꝰ dictū
fuit. ita ꝙ attribuit ꝓꝑetatē logicalē ꝛ accidētalē. i. 2ᵃᵐ itē-
tionē rei ꝑꝑ ipſi⁹ rei ꝓꝑetatē realē ꝛ nālē: ꝛ talis ꝓprietas
logicalis dic̄ habitudinē rei ad intellectū. nā q̄n intelligo
hoīeꝫ eē ſpēm ly ſpēs dic̄ habitudinē hōis ad itellectū: q2
dat mihi itelligere hoīeꝫ nō abſolute ſꝫ eē ſuū i ſuppoſitis
ſꝫ ſolū ſm ꝙ ꝯcipit̄ ab itellectu ꝑ ſuā formā itelligibilē ſ.
ſuā cōītatē ad idiuidua: ſic̄ ſupꝰ ē expoſitū: ꝛ h̄ mō itellē
attribuit mōs ſignandi dictiōi ſignatiue: q ſūt i voce: vt in
ſubō. effectiue tā ſūt ab itͤᵉ. ¶ Iſtud exēplū doctoris ꝑti-
net ad grāmaticā ſpectatiuā: q̄ ē multū ſubtil̄: ꝛ q̄ſi ſic̄ logi-
ca. ꝛ ſi deberet exponi ad lōgdū ꝓlixū: oporteret facere ꝓ-
ceſſū: ſꝫ. alr̄. in nr̄o tractatu maiori ď formalitatib⁹ ſatis ex-
poſui illđ. veꝝ tn̄ ꝑ nūc dico breuiter ſic. ꝛ q̄tū nec̄e ē ꝙ i-
tellect⁹ ipōnes aliquā vocē ſignatiuā ad ſignandū aliquā
rē. puta hāc vocē roſa ad ſignandū nāꝫ roſe: q̄ ē q̄dā res ex̄
itellm̄ fac̄ illā vocē eē dictionē ſignatiuā: q̄ pꝰ n̄ erat niſi
pura vox nāl. ꝛ deide attribuit ei modos ſignandi grāma-
ticales: cuiꝰ ſūt caſus: nūer⁹: gen⁹: ꝑſona: ꝛ hmōi. q̄ a grāmati-
co dicūr accñtia noīs: ſic̄ pꝫ in ꝑn⁹ donati q̄ñ petit ſic. noī q̄t
accidūt: vbi rñdet ꝙ. 5. vide donatū. ꝛ tales modi ſignan-
di cānt̄ ab itͤᵉ nr̄o: vt pꝫ. ꝛ ſūt ſubiue i ipā voce: q2 ipaꝫ de-
noiant. nā hec vox roſa ē femini gnīs: ꝛ ſingularis nume-
ri: ꝛ tertie ꝑſone. ꝛ ſic de alijs. ¶ Deinde reſpondet ad ter-
tiū argumētū dicens ꝙ illud dictū cōmētatoris nō pōt in-
telligi ꝙ fiat vnū cōpoſitū ex itellectu ꝛ intelligibilē: ſicut
fit vnū cōpoſitū ex materia ꝛ forma. q2 ſi ſic eēt: tūc itelle-
ctus eēt cōpoſit⁹ ex q̄ditatib⁹ oīuꝫ ſenſibiliū: ſiue ex itelle-
ctu ꝛ q̄ditate cuiuſlibꝫ ſenſibilis fieret vnū compoſitū.
ꝛ ſic quotieſcūqꝫ intelligeret aliqđ ſenſibile cōcurreret cū
illo ſenſibili tāq̄ vna cā materialis cū vna formali ad fa-
ciēdū vnū ꝯpoſitū ex vtraqꝫ cā. ſic̄ fit ex mā ꝛ forma i nā-
lib⁹: vel ad min⁹: ſic̄ fit ex ſubō ꝛ accñte i ꝯpōne accñtali. ꝛ
nō ſolū itellect⁹ cōponeret̄ cū q̄ditatib⁹ oīuꝫ ſenſibiliū. ſꝫ
ēt cū q̄ditatib⁹ oīuꝫ itelligibiliū. ꝛ h̄ ꝑꝑ eādem rōnē ꝛ ma-
gis vadit h̄ ad auctē cōmētatoris: q loquit̄ gnālr̄ ď oī itel-
ligibili: vt pꝫ. ꝛ ſic videret̄ intellect⁹ n̄ eē mōſtrū: aut por-
tētū i nā. q2 īfinitis formis īformaret̄: nō tn̄ ſucceſſiue: ſic̄
eſt de mā ꝓᵃ: ſꝫ ēt ſil̄ ſic̄ forſan eſt poſſe itelligere īfinita. ꝛ h̄
ꝑ īfuſionē a đorquoꝝ oīuꝫ ſpēs itelligibiles apđ ſe actualr̄
retineret. vn̄ itelligas lr̄aꝫ doctoris ꝙ nō loquit̄ de ꝯpōne
ex hīs: ſꝫ de ꝯpōne cū hīs. i. nō ꝙ itellect⁹ ꝯponat̄ ex q̄di-
tatib⁹ ſenſibiliū: ſꝫ cū q̄ditatib⁹ ſenſibiliū ſm expōnē iā fa-
ctā. ſꝫ illđ eſt icōueniēs: vt iā ꝓbaui. Ideo doctor meli⁹ ex-
ponit illđ dcm̄ cōmētatoris dicēs ꝙ itellect⁹ in actu ē itel-
ligibile i actu: vbi pꝫ ꝙ itelligibile ꝓdicat̄ ď ipō itellectu.
ꝛ ſic itellect⁹ i actu. i. actualr̄ ve recipit ꝓdicationē itelligibi-
lis in actu: ſed mā nunq̄ recipit ꝓdicationē forme: nec eꝯ.
q2 illa predicatio eſt falſa. mā eſt forma: vel forma eſt mā.
naꝫ principia rerū naturaliū ſunt oppoſita ſm ꝓhm pri-
mo phyſicoꝝ. ſaltē materia ꝛ forma opponuntur quodā
mō relatiue: ſicut actus ꝛ potentia: ꝛ nūq̄ vnū oppoſitoꝝ
predicatur de reliquo in abſtracto. mā autē ꝛ forma ſunt
abſtracta: vt pꝫ ꝑ materiatū ꝛ formatū: que ſunt ꝯcreta ea-
rū. Qūo aūt intellectus ſit intelligibilis: pꝫ. q2 intellectus
pōt itelligere oē ens. nā ens in cōi eſt obꝫ ei⁹. ꝛ iō cū intel-
ligibilitas ſit paſſio entis ꝛ cuiuſcunqꝫ entis. ꝛ predicatur
de quolibet ente: ſequit̄ ꝙ predicatur de intellectu. intel-
lectus. n. qui ē vt intelligēs eſt actiu⁹. ꝛ ſic ſumit̄ actiue idē
nūero ēt eſt intelligibilis: ꝛ aliquādo eſt intellect⁹ actuali-
ter: vt ly itellect⁹ ſumit̄ ꝑticipialr̄ ꝛ paſſiue: q2 intellectus
ſumpt⁹ noialr̄ ē itellēs ſumpt⁹ ꝑticipialr̄. ꝛ ſic idē ſubꝫ nūđ
fūdat actionē ꝛ paſſionē. ꝛ iō fit veri⁹ vnū ex itellū: ꝛ itel-
ligibili q̄ꝫ ex mā ꝛ forma: q2 aliq̄n idē numero fit itellect⁹
ꝛ intelligibile. puta ipſemet q̄n itelligit vel pōt intelligere
ſeipꝫ: ſꝫ mā nūq̄ fit forma: nec eē pōt: ſꝫ itret ꝯpōnē cū for-
ma. Deinde rñdet doctor ad 2ᵃᵐ qōnē dicēs ꝙ huiꝰ ꝓdica-
tiōes. ſ. hō eſt vle. vel aſin⁹ eſt ſpēs ꝛ hmōi. ſūt ve eo mō q̄ nc̄
dictū eſt. ſ. paꝝ ſupꝰ. puta tertio mō accipiēdo ſignificatū
termini cōis. ꝛ illo mō accñs. ſ. itētiōale ieſt rei. ſ. vt res ipa
itelligit̄ ab itellū ꝑ formā itelligibilē: de q̄ mā ſatis dcm̄ ē
ſupꝰ. ¶ Pro rñſiōe ad obiectionē īmediate ſequētē ꝯ ſo-
lutionē qōnis. nota ꝙ a lr̄ hō ieſt idiuiduis: ꝛ alr̄ ꝓdicat̄ ď
idiuiduis: ſiue alr̄ ꝯpat̄ ad ſua idiuidua ſꝫ ieſſe vl̄ iexītiā
ꝛ aliter ſm predicationē: q2 eſt in illis ſm primū modum

accipiēdi sigñatū termini cōis. ⁊ fm p̄dicationē exercitā. vt dicēdo.soz.ē hō. ⁊ illo⁹ suscipit oia accñs: q̄ suscipiūt sua idiuidua: vt.s̄.dem ē. ⁊ trahit̄ ad existiā qñ illa trahunt̄: ⁊ p̄dit existiā qñ illa p̄dūt: ⁊ dealbat̄ qñ illa dealbant̄: ⁊ sic de alijs accñtib⁹. Nā scias q̄ vt̄a idiuidua hoīs abstrahūt ab existia ⁊ ab oīb⁹ accñtib⁹ realib⁹ ⁊ cōib⁹ sequētib⁹ illā sic ⁊ hō in cōi: vt pȝ p Scotū.lib.z.dist.z. sepe. ⁊ lib.z.dist. zz. ⁊ ideo qcq̄d accidit indiuiduis imediate accidit hoī.ʒ mediate. Et illō idē itelligas de idiuiduis cuiuscūq̄ supio ris in p̄dicamēto subie. ⁊ sic pȝ qualr hō est i suis idiuiduis: sed p̄dicat̄ de illis fm z^m modū accipiēdi significatuʒ termini cōis: ⁊ in p̄dicatiōe sigñata. qꝛ p̄dicari: cū sit itētio z^a: nō pōt ɔuēire hoī fm eē qd hȝ in suis idiuiduis: qꝛ nec illis cōuenit loquēdo ꝓprie de p̄dicari: ⁊ sic nō cōuenit sibi fm p̄^m modū: nec ēt ɔuenit ei fm z^m modū: qꝛ nō est d̄ eēntia hoīs: nec sibi ɔuenit neq̄ in p̄ mō dicēdi p se neq̄ in z^o. nec in aliq̄ alio. imo oīo accidit hoī. ḡ solū cōuenit sibi fm z^m modū. ⁊ iō h̄ z^o mō, oēs scḋe itētiōes insūt terminis cōibus: vł eoꝝ sigñatis. ⁊ p ɔñs spēs vel vl̄e aut cōe siue aliq̄ talis itētio z^a ɔuenit hoī solū fm z^m modū accipiēdi significatū termini cōis. Et iō ad argumētū illō dico q̄ lȝ hō sit semꝑ i suis idiuiduis: ⁊ nō pōt eē nisi i suis idiuiduis: eo q̄ oē superi⁹ hȝ cōnexionē necessariā ad sua p se inferiora: vt ꝓbat Bonet⁹ in.6.meta.sue. tñ hō nō dr̄ de plurib⁹ fm q̄ ē i illis: nec sic ē spēs aut vl̄e. ⁊ iō ɔcedo q̄ hō q ē i suis idiuiduis p̄dicat̄ aut dr̄ d̄ plurib⁹ aut de suis idiuiduis. nō tñ vt ē in illis: aut nō fȝ q̄ ē i illis. ⁊ h̄ ꝑꝑ diuersuȝ modū accipiēdi significatū hoīs: ⁊ ꝓpter diuersitatē suppōnis: qa hō: vt est i suis idiuiduis: supponit ꝑsonalr qñ ponit̄ subȝ in ꝓpositione. ⁊ sic generaliter supponit qñ sumit̄ fm p̄^m modū: vt āt p̄dicat̄ vel dr̄ de suis suppositis supponit simpliciter. qꝛ tūc p̄dicatū h̄.s.p̄dicari vel dici nō iest sibi nisi ꝓ suo sigñato p̄mario. ḡlr fit semꝑ in suppōne simplici: ⁊ nll̄o⁹ ꝓ suppositis. ⁊ iō i argumēto illo ē fallacia accñtis: ⁊ ēt figure dictiōis ꝓpter mutationē suppositionis. ⁊ ꝓpter variationē medij termini: vt pȝ. ¶ Deinde r̄ndet doctoꝛ ad p̄^m argumētū p̄ncipale scḋe qōnis. q̄ r̄nsio est valde difficilis q̄ñ oībus dicēs q̄ v̄a nā pōt supponi z^r ⁊c̄. s. termin⁹ cōis significās verā nāȝ pōt sumi in triplici suppōne: siue hr̄e triplicē suppositionē qñ ponit̄ pro subto ꝓpositionis. ⁊ h̄ respectu alteri⁹ ⁊ alteri⁹ p̄dicati: nō tñ re^u eiusdē p̄dicati. vbi itellige p̄ q̄ ipoīe est q̄ idē subȝ respectu eiusdē p̄dicati: ⁊ i eadē ꝓpōne hēat tres suppōnes. vt vult doctoꝛ i libro p̄dicamētoꝝ.ca.d̄ suba.q.z.in r̄nsiōe ad z^m ar^m p̄ncipale. qꝛ ipoīe est q̄ ideȝ termin⁹ cōis accipiat̄ ꝓ ipsamet voce: ⁊ ꝓ suis suppositis: ⁊ ꝓ suo significato p̄mario respectu eiusdē p̄dicati: q̄ triplex acceptio facit ⁊ ɔplet oia gnā suppōnis. s. mālē: ꝑsonalē: ⁊ simplicē. qꝛ sub istis trib⁹ gnibus suppōnis ɔtinent̄ oēs spēs suppōnis: ⁊ o.a e⁹ idiuidua: vel ad illa tria reducunt̄: vt pȝ sciētib⁹ tractatū suppōnū. non fm logicheīā magistri Pauli veneti q in hac mā nō recte se habuit: sed fm verā logicā exponensem. ⁊ ideo cū suppositio sit q̄dā habitudo vł respectus vnius extremi in ꝓpositione ad aliud extremū: ⁊ maxime subti ad predicatū: qꝛ nullus termin⁹ ex̄ ꝓpōnē vel oīonē supponit: nec ēt p̄dicatū supponit ꝓpꝛe loquēdo: ʒ magis appellat suā formā: vt vult Scot⁹ in lib. perihermenias. ⁊ ɔstat q̄ eiusdē fundamēti sub eadē rōne sumpti ad eūdē terminū nō p̄nt eē diuerse hitudies vł reŀones: vt sepe vult Frācisc⁹ i ɔflatu: ⁊ maxime.di.z9. qꝛ reŀones variant̄ ex extremis. vel fundamētis: vel ex vtrisq̄. Jō ipoīe est q̄ idē subtuȝ: in q̄ fundat̄ suppō: hēat diuersas spēs: vel gnā suppōnū respcū eiusdeȝ p̄dicati: ⁊ maxīe i eadē ꝓpōne. nūc āt hr̄e vel dicere hitudinē ipsi⁹ vocis: ⁊ dicere hitudinē suppositoꝝ: ⁊ dicere hitudinē sigñati p̄marij ⁊ adeq̄ti est dicere ⁊ hr̄e tres habitudines specifice distictas ⁊ fundatas i eodē subo. ḡ ipoīe est ad illas tres habitudies q̄ ɔueniāt eidē subo re^u eiusdē p̄dicati. ⁊ iō qñ doctoꝛ dic̄ hic q̄ vera nā potest sumi z^r. i. hr̄e tres suppōnes nō itelligit i eadē ꝓpōne mō. ʒ in diuersis. Scḋo nota q̄ lȝ diximus q̄ idē termin⁹ cōis possit hr̄e triplicē suppōnē. ⁊ sic de se eē indr̄ns ad oēs tres. nō tñ ꝑꝑ h̄ hȝ diuersas sigñatiōes: nec efficit̄ termin⁹ equocus. qd ꝓbat̄. qꝛ iste termin⁹ hō supponēs ꝓ ipsa voce re^u h⁹ p̄dicati bissillabi dicēdo. hō ē bissillabū. nō sigñat ipsam vocē. qꝛ nihil sigñat seipsuȝ: ʒ aliq̄d aliud. ⁊ iō aliō ē dicere significare aliq̄d ⁊ aliō supponere ꝓ illo. qꝛ idē termin⁹ p̄t supponere siue stare ꝓ seipso: nō tñ idē p̄t sigñare seipȝ. ⁊ sic iste termin⁹ hō supponēs ꝓ suis suppositis: sicut fit in suppōne ꝑsonali vt dd̄o. hō currit. vel hō dormit. nō sigñat illa nec aliq̄d illoꝝ. vt dic̄ doctoꝛ in lib⁹. p̄dicamētoꝝ.q.8.in r̄nsiōe ad z^m ar^m p̄ncipale. qꝛ illa logyca aliquoꝝ ē falsa q̄ dic̄. termin⁹ cōis sigñat sua idiuidua vel iferiora: qꝛ iste termin⁹ cōis. s. hō: siue talis vox hō nō iponebat̄ a p̄mis ipositoribus ad sigñandū hāc rē q̄ noiat̄ soz. nec hāc rē q̄ noiat̄ plato. ʒ solū rē illā q̄ ē nā hūana specifica ⁊ i cōi: ⁊ noiat̄ hō i cōi. ʒ hec vox. soz. iponebat̄ ad sigñandū hāc reȝ singularē q̄ noiat̄ soz. ⁊ hec vox plato ad sigñandū hāc rē singularē: q̄ dr̄ plo. ⁊ sic d̄ alijs. Si tñ aliq̄ valētes logici dicāt aliqñ q̄ idiuidua hoīs sūt ei⁹ sigñata scḋaria. ⁊ sic d̄ idiuiduis asini re^u asini ⁊ hōis. dico q̄ h̄ nō ē ꝓpꝛe dcm̄. neq̄ ē ad ꝓpositū nr̄m. qꝛ capiūt sibi sigñare multū large ꝓ dare aliquo mō itelligere. sed nō ꝑfecte. qꝛ nūq̄ ꝑ hoiem solū possuȝ itelligere distīcte sorte aut platonē. ʒ d̄ h̄ alīs. ¶ Ulteri⁹ dico q̄ iste termin⁹ hō supponēs ꝓ suo sigñato primario: sic fit in suppōne simplici sigñat illō ꝓ quo supponit ⁊ solū tūc. vñ illō ē p̄uilegiū suppōnis simplicis q̄ solū i illa idē est supponere ꝓ aliquo ⁊ significare illō. ⁊ h̄ ē qd vult dicere doctoꝛ in libro p̄dicamētoꝝ vbi.s̄. vbi dic̄ q̄ tñ supponit̄ significatū ꝓ significato qñ ē suppō simplex: sicut i suppōne ꝑsonali cōe supponit ꝓ suppositis: nō tñ supponit suppositūȝ. qꝛ nō sigñat suppo^m. hec ibi. vbi vides quō dic̄ q̄ in suppōne simplici supponit pro suo sigñato qd sigñat. Et ibi idē est supponere ꝓ aliquo ⁊ significare illud. ⁊ non sic est in suppōne ꝑsonali. qꝛ ibi termin⁹ nō supponit ꝓ illo qd significat. sed ꝓ alijs. s. idiuiduis. ¶ Tertio ē notādū. q̄ scḋm istū doctoreȝ in libro p̄dicamētoꝝ.q.8. aliō ē supponere aliq̄d ⁊ aliud est supponere pro aliquo. qꝛ supponere aliq̄d ⁊ significare aliq̄d sūt idē siue synonima. qꝛ dicit ibi q̄ termin⁹ illud supponit qd significat. ʒ supponere ꝓ aliq̄ est stare pro illo. sicut qñ p̄dicatū verificat̄ de subo ꝓ aliq̄ ⁊ pro quo stat subm: ⁊ nō ꝓ ip̄o subo. qd semꝑ fit i suppōne ꝑsonali. ⁊ iā supi⁹ ē declaratū: vñ i suppōne māli ⁊ ꝑsonali semꝑ distinguunt̄ ista duo. s. supponere ⁊ significare. sed in suppositione simplici sunt oīno idē. Qñ ḡ dr̄ in p̄ argumēto scḋe qōnis subm significat verā nām. ḡ illā supponit. puta in ista ꝓpōne. hō est vl̄e. vel hō est spēs. ¶ R̄ndet doctoꝛ q̄ vera nā pōt supponi z^r ⁊c̄. q̄ r̄nsio appet multis valde eē ipertinēs ⁊ non ad rē: ʒ itelligat̄ sic: q̄ v̄a nā. s. termin⁹ significās verā nām: cui⁹ est iste termin⁹. hō. potest supponi i triplr. i. pōt hr̄e q̄tū ē de se triplicē suppōneȝ. puta in diuersis ꝓpōnib⁹ ⁊ non i vna vt supra declaraui. Et licȝ iste termin⁹ hō. siue subȝ istius ꝓpōnis sit q̄tuȝ ē de se indr̄ns ad tres suppōnes: vt ēt vult doctoꝛ i libro p̄dicamētoꝝ.ca. de suba.q.pma. tñ talis indr̄ntia suppōnis non facit q̄ illa ꝓpō sit distīguēda. hō est vl̄e vel spēs. eo q̄ nūq̄ aliq̄ ꝓpō est distīguēda: nisi in q̄ ē aliq̄s termin⁹ multiplex vel aliq̄ ꝓpō multiplex. nūc aūt vt supi⁹ expositū ē. iste terminus hō nō sigñat oia illa ꝓ q̄b⁹ pōt supponere in triplici suppositiōe. sed tñ in vna. s. i suppōne simplici. ⁊ tñ hȝ vnū significatū: ⁊ p ɔñs nūq̄ aliq̄ ꝓpō est distīguēda ꝓpter ipsum.

Et iō dicit doctor ɔueniēter. nec tñ ꝓpō ē distinguēda: q̄z di
uersitas suppōnis stat cū vnitate subi ⁊ significati: ⁊ illa iā cla
ra sūt: q̄z subz i se ē vnū: ⁊ vnū tñ bz significationē: ⁊ isert. sz ē
magis multiplicitas figure dictiōis si q̄ sit. ¶ Ubi nota q̄
doctor nō dicit q̄ i argumēto illo p̄: ad qd̄ rñdet: sit aliq̄ tal'
mltiplicitas: aut fallacia: q̄z pz q̄ nō. sec'ūt ē tractādo ɔñr
⁊ vlr de triplicitate ⁊ mltiplicitate suppōnis ptinēte eidē
cōsidat intelligere q̄ nūq̄z i isto argumēto vbi ponit tal' ter
min' cōis ē pp illū terminū aliq̄ ꝓpō distinguēda: eo q̄ ter
min' tal' nō ē mltiplx pp diuersitatē suppōnis: q̄z dixim'
satis q̄ diuersitas suppōnis nō cāt mltiplicitatē. s. verā mul
tiplicitatē ⁊ actualē: q̄z de ista semp loq̄mur i ꝓposito q̄lis
ē i fallacia equocatiōis ⁊ amphibologie: nec ēt cāt mltipli
citatē potētionalē. q̄lis ē i fallacia: vl' i fallacijs sm̄ sensuz
ɔpositū ⁊ diuisū: vl' sm̄ accētū. Et iō vbi nō ē aliq̄ va mltī
plicitas nūq̄z ꝓpositio ē distīguēda: talis tñ termin' cōis
pōt cāre fantasticā: siue apparētē mltiplicitatē: sz tal' mul
tiplicitas stat cū vnitate significatiōis. ⁊ p ɔñs stāte vnita
te significatiōis nūq̄z est dāda distinctio: q̄z distinctio daē
pp multiplicitatē verā. multiplicitas va reqrit distinctio
nē. sm̄ illō p̄hi i lib. elēch. rñdētē ad multiplx nō p̄fata di
stictiōe n̄ ɔtigit vitare redargutionē. s. ille q̄ vult rñdere ad
ꝓpōnē multiplicē: in q̄ s. ē aliq̄s termin' hñs mlta signifi
cata: ⁊ nō vult distīguere de illa ꝓpōne sic rñdēs icidet ad
redargutionē: q̄ ē pessima meta sophystica iter oēs. 5. me
tas: q̄z oz q̄ neget qd̄ pri' ɔcessit: vel eɔ pp varietatē ⁊ mul
titudinē significatoꝝ: ⁊ ita erit redargut'. g̊ vbi nulla esset
significatorū multitudo. nec p ɔñs vera multiplicitas ibi
nulla ē dāda distictio. Et iō doctor docet nos ad cautelā: ⁊
p q̄nd i icidētiā q̄r ōbem' rñdere ad ar'm sophysticū vl' fal
laciā cāta pp solā diuersitatē suppōnis. vz. q̄ nō ōbem' di
stiguere ō tali termio hñte diuersaz suppōnē i hō fallacia:
eo q̄ nō ē ve multiplex: sz tm̄ fantastice ⁊ apparēter. nā sp
vnū bz significatū ⁊ nō plura: sz ōbem' rñdere sic rñdem' ad
fallacias fig' dictiōis. s. negādo ar'm: eo q̄ tal' termin' cōis:
q̄ ē termin' i illa fallacia bz variā suppōnē i maiori ⁊ i b'i
vt pz i h̄ argu'o. sor. ē hō. hō ē spēs. g̊ sor. ē spēs. termin' aūt
variat' sm̄ suppōnē ē q̄si sic duo termini: q̄z bz vītutē duo
rū terminoꝝ: ⁊ ita arguit' tūc i q̄tuor terminis ɔ nāz boni
syll'i: ⁊ isert doctor. mltiplicitas. n. fig' dictiōis n̄ eē ve mlti
plicitas: sz tm̄ fantastice. q̄ aūt sit vera multiplicitas: ⁊ q̄
fantastica: ⁊ q̄ actualis: ⁊ q̄ potētialis: vide i fallacijs petri
hyspani. nā hoc p̄suppono eē notū: ⁊ nollē i nō necessarijs
hic effluere: ⁊ doctor stati ponit exēplū dicēs. vñ hec n̄ di
stinguit'. sor. ē hō. s. i fallacia iā fcā. sz eēt fallacia. si hō acci
perēt sic accipit' hic. hō est spēs. q̄z. s. hō sm̄ p̄mū modū ac
cipiēdi significatū termini cōis: ⁊ vt hō supponit p̄sonalr.
sz hō est spēs sm̄ 3'm modū accipiendi significatū termini
cōis: ⁊ vt hō supponit simplr. ⁊ sic ipole ē q̄ sor. sit hō. q̄z ō
necītate tūc seq̄ret' q̄ sor. eēt spēs. qd̄ ē ipole. Et tūc ad for
mā argumēti ɔcedit doctor q̄ hec ꝓpō ē simplr va. s. hō ē
vle. vel. homo est spēs. q̄z sm̄ q̄ subz significat verā nām.
vt ɔpat' ad itellectū. s. vt sumitur sm̄ 3'm modū accipiēdi
significatū termini cōis iest ei tale accñs. s. tale accñs itētio
nale. puta vle vl' spēs iest hoi: vt ɔpat' ad itellectū sm̄ suā
formā itelligibilē. s. tertio mō sumēdi significatū termini
cōis: ⁊ ita ɔcedit oēs tales ꝓpōnes: in q̄b' z' itētiōes p̄di
cātur ō p̄mis. Sz adhuc ad formā argumēti est āpli' dicē
dū q̄z doctor exprimat: ⁊ maxime pp vltimū ɔñs argumē
ti: vbi infertur. g̊ predicat' oppositū de opposito. Ad qd̄ rñ
deo q̄ nō. Et qñ arguit' sic. nō nā va. ⁊ nā va sūt ɔdictorie
opposita. ⁊ p̄dicat' nō nā va de nā va. g̊ p̄dicat' op'm de op
posito. Rñdeo q̄ nā va ⁊ nō nā va p̄nt sumi z'. s. formalr
⁊ fūdamētalr. nā sumēdo nāz verā ⁊ nō nāz verā forma
liter. s. p itētiōib' z'is applicabilib' reb' p' itētiōis ⁊ z'. pu

ta hoi aut vli ⁊ spēi ⁊ hm̄. sic dico q̄ sūt ɔdictorie opposita:
vt vtraq̄z sumit' vt q̄d: q̄z vtr'a nā sūpta formalr: ⁊ p itētio
ne z'a ē nō va nā. q̄z ē itētio z'a q̄ nō ē va nā: sed ens rōnis ⁊
diminutū. ⁊ itellige istō simil mō q̄ loq̄bamur de suba p̄ma
⁊ scd̄a in q̄ōne. 4. q̄ ambo vt formalr sumūt' sc' itētiōes z'.
sumēdo āt verā nāz ⁊ nō verā nāz fūdamētalr. s. p p̄ma i
tentiōe ⁊ scd̄a. puta p hoie ⁊ vli vel specie aut hm̄. sic dico
q̄ nō sūt opposita aliq̄ mō oppōnis: sicut nec hō ⁊ albedo
aut calor: q̄z hō dr̄ alb' ⁊ calidus ⁊c. sz sunt entia dispata ⁊
alteri' gn̄is: q̄rū tñ vnū pōt denoiare aliō: sic ⁊ albedo de
noiat hoiez ⁊ lignū ⁊ hm̄. ⁊ breuiter dico q̄ n̄ p̄dicat' ibi op
positū de opposito. ⁊ iō argumētū nō valet. Deide doctor
rñdet ad z'm p̄n'le z'e q̄ōnis: in q̄ ɔcludebat' q̄ si hō est spēs
⁊ spēs est intētio. g̊ hō est intētio. ⁊ dicit q̄ hec est falsa. spe
cies est intētio. sicut hec. albū est color. q̄z spēs ōnoiatiue
iportat aliō q̄z intētio in abstracto. s. spēs est denoiatiuū ⁊
ɔcretū ⁊ itētio est abstractū. vbi vides in his v̄bis docto
ris q̄ q̄z spēs est ɔcretū: ⁊ itētio est abstractū: ⁊ sm̄ regulā
positā in p'a q̄ōne abstractū de quocūq̄z p̄dicat': p̄dicat' in
p̄mo mō dicēdi p se ⁊ eēntialr: ⁊ hoc in creaturis ⁊ nō i trā
scēdētib': neq̄z in diuinis. q̄z in diuinis ⁊ in trāscēdētib' se
pe alr est. ɔcretio ⁊ abstractio sūt oppositi modi significandi.
⁊ lz intētio sit superior ad spēz: ⁊ de ei' eēntia: q̄z tñ est ab
stractū. ideo ꝓpter repugnātiā modoꝝ significādi intētio
nō pōt p̄dicari de specie: sic nec aialitas de hoie: vl' rōnali
tas: q̄z hec est falsa. hō est aialitas. sic ⁊ hec. albū ē color. ⁊
silr hec. hō ē rōalitas. vt isra patebit. c. ō gn̄e. Hec ē rñsio
doctoris declarata: quā vr̄ in h̄ loco tenere. ⁊ iō vndiq̄z an
gustie sūt. Nā si voluerim' negare hāc p̄dicationē. s. spēs
ē itētio. sic doctor hic negat eā. arguet aliq̄s ɔ nos sic. spēs
est intētio z'a. g̊ spēs ē intētio. hec ɔñs entimematica tz. q̄a
arguit' ab iferiori ad suū superi' a pte p̄dicati sine aliq̄ ipe
dimēto: ⁊ ēt p locū a pte in mō. ⁊ añs est ɔcessuz a doctore
⁊ ab oib'. q̄z oīa gn̄a q̄z vlia sūt itētiōes scd̄e. g̊ ⁊ spēs. p locū
a toto i q̄ti'm. si āt volum' ɔcedere illā p̄dicationē: tc oz cō
cedere vt vr̄ q̄ hō ē itētio. qd̄ n̄ vr̄ veꝝ. ⁊ q̄ opoztet h̄ cō
cedere: p'. q̄z ō q̄cūq̄z p̄dicat' iferi' p̄dicat' ⁊ supi': vt ō q̄cū
q̄z p̄dicat' hō p̄dicat' ⁊ aial sz illā maximā p̄hi i p̄dicamē
tis. qñ alterū de altero p̄dicat' ⁊c. sed spēs p̄dicat' de hoie
⁊ itētio p̄dicat' de spē: vt argutū ē. g̊ itētio p̄dicat' de hoie.
g̊ hō ē itētio. si hō est spēs. ⁊ iō si añs hui' deductiōis: q̄ est
cōditionalis est falsuz. g̊ ⁊ ɔñs. Propter hāc grauē cōtro
uersiā dico breuiter q̄ i h̄ loco doctor nō ē locut' sm̄ opi
nionē ꝓpriā: sed sz opionē aliq̄ꝝ q̄ negāt hāc p̄dicationē.
spēs ē itētio. nec curauit p nūc ōterminare vitatē. q̄z ad alia
festinabat. ⁊ h̄ sepe facit: sicut ēt sepissime facit p̄hs: vt do
ctor iste recitat i plerisq̄z locis: sz alibi meli' istā mām de
terminat. igr̄ dico p nūc q̄ ista p̄dicatio ē bona. s. spēs ē itē
tio: q̄z ē itētio scd̄a. ⁊ ly z'a itētio nō diminuit rōnē intētio
nis i cōi. sz ɔbit eā vt nūc teneo: ⁊ cōiter vtimur itētiōe p i
tētiōe z'a. Et si dicas. vr̄ dicere doctor hic q̄ itētio ē abstra
ctū. g̊ nō p̄dicat' de iferiore cōcreto. Dico q̄ hic duplr pos
sum rñdere. p̄ q̄ intētio nō est vltimate abstractū: sz me
dio mō: sicut ⁊ hō ⁊ aial ⁊ albedo ⁊ color ⁊ hm̄. ⁊ iō est aliq̄
mō ɔcretū cui forte corrñdet h̄ abstractū. s. itētōalitas: vl'
q̄ditas itētiōis: aut ēt itētio itētionis. ⁊ simili mō spēs ē cō
cretū. ⁊ iō vnū pt̄ p̄dicari de alio vel reliq̄: nec tñ seq̄t' illō
qd̄ supi' iferebat'. s. q̄ tc itētio p̄dicaret' ō hoie: q̄z h̄ ē vnū
aliud p̄uilegiū scd̄aꝝ itētionū. s. q̄ iferi' ɔcretū pōt p̄dica
ri denoiatiue de aliquo: ⁊ ēt modificare aliō: ⁊ tñ superius
cōcretū nec p̄dicabit' denoiatiue de illo: nec modificabit
illō: ⁊ est exēplū in ipsismet intētionib' scd̄is. Nā qñ dico
q̄ gen' est species ꝓut species sumit' vt modus planū est
vt superi' determinatū est q̄ species denoiat ⁊ modificat
gen': ⁊ tñ vniuersale nō denominat ipsuz genus. qd̄ tñ est

superi⁹ ad spēm. ꝛ hoc ꝓprie loquēdo de denoiare. sic nec aial denoiat hoiez: nec aliqd superi⁹ suū iferi⁹. Rō hui⁹ ē tal. q: iferior itētio 2ᵃ sumit̄ originalr ꝛ occasionalr a ꝓprietate ipsi⁹ rei: vt supi⁹ dclarati ē. ꝛ iō aliq̄ spāli rōne respicit rē illā: ꝛ q̄dā ɔsanguinitate spāli: vl affinitate ei ɔiūgit̄. ꝛ iō pōt ipāz dnoiare: ꝛ de ea pdicari. ꝛ sic spēs respicit hoiez ꝛ gen⁹ aial ꝛ gnālissimū subāz: ꝛ sic de alijs itētōib⁹. Intētio āt supior. s. itētio 2ᵃ i cōi a nulli⁹ rei ꝓprietate originalr: aut occasionalr sumit̄. ꝛ iō lz hāt pdicare de suis iferiorib⁹ qditatiue: ꝛ nūq̄ dnoiatiue: a q̄rū mālī siue potētiōali sumit̄: sic oē gen⁹ sumit̄ a mālī i spē: ꝛ sic ois vlia pdicabil a formali. ꝛ ita ab eis q̄dā mō pullulat: tn̄ d reb⁹ pᵉ itētōis nec pdicat̄ qditatiue: nec dnoiatiue: nec i ɔcreto: nec i abstracto: nec breuiter aliq̄ mō: eo q̄ nā hz ad eas attinētiaz vl affinitatē: ꝛ h̄ i se ꝛ i suo gnāli ɔceptu. lz hāt i suis iferiorib⁹: ꝛ mediate ac remote. ꝛ h̄ nihil fac̄ ad pdicationē vl dnoiationē. ꝛ sic pz. q: itētio iferior. puta spēs pt dnominare hoiez. tn̄ itētio supior nō pt. puta itētio 2ᵃ i cōi. vel ɔceptus rōnis: aut ens rōnis vel res 2ᵉ itētiōis. aut aliqd tale. quia nullū istoꝝ pt pdicari dnoiatiue d hoie: ꝛ tn̄ aliq̄ iferiora ipoꝝ pdicant̄ d illo dnoiatiue. vt spēs ꝛ vle. ¶ Et si tūc peteres q̄ exq̄ 2ᵃ itētio i cōi a nulli⁹ rei ꝓprietate origialr causat̄ vl sumit̄: a q̄ tūc cāt̄ur ꝛ q̄uo. Rn̄deo hec qō eēt bona, si illō qd̄ supponit eēt veꝝ. s. itētionē scdāz i cōi cāri ꝛ ꝓduci aliq̄ ꝓpa spāli cātiōe: siue p se 3ᵒ mō. sz illō suppositū est negādū. vn̄ dico breuiter q̄ sic nullū vle aut cōe ꝓducit̄ ꝓpa ꝛ spāli ꝓductiōe: sic nec itētio 2ᵃ i cōi. Nā hō i cōi nō ꝓducit̄ p se ꝛ solitarie: q: oēs act⁹ ꝛ gnōnes sūt circa singlaria sz plz p meta. sz ꝓductio sorte ꝛ platōe ꝛ alijs hoi indiuiduis p se ꝛ pᵒ ꝛ imediate ꝓducit̄ hō i cōi p accñs ꝛ scdario ac medi— ꝛ h̄ loquēdo d ꝓductiōe reali ꝛ physicali i eē existie. ꝛ ꝓositi i diuiduis hois i eē qditaᵗⁱᵘᵒ ꝛ meta. reali. s. h̄ hoie ꝛ illo q̄ vt dixim⁹ supi⁹. ita abstrahūt ab existia: sicut hō i cōi ponit̄ hō i cōi i eē qditatiuo ꝛ meta. ꝛ q̄si cōceptus ei⁹ pullulat a ɔceptib⁹ aut qditatib⁹ eoꝝ: sic a radicib⁹: lz i se ꝛ sz se abstrahat ab eis cū n̄ sit pōle ponere hūc hoiez ꝛ illū nisi ponat̄ hō. nec ecōuerso q̄ ad rē. lz hāt q̄ ad ɔceptū ꝛ ɔsideratiuā abstractionē siue pcisiuā: sic ad ꝓpositū cātis itētiōib⁹ scdis iferiorib⁹ ꝛ spālib⁹ ab itellcū effectiue ꝛ a ꝓprietatib⁹ reꝝ originalr ꝛ icitatiue. ꝛ h̄ pᵒ p se 3ᵒᵒ. ꝛ imediate cāt̄ur itētio 2ᵃ i cōi vel ens rōnis scdario p accidēs ꝛ mediate ꝛ mītis eaꝝ. s. scdaꝝ itētionū positi i eē qditatiuo abstracto: q: forsan i eē meta. rōnali vel saltē in eē meta. cōi ponit̄ 2ᵃ itētio i cōi i eē ɔsili. ꝛ qditas ei⁹ vt pullulat a qditatib⁹ ꝛ ɔceptib⁹ scdaꝝ itētionū iferioꝝ: ꝛ ita n̄ sa ꝓpa cātiōe cāt̄ur vl ꝓducit̄. ꝛ iō motiuū illō ē solutū. Tn̄ q̄ i hac rn̄siōe tetigi d trib⁹ meta. vl meli⁹ d duabus meta. spālib⁹ ꝛ vna cōi vtriq̄ n̄ ponit i nūeꝝ cū eis. sic nec aliqd supi⁹ ꝛ cōe⁹ cū iferiorib⁹ suis. ꝛ iō n̄ pnt dici tres metaphysi. Dico q̄ illa mā als locū habebit. ꝛ forsan aliqd tāgā in sequēti rn̄siōe lz succīcte. q: vr̄ q̄ nēcē sit ponere pter meta. Aꝛ. q̄ ē real: aliā meta. p entib⁹ rōis q̄ ē meta. rōnal vl itētiōal vl saltē ponere vnā meta. āpliorē q̄ sit illa q̄ ē posita ab Aꝛ. c⁹ subz n̄ ē ens reale sic 3cnū p ly reale. sz ens simpl̄ qd ē cōe vniuocū enti reali ꝛ enti rōis vt aliq̄lr i q̄daz loco supi⁹ dixi. sz p nūc h̄ n̄ discutio: ꝛ ita pz vna rn̄sio vl pm⁹ mod⁹ rn̄dēdi ad difficultᵉᵐ motā d itētiōe 2ᵃ. an sit abstractū ꝛc. 2ᵒ rn̄deo sic ponēdo q̄ itētio sit abstractum: tn̄ vr̄ posse dici sz viā doctoris smilr i pdicamtl. q. 2. q̄ itētio 2ᵃ vel ens rōnis i cōi ē vnū trāscēdēs i ābitu ɔceptuū itētiōaliū: sic ꝛ ens reale i ābitu ɔceptuū realiū. ¶ Et tūc sic ens reale pt pp suā trāscēdētiā pdicari i suo abstracto d oib⁹ iferiorib⁹ idēptice. Ita q̄ illa ē pdicatio idēptica. hō ē entitas: nō formalis. tn̄ ē va. eo q̄ entitas ē trāscēdēs. vt docet Frācisc⁹ loquēs d 2ᵃ pdicatiōe idēptica i ɔflatu. di. 4. q. 5. vide ibi. ita ꝛ itētio 2ᵃ i cōi pp suā trāscēdētiā pt predicari idētice d suis iferiorib⁹ lz ipa sit abstractū. Et ista 2ᵃ rn̄sio als magis itelliget̄. tūc āt sic ꝓbabilr dcā. ꝛ pz qd sentio de toto illa 2ᵃ rn̄siōe.

¶ Ad 2ᵐ argᵐ pnˡᵉ qd̄ mlta dcā itricata icludit: vt materias āmbiguitatea. ꝛ sic pz q̄ sequēs obtio in q̄ obycit̄ q̄ tūc h̄ ē va. spēs ē itētiōale. g̃ hō ē itētiōale ꝛc. cuz sua rn̄siōe nihil valz. vl nihil fac̄ ad rē. q: vadit sz illā opinionē sz quā logt̄ doctor ibi. ꝛ n̄ sz ꝓpiā suā itētiōez. g̃ ꝛc.

¶ Dein̄ doctor rn̄det ad 3ᵃᵐ qōnē dicēs q̄ tales ꝓpōnes lz sint ve mō iā dcō. s. dnoiatiue. tn̄ nō sūt ve p se. vel talia pdicata itētiōalia nō ɔueniūt talib⁹ subdis. i. reb⁹ pᵉ itētōis p se. q: i nllo. 4. mōꝝ dicēdi p se. ꝛ pz lr̄az itelligētib⁹ 4ᵒʳ modos pscitatl q ponūt̄ pᵒ poste. a phō. tn̄ pp vltimū dcm̄ ibi dic̄. nec vlr aliq̄ alio⁹. q: tc̄ nā eēt cā sufficiēs tal accidētis ꝛc. vult dr̄e q̄ nec sūt p se 3ᵒᵒ. q: p se 3ᵒᵒ ē idē qd̄ solitarie. illō. n. agit p se. 3ᵒ mō qd̄ agit se solo. vt sor. fert istū lapidez p se. ꝛ sor. comedit vl bibit p se. i. sine aliq̄ socio: vl coadiuuāte. ꝛ tūc ad ꝓpositū si nā vel res ad ex̄. puta hō vel asin⁹ eēt cā p se. i. sola ꝛ pcisa reᵃ hui⁹ itētiōis scdē. q̄ dr̄ spēs vel vle. tūc in q̄cūq̄ supposito vel singulr eēt illa nā: i illo eēt tale accñs. i. tal itētio 2ᵃ: q: posita cā sufficiēte ꝛ pcisa pōit̄ effect⁹: ꝛ tc̄ cū illa nā hūana sit i sorte ꝛ i plone: ꝛ tūc i sor. ꝛ plone eēt spēs vel vle vl illis ieēt: ꝛ tūc sor. eēt spēs ꝛ vle: ꝛ ēt plato: q: i q̄cūq̄ ē aliqd accñs: illō dnoiat̄ tale ab illo accñte. sic i q̄cūq̄ ē albedo: illō ē albū. q: posita cā formali in aliq̄ ponit̄ ꝛ effect⁹ formalis. g̃ ꝛc. Deide rn̄det ad pᵐ arᵐ pncipale tertie qōnis. ꝛ pᵒ ponit vnā rn̄sionē quā reprobat: q̄ negat miorē pmi argumti. s. q̄ h̄ pdicet̄ d plib⁹ differētib⁹ nuō. hāc rn̄sionē reprobat doctor. q̄ tn̄ nullo⁹ videt̄ reprobāda. q: sm̄ ipsūmet doctorē sepe: ꝛ maxīe īfra. q. xi. pdicare est intētionū p se. rerū vo p accidēs. eē vo est rei p se: ꝛ itētionū p accñs. qd̄ dictū expōnet̄ loco suo. nūc āt cū hō sit res ꝛ nō itētio scda. manifestū ē q̄ pdicari d plurib⁹ ɔuenit solū sibi p accñs. q: rōne spēi vl vlis: q̄ vel qd̄ ēt cōuēit sibi p accñs. ipi āt spei vl vli ɔuēit p se pᵒ mō: vt supi⁹ patuit. ēt qn̄ doctor dic̄ i illa reprobatiōe. g̃ h̄ ē p accidēs. hō ē aial. vl sm̄ aliq̄s libros. ꝛ meli⁹. q: magis ad ꝓpositū sor. ē hō. siue. hō ē vle. pᵃ pdicatio vr̄ male dduci ad ꝓpoᵐ vt d se pz. q: aial ɔuenit hoi i pᵒ mō ꝛ qditatiue. ꝛ sic hō sorti. pdicari āt ɔuenit sibi p accñs. vt dcm̄ est. ꝛ iō hec ē mala ɔña. hec ē p accñs. hō est aial. vel. sor. ē hō. Scdā āt ꝓpō ɔcedit̄: q̄. s. h̄ ē p accñs. s. hō ē vle. vt iā sepe patuit. ꝛ iō n̄ illa ē silitudo iter has duas ꝓpōnes. s. hō ē aial. ꝛ hō ē vle. iō dicam⁹ q̄ doctor n̄ simpl̄ reprobat illā rn̄sionē bonā: sz ꝓpter cōez modū loquēdi: vt ponit in obone q̄ videbant̄ tpib⁹ āiq̄s ɔcedere mltas ꝓpōnes nūc reprobatas i scholis nr̄is: ꝛ iter ceteras iā ɔcedit eē p se. i. hō pdicat̄ d plurib⁹ hr̄is ꝓ se hāc debilē rōnē ꝛ fallaz. s. q̄ hō nō pōt pdicari de plurib⁹ dr̄ntib⁹ nuō: nisi sit supi⁹ ad illa. ꝛ ē p se superi⁹ ad illa: ꝛ nō p accñs. g̃ p se ꝛ nō p accñs pdicat̄ de illis. hec rō peccat. q: lz hō sit p se supi⁹ ad indiuidua capiēdo ly supi⁹ fundamētalr ꝛ nō formalr: q: ly superi⁹ sumptū formalr est itētio scda. sic ꝛ ly iferi⁹ ꝛ multa talia. fundamētalr aūt nō dicit: nisi ipsūz hoiem q est superi⁹ ꝛ q hz per se ordinē eēntialē ad idiuidua: tn̄ hec ꝓpō. hō pdicat̄ de plurib⁹. nō admittit̄ eē p se. et h̄ i sensu famosiore vt vsitato. vz. vt ly p se determiat inherētiā: lz sit p se vt ly p se dtermiat iherēe: vt stati dicet̄. h̄ ē. magis exn̄ce ꝛ iusitate logꝛ ꝛ q̄si iperfecte. ꝛ iō ad tollendū oēm ambiguitatē ꝛ ad satisfaciēdūz vulgo ꝛ oibus ponit doctor aliā rn̄sionē: nō tn̄ simplr negāo pᵒrē: sz in aliq̄ sensu min⁹ ɔgruo. vn̄ dic̄ q̄ p se in miori pōt determinare inherētiā ꝛc. p q̄ rn̄siōe: q̄ est difficillima q̄si oib⁹ ꝛ subtilissima: ꝛ ad itelligēdū ifinita multū valēs: ꝛ pᵒ nōnᵐ. q̄ sic ē aliq̄ mō i ɔposito nāli: ita ē ēt i ɔpoᵒ rōnis suo mō. in ɔposito nāli sūt tria. s. mā ꝛ forma ꝛ vnio

ꝙ tale esse necesse est dare: ꝙ autē p̄cedat oēm scdaz intē-
tionē. probat franciscus in ꝯflatu di. 4. 6. q. pma. ⁊. z. ⁊ etiaz
Bonetus in p̄dicamētis. ca. de passiōe. ergo vide eos. nō tñ
nego qn ēt ois scda intentio possit fūdare tale cognitū esse
q̄z q̄lz pōt itelligi ab itellectu: ⁊ ita derelinquet̄ hō esse co-
gnitū in illa: sed loquit̄ sīz de obiectis primis ⁊ directis ⁊
nō de scdarijs ⁊ reflexis. Et tñ p nunc sit dcm̄ de intentio-
nibus secūdis: q̄z forsan alis amplius dicā. ista tñ quo ad ne
cessitatē sufficiūt: q̄z pro nūc nō curo probare: aut reproba-
re dicta alioꝝ de intentionibus: q̄z oporteret in mēsez etiā
prolongare hāc expōnē siue cōmētū. Igitur reuertēdo ad
primū nostrū propositū: rōne cuius h̄ dicta sunt: videre cla
rius pōt ꝙ snia doctoris in scda rñsione siue vltia qōnis. s.
sm̄ sensuz quē facit non est tenēda. nō qn aliquē sensuz bo
num hr̄e possit. nō tñ ad ꝓpositū istius. q. eo ꝙ vle d̄ q̄ mo-
uet. q. illā ē itētio scda. ⁊ subz libri porphirij. ⁊ illa nō prece-
dit oēm actū intellectus posis. imo nullū actū eius p̄ⁱᵐ ⁊ re
ctū. Et iō vlr loquēdo nō ē veꝝ. licz particulariter sit veꝝ.
q̄z itellectus posis p̄supponit vle logicale: q̄z. s. quo ad actū
eius reflexū secūdariū ⁊ vltimū. non tñ quo ad actū ipsius
reflexū p̄mū aut primariū: q̄z si attēdisti posui sup̄ius dupli-
cē actū reflexū. ⁊ hoc in duplici signo: q̄z p̄mū eoꝝ posui in
10°. signo. ⁊ 2ᵐ. i 14°. signo. quo actu reflexo itelligūtur oēs
scdē itētiōes: ⁊ a priori actu reflexo cāntur. eo ꝙ vt dixi ibi
nō eodē actu producunt̄ ⁊ itelligunt̄. necesse. n. ē aliqd p̄us
hr̄e eē q̄z eē cognitū: saltē p̄oritate nature. sp āt aut sepe p̄o-
ritate tp̄is aut duratōis. ⁊ certū ē ꝙ iste act⁹ scds reflex⁹ p̄-
supponit vle logicale. sicut ois act⁹ p̄suppōit obz suū. ⁊ d ta-
li actu forsan itellexit doctor ibi. ⁊ sic pt tūc saluari: ⁊ qd di-
cit i fine isti⁹ rñsiōis ꝙ qōgd ē i fantasmatib⁹ ē obz itellect⁹
agētis: ⁊ vle ē finis ei⁹. ⁊ dicit sup̄ius ꝙ itellect⁹ agēs nō p̄sup-
ponit vle logicale: vt patuit supra: nec ē vniuersale reale qd
ē i actu ꝓpinq̄ vl po⁹ ꝓpria itelligibile: q̄z illō ē hñ finis ei⁹
⁊ termin⁹: tñ suppōit vle reale ⁊ metaphicale: qd dr̄ vle i po
tētia remota: q̄z nōdū aliq̄lr abstractū p̄ itellm agētē. ⁊ sic
pz. rñsio illa 2ᵃ. p̄ p̄dcā leuiter itelligit̄ corp⁹ isti⁹. q. 5. Nā cū
vle logicale sit mod⁹ itelligēdi re⁹ cuiuscūqz qditatis vl cu
iuscūqz qd qd ē rei sensibil̄ aut mal̄: q̄z vt iā lōge sup̄ius di
ctū ē i. q. 4. nihil itelligit̄ nisi vle ⁊ cōe: q̄z nō singulare: ⁊ h̄
a nobis districte. ḡ necē ē vt itelligat̄ sub mō aut rōne vlis: ⁊
certū ē ꝙ talis modus itelligēdi cū sit itētio 2ᵃ. ⁊ posterior
oi re p̄me itētiōis nō pt eē idē eēntialr cū tali re siue cū ta-
li qd qd ē aut cū tali qditate: qd idē est. ⁊ iō ē mod⁹ ei⁹ acci
talis: ⁊ eo posterior sub q̄ sp itelligit̄. ⁊ idē itellectus cogscit
drn̄az iter vtrūqz: ⁊ p̄ ꝯñs cogscit modū illū. i. vle logicale.
Scias tñ ꝙ q̄z diximus ꝙ oē qd itelligit̄ sub rōe vlis. ēt dixi
m⁹ ꝙ ēt ipsummet vle p̄ se itelligit̄. vn̄ seq ꝙ oporteat illō
itelligi sub rōe alteri⁹ vlis. ⁊ illō vle itez sub rōe tertij vlis:
⁊ sic i ifinitū. Iō vt tollat̄ h̄ dubiū ꝯsideres ꝙ sic dixi supe
rius. q. 4. h̄ ē p̄uilegiū scdaꝝ itētionū ꝙ nō solū sunt modi
alioꝝ. sz ēt sibimet vl sibyp̄sis sūt modi. ita ꝙ sub alia ⁊ alia
rōe sūt qditates: aut qd qd ē: ⁊ modi. qditā. n. itelligunt̄ sūt
qd qd ē. Inq̄tū āt sūt rōes itelligēdi vl modi itelligēdi sic
sūt modi. ⁊ ita modificāt seipsas. sic ⁊ alia entia. nā sp̄es est
sp̄es: vt sp̄es vbiqz dr̄ qd: q̄z idē p̄dicat̄ d se: ⁊ ēt sp̄es ē sp̄es
vt sp̄es ex p̄te subi. dr̄ qd ⁊ ex p̄te p̄dicati dicit modū: q̄z sb
tali mō itelligit̄ sp̄es respcū vlis qd ē gen⁹ ad qnqz vlia: nā
sp̄es q̄ ē sm̄ vle ꝯordie ē vna d illis qnqz sp̄eb⁹ vlis. ⁊ ita idē
denotat seipz i itētiōib⁹ scdis. ⁊ sic ad ꝓpositū vle ē qd ⁊ mo
dus re⁹ sump̄si⁹: q̄re pz rñsio ⁊ ēt tota qō.

Circa Sextā questionem qua queritur
vtrū vniuersale hēat aliq̄s ꝓprie
tates: est primo videndum de continuatōe
ad precedentem que facilis: q̄z prius aliqd
possit habere ꝓprias passiones necesse ē ꝙ
sit p̄ se itelligibile quo suppositio rōnabiliter petit̄ an hēat
ꝓprias passiones: ⁊ ita queritur hic de vli. Argumēta ꝯp
nentur cū eoꝝ respōsionibus. Corpus qōnis ē satis facile.
Ibi. n. doctor derelingt in dicendo qd istoꝝ duoꝝ sit diffō
vlis: ⁊ qd istoꝝ sit passio. tamē scdm̄ ipz ifra tenēdū ē ꝙ p̄-
dicari de plurib⁹ sit ei⁹ diffō. ⁊ eē vnum in multis: ⁊ de mul
tis sit eius passio: que passio q̄z nō ē de eēntia vlis: sicut nec
aliq̄ passio mūdi est de eēntia sui subi. licz q̄libz sit idē essen
tialiter suo subo. ⁊ vna res secū: vt sepe dixi: ⁊ alis p̄baui de-
mōstratiue. ē tñ hō passio ꝯuertibilis cū vli siue ē ꝯuertibi
le secū p̄ter eēntiā vlis: q̄z nō ē de eius eēntia: ⁊ iest sibi i 2°
mō p̄seitatis. ⁊ meli⁹ dr̄ ꝙ iest sibi q̄z ꝙ inheret sibi: licz do
ctor vtatur isto termino in h̄ loco: quādo dicit illō hz tale
iherēs ꝓ passione. q̄z sm̄ veritatē ⁊ ꝓprie loquēdo. ⁊ ēt sm̄
ipsummet i qōlibetꝫ. q. 9. ꝓpe p̄ncipiū. iherere dicit non p̄
se iformare: q̄z iherere nō ē alicui⁹ actus simplr̄. sed act⁹ sm̄
qd ⁊ nō p̄ se cōueniēs alicui: nec cū isto cui iheret facit vnū
p̄ se sed p̄ accidēs. ⁊ iō dicit ibi ꝙ nulla forma subal pt inhe
rere alicui: sz tñ iest: aut informat illud cui conuenit. Tūc
ad ꝓpositum. cū ꝓpria passio non conueniat per accidēs: sz
p̄ se suo subo. ⁊ facit vnā essentiā secū nullo mō proprie loqn̄
do pōt dici iherens ei aut iherere: sz tñ inesse aut ꝯuenire:
q̄z iesse est superius q̄z iherere ⁊ pluribus ꝯueniēs. Igit̄ di-
catur ꝙ doctor loqtur nūc mō extēso more alioꝝ q nō ita
itelligunt terminos sicut ipse. ¶ Rñsio ad p̄mū argu⁻ est
satis difficilis. argumentū. n. voluit ꝓbare ꝙ vle non habe
ret aliquas ꝓprietates. ⁊ d̄claro ac formo illud sic. oē sub⁹ m
⁊ ei⁹ ꝓpria passio ꝯuertunt̄ ⁊ adequantur in cōitate vt pz. p̄
posterioꝝ. sed vle cū sit cōe non pōt hr̄e aliqd singulare ꝓ
passione. q̄z illud nō adequaret̄ ei: sicut nec sor. adequat̄ ho
mini. ḡ oportet ꝙ habeat aliqd vniuersale ⁊ cōmune ꝓ sua
passione: sed vniuersale ⁊ vniuersale sunt idē. ergo idē erit
passio suppsitus: qd est iconueniens: q̄z proprium non indi-
cat eēntiam eius: cuius est proprium p̄mo topicorum. i. pro
prium non est de esse eius cuius est proprium. ⁊ ideo distin-
guitur formaliter a seipso. ergo ⁊c̄. Doctor respōdēdo huic
subtili argumento supponit primo ꝙ passio ipsius vniuer-
salis nominetur hoc nomine. a. vt vtatur breuiloquio. ⁊ tūc
concedit ꝙ. a. sit vniuersale. ⁊ ꝙ p̄dicatio talis est hōa i q̄
vniuersale p̄dicat̄ de sua propria passione: cū mitigat ⁊ de-
clarat itellectū illius p̄dicatiōis dicens. nō ꝙ sit idez essen-
tialr̄ suo subo. sed ꝙ vle applicet̄ ei: vt modus ei⁹ ⁊c̄. vbi no
ta ꝙ illud dcm̄ vexat capita mltoꝝ. cū breuiter ꝯsidera ꝙ
equocat ibi d subo. Nā mihi credūt ꝙ doctor ibi neget pas-
sionez esse idez realr̄ suo subo ⁊ essentialr̄. qd nō est veꝝ: sz
logt̄ ibi de subo illi⁹ ꝓpōnis. s. a. est vle. ⁊ nō de subo passio-
nis: ⁊ vult dicere ꝙ tale p̄dicatū vle nō est idez essentialr̄ ta
li subo. s. a. videlicet sue ꝓp̄e passioni. i. nō est de essentia sue
ꝓprie passionis tāq̄z sup̄i⁹ illa. imo nec est etiā idez sibi eēn
tialr̄ vt sumit̄ i p̄dicato talis ꝓpōnis vl vt p̄dicatū ibi. q̄z vt
statiz dicet̄ i rñsiōe ad p̄mā obōnē vle sumit̄ ibi: vt modus
⁊ nō vt qd. Et iō in istis duab⁹ ꝓpōnib⁹. s. vle est. a. ⁊. a. ē vni
uersale. li vniuersale sumitur equoce. quia in p̄ma sumitur
vt qd. ⁊ est p̄dicatio de scdo modo dicendi per se. In secun-
da autem sumitur vt modus: ⁊ est predicatio denominatiua
⁊ accidentalis: ⁊ nullo modo per se. ⁊ ideo dicit ꝙ vniuersa
le applicatur ipsi. a. vt modus eius. ⁊ ideo est predicatio d-
nominatiua dicendo. a. est vniuersale. Naz scias etiā ꝙ ly.
a. qd est idez essentialiter vniuersali vt vniuersale est quid
⁊ habet rōem ⁊ naturam subiecti respectu. a. non loquēdo
de subiecto propositōis: sed de subo passionis. ipsuz dico. a.
non est idem essentialiter ipsi vniuersali: ⁊ vniuersale dicit
modum respectu. a. sub quo. scz modo ipsum. a. itelligitur.
nec vniuersale sic sumptum est subm ipsius. a. ⁊ ista statim
declarabuntur magis. ¶ Arguitur contra istam opinionem

ꝛ valde subtilez r̄isionē. ꝛ formo arg^m: nullū subꝫ alic^o pas
sionis p̄dicatur denoīatiue de ista passiōe q̄ passio ē accn̄s
semꝑ vel saltē cōiter dr̄. ꝛ ɔtra nām subi ē denoīare suaꝫ p̱
priā passionē tāq̄ accn̄s ei^o cū sit ꝑ ecōuerso. dnoiare. n. p̱
tinet ad illud qḋ ē accn̄s alteri^o. nūc āt passio puta i ꝓposi
to ipꝫ. a. ē accn̄s ipsi^o vl̄is: ꝛ nō ecōuerso. g̊ vle non denoiat
ipsum. a. ꝛ ꝑ ɔn̄s: nec dicit modū ei^o. R̄ndet doc. ꝙ vl̄e pōt
sumi dupl̄r. s. vt gd vel vt modus. Rō āt ɔcludit ꝑ mō. hec
āt r̄nsio est valde subtilis. sꝫ ita curta ꝛ breuis ꝙ vix a pau
cis pt bn̄ itelligi. nī i sequēti. q. s. 7^a. expōit gd vult dicer̄ gd
ꝛ modus. vbi dicit ꝙ q̄libet istaꝝ itētionū. s. gn̄is ꝛ spēi pt
sumi vt gd vel vt modus. qn̄. n. vl̄e ē illud qḋ itelligit̄. tūc
ē gd. qn̄ āt ē rō sub q̄ aliḋ itelligit̄ tūc est modus: hec ibi. H
ē dictū: ꝙ qn̄ est aligd qḋ tenet rōnē obi re^a intellect^o. ꝛ itel
ligit̄ fm̄ se: aut ꝑ se: aut ab itellectu. tunc tale dr̄ gd. ꝛ noiat̄
termino cōpēdioso ꝛ ɔueniēte: q2 tūc repn̄tat se vt vnā gdi
tatem mouentē itellectū: vt itellectus intelligat nāꝫ ꝛ eēn
tiam eius ꝓpriā: ꝛ non eēntiam alterius per eā: aut sub rōe
vel mō eius: qn̄ āt est aligd qḋ nō tꝫ vicem ꝛ locū obti. sed
aligd aliud est obm̄ qḋ itelligit̄. ꝛ illud non itelligit̄. sꝫ mo
dificat illud aliḋ siue ē modus: aut rō sub quo: aut sub q̄ il
lud aliḋ itelligit̄. tūc dr̄ mod^o ꝛ rectissime: q2 nō repn̄tat se
itellectui tanq̄ obm̄ mouens ipsuꝫ: sed q̄si famulat̄ alteri
gditati tanq̄ largiēs sibi quodāmō idumētū ɔueniēs sub
q̄ cognosci pt ab itellectu. ꝛ sine quo cognosci nō possꝫ. ita
largit̄ seipsꝫ alteri per modū vestimēti necessarij illi alteri
vt possit itelligi. cui^o nature sit aut ɔditiōis. sic fac̄ vestimē
tuꝫ regale ipsi regi per qḋ ꝛ sub quo cognoscim^o euꝫ esse re
gem: ꝛ sine quo non cognosceret̄. itaq ꝙ rex est illud qḋ cog
scit̄. ꝛ ꝑ ɔn̄s est vnū gd ꝛ vestimētū est illḋ per qḋ aut sub
quo cognoscit̄. ꝛ ita est vnus modus: ꝛ rō itelligendi regē:
si tn̄ ɔsideremus ipꝫ vestimētū in se: ꝛ non supra regis dor
sum: itaq ꝙ vestimētū moueat itellectū ad itelligēdū illḋ q̄
le est: ꝛ gd est fm̄ nām suā ꝓpriā: ꝛ non fm̄ ꝙ dat itelliger̄
regē cui^o ē. sic dico ꝙ illud vestimētū hꝫ rōnē gd ꝛ nō modi
. s. iaꝫ ē vnū gd vel vna gditas cognita i se. ꝛ nō rō cogscēdi
regē: aut modus sub quo itelligit̄ rex. Sic pariformiter di
cam ad ꝓpositū nostrū de vl̄i. ꝛ de genere ꝛ specie ꝛ hmōi. Nā
si vl̄e accipiat̄: vt dicit gd est illud qḋ intelligit̄. i. vniuerse
ɔsiderat̄ in seipso: ꝛ fm̄ suā nāꝫ tāq̄ vna gditas cōis: gnqꝫ
vlibus ꝛ habēs diffinitionē ꝛ passionē dmōstrabilē ꝑ illā.
ꝛ ita habemus sciaꝫ de ipso vl̄i. Si aut vl̄e accipiat̄ vt mo
dus: tūc est rō sub q̄ aliud intelligit̄. q2. s. passio sua q̄ noiat̄.
a. itelligit̄ sub modo ꝛ rōne vl̄is qḋ declarat̄ sic. Nā ɔstat:
vt superius dcm̄ est: ꝙ ex quo subꝫ ꝛ ei^o passio ɔuertūtur ꝛ
adequant̄ in cōitate fm̄ plꝰ ꝑmo posterioꝝ. necesse ē ꝙ
si subm̄ sit cōe ꝛ vl̄e ꝙ ēt ei^o passio sic cōis ꝛ vl̄is. tunc cum
a. sit passio vl̄is per hypotesim. i. ꝑ suppositū. sequitur ꝙ. a. nō
poterit eē singulare aut indiuiduū: sꝫ omne qḋ est: aut ē vl̄e
aut singulare: sequit̄ ergo ꝑ locū a sufficiēti distictione ꝙ. a.
erit vl̄e. idest. a. nō pōt itelligi nisi sub rōe vl̄is ꝛ eius modo:
q2 vt diximus: nō pōt itelligi sub mō singulari. ꝛ omne qḋ
itelligit̄ aut itelligit̄ sub mō vl̄is: aut sub mō singularis: ɔre
stat ergo ꝙ vl̄e erit modus ꝛ rō itelligēdi ipsi^o. a. q̄si qḋdā
idumētū per qḋ ꝛ sub quo ꝛ sine quo nō cognosceret̄ vl̄ itel
ligeret̄. ꝛ ita vniuersale ē ita modus itelligēdi ipꝫ. a. ꝙ ipꝫ
vniuersale i se nō itelligit̄: sꝫ se hꝫ sicut aliq̄ spēs sensibilis
vel itelligibilis: q̄ est ita rō ꝛ modus cognoscēdi suū obum
ꝙ tamen ipsa species in se nō cognoscit̄: nec ꝑcipit̄ vt pꝫ z^o
de aīa. pꝫ ergo q̄uo vl̄e est aliqn̄ quid. ꝛ aliqn̄ mod^o. Scias
tamē ꝙ vt dixi supi^o quādo vl̄e est modus ipsius. a. tūc nō
est subm̄ ipsi^o. a. loq̄ndo de subo passionis. sꝫ solū ē sic subꝫ
ei^o. vt vl̄e sumit̄ vt gd: nā extraneo modo sumit̄ vl̄e. vt gd
ꝛ vt modus. ¶ Et tūc ad argumētū dico. ꝙ vl̄e vt dic̄ gd.
nō p̄dicat̄ denoiatiue de. a. sed solū vt dicit modus. ꝛ istud

nō est incōueniēs. Et deide r̄ndet̄ ad z^m arg^m qḋ formo sic.
Ois ꝓpa passio iest suo subiecto ꝛ oī ɔtēto sb eo ꝛ soli tali ꝛ sꝑ:
ista maior pꝫ: ex diffōne ꝓprij. ꝛ ita diffinitio ꝓprij: qḋ ē q̄r
tum vl̄e ɔuenit passioni vl̄is. s. a. dato ꝙ vl̄e fm̄ se hēat ꝓ
priam passionē: sꝫ cuicūqꝫ ɔuenit diffō ɔuenit ꝛ diffinituꝫ:
ꝑ locū a diffōne. g̊ ꝛ ꝓpriū. 4° mō dcm̄ ɔuenit. ipsi. a. vl̄ pas
sioni vl̄is. ꝛ si sic. ergo. a. erit ꝓpriū ꝛ per ɔn̄s ɔtiebit̄ sub ꝓ
prio: vt q̄dā spēs ei^o. sꝫ ipꝫ ꝓpriū i cōi ē spēs vl̄is. igr̄ aliquid
cōtentū ꝑ se sub specie vl̄is erit passio vl̄is. ꝛ ɔuertibile cūꝫ
ipo. ꝛ ita seq̄t̄ ꝙ iferi^o iferiori ɔuertet̄ cū superiori: qḋ ē ipos
sibile. ꝛ per cōsequēs seq̄t̄ ꝙ vniuersale non habet aliquaꝫ
ꝓpriam passionē. R̄ndet doctor ꝙ. a. est ꝓprium. nō tamē
gditatiue: sed sic spēs ꝓprij. ꝛ per se inferius ad ipsuꝫ. quia
sic ꝓprium sumit̄ vt quid ꝛ non vt modus: sed bene est ꝓ
prium denominatiue. videlicꝫ vt propriū sumit̄ vt mod^o.
quia. a. sumitur sub modo. ꝛ rōne ꝓprij respectu vniuersal̄
in cōi. ꝛ doctor assignādo rōem huius dicti ponit iteꝝ vnū
aliud priuilegium secūdaꝝ intentionū. s. ꝙ in eis est bn̄ pos
sibile ꝙ aliquid cōuertat̄ cū superiori. ꝛ denominet̄ ab ife
riori. ꝛ ita li. a. denominat̄ a ꝓprio: qḋ est species vniuersal̄
in cōi: eo ꝙ dicit̄ proprium aut passio vl̄is. ꝛ tamen nō con
tinentur sub ꝓprio: sicut spēs eius: sed conuertitur cūꝫ ipso
vl̄i in cōi. In qua r̄nsione iterū vides ꝙ non tn̄ vniuersa
le potest sumi: vt gd vel vt modus: quia aliqn̄do sumitur
vt modus ipsi^o. a. sed ēt proprium qḋ est species vl̄is potest
sumi vt gd vel vt modus: ꝛ vt sumit̄ vt quid: non hꝫ agere
cum. a. sed vt sumit̄ vt modus sic habet agere secū: non ta
men vt superius illius: sꝫ vt modus illius sub quo itelligit̄
respectu vniuersalis in cōmuni. Et istud vtiqꝫ ē mirabile i
itētionibus secūdis. vꝫ. ꝙ vnū idē potest sumi sub modo su
perioris: ꝛ ēt sub modo inferioris. idest ꝙ tā superius q̄ ife
rius sit modus vnius ꝛ eiusdē sicut est dic: q2 tam vniuersa
le q̄ ēt ꝓpriū qḋ est species vl̄is est modus ipsius. a. ꝛ neu
trū est genus eius: aut quid respectu eius. Si ergo q̄ris gd
ergo est genus ipsius. a. aut superius ad ipꝫ: ex quo nec vni
uersale est genus eius: nec superius ad ipsuꝫ: eo ꝙ. a. ɔuerti
tur cū vniuersali: qḋ est ipossibile iter superius ꝛ inferi^o. s.
ꝙ ɔuertatur: nec etiā propriū qḋ est quartū vniuersale ē ge
nus ipsius. a. nec superi^o ad ipsum: q2 tunc. a. ɔuertitur cum
vniuersali qḋ est falsuꝫ: sicut nec ɔtentū sub iferiori potest
ɔuerti cum superiori: puta soz. non potest ɔuerti cū anima
li. Dico ꝙ nullū habet genus qḋ directe: ꝛ i quid p̄dicetur
de ipso: q2 nec itentionē scdam in cōmuni: nec etiā ipm̄ ens
in cōmuni: qḋ magis est admirabile. ꝛ rō est: q2 nunq̄ subꝫ
ꝛ ꝓpria passio eius ɔtinentur sub aliquo eodē tāq̄ spēs ei^o:
quia si sic esset: tunc equaliter continerentur sub tali cōmu
ni: sicut homo ꝛ asinus sub animali: ꝛ tūc sequerent̄ multa
iconuenientia. vnū est ꝙ non esset maior ratio: quare vnuꝫ
esset passio alterius q̄ ecōuerso. aliud ē: q2 si passio eēt spe
cies. tunc passionis eēt passio. ꝛ sic in ifinituꝫ. probat̄: q2 cu
iuslibet speciei est aliqua diffinitio: vt patet: eo ꝙ oīs spēs
continetur sub genere ꝛ differentia: ex quibus sufficienter
cōstituitur diffinitio: vt pꝫ primo ꝛ. 6. topicoꝝ. ꝛ. 7. meta. ꝛ
a qualibet diffinitione egredit̄ aliqua ꝓpria passio: q2 fm̄
philosophum passio quelꝫ egredit̄ a principijs subi siue spe
ciei. ꝛ hoc loquēdo de passionibus specieꝝ omnium predi
camentoꝝ: ꝛ de passionibus entis trāscendētis. de omni. n.
specie potest esse sciētia ꝛ formari ꝓblema scibile: vt pꝫ. ꝑ
mo posteriorum. ꝛ primo topi. ergo cuiuslibet speciei ē ali
qua propria passio: ꝛ ideo male dixit Burleus in suis predi
cabilibus in fine prologi: qui hoc negauit de speciebus i p̄
dicamentis nouem accidentium ɔtentis. ꝛ tantum conces
sit ꝙ species in p̄dicamento sube habent ꝓpas passiones: ꝛ
habuit radicē falsam. s. q2 posuit ꝙ omnes ꝓprie passiones
que sunt specieꝝ de predicamento substātie eēnt species d

predicamēto qualitatis.et tunc si cuiuslibet speciei in pre
dicamentis accidentiū eēt aliq̃ passio:cuꝫ etiā ille passiōes
sint spēs in aliquo p̄dicamēto necc esset ire i ifinitū in spē/
bus ex passiōib⁹ eaꝝ.q² passionis eēt passio in ifinitū. et iō
vt vitaret illud icōueniēs cecidit in aliud icōueniēs p̄dcm̄
qō est mai⁹:fm illud.Cecidit in syllā volēs vitare caribdī.
vn̄ dico q̄ opinio sua est falsa.ꝛ hoc.q² nulla passio alicui⁹
spēi i p̄dicamēto sub̄e est spēs in p̄dicamēto q̄litatis nec in
aliq̊ alio.sed solū ē i p̄dicamēto sub̄e.nō vt spēs ꝛ directe:sꝫ
vt passio ꝛ idirecte.ꝛ istō oꝫ de necītate concedere pp̄ mul
ta icōueniētia grādissima que seq̄rent̄ q̄ tamē nolo hic po
nere:ne occasione icōuenientiū adducēdo incōueniētia na
uigaremus in icōueniētib⁹ in ifinitū.sed mitto te ad canōi
cū i p̄mo ph̄y.suoꝝ.q.i.q pro hac pte ē ꝯtra opinionē Bur
lei.q mlta adducit incōueniētia.nec tn̄ pp̄ vilitatē cōeꝫ ta
cebo aliud maledictū a Burleo in eodē loco.vbi supra qn̄
dicit q̄ passiōes in p̄dicamento sub̄e distinguunt̄ realiter a
suis subis.q² hoc est oīno falsum.sed etiā ꝓ hac vide cano
nicū vbi.š. Reuertor ergo ad B z^m icōueniēs.s.q̄ si passio
eēt spēs nūc passiōis esset passio in ifinitū.q² vt dixi cuiusli
bet spēi ē diffō.ꝛ a q̄lib3 diffōne emanat aliq̄ passio ꝛ iterū
si illa eēt spēs hēret diffinitionē.ꝛ illa p̄ciparet aliq̄ꝫ aliā
passionē:et illa aliā.et sic in ifinitū. quare dico q̄ ipo͛e ē q̄
subm̄ et ei⁹ ꝓpria passio ꝯtineātur sub aliquo eodē gn̄e.aut
etiā trāscēdēte.vt due spēs ei⁹. Multa alia iconuenientia
possent adduci q̄ cā breuitatis ptranseo.q² icidentalr̄ solū
ꝛ pter ꝓpositū de hoc dubio locut⁹ suꝫ. Igit̄ ꝯcludo q̄ vl͛e
ꝛ ipꝫ.a.qō ponit̄ ei⁹ passio nō sūt in aliquo superiori. vt due
spēs ei⁹.et ideo cum vl͛e i cōi sit ꝯtentū sub scd̄a itentiōe in
cōi vt vna spēs ei⁹ etiā est sub ente in cōi. vt vnū iferius ei⁹
vt superi⁹ ꝓbabilr̄ teneri.nō āt forte vt spēs entis.q² posset
teneri q̄ ens nullā spēꝫ hꝫ eo q̄ fꝫ ph̄m.3.meta.ens nō est
genus.ꝛ cū gen⁹ ꝛ spēs sint correlatiua: a cui⁹ superiore ne/
gat̄ intētio et rō gn̄is.ab eius quolibꝫ iferiori vt eius iferi⁹
ē negat̄ rō spēi.ꝛ ideo stare videt̄ q̄ aliqd sit spēs respectu
alicui⁹ iferioris ad vnū sup̄mū. ꝛ tn̄ respectu illi⁹ sup̄mi nō
habebit ratione spēi.sed de hoc alis. Et tunc silr̄ ꝯcludo rn̄/
dēdo ad dubiū q̄.a.nō est in aliquo gn̄e vt spēs ꝓpter icon
ueniētia supradicta ꝛ multa alia.sed tn̄ erit in eodē gn̄e vl͛
sup̄mo cū ipo vl͛i nō vt spēs.sed vt passio spēi:ꝛ ita solū redu
ctiue ꝛ idirecte:sicut ē de singulis alijs passionib⁹ respectu
suaꝝ spēꝝ.nec scd̄e itentiōes habēt i hoc aliqō p̄uilegiū:qō
nō habeāt itentiōes p̄me.lꝫ sint p̄uilegiate in alijs . puta q̄
p̄nt circuire oē gen⁹ ꝛ oē ens.ꝛ q̄ p̄nt d̄noiare seipas: ita q̄
idē sit gd ꝛ mot⁹ respectu suiip̄i⁹ alr̄ ꝛ alr̄ ꝯsideratū: ꝛ etiā
vnuꝫ coꝝ respectu alteri⁹:ꝛ ecōuerso mutuo . Et q̄ illō qō
ꝯuertit̄ cū supiori pōt denoiari ab inferiori.sic etiā ipꝫ ens
qō ē superi⁹ ad li trāscēdēs . ꝛ ad li cōe. ꝛ ad li sup̄mū.ꝛ hō
vt sumant̄ formalr̄ ꝛ sunt itentiōes scd̄e denoiate ab eis vt
pꝫ.vn̄ dico q̄ lꝫ scd̄e itentiōes habeāt multa hō p̄uilegia q̄
nō habēt p̄me.tn̄ i casu supradicto nullā habēt. q̄re seq̄tur
q̄.a.s.passio vl͛is erit denoiatū vl͛e ꝛ erit d̄noiatiue ꝓpriū.ꝛ
q̄ tam vl͛e q̄ etiā ꝓpriū erit mod⁹ ei⁹:ꝛ neutꝝ coꝝ erit gd
aut superi⁹ vel cōius respectu illi⁹.ꝛ sic pꝫ rn̄sio ad scd̄ꝫ ar
gumētū cū rn̄siōe ad dubiū.Rn̄sio ad tertiū argumētū fa
cilis est ꝛ breuiter stat in hoc q̄ duplex est subꝫ respectu ac
cidētis.s.ꝓximū ꝛ imediatū ꝛ p̄mū ac mediatū .Exēplū p̄
mi.sup̄ficies respectu albedinis.Exēplū scd̄i:sub̄a respectu
albedinis:ꝛ tale subꝫ est subsistens accn̄ti ꝛ supportās ac su
stētās ipꝫ ꝛ ꝯplete terminās oēꝫ ei⁹ depēdētiā iq̄tū accn̄s
est.licet nō sub generaliori rōne.s.inq̄tū creatura est:q² sic
etiā ipa sub̄a p̄dicamētalis ꝛ omne accn̄s dependet a dō vt
lōge superi⁹ dcm̄ est.ꝛ nō alr̄ itellexit doctor i hoc loco qn̄
dicit q̄ vltimate terminās depēdētiā accn̄tis est sola sub̄a.
ꝛ ideo itelligat̄ vt expositū.nā de⁹ nō pōt terminare depēdē

tiā accn̄tis vt accn̄s est.ꝛ sub tali rōne sp̄ali.q² talis depēdē
tia ē iherentia ei⁹ atq3 iformatio.ꝛ repugnat ipsi dō q̄ ifor
met̄ ab accn̄te aliq̄ aut q̄ accn̄s ei iħereat in quo ipossibile
est aliqō accn̄s eē tali modo.lꝫ bene oīa accidētia sint in eo
aliq̄ modo.s.virtualiter.sicut effect⁹ in sua cā.sed hoc nihil
est ad illō ꝓpositū.aliud aūt subm̄.s.ꝓximū ꝛ imediatū r̄ ō
ē nisi qōdā mediū terminās iformationē aliquoꝝ accn̄tiū
sine quo nō possēt ꝯuenire sub̄e.q² forsan nulla q̄litas pōt
imediate iformare sub̄aꝫ aut iherere saltē tertie ꝛ q̄rte spēi
q̄litatꝫ.qō dico pp̄ habit⁹ sciales q imediate iformant po⁹
itellectiuā q̄ est vere sub̄a ꝛ nō accn̄s fꝫ Scotum.li.secūdo.
di.15.q.z.cōtra Thomā.Et tūc ad ꝓpositū dico q̄ vnū acci
dēs nō potest esse subm̄ p̄mū ꝛ mediatū alterius.q² fꝫ scm̄
Gregoriū.qō labēti innitit̄ necesse est vt cū labente labatur.
Et iō cū oē accn̄s sit de se labile ꝛ fluxibile.nō pōt sic firma
re ꝛ stabilire aliud.ꝛ hoc de se ꝛ nālr̄.qō dico ꝓpter accn̄tia
i sacramēto altaris.pōt tn̄ vnū accn̄s eē subꝫ ꝓximū ꝛ im̄e
diatū alteri⁹ vt patuit:ꝛ sic in accn̄tib⁹ subꝫ passionis vt do
ctor ꝯcludit.ꝛ sic est in istis scd̄is itentōibus q̄ subm̄ qō est
vnū accidēs itentiōale.puta vl͛e in cōi potest eē subm̄ alte
rius.s.siue ꝓprie passionis.s.a.que est passio.est etiā accidēs
itentiōale.ꝛ hec est sn̄ia doctoris.Posset tn̄ aliq̄s instare ꝯ
doctorē in hoc loco:q̄ nō videt̄ bene q̄ finis rōnis seq̄tur
ex p̄ncipio.siue q̄ dicta p̄cedētia ꝛ subsequētia sint ad ideꝫ
ꝓpositū. Nā doctor exēplificauit de sub̄a respectu accn̄tis
ꝓut subꝫ ē illō qō sustētat accn̄s sibi adueniēs ab extrīseco
.i.nō a p̄ncipijs eius eēntialib⁹ sicut se hꝫ superficies respe
ctu albedinis.ꝛ lapis respectu eiusdē.sed certū est sumēdo
subm̄ in hoc sensu vl͛e nō est subm̄ ipsi⁹.i.a.vꝫ sue passionis.
q² supius dictū est.nulla passio iheret suo sub̄o nec est eius
accn̄s adueniēs.imo nec ꝓprie est accn̄s ei⁹ cuꝫ isit sibi eēn
tialr̄.sed dr̄ accn̄s largo mō ꝛ equioce.i. nō est de eēntia ei⁹.
ideo teneo q̄ nūc accidēs nō est vniuocū.ꝓprie accn̄ti qō ē
quartū vl͛e.ꝛ accn̄ti qō ē q̄ntū vl͛e.vt etiā vult doctor ifra.
q.28.h.sꝫ est ibi sola cōitas vocis sic est i dn̄ia respectu ꝛ sic
cōiter dicte.ꝛ ꝓprie ꝛ ꝓprijssime. Igit̄ ad ꝓpositū cū exem
plū doctoris sit de accn̄te p̄tinēte.5.vl͛i.ꝛ illō cui applicat̄:
exēplū sit ptinēs ad accn̄s qō ē q̄rtū vl͛e.nō vr̄ q̄ sit bn̄ ad
ꝓpositū. Pōt dici q̄ verū est q̄ nō est in toto applicatio ꝛ
exēplificatio ꝯueniēs:tn̄ doctor posuit illō de accn̄te perti/
nēte quinto vl͛i pro exēplo.ꝛ non pro oīmoda silitudine ꝛ
ꝯueniētia.q² vt dicit ph̄s.primo prioꝝ.Exēpla ponim⁹ nō
vt ita sint ꝛč.Sufficit eni doctori q̄ vnū accn̄s pōt eē subꝫ
alterius ꝓximum ꝛ imediatum q̄litercūq3 sumant̄ subꝫ ꝛ
accidēs.ꝛ ideo exēplificat in vno significato eoꝝ.q² nō po
tuit ita clare exēplificare in alio.ꝛ sic vniuersale est ꝓximū
subiectū ipsi⁹.a.licet ambo subiectent̄ vltimate i aliqua re
p̄me itentionis:ita q̄ vniuersale pri⁹ ꝛ imediate.ꝛ .a. poste
rius ꝛ mediate ꝛč. ¶ Quo ad q̄rtū ꝛ vltimū argumētū qō
vult ꝓbare passionem vniuersaleꝫ esse nō ens: eo q̄ eē illō
qō est minus ens q̄ ens rationis est nō ens ꝛč. Respōdet
doctor q̄ in entibus rōnis sunt multi gradus sicut etiaꝫ in
entib⁹ nāe. Naꝫ i entib⁹ nāe sub̄a ē magis ꝛ pfecti⁹ ens q̄
aliqō accn̄s.ꝛ ita q̄ntitas:q̄ q̄litas:vt ꝓbat doctor li.4.di.
12.q.z.ꝛ q̄litas q̄ relatio.sic fūdās fundato.ꝛ sic de alijs:
sic in entibus rōnis sunt multi grad⁹. Nam quinq3 vl͛ia q̄
sunt partes subiectiue vl͛is in cōmuni sunt aliquo mō pfe/
ctiora ipo sicut icludēs est pfectius icluso:ꝛ vniuersale q̄
itentio scd̄a in cōmuni ꝓpter eandē rōnem.ꝛ etiaꝫ quinq3
vl͛ia excedunt se iter se.et hoc fm excessū subiectoꝝ vl fun
damētoꝝ suoꝝ in q̄bus sūt.Et ita vl͛e est maioris aut p̄nci
palioris entitatis q̄.a.qō est passio eius.et ideo licet vl͛e sit
ens rōnis nō tamē i mīmo gradu.ꝛ ideo nō seq̄t̄ .a.eē nihil.
sꝫ solū q̄ sit mini^m ens vl saltē ō miorib⁹ entib⁹ rōnis.q² for
san passio scd̄e itentiōis in cōi est min⁹ ens q̄ ipꝫ.a.ergo ꝛč.

Circa Septimā questionē qua querit̃. An vle sit subm libri Porphirij. est pmo sciendū ꝙ illa ꝯtinuat̃ ad pcedētē sic. Qr si aliqd ᵭz esse subm alicui⁹ scie oꝫ p̄ eē notū de eo qd est: ⁊ qr est: ⁊ ꝙ fiāt due p̄cognitōes. ⁊ iō cognito ꝙ ip̄z vle hꝫ passiones reqsitas ad subꝫ: merito q̄rit an sit subm h⁹. Q̄ō ꝯtinet .q. duas. Arg⁹ vtriusqꝫ q̄tū ad difficltates eoꝝ clarescēt i rn̄siōib⁹. Doctor p̄us rn̄det ad .2.q. eo ꝙ an̄q̄ aliqd possit eē subm alic⁹ scie ē vidēdū an sit equocū vl̃ vniuocū. Et ponit ibi opiōnē alberti magni dicētis. ꝙ vle ē analogū: eo ꝙ sibi ꝯuēit rō analogi. s. rō p̄oris ⁊ posterioris. Nā p p̄us dr̃ vle ō gn̄e q̄ꝫ de spē vl̃ dr̃ia aut aliis. Et iō ꝯuenīēter rn̄dendo p̄ qōni. negat vle esse subiectum hui⁹ libri ⁊ ponit .5. vniuersalia eē subm. Sed ne obijceret̃ sibi ꝙ tūc hec scia non erit vna: qr plurificato subo plurificabit̃ scia: sicut etiāꝫ vnitas scie est ab vnitate subi. Rn̄det albert⁹ ꝙ nō opꝫ ꝙ scia sit vna ab vnitate subi i se: sꝫ erit vna ab vnitate subi p̄mi ⁊ p̄ncipalioris ꝯtenti sub eo: qō ē metrū ⁊ mensura omnium alioꝝ seq̄ntiū. ad qō tanq̄ꝫ ad p̄mū ⁊ principale alia posteriora attribuuntur: ⁊ illō est gen⁹ qō est p̄mū vle in ordine istoꝝ .5. Ali mō dicūt illi q ponūt ens eē analogū ad subam ⁊ accidēs: ⁊ tn̄ esse subm meta. sed scđm eos non obstāte ꝙ ens nō sit vnū nec vniuocū. tn̄ scia meta. erit vna ab vnitate sube ad quā oīa accn̄ia attribuunt̃ ⁊ reducunt̃ tāq̄ꝫ ad p̄mū sine quo nō pn̄t esse. Doctor iprobat hanc opinionē. ⁊ p̄mo quo ad solutionē .2.q. qr ex illa sequeretur. ꝙ oē genus eēt analogū ⁊ equocū: qr nō est aliqō genus mūdi cui⁹ spēs sint eq̄les in pfectione. imo nūq̄ꝫ due spēs pn̄t eē eiusdeꝫ pfectōis: qr spēs sunt sicut nūeri. scđm p̄hꝫ .8. meta. In nūeris aūt sp posterior ē pfectior. ⁊ alterius spēi: q̄n tn̄ doctor dicit ꝙ in oī gn̄e aliq̄ spēs pfectius pticipat naꝫ gn̄is q̄ꝫ alia spēs: nō itelligat̃ de nā generis in se: qr gen⁹ cū habeat modum mā̄e ⁊ potētialitatis: nullos hꝫ in se gradus pfectōis: scđm q̄s participari possit scđm magis ⁊ min⁹. sꝫ itelligat̃ dcm̄ doctoris de dr̃iis q̄s quodāmō spēs sumūt a gn̄e per ipsi⁹ diuisionē: que qdē dr̃ie: eo ꝙ sūt forme. dicūt semp aliquā pfectōeꝫ: qr aliq̄ꝫ actualitatē: ⁊ scđm calculatorē i tractatu ō potētia re. ⁊ in ca. de luminosis. pfectio ⁊ actiuitas atqꝫ possibilitas seq̄tur formā ⁊ nullo mō mā̄ꝫ. Et iō qr in mā̄ nulla ē pfectio. iō nec sunt in ea gradus pfectiōis: sꝫ ꝯsequunt̃ formas ⁊ p ꝯn̄s in nr̃o pposito dr̃ias ⁊ nō genus: hec de cā p̄hs nālis q soli attēdit ad pfectiōeꝫ ⁊ iperfectiōeꝫ reꝝ. ⁊ nō ad p̄dicationes ⁊ hȯ logicalia: ꝯsiderās ꝙ semp vna spēs ē pfectior alia. dicit ꝙ gen⁹ ē equocū ad illas. i. non sub eq̄li pfectiōe ꝯuenit eis: sed scđm p̄us ⁊ posteri⁹. Iō dr̃ .7. phy. ꝙ i gn̄e latēt mlt̄e equocatiōes. sumat̃ ibi passiue ⁊ nō actiue. scđm .n. Petꝝ Heliā supra Priscianū i libro cōstructionū. nolauerbalia terminantia i tio. pn̄t sumi actiue ⁊ passiue: sic ēt ⁊ gerūdia in di. Nūc aūt lꝫ nālis p̄hs ponat hȯ equocatiōes i oībus gn̄ib⁹ pp cāꝫ iā dictā. tn̄ logic⁹ ad quē nō ptiet ꝯsiderare pfectiōes reꝝ: sic nec ēt ꝯsiderat ipsas res: nisi p accn̄s. s. inq̄ꝫtū fundāt aut subiectāt scđas itētiōes: nō hꝫ pōere aliqō gen⁹ eē equocū: aut analogū ppter hȯ pfectiōes vl̃ ipfectiōes reꝝ: sed ip̄e attēdit tm̄ ad rōnes formales reꝝ ⁊ q̄ditates ac diffīōnes. ⁊ sic attēdit ad p̄ora ⁊ nō ad posteriora. ⁊ iō qr repit eādē rōnē formalē gn̄is in istis spēbus. puta gr̄a exēpli. aial in hoīe ⁊ asino. qr vterqꝫ ē corp⁹ aiatū sensibile ⁊ idē nomē: qr vterqꝫ hꝫ nomen aialis: ⁊ hec duo. s. vnitas nōis ⁊ vnitas diffīōnis sufficiūt ad vniuocationē logicalē: vt pꝫ i p̄ncipio p̄dicamētoꝝ. ergo cū vl̄i in cōi respcu gnqꝫ vl̄iū hec duo repiant̃. seq̄t̃ ꝙ logice loq̄ndo vle est vniuocū gnqꝫ vl̄ib⁹ ⁊ nō analogū aut equocū: iō nō recte dixit albertus: eo ꝙ loq̄ut⁹ ē i logicalib⁹ nō logicalr̃. sꝫ nālr̃. ⁊ tm̄ p solone scđe q̄ōnis. ¶ Deide redarguit eū doctor p solone p̄me q̄ōnis: qr si veꝝ diceret tūc sicut scđm philo. 7. meta. sufficit metaphi. determinare de suba. s. p̄ncipalr̃. ⁊ p̄mo: eo ꝙ suba ē p̄mū ens ⁊ metrū oīum accn̄tiū. ita sufficeret porphirio ad determinādū de gnqꝫ vl̄ibus determinare ō gn̄e tm̄. ⁊ p ꝯn̄s Porphirius fuit sup̄fluus ponēdo .5. capitula de gnqꝫ vl̄ibus: cū sufficisset vnū capitulū qō eēt de gn̄e. sꝫ illud est icōueniēs. s. iponere talem sup̄fluitatē porphirio. Igit̃ vle nō se habet: neqꝫ equoce: neqꝫ analogice ad hec .5. sed vniuoce. ⁊ ita est hic subꝫ. Deide rn̄det doctor ad p̄mū argumentū scđe questionis: qō est satis bene formatū ⁊ i se facile. Et dicit ꝙ vle est vniuocū istis .5. tamē qr posset obijci ꝯtra illā maiorē. ideo volo ego p⁹ obijcere. Nā si illa maior eēt vera. s. ꝙ omne illud qō ē vniuocū multis aut pluribus cōparat̃ ad illa multa sub rōne alicuius vl̄is: sequeret̃ ꝙ cū scđm opinionē ⁊ viam Scoti ⁊ suoꝝ sequaciuꝫ ens sit vniuocū ō ⁊ creature: ꝙ cōparatur ad illa sub rōne alic⁹ vl̄is: sed hoc est falsum: qr cū vl̄ia nō sint nisi gnqꝫ vt pꝫ: ⁊ ꝯstat ꝙ ens in cōmuni nō pōt habere nec rōem: nec modū alicuius illoꝝ: cū nec sit genus nec species nec dr̃ia. ⁊ sic de aliis respectu dei ⁊ creature: nec ēt rationem vniuersalis i cōi: qō negat̃: qr singul' iferiorib⁹ negat̃ a sup̄iori: ⁊ ēt cuꝫ vt lōge sup⁹ dixiens i sua cōitate nō possit dici vle: qr ens cōuenit deo. ⁊ nullū vle pt̄ eē i deo. seq̄t̃ ꝙ nō oē vniuocū multis ꝯpabit̃ ad illa sub rōe alic⁹ vl̄is. Pōt dici ꝙ doctor large accipit vle in pposito. s. p cōi ⁊ nō p vl̄i qō ppe sūit̃: nec p aliq̄ eius spē. ⁊ certuꝫ est ꝙ ens cōe hꝫ rōnē cōis ⁊ ēt trāscēdētis re⁹ dei ⁊ create. ⁊ h̄ sufficit: vel pōt dici ꝙ doctor loquitur de vniuocis p̄dicamētalibus ⁊ nō de trāscēdētib⁹. ⁊ de istis vera est maior. ⁊ nō de illis. Et tūc ad argu^m doctoris dico scđm ꝙ p̄ itētio gn̄is ꝯuenit vl̄i in cōi. vt est vniuocum istis gnqꝫ. i. vle in cōi hꝫ rōnem ⁊ modū gn̄is: qō est p̄^m vle in ordine istoꝝ .5. quia vle in cōmuni est gen⁹ istoruꝫ .5. vniuersaliū. ⁊ hec .5. sunt spēs eius. ⁊ iā gen⁹ nō sumit̃ vt qd: sed vt mod⁹ respectu vl̄is in cōmuni: qr gen⁹ est modus sub q̄ vle in cōi itelligit̃ respectu istoꝝ .5. vl̄ium. Et tūc cū arguitur. qōlꝫ istoꝝ .5. vl̄iū est distictū specifice ab aliis. ⁊ p ꝯn̄s nullū eoꝝ ꝯuēit aliis: nec p̄dicat̃ ō eis. Rn̄det ꝙ veꝝ ē. scꝫ ꝙ nullū istoꝝ .5. p̄dicat̃ de aliquo alio istorum .5. p̄dicatōe exercita: in p̄dicatiōe eēntiali ⁊ q̄ditatiua: qr sic falsūꝫ ē dicere ꝙ spēs est gen⁹: aut differentia est species vel gen⁹: vt illud intelligitur vt vnūqōqꝫ sumitur. vt qd scđm ꝙ sup̄ius expositum est: qr sic sumitur vt spēs distincte non se mutuo respicientes. sed vnaqueqꝫ est vna spēs distincta formalr̃ ⁊ eēntialr̃ ab alia: ⁊ illo modo est ipōe de se inuicē p̄dicare nec ēt aliqd de vno illoꝝ sub rōe alteri⁹: sed nō solū vna illaꝝ spēꝝ vel vnum illoꝝ .5. vl̄ium nō pōt p̄dicari de alio aut ecōuerso: sed nec ēt aliquid aliud non potest predicari. de aliquo illoꝝ .5. sub rōe alicuius illoꝝ .5. puta ipsum vle non pōt p̄dicari de spē aut dr̃ia ⁊c̃. sub rōe gn̄is. qō est p̄mū vle scđm ꝙ genus sumit̃: vt vna species distincta vl̃ vnū vle spāle distictū ꝯtra spēm ⁊ dr̃iam ⁊c̃. sed bene p̄dicatione sig̃ta pt̄ vnuꝫ illorum .5. vl̄iū de alio p̄dicari. vt dicēdo sic. gen⁹ p̄dicat̃ de spē q̄ verificat̃ solū p reb⁹ p̄me itētōis i qb⁹ hꝫ exerceri cū hoc v̄bo est: vt dicēdo hō est aial: ⁊ eodē mō ista dr̃ia p̄dicat̃ de spē q̄ exercetur sic. hō ē rōnalis. Et sic p p̄riū p̄dicatur de spē ⁊ accn̄s p̄dicatur de spē que exercet̃ sic. hō est risibilis. hō est albus. ⁊ sic de aliis. cūm autē q̄re ip̄ꝫ vle nō possit predicari de istis: aut de aliquo illoꝝ sub rōne gn̄is. quādo ipsum vle p̄dicatur de eis p̄dicatōe exercita: ⁊ vnitur eis cū hoc v̄bo est. sic̃ dicēdo spēs est vle: aut dr̃ia est vle ⁊c̃. assignat doctor cum dicit. ꝙ rō generis ē extranea vl̄i quādo. s. vle. vnitur istis cum hoc verbo est: sic̃ ⁊ aiali cū dicitur hō est aial. Intellige illud exēplū doctoris hoc mō. q̄n .n. dr̃ hō est aial. ly aial ꝯuēit hoi i p̄mo mō dicēdi p se: ⁊ est ō eēntia hois. ⁊ aial respicit hoieꝫ scđm ꝙ hꝫ

eẽ in boĩe:⁊ ſm eẽ qditatiuũ.i.tã ſm ꝙ aĩal ſumiẽ vt hʒ eẽ in ſuppoſitis ſiue ĩferiorib⁹:qd ẽt ſumiẽ ſm eius eſſe qdita tiuũ ſm illã diſtictionẽ de triplici acceptiõe termini cõis q̃ dr̃ ĩfra.q.10.paꝝ ante mediũ de q̃ diſtictiõe ſepe ſupi⁹ facit mẽtionẽ ꝓpter maximã vtilitatẽ ei⁹.⁊ tũc dico ꝙ ſumendo aĩal iſtis duob⁹ modis.ſ.ſm eẽ qd hʒ i ſuppoſitis:⁊ ſm eẽ ei⁹ qditatiuũ.ſic vniẽ hoĩ cũ h̃ v̾bo ẽ.⁊ ſic rõ gñis ẽ extnea aĩali.i.h̃ ſcda ĩtẽtio gen⁹ nõ pt tũc ↄuẽire aĩali ĩ ꝑdicatõe expreſſa:vt dicẽdo aĩal ẽ gen⁹:qꝛ ſm ꝙ aĩal ẽ gen⁹ ſic hõ nõ eſt aĩal:qꝛ tũc ſeq̄reẽ ꝙ hõ eẽt genus ⁊ fieret fallacia figure dictõis:⁊ ẽt accñtis:dicẽdo ſic.hõ ẽ aĩal:⁊ aĩal ẽ gen⁹.ḡ hõ ẽ genus.Et iõ pt clare videri qñ rõ gñis ẽ extnea aĩali quãdo aĩal vniẽ hoĩ cũ h̃ v̾bo ẽ:vt dicẽdo hõ ẽ aĩal. Jõ rõ gñis nõ ↄuenit aĩali:niſi vt aĩal ſumiẽ ſm 3ᵐ modũ accipiẽdi ſignatũ termini cõis.ſ.vt ꝑ formã ĩtelligibilẽ ab ĩtellectu apprehẽdiẽ:vt ĩfra.q.8.videbiẽ.tũc applicãdo exẽplũ ð aĩali ad vl'e ĩ cõi dico ꝙ ſic rõ gñis ẽ extnea.i.nõ ↄueniẽs aĩali quando aĩal vniẽ hoĩ cũ h̃ v̾bo ẽ:ita ẽt rõ gñis ẽ extnea vl'i ĩ cõi qñ.ſ.vl'e ĩ cõi vniẽ iſtis quiqꝫ vl'ib⁹ ſpãlib⁹:aut alicui vni eorũ cũ hoc v̾bo eſt.dicẽdo ſpẽs eſt vl'e ⁊ dñia ẽ vl'e.⁊ hm̃.Imo ẽt qñ dico gen⁹ eſt vl'e.iã ſpʒ vl'e nõ hʒ rõnẽ gñis reſpectu ipſiuſmet gñis:qd eſt pᵐ iſtoꝝ.5.Et ideo hoc ſubtilr ↄſiderãdũ eſt ꝙ nõ tm̃ ſignificatũ termini cõis ſignificãtis verã nãʒ pt ſumi.3ᵒ.vt dicit doctoꝛ ĩfra.q.8.ſʒ ſignificatũ termini cõis cuiuſcũqꝫ:ſiue ſignificet verã nãʒ.i.nãʒ extra aĩaʒ:ſiue ſignificet nõ verã nãm.i.ſolũ reſpectũ.i.vl ens rõnis.aut ſcdaʒ ĩtẽtionẽ cuiuſmodi eſt vl'e ĩ ꝓpoſito.⁊ iõ accipiẽdo vl'e in cõi ſm eẽ qd hʒ i ſuppoſitis.i.in ſuis ĩferiorib⁹ q̃ h̃ ſumunẽ ꝑ ſuppoſitis extẽdẽdo nomẽ ſuppoſiti ꝑ oĩ ĩferiori:vl ſm eẽ ei⁹ qditatiuũ.ſic nõ põt ſibi ↄuenire rõ vl' modus gñis re⁹ iſtoꝝ.ſed ſolũ vt accipiẽ tertio mõ:ſicut dcm̃ eſt de aĩali.⁊ iõ bñ dcm̃ eſt ꝙ ſi rõ gñis eſt extnea vl'i.i.non pt ↄuenire ſibi ⁊c̃.Deĩde rñdẽdo ↄiter ad vnũ argumtũ ſcm̃ cũ ꝑdicta ↄcedit.ꝙ qdlibet illoꝝ ſumiẽ ſub mõ ſpẽi.⁊ ĩtelligiẽ ſub rõe ei⁹ reſpcu vl'is ĩ cõi qd eſt gen⁹ iſtoꝝ quiqꝫ.⁊ ita vl'e eſt genus generis:⁊ oĩum alioꝝ.4. vñ ſic gen⁹ qd eſt ꝑmũ vl'e ſumptũ vt modus. ⁊ non vt qd denolat vl'e in cõi:⁊ eſt modus eius ſub quo ſumiẽ reſpectu illoꝝ.5.Sic ſpẽs que eſt ſm vniuerſale ſumpta vt modus ⁊ nõ vt quid denoĩat oĩa.5.vniuerſalia.⁊ eſt modus eoꝝ ſub quo ſumũtur reſpectu vniuerſalis in cõi.qd eſt gen⁹ oĩuʒ.5. vbi etiaʒ vides vnũ mirabile:vt dixi lõge ſupi⁹.ipſamet ſpẽs ſupra:vt modus denoĩat ſeipſam vt ipſa ſũiẽ vt qd:qꝛ ẽt ipſa ſpẽs ſumiẽ ſub mõ ⁊ rõe ſpẽi reſpectu vl'is:eo ꝙ ipſa ẽ vna ſpẽs vl'is.⁊ ita nõ eſt ĩcõueniẽs ſpẽs eiuſdẽ gñis in accñtib⁹.ĩtẽtionalib⁹.⁊ ẽt in accñtib⁹ relatiuis realibus ꝑdicari de ſe ĩuicẽ in cõcreto.vt idẽ eſt pater ⁊ filius.⁊ ſic pʒ obiectio ſequens cũ eius rñſione:qꝛ in illa rñſione ſatis manifeſte ꝓbatur:q̃lr pr̃ ⁊ fili⁹ nõ opponũẽ niſi ſumanẽ reſpectu eiuſdẽ.Ubi tñ nota ꝙ aliud eſt dicere aliq̃ eſſe relatiua. ⁊ aliud eſt dicere eẽ relatiue oppoſita.Exẽplũ.pr̃ ⁊ filius q̃lrcũqꝫ ſumanẽ ſp ſunt relatiua:nõ tñ ſũt relatiue oppoſita:niſi ſumanẽ reſpectu eiuſdẽ.ſ.ſortis.⁊ ſic pr̃ ⁊ fili⁹ ſũt oppoſita relatiue ⁊ nũqꝫ prñt ſtar̃ ſil' illo mõ. Sed qñ dicit doctoꝛ ibi.ſic ergo accñtia ſtãt ſil' ſic.⁊ ↄñs ĩtelligaẽ ſic.nõ logẽ ð illa ↄñia duplici ĩmediate adicta.qñ dicit.qua.n. rõe ſeqẽ.pr̃ huius ḡ pater.eadẽ rõne ſeqẽ.fili⁹ hui⁹.ergo fili⁹.vbi vt pʒ ſunt due ↄñe enthimematice in q̃bus ſunt duo añia, ⁊ duo ↄñia.Duo añia ſunt iſta pr̃ h⁹.⁊ fili⁹ hui⁹.q̃ duo bene ſtãt ſimul:qꝛ plato eſt pater huius.ſ.ſortis in caſu.⁊ filius hui⁹.ſ.ciceronis vel alicuius alterius.ↄñia ſunt illa.pr̃ ⁊ fili⁹.⁊ eadẽ rõe iſta duo ↄñia ſtãt ſimul.vt pʒ.ita ad ꝓpoſitũ ð gñe ⁊ ſpẽ:q̃ ſũt relatiua:ſʒ nõ relatiue oppoſita:niſi reſpcũ eiuſdeʒ.⁊ iõ gen⁹ eſt ſpẽs nõ reſpectu eiuſdẽ:ſed reſpectu diuerſoꝝ:qꝛ gen⁹ eſt gen⁹ reſpectu ſpẽi.⁊ gen⁹ eſt ſpẽs reſpcũ vl'is in cõi. Jn ꝑma.n.ꝓpõne qñ dico gen⁹ eſt gen⁹ reſpectu ſpẽi:gen⁹ ex pte ſubi ſumitur vt qd.⁊ ex pte ꝑdicati ſumiẽ vt modus:qꝛ ſumiẽ ſub mõ generis reſpectu ſpẽi:⁊ ſic idẽ ðnoĩat ſeipʒ. Jn ſcda aũt ſpẽs ẽ modus gñis.vt ſat' patuit.Sequẽs rñſio que.ſ.ĩcipit ſic.Alr dicẽ ꝙ talcs.ſ.genus eſt ſpẽs.⁊ ſ.i.t eẽ vere denoĩatiua ꝑdicatione ⁊c̃.que ſunt expoſita ſat' ꝓ li pe ſupi⁹.q.6.q̃ntũ ad illã diſtinctionẽ q̃ eſt de qd.⁊ mõ. ⁊ iõ videaẽ ibi.⁊ hoc vſqꝫ ad illũ locũ vbi dr̃:ſed ſi ĩferaẽ ꝙ ꝑdicaẽ oppoſitũ de oppoſito eſt fallacia figure dictiõis:cuꝫ mutaẽ.n.modus ĩ qd vel ecõuerſo:qd dcm̃ ĩtelligaẽ ſic:nã i.6.q.dcm̃ ẽ gen⁹ ⁊ ſpẽs vt vtrũqꝫ ſumiẽ vt qd ſũt due ſpẽs diſticte ſub vl'i ĩ cõi.⁊ ſic nũq̃ vnũ illoꝝ ꝑdicaẽ de alio.ſic nec albedo de nigredie.⁊ ecõuerſo.ſʒ vt vnũ eoꝝ ſumiẽ vt mod⁹ ⁊ alteꝝ vt qd.ſic bñ ꝑdicanẽ adĩuicẽ.q̃lr at ſpẽs põt eẽ modus gñis qñ gen⁹ ſumiẽ vt qd.ſatis patuit.ſʒ q̃lr ecõuerſo gen⁹ pt eẽ mod⁹ ſpẽi nõdũ dcʒ ẽ.ſʒ pʒ ſic. Nã ↄſtat ꝙ h̃ ĩtẽtio ſcda ſpẽs:vt ſic ſumiẽ ĩ cõi ↄtiet ſub ſe ſpẽʒ ſpãliſſimã ⁊ ſpẽm ſubalternã ĩtermediã ĩ q̃s dſcẽdit ꝑ duas dñias q̃ ſint.a.⁊ b.ḡ ſpẽs ĩ cõi ẽ gen⁹ ad illas duas ſpẽs:qꝛ ſpẽs in cõi hʒ oẽʒ nãm gñis reſpcũ illaꝝ.ḡ de neccitate oʒ ꝙ ſpẽs ĩ cõi ſumaẽ ſub mõ gñis reſpcũ illaꝝ duaꝝ ſpẽꝝ.⁊ ↄcludendo oʒ ꝙ ille due ſpẽs ſumãẽ ſub mõ ſpẽi reſpcũ ſpẽi ĩ cõi:qꝛ ſũt ſpẽs illi⁹.⁊ ſic ſpẽs denoĩat ⁊ denoĩaẽ ⁊ ẽ qd ⁊ mod⁹.vl' qd.⁊ quo reſpcũ diuerſoꝝ. Nã ſpẽs ĩ cõi iteꝝ denoĩat gen⁹ vt patuit.vt ĩfra ſolatioſe dicaẽ.Tremunt videntes angeli v̾ſa vice mortaliũ.Nõ.n.ſolũ ꝑmo ſemetipſa ðnoĩant.⁊ deĩde ẽt ſe mutuo ðnoĩant ⁊ viciſſiʒ bñficia rẽpẽdũt. vt alteꝝ ab altero q̃dãmõ veſtiaẽ aut coopiaẽ.ſʒ ẽt q̃ſi q̃dã hũiliter ad ſua ĩferiora ↄdeſcẽdẽdo ſe ĩclinãt ⁊ duplici munificẽtia ipſa btificãt.Quaꝝ vna ẽ ꝙ eis eẽ eẽntiale ⁊ qditatiuũ ↄferũt ſicut oẽ ſuperius ſuo ĩferiori.Altera munificẽtia eſt ꝙ ẽt ſeipſis ſua ĩferiora adornãt aut veſtiũt:qꝛ aliquãdo ſiẽ modi ſuoꝝ ĩferioꝝ.⁊ ita nõ tm̃ dicũt qd aut ſumunẽ vt qd reſpectu ĩferioꝝ.ſed ẽt dicũt modũ aut ſumuntur vt modi reſpectu eoꝝ.Uide.n.vt me intelligas.q̃lter genus ſeipm ꝑ denoĩat.⁊ eſt reſpectu ſuppſiue qd ⁊ modus.Cõſtat.n. ꝙ gen⁹ in cõi diuidiẽ in gen⁹ gñaliſſimũ.gen⁹ ĩtermediuʒ.⁊ genus ĩfimũ.tãq̃ ĩ tres ſpẽs ⁊ ptes ſubiuas.ḡ gen⁹ ĩ cõi habet modũ gñis reſpcũ illoꝝ triũ geneꝝ.qꝛ diuidiẽ illa ꝑ dñias nobis ignotas:⁊ ꝑdicaẽ de eis qdditatiue ſic ſupi⁹ de ſuis ĩferiorib⁹.⁊ ita gen⁹ dicit qd ⁊ modũ reſpcũ ſuppſi⁹.⁊ ſic ẽ illð qd ĩtelligiẽ.⁊ q̃ ĩtelligiẽ ſiue qd ⁊ modus.qd idẽ ẽ.vnde pʒ ꝙ gen⁹ vt ↄpaẽ ad ſua ĩferiora eſt ſibiꝑſi vl re⁹ ſuppſi⁹ qd ⁊ mod⁹.⁊ vt gen⁹ ↄpaẽ ad ſua ĩferiora ẽ qd reſpcũ illoꝝ.ita ꝙ qñ dico gen⁹ ẽ gen⁹ ſuoꝝ inferioꝝ:gen⁹ ex pte ſubi capiẽ vt qd:qꝛ gen⁹ ĩcludiẽ qditatiue in illis.⁊ largiẽ eis eẽntiam ſaltẽ ꝑtialr:eo ꝙ qditatiue ĩcludiẽ in eis.ſic ſupi⁹ ⁊ gen⁹ in ſuis ſpẽb⁹.Sic ẽt ſpẽs aliqñ ſumiẽ vt qd.aliqñ vt mod⁹ reſpectu ſuppſi⁹.vt ſupra patuit.⁊ ẽt aliqñ eſt modus reſpcũ ſuoꝝ ĩferioꝝ.⁊ ſpẽs ſpãliſſima eſt ſpẽs reſpectu ſpẽi in communi q̃ ẽ ei⁹ gen⁹.ſic ẽt ſpẽs ĩtermedia ẽ ſpẽs reſpectu ſpẽi ĩ cõi.ita ꝙ vtraqꝫ.ſ.tã ſpẽs ſpãliſſima q̃ ſpẽs ĩtermedia ſumitur ſub mõ ſpẽi re⁹ ipſiuſmet ſpẽi ĩ cõi.⁊ ita ſpẽs ĩ cõi hũiliat ſe ad ſua ĩferiora vt veſtiat illa mõ ſupi⁹ dcõ.Et ↄſidera q̃liter ꝑꝑ h̃ recipit mercedẽ euãgelicã vbi dr̃.oĩs q ſe hũiliat exaltabiẽ. Nã dũ ſe hũiliat vt ĩferiora ſua ſumanẽ ſub mõ ſpẽi re⁹ ſupi⁹ ipa ſumiẽ ſub mõ gñis re⁹ ipaꝝ:⁊ ita veſtiẽ veſtimẽto vl'is ſupioris ⁊ altioris.ſ.ipi⁹ gñis ĩ cõi.¶ Deĩde doctoꝛ põit exẽplũ ibi qñ dicẽ plale ẽ ſinglaẽ.⁊ põit idẽ li.1.di.2.q.2.qd exẽplũ ĩtelligaẽ ſic.vbi oʒ attẽdeẽ ad grãmaticã.Cõſtat.n.ꝙ plale ẽ ſinglaris nũeri:qꝛ ðcliaẽ. Noĩatiuo hoc plale.iõ plale ẽ vnũ ſinglare plale ⁊ nõ multa plalia.ḡ plale vt dicẽ qd ẽ ſinglaẽ:vt ſinglaẽ dicẽ modũ.qꝛ ſũiẽ ſb mõ ſinglaris:⁊ nõ ſub mõ plalis:ipʒ tñ plale ẽ vnũ qd ĩ ſe vt pʒ. Hoc ẽt mõ dicimus ꝙ verbũ eſt nomẽ ſubſtãtiuũ.qꝛ verbuʒ vt

gd est nomē substātiuū. vt modus. Nā declinat̄ sic. noīatiuo hoc verbū. genitiuo huius vbi ꝛc. vbū sumit̄ sub mō noīs: ꝛ eodē mō īteriectio aut ꝯiūctio ꝛ hō͂. vt sumit̄ vt quid est nomē. vt nomē dicit modū. ꝛ sic īcōicabile est cōicabile: qꝛ īcōicabile cōicat̄ huic īcōicabili ꝛc. que sunt singularia hꝰ ꝛ incōicabile vt gd est cōicabile vt modus. vt. scꝫ cōicabile dicit modū eiꝰ sub quo īcōicabile sumit̄ respectu suoꝝ singulariū. Et multa talia exēpla dari pñt. doctor tñ dat vnaꝫ aliā expōnē ad illud exemplū. Nā quādo dicit̄ plurale est singulare: dicit ꝙ ēt singulare pōt dicere quid: ꝛ plale modum. Nā plurale qđ est gdā modus sub quo multa sumūtur. i. multe aut plēs res est veꝝ ꝛ gditatiue vnū singlare: qꝛ ē vnū singulare plurale ꝛ nō multa pluralia. Et iō ꝑ re significata ꝑ ipꝫ plale. i. ꝑ ipsa plalitate vel ꝑ ipsis rebꝰ plībus q̄ significant̄. i. dātur itelligi ipꝫ plura ꝛ nō īest sibi: vt plurale dicit modū. i. vt plale est gdā modus sub quo multa aut plura entia itelligunt̄. Et cōstat ꝙ ille modus ē vnꝰ in numero ꝛ vnū ens singulare. ergo ꝛc. Rñsio ad vltimū argumētū septime. q. est de se clarissima. Deide doctor rñdet ad pmaꝫ qōeꝫ: q̄ rñsio facilis est ꝑ pdcā in 3ª. q. dōec ꝺueniamus ad passum illū in scda ꝯditiōe regsita ad subm vbi dicit̄. ꝛ si de vno hic demrat̄ aliq̄ passio ꝑ rōnē vlis q̄ est pdicari de plibꝰ. Jn hoc ostēdit̄ de vli: qꝛ mediū dēmratiōnis equat̄ passioni. alr esset cōiꝰ ꝛc. hoc est si de vno. i. si ꝺ aliq̄ vno iferiore ad ipsum vle dēmret̄ aliq̄ passio ꝑ diffōnē vlis q̄ diffō est pdicari de plibus. puta si de spē vel de dr̄ia: aut aliq̄ tali demōstraret̄ cōicabilitas vl hr̄e ptes subiuas aut aliq̄ talis passio ꝑ diffōnē vlis tāq̄ ꝑ mediū in ħ ondit̄ aut demōstrat̄ de vli in cōi per idē mediū. Et fiat dēmrō talis. oē illō qđ pdicat̄ de plibꝰ ē cōicabile vel dissiguitur ab īdiuiduo vel ē plificabile ꝛc. sed spēs vel differētia aut aliqđ. s. vliū pdicat̄ de plibꝰ. g̃ est cōicabile vel hꝫ ptes subiectiuas. ꝛ hō͂. ecce q̄lr mediuꝫ dēmronis. i. pdicari ꝺ plibꝰ equat̄ passioni. s. ad ly cōicabile vel aliqđ tale. i. nec cōiꝰ ea: nec minus cōe: sꝫ ꝯuertitur: qꝛ oē pdicabile ꝺ plibꝰ est cōicabile: ꝛ oē cōicabile ē pdicabile ꝺ plibꝰ. si. n. non adequaretur. esset cōiꝰ in demōstratione. s. fallacia ꝯñtis. Rō est: qꝛ nunq̄ ex medio cōi potest ꝑbari vl ꝯcludi passio spālis: qꝛ cōe nō īcludit nec vtualr nec formaliter aliqđ spāle. lꝫ bene potētialr: qđ nihil facit ad ꝑbationē vel demronē: aut ad cōcludendū aliqđ spāle de aliq̄. spāle. n. semꝑ addit aliqd ad superiꝰ qđ non icludit̄ in illo superiori. ꝛ est perfectiꝰ supiore: ꝛ nullū iperfectius pōt ꝑducere pfectiꝰ se. nec demrare aut ꝑbare de aliquo aliqd perfectiꝰ seipso. etiā ois demrātio ē ex ꝑpriis. ꝛ non ex cōibꝰ fm philo. pmo posterio. ¶ Ad pᵐ argumentū pncipale in q̄ arguebat̄ ꝙ si vle esset subiectuꝫ libri porphirij hoc eēt aut inquātū vle esset itentio. aut iq̄tum esset applicabile rei: sꝫ nec sic nec sic. g̃ ꝛc. ¶ Jn ħ argumento ꝓsupponit̄ vnū falsum. s. ꝙ hec duo differant. sic̄ duo mēbra opposita. vꝫ. intētio inquātum itētio. ꝛ inq̄tuꝫ applicabile rei. doctor dicit ꝙ hoc non est veꝝ: sed dicit ꝙ vtrūqꝫ mēbrū ē idē: vbi intelligas eū caute. sic ipse caute loquit̄. Nō. n. vult doctor ꝙ illa duo sint simplr ꝛ oio idē. sic nō sunt oino idē hō inq̄tū hō: ꝛ hō inq̄tuꝫ risibilis. sic nec ēt pmꝰ modꝰ dicēdi ꝑ se ꝛ scdꝰ. ¶ Alr. n. reduplicat dictio reduplicatiua eadēs supra terminū pmi modi. ꝛ alr eadēs supra terminū scdi modi. qꝛ aliā ꝛ aliā habitudinē denotat ꝛ mōstrat. ꝛ iō dicēdo itentio inq̄tū itētio notat̄ habitudo pmi modi: ꝛ ħ ī pᵒ gradu. s. ī quo idē pdicat̄ de se. dicēdo āt itētio iq̄tuꝫ applicabilis rei denotat̄ aut monstrat̄ hitudo scdi mōi: qꝛ talis applicabilitas ad rem cōuenit itētōi scde de q̄ semꝑ loqmur ī ħ lib. ī scdo mō ꝑseitaꝰ sic̄ eius passio. ꝛ iō illa duo mēbra pfata nō sunt oino ideꝫ: nec sic itelligit doctor. sunt tñ idē: licet nō oino idē realr ꝛ eēntialr. non tñ gditatiue. Nā dixi sepe supꝰ ꝙ subꝫ ꝛ ꝑpa passio eiꝰ sūt idē realr: qꝛ sunt vna res ꝛ sūt idē eēntialr: qꝛ sūt vna eēntia: ꝛ tñ neutrū ē de eēntia alteriꝰ: qꝛ aliō ē aliqd eē de eēntia alteriꝰ. ꝛ aliō ē eē sibi eēntialr: vt pꝫ ꝑ Scotū l. 7. meta. q. 1. ꝛ clariꝰ ꝑ Antoniū andree ibidē: vñ dico ꝙ sunt simplr idē. i. vē idē. nō tñ simplr. i. oi modo. ꝛ tñ fm gd sūt nō idē: qꝛ nō sūt gditatiue idē. vñ breuiter dico ꝙ sūt ideꝫ sic̄ due gditates pmi modi ꝛ scdi modi. i. sic̄ subꝫ ꝛ ꝑpa passio eiꝰ: n̄ tñ sic̄ gditates pᵐ modi iter se: q̄ sī veriꝰ idē: qꝛ itimiꝰ: ꝛ ita itelligit doctor. Jnfra ꝯcedit doctor ꝙ metaphīcꝰ ꝯsiderat itētōeꝫ īquātū ens: nō tñ itētionē iq̄tū itentio: qꝛ nō sūt idē. Jstud dcm̄ est verū ꝓpter rōnē eiꝰ: quā ponit pmo metaphysice. q. pma: q̄ q̄rit veꝝ metaphīcꝰ ꝯsideret oiuꝫ gditates ī spāli vult cū phō ꝙ nō: sed tñ ī cōi ꝛ in gnali: qꝛ alr oēs alie scie supfluerēt: ꝛ iō ꝯsilr dicendo hic vult ꝙ metaphysicꝰ considerat itentionem iq̄tū ens: sic ēt ꝯsiderat oēs alias gditates mūdi iq̄tū sunt entia: ꝛ sub rōe gnali. s. iq̄tū eis conueniūt passiōes entis. s. vnū veꝝ bonum ꝛc. nō tñ considerat itētionē inq̄tū itentio. s. sub vna rōne spāli ꝛ ꝑpa: qꝛ sic loq de itentione scda ꝑtinet ad solū logicū: ꝛ addit doctor ꝙ ħ vlr accidit qñ terminꝰ seq̄ns reduplicationē nō significat absolute essentiā ꝛc. i. qñ aliqs terminꝰ sequit̄ hanc notam reduplicationis. s. ly inq̄tū vel aliq̄ aliā similē: puta eo ꝙ fm qđ: vt rōne qua: ꝛ sic de silibꝰ dico. ꝙ qñ aliqs terminꝰ seq̄ns aliq̄ talē reduplicationē nō significat absolute eēntiā. i. nō est terminꝰ absolutꝰ: sed relatiuus: tūc non ē idē dicere ipm iq̄tū ens: ꝛ ipꝫ iq̄tū ipm. Rō doctoris ē talis: qꝛ relatio siue terminꝰ relatiuus ꝑter illa q̄ ꝯnotat. s. terminū ꝛ fundamētū. ad q̄ duo hꝫ duplicē habitudineꝫ vt dclarat̄ a Frācisco in ꝯflatu. distictiōe. 29. q. 5. q̄ꝝ vna hitudo ꝯuenit ei in pmo mō: ꝛ alia in scdo mō: ꝛ hec duo cōnotata sūt cōiter absoluta. Dico ꝙ ꝑter hec duo absoluta ꝯnotata relatio supaddit enti ī cōi nāꝫ ꝑpam suā: ꝛ gditatē q̄ ē gditas relonis: ꝛ illa nō icludit̄: nec formalr nec vtualr in ente in cōi: sicut nec aliqd iferiꝰ in suo supiori vt superiꝰ iam dixi: ꝛ iō ꝑ notitiā entis in cōi: quā ꝛ nō aliā hꝫ metaphysicus inq̄tū talis: nō pōt cognosci relatio in sua nā spāli: quā addit ad ens in cōi: ꝛ maxime talis relatio de q̄ nunc loqmur q̄ est tm̄ relatio rōis: ꝛ iō cū itētio scda de q̄ loqmur sit talis relatio rōis: vt sepe dcm̄ est: merito possumꝰ dicere ꝙ nō ē idē itētio iq̄tū itētio: ꝛ itētio iq̄tū ens. ¶ Notādū tñ ꝙ lꝫ doctor dicat illud solūmō de relatōibꝰ aut relatiuis ꝙ. s. de talibꝰ nō ē idē dicere ipsum iq̄tū ipꝫ: ꝛ ipꝫ iq̄tū ens: ꝛ dicat illō vlr eē veꝝ qñ terminꝰ seq̄ns reduplicationē ē terminus relatiuꝰ siue nō significans absolute eēntiā: qđ idē ē: tñ est ēt veꝝ de terminis sequētibꝰ reduplicationē significantibꝰ absolute eēntiā. i. ē ēt veꝝ ꝺ terminis absolutis: qꝛ ēt i illis est veruꝫ dicere ꝙ non ē idē ipꝫ iq̄tū ipꝫ: ꝛ ipꝫ inq̄tū ens: qꝛ nō ē idē lapis iq̄tū lapis: ꝛ lapis inquātū ens: nec rosa iquātū rosa: ꝛ rosa iquātū ens: qꝛ nō ē aliqđ ens absolutū inferiꝰ ad ens qn illō addat aliq̄ drīā eēntialem ad ens: ꝛ ita icludit ens: ꝛ aliqd vltra: ꝛ loq̄r rō ill' q̄ sūt ī recta linea vl q̄ sūt gditates ī se: ꝛ nō ptes eēntiales illaꝝ gditatū vl passiōes eaꝝ vl modi itrīseci: aut hō͂: qꝛ iō rōe illiꝰ qđ supaddit nō possumus ꝑ solā notitiā ētis hr̄e plenā notitiā eiꝰ. Et rō ē dcā superiꝰ. ¶ Et iō qꝛ pñt multi admirari: q̄re doctor dixit illō dcm̄ eē veꝝ ꝺ relatis: ꝛ n̄ ꝺ absolutis: cū ēt sit veꝝ ꝺ absolutis: vt iā patuit. Jō dico ꝑ doctorē ꝙ dixit illō eē pncipalr ꝛ spālr veꝝ ꝺ relatis ac ēt vlr: qꝛ dic̄ i lr̄a ꝙ vlr accit ꝛc. nā relatiua ꝛ rlones addūt plā ad ens q̄ ētia absoꝰ ꝑꝑ maioreꝫ ipoꝝ ꝺpēdētiā ad pla ꝛ plalitatē hitudinū: q̄s icludūt ī pᵒ: ꝛ 2ᵒ ꝑꝫ dcm̄ Frācisci supiꝰ recitatū: ꝛ iō singlr aut pncipalr vl q̄si anthonomatice ħ ē ꝑ excellētiā dcm̄ doctoris ē veꝝ ī relatiuis n̄ tñ pcise aut solū: qꝛ ē ēt veꝝ ī absolutis licꝫ nō ex tot rōnibꝰ sicut in relatiuis. ¶ Deīde eaꝫ dic̄. ꝑ ħ pꝫ ad exēplū de hoīe: qꝛ nō est sile: vnde dicit ꝙ non ē sile ꝺ hoīe

τ de intentione.s.quando dicebat in argumento.sicut idez est homo inq̄ntum homo.τ hō inquātū ens:nam itentio.s. scda est relatio vel relatiuū:vt iā diximus.τ hō est ens absolutū siue hec vox significatiua hō:absolute significat eēntiam τ non relatiue.sic̄ hec vox itentio.τ ideo silitudo iter illos duos terminos nō est ɔueniēs. Nō tamen credas ex his dictis q̄ doctor velit in h̄ loco q̄ idē sit homo iquātū homo:τ homo inquātū ens.eo q̄ q̄si tacite sic ptransit.τ iō videt̄ illud affirmare f̄z illud iuris:q tacet ɔsentire videt̄. q: in facto:τ pro certo non sunt idē:eo q̄ vt diximꝰ.hō addit multa ad ens.rōne quoꝝ est mlto pfectior ipso ente:q: addit oēs differētias ex vno latere ab ente.vsq̄z ad seipm. vt corporeū aīatū.sensibile.τ rōnale:quaꝝ q̄libet dicit aliquē actū.τ actꝰ ē nobilior q̄z potētia.9ᵒ.meta.ens āt vt ens est sume potētiale:τ iō iperfectissimū.vt pbat sepe honetꝰ. in sua meta.p totū.τ ēt pmo physicoꝝ. Igitur nullo modo est ɔcedēdū q̄ hō qd̄ addit tot actꝰ ad ens i cōi sit oi modo idē cum ipso ente sic q̄ sit idē dicere.hō iquātū hō.τ hō in q̄ntū ens. Nec hoc voluit doctor.nō tn̄ curauit in hoc loco exp̄mere itētū suūz:q: magis ptīet ad metaphisicū q̄z ad logicum:τ ideo solū tetigit illud qd̄ fecit ad ꝓpositū suū.s.q̄ nō erat silitudo iter itētionē q̄ est relatio τ hoiez q est ens absolutū:τ illud veꝝ est:sed p̄ter hoc intelligat̄ illud aliō qd̄ adiūxi. ¶ Deide rñdet ad aliud mēbꝝ qn̄ dicebat̄ q̄ itētio inq̄ntū applicabilis rei est ens p accn̄s τ negat̄ illō:q: .s.nō fit vna aggregatio ex itentione τ re siue vnū ɔpositūz p accn̄s:q̄le est homo albꝰ vel lapis q̄ntus:q: li res non cadit in itellectu illius totiꝰ vt pars illud totū est illud.s.itentio applicabilis rei:vbi video q̄ ibi dicunt̄ duo.s. li itentio applicabilis.τ ly res.q̄ duo faciūt vnū totū extremū ꝓpositionis:qd̄ ē vnū totū ad ꝓpositū doctoris:non tn̄ est vnum totū.i.vnū ɔpositū p se nec per accn̄s:s̄z q: ly applicabile ē respectꝰ:q: oē applicabile ē applicabile alicui.iō pōit̄ ibi ly res tā quāz terminꝰ istiꝰ respectꝰ.vt det̄ itelligi talis itentio scda.s.vle applicabile.τ hoc est ēt gnāliter veꝝ de oi accn̄te.q: oē accn̄s naturalr loquēdo depēdet a suba τ terminat̄ ad illā.nō tn̄ pp hoc facit vnū ens aggregatū cū suba.licet enī oē accn̄s.sit aptū natū ɔponi cū suba.ita q̄ fiat vnū aggregatū ex vtroq̄z.hoc tn̄ nō est rōne terminatiōis:τ depēdentie:imo oē accn̄s in gn̄e suo est ens f̄m se.put ly f̄z se distinguit̄ ɔtra ens per accn̄s:vt aggregatū.τ pz p phum.4.metaphi.τ put ly f̄z se dic̄ vnaz eēntiā.τ nō plēs.ergo τc̄.

CIrca Octauā questionē qua querit̄ de vli cū sit accn̄s in quo ē vt i subiecto τc̄.pro cuiꝰ titulo est notādum q̄.q: vle ō quo semp loqmur in hoc libro ē accidēs itentionale:q: loqmur de vli scdo mō sumpto.τ nō fundamētalr τ pmo mō sumpto. f̄m distinctionē de vli datā in fine tertie q̄stionis:τ oꝫ omne accn̄s habere subm:τ q: apud multos sunt varie opiniones qd̄ sit eiꝰ subm.s.an itellectus vel res. Nam multis vr̄ q̄ sit in itellectu vt in subo:τ satis apparēter:q: itellectꝰ nō agit extra mittēdo.i.nō potest ꝓducere aliqd ex̄ se:siue nō mittit ex̄ se illō qd̄ ꝓducit.sicut ēt nec sensus facit:q: visus non ꝓducit aliqd in colore viso:nec auditus in sono τc̄. Iō merito mouet̄ talis q̄stio in quo subo sit vle. In hac autez qōne:sunt alie due qōnes ɔtēte:tn̄ oēs dicunt̄ vna questio octaua:sicut τ in p̄cedēte qōe erāt due q̄ ambe dicebantur vna q̄stio 7ᵃ.τ ita fit sepe in hoc lib. ¶ Argumenta p pma parte sunt satis clara τ in rñsionibꝰ magis clarescēt. ¶ S̄z argumentū pmū ad oppositū τ ꝓ vitate qōis p̄t aliqbꝰ nō multū ibutis in p̄hia videri obscuꝝ:ideo qn̄ dr̄ q̄ mā τ efficiēs non coincidūt:itelligat̄ sic. Nā vt pz.z. physicorum oēs alie cause p̄ter cām māle pn̄t coicidere.i. pn̄t cōuenire vni τ eidē rei vl̄ enti.Exēplū.forma subalis ignis aut ēt calor ignis est vna forma:vt pz:τ per ɔn̄s.in illa est reperire cāz formalē:ipsa ēt forma ignis est effectiua caloris vel ꝓductiua calidītatis:τ sic i illa est cā efficiēs:ipsa etiā ē finis gnōnis:q: ad illā terminat̄ actio τ ꝓductio agentis nāl.i. alterius ignis gnāntis illā in mā aque vel ligni τ hꝫ. τ per ɔn̄s in illa reperit̄ cā finalis.τ sic pz q̄lr i vno τ eodē ente coicidūt tres cāe:sed mā pma nullo mō pōt coicidere cum aliq̄ illaꝝ.q: nō p̄t eē forma. vt pz neq̄z p̄t eē cā efficiēs:q: ipsa est tn̄ passiua τ passionalis f̄m philo.pmo τ zᵒ.phy.τ 9.meta.τ per ɔn̄s.nullo mō ē effectiua aut actiua:nec etiaz pōt esse finis:q: nunq̄z ꝓducit̄ aliqd ꝓpter mām.sed ꝓpter formā:τ ipsa ēt p̄supponit̄ omni gnōni nāli:τ per ɔn̄s q̄ns non terminat aliquā:τ ideo f̄m Scotū.7.meta.mā nō p̄t eē gnāri obiectiue.i.terminatiue.licet bene generet̄ subiue.i. est subm gnōnis.q: subycit̄ forme ipsius geniti.pz ergo q̄ materia pma ꝓpter debilitatē sue entitatis nō p̄t ɔuenire aut coicidere cū aliq̄ alia cā.τ tunc ad ꝓpositū ɔcludit doctor in illo argumēto q̄ cū itellectus.s.possibilis sit cā efficiens ipsius vl̄is sicut τ oium scdarū itētionū nullo mō p̄t esse mā eius.s.subm eius:q: accn̄a non hn̄t materiam:nisi in q̄.vt pz:τ talis mā vocatur subm illius cuiꝰ ē.Et pro itellectu sñie huius argumenti hec que dicta sunt sufficiant.tn̄ q: doctor inititur huic argumēto tāquā verū cōcludenti:τ aliqbus possent aliq̄ que ex ipso eliciuntur apparere nō vera.iō notemꝰ nos illa. Nā istud argumentū cōcludit etiam q̄ nihil humanitꝰ acq̄situ:vel per nos elaboratū est subiue in itellectu nec ēt in volūtate:qd̄ oio falsum ē:q: in itellectū sunt subiue oēs actꝰ nostri itelligēdi τ oēs habitus intellectuales:ac etiā oēs spēs itelligibiles:que oia fiūt per itellectum nostrū:τ in volūtate sunt v̄tutes morales que ēt fiūt per ipsam volūtatem.τ sic si auctoritas illa ɔcludit.seq̄t̄ q̄ itellectꝰ q est cā efficiens oium habituū itellectualiū naturaliter acq̄sitoꝝ τ oium actuū itelligēdi atq̄z specieꝝ itelligibiliū:q̄ nullo mō erit mā i q̄ siue subꝫ respcū illoꝝ. τ ita dicat̄ de voluntate respectu virtutū moraliū.p̄t tn̄ dici q̄ itellectus nō est cā totalis respectu illoꝝ p̄dictoꝝ neq̄z p̄cisa:q: semp cū intellectu ɔcurrit actiue oꝫm aliqd:vt pz.i.p̄ Scoti.di.3.τ in.z.di.3.τ illud est altera cā p̄tialis.licꝫ minꝰ p̄ncipalis q̄z itellectus:vt ēt ꝓbat frāciscus in ɔflatu.dist.3. τ iō nō ɔuenit cām effectiuā partialē esse cām mālē τ sub̄iectiuam respectu sui effectus vel cāti:sed respectu scdaꝝ itētionum est cā efficiens totalis:q: licet res vel ꝓprietas rei cōcurrat ibi q̄si māliter τ motiue atq̄z occasiōalr:vt pꝫ p doctorē supra:in fine q̄rte q̄stionis.nō tn̄ effectiue:q: vt dicit doctor in fine huius questionis octaue:res nō ē cā efficiēs itētiōis:sed solū itellectus.τ iō breuiter auctoritas illa phi itelligat̄ de cā efficiēte totali τ p̄cisa τ nō de p̄tiali aut diminuta.vel dicat̄ q̄ nō itelligit̄ de effectibꝰ ꝓductis p actum directū τ pmariū:sed de effectibus ꝓductis p actū reflexū τ scdariū. Nūc āt vt supꝰ patuit oēs itētiōes scde ꝓducunt̄ p actū itellectꝰ reflexū.τ scdariū. ¶ Iō bn̄ dic̄ doctor q̄ scūde itētiōes subiectant̄ τ fundant̄ i pmis itētiōibꝰ:τ hoc semp veꝝ ē qn̄ sumunt̄ vt modi τ rōes itelligēdi respectu aliaꝝ:τ ifra clarius videbit̄. ¶ Et nota hic tertiā rōez.s.q̄ oē accn̄s ē in illo qd̄ denoiat vt in subo:sed vle denoiat rez: τ nō itellectū.q̄ τc̄. ¶ Ista minor pz:q: res puta hō:vel lapis dr̄ spēs:τ aīal dr̄ genꝰ:τ sor.dr̄ indiuiduū vel singlare:τ sic pz.de oībꝰ itētiōibꝰ scdis:q: dnoiant rem:τ hoc vt cōiter sumunt̄ q̄ salte vlr nō pn̄t denoiare itellectū.s.tuū vl̄ meū: q: ille ē singularis.τ nō vl̄is.τ d̄ tali itellectu singlari loq̄t̄ doctor in hoc loco τ nō de intellectu in cōi:q: certū ē q̄ intellectꝰ in cōi ē vl̄is τ nō singularis:q: ē q̄dā spēs iter potētias spūales. ¶ Et nota q̄ ēt doctor loqtur hic de denoiatiōe intrinseca τ nō de extrinseca:q: in denoiatōe extrīseca est oppositū:nā calor denoiat solē qn̄ dr̄ q̄ sol calefacit vel

est calefaciēs terrā aut corp⁹: ⁊ tñ calor nō est formalr̄ in sole: vt pꝫ. Primū argumētū ꝓꝫie qōnis seq̄ntis: in q̄ q̄rit̄ de vītate isti⁹. hō est vl̄e. ⁊ hꝫ. deducit̄ sic. vbicūqꝫ p̄dicat̄ oppositū ꝯdictoriū d̄ opposito: illa p̄dicatio est falsa. sꝫ ita est hic qñ dr̄. hō est vl̄e. ⁊ in ꝯsimilib⁹ ꝓpōnib⁹. imo ḡnalr̄ qñ p̄dicatur scd̄a intētio de p̄ma. ḡ ꝓpositio vel p̄dicatio est falsa. ꝯña tenet cū maiori. ⁊ minor ꝓbatur sic. vbicūqꝫ predicatur nō natura vera de natura vera. ibi predicat̄ oppositū ꝯtradictoriū de opposito: ⁊ ita ē hic. ḡ ⁊c̄. ꝯña tꝫ cū maiori vt pꝫ⁹. ⁊ minor ꝓbat̄ sic. Nam quādo dico. hō est vl̄e. subm̄ dicit ⁊ significat verā naturā. puta humanā vt pꝫ. sꝫ p̄dicatū nō sic. q̄ꝛ significat ⁊ dicit scd̄aꝫ intentionē: que nō est vera natura: sed ens rōnis ⁊ nō ens nature. q̄ꝛ ꝓducit̄ p intellectū precise: ⁊ nō per naturā. i. mō naturalē: ⁊ p trāsmutatiōeꝫ nature. qđ dico signāter. q̄ꝛ itellect⁹ est etiā nā: vt pꝫ sepe p doctorē. ergo cū hō sit vera natura ⁊ vniuersale p̄dicetur de homine: sequit̄ q̄ p̄dicatur non natura vera de natura vera. ⁊ ita p̄dicatur oppositū ꝯtradictoriū de opposito. ergo p̄dicatio ⁊ propositio est falsa. Et istud argumētū dat vnā viā generalē ad ꝓbandū oēs propositionē eē falsaꝫ: in qua p̄dicat̄ aliqua scd̄a intentio de prima. ergo nō illud hñ. Alia argumēta clara sunt: ⁊ infra magis intelligent̄. Deide doctor respōdēdo p̄me qōni dat vnā distinctionē de significato termini cōis significātis verā naturā. de qua distinctiōe superi⁹ mētio sepe facta ē. ⁊ valor hui⁹ distinctiōis nō pōt ab humano itellectu extimari. Et iō debꝫ memorie cōmēdari. vult. n. doctor q̄ significatū cuiuscūqꝫ termini cōis sign̄antis verā naturā. i. rem vel quiditatē extra intellectū. s. nō factā p intellectū pōt tripliciter cōsiderari. vno mō s̄m esse qđ hꝫ talis natura vel q̄ditas in suis suppositis. i. singularib⁹ vel iferiorib⁹ Nā doctor loquit̄ large in hoc loco de suppositis. q̄ꝛ v̄a nā nō tñ reperit̄ in p̄dicamēto subē: vel in differentijs: sed ēt in p̄dicamētis nouē accidētiū realiū s̄m q̄ nūc loquimur de vera nā. i. nō dependēte ab operatione intellectus: ⁊ tñ ꝯstat q̄ in nullo p̄dicamēto accidētiū reperitur aliqđ suppositū. q̄ꝛ accidentia nō supposit̄ant̄ in supposito ꝓprio: sꝫ alieno. s. i supposit̄ subē. i. sūt subiectiue ⁊ iformatiue i suppositis ⁊ i singularib⁹ p̄dicamēti subē. hoc ēt mō loquunt̄ logici de suppōne p̄sonali dicētes q̄ suppō p̄sonalis est illa in qua termin⁹ supponit ꝓ suis suppositis: ⁊ tñ talia suppōsita hñ reperit̄ in accidētib⁹ sicut in substātijs. vñ ꝯsidera q̄ ista se hñt p ordinē. s. p̄sona suppositū ⁊ singulare: nō tñ indiuiduū. ⁊ hñt se sicut inferi⁹ ⁊ superi⁹: q̄ꝛ semp sequens abstrahit a p̄cedente: ⁊ est superi⁹ illo. nā solum in natura rōnali reperitur persona: vt in deo: angelis: demonibus: ⁊ hoibus: ⁊ in eisdē reperit̄ rō suppositi: q̄ꝛ i diuinis sūt tria supposita: sicut ⁊ tres p̄sone: ⁊ nō solū in illis: sed ēt in toto p̄dicamēto subē reperit̄ rō suppositi. Nā brunellus ē suppositū: ⁊ hec musca. ⁊ hic lapis est suppositū. ⁊ sic de oibus alijs. Et qđlibꝫ etiā illoꝝ est singlare. q̄ꝛ etiā q̄libꝫ p̄sona in diuinis est singularis: ⁊ ēt ipse de⁹ aut diuinitas: vt pꝫ in p̄ sentētiaꝝ Scoti. distinct. z. nō tñ de⁹ ipse est p̄sona formaliter loquēdo: nec suppositū. licet hñ idētice realiter ⁊ eēntialr̄. sꝫ istud est theologicū. ⁊ sic pꝫ q̄ in diuinis ē p̄sona suppositū ⁊ singulare: nō tñ idiuiduū ꝓprie loq̄ndo: vt pꝫ p Scotū. libro p̄ sententiarū. dist. z3. tñ in creaturis oē singulare est idiuiduū. q̄ꝛ ē illō in qđ suū superi⁹ diuidit̄: ⁊ loquor de singularib⁹: que recto ordine ⁊ linea ꝯtinēt̄ sub suis sup̄iorib⁹. Indiuiduū āt ⁊ singulare sūt hñ i p̄dicamētis accidētalib⁹ singularis: siue accidentiū singuloꝝ: ⁊ de hac mā vide in cōflatu Francisci. distinctiōe. z4. Igit̄ ad ꝓpositū dico q̄ doctor nō vult p̄cise artare p̄mū modū sumēdi significatū termini cōis significātis verā nāꝫ ad naturā hñtē supposita sub se: sicuꝫ est in p̄dicamēto subē: ⁊ in deo: sꝫ etiā dilatat ipsuꝫ ad nāꝫ hñtē sub se singularia aut idiuidua idifferēter: sic est in. 9. p̄dicamētis accidētiū: nec ēt vult p̄cise artare distinctionē totā ad res extra aīā: sꝫ etiaꝫ extēdit̄ ad z^m itētiōes ⁊ ad entia rōnis: sic īfra videbit̄: q̄ꝛ ēt q̄ditates scd̄aꝝ itētionū p̄nt cōsiderari p̄ ꝓut sūt in suis idiuiduis. ⁊ z° s̄m eē suū q̄ditatiuū. ⁊ 3° ꝓut p formā itelligibilē app̄hēdant̄ ab itellectu: sꝫ illō erit mirabile multis donec magis ad iteriora aspiciāt vbi clare vitas hui⁹ ondetur: ⁊ iteriꝫ credāt. Dico ḡ q̄ s̄m p̄^m modū accipiēdi significatū termini cōis ipse termin⁹ sumit̄ ꝓut supponit p̄sonaliter in ꝓpōne in q̄ ponit̄ siue s̄m q̄ accipit̄ ꝓ suis suppositis: vel singularib⁹ aut iferiorib⁹ q̄buscūqꝫ. Et q̄ꝛ multa ꝯueniūt iferiorib⁹ ex ꝯditiōe singulariū: q̄ nō ꝯueniūt superiorib⁹ inq̄ꝫtū talia. puta oia accidētia cōia. 9. p̄dicamētorū. in q̄b⁹ fundat̄ accidēs. qđ est 5^m vl̄e: ⁊ intētio z^a: ⁊ oia talia ꝯueniūt p pri⁹ singularib⁹ q̄ꝫ spēi aut sup̄iorib⁹. sicut ⁊ accidētia ꝓpria per prius ꝯueniūt speciei q̄ꝫ indiuiduis vt vult Cōmen. in. z. de aīa. Ideo oia talia accidētia habēt sup̄iora alia a suis singularib⁹: eo q̄ ꝯtinētur q̄ditatiue i illis. ⁊ p ꝯñs q̄cq̄d ꝯuenit imediate singulari. ꝯuenit mediate ⁊ p accñs ipsi sup̄iori pp illud eē qđ hꝫ i suo iferiori. sꝫ tñ scias q̄ talia accñia cōia que dicunt̄ accñia realia nō p̄nt iesse alicui singulari cōtento in p̄dicamēto substātie nisi p̄supposita existētia vel actualitate reali tāq̄ꝫ q̄dā basi sup quā fundent̄: nūq̄ꝫ eni sortes pōt eē alb⁹ vl̄ logus aut vbicatus vel q̄ꝫtificat⁹: ⁊ sic de alijs nisi fuerit existēs actualr̄ in reꝝ nā ⁊ extra suā cām. Et iō existētia dr̄ basis ⁊ funda^m respectu oium accñtiū cōium, eo q̄ nisi illa p̄supposita nullaꝫ illoꝝ pōt iesse alicui subē. Et iō cū aliqđ suppositū p̄dicamēti subē trahitur ad existētiā vl̄ aut virtute alicui⁹ agētis. tūc eodē instāti durationis lꝫ nō in eodē istāti nāe suscipit accñia oiuꝫ. 9. p̄dicamētoꝝ. q̄ꝛ gnā singuloꝝ lꝫ nō singula geneꝝ. ⁊ ēt q̄ꝛ vt dixi sup̄iora ꝯtinent̄ q̄ditatiue in iferiorib⁹ ⁊ sunt in illis. ⁊ iō illa q̄ p se aut imediate. aut p̄ ꝯueniūt inferiorib⁹. ꝯueniunt p accñs ⁊ mediate ac scd̄ario superiorib⁹. ⁊ tale eē in ipso iferiori dr̄ eē mālē eoꝝ. q̄ꝛ nō est formale ⁊ q̄ditatiuū eē ipsoꝝ ⁊ ꝯueniens eis a pori: sꝫ a posteriorib⁹ iferiorib⁹: q̄ dr̄r mālia q̄dā re^a sup̄ioꝝ q̄ sumunt tale eē. ⁊ h̄ mō verificant̄ in suppositiōe p̄sonali tales ꝓpōnes. hō currit. hō bibit. equus est alb⁹. aīal mouet̄. auis volat. ⁊ ifinite tales. q̄ꝛ in q̄libꝫ illoꝝ p̄dicatū ꝯuenit subo nō ꝓ suo significato adequato ⁊ p̄mario. i. p nā hūana in cōi sign̄ata p hāc vocē sign̄atiuā. hō. q̄ꝛ illa non pōt comedere bibere. q̄ꝛ oēs actus ⁊ gnōnes sunt singulariū ⁊ circa singularia s̄m ph̄m p̄ meta. sed predicatū ꝯuenit subto solaꝫ ꝓ iferiorib⁹ ⁊ suppositis ipsi⁹ subti. q̄b⁹ p̄ ⁊ imediate cōuenit: ⁊ h̄ itēdit doctor i p̄ mēbro distōnis ⁊ acceptiōis termini cōis. Scd̄o mō ꝯsiderat̄ tale significatuꝫ absolute. i. precise ⁊ solū scd̄ꝫ eē ei⁹ q̄ditatiuū ⁊ eēntiale non hñdo aliquē respectū ad sua iferiora. ⁊ h̄ mō isūt hoi aīal corp⁹ ⁊ hꝫ. Tertio mō ꝯsiderat̄ vt s̄m formā itelligibilē ab itellectu app̄hēdit̄ q̄ ē eē cognitū. i. tertio mō ꝯsiderat̄ s̄ꝫ eē cognitū. i. vt cognoscit̄ ab intellectu s̄m aliquā formā ei⁹ itelligibilē. q̄ q̄dē for⁹ intelligibilis in hoie ⁊ rosa ⁊ asino ⁊ hꝫ. est cōitas illa: quā q̄libꝫ illoꝝ hꝫ ex nā rei ad plura indiuidua: ⁊ illa cōitas est minima. que pōt eē. ⁊ iō itellectus attribuit cuilibꝫ illoꝝ hāc itētione scd̄aꝫ q̄ dr̄ spēs. ⁊ h̄ ꝯsilr̄ et ꝓportionabilr̄: eo q̄ in eis vr̄ ꝯsimilē ⁊ ꝓportionalē cōitateꝫ ad sua iferiora. in aīali aūt colore ⁊ figura. hꝫ for⁹ itelligibilis est cōitas maior ipsoꝝ ad sua iferiora ⁊ amplior cōtinētia: sed minor silitudo ipsoꝝ inferioꝝ iter se. ⁊ in tali superiori qđ erat i alijs. s. in illis iā dictis s̄ꝫ illō Boetij. spēs est tennis silitudo singulaꝝ ⁊ genus est magis silitudo tenuis spēꝝ. q̄ꝛ magis ꝯueniunt singularia in spē in qua est minor cōitas q̄ꝫ spēs in genere in quo ē maior cōitas. Et iō

ꝓpter talē maiorē cōitatē reptā in aīali ⁊ ꝯſſitudinē i colore figura plāta flore lapide ⁊ hꝰ. attribuit itellcꝰ cuilibꝫ illoꝝ ꝯſilr hāc itētionē ſcōaꝫ q̄ dr̄ genꝰ. ⁊ ita ō aliys ſuo mō dicat̄. puta de ſubā cui attribuit itellectꝰ itētionē gnāliſſimi. ⁊ de ente cui attribuit itētionē trāſcēdētis. ō rōnali ⁊ de ſenſibili ⁊ corporeo ⁊ hꝰ. qbꝰ attribuit intētionē drīe ꝓpter formā itelligibilē quā repit i q̄libꝫ eoꝝ ſimilē q̄ eſt facere differre aut diuidere aut formalr̄ cōſtituere: vel ꝓp oīa hec ſil. qꝛ facere differre diuidere aut ꝯſtituere pāt dici vna forꝰ itelligibilis cuilibꝫ drīe ꝑdicamentalis: eo ꝙ cuilibꝫ drīe tali tria ꝯueniūt. ⁊ loquor nunc de drīa fundamētalr̄ ſumpta vt ē res p̄me intētiōis. Silr̄ itelligat̄ de ꝓprio fundamētalr̄ ſumpto. ſ. de riſibili ⁊ hꝰ. cui itellectꝰ attribuit ꝓpriū formalr̄ ſumptū. i. hāc ſcōaꝫ itētionē q̄ dr̄ ꝓpriū. eo ꝙ repit in ꝓprio fundamētalr̄ talē formā itelligibilē. i. aptitudinē ꝓducēdi actū aliquē. ſicut in riſibili iuenit aptitudinē ꝓducēdi actū ridendi. que aptitudo ꝓfluit aut emanat a p̄ncipys ſubi hn̄tis hꝰ aptitudinē: ⁊ ſic de oibꝰ aliys ꝯformiter dicat̄. Nā tot exēpla poſui: ⁊ ſepe pono: vt tardioribꝰ viā intelligēdi aperiā. Jō in ꝯpēdio ꝯſidera in hac diſtinctiōe doctoris 3ʳ eē cuiuſlibet vl̄is ꝑdicamētalis nāle ꝓ p̄ mēbro. metaphyſicale ꝓ ſcōo mēbro. logicale ꝓ 3ᵒ mēbro. Nā ad phꝫ nālē ꝑtinet tractare de qditatibꝰ ſꝫ eaꝝ exiſtiā quā hn̄t i reꝝ nā. ⁊ h̄ ē 2ᵐ eē qd̄ hn̄t in ſuis ſupponitis. Ad metaᵐ āt ꝑtinet ꝯſiderare ō ipſis ſm̄ eē ipſorū abſtractū ⁊ ſegregatū ab oī ꝯditiōe extranea. ⁊ ꝓ ꝯñs a cōditiōibꝰ nālibꝰ ⁊ ꝓꝓetatibꝰ īdiuiduoꝝ. Ad logicū aūt ꝑtinet cōſiderare de applicatiōe ſcōaꝝ intētionū ad p̄mas. ꝓ ꝯñs ꝯſiderat ō p̄mis: n̄ ꝑ ſe ⁊ ſimpʳ aut p̄marie: ſꝫ ꝑ accñs ⁊ ſcōarie. ſ. inq̄tū pōt in ipſis fundare ſcōas intentiōes q̄s ꝑ ſe ꝯſiderare hꝫ: qꝛ ꝯſiderās ꝑ ſe fūdatū ꝯſiderat ꝑ accidēs fūdamētū: ⁊ i h̄ veꝝ ē i h̄ ꝓpoſito. ❡ Deīde r̄ndet ad 2ᵐ arᵐ p̄nˡᶜ p̄ᶜ qōnis: in q̄ arguebat ꝙ intellectꝰ nō eſt virtus factiua. i. actiua ⁊ ꝓductiua. ⁊ iō nō agit extra mittēdo ſicut nec ēt ſenſus fac̄. i. nō ꝓduc̄ aliqd̄ reale ex̄ ſe. qꝛ n̄ ꝓduc̄ aliquē effectū realē i obō intellecto: qꝛ nec albedinē nec nigredinē nec calididatē nec frigiditatē: nec aliqd tale: ſicut ēt nec ſenſus ꝓduc̄ aliqd tale i obō ſenſato ſiue cognito ꝑ ſenſū: ⁊ ꝑ ꝯñs vult iferre ꝙ oē ꝓductū ꝑ ſolū intellectū erit ſubiue i itellectu ipō: ⁊ n̄ in re eē: ſꝫ vl̄e ē ꝓductū ꝑ ſolū intellectū: ſic ⁊ oīs ſcōa intētio: vt ſupꝰ dictū ē. g ē i itellectu ſubiue ⁊ nō in re. Huic argumēto r̄ndēdo admittit doctor ꝙ iteˡᵘˢ nō attribuit aliquā ꝓꝓetatē rei ꝑ eiꝰ trāſmutationē. ſ. ꝑ trāſmutationē rei qꝛ itellectꝰ dū intelligit rē vel qditatē aliquā realē nō trāſmutat nec alterat ipſaꝫ de vna forꝰ reali ad aliā: cū n̄ ſit virtꝰ factiua. n̄ tn̄ negat doctor qn aliq̄ mō trāſmutet vel alteret rē vel obꝫ ō nō eē cognito ad eē cognitū: vel ō n̄ eē itellecto ad eē itellectū: q̄ ē trāſmutatio rōis ⁊ metaphiſical. ſic ⁊ ſēſus trāſmutat obꝫ ſuū ō n̄ eē ſēſato ad eē ſēſatū: ſꝫ trāſmutatio tal̄ n̄ ꝑtinet ad ꝓpoſitū doctori i h̄ loco: tn̄ n̄ obſtāte ꝙ n̄ ſic trāſmutat realr̄ ⁊ phyſice: pōt tn̄ attribuere aliquā ꝓꝓetatē ipſi rei itellecte: q̄ dīc̄ habitudinē rei ad intellectuꝫ. i. pōt cāre aliquā 2ᵃᵐ intētionē puta ſpēꝫ vl̄ genꝰ aut drīaꝫ vel aliquā talē: q̄ ē q̄dā ꝓꝓetas rōnis vl̄ logicalis: ⁊ illā pōt attribuere illi rei: a cuiꝰ ꝓꝓetate reali mouebat̄ ad cāndū illā 2ᵃᵐ intētionē: vt ſupꝰ dcm̄ fuit. ita ꝙ attribuit ꝓꝓetatē logicalē ⁊ accidētalē. i. 2ᵃᵐ itētionē rei ꝓꝑ ipſiꝰ rei ꝓꝓetatē realē ⁊ nālē: ⁊ talis ꝓprietas logicalis dīc̄ habitudinē rei ad intellectū. nā qn̄ intelligo hoīeꝫ eē ſnēm iy ſpēs dīc̄ habitudinē hoīs ad itellectū: qꝛ dat mihi itelligere hoīeꝫ nō abſolute ſꝫ eē ſuū i ſuppoſitis ſꝫ ſolū ſm̄ ꝙ ꝯcipit̄ ab itellectu ꝑ ſuā formā itelligibilē. ſ. ſuā cōitatē ad idiuidua: ſic ſupꝰ ē expoſitū: ⁊ h̄ mō itellcꝰ attribuit mōs ſignandi dictiōi ſignatiue: q ſūt i voce: vt in ſubō. effectiue tn̄ ſūt ab iteˡᵘ. ❡ Iſtud exēplū doctoris ꝑtinet ad grāmaticā ſpeculatiuā: q̄ ē mltū ſubtil̄: ⁊ q̄ſi ſic logica. ⁊ ſi deberet exponi ad ligdū ꝓlixū: oporteret facere ꝓceſſū: ſꝫ. alꝰ. in nr̄o tractatu maiori ō formalitatibꝰ ſatis expoſui illō. veꝝ tn̄ ꝓ nūc dico breuiter ſic. ⁊ q̄tū nec̄e ē ꝙ itellectꝰ iponēs aliquā vocē ſignatiuā ad ſignandū aliquā rē. puta hāc vocē roſa ad ſignandū nāꝫ roſe: q̄ ē q̄dā res ex̄ itellm̄ fac̄ illā vocē eē dictionē ſignatiuā: q̄ pꝰ n̄ erat niſi pura vox nāl. ⁊ deīde attribuit ei modos ſignandi grāmaticales: cuiꝰ ſūt caſus: nūerꝰ: genꝰ: ꝑſona: ⁊ hꝰ. q̄ a grāmatico dn̄r accn̄tia noīs: ſic pꝫ in p̄nꝰ donati qn̄ petit ſic. noī q̄t accidūt: vbi r̄ndet ꝙ. ſ. vide donatū. ⁊ tales modi ſignandi cānt̄ ab iteˡˡᵘ nr̄o: vt pꝫ. ⁊ ſūt ſubiue i ipā voce: qꝛ ipaꝫ denoiant. nā hec vox roſa ē femini gnis: ⁊ ſingularis numeri: ⁊ tertie ꝑſone. ⁊ ſic de aliys. ❡ Deinde reſpondet ad tertiū argumētū dicens ꝙ illud dictū cōmētatoris nō pōt intelligi ꝙ fiat vnū cōpoſitū ex itellectu ⁊ intelligibili: ſicut fit vnū cōpoſitū ex materia ⁊ forma. qꝛ ſi ſic eēt: tūc itellectus eēt cōpoſitꝰ ex qditatibꝰ oīuꝫ ſenſibiliū: ſiue ex itellectu ⁊ quiditate cuiuſlibꝫ ſenſibilis fieret vnū compoſitū. ⁊ ſic quotiēſcūqꝫ intelligeret aliqd̄ ſenſibile cōcurreret cū illo ſenſibili tāq̄ꝫ vna cū materialis cū vna formali ad faciēdū vnū ꝯpoſitū ex vtraqꝫ cā. ſic fit ex mā ⁊ forma i nālibꝰ: vel ad minꝰ: ſic fit ex ſubō ⁊ accñte i ꝯpōne accn̄tali. ⁊ nō ſolū itellectꝰ cōponeret̄ cū qditatibꝰ oīuꝫ ſenſibiliū. ſꝫ ēt cū qditatibꝰ oīuꝫ itelligibiliū. ⁊ h̄ ꝓꝑ eādem rōnē ⁊ magis vadit h̄ ad auctē cōmētatoris: q loquit̄ gnālr̄ ō oī itelligibili: vt pꝫ. ⁊ ſic videret̄ intellectꝰ n̄ eē mōſtrū: aut portētū i nā. qꝛ ifinitis formis iformaret̄: nō tn̄ ſucceſſiue: ſic eſt de mā p̄ᵃ: ſꝫ ēt ſil̄ ſic forſan eſt poſſe itelligere ifinita. ⁊ h̄ ꝑ ifuſionē a dō: quoꝝ oīuꝫ ſpēs itelligibiles apd̄ ſe actualr̄ retineret. vn̄ itelligas lr̄aꝫ doctoris ꝙ nō loquit̄ de ꝯpōne ex hīs: ſꝫ de ꝯpōne cū hīs. i. nō ꝙ itellectꝰ ꝯponat̄ ex qditatibꝰ ſenſibiliū: ſꝫ cū qditatibꝰ ſenſibiliū ſm̄ expōnē iā factā. ſꝫ illō eſt icōueniēs: vt iā ꝓbaui. Jdeo doctor meliꝰ exponit illō dcm̄ cōmētatoris dicēs ꝙ itellectꝰ in actu ē itelligibile i actu: vbi pꝫ ꝙ itelligibile ꝑdicat̄ ō ipō itellectu. ⁊ ſic itellectꝰ i actu. i. actualr̄ ve recipit ꝑdicationē itelligibilis in actu: ſed mā nunq̄ꝫ recipit ꝑdicationē forme: nec eꝯ. qꝛ illa predicatio eſt falſa. mā eſt forma: vel forma eſt mā. nāꝫ principia rerū naturaliū ſunt oppoſita ſm̄ Phm̄ primo phyſicoꝝ. ſaltē materia ⁊ forma opponuntur quodā mō relatiue: ſicut actus ⁊ potentia: ⁊ nūq̄ꝫ vnū oppoſitoꝝ predicatur de reliquo in abſtracto. mā autē ⁊ forma ſunt abſtracta: vt pꝫ ꝑ materiatū ⁊ formatū: que ſunt ꝯcreta earū. Quō aūt intellectus ſit intelligibilis: pꝫ. qꝛ intellectus pōt itelligere oē ens. nā ens in cōi eſt obꝫ eiꝰ. ⁊ iō cū intelligibilitas ſit paſſio entis ⁊ cuiuſcunqꝫ entis. ⁊ predicatur de quolibet ente: ſequit̄ ꝙ predicatur de intellectu. intellectus. n. qui ē vt intelligēs eſt actiuꝰ. ⁊ ſic ſumit̄ actiue idē nūero ēt eſt intelligibilis: ⁊ aliquādo eſt intellectꝰ actualiter: vt ly itellectꝰ ſumit̄ ꝑticipialr̄ ⁊ paſſiue: qꝛ intellectus ſumptꝰ noīalr̄ ē itellcꝰ ſumptꝰ ꝑticipialr̄. ⁊ ſic idē ſubꝫ nō fūdat actionē ⁊ paſſionē. ⁊ iō fit veriꝰ vnū ex itellu: ⁊ itelligibili q̄ꝫ ex mā ⁊ forma: qꝛ aliqn̄ idē numero fit itellectꝰ ⁊ intelligibile. puta ipſemet qn̄ itelligit vel pōt intelligere ſeipſꝫ: ſꝫ mā nūq̄ꝫ fit forma: nec eē pōt: licꝫ itret ꝯpōnē cū forma. Deinde r̄ndet doctor ad 2ᵃᵐ qōnē dicēs ꝙ huiꝰ ꝑdicatiōes. ſ. hō eſt vl̄e. vel aſinꝰ eſt ſpēs ⁊ hꝰ. ſūt ve eo mō q̄ nc̄ dictū eſt. ſ. paꝝ ſupꝰ. puta tertio mō accipiēdo ſignificatū termini cōis. ⁊ illo mō accñs. ſ. itētiōale ieſt rei. ſ. vt res ipa itelligit̄ ab itellu ꝑ formā itelligibilē: de q̄ mā ſatis dcm̄ ē ſupꝰ. ❡ Pro r̄ſiōe ad obiectionē imediate ſequētē ꝯ ſolutionē qōnis. nota ꝙ alr̄ hō ieſt idiuiduis: ⁊ alr̄ ꝑdicat̄ ō idiuiduis: ſiue alr̄ ꝯpat̄ ad ſua idiuidua ſꝫ ieſſe vl̄ exn̄tiā ⁊ aliter ſm̄ predicationē: qꝛ eſt in illis ſm̄ primū modum

accipiẽdi sigñatũ termini cõis. ⁊ ſm p̃dicationẽ exercitã. vt dicẽdo. ſoꝛ. ẽ hõ. ⁊ illo⁹ suscipit oĩa accñia: q̃ suscipiũt sua idiuidua: vt. ŝ. dicñ ẽ. ⁊ trahit̃ ad exñtiã qñ illa trahunt̃: ⁊ p̃dit exñtiã qñ illa p̃dũt: ⁊ dealbat̃ qñ illa dealbant̃: ⁊ ſic de alijs accñtib⁹. Nã ſcias ꝙ vñ idiuidua hoĩs abſtrahũt ab exñtia ⁊ ab oĩb⁹ accñtib⁹ realib⁹ ⁊ cõib⁹ ſequẽtib⁹ illã ſiẽ ⁊ hõ in cõi: vt pꝫ ꝑ Scotũ. lib. 2. diſt. 3. ſepe. ⁊ lib. 3. diſt. 22. ⁊ ideo q̃cq̃d accidit indiuiduis imediate accidit hoĩ. ſꝫ mediate. Et illõ idẽ itelligas de idiuiduis cuiuſcũq; ſupioris in p̃dicamẽto ſube. ⁊ ſic pꝫ qualr̃ hõ eſt i ſuis idiuiduis: ſed p̃dicat̃ de illis ſm 3ᵐ modũ accipiẽdi ſignificatũ termini cõis: ⁊ in p̃dicatiõe ſignata. q꞉ p̃dicari: cũ ſit itẽtio 2ᵃ: nõ põt ꝯuẽire hoĩ ſm eẽ qd̃ hꝫ in ſuis idiuiduis: q꞉ nec illis cõuenit loquẽdo ꝓprie de p̃dicari: ⁊ ſic nõ cõuenit ſibi ſm p̃ᵐ modũ: nec ẽt ꝯuenit ei ſm 2ᵐ modũ: q꞉ nõ eſt ð eẽntia hoĩs: nec ſibi ꝯuenit neq; in p̃ mõ dicẽdi ꝑ ſe neq; in 2ᵒ nec in aliq̃ alio. imo oĩo accidit hoĩ. g̃ ſolũ cõuenit ſibi ſm 3ᵐ modũ. ⁊ iõ ħ 3ᵒ mõ oẽs ſcd̃e itẽtiões inſũt terminis cõibus: vl̃ eoꝝ ſigñatis. ⁊ ꝑ ꝯñs ſpẽs vel vl̃e aut cõe ſiue aliq̃ talis itẽtio 2ᵃ ꝯuenit hoĩ ſolũ ſm 3ᵐ modũ accipiẽdi ſignificatũ termini cõis. Et iõ ad argumẽtũ illõ dico ꝙ lꝫ hõ ſit ſemꝑ i ſuis idiuiduis: ⁊ nõ põt eẽ niſi i ſuis idiuiduis: eo ꝙ oẽ ſuperi⁹ hꝫ cõnexionẽ neceſſariã ad ſua ꝑ ſe inferioꝛa: vt ꝓbat Bonet⁹ in. 6. meta. ſue. tñ hõ nõ dr̃ de plurib⁹ ſm ꝙ ẽ i illis: nec ſic ẽ ſpẽs aut vl̃e. ⁊ iõ ꝯcedo ꝙ hõ ꝗ ẽ i ſuis idiuiduis p̃dicat̃ aut dr̃ ð plurib⁹ aut de ſuis idiuiduis. nõ tñ vt ẽ in illis: aut nõ ſꝫ ꝙ ẽ i illis. ⁊ ħ ꝑꝑ diuerſũ modũ accipiẽdi ſignificatũ hoĩs: ⁊ ꝓpter diuerſitatẽ ſuppõnis: q꞉ hõ: vt eſt i ſuis idiuiduis: ſupponit ꝑſonalr̃ qñ ponit̃ ſubꝫ in ꝓpoſitione. ⁊ ſic generaliter ſupponit qñ ſumit̃ ſm p̃ᵐ modũ: vt ẽt p̃dicat̃ vel dr̃ de ſuis ſuppoſitis ſupponit ſimpliciter. q꞉ tũc p̃dicatũ ħ. ſ. p̃dicari vel dici nõ ieſt ſibi niſi ꝓ ſuo ſigñato p̃mario. q̃lr̃ ſit ſemꝑ in ſuppõne ſimplici: ⁊ n illo⁹ ꝓ ſuppoſitis. ⁊ iõ i argumẽto illo ẽ fallacia accñtis: ⁊ ẽt figure dictiõis ꝓpter mutationẽ ſuppoſitionis. ⁊ ꝓpter variationẽ medij termini: vt pꝫ. ¶ Deinde rñdet doctor ad p̃ᵐ argumẽtũ p̃ncipale ſcd̃e q̃õnis. q̃ rñſio eſt valde difficilis q̃ñ oĩbus dicẽs ꝙ vñ nã põt ſupponi 3ʳ ⁊c̃. ſ. termin⁹ cõis ſignificãs verã nãꝫ põt ſumi in triplici ſuppõne: ſiue hr̃e triplicẽ ſuppoſitionẽ qñ ponit̃ pro ſubto ꝓpoſitionis. ⁊ ħ reſpectu alteri⁹ ⁊ alteri⁹ p̃dicati: nõ tñ reᵘ eiuſdẽ p̃dicati. vbi itellige p̃ ꝙ ipoſe eſt ꝙ idẽ ſubꝫ reſpectu eiuſdẽ p̃dicati: ⁊ i eadẽ ꝓpõne hẽat tres ſuppões. vt vult doctor i libro p̃dicamẽtoꝝ. ca. ð ſuba. q. 2. in rñſiõe ad 3ᵐ arᵐ p̃ncipale. q꞉ ipoſe eſt ꝙ idẽꝫ termin⁹ cõis accipiat̃ ꝓ ipſamet voce: ⁊ ꝓ ſuis ſuppoſitis: ⁊ ꝓ ſuo ſignificato p̃mario reſpectu eiuſdẽ p̃dicati: q̃ triplex acceptio facit ⁊ ꝯplet oĩa gnã ſuppõnis. ſ. mãlẽ: ꝑſonalẽ: ⁊ ſimplicẽ. q꞉ ſub iſtis trib⁹ gñibus ſuppõnis ꝯtinent̃ oẽs ſpẽs ſuppõnis: ⁊ oĩa ei⁹ idiuidua: vel ad illa tria reducunt̃: vt pꝫ ſciẽtib⁹ tractatũ ſuppõnũ. non ſm logicћetã magiſtri Pauli veneti: ꝗ in hac mã nõ recte ſe habuit: ſed ſm verã logicã exonienſem. ⁊ ideo cũ ſuppoſitio ſit q̃dã habitudo vl̃ reſpectus vnius extremi in ꝓpoſitione ad aliud extremũ: ⁊ maxime ſubti ad predicatũ: q꞉ nullus termin⁹ ex̃ ꝓpõnẽ vel orõnẽ ſupponit: nec ẽt p̃dicatũ ſupponit ꝓp̃e loquẽdo: ſꝫ magis appellat ſuã formã: vt vult Scot⁹ in lib. perihermenias. ⁊ ꝯſtat ꝙ eiuſdẽ fundamẽti ſub eadẽ rõne ſumpti ad eũdẽ terminũ nõ pñt eẽ diuerſe hitudies vl̃ relões: vt ſepe vult Frãciſc⁹ i ꝯflatu: ⁊ maxime. di. 29. q꞉ relões variant̃ ex extremis. vel fundamẽtis: vel ex vtriſq;. Jõ ipoſe eſt ꝙ idẽ ſubtuꝫ: in q̃ fundat̃ ſuppõ: hẽat diuerſas ſpẽs: vel gnã ſuppõnũ reſpcũ eiuſdeꝫ p̃dicati: ⁊ maxĩe i eadẽ ꝓpõne. nũc ãt hr̃e vel dicere hitudinẽ ipſi⁹ vocis: ⁊ dicere hitudinẽ ſuppoſitoꝝ: ⁊ dicere hitudinẽ ſigñati p̃marij ⁊ adeq̃ti eſt dicere ⁊ hr̃e tres habitudines ſpecifice diſtictas ⁊ fundatas i eodẽ ſubo. g̃ ipoſe eſt ad illas tres habitudies ꝙ ꝯueniãt eidẽ ſubo reᵘ eiuſdẽ p̃dicati. ⁊ iõ qñ doctor dic̃ hic ꝙ vera nã poteſt ſumi 3ʳ. ſ. hr̃e tres ſuppões nõ itelligit i eadẽ ꝓpõne nuõ. ſꝫ in diuerſis. Scd̃o nota ꝙ lꝫ diximus ꝙ idẽ termin⁹ cõis poſſit hr̃e triplicẽ ſuppõnẽ. ⁊ ſic de ſe eẽ indr̃ns ad oẽs tres. nõ tñ ꝑꝑ ħ hꝫ diuerſas ſigñatiões: nec efficit̃ termin⁹ equocus. qd̃ ꝓbat̃. q꞉ iſte termin⁹ hõ ſupponẽs ꝓ ipſa voce reᵘ hᵘ p̃dicati biſſillabi dicẽdo. hõ ẽ biſſillabũ. nõ ſigñat ipſam vocẽ. q꞉ nihil ſigñat ſeipſuꝫ: ſꝫ aliq̃d aliud. ⁊ iõ aliõ ẽ dicere ſignificare aliq̃d ⁊ aliõ ſupponere ꝓ illo. q꞉ idẽ termin⁹ põt ſupponere ſiue ſtare ꝓ ſeipſo: nõ tñ idẽ põt ſigñare ſeipꝫ. ⁊ ſic iſte termin⁹ hõ ſupponẽs ꝓ ſuis ſuppoſitis: ſicut fit in ſuppõne ꝑſonali vt dd̃o. hõ currit. vel hõ doꝛmit. nõ ſigñat illa nec aliq̃d illoꝝ. vt dic̃ doctor in lib⁹. p̃dicamẽtoꝝ. q. 8. in rñſiõe ad 2ᵐ arᵐ p̃ncipale. q꞉ illa logyca aliquoꝝ ẽ falſa q̃ dic̃. termin⁹ cõis ſigñat ſua idiuidua vel iferioꝛa: q꞉ iſte termin⁹ cõis. ſ. hõ: ſiue talis vox hõ nõ iponebat̃ a p̃mis impoſitoribus ad ſigñandũ hãc rẽ q̃ noiat̃ ſoꝛ. nec hãc rẽ q̃ noiat̃ plato. ſꝫ ſolũ rẽ illã q̃ ẽ nã hũana ſpecifica ⁊ i cõi: ⁊ noiat̃ hõ i cõi. ſꝫ hec vox. ſoꝛ. iponebat̃ ad ſigñandũ hãc reꝫ ſingularẽ q̃ noiat̃ ſoꝛ. ⁊ hec vox plato ad ſigñandũ hãc rẽ ſingulareꝫ: q̃ dr̃ plo. ⁊ ſic ð alijs. Si tñ aliq̃ valẽtes logici dicãt aliqñ ꝙ idiuidua hoĩs ſũt ei⁹ ſigñata ſcd̃aria. ⁊ ſic ð idiuiduis aſini reᵘ aſini ⁊ hoĩs. dico ꝙ ħ nõ ẽ ꝓp̃e dcñ. neq; ẽ ad ꝓpoſitũ nr̃m. q꞉ capiũt ſibi ſigñare multũ large ꝓ dare aliquo mõ itelligere. ſed nõ ꝑfecte. q꞉ nũq; ꝑ hoĩem ſolũ poſſuꝫ itelligere diſtīcte ſortẽ aut platonẽ. ſꝫ ð ħ alıs. ¶ Ulteri⁹ dico ꝙ iſte termin⁹ hõ ſupponẽs ꝓ ſuo ſigñato p̃mario: ſic̃ fit in ſuppõne ſimplici ſigñat illõ ꝓ quo ſupponit ⁊ ſolũ tũc. vñ illõ ẽ p̃uilegiũ ſuppõnis ſimplicis ꝙ ſolũ i illa idẽ eſt ſupponere ꝓ aliquo ⁊ ſignificare illõ. ⁊ ħ ẽ qd̃ vult dicere doctor in libro p̃dicamẽtoꝝ vbi. ŝ. vbi dic̃ ꝙ tñ ſupponit̃ ſignificatũ ꝓ ſignificato qñ ẽ ſuppõ ſimplex ſicut i ſuppõne ꝑſonali cõe ſupponit ꝓ ſuppoſitis: nõ tñ ſupponit ſuppoſituꝫ. q꞉ nõ ſigñat ſuppoᵐ. hec ibi. vbi vides quo dic̃ ꝙ in ſuppõne ſimplici ſupponit pro ſuo ſigñato qd̃ ſigñat. Et ibi idẽ eſt ſupponere ꝓ aliquo ⁊ ſignificare illud. ⁊ non ſic eſt in ſuppõne ꝑſonali. q꞉ ibi termin⁹ nõ ſupponit ꝓ illo qd̃ ſignificat. ſed ꝓ alijs. ſ. idiuiduis. ¶ Tertio ẽ notãdũ. ꝙ ſcd̃m iſtũ doctoreꝫ in libro p̃dicamẽtoꝝ. q. 8. aliõ ẽ ſupponere aliq̃d ⁊ aliud eſt ſupponere pro aliquo. q꞉ ſupponere aliq̃d ⁊ ſignificare aliq̃d ſũt idẽ ſiue ſynonima. q꞉ dicit ibi ꝙ termin⁹ illud ſupponit qd̃ ſignificat. ſꝫ ſupponere ꝓ aliq̃ eſt ſtare pro illo. ſicut qñ p̃dicatũ verificat̃ de ſubo ꝓ aliq̃ ⁊ pro quo ſtat ſubm: ⁊ nõ ꝓ ipo ſubo. qd̃ ſemꝑ fit i ſuppõne ꝑſonali. ⁊ iã ſupꝰ ẽ declaratũ: vñ i ſuppõne mãli ⁊ ꝑſonali ſemꝑ diſtinguunt̃ iſta duo. ſ. ſupponere ⁊ ſignificare. ſed in ſuppoſitione ſimplici ſunt oĩno idẽ. Qñ g̃ dr̃ in p̃ argumẽto ſcd̃e q̃õnis ſubm ſignificat verã nãm. g̃ illã ſupponit. puta in iſta ꝓpõne. hõ eſt vl̃e. vel hõ eſt ſpẽs. ¶ Rñdet doctor ꝙ vera nã põt ſupponi 3ʳ ⁊c̃. q̃ rñſio appet multis valde eẽ ipertinẽs ⁊ non ad rẽ: ſꝫ itelligat̃ ſic: ꝙ vñ nã. ſ. termin⁹ ſignificãs verã nãm: cuiꝰ eſt iſte termin⁹. hõ. poteſt ſupponi triplr̃. ſ. põt hr̃e q̃tũ ẽ de ſe triplicẽ ſuppõneꝫ. puta in diuerſis ꝓpõnib⁹ ⁊ non i vna vt ſupra declaraui. Et licꝫ iſte termin⁹ hõ. ſiue ſubꝫ iſtius ꝓpõnis ſit q̃tũꝫ ẽ de ſe indr̃ns ad tres ſuppões: vt ẽt vult doctor i libro p̃dicamẽtoꝝ. ca. de ſuba. q. p̃ma. tñ talis indr̃ntia ſuppõnis non facit ꝙ illa ꝓpõ ſit diſtiguẽda. hõ eſt vl̃e vel ſpẽs. eo ꝙ nũq; aliq̃ ꝓpõ eſt diſtiguẽda: niſi in q̃ ẽ aliq̃s termin⁹ multiplex vel aliq̃ ꝓpõ multiplex. nũc aũt vt ſupꝰ expoſitũ ẽ. iſte terminus hõ nõ ſigñat oĩa illa ꝓ q̃b⁹ põt ſupponere in triplici ſuppoſitiõe. ſed tñ in vna. ſ. i ſuppõne ſimplici. ⁊ tñ hꝫ vnũ ſignificatũ: ⁊ ꝑ ꝯñs nũq; aliq̃ ꝓpõ eſt diſtiguẽda ꝓpter ipſum.

Et iõ dič doctor ɔueniēter. nec tñ ꝓpõ ē distinguēda: qꝛ di
uersitas suppõnis stat cũ vnitate subĩ ⁊ signati: ⁊ illa iã cla
ra sũt: qꝛ subꝫ i se ē vnũ: ⁊ vnã tñ hꝫ signationē: ⁊ ifert. ſꝫ ē
magi multiplicitas figure dictiõis si q̃ sit. ¶ Ubi nota ꝙ
doctor nõ dič ꝙ i argumēto illo ꝑ: ad qđ rñdet: sit aliq̃ tal'
mltiplicitas: aut fallacia: qꝛ pꝫ ꝙ nõ. sec⁹ āt ē tractãdo ɔtr
⁊ vlr de triplicitate ⁊ mltiplicitate suppõnis ꝑtinēte eidē
cõi: dat itelligere ꝙ nũq̃ꝫ i isto argumēto vbi ponit̃ tal' ter
min⁹ cõis ē ꝑꝑ illũ terminũ aliq̃ ꝓpõ distiguēda: eo ꝙ ter
min⁹ tal' nõ ē mltiplr ꝑꝑ diuersitatē suppõnis: qꝛ dixim⁹
sat' ꝙ diuersitas suppõnis nõ cãt mltiplicitatē. i. verã mul
tiplicitatē ⁊ actualē: qꝛ de ista semꝑ loqmur i ꝓposito q̃lis
ē i fallacia equocatiõis ⁊ amphibologie: nec ēt cãt mltipli
citatē potēcionalē. q̃lis ē i fallacia: vl' i fallacys ſm sensuꝫ
ɔpositũ ⁊ diuisũ: vl' ſm accētũ. Et iõ vbi nõ ē aliq̃ v̄a mlti
plicitas nũq̃ꝫ ꝓpositio ē distiguēda: talis tñ termin⁹ cõis
põt cãre fantasticã: siue apparētē mltiplicitatē: ſꝫ tal' mul
tiplicitas stat cũ vnitate significatiõis. ⁊ ꝑ ɔñs stāte vnita
te significatiõis nũq̃ꝫ est dãda distinctio: qꝛ distinctio dat̃
ꝑꝑ multiplicitatē verã. multiplicitas v̄a reqrit distinctio
nē. ſm illõ phĩ i lib. elēcħ. rñdētē ad multiplr nõ ꝓfata di
stictiõe si ɔtigit vitare redargutionē. i. ille q vult rñdere ad
ꝓpõnē multiplicē: in q̃ s. ē aliqs termin⁹ hñs mlta signifi
cata: ⁊ nõ vult distiguere de illa ꝓpõne sic rñdēs icidet ad
redargutionē: q̃ ē pessima meta sophystica iter oēs. 5. me
tas: qꝛ oꝫ ꝙ neget qđ pri⁹ ɔcessit: vel eꝫ ꝑꝑ varietatē ⁊ mul
titudinē significatoꝝ: ⁊ ita erit redargut⁹. ḡ vbi nulla esset
significatorũ multitudo. nec ꝑ ɔñs vera multiplicitas ibi
nulla ē dãda distictio. Et iõ doctor docet nos ad cautelã: ⁊
ꝑ q̃nd i icidētiã q̃lr õbem⁹ rñdere ad arm̃ sophysticũ vl' fal
laciã cãtã ꝑꝑ solã diuersitatē suppõnis. vꝫ. ꝙ nõ õbem⁹ di
stiguere ð tali termio hñte diuersaꝫ suppõnē i hꝫ fallacia:
eo ꝙ nõ ē v̄e multiplex: ſꝫ tñ fantastice ⁊ apparēter. nã ſꝑ
vnũ hꝫ signatũ ⁊ nõ plura: ſꝫ õbem⁹ rñdere sic rñdem⁹ ad
fallacias fig̃ dictiõis. s. negãdo arm̃: eo ꝙ tal' termin⁹ cõis:
q ē termin⁹ i illa fallacia hꝫ variã suppõnē i maiori ⁊ i hꝫ
vt pꝫ i ħ argu°. sor. ē hõ. hõ ē spēs. ḡ sor. ē spēs. termin⁹ aũt
variat⁹ ſm suppõnē ē q̃si sīt duo terminĩ: qꝛ hꝫ v̄tutē duo
rũ terminoꝝ: ⁊ ita arguit̃ tũc i q̃tuor terminis ɔ̃ nãꝫ boni
syllĩ: ⁊ ifert doctor. mltiplicitas. n. fig̃ dictiõis ñ eē v̄e ml
tiplicitas: ſꝫ tñ fantastice. q̃ aũt sit vera multiplicitas: ⁊ q̃
fantastica: ⁊ q̃ actualis: ⁊ q̃ potētialis: vide i fallacys petri
hyspani. nã hoc ꝓsuppono eē notũ: ⁊ nollē i nõ necessarys
hic effluere: ⁊ doctor stati ponit exēplũ dicēs. vñ hec ñ di
stinguit̃. sor. ē hõ. s. i fallacia iã fcã. ſꝫ eēt fallacia. si hõ acci
peret̃ sic accipit̃ hic. hõ est spēs. qꝛ. s. hõ ſm ꝑmũ modũ ac
cipiēdi significatũ termini cõis: ⁊ vt hõ supponit ꝑsonalr.
ſꝫ hõ est spēs ſm 3m modũ accipiendi significatũ termini
cõis: ⁊ vt hõ supponit simplr. ⁊ sic ipolē ē ꝙ sor. sit hõ. qꝛ ð
necītate tũc seq̃ret̃ ꝙ sor. eēt spēs. qđ ē ipolē. Et tũc ad for
mã argumēti ɔcedit doctor ꝙ hec ꝓpõ ē simplr v̄a. s. hõ ē
vlē. vel. homo est spēs. qꝛ ſm ꝙ subꝫ significat verã nãm.
vt ɔpat̃ ad itellectũ. s. vt sumitur ſm 3m modũ accipiēdi
signatũ termini cõis iest ei tale accñs. s. tale accñs itētio
nale. puta vlē vl' spēs iest hoi: vt ɔpat̃ ad itellectũ ſm suã
formã itelligibilē .s. tertio mõ sumēdi significatũ termini
cõis: ⁊ ita ɔcedit oēs tales ꝓpõnes: in qb⁹ 2e itētiões ꝑdi
cãtur ð ꝑmis. Sꝫ adhuc ad formã argumēti est ãpli⁹ dicē
dũ q̃ꝫ doctor exprimat: ⁊ maxime ꝑꝑ vltimũ ɔñs argumē
ti: vbi infertur. ḡ predicat̃ oppositũ de opposito. Ad qđ rñ
deo ꝙ nõ. Et qñ arguit̃ sic. nõ nã v̄a. ⁊ nã v̄a sũt ɔ̃dictorie
opposita. ⁊ ꝑdicat̃ nõ nã v̄a de nã v̄a. ḡ ꝑdicat̃ opm̃ de op
posito. Rñdeo ꝙ nã v̄a ⁊ nõ nã v̄a ꝓut sumi 2e. s. formalr
⁊ fũdamētalr. nã sumēdo nãꝫ verã ⁊ nõ nãꝫ verã forma
liter. s. ꝓ itētiõib⁹ 2m applicabilib⁹ reb⁹ ꝑ̃ itētiõis ⁊ 2e ꝓu
ta hoi aut vli ⁊ spēi ⁊ hõ. sic dico ꝙ sũt ɔ̃dictorie opposita:
vt vtraq̃ꝫ sumit̃ vt gđ: qꝛ v̄r v̄a nã sũpta formalr: ⁊ ꝓ itētio
ne 2a ē nõ v̄a nã. qꝛ ē itētio 2a q̃ nõ ē v̄a nã: sed ens rõnis ⁊
diminutũ. ⁊ itellige istõ sili mõ q̃ loq̃bamur de suba ꝑma
⁊ scđa in q̃one. 4. q̃ ambo vt formalr sumũt̃ sīt itētiões 2e.
sumēdo āt verã nãꝫ ⁊ nõ verã nãꝫ fũdamētalr. i. ꝓ ꝑma i
tentiõe ⁊ scđa. puta ꝓ hoie ⁊ vli vel specie aut hõ. sic dico
ꝙ nõ sũt opposita aliq̃ mõ oppõnis: sicut nec hõ ⁊ albedo
aut calor: qꝛ hõ dr̃ alb⁹ ⁊ calidus ⁊c̃. ſꝫ sunt entia dispata ⁊
alteri⁹ gnis: q̃rũ tñ vnũ põt denoiare aliõ: sic̃ ⁊ albedo de
noiat hoieꝫ ⁊ lignũ ⁊ hõ. ⁊ breuiter dico ꝙ si ꝑdicat̃ ibi op
positũ de opposito. ⁊ iõ argumētũ nõ valet. Deide doctor
rñdet ad 3m ꝑn̄le 2e q̃onis: in q̃ ɔcludebat̃ ꝙ si hõ est spēs
⁊ spēs est intētio. ḡ hõ est intētio. ⁊ dicit ꝙ hec est falsa. spe
cies est intētio. sicut hec. albũ est color. qꝛ spēs denoiatiue
iportat aliõ q̃ꝫ intētio in abstracto. i. spēs est denoiatiuũ ⁊
ɔcretũ ⁊ itētio est abstractũ. vbi video in his v̄bis docto
ris ꝙ qꝛ spēs est ɔcretũ: ⁊ itētio est abstractũ: ⁊ ſm regulã
positã in pa q̃one abstractũ de quocũq̃ꝫ ꝑdicat̃: ꝑdicat̃ in
ꝑmo mõ dicēdi ꝑ se ⁊ eēntialr: ⁊ hoc in creaturis ⁊ nõ i trã
scēdētib⁹: neq̃ꝫ in diuinis. qꝛ in diuinis ⁊ in trãscēdētib⁹ se
pe alr est. ɔcretio ⁊ abstractio sũt oppositi modi signãdi.
⁊ lꝫ intētio sit superior ad spēꝫ: ⁊ de ei⁹ eēntia: qꝛ tñ est ab
stractũ. ideo ꝓpter repugnãtiã modoꝝ significãdi intētio
nõ põt ꝑdicari de specie: sic̃ nec aialitas de hoie: vl' rõnali
tas: qꝛ hec est falsa. hõ est aialitas. sic̃ ⁊ hec. albũ ē color. ⁊
silr hec. hõ ē rõnalitas. vt īfra patebit. c. ð gñe. Hec ē rñsio
doctoris declarata: quã vr̃ in ħ loco tenere. ⁊ iõ vndiq̃ꝫ an
gustie sũt. Nã si voluerim⁹ negare hãc ꝑdicationē. s. spēs
ē itētio. sic̃ doctor hic negat eã. arguet aliqs ɔ̃ nos sic. spēs
est intētio 2a. ḡ spēs ē intētio. hec ɔñs entimematica tꝫ. qa
arguit̃ ab iferiori ad suũ superi⁹ a ꝑte ꝑdicati sine aliq̃ ipe
dimēto: ⁊ ēt ꝑ locũ a ꝑte in mõ. ⁊ añs est ɔcessũ a doctore
⁊ ab oib⁹. qꝛ oīs gnis vlia sũt itētiões scđe. ḡ ⁊ spēs. ꝑ locũ
a toto i q̃ñte. si āt volum⁹ ɔcedere illã ꝑdicationē: tũc oꝫ cõ
cedere vt vr̃ ꝙ hõ ē itētio. qđ ñ vr̃ veꝝ. ⁊ ꝙ oporteat ħ cõ
cedere: ꝓ⁹. qꝛ ð q̃cũq̃ꝫ ꝑdicat̃ iferi⁹ ꝑdicat̃ ⁊ supi⁹: vt ð q̃cũ
q̃ꝫ ꝑdicat̃ hõ ꝑdicat̃ ⁊ aial ſꝫ illã maximã phĩ i ꝑdicamē
tis. qñ alterũ de altero ꝑdicat̃ ⁊c̃. sed spēs ꝑdicat̃ de hoie
⁊ itētio ꝑdicat̃ de spē: vt argutũ ē. ḡ itētio ꝑdicat̃ de hoie.
ḡ hõ ē itētio. si hõ est spēs. ⁊ iõ si añs hui⁹ deductiõis: q̃ est
cõditionalis est falsuꝫ. ḡ ⁊ ɔñs. Propter hãc grauē cõtro
uersiã dico breuiter ꝙ i ħ loco doctor nõ ē locut⁹ ſm opi
nionē ꝓpriã: sed ſꝫ opionē aliq̃ꝝ q negãt hãc ꝑdicationē.
spēs ē itētio. nec curauit ꝓ nũc ðtermiare v̄itatē. qꝛ ad alia
festinabat. ⁊ ħ sepe facit: sicut ēt sepissime facit phs: vt do
ctor iste recitat i plerisq̃ꝫ locis: ſꝫ alibi meli⁹ istã mãm de
terminat. igr̃ dico ꝓ nũc ꝙ ista ꝑdicatio ē bona. s. spēs ē itē
tio: qꝛ ē itētio scđa. ⁊ ly 2a itētio nõ diminuit rõnē intētio
nis i cõi. ſꝫ ɔ̃hit eã vt nũc teneo: ⁊ cõiter vtimur itētiõe ꝓ i
tētiõe 2a. Et si dicas. vr̃ dicere doctor hic ꝙ itētio ē abstra
ctũ. ḡ nõ ꝑdicat̃ de iferiore cõcreto. Dico ꝙ hic duplr pos
sum rñdere. ꝑ ꝙ intētio nõ est vltimate abstractũ: ſꝫ me
dio mõ: sicut ⁊ hõ ⁊ aial ⁊ albedo ⁊ color ⁊ hõ. ⁊ iõ est aliq̃
mõ ɔcretũ cui forte corrñdet ħ abstractũ. s. itētõalitas: vl'
q̃ditas itētiõis: aut ēt itētio itētionis. ⁊ simili mõ spēs ē cõ
cretũ. ⁊ iõ vnũ ꝑt ꝑdicari de alio vel reliq̃: nec tñ seq̃t̃ illõ
qđ supi⁹ iferebat̃. s. ꝙ tũc itētio ꝑdicaret̃ ð hoie: qꝛ ħ ē vnũ
aliud ꝑuilegiũ scđaꝝ itētionũ. s. ꝙ iferi⁹ ɔcretũ põt ꝑdica
ri denoiatiue de aliquo: ⁊ ēt modificare aliõ: ⁊ tñ superius
cõcretũ nec ꝑdicabit̃ denoiatiue de illo: nec modificabit
illõ: ⁊ est exēplũ in ipsismet intētionib⁹ scđis. Nã qñ dico
ꝙ gen⁹ est species ꝓut species sumit̃ vt modus planũ est
vt superi⁹ determinatũ est ꝙ species denoiat ⁊ modificat
gen⁹: ⁊ tñ vniuersale nõ denominat ipsiuꝫ genus. qđ tñ est

superi⁹ ad spēm. ⁊ hoc ꝓprie loquēdo de denoiare. sic̄ nec aial denoiat hoiez: nec aliqd̄ superi⁹ suū īferi⁹. Rō hui⁹ ꝑt eē tal. q2 īferior ītētio z⁹ sumit̄ originalr ⁊ occasionalr a ꝓꝓetate ipsi⁹ rei: vt supi⁹ ḋclarū ē. ⁊ iō aliq̄ spālī rōne respic̄ rē illā: ⁊ q̄dā ꝯsanguinitate spāli: vl̄ affinitate ei ꝯiūgit̄. ⁊ iō pōt ipaȝ ōnoiare: ⁊ de ea ꝑdicari. ⁊ sic spēs respic̄ hoiez ⁊ gen⁹ aial ⁊ gnālissimū subaȝ: ⁊ sic de alijs ītētiōib⁹. Intētio āt supior. s. ītētio z⁹ ī cōi a nulli⁹ rei ꝓꝓetate originalr: aut occasionalr sumit̄. ⁊ iō lȝ hn̄t ꝑdicare de suis īferiorib⁹ qditatiue: ⁊ nūq̄ ōnoiatiue: a q̄rū māli siue potētiāli sumit̄: sic̄ oē gen⁹ sumit̄ a māli ī spē: ⁊ sic̄ ois ḋr̄ia ꝑdicabil a formali. ⁊ ita ab eis q̄dā mō pullulat: tn̄ ō reb⁹ p̄ᶜ ītētiōis nec ꝑdicat̄ qditatiue: nec ōnoiatiue: nec ī ꝯcreto: nec ī abstracto: nec breuiter aliq̄ mō: eo ꝙ nā hȝ ad eas attinētiaȝ vl̄ affinitatē: ⁊ h̄ ī se ⁊ ī suo gnāli ꝯceptu. lȝ hn̄t ī suis īferiorib⁹: ⁊ mediate ac remote. ⁊ h̄ nihil fac̄ ad ꝑdicationē vl̄ ōnoiationē. ⁊ sic pȝ. q2 ītētio īferior. puta spēs ꝑt ōnomiare hoiez. tn̄ ītētio supior nō ꝑt. puta ītētio z⁹ ī cōi. vel ꝯceptus rōnis: aut ens rōnis vel res zᶜ ītētiōis. aut aliqd tale. quia nullū istoꝝ ꝑt ꝑdicari ōnoiatiue ō hoie: ⁊ tn̄ aliq̄ īferiora ipoꝝ ꝑdicant̄ ō illo ōnoiatiue. vt spēs ⁊ vl̄e. ¶ Et si tūc peteres ꝙ exq̄ z⁹ ītētio ī cōi a nulli⁹ rei ꝓꝓetate origialr causat̄ vl̄ sumit̄: a q̄ tūc cātur ⁊ q̄uō. Rn̄deo hec qd̄ eēt bona. si illd̄ qd̄ supponit eēt veꝝ. s. ītētionē scdaȝ ī cōi cāri ⁊ ꝓduci aliq̄ ꝓꝓa spāli cātiōe: siue ꝑ se z⁹ mō. sȝ illd̄ suppositū est negādū. vn̄ dico breuiter ꝙ sic̄ nullū vl̄e aut cōe ꝓducitur ꝓꝓa ⁊ spāli ꝓductiōe: sic nec ītētio z⁹ ī cōi. Nā hō ī cōi nō ꝓducit̄ ꝑ se ⁊ solitarie: q2 oēs act⁹ ⁊ gnōnes sᷓ circa singlaria ꝟȝ phȝ p̄ meta. sȝ ꝓductis sorte ⁊ platōe ⁊ alijs hōi indiuiduis ꝑ se ⁊ p̄ ac īmediate ꝓducit̄ hō ī cōi ꝑ accn̄s ⁊ scdario ac mediate. ⁊ h̄ loquēdo ō ꝓductiōe reali ⁊ physicali ī eē existēe. Et posit̄ī idiuiduis hoīs ī eē qdita⁹ᵒ ⁊ meta. reali. s. h̄ hoie ⁊ illo q vt dixim⁹ supi⁹. ita abstrahūt ab existia: sicut hō ī cōi ponit̄ hō ī cōi ī eē qditatiuo ⁊ meta. ⁊ q̄si cōceptus ei⁹ pullulat a ꝯceptib⁹ aut qditatib⁹ eoꝝ: sic̄ a radicib⁹: lȝ ī se ⁊ ꝟȝ se abstrahat ab eis cū n̄ sit pōe ponere hūc hoiez ⁊ illū nisi ponat̄ hō. nec ecōuerso q̄ ad rē. lȝ hn̄t q̄ ad ꝯceptū ⁊ ꝯsideratiuā abstractionē siue ꝑcisiuā: sic ad ꝓpositū cātis ītētiōib⁹ scdis īferiorib⁹ ⁊ spālib⁹ ab ītellcū effectiue ⁊ a ꝓꝓetatib⁹ reꝝ originalr ⁊ icitatiue. ⁊ h̄ p̄ ꝑ se z⁹ᵒ. ⁊ īmediate cātur ītētio z⁹ ī cōi vel ens rōnis scdario ꝑ accidēs ⁊ mediate ⁊ mītio eaꝝ. s. scdaꝝ ītētionū posit̄ ī eē qditatiuo abstracto: q2 forsan ī eē meta. rōnali vel saltē in eē meta. cōi ponit̄ z⁹ ītētio ī cōi ī eē ꝯsili. ⁊ qditas ei⁹ vt pullulat a qditatib⁹ ⁊ ꝯceptib⁹ scdaꝝ ītētionū īferioꝝ: ⁊ ita n̄ sᷓ ꝓꝓa cātiōe cātur vl̄ ꝓducit̄. ⁊ iō motiuū illd̄ ē solutū. Tn̄ ꝙ ī hac rn̄siōe tetigi ō trib⁹ meta. vl̄ meli⁹ ō duabus meta. spālib⁹ ⁊ vna cōi vtriq̄ n̄ ponit ī nūeꝝ cū eis. sic̄ nec aliqd̄ supi⁹ ⁊ cōi⁹ cū īferiorib⁹ suis. ⁊ iō n̄ ꝑnt dici tres metaphysi. Dico ꝙ illa mā alr̄ locū habebit. ⁊ forsan aliqd tāgā in sequēti rn̄siōe lȝ succicte. q2 vr̄ ꝙ nec̄e sit ponere ꝑter meta. Aꝝ. q̄ ē real: aliā meta. ꝓ entib⁹ rōis q̄ ē meta. rōnal vl̄ ītētiōal vl̄ saltē ponere vnā meta. āpliorē q̄ sit illa q̄ ē posita ab Ariꝝ. c⁹ subȝ n̄ ē ens reale sic̄ ꝯtrū ꝑ ly reale. sȝ ens simpl̄ qd̄ ē cōe vniuocū enti reali ⁊ enti rōis vt aliq̄lr ī q̄daȝ loco supi⁹ dixi. sȝ ꝓ nūc h̄ n̄ discutio: ⁊ ita pȝ vna rn̄sio vl̄ p̄mus mod⁹ rn̄dēdi ad difficul^tē^m motā ō ītētiōe z⁹. an sit abstractū ⁊c̄. z⁹ rn̄deo sic ponēdo ꝙ ītētio sit abstractum: tn̄ vr̄ posse dici ꝟȝ viā doctoris sīialr ī ꝑdicamēt̄. q. z. ꝙ ītētio z⁹ vel ens rōnis ī cōi ē vnū trāscēdēs ī ābitu ꝯceptuū ītētiōaliū: sic̄ ⁊ ens reale ī ābitu ꝯceptuū realiū. ¶ Et tūc sic̄ ens reale ꝑt ꝓꝑ suā trāscēdētiā ꝑdicari ī suo abstracto ō oīb⁹ īferiorib⁹ idēptice. Ita ꝙ illa ē ꝑdicatio idēptica. hō ē entitas: nō formalis. tn̄ ē vā. eo ꝙ entitas ē trāscēdēs. vt docet Frādisc⁹ loquēs ō zᶜⁱ ꝑdicatiōe idēptica ī ꝯflatu. di. 4. q. 5. vide ibi. ita ⁊ ītētio z⁹ ī cōi ꝓꝑ suā trāscēdētiā ꝑt predicari idētice ō suis īferiorib⁹ lȝ ipa sit abstractū. Et ista z⁹ rn̄sio alr̄ magis ītelliget̄. tūc āt sit ꝓbabilr̄ dc̄ȝ. ⁊ pȝ qd sentio de tota illa z⁹ rn̄siōe. ¶ Ad z^m arg^m p̄n^lᶜ qd̄ mlt̄a dcā itricata icludit: vt maxias āmbiguitates. ⁊ sic pȝ ꝙ sequēs obtio in q̄ obycit̄ ꝙ tūc h̄ ē vā. spēs ē ītētiōale. g hō ē ītētiōale ⁊c̄. cuȝ sua rn̄siōe nihil valȝ. vl̄ nihil fac̄ ad rē. q2 vadit ꝟȝ illā opinionē ꝟȝ quā loq̄t̄ doctor ibi. ⁊ n̄ ꝟȝ ꝓꝓiā suā ītētiōeȝ. g ⁊c̄. ¶ Deīn doctor rn̄det ad z^m qōnē dicēs ꝙ tales ꝓpōnes lȝ sint vē mō iā dcō. s. ōnoiatiue. tn̄ nō sūt vē ꝑ se. vel talia ꝑdicata ītētiōalia nō ꝯueniūt talib⁹ subdis. i. reb⁹ p̄ᶜ ītētōis ꝑ se. qt ī allo. 4. mōꝝ dicēdi ꝑ se. ⁊ pȝ lrāȝ ītelligētib⁹ 4^or modos ꝑ se ītatī q ponūt̄ p̄ poste. a phō. tn̄ ꝓꝑ vltimū dcm̄ ibi dic̄. nec vlr aliq̄ alio⁹. q2 tc̄ nā eēt cā sufficiēs tal accidētis ⁊c̄. vult dr̄e ꝙ nec sᷓ ꝑ se z^o. q2 ꝑ se z^o ē idē qd̄ solitarie. illd̄. n. agit ꝑ se. z⁹ mō qd̄ agit se solo. vt sor. fert istū lapideȝ ꝑ se. ⁊ sor. comedit vl̄ bibit ꝑ se. i. sine aliq̄ socio: vl̄ coadiuuāte. ⁊ tūc ad ꝓpositū si nā vel res ad ex̄. puta hō vel asin⁹ eēt cā ꝑ se. i. sola ⁊ ꝑcisa re^a hui⁹ ītētiōis scde. q̄ dr̄ spēs vel vl̄e. tūc in q̄cūq̄ supposito vel singul̄e eēt illa nā: ī illo eēt tale accn̄s. i. tal ītētio z^a: q2 posita cā sufficiēte ⁊ ꝑcisa pōit̄ effect⁹: ⁊ tc̄ cū illa nā hūana sit ī sorte ⁊ ī plone: ⁊ tūc ī sor. ⁊ plone eēt spēs vel vl̄e vl̄ illis ieēt: ⁊ tūc sor. eēt spēs ⁊ vl̄e: ⁊ ēt plato: q2 ī q̄cūq̄ ē aliqd̄ accn̄s: illd̄ ōnoiat̄ tale ab illo accn̄te. sic̄ ī q̄cūq̄ ē albedo: illd̄ ē albū. q2 posita cā formali in aliq̄ ponit̄ ⁊ effect⁹ formalis. g ⁊c̄. Deide rn̄det ad p̄^m ar^m p̄ncipale tertie qōnis. ⁊ p̄ ponit vnā rn̄sionē quā reprobat: q̄ negat minorē p̄mi argumēti. s. ꝙ h̄ ꝑdicet̄ ō plib⁹ differētib⁹ nuō. hāc rn̄sionē reprobat doctor. q̄ tn̄ nullo⁹ videt̄ reprobāda. q2 ꝟm ipsūmet doctorē sepe: ⁊ maxie īfra. q. xi. ꝑdicare est intētionū ꝑ se. rerū vō ꝑ accidēs. eē vō est rei ꝑ se: ⁊ ītētionū ꝑ accn̄s. qd̄ dictū exponet̄ loco suo. nūc āt cū hō sit res ⁊ nō ītētio scda. manifestū ē ꝙ ꝑdicari ō plurib⁹ ꝯuenit solū sibi ꝑ accn̄s. q2 rōne spēi vl̄ vl̄is: q̄ vel qd̄ ēt cōuēit sibi ꝑ accn̄s. ipi āt spēi vl̄ vl̄i ꝯuēit ꝑ se p̄ mō: vt supi⁹ patuit. ēt qn̄ doctor dic̄ ī illa reprobatiōe. g h̄ ē ꝑ accidēs. hō ē aial. vl̄ ꝟm aliq̄s libros. ⁊ meli⁹. q2 magis ad ꝓpositū sor. ē hō. siue. hō ē vl̄e. p̄^a ꝑdicatio vr̄ male ōduci ad ꝓpo^m vt ō se pȝ. q2 aial ꝯuenit hoi ī p̄ mō ⁊ qditatiue. ⁊ sic hō sorti. ꝑdicari āt ꝯuenit sibi ꝑ accn̄s. vt dcm̄ est. ⁊ iō hec ē mala ꝯn̄a. hec ē ꝑ accn̄s. hō est aial. vel. sor. ē hō. Scda āt ꝓpō ꝯcedit̄: ꝙ. s. h̄ ē ꝑ accn̄s. s. hō ē vl̄e. vt iā sepe patuit. ⁊ iō nulla ē silitudo iter has duas ꝓpōnes. s. hō ē aial. ⁊ hō ē vl̄e. iō dicam⁹ ꝙ doctor n̄ simpl̄ reprobat illā rn̄sionē bonā: sȝ ꝓpter cōeȝ modū loquēdi: vt ponit in obone q̄ videbatur tꝑib⁹ ātiq̄s ꝯcedere mltas ꝓpōnes nūc reprobatas ī schola nr̄a: ⁊ iter ceteras iā ꝯcedit eē ꝑ se. s. hō ꝑdicat̄ ō plurib⁹ hn̄s ꝓ se hāc debilē rōnē ⁊ falsaȝ. s. ꝙ hō nō pōt ꝑdicari de plurib⁹ dr̄ntib⁹ nuō: nisi sit supi⁹ ad illa. ⁊ ē ꝑ se superi⁹ ad illa: ⁊ nō ꝑ accn̄s. g ꝑ se ⁊ nō ꝑ accn̄s ꝑdicat̄ de illis. hec rō peccat. q2 lȝ hō sit ꝑ se supi⁹ ad indiuidua capiēdo ly supi⁹ fundamētalr ⁊ nō formalr: q2 ly superi⁹ sumptū formalr est ītētio scda. sic̄ ⁊ ly īferi⁹ ⁊ multa talia. fundamētalr aūt nō dicit: nisi ipsuȝ hoiem q est superi⁹ ⁊ q hȝ per se ordinē ēentialē ad idiuidua; tn̄ hec ꝓpō. hō ꝑdicat̄ de plurib⁹. nō admittit̄ eē ꝑ se. et h̄ ī sensu famosiore vt vsitato. vȝ. vt ly ꝑ se determiat inherētiā: lȝ sit ꝑ se vt ly ꝑ se ōtermiat iherēe: vt stati dicet̄. h̄ ē. magis ex̄nee ⁊ insitate loq ⁊ q̄si iperfecte. ⁊ iō ad tollendū oēm ambiguitatē ⁊ ad satisfaciēduȝ vulgo ⁊ oibus ponit doctor aliā rn̄sionē: nō tn̄ simplr negās porē: sȝ in aliq̄ sensu min⁹ ꝯgruo. vn̄ dic̄ ꝙ ꝑ se in minori pōt determinare inherētiā ⁊c̄. ꝓ q̄ rn̄siōe: q̄ est difficillima q̄si oīb⁹ ⁊ subtilissima: ⁊ ad ītelligēdū lfinita multū valēs: ē p̄ nōn^m. ꝙ sic̄ ē aliq̄ mō ī ꝯposito nāli: ita ē ēt ī ꝯpo^to rōnis suo mō. in ꝯposito nāli sūt tria. s. mā ⁊ forma ⁊ vnio

media: ꝛ deinde resultat vnū ꝯpoˢᵐ. sic ē i ꝯposito rōis. Nā
ibi ē repire tria. s. subꝫ: pdicatū: ꝛ copulā: q̄ ē q̄si q̄dā vnio
media ꝛ ligatura combināꝰ subꝫ cū pdicato: ꝛ tūc resultat
vna 3ª entitas: q̄ vocaꝛ ꝓpō. nūc āt ꝭm terminos doctoris
hic ista vnio vel copulatio dr̄ iherētia: vel saltē nō multū
differūt: ꝛ pdicatū dr̄ iherēs. ¶ Qꝛ pdicatū inheret subto
mediāte iherētia. s. copula: sic in nālibꝰ forᵃ iest mãe me-
diāte vniōe. sūt g̊ tria hec. s. iherēs: illō cui iheret: ꝛ inherē
tia media. iherēs ē pdicatū. illō cui iheret ē sbꝫ. ꝛ iherētia
media ē copula. aut copulatio iherēs ē relatiuū. ꝛ subꝫ re-
latiōis. s. iheretie illiꝰ: cuiꝰ ē fūdamētū: ē rō vel formalitas
pdicati: qō ē itētio 2ª. illō cui iheret est terminꝰ relōnis: ꝛ
termināꝰ iherētiā illā: ꝛ terminꝰ formalis aut rō terminā-
di est rō formalis: vel formalitas subti. qō ēt est itētio secū
da. terminꝰ aūt totalis ē ipsuꝫ subꝫ ꝭm ꝙ est cōcretū ꝛ nō
abstractū. inherētia media ē relō ipsa: mediāte qua pdica
tū: qō ē inherēs: inheret subō. sꝫ sic notare hāc nāꝫ. vꝫ. nāꝫ
inherētis ꝛ inherētie per relōnes ꝛ relatiua ꝛ subta ꝛ fun
damēta ꝛ terminos formales ꝛ totale: que oia reperiūtur
in qualibet ꝓpositiōe nō est ꝓ oibus: sed solū ꝓ puectis ꝛ
bn̄ itroductis in mā ꝛ cognitione relationū. ꝛ hoc ꝭm viā
Frācisci de maronis in cōflatu. di. 29. attn̄ expedit hic po-
nere vt veritas ac claritas huius materie nō omittatur: ꝛ
puectiores perspicacitate sua nō fraudenꝛ: reuertendo tn̄
ad minus puectos dico ꝙ sufficit notare hec tria. s. iherēs
qō semꝑ ē pdicatū. ꝛ inherētiā q̄ est copula. ꝛ illō cui inhe
ret qō est subm ꝓpōnis. Ubi est tūc vltra cōsiderādū: ꝙ. s.
talis inherētia: vel vnio pdicati ad subꝫ nō est semꝑ vniꝰ
natur: nec conformis imo diuersificatur ꝛ distinguiꝛ ꝭm
conditionē ꝛ naturā pdicati. Dicimꝰ. n. ꝙ pdicatū est for-
maliter in omni ꝓpositione ꝭm illam maximā anglicorū
logicoꝝ. Talia sūt subta q̄lia pmittūt pdicata. Et hō ē veꝝ
maxie in suppōne. Nā duplex est formale in ꝓpōne. vnū
est gnāle ꝛ aliō spāle. formale gnāle ē copula. ꝛ mālia sūt
subtū ꝛ predicatū: magis tn̄ subtū q̄ȝ predicatū. nunq̄ȝ enī
habebimus ꝓpōnē lꝫ haberemꝰ oia subta ꝛ pdicata i mū
do: nisi simul ꝯiunganꝛ ꝛ vnianꝛ mediāte copula verbali
ꝛ vocaꝛ formale gnāle. qꝛ gnālr ꝯuēit oi ꝓpōni. qꝛ sine il
lo nulla eēt ꝓpō: ꝛ de isto formali ꝓpōnis itelligūt logici
Italici qd̄ iꝫ: qn̄ dicūt ꝙ copula est formale in ꝓpōne: ꝛ bn̄
dicūt quo ad intellectū hūc. sꝫ hoc nō sufficit. qꝛ in tali for
mali sic loq̄ndo in gnāli ꝯuenīūt oēs ꝓpōnes. ¶ Et ideo
vltra hoc attēdēdū est ad pdicatū: ꝛ q̄lē habitudinē hꝫ ad
subꝫ: ꝛ ꝭm hoc ꝯsurgit diuersitas inherētiaꝝ ꝛ copulatio-
num vel diuisionū: sicut etiā ꝛ suppositionū. Nunq̄ȝ enīꝫ
g̊ cognosces diuersitatē suppōnū: nisi attēderis ad predi-
cata. vnde retēta idētitate nūerali subti: ꝛ variato triplici-
ter predicato variabitur tripliciter suppositio. Exemplū.
hō est nomē. hō est albus. hō est spēs. in pma ꝓpōne ly hō
supponit materialr. In scōa personalr. In tertia simplr.
Et iō subta fiunt ex pdicato: ꝙ sic: vel sic supponāt sꝫ va-
rietatē sue suppōnis: sicut mā q̄ de se inuariabilis est: ꝛ q̄n-
tū est de se vna numero in multis: sed varietatē ꝛ plurifi-
cationē accipit a forma. Et ideo bn̄ dicit illa maxia angli-
coꝝ ꝙ talia sunt subta qualia permittūt pdicata. i. taliter ꝛ
taliter supponūt subta in ꝓpōnibꝰ q̄lr ꝛ q̄lr pdicata pmit-
tūt ipsa suppōere ꝭm ꝙ pdicata hñt diuersam habitudinē
ad subiecta. sic ipsa subiecta supponūt. Nā suppō est q̄daꝫ
ꝓprietas termini: sed nō absoluta. imo respectiua. qꝛ non
nisi in habitudine ad alteꝝ terminū. ꝛ ideo nō pōt cōpete
re termino nisi in ꝓpōne: qꝛ terminus extra orationē vel
ꝓpositionē nō supponit: sed solū in ꝓpōne. multe āt alie
ꝓprietates termini possūt sibi ꝯpetere extra ꝓpositionē ꝛ
absolute significare eē cōmunicabile vel icōmunicabile
ꝛ huiꝰ. iō dixi ꝙ cū ex diuersitate pdicati cōsurgat diuersi

tas suppōnis in subō: sic ex diuersitate formaꝝ ꝯsurgit di-
uersitas in mā. merito predicatū dicitur formale spāle in
oi ꝓpositione: ad qō tanq̄ȝ ad formā respiciēdū est vt iter
ꝓpōnes distinguamꝰ ꝛ suppōnes in eis ꝛ vitates cognosca
mus. qꝛ si vis cognoscere suppōnē subti semꝑ respicias ad
pdicatū. qꝛ nūq̄ȝ alr illā cognosces. ¶ Et tūc ad ꝓpositū
cū ex diuersitate habitudinū predicati ad subꝫ ꝯsurgat di
uersitas ꝓpōnū ꝛ veritatū in ipsis. necesse est ergo ꝙ ꝭm
ꝯditionē inherentiū varietur ꝯditio inherentiaꝝ. ꝛ ꝑ ꝯñs
nō oēs inherentie sunt vnius nature. sicut nec oia inherē-
tia. s. pdicata. qō bn̄ notat in antepredicamētis: cū ibi negat
ꝯtra multos q̊ volebāt ꝙ eē. i. copula facta per ly est. cū sit
vnio extremoꝝ significat talē vnionē qualis debeꝛ extre
mis. Et iō ponebāt ꝙ oᵉˢ idētitas significat. aial est subs.
vel hō est aial. q̄ȝ hic. homo est albꝰ. vel. aial est coloratū.
Istū modū dicendi reprobat doctor ibi. Et videre potes
rōnes eius ibidē. qꝛ recitare easꝫ hic ē oio supflūū. Et iō cū
alia sit inherētia aialis ad hominē: ꝛ albedinis ad hoieꝫ: lꝫ
vtraq̄ȝ denoteꝛ ꝛ fiat cū hoc verbo est. qꝛ: vt iaꝫ dixi: ly est
nō dicit talē vnionē qualis debeꝛ extremis: necesse est vt
ipsa inherētia sic in gnāli sumpta determineꝛ per aliquas
determinationes aduerbiales: qꝛ aduerbiū est adiectiuū
verbi ꝭm priscianū: vel saltē per aliquas alias determina
tiones: q̄ habēt nāꝫ specificādi tales inherētias vt quales
sint possint a nobis cognosci. hō āt determinatiōes aduer-
biales sunt he. s. ly per se: q̄ditatiue: formalr: eēntiales: itrīn
sece: necessario: nō necessario: cōtingēter: accidētalr: ꝛ hō.
aliq̄ āt dterminatiōes fiūt ꝑ noia recta a ꝓnoibꝰ: vt i pᵒ mō
dicēdi ꝑ se. in 2ᵒ mō dicēdi ꝑ se. a priori a posteriori: ꝑ accñs
ꝑ aliō: sꝫ suā rōnē formalē: ꝛ cetera multa. Et multe illaꝝ
determinationū q̄ determināt iherētiā pñt ēt determina-
re iherēs: vt patebit. Iter q̄s ad nr̄m ꝓpositū est ly ꝑ se. vn̄
si ly ꝑ se determiat inherētiā denotat ꝙ tale pdicatū ꝯue-
nit ꝑ se subō: ita ꝙ illa iherētia ē ꝑ se: ꝛ nō ꝑ accñs. ꝛ sic aial
ꝯuēit hoi: ꝛ ēt risibile: lꝫ ly ꝑ se sumaꝛ ibi alr ꝛ alr in pᵒ: vt
ꝑ se notat ꝑseitatē pmi modi: sꝫ in 2ᵒ vt dnotat ꝑseitatē 2ⁱ
modi. Nūc āt in ista ꝓpōne. hō ꝑ se est spēs. vel. homo per
se est vniuersale. si ly per se determinaret inherentiā: pro-
positio esset oino falsa. qꝛ: vt doctor ꝓbauit ibi supra. nul-
la intētio scōa potest competere per se in aliquo quattuor
modorū dicēdi per se alicui intētioni pme: qꝛ intētio scōa
nō pōt respicere aliquā itētionē pᵃᵐ aliq̄ ꝑseitate: sꝫ solū ꝑ
accñs. si āt ly ꝑ se dterminet iherēs: sic cadit supra pdicatū
ꝛ denotat solū ꝙ tale pdicatū ē ꝑ se tale: ꝛ nō ꝑ accñs. ꝛ sic i
illa ꝓpōne. hō ē ꝑ se spēs. dnotaꝛ ꝙ hō ē spēs. q̄ spēs ē ꝑ se
spēs. eo ꝙ idē pdicaꝛ ꝑ se d eodē i pᵒ gradu pⁱ modi dicēdi
ꝑ se: vt alās patuit. vnūq̄dq̄ȝ. n. ē ꝑ se ipsūmet: ꝛ nō ꝑ accñs.
qꝛ tūc nō repugnaret idē eē sine ipso: vn̄ qn̄ ly per se deter
minat inherētiā: tūc vt simplices magis intelligāt: dꝫ ly ꝑ
se pñtari: ꝛ teneri cū copula verbalī. ꝛ sic dicēdo. hō est ꝑ
se aial. vel risibile est sensus ꝙ homo est per se aial: aut ri-
sibile. qn̄ āt ly ꝑ se dtermiat iherēs: tc̄ dꝫ pñtari ꝛ teneri cū
pdicato. vt sic dicēdo. hō est ꝑ se vl̄e. vel. hō est per se spēs.
Un̄ ꝯsidera ꝙ illa sn̄ia est nota. s. ꝙ spēsꝫ q̄ ē pdicatū ꝑ se:
vt ly ꝑ se determiat inherēs pdicaꝛ ꝑ accñs de hoie: vt ly
ꝑ accñs determiat inherētiā. qꝛ pdicatū ꝑ se iest hoi ꝑ ac
cidēs: ꝛ nō ꝑ se. Aliqn̄ tn̄ ly ꝑ se determinat tam inherētiā
q̄ȝ inherens: puta in oibus ꝓpōnibus de pᵒ mō dicēdi ꝑ se:
ꝛ de scōo mō. qꝛ in illis inherētia est per se: ꝛ ēt inherēs est
per se: sꝫ in ꝓpositionibꝰ accidētalibꝰ nūq̄ȝ ly ꝑ se hꝫ deter
minare inherentiā. s. in illis ꝓpositionibꝰ: in quibꝰ predi-
catum accidit subiecto. in aliquibꝰ aūt propositionibus ly
per se: nec determinat inherentiā nec inherēs. puta in illis
quaꝝ pdicata sunt aggregata per accidēs: sicut pꝫ de illa.
homo est longus albus. vel homo est supficialr coloratꝰ.

vel tu es bon⁹ pastor. vel bon⁹ amic⁹. aut gratiosus soci⁹. ⁊ hmõi. q̄ꝛ i illis p̄dicatū nō ē p̄ se ens. s; p̄ accñs cū sit in diuersis p̄dicam̄tis. ⁊ p̄ ꝯñs ē aggregatū: s; p̄hm̄. 6. meta. vñ pōt fieri distō p̄pōnū. s. q̄ꝛ i aliq̄ p̄pōne ly p̄ se d̄terminat īherētiā ⁊ nō īherēs. i aliq̄ aūt d̄terminat īherēs ⁊ nō īherētiam. In aliq̄ aūt nec d̄terminat īherētiā nec īherens. In aliq̄ vo d̄terminat ⁊ īherētiā ⁊ īherēs: ⁊ ita ē q̄drimēbris diuisio vł distictio. Deide doctor ponit exēplū d̄ accñte qn̄ dī. s; sit p̄; hic accñs ē p̄ se ens ⁊c̄. Istō exēplū itelligit mō opp⁹ p̄cedēti p̄pōni recitate sup⁹ vt p̄;. q̄ꝛ illa p̄oꝛ fuit vā. vt ly. p̄ se. determinat īherēs ⁊ nō īherētiā. Ista aūt ē vā ecōtrario. s; vt ly p̄ se d̄terminat īherētiā ⁊ nō īherēs. ⁊ iō n̄ ē i toto silis. s; suffic̄ ad itētionē doctoris q̄ attēdit silitudinē solū q̄ ad hoc q̄ ly p̄ se pōt d̄terminare īherētiā vel īherēs. exēplū īteligit sic. nā ꝯstat q̄ cū oē accñs sit p̄ se iferi⁹ ad ip̄; ens i cōi. ⁊ loq̄ d̄ accñtib⁹ q̄ sūt in recta linea p̄dicam̄tali ⁊ simplicib⁹. ⁊ nō aggregatis. nec̄ ē q̄ ens in cōi icludat̄ i eis q̄ditatiue. ⁊ p̄ ꝯñs p̄ se p̄ mō. ⁊ iō hec ē p̄ se. albedo ē ens. vt ly p̄ se d̄terminat īherētiā. q̄ꝛ d̄notat q̄ ens ē de q̄ditate accidētis siue albedis. ⁊ p̄ ꝯñs p̄dicat̄ p̄ se de illa. q̄ꝛ in p̄ mō. vt aūt ly p̄ se d̄terminat īherēs sic d̄notat q̄ albedo eēt ens p̄ se: ꝯiūgēdo ly p̄ se cū ly ens. ⁊ sic seq̄ret̄ q̄ accñs eēt suba sm̄ q̄ ly p̄ se distiguit̄ ꝯ ens in alio. vel ꝯ ens nō p̄ se subsistēs: s; alteri īherēs: nā sic sola suba ē ens p̄ se. ⁊ oē accñs ē ens nō p̄ se. s; i alio. vñ nota q̄ doctor equocat de ly p̄ se. in hac p̄ⁿ rñsiōe. Nā in p̄oꝛi p̄pōne. vbi ꝯcessit q̄ hec est p̄ se. hō ē spēs. vt ly p̄ se d̄terminat īherēs. itellexit d̄ ly p̄ se. vt p̄tinet ad p̄ᵐ gradū p̄mi modi dōi p̄ se. in 2ᵒ aucto. s. qn̄ dī q̄ accñs nō ē p̄ se ens. vt ly p̄ se d̄terminat īherēs: q̄ꝛ accñs n̄ ē suba. accipit ly p̄ se. vt distiguit̄ ꝯ eē in alio. vel ꝯ ens nō p̄ se subsistēs. vñ aliō ē dicere ens s; se. ⁊ ens p̄ se. nā accidēs est sm̄ se. tā prout ly sm̄ se determinat īherentiā q̄ ēt īherens. q̄ꝛ sic ly sm̄ se sumit̄ a p̄ho. 5. metaphyce. vt dicit vnā nām. ⁊ opponit̄ enti s; accñs. q̄ sī aggregat in se diuersas eēntias. sic hō alb⁹. vel musicū coloratum. ⁊ sic ens s; se dī q̄libz q̄ h; vnā eēntiā. ⁊ h̄ dicit doctor in anpredicamētis. q. 7. in fine. ens aūt p̄ se. vt ly p̄ se determinat inherēs: est sola suba. ⁊ iō ista sunt sil̄ vera. accñs ē ens p̄ se. ⁊ accñs n̄ ē ens p̄ se. p̄ma ē vā. vt ly p̄ se determinat īherētiā. ⁊ scd̄a ē vā vt d̄terminat īherēs. oi tn̄ mō accñs est ens s; se. ⁊ tenet p̄ hac rñsione p̄ma q̄ vt vidisti ē multum difficilis ⁊ ardua. Alie due rñsiones satis patent. per supradicta ⁊c̄.

Circa nonā q̄ōnez in q̄ q̄rit̄ d̄ nuō vlius an sint tm̄ quinq;. Nota q̄ ꝯtinuat̄ sic ad p̄cedētes. nā post q̄; nota sūt oia q̄ p̄tinent ad nām vlis in se ⁊ in quo h; esse subtiue. ⁊ q̄lr p̄dicet̄ de reb⁹ ⁊c̄. nūc merito querit̄ de ei⁹ p̄lificatiōe ⁊ cōicatione in p̄tes subiectiuas: ⁊ ē q̄ō pōt p̄lificari q̄ꝛ p̄us ē ꝯsiderare nāz aliq̄; in se: ⁊ s; q̄ sibi i mediate ⁊ directe pertinent. Scd̄o p̄ut respicit iferiora sua q̄ sūt sibi q̄si accñtia. i. nō p̄ se ⁊ s p̄oꝛi ꝯueniētia. q̄ p̄; optima ꝯtinuatio. Argumēta isti⁹ q̄ōnis p̄ vtraq; p̄te sunt facilia: ⁊ ēt opinio p̄ᵃ quā recitat q̄ ponit sufficientiā eoꝝ accipi penes signare subam vel accidēs ⁊c̄. In argumēto ꝯ istā opinionē nota exēplum p̄ illo q̄ō dī ibi. nihil aūt p̄ se distiguit̄ s; illud cui accidit. nā albedo exñs in niue. ⁊ nigredo exñs in coruo. vel carbōe nō distiguunt̄ p̄ se p̄ lapidē ⁊ carbonē cui accidūt. sed albedo exñs in niue distinguit̄ p̄ se a nigredine per suā d̄rias specificā que pōt dici a. eo q̄ est ignota. si. n. distingueret̄ p̄ se p̄ niuē cui accidit: tūc albedo exñs in lacte distingueret̄ p̄ se ⁊ specifice ab alia albedie exñte in niue vel i margarita q̄ō est falsuz. q̄ꝛ distiguunt̄ tm̄ nūero. ⁊ per accñs. Ita dicat̄ d̄ scd̄is intētiōib⁹ ad p̄positū doctoris. q̄ꝛ spēs ⁊ genus nō distinguunt̄ p̄ se p̄ hoiez ⁊ aial. S; per suas d̄rias specificas.

¶ Puta d̄ntib⁹ specie ⁊ d̄ntib⁹ nūero tantū. Scd̄a etiaz opio que ponit eoꝝ sufficientiā penes ordinari: ēt p̄; cū argumētis ꝯtra ipsaz. Ultimo doctor ponit opinionē p̄priaz que est vere logycalis. eo q̄ predicari p̄tinet p̄prissime ⁊ per se ad solū logycū. vbi nota hoc q̄ō dicit ibi. si. n. aliō eēt in indiuiduis preter essentiā spēi: tunc duo iduidua differrent essentialr ⁊c̄. Iste passus est obscurus. Ideo nota p̄ q̄ Scotus fundat se hic supra Boetiū q̄ dicit q̄ spēs dicit totam q̄ditatē iduidui. s. eo q̄ spēs icludit in se ⁊ q̄ditatiue vł indiuiduum oia p̄dicata eēntialia. q̄ꝛ tā genera q̄ȝ d̄rias. genus aūt nō sic. q̄ꝛ genus nō icludit d̄riaz ꝯstitutiuā hoīs nec sortis: nec alicui⁹ spēi spālissime aut iduidui. nūc si aliquid icluderet̄ in eēntia iduidui p̄ter eēntiā spēi: tūc duo indiuidua differrēt eentialr. q̄ō ē ipoīe. q̄ꝛ distiguunt̄ solū nūero: ⁊ seq̄ret̄ tūc ēt q̄ iduiduuz posset diffiniri. ⁊ sic doctor d̄ducit h̄ ad duo ipoīa. ⁊ vltimū ipoīe p̄bat̄. q̄ꝛ si duo indiuidua distiguunt̄ eētialr h̄ nō pōt eē nisi p̄ duas differētias. ⁊ iste nō indiget p̄batiōe. cū oīs d̄ria vel distō essentialis. ⁊ ēt formalis fit per d̄rias: ⁊ tūc necesse ē q̄ istas d̄rias hrent a spē diuisa: sicut due spēs hn̄t d̄rias suas a genere. vñ isert. ⁊ p̄ d̄rias acceptas ab illo q̄ō plus ē in h̄ ⁊ in illo ⁊c̄. p̄ ly h̄. ⁊ ly illo. itelligit duo iduidua. vt sortē ⁊ pla. vbi itellige q̄ doctor loq̄tur hic eo mō quo aial sepe loq̄r. q̄ꝛ dicit q̄ gen⁹ ⁊ d̄ria sumunt̄ ab alia ⁊ alia realitate i spē. q̄ꝛ in oī spē sunt due realitates vel formalitates a q̄rū vna. s; potētiali sumit̄ gen⁹ talis spēi: ⁊ ab alia sumit̄ vel accipit̄ d̄ria illi⁹. eodē mō si duo iduidua adderēt duas d̄rias ad spēz: sic faciūt due spēs ad gen⁹: tūc ille due d̄rie acciperent̄ vel sumerent̄ ab illis q̄ plus sūt vel pla in vtroq; indiuiduo q̄; ꝯueniāt i spē vel q̄; hēant a spē. Nā d̄ria sortis. gra exēpli. sumeret̄ ab illo. i. ab illa formalitate q̄ plus ē in sorte. i. q̄ abūdat aut magis est in sorte q̄; sit in spē. s. hoīe: eo q̄ sor. p̄ter h̄ q̄ō h; ab hoīe in cōi h; aliq̄d q̄ō ē formale cōstitutiuū ei⁹ ac distictiuū a platone. ⁊ in illo abūdat ab hoīe. ⁊ h; plus hoīs vel p̄:ul q̄; h; hō: ⁊ ab illo accipit̄ d̄ria sortis. que distiguit̄ a platone sm̄ istā opionē falsaz. ⁊ iō dicit doctor. ⁊ p̄ d̄rias acceptas ab illo q̄ō plus ē in h̄ ⁊ in illo. i. per d̄rias acceptas ab illo q̄ō plus est: siue ampli⁹ ē in sorte q̄; habuit ab hoīe in cōi: vel q̄; ꝯtineat hō in cōi. ⁊ ab illo q̄ō plus est: siue ampli⁹ est in platone q̄; ꝯtineat aut hēat hō i cōi. posset ēt spēs diuidi formalr ⁊ iduiduū diffiniri. Nā p̄ illas duas d̄rias ꝯstituētes sortē ⁊ platonē q̄ sumunt̄ ab illis realitatib⁹: aut formalitatib⁹ q̄ sup̄addūt sor. ⁊ plo hoī in cōi posset ipsa spēs. s. hoī diuidi formalr: sic gen⁹ diuidit̄ per d̄rias. ⁊ sor. ⁊ plato possent diffiniri: sic hō. ⁊ asin⁹ diffiniunt̄ p̄ aial in cōi. ⁊ p̄ rōnale ⁊ irrōnale ꝯtrīdēter. Istud aūt est icōueniēs sm̄ Boetiū: quē doctor iste sequit̄ in hac mā. licz nō sit icōueniēs s; Bonetū in p̄. ⁊. 4. meta. sue. s; de hoc alī. Reliq̄ in h̄ corp̄e q̄ōnis sūt clarissima. ¶ Pro rñsiōe ad p̄ᵐ arg̃ᵐ p̄ncipale vellē multa notare. que dīr a p̄ho. in octo libris topicorum. ⁊ spālit̄er in p̄. sed nimis i lōgus p̄cederem⁹. si singula hic ponerent̄. tn̄ q̄tū sufficit. dicamus q̄ p̄ho posuit ibi tm̄ q̄tuoꝛ p̄dicata q̄ sunt ista. gen⁹. diffō. p̄priū. ⁊ accñs. s; q̄ notat h̄ Scot⁹. ⁊ iō Burle⁹ n̄ bn̄ dixit in p̄logo suoꝝ p̄dicabiliū circa finē. vbi nūerat d̄riaz inter illa q̄tuoꝛ p̄dicata. ⁊ expsse ꝯ p̄h; in p̄ topico. vbi reducit d̄riā ad gen⁹ p̄p ꝯsilēz modū p̄dicādi: nō tn̄ itelligēs q̄ oīno ꝯsilez. q̄ꝛ d̄ria nō p̄dicat̄ in q̄d: sic gen⁹. s; tn̄ ꝯsilez in h̄ q̄ ē p̄dicari d̄ plib⁹ d̄ntib⁹ spē. ⁊ h̄ loq̄ēdo d̄ spē itermedia ⁊ nō de vltima q̄ tn̄ p̄dicat̄ de plib⁹ d̄ntib⁹ nūero. igit̄ doctor iste meli⁹ itelligēs textū p̄hi. ponit illa q̄tuoꝛ p̄dicata q̄ recitaui. ⁊ ipse in l̄ra recitat. hec aūt q̄tuoꝛ p̄dicata diuersificāt̄ penes p̄dicare eēntiā vł n̄ p̄dicare eēn^tiam vł penes p̄dicare ꝯuertibilr vł n̄ p̄dicat̄ ꝯuertibilr. ⁊ iō sufficiētia illoꝝ. 4. p̄dicatoꝝ p̄t sumi breuiter h̄⁹. oē p̄dicatuz

aut pdicat eēntiā vel nō pdicat eēntiā. si sic. aut ḡ ꝯuertibiliter: ⁊ sic ē diffō. aut nō ꝯuertibilr: ⁊ sic ē gen⁹. Si non pdicant eēntiā. h iteꝝ ē z^r. s. aut ꝯuertibilr. ⁊ sic ē ꝓpriū vl nō ꝯuertibilr. ⁊ sic ē accñs. Nā ꝓpriū licꝫ sit idē eēntialr cūꝫ spē. ⁊ sit vna eēntia secū. nō tñ ē de eēntia ei⁹ vt in q̄daꝫ loco supi⁹ dixi. ⁊ iō nō pdicat eēntiā spēi. i. nō dic̄ aliquā ptēꝫ eēntie spē: sicut faciūt gen⁹ ⁊ dr̄ia: ⁊ sic pꝫ sufficiētia q̄ttuor pdicatoꝝ. vbi vides q̄ ly ꝯuertibilr vel nō ꝯuertibilr bis ꝯcurrit in illa sufficiētia. Nā illō z^m disiūctū ꝯseruit vtriqꝫ parti pⁱmi disiūcti. Nā pⁱmū disiūctū fuit istō pdicare eēntiā. vel nō pdicare eēntiā. z^m disiūctū fuit. pdicare ꝯuertibilr vel nō pdicare ꝯuertibilr. ⁊ dico q̄ h z^m disiūctūꝫ geminat: siue ꝯcurrit bis. q: sil' cūꝫ pᵃ pte pⁱmi modi disiūcti. puta cū ista pdicare eēntiā. Nā pdicare eēntiā ē z^r. s. ꝯuertibilr ⁊ nō ꝯuertibilr vt dcm̄ ē. ꝯcurrit ēt cū z^a pte. puta cū ista. s. pdicare eēntiā: q: nō pdicare eēntiā ē ēt z^r. s. ꝯuertibilr ⁊ nō ꝯuertibilr. vt supra exēplificatū ē. nā ꝓpriū ꝯuertit cū spē. ⁊ accñs cū nulla spē ꝯuertit. vt patꝫ. ⁊ totū h posuit doctor. in his paucis termis in pⁱn⁰ rñsiōis qn̄ dic̄ pdicare eēntiā. vel nō. ꝯuertibilr. vel nō. ¶ Deide aūt cū dic̄ doctor. Istoꝝ qnqꝫ tm̄ vnū pdicat ꝯuertibilr. s. ꝓpriū tria pdicant eēntiā. nō ꝯuertibilr. s. gen⁹ spēs ⁊ dr̄ia. naꝫ scias q̄ licꝫ spēs dicat totā q̄ditatē idiuidui. tñ nō ꝯuertibilr cū aliquo idiuiduo. q: ꝯuenit equalr. ⁊ in sili gradu pfectiōis oībus idiuiduis suis. ⁊ iō in sola spē spālissima posuit phs. 7. phy. verā vniuocationē. Cetera iā patēt vsqꝫ ibi. vel spēs. nō ē pdicatū ꝓpōnis dyalectice. q: s. illa spēs. nō ē cōis nisi singularib⁹. istō satis bñ exposuit Burle⁹ i ꝓlogo pdicabiliū suoꝝ. vbi docet qūo spēs nō pt eē pdicatū. in aliq̄ ꝓblemate scibili. eo q̄ i ꝓble^te. vbi spēs pdicat singulare subycit. d singularib⁹ āt nō ē scia. 7. meta. doctor āt ꝯcordat singulr secū in h cū dic̄. excludit. n. Aꝛ. p̄ topic. ab itētione dyalectica. illa q̄ sūt mãifesta sensui. i. excludit oīa singularia sensibilia q̄ pñt p sensuꝫ apphēdi ab itentiōe ⁊ ꝯsideratiōe dyalectica. q: vanū eēt dterminare sciēdfice. aut ēt doctrinalr. vel topice de illis q̄ pñt pcipi p sensus nr̄os. si eniꝫ possuꝫ p sensus meos cognoscere aliquā vitateꝫ. puta q̄ tu es rube⁹. supflue laborās ad docēdū me illō qd iam pⁱus ⁊ clari⁹ noui p visuꝫ. sꝫ singularia pcipiunt p sensus nr̄os. scꝫ singularia sensibilia d qb⁹ ibi itēdit: supfluū. n. ē docere me q̄ h nix vel margarita quā video est alba. vel q̄ h lac dulce ē qd gusto. vel h ignis calidus quē tāgo. ⁊ sic d aliys singularib⁹ sensibilib⁹. vñ seq̄t text⁹. pbl. q ē multū difficil q est talis. Nō oꝫ oēꝫ ꝓpōnē ꝯsiderare: sꝫ quā q̄ rudis rōne idigēs dubitat nō pena vel sensu. h ē dcm̄ nō oꝫ tractare in sciētȷs vel ꝯsiderare idifferēter oēꝫ ꝓpōnē vel vitatē ꝯplexā. q: nō tales ꝓpōnes q̄ pñt vere ⁊ sine labore aut doctrina cognosci p sensus nr̄os. sic iā supra exēplificaui de veritatib⁹ q̄ ptinēt ad singlaria sensibilia cognita p sensus nostros. vt q̄ hec rosa ē rubea ⁊ odorifera ⁊ mollis: quā ꝓpōneꝫ cognosco p tres sensus. s. p visuꝫ p odoratū ⁊ tactū. ⁊ iō cū hꝫ ꝓpōnes sint nālr note oīb⁹. q: tā doctis q̄ rudib⁹ n̄ opꝫ de eis tradere aliquā sciaꝫ. q: i vanū traderet. Quales tñ ꝓpōnes opꝫ nobis tradere p scieꝫ ostdit Aꝛ. cū isert. sꝫ quā q̄ rudis rōne idigēs ⁊c̄. i. opꝫ solū tradere doctrineꝫ ⁊ sciaꝫ de tali ꝓpōne quā grossus: cuiusmodi sunt rustici idocti: q indigēt rōne. i. scia ⁊ doctrina q̄ ptinēt ad rōneꝫ siue itellectū. nō aūt rōne. i. itellcū nāli dubitat. i. opꝫ solū tradere sciaꝫ ⁊ ꝯsiderare illā ꝓpōnē quā ta le rudis idigēs rōne. i. scia dubitat. ⁊ nō pena vel sensu. i. nō opꝫ ꝯsiderare ꝓpōnes q̄ nō pñt cogn̄sci pena vel sensu. pena vt q̄ iste ignis ꝯburat digitū. hec ēt ꝓpō est nota cuilibet rustico aut rudi idocto. q: pcipit eā mediāte pena. eo q̄ isert penaꝫ digito suo. Et iō nō idiget vt istruat a te: an iste ignis sit calidus sicut etiā est de ista. an hec glacies sit frida. ⁊ sic de ifinitis aliys.

Sensu vt an ista rosa sit rubea. vel an iste sol luceat. vel h vinū sapiat. Et breuius hoc est veꝝ de oī ꝓpōne pceptibili p aliquē sensuꝫ: q: ly sensus stat ibi gnālr p oī sensu. ⁊ tota snia illi⁹ text⁹ stat in h q̄ nō ptinet ad dyalecticū tractare aut ꝯsiderare idifferēter oēꝫ ꝓpōnē. q: nō illā q̄ pōt pcipi a rudib⁹ pena vel sensu. sꝫ solū oꝫ tractare aut ꝯsiderare a dyalectico ꝓpōnes tales q̄ pp suā subtilitateꝫ ⁊ remotionē a sensu nō pñt pcipi pena vel sensu. ⁊ iō vt pcipiātur necesse ē tradere aliq̄ꝫ doctrinā p quā pcipiantur. ⁊ illā tradit Aꝛ. in libris topicoꝝ p totū. ⁊ tūc ad ꝓpo^m cū oīs illa ꝓpō in q̄ spēs pdicat sit hꝫ. q̄. s. possit pcipi pena vel sensu. ⁊ h a q̄libet rudi indocto. q: nullus eoꝝ dubitat an iste brunellus sit asin⁹. vel an iste ignis sit ignis. ⁊ sic d aliys. seq̄tur q̄ spēs nullo mō pt eē pdicatū in ꝓblemate scibili. eo q̄ talis ꝓpō in q̄ spēs pdicat de sensibili ē nō scibilis. q: ptinet ad sensuꝫ ⁊ nō ad itellcm̄. ꝯcludit ḡ doctor q̄ cū spēs sit minimū cōe iter oīa vlia. iō magis hꝫ nāꝫ subyciēdi se in ꝓpōne dyalectica aut ꝓblemate scibili q̄ꝫ pdicādi. ⁊ iō nō ponit iter pdicata a pho p̄ topicoꝝ. nā scias q̄ vle est supi⁹ q̄ꝫ pdicatū. q: oē vle est pdicatū ⁊ nō ecōtra vt iā patuit. pdicatū eni addit ad vle. s. dici de aliq̄ vel pdicari de illo in ꝓpōne dyalectica aut ꝓblemate scibili. ergo ⁊c̄. ¶ Deniqꝫ doctor rñdet ad scdꝫ pncipale dicēs i snia. q̄ z^r est multitudo. s. significatoꝝ ⁊ suppositoꝝ. ⁊ dicit q̄ illa ꝓpō phi in p̄ topico. nō itelligit d multitudie suppositoꝝ. Exēplū. albū ⁊ nigrū sunt ꝯrie opposita. ⁊ tñ nō opꝫ q̄ tot sint supposita. i. iferiora albi quot ⁊ nigri. aut econtra. nec calidi quot ⁊ fridi: nec boni quot ⁊ mali. aut iusti quot iniusti. ⁊ sic de aliys. ⁊ logt hic large de supposito. s. p oī eo qd supponit aut subycit alteri. sic in quodā loco supi⁹ exposui. ḡ itelligit d multitudie significatoꝝ. nā opꝫ q̄ tot sint significata vni⁹ oppositi q̄t ⁊ alteri⁹ si vnū opponit alteri sm oēꝫ signationē suā. Exēplū de vno ⁊ multo. nā multū opponit vni sꝫ oēꝫ suam significationē. Est. n. vnū nūero spē genere ⁊ ꝓportiōe: ⁊ tot modis dr̄ multū. Exēplū ēt de acuto ⁊ obtuso. q: sicut est acutū in voce in stilo aut gladio ⁊ in vino aut aceto sic ēt in eisdē reperit obtusuꝫ. sic d dulci ⁊ amaro ac multi aliys pōt exēplificari. puta de sano ⁊ de infirmo ⁊ hꝫ. ¶ Tertia rñsio patꝫ. ¶ Ad 4^m rñdet q̄ est vna rñsio intricatissima ⁊ de difficilioꝛib⁹ totius operis. ⁊ pⁱmo dicit q̄ ens est equiuocūꝫ. ideo nō predicatur. i. pre alio dr̄ ⁊c̄. Doctor cōcedit hic qd ens est equiuocum. ⁊ hoc logyce loquēdo: sicut ēt tenet in predicamētis. 4. questione. ⁊ ideo intentionē eius vide ibi in corpore questionis. qcquid tamē sit de facto. ibi multa dicemus. ⁊ ideo vult inferre hoc q̄ ex quo ens ē equiuocū. ⁊ in equiuocis sola vox est cōis. ⁊ nullus ꝯceptus aut q̄ditas ⁊ vlitas aut supioritas oīs ꝯuenit ꝯceptui ⁊ q̄ditati: ⁊ nullo mō voci. seq̄t q̄ ens nō est vle nec pdicatū nec pdicat. i. p alio dr̄. ⁊ sic nō eēnt sex vlia. Obycit ꝯ istō. q̄ licꝫ ponatur ens eē equiuocū acceptū sm totū ambitū suū: tñ cū oē equiuocūꝫ acceptū pro vno significato sit vniuocū. vt in quodam loco supi⁹ dcm̄ est. ḡ cū suba pdicamētalis sit vnuꝫ significatū entis ⁊ pncipalioꝛ ceteris pdicamentis. seq̄t q̄ ens in suba aut in pdicamēto sube erit vniuocū. ⁊ cū oē vniuocū sit vle. q: cōe suis vniuocatis qb⁹ largit ⁊ cōicat suū nomē ac suā rōnē. ergo ens erit vle ⁊ nō erit aliqd istoꝝ qnqꝫ. vt arguebat in argumēto. ḡ eēnt. 6. Rñdet q̄ ēt sumēdo ens pro vno significato ⁊ pro pdicamēto sube ⁊ nō solū p illo. sꝫ ēt p quocūqꝫ vno pdicamēto: adhuc ens est equiuocūꝫ ad tria. s. ad ipsaꝫ subaꝫ diuisaꝫ per duas dr̄ias. ⁊ ad illas duas dr̄ias diuidētes ipsaꝫ. Et reddit rōnē dicēs. Impossibile. n. est aliqd vniuocū pdicari per se p̄ de spēbus: ⁊ dr̄ys vel de dr̄ia vna ⁊ alia opposita p dr̄iam superiorē que vniuoce pdicatur. q: tunc ⁊c̄. ¶ In hac responsione ponantur due partes vel vna disiunctiua quo ad partem disiunctiue

primū vult dicere. ꝙ q2 oīa illa q̄ stāt in recta linea alicui⁹ p̄dicamēti ꝑticipāt directe ꝛ q̄ditatiue suū sup̄i⁹: ꝛ ēt oē illud qḋ q̄ditatiue ꝑticipaṫ a suo sup̄iori. Illa aūt q̄ stāt a latere ꝛ idirecte. puta oēs dr̄ie nō sic q̄ditatiue ꝑticipāt illud sup̄i⁹. q2 oēs sūt simplr̄ simplices: vt doctor .13.9. meta q. 17. ꝛ ēt Bonet⁹ ꝑ meta. sue. ac Petr⁹ thome i trāscēdētib⁹. vel de ꝯceptu entis. q. 2. vel. 12. ꝛ ꝑ ꝯn̄s nō icludūt aliq̄d q̄ditatiue. Nūc aūt nihil p̄t dici vniuocū illis in q̄b⁹ nō icludiṫ. eo ꝙ talia nō hn̄t rōnē ei⁹ eādē nec diuersaꝫ. q2 nō icludūt rōnē ei⁹. ꝛ de rōne vniuoci ē ꝙ rō ei⁹ sit rō vniuocatoꝝ. qḋ nō p̄t eē nisi icludaṫ i eis q̄ditatiue. g̃ cum ita sit ꝺ ente re⁹ ip̄sius sub̄e p̄dicam̄ti talis ꝛ re⁹ corporei ꝛ incorporei. ꝛ ēt re⁹ oīuꝫ generꝝ itermedioꝝ ꝛ sp̄eꝝ ꝛ oīuꝫ dr̄iaꝝ. seq̄ṫ ꝙ ens in p̄dicam̄to sub̄e ē eq̄uocū ꝛ nō vniuocū. ꝛ ꝑ ꝯn̄s. nec ꝑ h̄ habet ꝙ ens ibi sit vl̄e. ꝛ ita nec. 6. vl̄ia. Quo ad s̄cḋam ꝑtem disiūctiue q̄ ē ista. vel de dr̄ia vna ꝛ alia opposita ꝑ dr̄iam sup̄iorē q̄ vniuoce p̄dicaṫ. vbi vult dr̄e ꝙ nō tm̄ ens n̄ p̄t p̄dicari vniuoce de sp̄eb⁹ ꝛ dr̄ijs vt dcm̄ est. imo nec ēt pōt predicari vniuoce de duab⁹ dr̄ntijs oppositis ꝯdiuidētib⁹ tale gen⁹ vel p̄dicatū. ꝛ h̄ est qḋ dicit vel de dr̄ia vna ꝛ alia opposita. Puta ꝺ corpꝫeo ꝛ icorpꝫeo qḋ opponiṫ corpꝫeo. scꝫ. Sꝫ de illa ꝑticula quā addit qn̄ diē ꝑ dr̄iā sup̄iorē q̄ vniuoce predicaṫ: est multo maior difficultas: vbi vult dicere doctor ꝙ nō solū tale vniuocū non pōt de se. ꝛ sua ꝑp̄a ratiōe p̄dicari de duab⁹ dr̄ntijs oppositis condiuidētib⁹ aliqḋ genus sic exēplificatū est de corporeo ꝛ icorporeo re⁹ sub̄e ꝺ q̄b⁹ nō pōt p̄dicari ens q̄ditatiue. sꝫ nec ēt pōt p̄dicari ꝺ eis vniuoce ꝑ rōneꝫ dr̄ie sup̄ioris ad illas duas oppositas. per quā dr̄iaꝫ sup̄iorē ens vel tale vniuocū ꝯhiṫ ad predicam̄tuꝫ sub̄e ꝛ ad illas dr̄ias iferiores oppositas. i. nec ens hꝫ a seip̄so ꝙ possit p̄dicari vniuoce ꝛ q̄ditatiue ꝺ duab⁹ dr̄ntijs oppositis. nec hꝫ a rōne dr̄ie sup̄ioris ad illas duas oppositas ꝙ p̄diceṫ q̄ditatiue ꝛ vniuoce de illis. q2 nō illa dr̄ia superior p̄dicaṫ vniuoce ꝛ q̄ditatiue de illis. q2 nihil dat qḋ nō hꝫ. Tn̄ vt meli⁹ istḋ dcm̄ itelligaṫ nota ꝙ nullū sup̄ius pōt descēdere in suū iferi⁹ nisi ꝯhaṫ ad illud ꝑ aliq̄ꝫ dr̄iā q̄ dr̄ia ꝯhēs est sup̄ior aliquo mō: licꝫ nō directe duab⁹ differētijs oppositis cōdiuidētib⁹ illḋ iferi⁹. Exēplū. corp⁹ aiatū nō pōt descēdere in aial ꝛ adeq̄ri ei siue ꝯuerti cū eo nisi ꝯhaṫ ꝑ sensibile. qḋ q̄dē sensibile est de se aliquo mō superi⁹ rōnali ꝛ irrōnali. q2 dr̄ denoiatiue de vtroq3. nō āt q̄ditatiue. ꝛ iḋ magis ꝑp̄e dr̄ eē cōius q̄ꝫ sup̄i⁹. sicut albū aliquo mō est cōius aiali. q2 ꝯuenit plib⁹. nō tn̄ ē sup̄ius. q2 superioritas ꝑtinet ad rectā lineā p̄dicabilē ꝛ ad illḋ qḋ q̄ditatiue icludiṫ in iferiori. ¶ Nūc aūt si corp⁹ aiatū n̄ possꝫ in casu de se dici vniuoce de rōnali ꝛ irrōnali. nec aliq̄ mō a seip̄so. Dico ꝙ nec ēt posset dici vniuoce de illis ꝑ sensibile ꝛ rōne sensibilis ꝑ qḋ ꝯhiṫ: q2 nec ēt sensibile potest dici vniuoce de illis: eo ꝙ nec sensibile: nec rō sensibilis sꝫ quā h̄ret pōt icludi i rōnali ꝛ in irrōnali. q2 vt predixi oēs dr̄ie mūdi sūt simplr̄ simplices nihil penit⁹ icludentes. ꝛ nemo imo nihil dat qḋ n̄ hꝫ. Et nūc ad ꝑpo⁹ cū dicat doctor ens in vno sig̃ato siue ꝑ sub̄a vr̄ artari ad eā ꝛ conuerti secū. ꝛ tūc si ens nō hꝫ a seip̄o ꝙ possit p̄dicari ꝺ se ꝛ ꝑ se ac vniuoce de corporeo ꝛ icorporeo: nec ēt habebit h̄ a dr̄ia sup̄iore ad corporeū ꝛ icorporeū q̄ pōt dici a. ꝑ quā vr̄ ꝯtrahiṫ ad sub̄aꝫ. ꝛ hoc posito ꝙ ꝯhereṫ ꝑ aliquā. ꝛ illa ꝑticula quā ponit ibi doctor q̄ est illa q̄ p̄dicaṫ vniuoce. nō dꝫ itelligi ꝙ illa dr̄ia sup̄ior p̄diceṫ vniuoce de illis duab⁹ inferiorib⁹ oppositis. sed ē snia depēdēs a p̄cedēte vt itelligaṫ sic. ens nō pōt p̄dicari vniuoce de duab⁹ dr̄ntijs illis oppositis ꝑ dr̄iā sup̄iorē q̄ p̄dicaṫ vniuoce. i. q2 illa dr̄ia sup̄ior nō pōt p̄dicari vniuoce de iferiorib⁹ dr̄ntijs. iḋ nec ens pōt p̄dicari ꝺ illis vniuoce ꝑ illā dr̄iaꝫ sup̄iorē. ita ꝙ legaṫ text⁹ ille suspēsiue sine pūcto posito ad ly superiorē. ꝛ illa ē intētio doctoris. Rn̄sionē aūt hui⁹ s̄cḋe ꝑtis disiūctiue circa quā declarandā tm̄ sudauimus: ponit doctor imediate qn̄ dr̄ ꝙ tūc re⁹ sp̄erū: re⁹ quaꝝ sunt dr̄ie: eēnt sp̄es. qḋ ē ip̄oe. ꝑ passus est ēt difficilior p̄cedēte. vbi ꝯsidera ꝙ vt extimaṫ. hec lr̄a Scoti. est in h̄ loco corrupta vitio scriptoris. vn̄ vbi poniṫ ly sp̄erū deberet poni dr̄iaꝝ: ꝛ pūctus paruus hꝫ poni imediate post ly sūt. vt legaṫ ꝛ pūctueṫ sic. q2 tūc re⁹ dr̄iaꝝ: re⁹ quaꝝ sūt. eēnt sp̄es. i. si dr̄ia sup̄ior p̄dicaretur vniuoce de duab⁹ iferiorib⁹ dr̄ntijs oppositis. ꝛ rōne istι⁹ illḋ qḋ ꝯhiṫ per eaꝫ: tūc semꝑ dr̄ie iferiores essent sp̄es respcū dr̄iarum sup̄ioꝝ re⁹ quaruꝫ sunt. i. respectu quarum differentiarum sup̄ioꝝ dr̄ie iferiores sunt. i. dr̄ie iferiores. q2 re⁹ sup̄iorum sunt iferiores. vbi doctor dat intelligere vnū magnū ip̄oe. vꝫ. ꝙ dr̄ie iferiores essent sp̄es respectu sup̄ioꝝ dr̄iaꝝ. Nā ex h̄ seq̄reṫ ꝙ dr̄ia nō eēt dr̄ia. sed gen⁹ vel sp̄es. q2 dr̄ia superior esset gen⁹. ꝛ iferior eēt sp̄es: ꝛ ita dr̄ia diuidereṫ per dr̄ias: ꝛ dr̄ia ꝯstitueret per dr̄iaꝫ. ꝛ nō est maior rō de vna q̄ꝫ de alia vt pꝫ. ꝛ sic esset ꝑcedere in ifinitū in diuidentib⁹ ꝛ diuisis: ꝛ ꝯstituentib⁹ ꝛ ꝯstitutis: qḋ est ip̄ossibile: imo sequereṫ ex hoc ꝙ periret tota machina p̄dicamentalis: ꝛ ēt mūdialis. q2 si nō sunt dr̄ie nō sunt genera. q2 necesse ē oē genus diuidi per duas dr̄ias. ꝛ si nō sunt genera non sunt sp̄es. per locum a correlatiuis. ꝛ si non sunt sp̄es nō sunt indiuidua per locū a toto vl̄i vel a genere. q2 semꝑ est dāstructiuus. sꝫ supposito ꝙ oēs dr̄ie sint aut genera aut sp̄es. vꝫ. ꝙ q̄dā sunt genera ꝛ q̄dā sunt sp̄es seq̄tur icōueniēs p̄dictū. vt ēt alās intēdo amplius declarare. q2 hoc p̄ter intētuꝫ incidit. ergo impossibile est ꝙ dr̄ie sint genera dr̄iaꝝ: vl ꝙ differentie sint sp̄es dr̄iaruꝫ: cū oēs sint simpliciter simplices vt dictū est. Concludit ergo doctor finaliter itentū suū dicēs. Ideo ens in sub̄a equiuocū est: vt dr̄ de sp̄ebus i genere ꝛ de differētijs ex vna parte ꝛ de differētijs oppositis. Ecce q̄ꝯ ꝯcedit ens eē eq̄uocū etiam acceptuꝫ in vno vel pro vno significato. s. ꝑ sub̄a eo ꝙ est equiuocū ad oēs species in p̄dicamēto sub̄e ꝛ ad dr̄ias oēs ex vtraq3 ꝑte ꝯdiuidētes ꝛ oppositas. Et adducit Auicēnā ꝯcedētēꝫ ꝙ sūt tria ꝑma entia in quolibꝫ genere. i. genus g̃nalissimū diuisum. ꝛ due dr̄ie diuidētes ip̄ꝫ. nō tn̄ sūt ibi tot predicata. q2 due coordinatiōes dr̄iaꝝ in omni genere reducunṫ ad coordinationes sp̄erū. vꝫ. sicut idirectū reduciṫ ad directuꝫ. ꝛ obliquuꝫ ad rectū: ꝛ istud dcm̄ cōcedit ꝙ nūq̄ꝫ dr̄ia pōt eē genus vel species in aliquo predicamēto sicut superius volebamus: ꝛ sic vides quāta difficultas fuit in ista 3ᵃ responsione ꝑncipali que nūq̄ꝫ aut vix ab aliquo pōt intelligi. verūtamen iꝫ patefeceriꝫ quātū valui. ꝛ credo ꝙ sufficiēter. ꝛ iuxta intentū doctoris. In hac tertia rn̄sione: tn̄ multa dubia sunt in ista. ꝛ terribiles obiectiōes. ꝛ nūq̄ꝫ aut vix solubiles p̄nt fieri ꝯ eā q̄s ꝑpter ꝑlixitatē vitādā nō hic adducо. sed tn̄ tango vnā difficultatē. vꝫ. cur magis doctor dr̄ ens in sub̄a esse eq̄uocū ad p̄dicta tria q̄ꝫ dicat q̄ślibꝫ gen⁹ supremū vel intermediū esse eq̄uocū ad tria. s. ad gen⁹ iferius ꝛ eius sp̄es. ꝛ ad oēs differentias istius generis ꝛ suaꝝ sp̄erum. Cui rn̄deo ꝙ non est aliqḋ genus superi⁹ qn̄ eadē rōne possit dici eq̄uocū ad oīa ꝯtenta in genere iferiori p̄dicto modo sumpta ꝛ rōne ac ordine cōsimili. cū nūq̄ꝫ ꝯformimodo. ꝛ per oīa sibi respiciat silr̄ contēta. imo aliter et distincte ꝛ directe ꝛ lateralr̄ ꝛ idirecte: eo ꝙ in illis q̄ditatiue icludiṫ. ꝛ per ꝯn̄s vniuoce. In his aūt nequaq̄ꝫ. sed tm̄ de eis dicitur denoiatiue. ꝛ per ꝯn̄s nō vniuoce. eo ꝙ p̄dicatio vniuoca ꝛ denoiatiua distiguūtur specifice. vt pꝫ per phꝫ in ꝑncipio predicamētoꝝ. ꝛ hoc qn̄ sumūtur respectu vnius ꝛ eiusdem. ꝛ non respectu diuersorum. color eni vel coloratum predicatur denominatiue. de homine ꝛ de lapide. tamen de albedine ꝛ rubedine predicatur vniuoce. ¶ Ex ista responsione cum sua dubitatione colligiṫ pre-

dictam respōsionē quā ponit doctor eē friuolā ⁊ nō satis
faciētē obiectiōi facte ꝯ̄ rn̄sionē ad 3ᵐ argᵐ. q̄r si illa rn̄sio
eēt bona: tūc nullū genꝰ supiꝰ eēt vniuocū ad suū genꝰ infe
riꝰ pp rōnes iā dictas. ⁊ p ꝯ̄ns p illā rn̄sionē nō euitatur icō
ueniēs illō qd̄ arguebat. s. ens eēt vle. ⁊ ita seq̄ret vlti
mū icōueniēs iretū. s. q̄ eēnt. 6. vlia. q̄r ens in sua eēt vle.
vel si nō. nec aliqd̄ genꝰ supiꝰ eēt vniuocū reᵘ gn̄is iferioris.
vt pbatū ē p ꝯ̄silē rōnē. Quid g̃ dōm ē ad doctorem tam
egregiū: Dico q̄ hec vltima rn̄sio nō ē sua. ⁊ h̄ p3 p modū
respōdēdi positū in pnᵒ qn̄ dicit. dr̄. si. n. dixisset dico. tunc
fuiss3 sua. q̄r tali mō icipiūt sue ppe rn̄siōes: h̄ ē qn̄ dic̄ di
co. tūc sunt sue: qn̄ dic̄ dr̄. tūc nō sunt sue. s3 logr̄ opinatiue.
⁊ ponit rn̄siōes alioꝝ. ⁊ h̄ facit sepe ꝑ multas cās q̄s sup
fluū eēt hic recitare. S3 tūc qd dōm ē ad argᵐ 3ᵐ pncipa
le: dicerē ego sic. p̄ negādo illud qd̄ ibi affirmat. s. ens esse
vle. ⁊ tn̄ ens est vniuocū. na3 ens in sua cōitate: ⁊ trāscēdē
tia sumptū nullo mō pōt eē vle. q̄r sic reperit ta3 in deo q̄3
etiā in creatura cū icludatur qditatiue in vtroq3 fm viam
doctoris ⁊ suoꝝ seq̄ciū. In deo aūt nullū pōt eē vle. f3 ip3
in plogo. q. 3. ⁊ Frāciscū. in ꝯ̄flatu. di. 16. ⁊ fm Boetiū. ⁊ f3
Bonauenturā. li. p̄. di. 19. q. 2. ⁊ multos alios. Nā ad rōne3
vlis ptinet ad minꝰ q̄drupl' impfectio. s. diuisibilitas. plu
rificabilitas. ꝯ̄bibilitas. ⁊ ꝯ̄positas. q̄r h3 ꝯ̄poni cū alijs. s.
cū drījs. lic3 habeat duas pfectiones q̄ sunt cōicabilitas. ⁊
illimitatio. vt p3 p doctorē in reportatiōe. supra pᵐ librum
sniaꝝ. di. 19. q. 4. ⁊. 5. tn̄ vincit a maiori multitudie iperfe
ctionū. ⁊ per ꝯ̄ns ē a deo remouēdū. ⁊ iō cū ens in sua cōi
tate nō possit eē vle. nō sequr̄ q̄ pp ipm erunt. 6. vlia. ⁊ sic
(p3 responsio ⁊c̄.

Circa decimā. q. q̄ breuis ē ⁊ facilis in
rn̄siōe. vel rn̄dēdo ad q̄ōnē q̄ di
cit q̄ ppō ē vera. s. locꝰ ē pnᵐ gn̄ōnis sic pr̄:
si attēdat similitudo quo ad genꝰ ⁊c̄. Nā cu3
q̄tuor sint gn̄a cāꝝ. vt p3. 2. phy. s. mā: forᵃ:
efficiēs: ⁊ finis. Si vis ꝯ̄pare illa3 similitudi
nes quā ponit Porphy. iter locū ⁊ patrē quo ad eē pnᵐ ge
neratiōis. dico si vis ꝯ̄pare ad genꝰ cāe efficiētis ē similitudo.
q̄r ambo sunt in eodē gn̄e cāe reᵘ gn̄ōnis. s. in gn̄e cāe effici
entis. q̄r locus efficit gn̄ātionē. ⁊ pr̄ efficit gn̄ātionē. Iō dic̄
vtrūq3 coꝝ esse pnᵐ gn̄ōnis. nūc aūt ly pnᵐ. ꝯ̄uenit appro
priate. siue appropriat maxime cāe efficiēti. lic3 hn̄ cōue
niat oibꝰ q̄tuor causis. q̄libȝ eaꝝ est pnᵐ. sed tn̄ magis ppe
vel appropriate magis ꝯ̄uenit efficiēti cāe: q̄r ad ipsam pti
net pncipiare rē in suo eē: siue deducere eā ad ex̄ntiā. s3 il
la similitudo est falsa. si intelligat similitudo quo ad modu3 cāe.
Nā cāre p se ⁊ cāre p accn̄s sūt diuersi modi cāndi. pr̄ āt ē
cā efficiēs p se ipsiꝰ gn̄ōnis vt p3. lic3 nō pncipalissima. sed
sol. vt p3. 2. phy. locus aūt est cā efficiēs per accn̄s: eo q̄ tn̄
ꝯ̄seruat gn̄ātū. ⁊ hoc nō rōne sua ppa. sed mediātibꝰ īfluen
tijs celestibꝰ q̄ in alio. ⁊ alio loco sunt diuerse ⁊ difformes.
Nā leones nō gn̄ānt nisi in certis climatibus mūdi. sed ⁊
buffali. lacerte. scorpiōes. cimices. ⁊ h̄ṁ. q̄r apud nos in an
glia iste vltime q̄tuor spēs aialiū nūq̄3 repiunt. sic multas
herbas vidi fructificare ibi q̄s nūq̄3 reperi in Italia ⁊ ecō
tra. ⁊ sic de multis alijs rebꝰ. ⁊ sic p3 tota hec q̄stio.

Circa vndecimā q̄ōnē q̄ est multū diffi
cilis q̄ q̄rit ō diffōne gn̄is ⁊c̄. Est
notāda pmo ꝯ̄tinuatio ad pcedentes. Nam
postq̄3 doctor sufficienter tractauit de vli in
cōi. qd̄ est subȝ hūiꝰ libri nunc ordinate ⁊ rō
nabilr̄ tractat de eius ptibus subiectis. Et p̄
de prima ⁊ pncipaliori pte eiꝰ subiectiua que est genus vt su
mit formalr̄ ⁊ logycalr̄. q̄ p3 ꝯ̄tinuatio. Nūc autē. q̄r vt di
xi genꝰ. sic ⁊ qd̄cūq3 aliud vle pt sumi duplr̄. q̄r vel forma
liter p ītētiōe. scd̄a. vel fundamētalr̄ p itentiōe pmā ⁊ re.
Iō nō parua difficultas ē hic an diffiniat ītētio an funda
mētū siue res. Argᵐ p vtraq3 pte patebūt p ea q̄ dicenda
sūt ifra rn̄dēdo ad q̄ōnē. Adducit vnā opione3 q̄ dic̄ q̄ nec
intētio diffinit hic nec res simplr̄ ⁊ absolute. s3 res sub itē
tiōe: puta aial vel color vel h̄ṁ. in q̄3tū sibi ꝯ̄uenit itētio ge
neris vel in q̄3tū ei ꝯ̄uenire pt. ⁊ sic res nō h3 a seipsa ⁊ abso
lute q̄ sic diffiniat: s3 solū ex habitudie ad itētione3 gn̄is. s.
in q̄3tū est apta fundare talē intētionē scd̄am. ⁊ sic dicūt de
spē pariformiter. q̄. s. illa 2ᵃ itētio nō diffinit. s3 res sub itē
tiōe scd̄a. vt hō vel bos. ⁊ h̄ṁ. ⁊ breuiter idē dicūt de oibꝰ. 5.
vlibꝰ. Nā f3 eos logicus nō ꝯ̄siderat rē nisi p accn̄s ⁊ i ha
bitudie ad itētionē scd̄a3 quā p se cōsiderat. ⁊ i h̄ hn̄ dicūt.
Et iō iferūt q̄ nō pōt diffinire rē absolute sumptā: ⁊ h̄ ē tē
veꝝ. sed qn̄ vltra dicūt q̄ solā rē sic sub intētiōe scd̄a consi
deratā diffinit logicꝰ. ibi deficiūt. Vn̄ doctor arguit ꝯ̄ eos
sic. qd̄ diffinit hic ꝯ̄uenit. vniuoce rebꝰ oiu3 generꝝ ⁊c̄. vbi
nota duo i illa maiori. p̄ nota q̄ dicit signāter ꝯ̄uenit. ⁊ nō
dicit pdicat. q̄r si diceret pdicat eēt falsu3 ⁊ sepe ꝯ̄ seip3 in
tertio sniaꝝ. di. 7. q. i. ⁊ ita ifra i pxima q̄ōne sequente dicit
circa mediū. q̄ itētiōes scd̄e nō determināt sibi rē alicuiꝰ
gn̄is. q̄r vniuoce applicant oibꝰ. vbi vr̄ q̄uo hic vult genus
ꝯ̄uenire vniuoce rebꝰ oium generꝝ: ⁊ ibi vult itētiōes scd̄as
applicari vniuoce rebꝰ oium generꝝ. Et iō q̄r aliq mordent
doctorē i h̄ loco n̄ distiguētes hn̄ iter ꝯ̄uenire ⁊ pdicari. iō
in eiꝰ defensionē ⁊ vitatē motꝰ sum istud notare. Nā certū
est q̄ nulla intētio scd̄a pōt pdicari vniuoce de re aliq̄ pri
me intētiōis. q̄r nihil pdicat vniuoce de aliquo nisi qn̄ rō
vel eē pdicati est rō vel eēntia subti. i. nisi pdicatū ꝯ̄ueniat
subto in pmo mō dicēdi p se. vt p3 p doctorē vbi. s̄. s. in ter
tio sniaꝝ. di. 7. q. i. ⁊ p ꝯ̄ns nō pōt aliq̄ intētio scd̄a pdicari
vniuoce de rebꝰ oiu3 generꝝ. tn̄ pōt ꝯ̄uenire siue applicari
siue attribui rebꝰ oiu3 generꝝ. q̄r f3 suū nomen ꝯ̄uenit ⁊ at
tribuit eis. ⁊ ēt f3 suā rōnē. vt arguit doctor i illa maiori. ⁊
exēplificat. ⁊ istō nō ē icōueniēs. s3 nec̄iu3. Et iō male mor
det ab ignorātibꝰ nō distiguētibꝰ terminos vt dixi. q̄r noti
tia ppōnū psupponit notitiā terminoꝝ. Scd̄3 notādū i hac
maiori ē ēt ꝯ̄ emulos q̄ ibi nō sit distributio p singulis ge
neꝝ vt ipi caluniant. s3 p generibꝰ singuloꝝ. vn̄ lic3 Al
bertus de saxonia i suis sophismatibꝰ. pte pᵃ. reprobet hāc
distōnē. ⁊ satis logicalr̄ ⁊ pbabilr̄. tn̄ q̄r catholici ⁊ theolo
gi doctores tā noui q̄3 antiq vtunt ea. ⁊ nō tn̄ in suis q̄ōni
bus: s3 ēt i suis expōnibꝰ supra sacrā scripturā. vt p3 de mul
tis. ⁊ maxie de Nicholao de lira. in tracta. suo de aduentu
messie ꝯ̄ iudeos male intelligētes illō esaie. Et ꝯ̄fluēt ad eū
oēs gētes ⁊c̄. i. ad messiam. ⁊ q̄r ad xp̄3 nūq̄3 ꝯ̄fluxerūt oēs
gētes. iō ille nō fuit messias vt dicūt. Rn̄det q̄ ibi ē distri
butio p gn̄ibꝰ singuloꝝ. ⁊ nō p singulis generꝝ. q̄r de oi ge
nere hoiu3 siue nationū crediderūt xp̄o. nō tn̄ singuli gene
rū. vl̄ nationū. ⁊ sic itellexit ille pph̄a. ⁊ iō q̄r hec distō est
multū vtilis ad exponēdū multos passus scripture sancte. ⁊
ēt i singulis sciētijs. Iō q̄cq̄d dicat Albꝰ loquēs f3 pprietatē
sermōis possumꝰ ea vti. ⁊ p eiꝰ vtilitate vbiq3 vtēdum ē ea. ⁊
iō ad ppoᵐ dico. vtēs eadē distōne tāq̄3 bona q̄ doctor iste
non itellexit illā maiorē p singulis generꝝ. q̄r certissimū ē
apud eū q̄ hec scd̄a itētio. genꝰ nō pōt applicari idiuiduis
generꝝ nec spēbꝰ: aut drn̄tijs: aut pprijs eaꝝ. sed itellexit p
gn̄ibꝰ singuloꝝ. i. p singulis pdicamētis reꝝ. q̄r nō ē aliqd̄
pdicamētū qn̄ multis ꝯ̄tētis in illo possit applicari itentio
gn̄is. vt p3. q̄r oibꝰ potētibꝰ fundare itētionē gn̄is. ⁊ diuisi
bilibꝰ p duas drīas oppositas. ⁊ sic pat3 ōfensio doctoris ꝯ̄
duas obiectiōes sophisticas. ⁊ pueriles factas ꝯ̄ vnā maio
rē. Tūc addit minor talis. s3 ipossibile est aliqua3 rē q̄liter
cūq3 sub itētiōe 2ᵃ. s. itētione generis de quo solū logr̄ hic
conuenire vniuoce rebus omnium generu3. ergo ⁊c̄. pbat
minorē. ⁊ satis p3. Rn̄det aduersariꝰ ⁊ subuertit fundamē

tuз argumētī doctoris. ⁊ dīc φ doctor supponit vnū falsuз .s. φ res que diffinīt sit vniuoca reb⁹ oīuз generū: cū nulla sit talis res q̄ hic diffiniat. ⁊ tn̄ res hic diffinit. p̄ᵃ ē vera i suppōne psonali. ⁊ scd̄a i suppōne simplici. Et iō res sumpta i subīco. vt supponit simplr̄ nō hʒ vnitateз alic⁹ spēi vel gn̄is gn̄alissimi. sʒ solū hʒ vnitatē pportiōis. q̄lis vnitas dat rebus distinctis gn̄e gn̄alissimo. ⁊ stat talis vnitas i silr̄ se hr̄e vt vult doctor. in an̄predicamētis. q. 10. Nā sicut se hʒ aīal ad hoīeз ⁊ asinū. sic color ad albedinē ⁊ nigredineз. ⁊ sic se hʒ sub̄a ad sua iferiora. sic q̄ntitas ad sua. ⁊ q̄litas ad sua. ⁊ sic de alijs. Ita φ nō ē dāda aliq̄ vna res nec vnitate specifica nec gn̄ica in q̄ fundet̄ vnitas pportiōis: sed est tn̄ res vna vnitate pportiōis: q̄ vnitas fundat̄ supra res maxᵉ diuersas. tn̄ dīc φ modus sub q̄ diffinit̄ ē vniuoc⁹ diuersis generib⁹. puta ipʒ genus qd̄ ē modus: sub quo diffinit̄ res: cōuenit vniuoce oīb⁹ gn̄ib⁹ vel diuersis gn̄ib⁹. i. reb⁹ diuersorū generū p̄dicamētorū. ⁊ sic hec rn̄sio semꝑ ꝯcedit vnum ⁊ idē sic p̄us posuit op̄io licз addiderit rē nō eē vniuocā. naз cōcedit sic p̄us φ itētio gn̄is ē mod⁹ sub q̄ res diffinit̄. ⁊ sic ꝑ vult rē diffiniri. sʒ nō absolute: sʒ sub itētiōe z⁰. Intētionē aūt illā gn̄is nō vult diffiniri. sʒ solū eē modū rei diffinite. sic si papa faceret vnū. puta te vel me cardinalē ꝑꝑ sciaз nō faceret illū cardinalē ꝑꝑ se simplr̄ ⁊ absolute. nec faceret sciaз suā cardinalē. sʒ ip̄e efficeret̄ cardinalis. ⁊ scia sua esset rō ⁊ mod⁹: sub q̄ ⁊ ꝑꝑ quā efficeret̄. Doctor arguit ꝯ. qr ex q̄ sꝑ ꝯcedit φ res sub itētiōe vel rōne itētiōis. ⁊ n̄ rōne ppa diffinit̄. tunc seq̄t̄ φ res ꝑ accn̄s diffinit̄. s. qr per aliud ⁊ nō ꝑ se. s. ꝑ itētione q̄ accidit sibi. sʒ oē ꝑ accn̄s reducit̄ ad aliqd ꝑ se a quo illō aliō dr̄ tale ꝑ accn̄s: sic si apiēs fenestrā nō ē nisi cā ꝑ accn̄s illūinatiōis dom⁹. opз φ illa illūinatio dom⁹ reducat̄ ad aliquā cāз ꝑ se. s. ad solē vel ad aliqd corp⁹ lūinosuз. sic de amotiōe trabis re⁹ dīcētus lapidis. ⁊ hm̄ōi. ⁊ iō cū res nō hēat de se qd̄ diffiniat̄. sʒ solū ab intētiōe z⁰. ⁊ ita diffiniri p̄t. seq̄t̄ φ itētio z⁰. s. genus formalr̄ sumptū ꝑ se diffiniat̄. ⁊ nullo mō res q̄ ē gen⁹ fundamētalr̄ sumptū. ¶ Scd̄ʒ argᵐ ē optimū ⁊ pʒ ō se. qr nulla diffō cōuenit alicui ꝑ accn̄s. sʒ ꝑ se: ⁊ i p̄ mō dicēdi ꝑ se. Solō ēt q̄stiōis ē clara vsq̄ ad illō qn̄ dīc. tn̄ itētio. s. gn̄is p̄t signari i ꝯcreto vl̄ i abstracto ⁊c̄. vbi nota φ vnūqd̄q̄ illorū. 5. vliuз pōt z⁰ signari vel sumi. s. vt ē ꝯcretū vel vt ē abstractuз. siue i ꝯcreto vel i abstracto qd̄ ideз ē. ¶ Pro quo nota p̄ φ ꝯcretū ⁊ abstractū idē significāt. sʒ sub diuersis modis significādi. vt pз in p̄dicamētis doctoris. cap̄. de dnoīatiuis. sʒ. q. 8. ⁊ ēt. q. z. ⁊ iō nō itelligas φ aliqd̄ vīe sumat̄ vtroq̄ mō sub oīno eodē noīe. Nā qn̄ signat̄ in ꝯcreto. i. qn̄ significatū suū ponit̄ sub mō significādi ꝯcreto: tūc retinet nomē suū ꝯcretū assuetū sub quo p̄dicat̄ de reb⁹ p̄me itētōis: cui⁹ nomē est gen⁹. vel spēs vel dr̄ia. Et iō in pposito itentio generis. s. signatū generis qd̄ est idē sub cōcretiōe ⁊ sub abstractiōe: siue sub mō signandi ꝯcreto ⁊ sub mō signandi abstracto: qd̄ idē est qn̄ signatur de ꝯcretiōe significat̄ ꝑ hoc nomē ꝯcretū. qd̄ dr̄ genus: ⁊ h̄ siue vocalr̄ exp̄mat̄ siue lr̄alr̄ scribat̄. ⁊ sic pp̄ie signat̄ s̄m φ est itētio scd̄a siue sub rōne intētiōis scd̄e. qr rō intētiōis scd̄e est φ sit applicabilis rei s̄m illud Auicēne. Scd̄e itentiōes applicātur p̄rimis. i. de nā sua sunt applicabiles: licз nō semꝑ actualr̄ applicent̄. qr si glibet homo dormiret: tūc nullus applicaret eas actualiter. sed tūc remanerēt in esse earū gditatiuo. ⁊ in quodā eē metaphycali logicali. qr essent apte nate applicari. Nā adhuc eēnt scibiles ⁊ nō in q̄ntū actualr̄ ꝯsiderant̄ vel applicant̄. Scia. n. nō est de ꝯtigentib⁹. sʒ de necessarijs. p̄mo posteriorū. ⁊ iā in p̄n⁰ pbauimus φ scia est ō scd̄is itentiōib⁹ q̄ hn̄t oīa reqsita ad sciaз: vt ēt vult doctor in an̄predicamētis. q. ii. Et sic ad ppositū dico φ qn̄ aliq̄ itētio scd̄a signat̄ sub mō significādi ꝯcreto. tūc pp̄e significatur ⁊ sumit̄ vt intētio scd̄a. qr vt est applicabilis rei: qr si signaret̄ in abstracto: tūc nō posset applicari rei: ad quaз cū tali signato est aptū natū applicari: eo φ non pōt applicari rei. nisi per p̄dicationē. ꝯstat aūt φ nulla scd̄a itētio p̄t p̄dicari in abstracto de re p̄me itētiōis. ppter illā maximā doctoris positā in p̄ma q̄one hui⁹ libri. ⁊ sepe recitatā. s. φ qn̄ aliqd p̄dicat̄ de aliquo in abstracto p̄dicat̄ de illo in p̄ mō dicēdi ꝑ se. Et h̄ vt pmisi ibi declarabo. ifra. q. 13. nūc aūt ꝯstat φ nulla scd̄a itētio ē de gditate. ⁊ p̄ mō dicendi ꝑ se alicui⁹ rei. Et iō opз φ oīs scd̄a itētio: que debз applicari rei p̄me itētiōis siue p̄dicari de ea significetur in ꝯcreto. ⁊ nullo mō in abstracto. ⁊ h̄ ē φ notat doctor subtilissime h̄: ⁊ a paucis bn̄ ꝯsideratū. qn̄ dicit. p̄mo mō signatur per h̄ nomē genus pp̄rie s̄m φ itētio. qr s̄m hoc est applicabile rei. ⁊ iō itellige illud dcm̄. vt iā exposui illud. ⁊ ꝯtr̄ subinfert: ⁊ ideo vt signatur per hoc nomē gen⁹ diffinit̄ hic. s. vt intētio ē. ex h̄ dico φ itētio generis ꝑ quā doctor intelligit signatū generis vt signatur ⁊ sumit̄ in ꝯcreto: qd̄ gdē concretū est hoc nomē gen⁹. sic diffinit̄ hic. s. vt est itētio scd̄a. qr gen⁹ vt est ꝯcretū ē intentio scd̄a. vt iā declaratū est. Et etiā rō hui⁹ est. s. qr sic est applicabilis rei ⁊ nō i abstracto. ⁊ hoc mō diffinit̄ a porphyrio ⁊ nō sub modo signandi abstracto. Et deide ꝯtr̄ ifert doctor. tn̄ forte vt gd est hз diffiniri a metaphyco. Ubi nota p̄ φ s̄m doctrinā doctoris per totū istū librū nullū abstractū alicui⁹ istorū. 5. vliuз pōt dari vno noīe. sʒ ꝑ circūlocutionē. puta abstractū hui⁹ cōcreti gen⁹ nō est gn̄alitas: sʒ itētio gn̄is. ⁊ abstractū spēi ē intētio spēi. ⁊ sic de alijs dicat̄. qr gn̄alitas ē abstractū gn̄alis. qd̄ ē nomē p̄me itētiōis: ⁊ spālitas spālis eodē mō. Nūc aūt per abstractū gn̄is. qd̄ vt dixi vocat̄ itētio generis. itelligit doctor qd̄ gd ē gn̄is. i. gditatē ei⁹: ⁊ tūc dicit φ iз gen⁹ vt ē concretū siue signatū ei⁹ vt signat̄ in ꝯcreto diffiniat̄ a logico ꝑꝑ cāз supi⁹ dictā. s. qr sic ē applicabile rei. puta aīali vl̄ colori ⁊ hm̄ōi. tn̄ vt signat̄ in abstracto. i. vt accipit̄ mere s̄ʒ suā gditatē abstractā sine aliq̄ habitudie ad rē vel ꝯnotatōeз. aut ꝯctiōe vel ꝯcernētia: vt gdā dn̄t. sʒ abusiue. tunc forte hз diffiniri a metaᶜᵒ eo φ ad metaᵐ vt dr̄ in .4. meta. ꝑtinet ꝯsiderare oīuз gditates: put. s. abstracte sūt ⁊ sine cōnotationib⁹. Sʒ ō h̄ alis. ⁊ nota φ signāter dicit forte. qr in scd̄o nō sic est vt alēs pbabit̄ nisi forte itelligat ō metaᶜᵒ logycali. ⁊ n̄ reali. qr vt alēs supi⁹ dixi: vr̄ pbabile valde poner̄ tales duas metaphycas. s. vnā ꝑꝑ res n̄ dpēdēs ab itellu. q̄lē solūmō posuit ph̄s i sua metaphyca. cui⁹ subз ē ens reale ⁊ nō ens i sua cōitate maxīa: vt alēs videbit̄. ⁊ aliā metaphycā logicalē vl̄ rōnalē ꝑꝑ itētōes scd̄as. ⁊ entia rōnis c⁹ subз erit ens rōnis vl̄ forte meli⁹ vnā aliā metaphycā cōeз vtriq̄: c⁹ subз erit ens in q̄ntuᵐ ens: siue ens i sua max⁰ cōitate. Ita φ metaphyca tradita a ph̄o n̄ ē totalr̄ sufficiēs. ⁊ oī enti cōueniēs. sʒ solū entib⁹ realib⁹. qr alr̄ z⁰ itētiōes q̄ n̄ ꝑtinēt ad sciaз realē saltē vt iclusē i ea: lз hn̄ ꝑ attributionē ad eā essent oīno n̄ ens ⁊ nihil. qd̄ ē falsissimū. qr vt pbauim⁹: ō eis est scia verissima. Et iō vt reor: ꝑꝑ hāc ābiguitatē dīc doctor signāter i h̄ loco forte. Deide cū imediate dīc. ꝑꝑ argumēta sciēdū ⁊c̄. Nota φ q̄tuor ibi notāt̄ a doctore. s. res. itētio. eē. ⁊ p̄dicari. ⁊ tertiū corrñdet p̄ ꝑ se. ⁊ 4ᵐ z⁰. Tertiū vō corrñdet scd̄o ꝑ accn̄s. ⁊ q̄rto p̄. Idē q̄tuor notat i z⁰ notabili. sʒ cū h̄ dat dr̄iā p̄dicatiōis iter ea: eo φ iter p̄ᵐ ⁊ 3ᵐ. s. iter res ⁊ eē. ē p̄dicatio exercita iter zᵐ ⁊ 4ᵐ. s. itētiōeз scd̄aз p̄dicari. ē p̄dicatio signata: siue ꝑ illos terminos. fit p̄dicatio signata. Et iō dīc φ eē exercet illō in reb⁹ p̄me intētiōis qd̄ p̄dicari signat in scd̄is intentiōib⁹. Et nota φ semꝑ dз dici signat ⁊ nō significat. qr significat nō ꝑtinet ad hoc ppositū. Et h̄ notaui ppter falsos ⁊ incorrectos libros ⁊ lectores ignaros. Igit̄ nota gd ē p̄dicatio exercita. gd predicatio signata. Predicatio exercita est illa que exercet aliquaз vītateз

τ q̄ſi ponit eā in executione τ claritate q̄ prius latebat ſub
enigmate τ quodā velamie p̄dicatiōis ſignate: τ abſcōſiōe
terminoꝝ vmbroſoꝝ. τ d̄bilis entitatis. puta ſcd̄aꝝ intētio-
nū. τ fit p̄dicatio ſemꝑ mediāte hac copula ē vel fit. vl' exi-
ſtit. ita ꝙ oꝫ ꝙ copula ſit aliqđ triū v̄boꝝ ſubſtātiuoꝝ. q2
ꝑ illa fit clarificatio v̄itatis τ entitatis reꝝ. P̄redicatio ſi-
gnata ē illa q̄ q̄ſi figuratiue aliqđ enūciat τ myſtice. τ ſub
velamie ſnie ſue dat aliđ itelligere. τ q̄ſi ad aliđ mittit. ſicͭ
teſtm̄ vet⁹: qđ quaſi totalr̄ erat i figuris mittit ad nouūꝫ τ
Joānes ad xp̄ꝫ. τ ibi v̄itas figuraꝝ exercetur. τ apte mini-
ſtraſ. τ fit mediātib⁹ v̄bis adiectiuis nō tn̄ oīb⁹. ſꝫ aliqb⁹ di-
cētib⁹ habitudinē ad aliđ vel alia. cui⁹ ſunt ly p̄dicaſ. ſigni-
ficaſ. attribuiſ. v̄ificaſ. affirmaſ. negaſ. opponiſ. dr̄. coꝛrñ-
det. ꝯuenit. τ multa ſilia q̄ lōgū eēt enarrare. vel enūeraſ.
tn̄ iter oīa ly p̄dicaſ ē frequēti⁹ i vſu. τ ꝓp̄e fit i terminis ſe-
cūdaꝝ itētionū ꝓ extremis: lꝫ fiat ēt i alijs. τ vt itelligam⁹
q̄ dixim⁹ pono vnū ꝓ nūc exēplū cōe. q2 plura ponenſ iſe-
rius. gen⁹ p̄dicatur de ſpē. vbi q̄ſi eſt enigmatica τ figura-
tiua locutio. Et iđ dr̄ p̄dicatio ſignata. q2 q̄ſi fit ſub ſignis
τ modis reꝝ. τ ſub ſcd̄is itētiōib⁹ i qb⁹ fit ꝓpꝛijſſime. τ q̄ſi ꝑ
nāꝫ ſnā. τ ſub illis dat myſtice itelligere v̄itatē q̄ exerceſ in
reb⁹ ſignatis ꝑ talia ſigna. vt dđo. hō ē aial. vbi iā vides ap-
tā veritatē factā τ vere exercitā. q̄ ꝑus ſub illis ſignis τ fi-
guris latebat. Jta vt optime poſſit verificari illđ pſalmi.
Ecce audiuim⁹ eā in effrata. īuenim⁹ eā i cāpis ſyluę. q2 qđ
in velamie audiuim⁹. ſ. in itētiōib⁹ ſcd̄is. τ in p̄dicatione ſi-
gnata: īuenim⁹ in facto. τ vidimus in reb⁹. τ in p̄dicatione
exercita. vñ doctoꝛ iſert 3ᵐ notabile. τ dicit ꝙ noīa ꝯcreta
ſcd̄e itētiōis. re⁹ hui⁹ qđ ē p̄dicari ſupponunt ꝓ ſuis funda-
mētis re⁹ eē ſiue ꝓ ſubtis. h̄ pꝫ ꝑ exēplū p̄dictūꝫ. q2 qñ dr̄.
gen⁹ p̄dicaſ de ſpē. ibi gen⁹ τ ſpēs q̄ ſūt noīa ſcd̄e itētiōis: ſu-
munſ cū illa copula q̄ dr̄ p̄dicari vel p̄dicaſ. τ ſupponūt ꝓ
ſuis fundamentis aut ſubtis. ſ. aiali. τ hoīe re⁹ huius copu-
le que dicitur eſſe. qđ pꝫ quādo dico homo eſt aial. Et dei-
de iſert quartū notabile ex tertio dicēs ꝙ a p̄dicari ſigna-
to ad p̄dicari exercitū ſiue ad eſſe non tꝫ ꝯñtia. per ſe i eiſ-
dē terminis. q2 nō ſeqtur. gen⁹ p̄dicaſ de ſpecie. ḡ ſpēs eſt
genus. cetera patēt. τ nota ꝙ ſignāter dicit per ſe. q2 ꝑ acci-
dens hñ tenet. vt cito iſra patebit. puta dicēdo ſic. aial p̄di-
caſ d̄ hoīe. ergo hō eſt aial. Deinde ponit dr̄iam iter actū
ſignatū τ exercitū in multis exēplis q̄ ſunt multūꝫ diffici-
lia multis. dicēs ꝙ per nō exerceſ negatio qđ per nego ſi-
gnaſ. ꝑ tn̄ exerceſ excluſio. qđ per excludo ſignaſ. Jta de
ꝑter. τ excipi. Hic doctoꝛ exponit tria exēpla. pᵐ eſt de nō.
τ nego. 2ᵐ de tn̄ τ excludo. 3ᵐ de ꝑter. τ excipi. De p̄ ſcias
ꝙ per ly nō itelligiſ nota actus exerciti negatiui. Naꝫ ly
nō. cadēs ſub ly eſt. facit actū exercitū negatiuum τ remo
tiuū vni⁹ extremi ab altero. Ly nego aūt ſignat eandē re-
motionē τ ſeꝑationē. τ ly nō. ꝑtinet ad p̄mas itētiōes ꝓp̄e
loquēdo. τ ly nego. ad ſcd̄as. τ h̄ dico logyce loquēdo τ in
ꝓpoſito nr̄o. Et doctoꝛ ponit exēplū in iſra. qñ dic̄. Ideo ē
ſic arguēdū. ad negationē ſuperioris ſeqtur negatio iſerio-
ris. ḡ ſi nō eſt aial nō eſt hō. vel diceret clari⁹ ſic. ſi ſupius
negaſ ab aliquo. τ iferi⁹ negaſ de eodē vel ab eodē. ḡ ſi la-
pis vel aliqđ aliud nō eſt aial. ñ ē hō. vbi manifeſte pꝫ ꝙ ꝑ
ly nō. exerceſ negatio. q2. ſ. ly nō. ſignaſ ꝑ ly nego. q2 ly ñ.
exercet negationē quā ly nego ſiguit. Et ſi bñ attēdis cō-
ter τ oēs regule logycales ꝯñaꝝ. τ max͠ ēt mlte locoꝝ. pu-
ta in itrinſecis dātur in p̄dicatiōib⁹ ſignatis τ in itētiōibus
ſcd̄is. In exēplo aūt doctoris i pᵃ ꝓpōne q̄ eſt de p̄dicatōe
ſignata qñ dr̄. ad negationē ſupioris ſeqtur negatio iſerio-
ris. notanſ duo. ſ. p̄dicatio τ negatio. τ vtraqꝫ exerceſ. Nā
p̄dicatio ſignata q̄ fit per ly. ſeqtur. exerceſ ꝑ ly eſt. lꝫ p̄ce-
dente ly nō. q2 ſecūda exercitatio q̄ coꝛrñdet vel reſpicit ly
ſeqtur. τ fit per ly eſt. nō pōt fieri in tali mō loquēdi niſi ꝑ

cedēte prima exercitatiōe que fit per ly nō. que exercitatio
coꝛrñdet huic termino negatio. qñ dr̄ ad negationem τc.
Negatio aūt que eſt ſcd̄ꝫ notatum. τ facit ſcd̄am ſignatio-
nem exercetur per ly nō. q2 ſicut ad ly ſeqtur. ſeqtur ly eſt.
ſic ad ly negatio ſeqtur ly non. Et ita in exēplo doctoris ē
duplex ſignatio. τ duplex exercitatio. vna ſignatio fit me-
diāte hoc termio ſeqtur. ꝗ facit p̄dicationeꝫ ſignatā. τ alia
fit mediante h̄ termino negationē vel negatio. In quo ter-
mino vel ꝑ quē terminū: licꝫ non fiat p̄dicatio ſignata ex-
preſſe τ formalr̄: fit tn̄ incluſiue τ v̄tualr̄. q2 in ly negatiōe
icludiſ h̄ v̄bū nego. τ illud facit manifeſtā p̄dicationē ne-
gatā vt dicēdo. iferius negaſ a ſupiore τ hō. Ex quo dicto
colligiſ ꝙ dr̄ia eſt iter ſignationē τ p̄dicationē ſignatā. q2
in hoc noīe negatio: eſt bñ ſignatio. q2 in ſilo ſignaſ ly nō.
nō vbicūqꝫ eſt ſignatio ibi ē p̄dicatio ſignata. ſed bñ econ-
uerſo. Jđ dixi ꝙ in exēplo doctoris erat duplex ſignatio τ
duplex exercitatio. nō tn̄ duplex p̄dicatio ſignata. nec du-
plex p̄dicatio exercitata. ſꝫ vnica hincide. τ iđ ꝯcludo ꝙ ſi-
gnatio pōt fieri per noīa. τ ſilr̄ exercitatio vel ꝑ aduerbia.
ſed p̄dicatio ſignata τ exercitata non niſi per v̄ba: eo ꝙ oīs
p̄dicatio fit ꝑ verba. facio ēt exēplū ꝯſile in affirmatiuis. ſi-
cut doctoꝛ fecit i negatiuis. τ ſic ad affirmationeꝫ iferioris
ſeqtur affirmatio ſupioris. ḡ ſi ſoꝛtes eſt hō. ſoꝛtes eſt aial.
Qđ exēplū ꝯſideraſ ſicut p̄cedens. Et hec tn̄ dixim⁹ de p̄
exēplo. Scd̄m exēplū doctoris ꝑtinens ad declarādū dif-
ferentiā iter actū τ ſignatū τ exercitū eſt ly tn̄. τ excludo.
Nā per ly excludo fit p̄dicatio ſignata τ ēt ſignatio. Et per
ly tn̄ fit exercitatio: non tn̄ predicatio exercita. licꝫ fiat ſꝫ
in p̄dicatione, exercita. τ iđ caute loquēdū eſt in iſtis termi-
nis. τ ponemus exēplū. oē aliud a ſoꝛte excludiſ a curſu. ḡ
tn̄ ſoꝛ. currit. vel ſic. oēs alij a religioſis excludenſ a ſūma
beatitudie. ergo tn̄ religioſi erūt ſūme beati. vel ſic. Qui-
cūqꝫ nō eſt papa excluditur a plenaria p̄tāte. ḡ tn̄ papa hꝫ
plenariā p̄tātē. τ ſic de iſinitis exēplis: in qb⁹ pꝫ ꝙ ꝑ ly ex-
cludiſ fit ſignatio τ p̄dicatio ſignata. τ per ly tn̄ fit exerci-
tatio. nō tn̄ p̄dicatio exercita. Sꝫ in p̄dicatiōe exercita 3ᵐ
exemplū doctoris. ſ. de preter. τ excipi. ſic declaraſ. Naꝫ ꝑ
excipi fit predicatio ſignata. τ ſignatio. τ ꝑ ly ꝑter fit exer-
citatio. non tn̄ predicatio exercita: q2 illa fit ſolū ꝑ ly ē. ſed
fit in p̄dicatiōe exercita. exēpluꝫ. p̄diſe ſoꝛtes excipiſ a cur-
ſu. ergo oīs hō ꝑter ſoꝛtem currit. vel ſic. Diabolus τ nulla
alia creatura rōnalis excipitur a bñ facere. ḡ oīs creatura
rōnalis preter diabolū pōt bñ facere. τ ſic de iſinitis exem-
plis. vbi pꝫ ſignatio ꝑ ly excipitur. τ exercitatio per ly ꝑter.
Nec oꝫ ꝙ in his duob⁹ exēplis vltimis q̄ ponit doctoꝛ ad
faciēdū dr̄iaꝫ iter actū exercitū τ ſignatuꝫ. fiat predicatio
ſignata in alijs terminis q̄ꝫ predicatio exercita: ſicut fiebat
ſupius in iſtis terminis p̄dicari τ negari τ hō. q2 illi termi-
ni ꝑtinēt ꝓp̄e ad intētiōes ſcd̄as: τ maxime ly p̄dicari. Iſti
aūt termini. ſ. excludi τ excipi. ꝑtinēt idifferēter ad intētio-
nes p̄mas τ ſcd̄as. imo videnſ magis ꝑtinere ad itētiones
p̄mas. Et iđ ſignatio eoꝝ τ exercitatio pñt recte fieri i eiſ-
dē terminis: nec videnſ bñ poſſe fieri in alijs τ alijs termi-
nis. τ iđ in illis bñ τ ꝓp̄ie arguiſ a predicari ſignato ad p̄-
dicari exercitū in eiſdē terminis: licꝫ nō ſic in p̄oꝛib⁹. Do-
ctoꝛ tn̄ facit iſtātiā ꝯ iſtđ vltimū dcm̄. ſ. ꝙ bñ poſſumus ar-
guere a p̄dicari ſignato ad p̄dicari exercitū i eiſdē termis.
vbi ly p̄dicaſ eſt copula in p̄dicatiōe ſignata. Nā ſeqſ. ani-
mal p̄dicaſ de hoīe. ḡ hō eſt aial. R̄ndet duplr̄ ad h̄. Et p̄ᵃ
r̄nſio eſt clara. Nā ex predicatiōe ꝑ accñs q̄ min⁹ hꝫ d̄ rō-
ne vere predicatiōis: nō ſeqtur predicatio ꝑ ſe q̄ plus hꝫ. q2
ex minore τ iperfecto. nūq̄ꝫ iferſ maī⁹ vel magis p̄fectū. q2
a nullo pōt aliqđ hr̄e niſi illud in ſe h̄ hēat. ly p̄dicari autē
ꝯuenit rebus per accñs. τ ly eſſe conuenit reb⁹ per ſe. τ ex
predicari in rebus non poteſt ſequi eſſe in rebus. τ ideo

negāda est ɔña. Scḋa respōsio dicit φ nō sūt idez termini aītis ⁊ ɔītis .i. nō oīno idē vel nō olo eodē mō in eadē suppositiōe ⁊ habitudine sumunť. ⁊ hic recurrēdū est ad illā distōnē nobilissimā positā supra .q. 8. vz. φ significatū termini cōis significātis verā nām pōt sumi tripl'r ⁊c. Nunc aūt ī pposito qñ dico. aīal pdicatur de hoie. in hoc aīte ly aīal. ⁊ ly hō. accipiunť scḋm tertiū modū. In consequente aūt fm scḋm modū: ⁊ iō nō sunt oīno idē termini: sicut nec homo est idē termin⁹ in illa fallacia accñtis. qua sic arguitur. sortes est hō. hō est spēs. ergo sor. ē spēs. vbi pz φ ly hō tenet locū duoꝝ terminoꝝ ppter diuersitatē habitudinis quā hz ad sortem ⁊ ad spēm. est tamē ly hō vnus termin⁹ fm significationē. vt superius dcm̄ est .q. 4. ⁊ etiaz doctor dicit idem in pdicamētis .q. 5. vbi dicit φ in fallacia accñtis termin⁹ variatus est vnus fm significationē. qꝛ loci sophystici extra dictionē non peccant. ɔ contradictionē: sed cōtra illationē. hec ibi. ❡ Ad pmū argumentum pncipale rñdet doctor dicēs φ itētio nō ē gd rei. pdicatur tamen in gd de re ⁊c. Primū dcm̄ est manifestū. sed scḋm negatur a multis ēt Scotistis. videť .n. eis φ doctor cōtradicat sibi ipsi hic ⁊ superius. qꝛ dixit φ itentiōes scḋe nō pdicanť de reb⁹ nisi p accñs. ⁊ hic dicit φ itētio pdicať in gd de re. sz pdicari per accñs ⁊ pdicari in gd sūt oppositi modi pdicādi. ğ ɔdictio. Sz dicam⁹ φ si bn̄ itelligať hic recte loqtur ⁊ docte. nec ɔdicit pcedētib⁹. Ideo qñ dicit itentio pdicať in gd de re. soluať verbū in nomē sic. itētio scḋa ē pdicatū in gd. vbi ly ī gd. iā manifeste determiat īherēs ⁊ nō īherētiā. qꝛ teneť ⁊ pdicať a parte predicati. ⁊ certū ē φ gen⁹ qḋ ē itētio scḋa ē vnū pdicatū in gd. vt pz pmo topicoꝝ. ⁊ pdicať in gd: qꝛ pdicari in gd poniť ī eius diffōne. tñ vt ly in gd determiat īherentiam manifestuz ē φ itellect⁹ generis nō pdicať in gd de re. qꝛ sic pdicareť gditatiue de re. ⁊ in pmō dicēdi p se. qꝛ ly ī gd ɔterminaret modū pdicandi ⁊ copulā ⁊ nō illḋ qḋ predicat siue pdicať. Et iō cōcedo istā ppositionē. Intētio scḋa q̄ pdicať in gd de re nō pdicať ī gd de re: sz p accñs. Prīa pz ē vā exponēdo eā vt iā exposui vł sic clarius. Intētio scḋa q̄ ē pdicatū ī gd: qḋ gd ē pdicatū in gd pdicatur de re nō pdicatur ī gd de re. sed p accñs: ly pmū in gd ɔterminat īherētiā: sicut ⁊ ly p accñs. ❡ Ad secūdū dicit doctor φ hec itentio gen⁹ nō ē gd nisi tñ differētiam nūero. tamē pdicatur de differētib⁹ spē illud itelligiť ⁊ exponetur clarissime .q. 14. in fine. ❡ Ad reliqua pz per dicta in alijs qōnibus: ⁊ etiā hic superius.

Circa Duodecimaz qōnē qua queriť. An diffō generis sit cōueniēter data pz cōtinuatio. qꝛ postq̄ notū ē φ diffiniť .s. itētio generis ⁊ nō res recte subiungiť. An talis diffō sit bene dataq̄. Argumenmenta patēt vsq̄ ad .6. argumētū qḋ ē difficile. vbi dr̄. Nugatio est dicere de pluribus dr̄ntib⁹ sp̄. pbatur. qꝛ differentia que .s. itelligitur ī ly plurib⁹. est vna spēs multitudinis. sicut ⁊ diuersitas est vna alia. ita φ multitudo est gen⁹ ad dr̄iam ⁊ ad diuersitatē. vt pz .5. ⁊ .10. metap. Et tunc sicut dr̄ia sumpta ī singulari nūero. que est nomen substātiuū ⁊ abstractū icludit multitudinē: sicut spēs icludit suū gen⁹. ita ēt dr̄ia sūpta ī plurali nūero in casu nomiatiuo: vbi ē adiectiuū participiale siue participiū p̄ntis tpis: ⁊ ē cōcretū ēt icludit multa. qꝛ sic abstractū ad abstractuz. ita ɔcretū ad ɔcretū. Et iō sic dr̄ia q̄ est abstractum icludit multitudinē q̄ est abstractū. Ita dr̄ia ī plali q̄ ē ɔcretū siue vt sumiť ɔcretiue icludit multa: q̄ est ēt ɔcretū. Et iō dicit in lr̄a. ğ ⁊ dr̄ia ɔcretiue mlta .i. dr̄ia ɔcretiue sumpta icludit multa. ğ ē ibi nugatio dicēdo multis dr̄ntib⁹ .s. qꝛ supi⁹ ppoiť iferiori. sic ē nugatio dicere. aīal hō. qꝛ dicēdo. hō itelligiť aīal. ⁊ ideo nugatio cōponiť ⁊ exp̄miť. Et dic̄ φ in illa diffōne ly plurib⁹. poniť p mltis. sic ēt exponit illḋ Ātur. ⁊ addit. vel si cōparatiue adhuc idē signat .i. lz ēt ly plib⁹ teneať ɔpatiue siue aliq̄ expōne p suū positiuuz adhuc idem signat. ⁊ per ɔñs si ly multis. icludiť sicut supi⁹ ī ly dr̄ntibus. ⁊ ēt ly plurib⁹. icludiť in ly dr̄ntib⁹. sic supi⁹ ī iferiori. qꝛ idē signant. Et vbi idē signatū ibi eadē iclusio. qꝛ ipole est φ idē signatū icludat aliqd ⁊ nō icludat illḋ. Qḋ tñ dicit h̄ φ ɔparatiu⁹ gradus ⁊ positiu⁹ idē signant .s. φ idem manet signatū nō variatū sub his duob⁹ modis signandi: q̄ sūt positiu⁹ ⁊ cōparatiu⁹: pbať sic p grāmaticā speculatiuam q̄ vocať de modis signandi. Nā ibi dr̄ φ positiu⁹ gradus ⁊ cōparatiu⁹ ⁊ suplatiuus idē signant. sed sub diuersis modis. Nā albū albi⁹ ⁊ albissimū idē signant: sed positiu⁹ gradus signat illud signatū sine aliquo excessu aut in termino vel citra terminū. p in termio itelligiť gradus suplatiuus. qꝛ forma accñtalis: puta albedo qñ ē in gradu suplatiuo nō pōt tēdere vltra. qꝛ qñ aliqd ē albissimū nō pōt habere plus de albedine. ⁊ ibi termiať forma albedis. Et iō albedo dr̄ eē ibi in termio excessō. qꝛ nō pōt excedere nec tendere vltra. Per citra terminū itelligiť gradus cōparatiuus. qꝛ qñ aliqd efficiť albi⁹ hz tūc aliquē excessū in albedine. quē prius nō habuit tūc citra terminū. qꝛ adhuc nō est in termio ⁊ cōplemēto. vt pz. qꝛ nō ē albissimū. sed positiuus vt dixi nullū dic̄ excessum. qꝛ nec in termio .s. ī suplatiuo. nec citra terminū .s. ī cōparatiuo. sed dic̄ illā formā simpliciter ⁊ absolute. Iō dixi φ hi tres gradus ɔpatōis idem signatū signant. qꝛ albū albi⁹ ⁊ albissimuz illḋ idē penitus signant qḋ signat albedo. ⁊ signant eādē formam realē. tñ dr̄nter. qꝛ albū signat illā formā vel q̄litatem sine aliquo excessu. aut in termio vel citra terminū: albi⁹ signat eādez formā cū excessu citra terminū. Albissimū signat eādē formā cū excessu in termio. Et sic pz gd vult dicere doctor. qñ dicit vel si cōparatiue adhuc idē signat. Quidā tñ rñdet ad argumētū. ⁊ dic̄ φ hic nō ē nugatio .s. dicēdo plib⁹ dr̄ntibus. qꝛ nugatio ē ī pponēdo iferi⁹ supiori suo ex eadē parte orōnis. vt dicēdo hō anial currit. vbi apperet manifesta nugatio. nō tñ ecōuerso. puta dicēdo aial hō currit. qꝛ h̄ dr̄ a grāmaticis eē ɔstructio appositiua: eo φ si dicerē solū aial currit. posset qs dubitare qḋ aial sit illḋ. ⁊ iō apponiť ly hō ad specificādū qḋ aial sit currēs. ⁊ iō nō ē nugatio ibi. ⁊ ita dr̄ē ē in illa diffōne. qꝛ ibi ly dr̄ntib⁹: qḋ est iferi⁹ ad ly plurib⁹. postponiť ad ly plib⁹. ⁊ iō specificat illud. qꝛ posset dubitari de gb⁹ plurib⁹. qꝛ vtꝝ de plurib⁹ dr̄ntib⁹ vel de plurib⁹ diuersis. ⁊ sic nō ē ibi nugatio. ⁊ in facto hec ē multum apparēs rñsio. Doctor tñ subtilissime arguit ɔ illaz p vias cognoscēdi nugationē positas a phō .6. top. valde bonas: sz multū difficiles ⁊ doctor vult pbare. siue iferi⁹ pponať siue postponať suo supiori semp est nugatio. Et pmum argumentū pbat φ si iferi⁹ preponať erit nugatio. ⁊ hoc cōcessit rñsio ista. ⁊ iō nō facit ɔ istā. attamē placuit doctori propter istructionē nr̄am pbare illā. ⁊ adducit textū phi talē. Responsuz si vli dcō addať ⁊ pticulare .i. si vli .s. superiori addať .i. pponať pticulare .i. iferi⁹ erit nugatio. vt iustū expediens. Iustū eni est iferi⁹ ad expediens. qꝛ oē iustū ē expediens. nō tñ eɔ. abundās ğ iustū .i. supfluū ⁊ nugatoriū ē ponere in diffōne expedictis ly iustū vt pcedat ipz. Scḋz argumentū pbat φ sit nugatoriū ⁊ supfluuz si pponať superius iferiori: ⁊ illḋ est ɔ illā rñsionē: ⁊ pbat illud p rōnes dr̄ie supioris ⁊ iferioris: eo φ phs .4. meta. dic̄ φ nugatio est pponere pedalitatē bipedalitati. pedalitas .n. est dr̄ntia supior ⁊ bipedalitas iferior. Nā aīal diuidiť p dr̄ias accñtales sic. aialiū qḋdā habēs pedes. qḋdaz nō hñs vt serpēs anguilla ⁊ hm̄. Aialiū tñ hñtiū pedes: qḋdā est bipes qḋdaz q̄drupes ⁊c. vbi vides φ hñe pedes est dr̄ia supior. qꝛ cōior q̄ bipes. vñ oñdit phs φ hec ē nugatio. aial hñs pedes bi-

pes.Et q̃ sit nugatio doctor ꝓbat dupl̃r.pm̃ modus ẽ po/
nere rõnes ꝓ noib⁹.Et scd̃o modus trãsponere termios:po
nere rõnes ꝓ noib⁹ nõ ẽ aliud q̃ꝫ remouere nomẽ diffinitũ
siue tacere ipm̃ ⁊ nõ exprimere ⁊ loco illi⁹ ponere rõnẽ ei⁹.s.
diffõnẽ. Prio tñ scias q̃ nugatio ẽ vni⁹ ⁊ eiusdẽ dictõis iu/
tilis repetitio.i.bis recitare ideꝫ nomẽ sine aliqua cogente
aut appente rõe. Jõ põam⁹ exẽm̃. Nã dicẽdo aial hõ remo
ueat̃ hõ ⁊ retineat̃ aial.⁊ loco isti⁹ nois hõ ponat̃ diffõ ho/
minis.⁊ dicat̃ sic.aial rõnale vbi nũc vides manifeste q̃ ly
aial bis repetit̃ ⁊ iutil̃r.⁊ ꝑ ɔñs cũ diffinitũ ⁊ diffõ siue no/
mẽ ⁊ ei⁹ rõ ɔuertant̃ ⁊ idẽ significẽt si nũc ẽ nugatio ⁊ pus
erat nugatio qñ nomẽ ibi ponebat̃:ꝫ nõ ita maĩfesta. Nũc
videbis expsse.q2 ita ẽ hic qñ dr̃ aial pedes hñs bipes. nãꝫ
remoueat̃ bipes ⁊ ponat̃ ibi diffõ ei⁹ q̃ ẽ hec hñs duos pe/
des.⁊ tunc dicat̃ sic.pedes hñs duos hñs vel habẽs duos
pedes.vbi ly pedes bis ⁊ iutil̃r repetit̃. Scd̃s modus vl̃ se
cũda via cognoscẽdi nugationẽ est trãsponere terminos.i.
ponere vnũ terminũ añ aliũ ⁊ mutare ordinẽ illoꝝ: vt qui
erat pòr sit posterior:⁊ eȝ.vt facit doctor. aial bipes pedes
hñs:⁊ certũ ẽ q̃ hic est manifesta nugatio.q2 qñ dixi bipes
itelligunt̃ pedes vel itelligit̃ pedes hñs.q2 ĩpoĩe ẽ q̃ aliqđ
aial itelligat̃ eẽ bipes nisi hẽat pedes. ⁊ iõ cũ iã nugatio sit
manifesta trãspositis termĩs. g pus erat nugatio añq̃ꝫ trãs/
ponebant̃.q2 noĩa ⁊ vba trãsposita idẽ significãt sm̃ phꝫ i
lib⁹ perhyer.vñ ifert doctor q̃ hec duo media Ari.s. ad co/
gnoscendũ nugationẽ.puta pm̃ q̃ ẽ de rõne ponẽda ꝓ noie.
⁊ zm̃ qđ ẽ trãspõ termioꝝ si valent.si ꝓ q2.i.q2 valet. ħ est
vbiqꝫ iꝓbãt pdictã rñsionẽ.i. nõ tm̃ in ista diffõne gnis:
sed vbicũqꝫ vbi supi⁹ ꝓponit̃ iferiori:vel ecõuerso iꝓbãt
talẽ modũ rñdẽdi ⁊ descẽdẽdi nugationẽ. ¶ Ad opp̃m est
Porphyri⁹ ⁊ Ar.Que sequunt̃ patent vsqꝫ ad 3m̃ rñsionẽ
que icipit. ¶ Jtẽ ꝑ Arist.7.meta. rõ que ẽ ex pdicatis ꝑ se
in quoꝝ diffõne nõ cadit subꝫ si sit ɔuertibile cum subo est
diffõ. Pro q̃ nota q̃ hec ẽ dñia iter pdicata ꝑ se ⁊ pdicata ꝑ
accñs:vt pꝫ.7.meta.q2 in rõne pdicatorũ per accidens ca/
dit subm̃ illoꝝ de qb⁹ pdicat̃. vt cũ dr̃.hõ est alb⁹. in diffõ/
ne albi cadit hõ vt additũ.q2 albũ ẽ res alba que res ẽ hõ.
nõ sic est in pdicatis per se. vt pꝫ.q2 cũ dr̃.hõ est aial vl̃ rõ/
nale.ly hõ nullo mõ cadit.in diffõne aialis aut rõnalis. q2
si sic tũc idẽ eẽt pus seipo:⁊ ẽt de eẽntia suiipsi⁹ ⁊ idẽ daret
eẽ ⁊ eẽntiã sibiipsi.⁊ sic i ꝓposito i diffõne nullius diffinitĩ
ni cadit diffinitũ.⁊ iõ ad ꝓpositũ genus qđ est hic diffinitũ
non cadit i diffõne alicuius suoꝝ diffinientiũ vel diffiniti/
uoꝝ:vt pꝫ.si pticule diffõnis ipsius gnis deberẽt diffini/
ri.⁊ ille pticule sũt pdicata ꝑ se de ipso ⁊ nõ ꝑ accñs. ⁊ tota
ista rõ facta ex illis pticulis seu ptib⁹ diffõnis ɔuertit̃ cum
gñe:qđ ẽ subꝫ siue ponit̃ a pte subi.g ista rõ ẽ vã. diffõ gnis:
⁊ ꝑ ɔñs male dixit illa pcedẽs opio q̃ non erat diffõ: ꝫ tm̃
descriptio cũ hẽat oĩa illa reqsita ad diffõnes q̃ ponunt̃ ab
Ar.7.meta. ⁊ nũc recitata sũt. Jõ doctor rñdet ad qõnẽ:⁊
ꝫ q̃ ẽ vã diffõ vbi ifra.qñ dicit q̃ de dr̃ntib⁹ gñe inq̃tum
talia nihil pdicat̃ ꝑ se.hoc ẽ dictũ. q̃ de illis q̃ in nullo gñe
ɔueniũt.s.nec gnãlissimo nec medio nec ĩfimo:nihil pdica/
tur ꝑ se.cuiusmodi sũt.hõ.linea.albedo.⁊ hꝫ.q̃rũ vnio facit
aggregationẽ ⁊ vnũ ꝑ accñs:⁊ in hoc dcõ iuuit̃ iplicite ens
eẽ equocũ ad decẽ pdicamẽta.nec posse pdicari per se nec
in qđ de ipsis ⁊ eoꝝ ɔtẽris. ¶ Ad pm̃ argm̃ pncipale rñdet̃
a quodã q̃ oẽ accñs copulatũ diffinit̃ ꝑ subam̃ [illegible] accñ
tia.mõ itẽtões scd̃e nõ copulant̃ alicui sube.q2 nullum sibi
determinãt.q2 vniuoce siue sub eadẽ rõne cõueniunt rebus
oĩum generũ sm̃ sensũ expositũ in pcedẽti.q.⁊ nullã deter
minate respiciũt.⁊ iõ nõ oꝫ q̃ diffiniant̃ ꝑ aliq̃ subaꝫ:acci/
dẽtia copulata sũt illa q̃ determinãt sibi certa subta sine q̃/
bus nõ pñt eẽ nec esse possũt i aliys.sic simitas i naso.est.n.
simitas cõcauitas in naso sm̃ phm̃.7.metaph. vbi pꝫ: q̃ño
nasus ponit̃ i diffõne ei⁹.tale ẽt accñs est:sicut crispitudo i
capill.⁊ gibbositas i dorso.⁊ hꝫ multa. ¶ Cõtra tñ vltimũ
dcm̃ in illa rñsiõe arguit doctor. vbi dr̃ q̃ itẽtões scd̃e vni/
uoce applicantur oib⁹.⁊ arguit sic. Si passio sit vniuoca. ⁊
subm̃ erit vniuocũ.pꝫ.z⁹ poste.g si itentio que i ħ argumẽ/
to fingit̃ eẽ passio pme itẽtõis sit vniuoca reb⁹ oium gene/
rum.vt dicebat̃ in fine responsionis:⁊ maxime itẽtio gene
ris.ergo subm̃ eius erit vniuocũ.s.aial vel color vel hꝫ. sed
hoc est falsum.ergo nec itentio generis que est eius passio
erit vniuoca ⁊ vniuoce in oi genere.⁊ per ɔñs q̃lꝫ itẽtio se/
cũda:erit ẽt accñs coplatũ.q2 nõ idĩta ad oĩa subta vl̃ mĩ/
ta.⁊ ita diffiniet̃ per subaꝫ.qđ ẽ ꝯ rñsionẽ. Et ita deducat̃
arm̃ ⁊ applicet̃ ad ꝓpõm̃ sicut fac̃ q̃si in oi argumto. Scias
aũt q̃ istud arm̃ psupponit vnũ falsũ.⁊ sup hoc deducit̃. vꝫ.
q̃ itẽtio scd̃a.s.gen⁹ i ꝓposito:vel q̃cũqꝫ alia sit passio iten
tionis pme.hoc dico falsuꝫ ẽ.q2 nõ egredit̃ ex ei⁹ pncipys.
Scd̃o arguit sic. si act⁹ sit vniuocus.s.forma. ⁊ potẽtia erit
vniuoca.s.subm̃ vel mã.q2 potẽtia ordinat̃ per se ad actuꝫ.
subm̃ aut itentio pma est in potẽtia ad accñs.s. itentõeꝫ se/
cundã sicut mã ad formã.q2 accñs nõ hꝫ aliã mãm nisi in
q̃.g si itentio scd̃a q̃ est accñs ⁊ forma sit vniuoca oibus re
bus.seqtur q̃ eius subm̃ erit ẽt vniuocũ oib⁹ reb⁹. sed scd̃ꝫ
est ipossibile.ergo ⁊ pmũ. ⁊ per ɔñs falsum. dcm̃ est q̃ iten/
tiones scd̃e applicentur vniuoce oibus. Rñsiones ad hec
duo argumenta sunt clare. Sed obiectio ꝯ istas est aliq̃li/
ter obscura. Nam arguit sic. vt ponã tamẽ in clariori snĩa.
Jmpossibile est vt vnũ oppositoꝝ ꝯdictoriorũ sumat̃ vel
oriatur a reliquo.sed vnitas ⁊ nõ vnitas sũt sic opposita.er
go ⁊c̃.ɔñs pꝫ cũ maiori.⁊ ẽt cũ miori. Tũc vltra.ꝫ te nulla
est vnitas i re cui applicat̃ itẽtio gnis.a q̃ oꝫ ⁊ põt sumi ipa
vnitas gnis.q2 dixisti q̃ illa ꝓpõ phi.s.si passio sit vniuoca
⁊ subm̃.z⁹ poste.nõ itelligit̃ de scd̃is itẽtõib⁹. q2 ille nõ sũt
effectiue ab aliquo subo:sic ẽ passio a subo.ꝫ solũ sũt effecti
ue ab itellectu.⁊ ꝑ ɔñs nõ oꝫ q̃ si in illis sit vnitas vniuo/
catiõis:q̃ ẽt sic sit i eoꝝ subis.⁊ ita seq̃t̃ q̃ cũ in itentõe sit
vnitas vniuocatõis.⁊ i re nulla sit tal̃ q̃ itẽtio gnis nõ su/
mat̃ a re aliq̃.⁊ eadẽ rõne nec aliq̃ alia itẽtio z⁹. ⁊ per ɔñs
oĩs itentio scd̃a est figmẽtũ vt arguiũ ẽ supra.q.4. Rñdet̃
q̃ nõ oꝫ q̃ sit tãta vnitas in re q̃ta ẽ in itentõe z⁹ q̃ sumit̃
ab illa:sed suffic̃ q̃ sit aliq̃.⁊ talis ẽ vnitas ꝓportõis que ẽ
in reb⁹ illis qb⁹ applicat̃ itẽtio gnis ⁊ a qb⁹ sumit̃. ⁊ ħ pꝫ.
q2 itentio generis applicat̃ aiali. colori. plãte. figure. ⁊ hꝫ.
Jnter hec oĩa aũt ẽ vnitas ꝓportõis.q2 vt diximus supra.
vnitas ꝓportõis ɔsistit i sĩl̃r se hñe. Nã sic se hꝫ aial ad ho/
minẽ.sic color ad albedinẽ.⁊ plãta ad arboreꝫ. ⁊ figura ad
triãgulũ ⁊c̃. Cõtra arguit doctor ⁊ format argm̃ sic. vbicũqꝫ
ẽ reperire duas veritates.q̃ꝝ vna ẽ maior ⁊ alia mior:maior
nõ põt sumi a miori.q2 tũc aliqđ daret illud qđ non hꝫ:vel
aliqđ ageret vltra suã vrtutẽ:sed vnitas ꝓportõis q̃ ẽ in re/
bus a q̃ sm̃ te sumit̃ vnitas vniuocatõis ẽ multo mior q̃ꝫ
vnitas vniuocatõis q̃ ẽ i gñe ⁊ in aliys itẽtõibus scd̃is:imo
est minima vnitas q̃ põt reperiri.g vnitas vniuocatõis nõ su
mitur ab vnitate ꝓportõis. Rñdet tũc doctor ⁊ hñ q̃ oc/
casionalr̃ põt sumi maior vnitas a miori:sed nõ totalr̃.⁊ ħ
ẽt hñ oñdit doctor libro pmo sniaꝝ.di.8.q.5.⁊ ponem⁹ exẽ/
pla in nũeris ⁊ ꝓportõe dupla. Nã sic se hñt q̃tuor ad duo
ita octo ad q̃tuor.⁊.16.ad.8.⁊.40.ad.20.q2 sp̃ ẽ ꝓportio du/
pla. Nũc sic sm̃ Euclidẽ in geometria sua.libro.5. ⁊ Boet.
in Arithmetrica libro p̃. Oẽs ꝓportões duple sunt eq̃les ⁊
eiusdẽ spẽi.q̃propter oẽs iste ꝓportões duple q̃ꝫcũqꝫ su/
mant̃ a distictis nũeris spẽ.tñ sũt eiusdẽ spẽi. Et ita sumit̃
occasionalr̃ nõ tñ effectiue maior vnitas a minore.q2 vni/
tas specifica ẽ maior vnitas q̃ꝫ vnitas gñica.vñ itellect⁹ mo
tus a tali miore vnitate i re.s.i nũeris cãt effectiue [illegible]
vnitatẽ i ipsa ꝓportõe. Sic i ꝓposito itell's mot⁹ ab [illegible]

te ꝓportiōis quā repit in illis reb⁹ superius noiatis causat
maiorē vnitatē in itētōe.q₂ res ille:puta aial color ⁊c̄. disti
guunt ī gn̄e.⁊ tn̄ itētio generis distiguit tn̄ nūero:puta hoc
gen⁹ applicatū aiali.⁊ h̄ gen⁹ applicatū colori ⁊c̄. Jpsa aūt
itētio generis in cōi h₃ vnitatē vniuocatōis ad oīa illa ge
nera.q₂ ista sūt solū idiuidua ei⁹.⁊ gen⁹ in cōi h₃ rōnē ⁊ mo
dū spēi i respectu illoꝝ.vt ifra declarabit.q.14.in fine.Alr
rn̄det ꝙ pōt cōcedi ꝙ itētio gn̄is q̄ ē vniuoca h₃ subȝ vni
uoci ex pte rei.nō tn̄ ꝙ aliq̄ res q̄ est subȝ ei⁹ sit ī se vniuo
ca ⁊ ex pte rei.nec ē ī diuersis generib⁹.sed tn̄ est vna ⁊ ea
dem ac vniuoca ſm ꝙ cōsideraẗ a rōne.i.q₂ eadē cōsidera
tione cōsidero cōitatē in aiali ad suas spēs. ⁊ coloris ad su
as.⁊ plāte ad suas.⁊ hꝫ.⁊ sic solū est vnitas rei inq̄tū cōsi
deraẗ.⁊ nō rei simplr.q₂ ita cōsidero oīa illa vel oēs res il
las:sicut si eēnt vnica res:eo ꝙ eādē cōsiderationē in spē
habeo circa oēs:l₃ sint diuerse ꝯsideratōes in nūero:q₂ nō
eadē cōsideratiōe in nūero ꝯsidero aial colorē ⁊ plātā.oēs
aūt cōsideratiōes sūt eiusdē rōnis ⁊ spēi.⁊ cōstat ꝙ res nō
ē subm itētōis nisi vt ē ꝯsiderata ab itellectu: vt dcm̄ ē su
peri⁹:vbi tractaẗ de scdis itētōib⁹. ita ꝙ breuiter nō ē vni
tas i re vt ē in se simplr:sed vt est cōsiderata ab itellectu ⁊
sub illa rōne ꝯsideratōis ē subȝ itētōis scde ⁊ nō alr. ¶ Ad
pmū argm̄ pncipale rn̄det doc.ꝙ illa accn̄tia q̄ hn̄t esse suū
effectiue ⁊ originalr a suis subtis diffiniunẗ ꝑ illa. q₂ vnū
quodq₃ sicut se h₃ ad eē sic ad cognosci.2⁰.metap.⁊ iō vnū
quodq₃ illo mō h₃ q̄dq̄d ē siue diffōnē quo h₃ entitatem.⁊
hꝫ sūt oīa accn̄tia realia siue sint ꝑpa siue cōia: sed itētōes
scde nō hn̄t eē effectiue a re:l₃ tn̄ occasionalr: vt sepe dcm̄
est:solū aūt ab itellectu hn̄t eē effectiue. ⁊ iō rō nō valȝ.hec
aūt respōsio vr̄ ꝯcludere:ꝙ ēt oīs creatura h₃ diffiniri per
deū:q₂ ab ipso h₃ eē effectiue:⁊ ēt oīs effect⁹ ꝑ suā cām:⁊ re
latio per terminū formalē ⁊ fundamētū. ⁊ sic de aliis. Sȝ
ad h̄ nō rn̄deo nunc.sed als qn̄ ꝓbabiẗ ꝙ alia ē spālis de
pendētia accn̄tis ad subam q̄₃ sit aliqua pcedētiū.Alie oēs
rn̄siones sūt clare vsq₃ ad vltimā q̄ rn̄det illi argumēto ter
ribili:circa qd̄ exponēdū₃ tn̄ istetim⁹.Et breuiter dicit do
ctor ꝙ qn̄ dr̄ plib⁹ dn̄tib⁹ spē ibi ille due dictiōes non po
nunẗ vt ptes diuerse aut distīcte:q₂ sic bene eēt nugatio:vt
ꝓbauit in argumēto:sed sequēs dictio exponit pcedētē. q₂
ly dn̄tib⁹ spē exponit ly plurib⁹:vt itelligaẗ quo gen⁹ pdi
ceẗ de plurib⁹ ne aliqs posset dubitare. ⁊ iō addiẗ dn̄tib⁹
spē ꝑ expositione istius ⁊ nō ꝑ particula distīcta : vt dicaẗ
sic.de plurib⁹.i.sic pluribus ꝙ dn̄tibus spē.

Circa Tertiādecimā qōnē cōtinuatio
de se p₃.Et pmitus notādū ꝙ ꝑ
totā qōnē logẗ doctor de reb⁹ ⁊ nō de iten
tionib⁹: ⁊ sicut metaphysic⁹ nō sicut logic⁹:
q₂ loqtur de fundamētis scdarū itētionū.s.
generis ⁊ spēi.sic de aiali ⁊ hoie ⁊ hꝫ.vtruȝ
.s.aial possit pdicari de hoie pdicatiōe exer
cita:ita ꝙ talis pdicatio sit vera.⁊ nisi attēderis ad istō no
tabile sepe an̄ finē decipieris.Et hec qd̄ ē difficillima taȝ q̄
ad sniam q̄₃ quo ad applicationē rn̄sionuȝ ad argumenta.
Oīa tn̄ clara sunt de se.vsq₃ ad 3m̄ argm̄ pncipale: exceptis
paucis.quoꝝ vnū ē in vna pma rn̄siōe ad scdm̄ arm̄ pncipa
le de dicto Ar.5.meta.vbi dicit ꝙ oēs ptes diffōnis sūt sic
forme.hoc dcm̄ exponit doctor.7.meta.sue.q.7. vbi diẗ ꝙ
partes diffōnis vt inuicē cōparanẗ nō sūt forme. q₂ forma
nō iformat nisi illud qd̄ est māle respectu ipsi⁹: sed vna for
ma nō pōt esse māle respectu alteri⁹.q₂ tūc forma eēt mā ⁊
mutaret nām suā.qd̄ ē ipoſe.ſ₃ sūt forme respectu diffiniti:
qd̄ de ipso formalr pdicaẗ.Aliud ē qn̄ dicit.⁊ silr idē osten
diẗ in pn⁹ scdi topi.s.vbi ostēdiẗ ꝙ pdicari denoiatiue ⁊ p
dicari vniuoce sunt distīcti ⁊ disperati modi pdicandi. ⁊ ꝙ
nullū₃ genus pdicatur denoiatiue de suis spebus. vbi ingt
Ari.A nullo eni gn̄e denoiatiue pdicatio dr̄ de spē. sed oīa
gnā vniuoce de speb⁹ pdicanẗ.Aliud ē ifra qn̄ dic: ſ₃ Ar.
7⁰meta.sicut rō ad rē sic ptes rōnis ad ptes rei ⁊c̄. Rō ca
pitur ibi ꝑ diffōne.⁊ res capiẗ ibi ꝑ diffinito. Et sic p₃ arm̄
⁊ meli⁹ itelligiẗ in rn̄sione sua. ¶ Tertiū argm̄ pncipale:l₃
quo ad lrām in se videaẗ in se satis facile:tn̄ nō sic ē in scia:
sed multaꝝ difficultatū est ꝯtētiuū. vult eni doctor conari
ibi falsificare hāc ꝑpōnē.hō est aial. ⁊ cōsiles oēs vbi gen⁹
fundamētalr sumptū pdicaẗ de spē fundamētalr sumpta:⁊
spālr in toto pdicamēto sube.⁊ facit hāc rōnē.hō est aial.g̃
hūanitas est aialitas.ꝯn̄s est falsū in se:⁊ ſm vitatē:⁊ ma
xime ſm scholā hui⁹ doctoris ⁊ suoꝝ sequacium.⁊ per ꝯn̄s
an̄s.sed multi concedūt ꝯn̄s vt ocha ⁊ alij multi.⁊ ideo do
ctor ꝓbat falsitatē cōsequētis ifra. sed pmo ꝓbat veritatē
⁊ bonitatē ꝯn̄e.Et breuiter stat ꝓbatio sua in hoc ꝙ qn̄ ī
cōcretis est pdicatio ꝑ se ⁊ q̄ditatiua in an̄te. vt puta qn̄ su
perius pdicaẗ de suo iferiori in p mō dicēdi ꝑ se semꝑ illa p
dicatio est va pcise pp eēntias ipas supioris ⁊ iferioris q̄ si
gnificanẗ ꝑ illa noīa cōcreta.q₂ nō ꝯsurgit ibi talis veritas
pp aliquā habitudinē ad subm aut ad aliqd̄ aliud. sic veri
tas hui⁹ ꝑpōnis.albū est musicū.vel hui⁹.rubeū ē dulce.⁊
hꝫ est solū ꝓpter habitudinē vtriusq₃ cōcreti ad subm: q₂
denoiatur ab vtroq₃ ⁊ ꝯcernitur ab vtroq₃. ⁊ nō pp essen
tias aut q̄ditates taliū cōcretoꝝ.q₂ si sic tūc eēt veritas in
p mō.⁊ tūc oē albū eēt necīo ⁊ q̄ditatiue musicum.⁊ oē ru
beū eēt q̄ditatiue ⁊ necīo dulce.qd̄ est falsū. vt p₃ in felle.⁊
tūc vltra.Ex quo ē vitas in illis ꝯcretis rōne eēntie ipoꝝ.
⁊ nō aliūde.⁊ ab extrīseco fiat. vbi clari⁹ ⁊ purius reperiun
tur tales eēntie.maior apparebit veritas:sed in abstractis est
hoc mō:eo ꝙ in illis abstractis noib⁹ eēntie q̄ sumunẗ per
illa sūt sepate ⁊ seggregate ab oī forinseca ⁊ aliena habitu
dine.⁊ per ꝯn̄s in illis erit manifestior vitas.⁊ iō si est veri
tas in illis talib⁹ cōcretis multo magis in eoꝝ abstractis.
Tūc ꝓbat falsitatē ꝯn̄tis triplr. pmo per sile. scdo per au
ctoritatē Ar.⁊ 3⁰ per optimā rōnē. Per sile sic. q₂ sili rōne
sicut aialitas pdicaẗ per se d̄ hūanitate.⁊ rōnalitas pdicaẗ
de ea.q₂ vtraq₃ pdicaẗ q̄ditatiue.⁊ in p mō:l₃ nō vtraq₃ in
q̄d.Aliud ē.n.pdicari q̄ditatiue ⁊ predicari in q̄d.q₂ ly q̄di
tatiue determinat ⁊ denotat eēntiā ⁊ q̄ditatē pdicantē:sed
ly in q̄d determinat ⁊ denotat vltra hoc modū predicādi
ipsi⁹.⁊ iō gen⁹ pdicatur q̄ditatiue.⁊ ēt in q̄d. Dr̄ia aūt pdi
catur q̄ditatiue:⁊ nō in q̄d:sed in q̄le.Et istō hic notaui ad
cautelā ꝓpter multa:l₃ pter itentionē. Jgiẗ cū taȝ aialitas
q̄₃ ēt rōnalitas q̄ditatiue.⁊ in pmo mō cōueniat hūanitati.
si vna pdicatur ꝑ se de illa ⁊ altera.⁊ tūc seqẗ illud icōue
niēs qd̄ doctor deducit ibi in lrā.s.ꝙ rōnalitas est per se: ⁊
in pmo mō aialitas:q̄ oīo ē falsa:⁊ ꝯ phm.6.topi.⁊.3.meta.
vbi negat gen⁹ pdicari ꝑ se de dr̄ia:falsitatē tn̄ istius ꝯn̄tis
ꝓbat doctor adducens illā maximā snā:quā ēt recitaui in
pma qōne huius libri.Et tūc remisi ad istū locum:vbi do
ctor ꝓbat illam auctē ⁊ rōne:q̄ maxima sua est realis.Oīs
pdicatio va in abstracto est ꝑ se p mō siue est essentialr va.
qd̄ idē est. Pro cui⁹ ꝓbatiōe adducit auctātē phi.7.meta.
vbi phs nō habuit viā aliā ad ꝓbandū dr̄iam supiorē pdi
cari per se p mō de iferiori dr̄ia.q̄₃ ad ostēdēdū ꝙ superior
dr̄ia pdicaẗ de iferiori in abstracto. volēs dare nobis itelli
gere ꝙ ex quo ita est.iō supior pdicaẗ de inferiori per se.et
exēplificat.vt fixio pedis est pedalitas q̄dā.i.diuisio pedis
est q̄dā modus pedalitatis in aialib⁹.⁊ tn̄ fixio ē nomē ver
bale descēdēs a pricipio pteriti tp̄is hui⁹ v̄bi pessiui findor
finderis fixus suȝ.⁊ in actiuo findi. vn̄ q̄dā aialia hn̄t pe
des fixos:vt leo bos ⁊ hꝫ. q̄dam v̄o itegros vt equ⁹ ⁊ hꝫ.⁊
sic hr̄e pedes fixos est q̄dā dr̄ia accn̄talis i aialib⁹ diuidēs
vnū ab alio accn̄talr. ⁊ vna predicatur de alia i abstracto:
⁊ per consequēs per se pmo mō. Quicqd tamen sit de ista

ppōne philo. 7. meta. ⁊ de ēitate in se nūc nō est dicēdū: sȝ vide doctorē in meta. sua li. 7. q. 8. ⁊ Antoniū Andree ibid. q. 15. vbi mouet qd de ista mā: q̄re nullo mō est cōcedēduȝ q̄ dr̄ia supior p̄dicet̄ per se de iferiori nec in cōcreto nec in abstracto: sufficit tn̄ hic huic doctori quo ad itentū suū. Secūdo doctor p̄bat illā maximā per rōnē q̄ ē talis. abstracta significāt eēntiā fm̄ se. g̃ ēt illa noīa abstracta significāt eēntiā fm̄ se. Jō dr̄r abstracta. q̄ signata vt significant̄ p talia noīa abstracta depurant̄ ⁊ segregant̄ atq̄ȝ abstrahunt̄ ab oī alio. qd non pertinet ad eoꝝ rōnes formales: ⁊ puras ac nudas eēntias. ergo si vna talis eēntia tali mō depurata et tali noīe designata p̄dicet̄ de alia q̄cūq̄ȝ sili mō se hābēte necesse ē q̄ pura eēntia vni⁹ dicat̄ de pura essentia alteri⁹. cū nihil aliud ibidē reperiat̄ ppter abstractōeȝ. qd ē ipole esse nisi vna dicat̄ de alia per se p̄ mō: q̄ nō sūt nisi due pure ⁊ nude eēntie. quaꝝ vna affirmat̄ de alia. ⁊ iō vna essentia est oīno alia. ⁊ p̄dicatū p̄dicat̄ eēntialr̄ de subo. ⁊ p ɔ̄ns in p̄ mō ⁊ p se. ⁊ itelligat̄ hoc verū p̄cise in creaturis: ⁊ i terminis nō trāscendētib⁹: in quib⁹ nec ē ifinitas formalr̄ nec trāscēdētia. q̄ in diuinis ppter ifinitatē formalē vtriusq̄ȝ extremi vel solū vni⁹ est p̄dicatio vā in abstracto: ⁊ nō in p⁹ mō. Exēplū p̄mi. deitas ē sapia. ⁊ sic de multis. Exēplū scdi vt deitas est paternitas. ⁊ sic de multis aliis. Et in terminis trāscendētib⁹: vt entitas est vitas. vel būanitas est entitas aut ecōuerso. ⁊ sic de infinitis exemplis. ⁊ istud optime docet Francisc⁹ de mayronis in cōflatu. di. 4. q. 5. Et ēt Scotus in quolibetis. q. 5. ⁊ alibi sepe. Et iō in hoc duplici gñe nāe terminoꝝ nō itellexit doctor maximā suam. ❡ 4.^m ar^m p̄ncipale fit p media cōia. vbi arguit̄ sic. vbicūq̄ȝ gen⁹ p̄dicat̄ ⁊ spēs subiicit̄ est ppō falsa. Silr̄ vbicūq̄ȝ spēs p̄dicat̄ ⁊ gen⁹ subiicit̄ est ppō falsa. ⁊ rō est. q̄ vbicūq̄ȝ subm ⁊ p̄dicatū sumunt̄ sub oppositis rōnib⁹ ppō est falsa ppter repugnātiā: sed ita ē hic. g̃ ⁊c. ❡ Pro hoc argumēto paruo: sȝ duro: qd quidē ledit capita multoꝝ. est p̄ sciendū q̄ doctor in isto argumēto. ⁊ ēt in. 4. argumētis imediate sequētib⁹ arguit p media cōia. q̄ iō dicant̄ media cōia. q̄ sunt media logicalia ⁊ cōia oī scie. nā p̄nt applicari ad terminos cuiuscūq̄ȝ facultatis. ⁊ hoc vbi superi⁹ p̄dicatur de iferiori suo. vt patebit ifra. Nā affirmatio ⁊ negatio fm̄ q̄s arguit̄ in h̄ argumēto p̄ncipali sūt media logicalia ⁊ cōia. ⁊ sic idē ⁊ diuersum. Sed qd arguit̄ in. 6. argumēto est totū ⁊ ps: sȝ qd arguit̄ in. 7. argumēto ē variare mediū terminum sicut fit in fallacia accītis: vt fit in. 8. argumento. ⁊ ista media cōia possūt adduci sophystice ad falsificandū oēm ppōnē mundi in q̄ superi⁹ predicat̄ de suo iferiori: ⁊ de talibus mediis cōib⁹ fecit doctor mētionē in p̄ma. q. hui⁹ opis. ❡ Scd̄o ē notandū q̄ lȝ doctor in hoc. 4. argumēto nō faciat mētionē nisi de scd̄is intētionib⁹. vt pȝ. nullo mō tn̄ itendit de illis: sed de eoꝝ fundamētis. q̄ solū vult falsificare apparētes ppōnes factas in reb⁹ p̄me itentiōis: sic pȝ ex titulo h⁹ q. in p̄ncipio. ⁊ iō ibi auisaui te de hac cautela. ❡ Tertio ē notādū q̄ qn̄ doctor dicit ibi q̄ subm ⁊ p̄dicatū sumit̄ sub oppositis rōnib⁹. s. qn̄ dico. hō est aīal. vel sor. est hō. qd itelligat p illas oppositas rōnes multi multa loquunt̄. q̄ doctor ibi nō exp̄mit intētū suū: sȝ nolēs nūc pp tediū generādū recitare mōs exponēdi aliquoꝝ ⁊ reprobare illos. Dico breuiter q̄ in ista ppōne. hō ē aīal. doctor itelligit p oppositas rōnes has scd̄as itētōes. s. gen⁹ ⁊ spēm: ⁊ i hac ppōne. sor. ē hō. itelligit spēȝ ⁊ idiuiduū vel singlāre. ⁊ iō qn̄ dr̄ hō ē aīal. vult ar^m q̄ ly aīal sumat̄ sub rōne gñis qd ē itentio scd̄a. ⁊ ly hō sub rōne spēi q̄ ē itētio scd̄a. ⁊ iste due itentiones sūt duo modi itelligēdi oppositi: q̄ ad minus opponunt̄ relatiue: ⁊ ēt sūt due spēs intētionis scd̄e in cōi vel in vlī: ⁊ cōstituunt̄ per duas dr̄ias ɔ̄rie oppositas. ⁊ iō cū gen⁹ dicat̄ de aīali. q̄ aīal est genus. ⁊ spēs de hoīe. q̄ hō ē spēs.

seq̄tur q̄ in ista ppōne. hō est aīal. subm ⁊ p̄dicatū sumunt̄ sub oppositis rōnib⁹. ⁊ per ɔ̄ñs ppō est falsa. ⁊ ita dicat̄ suo modo de ista. sor. est hō. q̄ ibi ly hō. qui est p̄dicatū sumit̄ sub intētiōe spēi ⁊ vniuersalis. ⁊ sor. sub itentiōe idiuidui et incōicabilis que sūt rōnes opposite. vt pȝ. ⁊ ppter cōsileȝ ⁊ nō aliā rōnē est hec ppō falsa. albedo ē alba. s. q̄ p̄dicatuȝ ⁊ subm sumunt̄ sub oppositis rōnib⁹. q̄ sub oppositis rōnibus significādi que sūt abstractio ⁊ cōcretio. subm. n. s. albedo est abstractū. ⁊ p̄dicatū est cōcretū. s. albū. Cetera argumēta patēt vsq̄ȝ ad solōnē p̄mi argumēti p̄ncipal' hn̄tibus libros bn̄ correctos. q̄ icorrectio libroꝝ maxime ipedit itellectū lr̄e siue sn̄ie vbicūq̄ȝ. Jn solone aūt p̄mi argumenti doctor p̄mittit vnū notabile. qd i plib⁹ locis pōit: ⁊ maxime p̄ sniaꝝ. di. 3. q. 3. ⁊ d. 8. q. 3. vȝ. q̄ genus ⁊ dr̄ia sumuntur semp a diuersis ɔ̄tētis i spē. vȝ. ab alia ⁊ alia re vl' ab alia ⁊ alia formalitate vel realitate cōtēta in spē: sed qn̄ sumitur ab alia ⁊ alia realitate: ita vt idicaliter ⁊ sincere cogscam⁹ dr̄iam iter oēs istos modos sumēdi: ⁊ vbi ⁊ q̄tiēs fit variatio nō ē p̄ntis speculatiōis. q̄ nimis eēt p̄lixū. Ego etiā alias in nr̄o tractatu maiori queȝ edidi de formalitatib⁹ ⁊ octo spēb⁹ distōnis. dū Bononie legebā p̄lixe dixi qd in h̄ sensu. ⁊ bn̄ vltra q̄titatē duaꝝ cartaꝝ cōium. Et iō q vult p̄fecte hāc mā̄ȝ videre ibi pōt reperire. Et. n. iter oēs mās metaphysicales difficillima. ⁊ valde illuminās in multis: nūc aūt nō dicam nisi q̄tū sufficit ad ppositū doctoris in h̄ loco p solone argumēti. vn̄ g̃ ɔ̄sidera q̄ cū q̄libȝ spēs mūdi sit cōstituta ex māli potētiali ⁊ formali actuali: q̄ ad min⁹ ex gñe ⁊ dr̄ia: planū est q̄ ɔ̄tinet in se vtrūq̄ȝ in p̄ mō: ⁊ q̄ditatiue. ipsa aūt spēs ē p̄us nota nobis q̄ȝ gen⁹ aut dr̄ia notitia nr̄a p⁹ q̄ est cōfusa ⁊ idisticta: vt vult doctor libro p̄ sententiaꝝ. d. 3. q. 2. imo p̄us fm̄ ipm ibi. cogscim⁹ spēm q̄ȝ aliqd aliud superi⁹. g̃ p̄ cognita spē p notitiā talē actualē cōfusaȝ. Si velim⁹ postea cogscere gen⁹ ⁊ dr̄iaȝ q̄ꝝ cognitio est difficilior. q̄ remotior a sensu. ⁊ p ɔ̄ñs a fantasmatib⁹ sine q̄b⁹ nihil possum⁹ nālr̄ itelligere actu. oȝ nos accipere vel sumere vtrūq̄ȝ illoꝝ a cōtētis in illa spē. ⁊ h̄ fȝ ɔ̄gruentiā: q̄ gen⁹ cū sit potētiale ⁊ q̄si māle sumitur a potētionali. ⁊ māli in spē ⁊ dr̄ia cū sit vna forma. ⁊ act⁹ q̄dā sumit̄ ab aliquo formali ⁊ actuali i spē. s. a forma ɔ̄stitutiua spēi ⁊ distinctiua ei⁹: ⁊ vnūqdq̄ȝ illoꝝ sumit̄ ab aliq̄ pte spēi: vt dcm̄ ē. ⁊ nō ab ipsa tota spē. ⁊ iō nullū eoꝝ iportat aut dicit determinate siue in suo intellectu determinato et distincto nisi ptē spēi quā significat. verūtn̄ q̄ vtrūq̄ȝ illoꝝ ē ɔ̄cretuȝ. ⁊ oē ɔ̄cretū mūdi hȝ i se duo. s. suū significatū ⁊ suum modū significādi. sic ēt oē abstractū mūdi hȝ cōsilia duo ⁊ pportionalia. ⁊ significatū ɔ̄creti ⁊ abstracti est oīo ideȝ: vt sepe dcm̄ ē ⁊ dicēdū. modi aūt significandi sūt diuersi ⁊ oppositi. s. cōcretio ⁊ abstractio. iō ad ppositū in istis duob⁹ ɔ̄cretis q̄ sūt gen⁹ ⁊ dr̄ia. Et vt dixi superius loquor sp de eoꝝ fundamētis. oȝ nō tn̄ ɔ̄siderare eoꝝ significata q̄ solū iportāt ptem spēi. sȝ ēt modū significādi ipsoꝝ q est ɔ̄cretio i vtroq̄ȝ. nūc āt q̄ de nā h⁹mōi significandi. s. ipsi⁹ ɔ̄cretōis ē q̄ nō solū respicit ipm significatū in quo fundat̄. sȝ ēt respicit aliqd aliud in q̄ tale significatū hȝ eē. ⁊ hoc vl' iformatiue sic in ɔ̄cretis accītalib⁹: vel in quo hȝ ɔ̄tineri iclusiue ⁊ q̄ditatiue: sic in ɔ̄cretis substālib⁹. ⁊ iō nō solū dat p̄ itelligere illd qd p̄ncipaliter respicit. ⁊ in quo fundat̄. s. ipm significatū: sȝ ēt scd̄ario. et ēt ex ɔ̄nti dat itelligere illd i quo suū significatū hȝ aliquo mō esse. Et rō ē. q̄ ex q̄ modus significandi ɔ̄cret⁹ siue ɔ̄cretio fundat̄ ⁊ subiectat̄ in ipso significato sic relatio ⁊ accn̄s in fundamēto ⁊ subo. nequaq̄ȝ pōt derelinq̄re ipꝝ significatuȝ: sicut nec accn̄s suū subm aut relatio fundamētū. est eni cōcretio relatio ⁊ accn̄s. ⁊ iō oȝ vt det nobis itelligere illd in quo est suū significatū. ⁊ q̄ sp suū significatū hȝ eē in toto cuius ipm significatū est ps. Jdeo de necessitate ⁊ ex ɔ̄nti

ↄcretũ vel modus ſigñandi ↄcret⁹ dat itelligere totũ: ſec⁹
ẽ de mõ ſigñandi abſtracto ſiue de abſtractione. Nã qꝛ ſi-
gnificatũ ſuũ in q̊ fũdaẽ ipa abſtractio: nõ reſpicit aliqd ali
ud. ꝛ h̃ ideo ẽ abſtractũ. qꝛ alr ee͠t abſtractũ ꝛ nõ abſtractũ
qḋ ẽ dicere ↄ̃dictoria. iõ nec tal' mod⁹ ſigñandi q dr̃ abſtra
ctio dat itelligere aliqd aliȯ ex̃ rõne tal' ſigñati in q̊ funda
tur ꝛ ſubiectaẽ. In quo fundaẽ dico tãq̃ relo ꝛ in rõne ſua
ſpãli. ꝛ i q̊ ſubtaẽ tãq̃ acciñs ꝛ in rõe ſua gnãli. qꝛ acciñs hꝫ
ↄceptũ gnãliorẽ q̃ hẽat relo. qꝛ oĩs relo in creaturis ẽ acci
dẽs: ꝛ nõ eȝ. Et vt dixi abſtractio ẽ relo ꝛ eſt acciñs. ſic etiã
ↄcretio eſt relo ꝛ acciñs. ꝛ iõ nũc exponẽdo verbalr ꝛ pun-
ctualr lr̃am dicit doctor ꝙ gen⁹. ſ. fũdamẽtalr ſũptũ. puta
aial ꝛ hõ. ſumunẽ ab aliquo mãli in ſpẽ: ꝛ illȯ ṗ iportat in
ſuo itellectu dẽterminato. i. determinate ꝛ diſtīcte iportat ꝛ ſi-
gnificat illȯ mãle. qḋ ẽ in ſpẽ. nõ tñ p mo̅ ptis ſigñat illȯ.
ſed p modũ toti⁹. ſ. qꝛ gen⁹ cũ ſit ↄcretũ ↄcernit illȯ totũ. ſ.
ſpẽm in q̊ ↄtineẽ qditatiue: ſicẽ ſupi⁹ dixi. ꝛ h̃ rõne ſui modi
ſigñandi ꝛ nõ rõne ſui ſigñati: vt iã optie expoſitũ ẽ. ꝛ iõ ge
nus iportat ꝛ dat itelligere totũ ſcḋario ꝛ ex̃ ↄñti. ꝛ ita di-
caẽ de dr̃ia ſuo mõ. ſi. n. vtrũqꝫ. ſ. tã gen⁹ q̃ dr̃ia ſuo mõ i-
portaret ṗ. i. adeq̃te vnũ ꝛ idẽ. ſ. totã ipam ſpẽm non poſſet
vitari nugatio i diffõne. ſ. ſpẽi. qꝛ poſitis diffõnib⁹ p noib⁹
. i. ſi loco noiuꝫ gñis ꝛ dr̃ie. puta aialis ꝛ rõnal' aut hꝫ pone
renẽ diffõnes gñis ꝛ dr̃ie: illud idẽ qḋ ee͠t de itellu. i. de eẽn
tia ꝛ qditatiue vtriuſqꝫ: illȯ idẽ dico bis ponereẽ. ꝛ hec eſt
vna via pbi ad cognoſcẽdũ nugationẽ poſitã ſupi⁹. q. iz. vt
ibi patuit. Et rõ h⁹ eſt iſta. qꝛ qñ aliq̃ duo noĩa ↄcreta ſigñi
ficãt: ꝛ ẽt iportãt oĩo ꝛ adeq̃te ſiue ṗmo vnũ ꝛ idẽ. qcqd po
niẽ in diffõne ꝛ rõne ſeu itellectu vni⁹ ꝛ alteri⁹. ꝛ iõ lꝫ cre-
derenẽ eẽ diuerſa pp diuerſitatẽ noiuꝫ ſeu ſignificatiuoꝝ.
ſi tñ amoueas ipſa noĩa aut voces: ꝛ loco ipaꝝ ponas earũ
diffõnes q̃ eẽnt oĩo eedẽ erit mãifeſta nugatio. qꝛ iam dixi-
m⁹ ꝙ oĩo ſigñant ꝛ iportãt idẽ. Sꝫ cũ h̃ ſit icõueniẽs in q̊-
cũqꝫ diffõne. ſ. ponere nugationẽ: vt pꝫ p phm. 6. topi. ꝛ con
ſtat ꝙ diffõ vniuſcuiuſqꝫ ſpẽi fundamẽtalr ſũpte data p ge
nus ꝛ dr̃iam eſt optia. vt pꝫ ibidẽ ꝛ. 7. meta. Iõ de neċitate
ↄ̃cludiẽ ꝙ gen⁹ ꝛ dr̃ia. fundamẽtalr ſũpta nõ iportãt ṗ. i.
adeq̃te. ꝛ oĩo idẽ. ꝛ p ↄñs vtrũqꝫ iportat ꝛ ſigñat pciſe vnã
ptẽ ſpẽi a q̊ ſumiẽ. puta gen⁹ ptẽ mãlẽ tñ. ꝛ dr̃ia ptẽ forma
lem tñ. ꝛ ſic declatũ ẽ ſufficiẽter: quõ gen⁹ ꝛ dr̃ia iportãt ꝛ
ſignificãt tñ ptẽ ſpẽi ꝛ nõ totã. Reſtat aũt nũc aliud decla
randũ qḋ ponit in lr̃a. ſ. ꝙ vtrũqꝫ illoꝝ: lꝫ iporet pciſe ptẽ:
tñ iportat illud p modũ toti⁹. ꝛ h̃ iã declatũ eſt. eo ꝙ vtrũ-
qꝫ eoꝝ eſt ↄcretũ. ꝛ de rõne talis modi ſigñandi eſt dare i-
telligere totũ. Et iõ dicit doctor in lr̃a. ſi eni alteꝝ. ſ. aut ge-
nus aut dr̃ia ſignificaret ſuũ ſigñatũ p modũ ptis pdicatio
ei⁹ de toto eſſet falſa pp mõꝫ repugnãteꝫ. ſ. qꝛ modus toti⁹
ꝛ modus ptis ſũt modi ſigñandi oppoſiti ꝛ repugnãtes. et
iõ nũq̃ ps vt ps põt pdicari de toto ſũpto p modũ toti⁹. qꝛ
alr idẽ eſſet totũ ꝛ ps: vel totũ nõ eẽt niſi ſua ps. Et iõ ad h̃
vt meli⁹ itelligas iſtud. Nota ꝙ aliȯ eſt loq de illo qḋ pdi-
caẽ ꝛ aliud eſt loq de mõ ſub quo pdicaẽ. Illud eni pdica-
tũ inq̃tũ cõſideraẽ pciſe ſm ſuũ ſignificatũ eſt ſemp vnũ
ꝛ ideꝫ in oĩ ppõne ꝛ in oĩ pdicatiõe. ſed tñ qꝛ illi ſignifica-
to ſemp ↄiũgiẽ ꝛ ↄuenit aliqs modus pdicãdi ſub q̊ mõ p-
dicaẽ: ꝛ ſine quo nõ põt pdicari. ꝛ ille modus nõ ẽ ſp idem.
ſed alius ꝛ ali⁹ ſꝫ quẽ illud ſignificatũ ſignificaẽ. ſ. ſub no-
mine ↄcreto ꝛ ſub noĩe abſtracto g modi ſigñandĩ: vt dixi
iã ſepe. ſũt cõcretio ꝛ abſtractio. quoꝝ modoꝝ ṗm⁹ dat in-
telligere totũ. ꝛ ſcḋs nõ niſi pteꝫ: vt ſupra expoſitũ ẽ. Iõ fit
maxia variatio in v̇itate aut falſitate ppõnis ſm ꝙ illȯ ſi-
gnificatũ ſignificaẽ nũc ſub vno mõ. ꝛ nũc ſub alio mõ. Et
iõ vt ẽt dixi. qꝛ in oĩ ↄcreto aliud eſt qḋ ſignificaẽ ꝛ aliȯ eſt
modus ſub quo illud ſignificatũ ſignificaẽ. ſic illud qḋ ſi-
gnificaẽ p nomẽ aial. ẽ ps mãlis hoĩs. ꝛ modus ſub q̊ ſigñi-
ficaẽ illa ps mãlis ẽ ipſa ↄcretio q̃ ſp dat itelligere illud to
tũ in quo talis ps ↄtineẽ. ſ. hoĩem in quo ↄtineẽ aial qdita
tiue vt ps mãlis ei⁹: ꝛ ſic de ifinitis alijs. Iõ licꝫ ipm ſigni-
ficatũ ſiue illud qḋ ſignificaẽ ſit ſolũ ps. qꝛ tñ itelligiẽ ꝛ ſi-
gnificaẽ ſub mõ toti⁹. i. ſub ↄcretiõe. Iõ dat itelligere ipm
totũ rõne ſui modi ſigñandi: lꝫ nõ rõne ſui ſignificati. ꝛ per
ↄñs pp talẽ modũ ſigñandi põt pdicari ḋ ipſo toto ſic ꝛ pp
hãc cãm ↄcedim⁹ in diuis ꝙ de⁹ gnãt. ꝛ tñ ẽ hereticũ dice-
re ꝙ deitas gnãt: vt per eccliaꝫ ex̃ de ſũma trinitate ꝛ fide
catholica. ca. Dãnam⁹. ꝛ tñ nulla alia ẽ dr̃ia niſi pp ↄcretio
nẽ ꝛ abſtractionẽ: eo ꝙ q̃tũ ad ſignificatũ idẽ ſũt oĩno. de⁹
ꝛ deitas. pꝫ g̊ ꝙ quo ad v̇itatẽ ppõnis. ꝛ ẽt pdicatiõis ma-
ximã dr̃iam faciũt modi ſigñandi. ꝛ iõ maxima diligentia
circa hãc doctrinã ſcoti eſt adhibẽda. Igiẽ doctor rñdet ſꝫ
pmiſſa bene itellecta ad ṗmũ ꝛ ſcḋꝫ arg̃m ſil' dicẽdo. ꝙ mã
vel pars itellecta p modũ ptis nõ pdicaẽ de toto ꝛc̃. Et ad-
ducit exẽplũ Auicẽne de manuato ꝛ capitato. q̃ exẽpla in-
telligas ſic. Nã manuatũ ꝛ capitatũ ſũt duo cõcreta. quoꝝ
abſtracta a qb⁹ deſcẽdũt ſũt man⁹ ꝛ caput. ꝛ conſtat ꝙ ſm
illã doctrinã ſepi⁹ noiatã q̃ dr̃ ꝙ cõcretũ ꝛ abſtractũ idem
oĩno ſignificãt. lꝫ nõ eodẽ mõ: ſeqẽ ꝙ hoc nomẽ concretuꝫ
capitatũ vl' manuatũ idẽ ſignificat ꝙ hoc nomẽ abſtractũ
. ſ. caput. puta talẽ ptẽ hoĩs pncipalem. Et iõ dicit doctor ꝙ
diuerſa ſignificãt. ſ. duas ptes hoĩs. puta. ſ. caput ꝛ manuꝫ
pp tñ modũ ſignificãdi cõcretũ ſcḋario ſignificãt. i. dãt in-
telligere totuꝫ. quia doctor capit ſignificare valde large ꝛ
viualr. ꝛ nullo⁹ ppe. qꝛ nũq̃ aliqḋ nomẽ ipoſitũ ad ſignifi
cãdũ pciſe aliquã ptẽ põt ſignificare totũ. ſꝫ põt bñ dare i-
telligere ipm totũ pp modũ ei⁹ ſignificãdi ↄcretũ. ꝛ h̃ ẽ ex
eo ꝙ ſignificat ptẽ p modũ toti⁹. Nã qd aliud ẽ manuatũ
niſi hñs manũ ꝛ capitatũ niſi habẽs caput. ꝛ oculatuꝫ niſi
niſi hñs oculos. ꝛ ſic de alijs. Et ↄſtat ꝙ hñs manũ ẽ totũ
qꝛ tot⁹ hõ hꝫ manũ. ꝛ hñs caput ẽ totũ aial. qꝛ nihil hꝫ ca-
put ppꝛie loquẽdo niſi totũ aial. Et iõ dicit doctor ꝙ ma-
nuatũ exponiẽ p hñs manũ. vbi li. hñs qḋ ẽ totũ nõ eſt de
ſignificato manuati. qꝛ vt dixi manuatũ nõ ſignificat totũ
hoĩem. ꝛ p ↄñs nõ ſignificat hñtẽ q eſt totũ: ſꝫ ly hñs vel ly
totũ eſt de mõ ſignificãdi p modũ toti⁹: ꝛ h̃ vt dixi rõne cõ
cretiõis. qꝛ nihil põt eẽ hñs vel hñe ptẽ niſi totũ. Et tũc ad
ppoſitũ doctor exponit hec duo ↄcreta. ſ. gen⁹ ꝛ dr̃iã vt ſu-
munẽ fundamẽtalr. puta vt aial ꝛ rõnale. ꝛ ſic de alijs. Nã
aial idẽ eſt qḋ hñs ſenſũ. hñs aũt ſenſuꝫ eſt hõ vel bos vel
leo. ꝛ hꝫ. q ẽ vnũ totũ. Rõnale aũt ẽ idẽ ꝙ hñs itellectuꝫ.
puta hõ. ꝛ ſic hñs ẽ totũ. ꝛ illȯ qḋ hr̃ eſt ps. Et iõ recte ↄclu
dendũ ẽ ꝙ gen⁹. puta aial põt pdicari de ſpẽ hoĩe. licet aial
nõ ſignificet niſi ptẽ hoĩs. qꝛ nõ pp̄ter ſuũ ſignificatuꝫ: ſed
pp̄ter ſuũ modũ ſignificãdi põt pdicari de hoĩe cũ ſit ↄcre
tum. Et ita dicaẽ de dr̃ia ſuo mõ. Et ita pꝫ ad ṗma duo ar-
gumẽta ꝛ ſuſtineẽ firmiter veritas qõnis. Deinde dicit do
ctor ſic. qꝛ vero alie rñſiones p̃us dicte poſſunt reduci ad
iſtã pter ṗmã. Iõ rñdendũ ẽ ad ea q̃ obijciunẽ ↄ̃ illas. Cõſi
dera ꝙ hic duꝝ ẽ applicare dicta doctoris q loqtur de illis
reſponſionib⁹ q̃ dabanẽ in ṗn°. qõnis. Cõtra ſcḋꝫ arg̃m ṗnci
pale q̃s oẽs pter ṗmã illaꝝ cũ pxima ſequẽte q̃ incipit. dr̃
ꝙ duplex eſt forma ꝛc̃. admittit doctor ꝙ ſũt bone ꝛ cõcor
dantes cum iſta ſua rñſione ad ṗmũ ꝛ ſcḋm ṗncipale. Cir-
ca quã exponẽdã tñ inſiſtimus. qꝛ ſnĩa illoruꝫ reduciẽ ad
ſuã. vt pꝫ. ṗmã aũt reſponſionẽ ↄ̃ ſcḋm arg̃m cũ pxia ſequẽ
te nõ admittit doctor. iõ vult qḋ argumẽta facta ↄ̃ illas te-
neant ꝛ ↄcludãt. Argumẽta aũt fcã ↄ̃ oẽs alias ſequẽtes re
ſponſiões nũc incipit ſoluere. ꝛ iõ ſubiũgit imediate in lr̃a.
ꝛ qꝛ ſcḋa reſpõſio ↄcedit gen⁹ ſignificare ptẽ mãlẽ per mo-
dũ ↄcreti in quo ↄueniũt iſte due reſpõſiones ſꝫ ꝙ ṗor va-
let ꝛc̃. illa ſcḋa rñſio de q̃ nũc loqtur doctor incipit ſic. ideo
dr̃ alr ad vtrũqꝫ arg̃m ṗncipale ꝙ ps vel mã in abſtracto

nõ ꝑdicaṫ de toto ⁊c. ⁊ dicit doctor ꝙ illa 2ª rñsio: ⁊ illa sua
rñsio data nũc quã expositam⁹: ꝯueniũt scꝫ ꝙ ꝑ or valꝫ.i.ſꝫ
ꝙ illa 2ª rñsio valꝫ in tãtũ ꝯcordat cũ illa sua rñsiõe. Ideo
nũc rñdet ad argᵐ suũ q̃ fecit ꝯ illã. Et ꝑ rñdet ad ꝑᵐ argᵐ
qḋ icipit sic. Cõtra. oẽ ꝯcretũ ẽ denoĩatũ. g̃ si gen⁹ ⁊c. hic do
ctor in hac rñsiõe distigũit de duplici concreto ⁊ de duplici
abstracto. Et he distĩõnes sũt optĩe ⁊ valde necẽie ꝓ oĩ veri
tate: ⁊ per eas corrigunṫ cõsiles date ab ipso in 3º meta. ⁊
maxĩe vt recitanṫ ab Antonio andree in 3º sue meta. Prĩo
g̃ distiguit de abstracto dicẽs sn̄ialr ꝙ forma hñs suũ eẽ in
aliquo est duplicis rõnis. nã q̃dã forma hꝫ eẽ i subo: ⁊ q̃dã
hꝫ eẽ in supposito: forma hñs eẽ in subo ẽ forma accñtalis.
⁊ nũq̃ subalis. ⁊ ħ ꝓprie loq̃ndo de subo. q: mã ꝑma nõ dr̄
ꝓprie subm forme subalis. vt alibi superi⁹ dcm̄ est. forma
aũt hñs eẽ in supposito ẽ oẽ supi⁹. ⁊ etiã oẽ eẽntiale de ꝑdi
camẽto sube respectu sui suppositi icõicabilis: in q̃ gdirati
ue icludiṫ siue sit gen⁹ siue dr̄ia ſm ꝙ q̃libꝫ ps diffõnis dr̄
forma. 5. meta. ⁊ loquor de supposito ꝓprie nãe ⁊ nõ aliene:
qḋ dico ꝓp accñtia. q: illa nõ supponitanṫ nisi in supposito
alieno. s. de ꝑdicamẽto sube. ⁊ nõ solũ in ꝑdicamẽto sube ẽ
aliq̃ forma supposita vel in supposito ꝓpe nãe: ſꝫ ẽt in diui
nis. q: eẽntia diuina vel diuinitas supponitaṫ in trib⁹ perso
nis: ⁊ iõ ita hñ repiṫ ibi ꝯcretio ⁊ abstractio: sic in ꝑdicamẽ
to sube: ⁊ de⁹ ⁊ deitas. pr̄ ⁊ ꝑnitas. eẽntiale ⁊ eẽntia. ⁊ hꝰ. et
tũc cõsidera ꝙ for⁹ subal' large loquẽdo de forma. vt dixi.
vt corpeitas aĩalitas ⁊ hꝰ. q̃ significaṫ ꝑ nomẽ abstractum
nõ respicit vt sic aliqḋ suppoᵐ licꝫ ſm suũ eẽ reale sit necẽio:
⁊ sp̄ in aliq̃ supposito. ⁊ iõ dr̄ abstrahere a supposito. for⁹ ãt
accñtal' licꝫ ſm suũ eẽ ⁊ existiã nõ possit eẽ nãliter loq̃ndo:
nisi in aliq̃ subo qḋ iformat ⁊ cui iheret: tñ vt significaṫ per
nomẽ abstractũ vt respicit. vt sic aliqḋ subm. ⁊ iõ dicim⁹ ꝙ
abstrahit a subo. i. ꝯsideraṫ solũ ⁊ ꝑcise in puritate ⁊ sinceri
tate atq; nuditate sua sine quocũq; respectu iformatõis: ⁊
iherẽtie sic forma subalis abstracta ꝯsideraṫ in sua purita
te ꝯsili sine q̃cũq; habitudine iclusiõis in suo supposito vl'
quocũq; iferiore. ⁊ iõ sic cõsiderata abstrahit ab oĩ tali. hꝰ
abstracta accñtalia sũt albedo nigredo dulcedo ⁊ hꝰ. et sic
pꝫ duplex abstractio ſꝫ ꝯditõeꝫ ⁊ nãm duplicis forme: cui
corñdet duplex ꝯcretũ. vnũ qḋ ꝯcernit subꝫ qḋ ẽ alterius
nãe a forma specificata ꝑ tale nomẽ ꝯcretũ. ⁊ istud sp̄ ẽ cõ
cretũ accñtale. ⁊ nomẽ adiectiuũ sic albũ nigrũ dulce ⁊ hꝰ.
ipoĩe. n. ẽ itelligere albũ nisi itelligaṫ aliq̃ res q̃ est alba: vt
q̃ est subm talis albedinis. Iõ forma albedinis significata
ꝑ ħ nomẽ ꝯcretũ. s. albũ necẽio ꝯcernit. ⁊ ẽt ꝯnotat ac dat i
telligere aliqḋ subm. sed albedo nequaq̃. ⁊ sic de oĩb⁹ aliis
ꝯsilib⁹ dicaṫ. ⁊ solũ in talib⁹ ꝯcretis ⁊ abstractis. ⁊ ħ nota
uit doctor in ꝑn: ꝑme qõnis huꝰ libri qñ arguit sic. Logic⁹
est sciẽs. g̃ logica est scia. q: a ꝯcretis vbi ẽ ꝑdicatio per se. i.
in ꝑmo mõ ꝯña tꝫ ad abstracta. i. in ꝯcretis accñtalib⁹ tñ.
Et hoc solũ qñ vnũ illoꝝ est de ꝑ mõ dicẽdi per se respectu
alteri⁹. vt albũ ẽ coloratũ. g̃ albedo ẽ color. iustũ ẽ vtuosũ.
g̃ iustitia ẽ virt⁹ ⁊ semp talis ꝯña tꝫ per locũ a ꝯiugatis. q:
ille locus nõ põt fieri nisi in terminis accñtalib⁹. ⁊ qñ vnũ
illoꝝ est de eẽntia alteri⁹. vt iaꝫ dixi. ⁊ alias in fine cuiusdã
nr̄e expõnis super dyalecticã ampli⁹ ðclaraui: ⁊ ẽt totã illã
mãm de nã cõcretoꝝ ⁊ abstractoꝝ rõne eiusdẽ loci vt itel
ligereṫ ibidẽ exposui. ⁊ iõ nũq̃ a ꝯcretis subalib⁹ tꝫ ꝯña ad
abstracta. ſꝫ dicere cãꝫ huiꝰ in hoc loco eẽt nimis dispẽdio
sum. ⁊ iõ q desiderat videre cãm videat in nr̄o tractatu n̄ra
loci de formalitatib⁹. caplõ de distinctiõe formali. vnde ad
ꝓpositũ qñ dr̄ in argumẽto ꝙ oẽ ꝯcretũ est denoĩatiuũ. di
cendũ est ꝙ veꝝ est loq̃ndo de concretis accñtalibus: que
. s. cõcernũt subm: ⁊ intellige. ꝙ doctor loquiṫ hic ꝓprie de
denoĩatiuis. q: large ẽt loquẽdo i formis subalib⁹ repiunṫ
ðnoĩatiua. vt pꝫ per eum in 2º sniaꝝ. di. 12. q. ꝑma in rñsiõe
ꝑmi argumẽti ꝑncipalis. aĩatũ enĩ ⁊ corporeũ ⁊ sensitiuũ.
⁊ hꝰ sũt ꝯcreta ⁊ denoĩatiua subalia. ⁊ iõ nota modũ expo
nẽdi quẽ facit doctor ibi de ðnoĩatiuis ꝓpe sũptis lõge ex
cellẽtiorẽ expõne burlei i añꝑdicamẽtis. ⁊ q̃ruicũq; alioꝝ.
q: qñ ꝑhus dicit ibi ꝙ denoĩatiua dr̄nt solo casu ab abstra
ctis nõ itelligiṫ ibi casus ꝓ cadẽtia ⁊ terminatiõe vocis vt
simplr̄ exponit ibi Bur. ⁊ aliq. sed capiṫ hic casus: vt doctor
exponit hic. ⁊ ifra in ca. de denoĩatiuis. ⁊ in 2º sniaꝝ. vb. su
pra ꝓ sola inclinatiõe forme ad subm: ⁊ hoc loq̃ndo ꝓprie
de denoĩatiuis. iõ ſm doctorẽ in scðo sniarũ. vbi supra du
plex ẽ casus. vel duplr̄ põt itelligi aliq̃ for⁹ cadere ad aliũ.
Uno mõ põt cadere a sua gditate ad suppositũ nãe ꝓprie.
Alio mõ ad suppositũ alteri⁹ nãe. i. ad subm. ꝑmo mõ ẽ ꝑdi
catio denoĩatiua min⁹ ꝓprie dicta. nã ħ mõ supi⁹ ꝑdicatur
denoĩatiue de suo iferiori. vt hõ ẽ aĩal. vel sor. est hõ. aĩal. n.
ꝑdicaṫ denoĩatiue de hoĩe ꝑcasum: aut ꝑ cadẽtiã a sua ꝓpa
gditate ad suũ inferi⁹: qḋ est ex rõne aĩalis. Scðo mõ ẽ ꝓ
prie ꝑdicatio denoĩatiua. vt cũ dr̄. sor. est alb⁹. hic. n. ly alb⁹
cadit a ꝓpria gditate ad suppositũ alteri⁹ nãe. hec doctor
ibi. Et ꝑ ħ dcã itelligiṫ hec rñsio tota. Cetera facilia sunt et
parui valoris vsq; ad illũ locũ. vbi dic. ad argᵐ ꝯ tertiã rñ
sionẽ supra dictã. dico ꝙ similitudo Arist. ⁊c. ħ argᵐ est longe
supi⁹. ⁊ incipit sic. ꝯ. 7. meta. dicit Ari. sic rõ ad rem sic ptes
rõnis ad partes rei ⁊c. Rñdet dicẽs. ꝙ illa similitudo Ari. i
telligẽda est q̃ ad ðterminate iportare. ⁊ nõ quo ad ꝑdicari
. s. sicut tota rõ siue diffõ iportat ðterminate. ⁊ dat itelligere
totũ diffinitũ. Nã aĩal rõnale dat itelligere determinate ⁊
distincte hoĩeꝫ ⁊ nihil aliud. sic ps rõnis vel diffõnis iportat
distincte partẽ rei. i. diffiniti. vt aĩal vnã ptẽ hõĩs. s. mãlẽ: ⁊ ra
tiõale aliã. s. formalẽ. nõ tñ oꝫ ꝙ sicut diffõ ꝑdicaṫ de tota
re. sic pars diffõnis de pte rei. Nã lꝫ aĩal ꝑdiceṫ de homie.
nõ tñ rõnale de aĩa hoĩs. q: hec est falsa. aĩa est rõnale ꝓut
rõnale est dr̄ia hoĩs. vbi nota ꝙ doctor nõ negat simplr̄. ꝙ
rõnale nõ possit ꝑdicari ð aĩa. q: in simbolo sci atanasij dr̄.
Nã sic aĩa rõnal' ⁊ caro ⁊c. vbi pꝫ ꝙ aĩa ðnoĩaṫ rõnalis. Et
iõ est vã ꝑdicatio denoĩatiua. tñ scias ꝙ illa denoĩatio non
fit a rõnali: vt rõnale ẽ dr̄ia diuisiua aĩalis ⁊ ꝯstitutiua ho
minis. q: tũc õ scð ps eẽt totũ. q: nũq̃ aliq̃ ps ꝑdicaṫ ꝯsilr̄
de toto ꝯstituto ⁊ õ pte ꝯstituẽte. q: vt dixi nũc de necẽitate
ps ꝯstitutiua eẽt totũ ꝯstitutũ. qḋ ẽ ipoĩe. hõ ẽ totũ cõstitu
tũ. ⁊ aĩa ẽ ps formal' ꝯstituẽs. ⁊ tñ hõ dr̄ rõnale vel rõnal. ⁊
ꝑ ꝯñs aĩa nõ dr̄ eodẽ mõ rõnal' ꝓp icõueniẽs dcm̄. Igr̄ aĩa
dr̄ rõnalis denoĩatiue a rõne q̃ ẽ po⁹ rõnal' vel ab ei⁹ actu q
ẽ rõcinari aut vtroq; mõ eo ꝙ pt vti tali actu mediãte tali
potẽtia. ⁊ nõ dr̄ rõnalis a rõnali q̃ ẽ dr̄ia ꝯstitutiua hoĩs. q:
lꝫ illḋ significet ⁊ iportet ꝑcise ptẽ hoĩs formalẽ. tñ ꝓp mo
dũ significãdi ꝯcretũ ꝑdicaṫ ð toto vt supi⁹ dcm̄ ẽ. Et q: iõ
oĩs dr̄ia ꝯstitutiua respiciṫ totũ qḋ ꝯstituit ⁊ nõ ptẽ toti⁹ quã
non ꝯstituit: ſꝫ solũ respicit eã vt illã a q̃ sumiṫ aut accipiṫ.
iõ nullo mõ pt denoĩare talẽ ptẽ formalẽ a q̃ sic sumiṫ denoĩa
tio ꝓpe dicta. imo sic rõnale ẽ ps ſꝫ logicũ ⁊ metaphysicũ
⁊ dr̄ ps rõnis siue diffõnis: sic aĩa ẽ ps ſm ꝑhm nãlẽ ⁊ ſm
theologũ. ⁊ dr̄ pars real' ⁊ illa ab illa sumiṫ: ⁊ inter talia nõ
est denoĩatio nisi q̃si idẽ deberet denoĩare seipꝫ. qḋ ẽ ipoĩe
ꝓpe loq̃ndo. q: illud qḋ denoĩaṫ. ⁊ forma a q̃ denoĩaṫ req
rũt oĩo diuersa significata. ⁊ ad min⁹ formalr̄ distincta: vt ẽt
supi⁹ dcm̄ ẽ. pꝫ g̃ sufficiẽter rõ q̃re doctor dicit ꝙ ħ ẽ falsa
aĩa ẽ rõnale: ꝓut rõale ẽ dr̄ia hoĩs. ⁊ ꝙ ñ negauit ꝑdicatõꝫ
simplr̄. ſꝫ cũ additiõe. Et iõ nõ põt calũniari nisi a grosso ⁊
ignorante. Et iõ ad ꝓpoᵐ reuertẽdo vel applicãdo hñ dic ħ ꝙ
alr̄ tota rõ. i. diffõ respicit totã rẽ. ⁊ alr̄ ps rõis ptẽ rei. q: illa
respicit rem duplici respectu vl' hitudie. vꝫ. reᵘ determiate
iportatiõis vel expssiõis ⁊ reᵘ de ꝑdicatiõis. Nã vt diximꝰ
tota rõ distincte exprimit ⁊ iportat totã rẽ. ⁊ ẽt ꝑdicaṫ de illa.
Ista aũt. s. ps rõis non respicit ptẽ rei nisi vnico respcũ. s. de

ſtincte īportatōis ⁊ determīate exꝑſſiōis. nō ūt respectu ꝑ-
dicatiōis. Et iō breuiter negeť illa ꝑmutata ꝑportio:ſi ve-
lit ꝓcedere ſm oēm ſilĩtudinē īter rōnez ⁊ ꝑtē rōis. ℭ Et
iō ꝯcludit doctor dicēs. Si ḡ fiat ꝑmutatio quo ad diſtin-
cte īportare. ꝯcedo ꝯñam. nec quo ad illud valꝫ illa ꝑmuta
tio vel ſimilitudo vltra respectū hui⁹ qđ eſt ꝑdicari. Deīde
doctor rñdet ad illud argumētū qđ īcipit. ꝫ. gen⁹ ſm ꝙ ca
dit in diffinitiōe ſpeciei ꝑdicať ⁊c̄. Et declarat dictū boetij
ad hoc de toto ⁊ ꝑte ī rñſione ꝑcedētē dicētis. ꝙ gen⁹ in dif
finitiōe ē ꝑs ⁊ in ꝑdicādo ē totū. Et dicit doctor ꝙ gen⁹ tā
in diffiniēdo ꝙ̄ in ꝑdicādo eſt ꝑs ⁊ totū ſꝫ diuerſimode. q̄
ꝓprie ⁊ appropriate. Nā in diffiniēdo ē ꝑs ꝓpe: q̄ illā ꝓpe
⁊ diſtincte īportat ⁊ exꝑmit. appropriate tn̄ ꝑdicať: q̄ ꝑ modū
totius rōe ſue ꝯcretiōis vt ſupius dictū ē. ita ꝙ ī ꝑdicādo ꝓ
prie ē ꝑs ⁊ appropriate totū ſicut ē in diffiniēdo ſuo modo.
ℭ Et ſic pꝫ rñſio ꝙ boetius nō itellexit ꝙ genus eēt ꝑciſe
ꝑs in diffiniēdo vel ī diffinitiōe. ⁊ ꝑciſe totū in ꝑdicādo. ſed
vtrobiqꝫ ē ꝑs ⁊ totū. ⁊ hoc ꝓpe vł appropriate. Et iō illa au
ctoritas nihil facit ꝯ veritatē. ſ. ad īpediendū genus ꝑdica-
ri de ſpē. puta aīal de hoīe ⁊ hō. q̄ aīal licꝫ ꝓprie ſit ꝑs hoīs
tn̄ appropriate ē totū. ⁊ ſic ꝑdicať ď eo. ⁊ ſic tali mō pōt ꝑdica
ri ꝑs de ſuo toto. ℭ Ad tertiū argumētū pĩcipale qđ inci-
pit. Ad ꝑncipale ſeqť hō eſt aīal. ḡ hūanitas eſt aīalitas ⁊c̄.
doctor negat ꝯñaz vt pꝫ. ⁊ ad ꝓbationē dicit ꝙ nūꝙ̄ tꝫ ꝑ-
dicatio a ꝯcretis niſi dictis a ꝯcretione ad ſubm. i. ꝯcre-
tis accñtalib⁹ vt ſatis ſupius declaratū. In alijs āt tꝫ cuiuſ-
modi ſūt hō. ⁊ aīal. ℭ Ad 4ᵐ ꝑncipale qđ vt dixi ē paruū
argumētū ſꝫ paruū ac difficile: dat doctor vnā longā ſubſtā
tialē ac curioſiſſimā rñſionē: ſꝫ valde difficilē vt rñſio cor-
reſpōdeat argumēto. ⁊ ſmaliter diſtinguit de duplici gñe
modoꝝ. vꝫ. ꝙ qdā ſūt modi ſignādi: ⁊ qdā ſūt modi intel
ligēdi. ꝑmi ſūt modi grāmaticales. ⁊ ſcđi ſūt mōi logica-
les. Illi. n. dicunť ſepe a doctore intētiōes grāmaticales. ⁊
iſti dicunť intētiōes logicales. q̄ oēs iſti modi ſcđi ſunt
intētiōes ſcđe. ⁊ illi nūꝙ̄ derelinquūt ſignatū in quo fundā
tur ⁊ ſubiectanť. Iſti aūt ſepe derelinquūt vt patebit. ⁊ vtri-
qꝫ modi ꝯueniūt cuicūqꝫ dictōi ſignatiue. ℭ Sꝫ nūc ſpāli-
us videam⁹ ꝙ̄ in gñāli ordinauim⁹. Eſt vtiqꝫ ꝓ illis ꝑmis
modis recurrēdū ad grāmaticā ſpeculatiuā que nolatur de
modis ſignādi ꝙ̄ nō minus vř difficilis ꝙ̄ logica. q̄ vř ali
quo mō ſubordinari logice ſꝫ ꝑncipalius grāmatice: eo ꝙ
tractat de īpoſitiōe partiū ōronis. ⁊ eaꝝ ōrigie ⁊ modoꝝ ſi-
gnificādi eorūdē. q̄ tn̄ nimiū eēt ſingula ħ adducere ꝙ̄ eēnt
vtilia. ⁊ ꝑtinētia ad hāc mām ſolū necñaria ꝙ̄tū poſſum⁹ ad
ducam⁹. Amplius. n. ſatis dixi de his modis ſignādi ī tra
ctatu nr̄o ſepe ſupius nominato de formalitatib⁹. Et iō pñt
ibi videri. nūc aūt dico ꝙ ſꝫ ſint ꝙ̄ttuor genera modoꝝ. vt
ibidē poſui. vꝫ. modus eēntialis generalis ſpecific⁹. ⁊ eēn-
tialis ſpālis. q ſunt tres modi ſignificādi eēntiales. ⁊ ꝙ̄rtus
mod⁹ ſignādi accñtalis. nā trib⁹ ꝑorib⁹ modis ꝯſtituiť
dictio ī rōe formali ꝑtis ōronis ꝙ̄ ab alijs ꝑtib⁹ formalr di
ſtiguiť. ſꝫ de ill' nihil ad pñs: q̄ nō faciūt ad ꝓpo᷑ doctoris ī
ħ loco: ſed ſolū recito illos: vt ſciam⁹ de q̄b⁹ loqť doctor ⁊
de q̄b⁹ nō. q̄ hoc ē neceſſariū ſciri ne in ꝯfuſo laboremus.
Quart⁹ aūt mod⁹ q ē modus ſignādi pure accñtalis diui
diť in mōs ſignādi abſolutos. ⁊ in mōs ſignādi reſpecti-
uos. mōi āt ſignādi abſoluti dicūť illi. q ad ꝯgruitatē vel
incōgruitatē ōronis faciūt. nec per ipſas ꝑtes ōronis ſe aliq̄
mō reſpiciūt. cuiuſmodi ſunt figura ſpēs. ⁊ hōi. ſiue. n. dictio
ſit ſimplicis figure aut cōpoſite vel decōpoſite. ſiue ſit ſpēi
ꝑmitiue ſiue deriuatie. ħ nullo mō ꝯfert ad ꝯgruitatē aut
ipaꝫ ledit vt faciat icōgruā. Et ita de q̄buſdā alijs dicať. ⁊
iō dicūť modi ſignādi accñtales abſoluti. q̄ ſolū dictōib⁹
aut ꝑtib⁹ ōronis: vt ī ſe cōſideranť ꝯueniūt. ⁊ nō vt mutuo ſe
reſpiciūt ī ōrone. modi āt ſignādi reſpectiui dicūť illi q to

talr ꝯferūt ad ꝯgruitatē vel icōgruitatē ōronis. ⁊ per ipſos
aut mediātib⁹ ipis ꝑtes ōronis ſe mutuo reſpiciūt. cuiuſmo
di ſūt gen⁹ nūer⁹ ꝑſona caſus ⁊ hōi. oꝫ. n. ad ꝯgruitatē ōronis
ꝙ ſuppoſitū ⁊ appoſitū ꝯueniāt ī duob⁹. ſ. in nuō ⁊ ꝑſona. ⁊
ſubſtātiuū ⁊ adiectiuū in trib⁹. ſ. ī nuō caſu ⁊ ꝑſona ſꝫ ꝑſcia-
nū ⁊ donatū ⁊ alios grāmaticos. ⁊ ita dicať de oīb⁹ ꝯcordā
tijs grāmaticalib⁹: ꝙ̄ ſolū ꝯſiſtunt in iſtis modis ſignādi
accñtalib⁹ reſpectiuis vel ſup ipos fundanť. q̄ ꝯcordātia ē
relatio vt de ſe pꝫ. Tūc ad ꝓpoſitū dico ꝙ doctor in ħ lo-
co itelligit ſolū de 4° mō accipiēdi modos ſignādi. ⁊ ħ ī-
differēter ſiue ſint abſoluti ſiue reſpectiui. ℭ Et ſic oīb⁹ his
ꝑmiſſis ad lr̄aꝫ ei⁹ explanādā deſcēdēdo. diť p̊. ꝙ qdā ſunt
mōi q ꝓpe dicunť modi ſignādi. ſ. q̄ ſub talib⁹ mōis dictōes
⁊ ꝑtes ōronis ſignāt ſua ſignata. ⁊ nō ſine ill': ⁊ iſti mōi ꝯue
niūt dictōi ex īpōne. ħ certū ē. q̄ poſtꝙ̄ itellꝰ īpoſuit ħ no
mē roſa ad ſignān᷑ talē florē q creſcit ī orto. Deīde īpōit ſi-
bi hos modos ſignificādi. ſ. ꝙ feminini gñis. ꝫ ꝑſone. noīati
ui caſus. nuī ſingularis. Et iō ſibi ꝯueniūt ex īpoſitiōe nr̄a
tn̄. ⁊ nō ex nā ipſi⁹ dictiōis aut vocis. ⁊ tūc diť ꝙ tales mo
di ſūt iſeꝑabiles a ſignato. ſ. a ſignato qđ ſignať ꝑ hōi dictio-
nē. ⁊ reddit cām dicēs. q̄ ſignificatum vt ſignať ꝑ talem
dictionē vel tali dictione. nō pōt itelligi ſub oppoſito talis
modi ſignādi ſine repugnātia. ſicut hō ſꝫ ꝙ ſingulare nō
pōt itelligi ſub mō plali. Iſtō dcm̄ doctoris pꝫ ſic ī oīb⁹. q̄ ī-
poſſibile ē ꝙ illud ſignatū qđ ſignať ꝑ hāc dictionē roſa. ꝙ̄
eſt ſingularis nuī. ⁊ feminini gñis. ac ꝫ ꝑſone. ⁊ ꝑmitie ſpēi
ac ſimplicis figure ⁊c̄. itelligať ſub mō ſignādi plali. i. ſub
mō plali. q̄ ſi ſic tūc vna roſa eēnt mlte roſe. ⁊ vn⁹ hō mlti.
aut ꝙ itelligať ſub ꝑma aut ſcđa ꝑſona aut ſub maſculi-
no aut ſub neutro genere. ⁊ ſic de alijs. ⁊ ideo vbicūqꝫ repe
riť talis dictio: ibi ēt reperiť talis mod⁹ ſignādi. ℭ Deīn-
de dicit doctor ꝙ alij ſunt modi magis ꝓpe dicti modi in-
telligēdi: cuiuſmodi ſūt oēs ſcđe intētiones. eo ꝙ res p᷑ īt-
tōis intelligunť ſub ipis tanꝙ̄ ſub mō. vt hō itelligitur ſub
mō ſpēi reſpectu aīalis. ⁊ aīal ſub mō gñis reſpectu hoīs ⁊
aſini. ⁊ ſic de alijs reb⁹ ⁊ itētiōib⁹ ſcđis dicať. ⁊ iō diť doctor
ꝙ iſti modi tn̄ inſūt ſignificato ſm ꝙ ꝯcipiť ſub aliq̄ cer-
to mō. ⁊ iſti ſūt ſeꝑabiles vt ſubinfert. ℭ Pro q̄ nota. ⁊ ēt
ꝓ ꝑcedētib⁹. ꝙ in ꝙ̄cūqꝫ ōrone poſueris aliquaꝫ dictiōeꝫ ſi-
gnificantē aliqđ ſignificatū mediantib⁹ illis aut aliqđ ſigni
ficatū qđ ſignificať per dictionē hn̄tē tales mōs: nūꝙ̄ illi
tales modi recedūt a tali dictōe ſignificāte vel ei⁹ ſignifica
to. exēplū de lapide ⁊ ei⁹ modis ſignificādi. ſiue. n. dicas la-
pis aſcēdit vel deſcēdit. aut iacet. vel lapis ē nomē. vł lapis
ē ſpēs. ſp ly lapis eſt ſingularis nūeri. ⁊ maſculini generis. ⁊
tertie perſone. ⁊ hōi. ⁊ ita dicať de alijs noībus ⁊ verbis ⁊c̄.
⁊ iō modi ſignādi lapidis nūꝙ̄ derelinquūt ipſ. ſꝫ modi ī-
telligēdi aliqñ derelinquūt dictionē. ⁊ aliqñ nō. q̄ ī aliq̄ ꝓ
poſitiōe ſūt ſecū. ⁊ in aliq̄ nō. Exēplū de modis intelligēdi
lapidis. nā qñ dico lapis ē cōis aut vlis vel ſpēs: vł lapis ꝑ-
dicať de plibus: vel lapis cōcipiť aut itelligiť ab intellectu
per ſuā formā intelligibilē. ⁊ hōi in his oīb⁹ ꝓpoſitiōibus ⁊
cōſimilibus vbi ly lapis ſupponit ſimpliciter ꝓ ſuo ſignifi
cato primario reſpectu alicuius intentionis ſecunde nunꝙ̄
ſui modi intelligendi qui ſunt ſpecies vłe cōmune ꝯmuni-
cabile. ⁊ huiuſmodi intentiones ſecunde ſibi conuenientes
derelinquunt ipſum lapidem. ſed quando dico. lapis iacet
hic. vł hic lapis eſt durus. aut niger aut quadratus. ⁊ huiuſ
modi. iam omnes predicti modi intelligendi. qui ſunt in-
tentiones ſecunde receſſerunt ab eo quaſi ſui fugitiui. alij
acceſſerunt qui nunquam reſpectum talium predicatoruꝫ
aut conſimilium que tantum conueniunt aut verificantur
de dictōe: vt hꝫ ſuppoſitū ꝑſonas pñt cōuenire ꝑnominate
itētiōes ſcđe. aut ꝯſiles eis. q̄ lapis vt iacet hic. vel etiā hic
lapis nō eſt ſpēs. ſꝫ īdiuiduū. nec vt eſt ſpēs eſt calidus frigi

dus ⁊c̄. Jō accedūt alij modi significādi. puta īdiuiduū sīn gulare icōicabile suppositū. ⁊ hmōi. qui sibi ɔueniūt respectu istoꝝ vltimoꝝ ꝓdicatoꝝ. ⁊ sꝑ qn̄ supponūt ꝑsonalr̄ ꝓ aliꝗ̄ vl̄ p̄ntvisi cari de ipo saltē in suis suppositis. puta in h̄ lapide. ⁊ in illo Et isti modi vltimi iteꝝ dereliquūt ipm sic potes respectu ꝓdicatoꝝ supra dictoꝝ. ꝗ̄ sunt sp̄es cōe ⁊c̄. ꝗ̄ tantū ɔueniūt sibi ut suppōne simplicī. ⁊ tn̄ ly lapis ē sꝑ idē mō. ⁊ idē oīno signatū hn̄s. q2 lapis ē hic lapis ⁊ lapis sp̄es ⁊ lapis iacens ⁊ lapis nomē sꝑ h3 idē significatū. puta talē nāā ad extra ꝗ̄ noiat̄ hoc noīe lapis. verūtn̄ vt vidisti sꝑ fluctuant sub istis modis itelligēdi ⁊ respectu diuersoꝝ ꝓdicatoꝝ. ⁊ in diuersis ꝓpōnibus ⁊ nūq̄ in eodē statu ꝑmanēt. Jdeo ꝑmi modi sunt socij fideles. scd̄i aūt sunt serui fugitiui. Et iō dicit doctor ꝙ hō pōt itelligi sub opposito hui⁹ itētiōis scd̄e sp̄es si ne ɔdictiōe. vt iste hō. q2 iste hō nō est sp̄es: s3 est singulare. ⁊ sp̄es ⁊ singulare opponunt̄ relatiue. ⁊ tn̄ hō ⁊ iste hō ide3 significat. nā ꝗ̄ dixi de lapide itelligas ꝺ quocūq3 noīe cōi significatiuo. ❡ Et vltra dic̄ doctor ꝙ ꝑmi modi ꝗ sunt īseparabiles a significato vt significat̄ ꝑ talē dictionē: n̄ derelīquūt ip3 respectu cuiuscūq3 ꝓdicati. ⁊ istō ē satis expositū tā supius. s3 dubiū⁹ ē qd̄ stat̄ ɔn̄r ifert dū dicit. Et l3 nō sint illa ꝗ̄ vniunt̄: sunt tn̄ formalia p̄n⁰ sub ꝗbus significata vniūt̄ vbi ɔsidera ꝙ qn̄ due dictiōes vniant̄ in ōrone vt suppositū ⁊ appositū ꝗ̄ sunt sic duo extrēa. Exēplū hō ē vel hō currit. vel ex ꝑte vni⁹ extremi vl̄ duoꝝ vt substātiuū ⁊ adiectiuū. Exēplū ꝑmi. vt hō albus. Exēplū scd̄i. vt hō est alb⁹. ⁊ sic ꝺ alijs ɔcordātijs grāmaticalib⁹. Tūc dico ꝙ illa ꝗ̄ sic vniūt̄ sunt dictiōes solū ⁊ nō modi significādi eoꝝ. qn̄ dico hō est aīal. nō dico qd̄ masculinū gen⁹ est neutꝝ genus. ⁊ qn̄ dico hō est. nō dico ꝙ nomē est vbū. vel qn̄ dico. ego sum aīal. vl̄ sube: nō dico. ꝙ p̄ᵃ ꝑsona ē tertia ꝑsona. ⁊ sic ꝺ alijs. vbi p3 ꝙ sꝑ in oī ōrone dictiōes sunt ille ꝗ̄ vniunt̄ ⁊ nūq̄ modi significādi. tn̄ modi signandi sunt formalia p̄n⁰ sub ꝗb⁹ tales dictiōes vniunt̄. q2 qn̄ dico lapis ē alb⁹. lapis nō posset vniri cū ly ē nisi vtruq3 eēt singlaris nūi. ⁊ 3ᵉ ꝑsone. nec cū ly alb⁹ nisi tā ly lapis quā ly alb⁹ eēt masculini gn̄is singularis nūi. 3ᵉ ꝑsone ac casus noīatiui. Et iō vides quō mōi significādi sūt formalia p̄n⁰ vniēdi. s. sūt formalia p̄n⁰ ɔgruitatis ⁊ ɔueniētie grāmaticalis sine ꝗb⁹ ꝑtes ōronis nō p̄nt ɔgrue vniri. Et bn̄ dic̄ doctor. q2 sūt p̄n⁰ formalia ⁊ nō mālia. nec efficientia. q2 mālia sūt ipe dictiōes. ⁊ efficiēs p̄nᵐ ē itellect⁹ nr̄ sic vniēs dictiōes. sed ipsi modi signandi sunt ꝗ̄dā i for⁰ accn̄tales. que subiue sunt in ipis dictiōib⁹ significatis ⁊ ꝑncipiāt formalr̄ siue vt for⁰ cōgruitatē ac ɔueniētiā inter ipas. ⁊ iō merito dr̄nt formalia p̄n⁰: sub ꝗb⁹ signata vniūtur. ⁊ tn̄ ipa nō vniunt̄. s3 solū sub stant̄ i ill ꝗ̄ sic vniūt̄ Et sic ifert doctor. Jō tales modi repugnātes cānt falsitatē qn̄ sūt circa idē signatū. vt albedo ē alba. nō qn̄ sunt circa diuersa. vt hō ē albus. vbi nota ꝙ doctor exēplificat solū de ꝗbusdā modis signandi ꝗ dr̄r ɔcretio ⁊ abstractio: ꝺ ꝗb⁹ satis dcm̄ ē supi⁹: licet ēt dcm̄ suū itelligat̄ de alijs ꝑtactis. nā ɔcretio ⁊ abstractio repugnant circa idē signatū in eadē rōne. q2 sꝑ nomē adiectiuū ɔcretū dr̄ effect⁹ formalis nois abstracti. ⁊ nūq̄ effect⁹ formalis ꝓdicat̄ de sua cā formali. vt docet Franciscus de maronis in ɔflatu. di. 5. q. i. ⁊ scd̄a. ⁊ alibi sepe ēt. q2 ɔcernere. ⁊ n̄ ɔcernere repugnāt. cretū. n. ɔcernit. ⁊ abstractū nō. Jō nō stāt sil̄ circa idē signatū i eadē ꝓpōne. iō male dr̄. albedo ē alba. vel caliditas ē calida. ⁊ hmōi. sic ēt i alijs modis signandi ꝓnominatis h3 illam vitatē. male. n. dr̄. hō ē hoīes. q2 singularitas ⁊ plalitas repugnāt circa idē signatū i eadē ꝓpōne. ēt male dr̄. pulchꝝ rosa. q2 neutꝝ gn̄s ⁊ femininū r̄pugnāt circa idē subz. ⁊ sic de alijs itellige. dic̄ tn̄ doctor ꝙ nō repugnāt qn̄ sunt circa diuersa signata. q2 ɔcretō ⁊ abstractio bn̄ ɔpatiūt̄ se circa diuersa. s. significata. exēplificat. homo ē alb⁹. s3 clari⁹ dice

ret vt bōanitas ē dilecta aut grata ⁊ hmōi. aut vnita differentia vbi vides ꝙ abstractio est ibi circa signatū bōanitatis ⁊ cōcretio ē i signatis illoꝝ ꝓdicatoꝝ que oīa sunt ɔcreta. Et sic i istis. asinitas ē odiosa. ⁊ bruta ⁊ hmōi. Doctor aūt accipit ibi abstractū large: eo ꝙ voluit ꝙ li hō. eēt abstractū i illa ꝓpōne. ⁊ li albū ɔcretū. ē tn̄ medio mō abstractū. puta respectu hui⁹ ɔcreti bōanus. na. nū. tn̄ ē ɔcretū re⁹ bōanitatis. doctori aūt sufficit ꝑ exēplo. Deide adiūgit doctor. scd̄i modi sūt ex̄nei signatis vt vniunt̄ ꝑ h̄ vbū ē. eē. n. ē rei per se ⁊c̄. istō alibi supi⁹ dclatū ē. nā qn̄ dico. hō ē alb⁹. vel hō ē aīal. nec hō iā ē sp̄es. nec aīal ē gen⁹. ⁊ iō tales itētiōes scd̄e ex̄neant̄ reb⁹ ꝑme itētiōis qn̄ vniūt̄ in ꝓpōne cū h̄. q2 eē ē reꝝ ꝓpe. ⁊ n̄ hmōi. ⁊ iō nec isti vltimi mōi vniunt̄ ꝑ ly ē. nec sunt p̄n⁰ formalia: sub ꝗbus significata vniunt̄: ꝗ̄liter fit ꝺ modis significādi. ꝑut dcm̄ ē. sunt ꝑncipia formalia grāmaticalis vniōis. qn̄ ē cōgrua. nec ēt sunt illa ꝗ̄ vniunt̄. q2 qn̄ dico hō ē aīal. nō dico qd̄ sp̄es ē gen⁹. Jdeo repugnātia illorū nō causat falsitatē i ꝓpōe. Et nūc deducam⁹ h̄ dicta ad ꝓpositū argumēti. qd̄ doctor fere omisit: ɔmēdās illōd nobis fm̄ suā cōsuetudinē: vel saltē vt sepissime facit. ⁊ iō qn̄ fingit argumētū ꝙ hec ꝓpositio ē falsa. hō ē aīal. ⁊ oēs ɔsimiles. q2 vbi gen⁹ ꝓdicat̄ ꝓpō ē falsa ⁊c̄. Dico ꝙ supponit̄ falsū. s. ꝙ qn̄ aīal ꝓdicat̄ ꝙ gen⁹ tūc ꝓdicet̄. aut qn̄ hō ꝓdicetur ꝙ tūc sp̄es ꝓdicet̄. ⁊ sic ꝺ alijs. ⁊ cā tūc dicta ē. s. q2 gen⁹ ⁊ sp̄es ⁊ hmōi. itētōes scd̄e cū sint solū modi itelligēdi. nullo⁰ tn̄ se itromittunt cū subiis aut ꝓdicatis ꝑmaꝝ itētionu3. qn̄ ɔiūgunt̄ cū ly ē. s3 tn̄c ꝺrelinquūt ipa. ⁊ ideo nec hō ⁊ aīal opponunt̄ aut repugnāt: nec i eis ē tn̄c aliꝗs mod⁹ itelligēdi vl̄ modi ꝗ cānt repugnātiā. s3 recesserit ⁊ fugierīt ab eis i tali ꝓdicatōe. ⁊ iō oēs tales ꝓdicatōes sūt vissime ⁊ sine olb⁹ talib⁹ ipedimēt. ⁊ lic3 ꝑmi modi. s. modi significādi maneāt sꝑ cū significatis tā ex ꝑte subi q̄ ex ꝑte ꝓdicati positi. nō tn̄ ipediūt vitatē ꝓpōnis fz logicū. s3 solū faciūt ɔgruitatē fz grāmaticū. h̄. n. ōro ē vā. deū ē oīpotēs. vl̄ h̄ corpū meū vel corp⁹ me⁹. ē tn̄ icōgrua. iō nec ē ꝓpō. ē tn̄ vā ōro. ⁊ tn̄c qn̄ dr̄ i fine isti⁹ articuli ꝙ n̄ ꝑ aliō ē falsa. albedo ē alba. Dico ꝙ istō exēᵐ false adducit̄. q2 cā falsitatis in illa ē repugnātia modoꝝ significādi. vt. ā. iā dc̄3 ē. ⁊ nō modoꝝ itelligēdi. ꝺ ꝗb⁹ ꝓcessit arᵐ. ⁊ ideo argr̄ ꝺ modis itelligēdi. ⁊ exēplicat̄ ꝺ modis signandi. ⁊ iō nihil ad ꝓpoᵐ. ⁊ sic p3 rn̄sio lōgissiᵐ ad argᵐ i for⁰ ꝓuū. s3 i difficultate maiꝰ. q2 m̄stis cū sua rn̄sione igerit fastidiū. ❡ Ad 5ᵐ argᵐ ꝑncipale qd̄ icipit. Jte3 sic affirᵉ asini ad affirmatōe3 aīal ⁊c̄. Rn̄d3 doctō negādo silitudinē eo ꝙ iplicat fallaciā ɔn̄tis a ꝺstructōe aīal. q2 dat itelligere ꝙ sic asin⁹ ē nō aīal. vbi arguit eodē mō affirᵐ. ⁊ negatiue. ad ꝑmā ꝓbationē dicit. Aristo. itelligit i causis ꝑcisis. i. adequatis talib⁹ effectib⁹ vel saltē cōuertibilibus. ⁊ exᵐ suū de pulmōe ⁊ respiratōe ē planū. sic ēt de itellectu ⁊ itelligere. ⁊ visu ⁊ videre ⁊ hmōi ifinitis. Nā hr̄e itellectū ē cā itelligēdi. ⁊ nō habere est cā non itelligendi ⁊c̄. sed affirmatio sp̄ei ē cā ꝑcisa iferēdi affirmaᵗᵒᵉᵐ gn̄is cū sint correlatiue: ⁊ posita se ponūt ⁊ ꝑempta se ꝑimūt. fm̄ Ari. in ꝓdicamēto relationis. s3 loquēdo de fundamētis eoꝝ nō ē vꝰ3. q2 hō n̄ ē cā ꝑcisa iferendi aīal. s3 etiā infert ab asino capra ⁊ a ꝗ̄libet alia sp̄e. ⁊ a quolib3 iduiduo illoꝝ sp̄eꝝ. segtur. musca ē. g̃ aīal ē. ⁊ nota ꝙ hec ē ꝓdicatio signata dicēdo. affirmatio sp̄ei ifert affirmationē generis. sicut ⁊ hic. gen⁹ infert̄ a sp̄e. ⁊ fit i itētionib⁹ scd̄is. ⁊ exercet̄ i ꝑmis sic. hō. g̃ aīal. ⁊ hmōi. Deide rn̄det doctor ad illā ꝑmutatā ꝓpoꝛtōe3. Et dic̄ ꝙ p̄ᵃ silitudo: illa. s. sic affirmatio asini ad affirmatō3 aīalis ⁊c̄. tenet quo ad opponi. i. quo ad oppōnē. hoc est sic asin⁹ opponit̄ ɔdictorie nō asino sic aīal non aīali. Et iō illa silitudo t3 ꝗ̄ ad opponi. q2 silis ē oppō vtrobiq3: q2. s. oppō ɔdictoria. ⁊ ideo talis ꝑmutatio. vel ɔn̄a in permutatione t3 solū quo ad oppositū. vel quo ad cōtradictionē. vel quo

ad nō oppōnē.q2 sic p^m nō opponit̄ tertio qñ fit ꝑmutatio.
q2.s.asin^9 qui est p^m nō opponit̄ aiali q̄ est tertiū.sic nec z^m
opponit̄.4.s.non asinus nō aiali.Sz q2 in ꝑmutādo ꝯclu-
dit̄ esse silitudo quo ad antecedere ⁊ seq.iō male hoc est in
illa permutatiōe argumētū nō valet.q2 sic asin^9 añcedit ad
aial.⁊ aial ꝯseqtur ad asinū.siue ē ꝯña ad asinū. in illa ꝯña
sic nō asign^9oꝝ antecedere ad nō aial siue eē añs ad n̄ aial.
vt dicēdo ē nō asin^9.ḡ nō anial.⁊ ly nō aial deberet eē ꝯña
ad ip̄m siue ꝯseq ip̄z.⁊ istō ē falsū ꝑꝑ fallaciā ꝯn̄tis a dēstru
ctiōe añtis.vt dcm̄ ē.iō breuiter lz illa silitudo teneat q̄ ad
vnū.s.q̄ ad opponi:nō tn̄ tz q̄ ad aliud.s. q̄ ad antecedere ⁊
ꝯseq vt argumētū volebat.⁊ iō q2 silitudo nō tenet in oīb^9
iō nō valet argumētū .¶ Reliq̄ vsq3 ad finē sunt clarissi-
ma his qui viderūt hāc totā expositionē a p̄ncipio ⁊c̄.

Circa 14.q.qua q̄rit̄ de scd̄a ꝑticula po
sita i diffōne gn̄is ⁊c̄.cui^9 solutio
est facil.nota q̄ hec q̄ō loq̄tur sp̄ de scd̄is i-
tentionibus sic ꝓcedens de p̄mis ꝑ fine p̄-
mi argumēti.vbi dr̄.añs aūt nō distiguit̄ a
ꝯn̄te.nota q̄ ibi nō accipitur añs pro p̄ma
ꝓpositione q̄ ꝓcedit̄ siue añcedit ad ly .ergo.⁊ infert ꝯña.
nec ꝯña capitur ꝑ ꝓpōne illata .q2 sic nihil eēt ad ꝓposi-
tum.vt pz de se.sz capit̄ ibi ly añs ꝑ inferiori.vt ly ꝯña ꝑ su-
periori.⁊ sic sepe vocant̄ a doctore in multis locis.q2 omne
iferi^9 antecedit ad suū sup̄ius.vt soz.añcedit ad hoīez.⁊ hō
ad aial.sic ēt pz in illa regula ꝯn̄arū.i oī bona ꝯña ⁊ forma
li q̄cq̄d ātecedit ad añs antecedit ad ꝯñs. vbi ly antecedēs
capitur ꝑ iferiori.⁊ ly ꝯña ꝑ sup̄iori.lz etiā optime capitur
antecedēs ꝑ p̄ma ꝓpōne.⁊ ꝯseq̄ns ꝑ scd̄a.⁊ meli^9 ad ꝓpo
situ.tamē etiā pōt capi p̄mo mō.⁊ satis bn̄.⁊ ita hic . ⁊ sic ē
ad ꝓpositū q̄ ly drn̄tibus sp̄ē est antecedēs ad ly differēs
nūero.q2 seq̄tur.differūt sp̄ē.ergo numero.⁊ tale añs nūq̄
distinguit̄ a ꝯn̄te:q2 iferius vt hō non distinguit̄ a superiori
vt aiali. q2 icludit ip̄m.⁊ per ꝯña nō distiguit̄ genus a sp̄ē.
¶ Tertiū argumētū sequēs cū sua rn̄sione nimiuz de diffi
cultate hz.⁊ credo q̄ vix repiat̄ difficilior ꝓcessus aut paś-
sus in oībus opib^9 doctoris s̄m suā q̄ntitatē.iō attende dicit
sentētialr tn̄ q̄ si illa ꝑticula cōueniēter ponitur.tunc ipsa
eadē particula.s.p̄dicari vel plurib^9 drn̄tib^9 sp̄ē inest ꝑ se.
idest q̄ditatiue diffinito.s.generi.⁊ si hoc. ergo drn̄ia sp̄ē ꝑ se
subyciunt̄ generi.hec ꝯña doctoris est multuz apparēs.q2
p̄dicari ⁊ subyci sūt correlatiua. ⁊ per ꝯña predicari per se
et subici ꝑ se.i.q̄ditatiue. ⁊ iō seq̄t̄ q̄ si gen^9 p̄dicatur per se
d̄ drn̄tib^9 sp̄ē:q̄ drn̄ia specie subyciuntur generi.i.q̄ditatiue
sicut iferiora subyciūt̄ suo sup̄iori. Sz doctor dic̄ hoc ꝯñs
eē falsuz.⁊ iō p̄mū añs est falsuz. tn̄ tardat ad ꝓbandū fal
sitatē istius ꝯn̄tis.q2 lōge iferius. Et ideo p̄mo cōuertit se
ad ꝓbandū bonitatē p̄me ꝯñe. Nā illa vt iā d̄clarau̇i vide
tur per rōnē ꝑseitatis p̄mi modi dicēdi ꝑ se.nā si bn̄ cōside
res iuenies in illo argumēto duo añtia.⁊ duo ꝯña. ⁊ duas
ꝯñas.p̄ma ꝯña est illa.si ꝯueniēter ponit̄ tūc ꝑ se iest diffi
nito p̄dicari de drn̄tibus sp̄ē.scd̄a est illa. ⁊ si hoc dico drn̄ia
sp̄ē per se subyciunt̄ generi.ideo pz q̄ p̄ma ꝯña ꝓcedit sz
p̄mū modū dicendi per se.Sed ꝓbatio scd̄e ꝯñe est multū
ꝓlixa:quā ꝓbat duplr̄.q2 p̄mo ꝑ sile.⁊ scd̄o per rōnē. ꝓba
tio per sile stat in rōne alioꝝ relatiuoꝝ. vbi recorderis q̄ō
ꝑit.s.q̄ p̄dicari ⁊ subyci sūt relatiua correlatiua.Et ideo si-
cut seq̄t̄ in alys relatiuis sic in duplo ⁊ dimidio ⁊ hō̃. nam
seq̄tur.duplū refert̄ per se ad dimidiū. ergo dimidiū refer
tur per se ad duplū.⁊ pr̄ refert̄ ad filiuz. ergo fili^9 ad p̄rez.
sic hoc gen^9 p̄dicat̄ per se de drn̄tib^9 sp̄ē.ergo drn̄ia sp̄ē ꝑ se
subyciūt̄ gn̄i.Deide ꝓbat eā scd̄o ꝑ rōnē:⁊ assumit ibi nāz
correlatiuoꝝ dicēs.q̄ unū relatiuoꝝ n̄ pōt ꝑ se dici nisi
ad vnū correlatiuū.s.ad corrl̄m ꝑ se.si āt dicat̄ ad cōrelatm̄
ꝑ accn̄s.hoc nō erit ꝑ se.sz ꝑ accn̄s, ita q̄ p^m ly ꝑ accn̄s d̄ter

miat ihcrēs.⁊ z^m ly ꝑ accn̄s d̄termiat iherētiā. nā qñ dico
correlati^m ꝑ accn̄s ly ꝑ accn̄s d̄teriat iherētiā. vt pz ex d̄cla
ratiōe q̄ōe.8.in fine.⁊ sic dicat̄ d̄ cōrelatio ꝑ se:⁊ d̄ referri ꝑ se.
igr̄ doctor nihil aliō itēdit nisi ꝓbare istā ꝯñaz.vz.q̄ si ge-
nus ꝑ se p̄dicat̄ ⁊c̄.ḡ drn̄ia sp̄ē per se subyciunt̄ gn̄i:eo q̄ p̄di
cari ⁊ subyci sunt ꝑ se ⁊ nō ꝑ accn̄s. ⁊ iō vnū dr̄ ⁊ refert̄ ꝑ se
ad aliud ⁊ eꝯ.ḡ.illa scd̄a ꝯña est bona. ꝓpter nām ꝑ se cor-
relatiuoꝝ.vñ totū conatū suū ponit ad ꝓbādū illō:vt pos
sit v̇ificare illā scd̄az ꝯñam.iō ꝑꝑ hoc ostēdit q̄ nullū rela
tiuū pōt referri ꝑ se nisi ad vnū. vz.ad suū ꝑ se correlatiuū.
nā correlatiua ꝑ accidēs p̄nt eē multa sic idē ꝯtinēs refer-
tur ad multa ꝯtenta.puta numer^9 senari^9 q̄ cōtinet binariū
q̄tenariū q̄nariū refert̄ ad quēlibz illoꝝ sic ꝯtinēs ad ꝯten
tum.sed illa nō sunt correlatiua nisi ꝑ accn̄s . ⁊ iō ꝑ accn̄s
refert̄ ad illa. vnicū aūt ꝑ se correlatiuū hz.s.cōtentū in cōi
⁊ nō hoc ꝯtentū nec illō.sic idē pr̄ dr̄ per accn̄s ad pl̄es fili
os.sz ꝑ se nō dr̄ nisi ad filiū in cōi q̄ est ei^9 ꝑ se correlatiuū.⁊
sic ita d̄ mltis alys itelligat̄.vz.q̄ correlatiua ꝑ accn̄s sunt
multa.sz correlatiuū ꝑ se est vnicū.⁊ deide ꝓbat hoc auc̄te
ph̄i.5.metaphysice.q̄ hz ibi ꝑ incōueniēti q̄ idez dicat̄ ꝑ se
ad pl̄a.⁊ deide ꝓbat h̄ ex nā relatiui. vbi nō q̄ i oī relatiuo
ē triplex vl̄ q̄drupler habitudo ad min^9. vna ē ad termi^m
formalē.exēplū de patre. q̄ hz vnā habitudinē ad terminū
formalē.s.ad potētiā passiuā q̄ ē fūdamētū filiatiōis: q2 po
sito tali fundamēto in filio sil̄ duratōe oritur filiatio ⁊ p̄nit
tas.hz aūt aliā habitudinē ad terminū totalē.s. ad filiū:q̄ ē
ei^9 correlatiuū:hz tertiā ad suū fundamētū.s.ad potentiam
actiuā generādi i q̄ fundatur.hz q̄rtā ad ei^9 subm̄.s.sortē vl̄
platonē q̄ est pr̄. ⁊ est subm̄ tam p̄nitatis q̄z sui fundamēti
tn̄ ad nostrū ꝓpositū tn̄ due habitudines sūt p̄ncipaliores
.s.p̄ma ⁊ tertia.sed p̄ma ē simplr̄ p̄ncipalior. q2 illa cōuenit
sibi i p^o mō dicēdi ꝑ se.3^a ē min^9 p̄ncipalis.q2 cōuenit sibi in
tertio^o dicendi ꝑ se vt dic̄ frācīscus i cōflatu.di.19.q̄ōne.5.⁊
iō habitudo ad terminū formalē ē de eēntia relatiui. nunc
aūt cū ipoīe sit q̄ vnū ⁊ idē sit eēntialiter multa:siue q̄ ha-
beat multas eēntias.q2 tūc ēēt vnū ⁊ nō vnū.q̄ō ē ꝯdictio se
q̄tur ḡ necīo q̄ idē nō pōt ꝑ se referri ad multa. deide ꝓbat
h̄ ex ꝓꝑtate correlatiuoꝝ.q2 sūt simul i nā.i. nō p̄nt eē sine
seīuicē sine ꝯdictione vt doctor exponit p̄ sentētiaꝝ.di.28.
q.3.⁊ ponit̄ exēplū.nā si.a.dicat̄ ꝑ se ad duo.s. ad.b.⁊ ad.c.
tūc sic.cū relatiua sint simul nā.ḡ si.c.ē.a.ē.ꝑ locū a correla
tiuis.⁊ si.c.nō ē.a.n̄ ē.ꝑ eūdē locū.⁊ eodē mō ꝑ oīa d̄.a.⁊.b.
sz poīe ē q̄.c.n̄ sit:⁊ tn̄ q̄.b.sit.h̄ posito ⁊ ꝯcesso: tūc.c.nō ē
⁊ si.c.n̄ ē.a.n̄ ē.ꝑ locū a correlatiuis. vt p^9.tūc itez si.b.ē.a.
est.ꝑ locū a correlatiuis.iteꝝ.⁊ sic simul.a.erit ⁊ nō erit.q̄ō
est ipoīe.q2 n̄ erit ad n̄ eē ipi^9.c.⁊ erit ad eē ipi^9.b.⁊ vtiq3 il-
la ē optīa via ad ꝓbādū q̄ idē relatiuū n̄ pōt ꝑ se referri ad
pl̄a. vbi vides q̄ q̄nq3 medys doctor ꝓbauit hāc ꝯn̄ē.s.q̄
idē nō p̄t referri nisi ad vnū.⁊ ꝑ ꝯña applicādo ad ꝓpo^m si
gen^9 p̄dicat̄ ꝑ se d̄ pl̄ib^9 drn̄tib^9 sp̄ē.cū p̄dicari sit relatiuū.ḡ
drn̄ia sp̄ē ꝑ se ⁊ q̄ditatiue subyciūt̄ gn̄i.cū li subyci sit ꝑ se cor-
relatiuū ad ly p̄dicari.⁊ ꝑ ꝯña ly predicari nō p̄t referri ni-
si ad ly subyci.⁊ eꝯ. Nūc vltio ꝓbat falsitatē illi^9 ꝯn̄tis p̄n-
cipal̄.s.q̄ drn̄ia sp̄ē ꝑ se subyciūt̄ gn̄i.⁊ h̄ sic.ꝯstat.n. p^o q̄ ge-
n^9 ē itētio z^a. q2 iā dixi tibi i. p̄n^a q̄ōnis q̄ sp̄ nr̄ loq̄t̄ doctor
d̄ sp̄ē ⁊ gn̄e formalr̄ ⁊ nō fūdamētalr̄. ꝯstat ēt scd̄o q̄ oīa ꝑ
se iferiora sūt eiusdē nāe ⁊ q̄ditatis cū suo sup̄iori . vt hō et
asin^9 cū aiali ⁊ hō̃.igr̄ ꝯstat 3° q̄ illa q̄ ꝑ se subyciūt̄ gn̄i siue
sūt iferiora ei^9 sūt tn̄ itētiōes s̄e ⁊ nō p^e.⁊ h̄ ē mani^m ex nā
termini.q2 cū p̄dicari ⁊ subyci sint correlatiua itētiōalia et
p̄dicari ē itētio secūda.ḡ ⁊ subyci.ḡ sic p̄dicari ꝯpetit ꝑ se i-
tētiōib^9 secūdis vt sepe dcm̄ ē.puta itētiōib^9 vl̄ib^9.⁊ cōib^9.
ita ēt ⁊ subyci cōpetit intentionib^9 secūdis.s.intentionibus
singularibus et icōmunicabilib^9 vel nō cōmunicabilibus
aūt illa q̄ sic per se subyciuntur gn̄i nō drn̄t sp̄ē sz numero

genus predicatur per se de pluribus differentibus specie. ⁊ tñ q illa q̃ per se subyciunt gnĩ differũt tñ numero. Et red dit imediate cãz dicẽs q dña spẽ nõ differũt spẽ. sed nume ro tñ accipiẽdo ⁊c. vbi nota q sicut declarauí in pma rũsiõe data ad hoc tertiũ argumẽtũ: ly differẽs spẽ est vna species spãlissima hñs ista iduidua. s. hoc differens spẽ. ⁊ hoc diffe rens spẽ. ⁊ hõ. q̃ vt pʒ. tñ differũt numero. q2 nõ differũt ní si per mõs qbus applicant. s. p itentões pmas. puta aial co lore ⁊c. Et iõ dicit accipiẽdo dña spẽ in subo p suppositis hᵒ qõ est differẽs spẽ. q̃ sunt dña spẽ. q2 cõe in plurali pdicat de multis suppositis siĩ ⁊c. vbi nota q i illa ppõne dña spẽ nõ differũt spẽ. sed nũero tñ. subʒ illius ppõnis est ly dña spẽ. in quo ponit iduidua illius cõis q indifferẽs spẽ. ⁊ hõ. sunt dña spẽ sicut si dicã. iste homo. ⁊ iste hõ sunt hoies. vbi pʒ. qõ cõe in pluralli. s. ly hoies pdicat de multis suppositis suis siĩ. Ita h. q2 ly differẽs spẽ qõ est vnũ cõe. vt vna spẽs scõe itentiõis pdicat in plurali õ multis suppositis suis siĩ. vt iã patuit. Nã ɔsidera q ly dña põt eẽ nomẽ substãtiuũ vt hec dña. genitiuo huius dñe. pme õclinatiõis. ⁊ põt esse participiũ. ⁊ tũc est in hoc pposito noiatiuᵒ pluralis nume ri huiᵒ participy. hic ⁊ hec ⁊ hoc differẽs. ⁊ ita accipit h. Sʒ pmo mõ capit imediate iferius. vt stati videbit. sʒ vt ẽ par ticipiũ pluralis numeri accipitur vt dicit gd respectu supposi toꝝ. vt dic doctor. vbi nota q oẽ supiᵒ dic gd. i. gditatẽ ⁊ eẽ sentiã suoꝝ iferioꝝ. vt pʒ. ⁊ iõ ly dña specie qõ est noiatiuᵒ pluralis numeri. ⁊ neutri gñis pdicatur gditatiue õ suis ife rioribus. ⁊ i recto sic ly hoies õ suis quãdo dr. iste hõ. ⁊ iste hõ ⁊c. sunt hoies. vbi et ly hoies dicit gd respectu suoꝝ sup positoꝝ. i. iferioꝝ. ⁊ respectu illoꝝ est vnũ gd. ⁊ vna eẽntia vel gditas. Et capit doctor ly suppositoꝝ large p idiuiduis. vt supra expositi. q. 8. Deide adiũgit doctor imediate. sʒ illa nõ sunt dña spẽ. vt differẽtia spẽ dicit modũ ⁊c. vbi nota q ly dña specie põt sumi dupl̃r. s. vt gd vel modus. siue put di cit gd. ⁊ put dicit modũ. p mõ sumit. vt est supiᵒ respectu il loꝝ iduiduoꝝ que sunt hoc differẽs spẽ. ⁊ hoc differẽs spẽ ⁊ hõ. ⁊ pdicat de eis noiatiuo plalis nuĩ. vt iã diximᵒ. Se cũdo sumit p vna spẽ differẽtie i ɔcreto. nã sicut h abstra ctũ qõ est dña q̃ est nomẽ substãtiuũ: ⁊ noiatiui casus singu laris nuĩ hʒ aliq̃s spẽs sub se q̃ sunt dña nuõ. dña spẽ. ⁊ dña gñe ⁊ pportiõe. q̃ oĩa sunt abstracta. ⁊ casus noiatiui singla ris nuĩ. ⁊ sunt relõnes. sic ⁊ ipa dña in cõi cuiᵒ sunt spẽs. ita hoc ɔcretũ ipiᵒ dñe in cõi qõ dicit differẽs ⁊ noiatiui casus ⁊ singularis nuĩ hʒ ẽt suas spẽs ɔcretas siue in ɔcreto quã tũ idẽ signãt cũ spẽbus i abstracto. ⁊ tñ differũt i mõ signi ficãdi. sic. n. diximus q ɔcretũ ⁊ abstractũ idẽ significãt. ⁊ tñ differũt in modis significãdi. Et ille spẽs õ ly differẽs i cõi sunt differẽs nuõ. differẽs spẽ. dñs genere. ⁊ dñs ppor tiõe. ⁊ vnaq̃qʒ spẽs hʒ sua idiuidua. sicut etiaʒ hñt iste spẽs dñtie in cõi. puta hoc dñs specie. ⁊ h dñs nuõ ⁊c. ⁊ sic de alys. ⁊ iõ pp oĩmodã silitudinẽ vocalẽ: ⁊ litteralẽ iter idiui dua de ly dñs spẽ i cõi dicit gd. de quo prius satis diximᵒ. ⁊ iter idiuidua õ ly dñs spẽ i cõi. vt dicit modũ õ quo nũc vltimo diximᵒ: multi valde anxiant i hoc passu. ⁊ nullo mõ pñt capere vitatẽ. nã idiuidua vtriusq; hoc idrñs specie. ⁊ h differens spẽ ⁊c. ⁊ iõ est maxĩa equocatio i hoc dñs spẽ. vt pʒ. sic etiã in ly dñs specie in cõi. ⁊ p oĩa silis ẽ diuersitas i ly dñs nũero. ⁊ ly dñs gñe. ⁊ pportiõe ⁊ eoꝝ idiuiduis. q2 tãʒ ipa q̃ etiã eoꝝ iduidua sumunt equoce: sicut ⁊ illa pce dẽtia ⁊ diuersa hñt signata sub vnitate vocis. Igit notatis istis attẽde q imediate adiũgit doctor dicẽs. sʒ illa nõ sunt dñtia spẽ. vt dñtia spẽ dic modũ. h itelligitur sic pus. Tñ nota q ista ppõ est vã in suo sẽsu. dñtia spẽ nõ sunt differẽ tia spẽ. ⁊ etiã ista est vã. dñtia specie sunt dñtia spẽ. ⁊ nul la est ɔdictio pp equocatõeʒ supius expositã. õ ly differẽtia spẽ. vñ capiẽdo ly dña specie p idiuiduis õ ly dñs spẽ vt ly dñs specie dic gd. sic differẽtia specie si sũt differẽtia spẽ. p ut ly dña specie dic modũ. i. p suis suppositis siue idiuidu is. sic dña spẽ nõ sũt differẽtia spẽ. imo sũt differẽtia nũero et nõ specie. q2 h dñs specie. ⁊ hõ sunt solũ idiuidua. ⁊ per ɔñs nõ sunt dña spẽ siue nõ drñt spẽ: qõ idẽ est. sʒ sunt dña solũ numero. q2 drñt numero tñ. sic et oĩa idiuidua eiusdẽ spẽi. ⁊ tñ dña spẽ sũt dña spẽ i aliq̃ sẽsu. vñ breuiter nota ⁊ i ɔpẽdio q̃tũ ẽ mihi posĩe q retẽt i memoria his q̃ dixi supiᵒ. vʒ. quõ ly dña specie ⁊ etiã li drñs spẽ. et ly dña numero. et etiã ly drñs numero põt sumi vt quid. et vt modᵒ. iõ vt vta mur breuitate. attẽde semp qñ loquor. q2 loq̃r õ eis oĩbᵒ vt sunt modus vel dicit modũ. Igr dico q dña spẽ q̃ sũt idi dua de ly drñs spẽ. vt ly drñs spẽ dicit gd non sũt dña spẽ. i. nõ differũt specie. vt ly drñs specie sumptuʒ pro idiuiduis de ly differens specie dicit modũ. i. non habet illuʒ moduʒ differẽdi vel nõ sumũtur sub tali mõ dñe vl differẽdi. imo differũt tñ numero quia idiuidua de ly differens specie vt drñs specie dicit modũ non predicatur de indiuiduis de ly drñtibᵒ spẽ. vt drñs spẽ dicit gd. imo sic idiuidua de ly drñs numero. vt ly drñs nũero dicit modũ. pdicat de illis sic di cẽdo. dña spẽ sũt dña numero. i. differũt numero siue hñt il lũ modũ differẽdi in spẽ. q2 nõ differũt spẽ. sʒ numero tñ. ⁊ iõ idiuidua de ly differens spẽ vt ly drñs spẽ dicit modũ: nõ pdicat de illis vt dixi. ⁊ tñ dña spẽ q̃ sũt idiuidua de ly diffe rens spẽ vt ly drñs spẽ dicit gd nõ sũt dña spẽ. q2 nũc supiᵒ pdicat de suis pprys idiuiduis i plalĩ numero. q2 hec dña spẽ sunt dña spẽ sicut qñ dico. hi hoies sũt hoies. ⁊ oẽ supiᵒ dicit gd ⁊ est gd respcũ suoꝝ iferioꝝ. ⁊ imediate doctor exẽ plificat dicẽs sic. ibi genᵒ est genus. vt genus dicit gd. nõ vt dicit modũ. sed est spẽs. Istud dcñ est claꝝ si õducãtur ad memoriã q̃ dicta sunt superius de gd ⁊ modᵒ. q̃ne. 7. ⁊ ali bi sepe añ ⁊ retro. ⁊ adducit exẽplũ de dña dicẽs sic. dña nõ est differẽtia. sʒ spẽs. ⁊ etiã istud est veꝝ eodẽ mõ. q2 differẽ tia q̃ est tertiũ vl̃e ẽ differẽtia vt ly differẽtia dicit gd. q2 ibi idẽ pdicat de seipo. ⁊ in p gradu pmi modi dicẽdi p se. sʒ dr. a. nõ est dña. put dña in pdicato dicit modũ. q2 differẽtia vt cõparat ad vl̃e nõ est differẽtia eiᵒ. sʒ spẽs respcũ ipĩs. sicut ⁊ oĩa alia gnᵃq; vl̃ia. ⁊ iõ differẽtia nõ põt sumi sub mõ diffe rẽtie respcũ vl̃is. sʒ solũ sub mõ spẽi. ⁊ tũc doctor adiũgit sic multa gnã ⁊ multa supposita gnĩs. i. idiuidua gñis nõ sunt mlta gnã. i. multa qbus applicat genᵒ vt modus. vbi nota sicut pus dixi de alys. q iste due ppões sunt simul vere. ⁊ posĩes. s. multa genera sunt multa genera: ⁊ nõ multa singu laria. ⁊ multa genera nõ sũt mlta gnã. sʒ multa singularia. pma ppõ est vera vt ly mlta gnã dicit gd. ⁊ nõ modũ. ⁊ est tñ dicere sic h genᵒ ẽ h genᵒ. ⁊ hõ. ⁊ tũc seq̃t i plali. ista gnã sũt ista gnã. sed ista gnã sunt multa q2 sunt mlta ⁊ idiuidua gnĩs. que. s. sunt h genus ⁊ hoc genᵒ ⁊ hõ. ⁊ p ɔñs. mlta gnã sunt mlta gnã: vt ly multa gnã dicit gd ⁊ nõ modũ. q2 vt ly multa gnã dicit modũ sic mlta gnã nõ sũt mlta gnã. q2 ha berẽt modũ geneꝝ respectu suoꝝ iferioꝝ. ⁊ sic vnũq̃dq; il loꝝ singulariũ eẽt vnũ genᵒ hñs sub se mltas spẽs ⁊ idiui dua. qõ nullo mõ põt cõpetere alicui idiuiduo. q2 nullũ hʒ iferiᵒ. ⁊ iõ illo mõ mlta gnã sunt mlta singularia vel mlta idiuidua put ly multa indiuidua dicit modũ. q2. n. sumunt sub mõ iduiduoꝝ vel singulariũ respectu gñis in cõi: cuiᵒ sunt singularia vel idiuidua. ⁊ iõ in talibᵒ nõ est oppositio modi ad gd nec ecõuerso. q2 drñr respectu diuersoꝝ: sic ge nᵒ est genᵒ vt genᵒ dicit gd. tñ genᵒ nõ est genᵒ. vt genᵒ dic modũ. q2 sic genᵒ est spẽs vt dcñ ẽ. ⁊ h respectu vl̃is in cõi. vbi notãdũ q modᵒ ⁊ gd nõ opponunt licet dicant de eo dẽ. s. gñe. q2 drñr de eo in cõparatiõe ⁊ respectu ad diuersa. q2 i cõparatiõe ad seipm ⁊ in cõparatiõe ad vl̃e in cõi. ⁊ ita itelligat de differẽtia ⁊ oĩbᵒ alys. Recolligamᵒ g nũc bre uiter q̃ exposita sunt ⁊ dicta in hac difficillima rñsione quã

de verbo ad verbum declarauimus. z deinde ad propositi argumēti applicemus. pmo aūt qꝫ ↄcessa fuit pma ↄña. z vltimū ↄña. z ideo ꝑpter illud ↄñs ↄcessum videbat̃ seq ex eo sicut ex añte vnū aliud ↄñs .s. ergo illa q̄ per se subyciunt̃ generi differūt spē. qꝛ hec vr̃ bona ↄña. dr̃ia spē per se subyciūtur generi. qd̓ fuit vltimū ↄñs. ergo illa q̄ per se subyciūtur gnī differūt spē. Sꝫ doctor negat hāc ↄñaꝫ tacite vel in valore qñ dicit. z cū hoc ꝙ illa q̄ per se subyciunt̃ gnī tantum drūt numero z iō negat ↄñs isti᷒ vltime ↄñie. quā ego nūc formaui. qꝛ añs ē veꝝ. z ↄñs falsuꝫ. z iō negat ↄñaꝫ. z ↄñs. qꝛ ex veris nihil seqr̃ nisi veꝝ. p̄ poꝝ. quō tñ añs sit veꝝ z ↄñs falsū videam᷒. istō .n. añs h᷒ vltime ↄñs pncipale qd̓ fuit ↄñs pncipale i 3° argumēto fuit v̓ificatū. z ꝓbatū i illo tertio argumēto per qnqꝫ vias. z maxime p nāꝫ correlatiuoꝝ q̄ erant pdicari z subyci. qꝛ si genus pdicat̃ per se de drntibus spē. Ergo differētia spē per se subyciunt̃ generi. ideo oꝫ pmo videre v̓itatē añtis huius ↄñe. vt possimus verificare ↄñs. Nā si illa que p se subyciūtur generi differunt tñ numero. quō ergo genus pdicatur de plurib᷒ differētib᷒ spē? Sed itelligamus ꝙ genus predicat̃ sic de differētib᷒ spē in predicatiōe signata. z in scd̓is itentōibus. sꝫ exercitatio huius est in reb᷒. Nā si aial pdicatur de hoie boue asino. z hō. z aial est gen᷒. z ista vel isti sunt spēs. z differūt spē vel sunt dr̃ia spē seqtur ꝙ ly gen᷒ dr̃ de aiali. z ly differētia specie. vt sumitur i plali dr̃ de hoie boue zc̃. Remoueam᷒ ḡ itētōes scd̓as a pmis ex oī pte z dicam᷒ sic. Nā ly gen᷒ dr̃ de aiali ꝙ aial pdicat̃ d̓ drntib᷒ spē i pdicatōe exercita. vt hō est aial. bos ē aial zc̃. Et eodē mō ly dr̃ia spē dr̃ z pdicatur de hoie boue zc̃. qꝛ illa sunt dr̃ia spē. ḡ pcise nūc loquēdo in secūdis itentionib᷒ genus pdicat̃ de drntibus spē. que tñ sunt itētiones scd̓e z idiuidua: z differūt tñ nūero. ꝓbat̃. qꝛ genus pdicat̃ de hoc differēte spē applicato hoī z de h̓ differēte spē applicato boui. qꝛ hō est drns spē z bos est differēs spē zc̃. vbi dicit ꝙ li differēs spē. pdicat̃ de homie sic̃ intentio scd̓a de pma. z li. differēs specie est solū vnū idiuiduū de li differēs specie in cōi vt dicit gd. z nō vt dicit modū. vt sepe superius dcm̄ est. Et aliud indiuiduū predicat̃ de boue qñ dico bos est differēs spē. z sic pdicari de eo ē sibi applicari. z sic de asino z alys. z p ↄñs gen᷒ pdicat̃ de differētib᷒ spē q̄ tñ nō differūt spē vel q̄ nō sunt dr̃ia specie. sed nūero z hoc est superius expositūꝫ. qꝛ .s. nō sunt dr̃ia specie vt li dr̃ia specie dicit modū. vide superius. z sic pꝫ v̓itas añtis illi᷒ ↄñe pncipalis in tertio argumēto .s. ꝙ genus pdicat̃ de differētib᷒ specie. ḡ ↄcesso illo opꝫ ↄcedere ↄñs illi᷒ .s. ḡ dr̃ia specie p se subyciūtur generi. qd̓ etiā itelligēdū est in pdicatiōe signata sicut ipm ↄñs est vna ꝓposito de pdicatōe signata: z nō exercet̃ nisi in reb᷒ qꝛ de nc̃citate p locū a correlatiuis. si genus pdicat̃ p se de differētib᷒ spē: ḡ dr̃ia spē p se subyciunt̃ gnī. qꝛ ad oē pdicari corrīdet aliqd̓ subyci. z ad pdicari p se subyci p se. z ad pdicari p accñs subyci p accñs. z sic semper ꝓportionabilr̃. Nec pōt istud clarius z efficaci᷒ ꝓbari. z tñ illa q̄ per se subyciunt̃ gnī in pdicatiōe signata .s. h̓ differēs spē. z h̓ differēs specie. z hō. pꝫ ꝙ nō differunt spē sed numero. qꝛ sunt solū idiuidua. vt dcm̄ est. Tñ scias ꝙ licet sint idiuidua. z etiā per se subyciant̃ generi: nō tñ sunt idiuidua gnīs. qꝛ est diuersitas in illo mō loqndi. genus .n. nō respicit illa idiuidua nisi pdicatōe signata. z nō exercita. z iō nō sunt idiuidua sua: sed sunt idiuidua de ly differēs specie vt dic̃ ꝙ. z illud respicit illa tā pdicatiōe signata q̄ꝫ exercita. qꝛ pdicat̃ de eis. z vnūqdqꝫ illoꝝ est ipm. Genus aūt hꝫ alia idiuidua q̄ sunt ꝓpie sua q̄ recipit tā pdicatōe signata q̄ꝫ exercita q̄ sunt ista .s. hoc gen᷒. z hoc gen᷒. z hō. Et certū est ꝙ genus pdicat̃ de eis per se. z ista per se subyciunt̃ generi. sed aliter q̄ꝫ illa pora. qꝛ sic subyciunt̃ in pdicatiōe signata que fit per ly subyci. qꝛ ēt illa subiectio exercet̃ per ly est dū recipiūt pdicationē eius in recto q̄ fit per ly est. qꝛ h̓ gen᷒ est gen᷒. z h̓ genus zc̃. Et iō qꝛ duplici pdicatiōe pdicat̃ de istis z respicit ea. sic duplr̃: z illa alia nō nisi simplr̃ z vnica habitudie: iō ista sūt duo idiuidua z illa nō. Et iō attēdas ad istū modū loquēdi ne decipiaris. Et tūc breuiter ad argumētū 3ᵐ pncipale dicat̃. ↄcedēdo illā vltimā ↄñaꝫ. z etiā ↄñs. Et cū in fine argumēti ꝓbat̃ illud ↄñs fore falsū .s. ꝑpter aliā ↄñaꝫ. quā ego eduxi de illo ↄñte: vt vidisti superi᷒. cui᷒ ↄñs erat. ḡ illa q̄ p se subyciūt̃ gnī drnt spē. negat̃ ista ↄña. z iā dclaraui cāꝫ. q̄re qꝛ nō drnt spē. sꝫ nuō. nec hm̄ sūt idiuidua gnīs vt dcm̄ ē. z sic pꝫ rñsio tota terribilis ad argumētū ↄsimile. p ↄñs ē finis qōnis partie. sꝫ fortis.

CIrca qōnē .15. qua q̄rit an gen᷒ nec̃io regrat multas spēs cui᷒ ↄtinuatio sic pꝫ ad pcedētē. qꝛ postq̄ꝫ in illa visum est ꝙ differentib᷒ spē positū in diffinitione gnīs est bene positū. Iō ↄñr merito querit veꝝ plēs spēs regrāt̃ ad eē gnīs. ❡ Cūcta facilia sunt vsqꝫ ad solutionē qōnis. ad qd̓ dr̃ a q̄dā ꝙ gen᷒ neqꝫ formalr̃ sūptū z ꝓ scd̓a itētōe neqꝫ fūdamētalr̃ sūptū z ꝓ pma itētiōe cui illa scd̓a intentio applicat̃ regrit nec̃io multas spēs nec actu nec potētia. sꝫ solū aptitudine ❡ Et p̄ osñdit illud eē veꝝ de genere vt est intētio scd̓a. Nā exq̄ relatiua sūt sil nā: z nec̃io posito vno ponit̃ z reliquū. iō si vnica spēs est nec̃e est z gen᷒ esse. p locū a correlatiuis. Secūdo osñdit h̓ etiā de gnīe vt sumit̃ fundamentalr̃. qꝛ si aliq̄ spēs fundamētalr̃ sumpta est. puta exēpli grā hō. necesse ē z genus esse. puta aial. Et rō est ista. qꝛ si ē homo necesse est esse omne eius eēntiale ↄstitutiuū. sed vnū ↄstitutiuū ei᷒ ē aial qd̓ est gd mālē z potētiale in spē .s. homie. ergo ipossibile est hoiem esse nisi anial sit. z p ↄñs speciē sic fundamētaliter sumptā. nisi genus fundamētaliter sumptū etiam sit. ❡ Deinde cū dic̃. Tñ sic vl̓e regrit multa aptitudinalr̃ zc̃. Tūc text᷒ ē clar᷒. z tūc soluit oīa argumenta cū vnica respōsione dicens. ꝙ oēs ille auc̄tes intelligunt̃ de aptitudine. z nō de actu. nec de potētia. qꝛ certū est ꝙ oē genus est aptū natū hr̃e multas spēs. nō tamē oꝫ ꝙ actu hēat. aut sit i potentia ad habēdū. qꝛ forte illa spēs nunq̄ꝫ esset actu. z potētia dic̃ ordinē ad actū. z ad illa q̄ nō erūt non potest eē tal̓ potētia. ❡ Deide cū dic̃. Differt aūt aptitudo a potētia zc̃. hāc distinctionē addit̃. qꝛ dixerat ꝙ in genere ē aptitudo ad multas spēs. nō tamē potētia nec act᷒. vt possit osñdere illud eē veruꝫ. Declarat quō aptitudo pōt esse sine potentia in aliquibus. z ecōuerso. Et d̓ facto ista distinctio est optima. z nimis vtilis z tota est clarissima nulla idigens expōne. z ēt hec rñsio est valde bona: cuiuscunqꝫ fuerit. sꝫ doctor iste est hui᷒ ↄditiōis. vel dimittere ad ꝓpositū spectās. aut ꝑmittere ipthinēs dici. aut supfluū. Instat 3. eo ꝙ vt dic̃ nō est ad ꝓpositū qōnis. Et p̄ ꝓbat h̓ qñ fit locutio de genere z spē vt sunt itentōes scd̓e. qꝛ videt̃ ꝙ illa rñsio conetur ꝓbare aliud tāq̄ꝫ dubiū: de quo nulla facta est dubitatio. vꝫ. ꝙ gen᷒ sit q̄si si q̄stio q̄siuisset an gen᷒ sit si spēs est. vel ex quo vna spēs est nūgd nec̃ario gen᷒ est. et sic fuisset dubitatio de esse gnīs. et certitudo de eē spēi. sed ista nō fuit qō. qꝛ nō est dubiū gn si spēs est genus est loq̄ndo de scd̓is itētionib᷒ cū sint correlatiua. z gen᷒ refertur ad spēm in cōi. z nō d̓terminate ad illā vel illā. q̄ vt sunt itentōes sūt idiuidua spēi in cōi. z sic lꝫ sint spēs vt gd. tñ sunt idiuidua vt mod᷒. qꝛ multe spēs nō sunt multe spēs. vt ly spēs dic̃ modum. tñ multe spēs sunt multe spēs. vt ly spēs dic̃ gd. eo mō quo dictū est de multis gnībus in fine qōnis pcedētis. Nā ↄsimili mō pōt dici de oībus itentōib᷒ scd̓is cōib᷒. et maxime de istis .5. vlibus. qꝛ silis subtilitas inuenit̃ in eis oībus. vnde dicit doctor ꝙ nō q̄ritur hic an nā gnīs sit si nā speciei ē. ita ꝙ illa nō est q̄stio nostra. et tūc addit doctor que ē questio

ista cū dicit. sed si nō sint multa qb⁹ applicat̄ intētio spēi. s.
b. an illi nāe. s. a. applicet̄ itētio gn̄is cui applicat̄ si multi
naturis. i. vt b. c. d. applicaret̄ itentio spēi re⁹ illi⁹ nāe. s. a. ꝛ
tūc itellecta qōne neutrū mēbrū pōnis vel rōnis ē ad ꝓ-
positū. hec ē vā lr̄a doctoris: quā sic totā scripsi pp libros
icorrectos. ꝛ vt videas qd volo exponere. qꝛ dico tibi ille
passus passus extimat̄ a doctis de difficillimis passib⁹ to-
ti⁹ opis fʒ suā ꝓportionē siue q̄titatē: ꝛ iō itelligas p̄mo ꝙ
postq̄ doctor ōdit itelligere q̄ ē qō sua q̄n dr̄et. hec ē q̄stio
mea. s. sʒ si nō sint multa qb⁹ ꝛc̄. q̄ qō intelligit̄ sic vt pona-
mus i claris termis. ponam⁹ ꝙ nō sint multa fundam̄ta. i.
multe spēs fundamētales. vt hō bos leo. ꝛ hʒ. quib⁹ possit
applicari spēs: vt ē itētio z^a. sʒ ꝙ sit tm̄ vnū. puta ꝙ si nō sit
nisi vna spēs sub aiali i toto mūdo. s. hō tn̄ cū breuitati di-
cat̄ illa spēs b. ꝛ pono ꝙ illō qō ē fundam̄tū gn̄is vt ē iten
tio z^a. s. aial dicat̄. a. ēt cā breuitatis. tūc h̄ posito tāq̄ poss
hec ē qō mea. an. s. illi nāe. s. a. applicetur itētio gn̄is. s. an a.
possit dici gen⁹ cui applicet̄ talis itētio si multas naturis:
vt b. c. d. applicat̄ itētio spēi re⁹ illi⁹ nature. s. a. vbi nota ꝙ
ꝑ b. c. d. itēdit noīa spērū cā breuitatis. puta. ꝑ b. hoīez. gr̄a
exēpli. ꝛ ꝑ c. equū. ꝛ ꝑ d. asinū. ꝛ sniaʒ suā ponā in claris ter-
minis sic. Nūqd ita bn̄ aial p̄t dici genus dato ꝙ nō hr̄et
sub se nisi vnā spēʒ sc̄ hoīez. sic̄ si hr̄et equū ꝛ asinū. ꝛ h̄ est
clara ꝛ tota snia isti⁹ qōnis qn̄ dic̄. an illi nāe ꝛc̄. Sʒ pp ob
scuritatē suoꝝ terminoꝝ adhuc dico sic. ponam⁹ ꝙ solū ad
ly b. applicet̄ itētio spēi. i. ꝙ solū b. sit spēs ō ly a. qō est ge-
nus. Tūc nūqd ita bn̄ pōt applicari itētio gn̄is ad a. i. ꝑdi-
cari ō a. sic̄ si itētio spēi applicaret̄ ad b. c. d. q̄ sūt fundam̄-
ta triū spērū q̄ eēnt spēs re⁹ ipsi⁹ a. Et breuiter tota snia qō-
nis nō ē alia q̄ illa. s. nūqd si nō eēt nisi vna spēs alic⁹ gn̄is
in toto mūdo nūqd illō sub quo ꝯtinet̄: ita bn̄ diceret̄ gen⁹
sicut si eēnt mille spēs illi⁹ gn̄is vel illi⁹ sub quo cōtinetur.
Et tūc addit doctor. ꝛ sic itellecta qōne neutꝝ mēbrum re-
spōsiōis vel pōnis illi⁹ opiōnis ē ad ꝓpositū. ꝛ istō ē verum:
nā duo mēbra illi⁹ rn̄siōis fuerūt illa. p̄^m fuit ō itētiōib⁹ ge-
neris ꝛ spēi. in qb⁹ ꝓbauit ꝙ si spēs ē gen⁹ ē. z^m aūt mēbrum
fuit de fundamētis itētionū: in qb⁹ ꝓbauit idē. qꝛ si spēs ē:
suū māle est. s. genus ꝛc̄. vt supra patuit. ꝛ manifestū est ꝙ
neutrū istoꝝ mēbroꝝ loquit̄ ad ꝓpositū qōnis fʒ ꝙ qō ē
iā a doctore ꝓnūciata ꝛ per nos ōclarata. qꝛ i vtroqꝫ mē-
bro conat̄ ꝓbare ꝙ si spēs est gen⁹ est: vt vides tāq̄ fuisset
quesitū ꝛ positū i dubio. vtrū gen⁹ sit. qꝛ semꝑ ꝓbat illud ꝛ
nihil aliud. ꝛ sic nō rn̄det ad ꝓpositū. vn̄ scias ꝙ doctor in
isto p̄ argumēto nō arguit ꝯ dicta opinionis in se q̄si male
dicta. sed ꝯ applicationē. vel qꝛ nō sūt ad ꝓpo^m qōnis: naʒ
in se sūt verissima dicta: sʒ nihil faciūt ad ꝓpo^m qōnis. Sʒ
nūc in scḋo argumēto qn̄ dicit. Itē nō vr̄ vera ꝛc̄. conatur
doctor ꝓbare ꝙ ēt positio illa sit falsa. tn̄ infert⁹ sustinebit
eam. vnde sic arguit. Cōtra. impossibile ē aliqd eē aptum
natū dici de plurib⁹ spēbus nisi illa plura possint apphen-
di ab itellcū per diuersas spēs. sed si sic possunt ꝯcipi. ergo
plures spēs generis sunt in actu ꝛc̄. maior hui⁹ argumētiē
clara. sʒ in minori ꝛ i ꝯne vult ꝙ ex h̄ aliq̄ nā dicat̄ gen⁹: qꝛ
multe nāe subcōtēte possunt ꝯcipi ab itellcū. eo ꝙ non est
aliqs actus nāe requisitus ad h̄ vt illa dicat̄ spēs: nisi ꝙ
actu ꝯcipiat̄ ab itellcū ꝑ spēm ei⁹ itelligibilē. qꝛ fm̄ h̄ sibi
attribuit̄ intētio spēi. istud dicebat̄ supra. q. 8. in tertio⁹ ac-
cipiēdi significatū termini cōis. ꝛ ita vult in 3° argumento
ꝙ ad eē spēi: nō opʒ ꝙ nā aliq̄ existat in reꝝ nā ad h̄ ꝙ in
ea fundet̄ intētio spēi. qꝛ alr̄ nā rose nullū hn̄s indiuiduū
existēs in reꝝ nā nō eēt spēs: neqꝫ tonitruū: neqꝫ eclypsis
que nūc non existūt ꝛ hʒ. sed sufficit ꝙ talis nā possʒ actu
cōcipi ab intellectu ꝑ spēm ei⁹ itelligibilē: sʒ istō pōt semꝑ
eē. g̊ semꝑ sīt actu multe spēs ꝛ nō aliqn̄ sic ꝛ aliqn̄ n̄. nota
tn̄ ꝙ istō argumētū nō vr̄ totaliter veꝝ. iō infra rn̄det ad

illō: ꝛ ēt ad seq̄ns. maxie qꝛ nō ē veꝝ in h̄ qō dic̄ ꝙ ille est
act⁹ nature inq̄tū dr̄ spēs. qꝛ act⁹ ꝯcipit̄ ab itellectu ꝑ for
mā itelligibilē. qꝛ ex h̄ seq̄rent̄ duo falsa. p̄^m est ꝙ nunq̄
aliq̄ nā eēt spēs: nisi actu ꝯciperet̄. ꝛ tūc qn̄ oēs hoies dor
mirēt nulla nā eēt spēs: nec hō: nec leo: nec hʒ. ꝛ sic scia de
spē ꝑiret: vel nulla eēt scia de ea: qꝛ sp eēt ꝯtingēs. qꝛ nunc
eēt ꝛ nūc nō eēt. Scḋz ē ꝙ sola actual̄ ꝯceptio alicui⁹ nāe
faceret illā spēʒ i actu. qō nō ē veꝝ. qꝛ tc̄ totiēs meta⁹. nāl̄
ac mate⁹. cārēt itētiōes z^{as}. q̄tiēs ꝯsiderarēt aut actualr̄ i-
telligerēt q̄ditates nāꝝ specificaꝝ: ꝛ sic sp adderēt ad logi
cā qn̄ ꝯsiderarēt ꝛ tollerēt ab ea qn̄ cessarēt a ꝯsideratōe.
iō: vt ifra videbit̄: plus req̄rit̄ ad h̄ ꝙ aliq̄ nā sit spēs: aut
gen⁹: aut hʒ: q̄ ꝙ actualr̄ ꝯsideret̄ ab inte⁹. Tertiū argu^m
ꝓcedit de aptitudine. qꝛ cū relatiua sint sil̄ nā ꝛ posita se
ponūt ꝛc̄. iō q̄le eē sufficit vni tale eē sufficit alteri: sed ꝑ te
opinare rē aptitudinarie sufficit ad eē gn̄is. g̊ sile eē suffic̄
ad eē spēi. g̊ nō opʒ ꝙ plures nāe sint in actu: quib⁹ applicet̄
intētio spēi: sic̄ tu posuisti. sʒ sufficit ꝙ sint apte nate eē i re
ruʒ nā: ꝛ in actu existēe. Et ex ꝯñti sequet̄ ꝙ de necessitate
sunt multe spēs actu: qꝛ multe nāe sunt semꝑ actu apte na
te in rerū nā: q̄uis nūq̄ in casu erūt: ꝛ ꝑ te nō req̄rit̄ aliud
eē ad gen⁹. q̄ m̄ ad spēʒ: vt ꝓbatū ē. ¶ Deide rn̄det doctor
ad qōnē fm̄ viaʒ ꝛ rōnē scḋi argumēti ꝯ opinionē. ꝛ rn̄sio
iā clara est ꝑ dicta in illo argumēto. ꝛ sic ēt rn̄det ad argu-
mētū in oppo^m. qꝛ tn̄ illa positio siue opinio vr̄ sibi rōnalis
ideo dic̄ sic sustinēdo p̄^{am} positionē. pōt dici ad p̄^m argumē
tū ꝯ illā. istud ar^m icipit sic. Cōtra huc modū dicēdi argui-
tur. qꝛ nō vr̄ eē ad ꝓpositū ꝛc̄. vbi rn̄det sic. ꝙ si huic nāe
tm̄ applicat̄ itētio spēi. s. b. puta nā hoīs: vel hʒ ꝙ illi nāe:
q̄ est in illa nā adhuc applicat̄ intētio gn̄is: sic̄ pri⁹. i. nā a.
puta aialis: q̄ nā aialis ē in illa nā aial. s. b. puta hoīs: adhuc
applicat̄ itētio gn̄is: sic̄ pri⁹. h̄ est breuiter dictū in snia: ꝙ
ponēdo q̄ sit tm̄ vna nā specifica sub nā gn̄is alic⁹: vt hō
in casu: cui vt fundam̄to pōt applicari itētio z^a spēi: adhuc
nāe fundamētali gn̄is vt aiali q̄ nā aialis ē in illa nā hois
pōt applicari itētio z^a gn̄is: eo ꝙ nā aial̄ cū ꝯcipit̄ ab itel-
lectu hʒ min⁹ de ite^e q̄ illō qō est spēs. puta hō. qꝛ aial hʒ
min⁹ de itellectu. i. de actu q̄ hō: qꝛ sicut res se hʒ ad eē: sic
ad cognosci. z. meta. Et iō aial min⁹ hʒ de eē: qꝛ hʒ eē potē
tiale: ꝛ hō hʒ eē actuale ꝑ drīā supadditā. iō min⁹ hʒ ō itel-
lectu. i. min⁹ cognoscit̄ ꝛ itelligit̄ ꝛ descēdit i hoiez ꝑ drīā
pōtētiā: vt pʒ. ꝛ sic illa positio ꝛ rn̄sio illi⁹ doctoris ē bn̄ ꝛ ad
ꝓpositū: ꝛ nō ꝯ. vt erat arguitū. qꝛ argumētū p̄^m ꝛ opposi-
tū ꝑtēdebat ꝙ illa positio nō erat ad ꝓpositū. Deinde do-
ctor rn̄det ad suū z^m argumētū factū ꝯ pōnē ꝛ bn̄: dicens
ꝙ nō suffic̄ ad h̄ ꝙ aliq̄ nā sit spēs: siue fūdet itētionē spēi
ꝙ talis nā solū cōcipiat̄ ab intellectu: vel ēt ꝙ possit conci
pi. Sed etiā opʒ ꝙ in intellectu eius: aut conceptu: siue in
essentia sit gen⁹. i. fundamētale: respectu cui⁹ dʒ dici spēs:
qō nō est veꝝ de illis multis ꝛc̄. i. si nulla nā hr̄et aliud eē
q̄ esse intellectū actu: aut cognituʒ ab intellectu. talis nā
nō posset fundare intentionē speciei. sed vltra hoc opʒ ꝙ
aliqō gen⁹. i. fundamētale: sub quo dʒ collocari: ꝛ etiā intelli
gatur esse de intellectu: aut essentia talis nature: respectu
cui⁹ illa dʒ dici spēs. ꝛ illud nō est verū de illis multis ꝛc̄.
qꝛ nō tali mō cōcipiuntur. vt pʒ. ¶ Deinde imediate ad-
iungit doctor dicēs. Tn̄ si sic: gen⁹ sit aptū dici de illis: qō
aliqn̄ dicebat̄ ꝛc̄. hoc est dictu. si sit aliq̄ nā apta fundare
intētionē generis: q̄ est apta dici de multis naturis funda
mentalibus specificis: ꝛ tn̄ nō tm̄ apta: sed etiā aliqn̄ in fa
cto dicebat̄ de illis. puta qn̄ actualiter existebāt. ꝛ ille nāe
specifice cōcipiuntur ab intellectu per easdē species intel-
ligibiles retētas in itellectu possibili: vl̄ memoria itellecti
uaꝫ ꝑ quas ꝯcipiebant̄ cū actualiter existebāt: tūc ille mul
te nature specifice sunt multe spēs in actu. i. actualiter sun

dant multas spēs: siue multa indiuidua speciei: vt est intētio secunda. ⁊ talis actus requiritur ad speciē: eo ꝙ tunc in intellectu vel cōcepta taliū nārū cadit genus .s. cōcipiunt vt includentes genꝰ fundamētale tanꝙ eiꝰ ptes subtine ⁊ inferiora. ⁊ hoc ita bn̄ sic: sicut ⁊ qn̄ actualr̄ existebāt. Ista tn̄ rn̄sio includit vnū dubiū: qn̄ .s. dicit ꝙ actus reqrit ad spēm actu. vr̄.n. velle ꝙ actualis ꝯsideratio reqrit ad esse spēi: sicut dicit in 2° argumēto superiꝰ. qd̄ dictū reprobauit ibi. ⁊ parū hic superiꝰ dicit. illa ꝯcipiūt ab itellectu p eādē spēz: etiā cū essent ⁊c̄. vbi etiā plane videt ꝙ actualis ꝯceptio ⁊ ꝯsideratio reqrit ad eē spēi: vt est 2ª intētio. sed vt dixi istud nō vr̄ vez. ⁊ vide ibi rōnes. Sed pōt dici ꝙ doctor p actualē ꝯsiderationē nō intelligit aliquā spālē ⁊ distinctā seu singularē cōsiderationē: qꝛ sine tua ⁊ sine mea sūt oēs intētiōes 2ᵉ in actu habituali siue sciētiali: nec intelligit solū pteritas ꝯsideratiōes actuales: nec solū p̄sentes: aut solū futuras: sꝫ intelligit solū actualē ꝯsiderationē in cōi: ꝙ habuit: hꝫ: ⁊ hēbit multa singularia in actu ꝯsistētie .s. hūc actū ꝯsiderādi actualr̄ existē: ⁊ illū ⁊c̄. i suis periodis aut mēsuris duratōis .s. tā in pterito tpe ꝙ p̄nti ⁊ futuro: ⁊ p illū actū vel actualē ꝯsiderationē in cōi mediātibꝰ suis singularibꝰ causat spēs in cōi intētionalis in suis singularibꝰ .s. in hac specie singulari applicata actualr̄ homini: ⁊ in hac specie singulari applicata actualiter leoni. ⁊ sic de alijs. quia non pono speciem intentionalē in cōmuni causari in se ab intellectu: sicut nec speciez fundamentalē: cui illa applicat: cāri in se ⁊ in sua cōitate a nā vel deo: sꝫ tm̄ i suis singularibꝰ: eo ꝙ siue spēs formalis siue fūdamētalis est gditas: ⁊ ola gditas abstrahit l se a talibꝰ: qꝛ oēs actꝰ ⁊ gnōnes sūt circa singularia. p̄ meta. ⁊ etiā singulariū: sicut efficiētiū vel pducētiū. ⁊ ꝯsilr̄ dico de oi scd̄a intētiōe cōi ⁊ breuiter de oi gditate cōi. Et hac de cā tenui superiꝰ in q̄dā q̄ōne ꝙ 2ᵉ itētiōes sūt p se intelligibiles: ⁊ ꝙ de eis est vera ⁊ necessaria scia: cū nō sint ꝯtingētes: sꝫ ēt de hoc ola Scio eniz ꝙ ista solutio mea: vel saluatio mea doctoris nō capiet ab oibus: sed solū ab oibꝰ meta. ⁊ maxie a Bonetistis ⁊ a Maronistis ⁊ Scotistis: tn̄ veritas ⁊ vtilitas non est dimittēda qn̄ oꝫ. ⁊ maxime p reuerētia doctoris: qui solū ab ignorantibꝰ patitur calūnias. Rn̄sio ad 3ᵐ arᵐ est q̄si clara. qꝛ nō oꝫ ꝙ lꝫ sit aptitudo in gnīe ad cōicandū se multis speciebꝰ: ꝙ ppter hoc sit aptitudo in illis ad recipiendū hō cōicationē: sic exēplificat d̄ sole: vel forꝰ solis: sic ēt pꝫ de vno bono magistro: q q̄tuꝫ est de se ē aptꝰ docere vnū grossuz discipulū subtilitates Scoti: tn̄ nō est aptitudo in tali discipulo vt doceat illas. qꝛ actus actiuoꝝ sunt in patiēte bn̄ disposito. scd̄o de aīa. ⁊ omne receptū est in recipiēte per modū recipientis. tertio de ola. Et Boetius 5. de cōsolatione. Ita est de deo ⁊ spiritu abstracto quo ad gloriā dandā. fm̄ illud Augustini. Facilius est deo creare nouū celū ⁊ nouā terrā ꝙ iustificare impiū .s. abstractū. qꝛ īuenit in illo obonē. qd̄ nō est in celo aut in terra. ⁊ ita de ī finitis exemplis: vn̄ addit ibidē doctor sic. qꝛ si talis argumētatio teneret in aptitudine: semꝑ eēt aptitudo in vtroqꝫ extremoꝝ. ⁊ ita eēt etiā in potētia. qꝛ ⁊c̄. Istud dictū pꝫ sic. qꝛ si tāꝫ in magistro ꝙ in discipulo rudi esset aptitudo: tūc esset ibi potētia cū aptitudine: qꝛ de facto si vterqꝫ eorū est aptꝰ: hic .s. ad docēdū: ⁊ iste ad adiscēdū: tūc ille discipulus pōt doceri. ⁊ p ꝯn̄s est in potētia reducibili ad actū. ⁊ dat doctor imediate vnā optimā regulā: ⁊ ad multa valentē. quādo dicit. qꝛ aptitudo in vno extremo nō ipedit a potentia: nisi ppter defectuz aptitudinis in alio extremo. Nam ꝙ magister bonus nō potest in actu docere talez discipulū: ⁊ ꝙ ideo nō habet potentiā ad instruendūz ipsum est propter defectum aptitudinis in tali discipulo. ⁊ ita de in finitis exemplis dicatur.

Circa q̄ōnē 16. q̄ q̄rit de 3ª ꝑticula diffinitiōis gnīs ⁊c̄. cuiꝰ cōtinuatio a d aliā pꝫ. qꝛ noto aut cognito in p̄cedenti vtꝝ reqrat mltas spēs. Nūc q̄rit an p̄dicetur de eis in qd̄. Hec .q. q̄si nō idiget expōne ꝑꝑ eiꝰ facilitatē. qꝛ doctor aliqn̄ iclinat se: ⁊ pmittit se a simplicibꝰ tāgi: ⁊ ēt q̄si ola sūt d̄clarata in q̄ōnibꝰ p̄cedētibꝰ. Sꝫ p rn̄siōe ad pᵐ argᵐ p̄ncipale qn̄ dicit ꝙ dupliciter ē questio de specie vt est intentio secūda .vꝫ. qd̄ p̄dicat d̄ spē: ⁊ quid ē species. Nam qn̄ q̄ro qd̄ p̄dicat de spē: cū ly p̄dicari ptineat ppē ad intētiōes 2ᵃˢ recte rn̄det p genꝰ dicēdo genꝰ p̄dicat de spē. ⁊ illd̄ ē claꝝ. Sꝫ qn̄ dic̄. si fiat qd̄ cū eē: ⁊ rn̄deat ꝙ illa ē p̄pria fundamētis itellige ꝙ tūc nō loquit d̄ spē: vt ē itētio 2ª. lꝫ dixerit ꝙ dupl'x est qd̄ de spē sūpta p itētiōe: qꝛ nō q̄rimus per esse de scd̄is intentionibus: sed per predicari ⁊ subijci: ⁊ p diuidere: ⁊ ꝯstituere: ⁊ hō. per hō eni predicata intentionalia querimus de eis proprie loquēdo: siue querimus d̄ eis p̄dicata itētionalia: ⁊ nō realia. qd̄ idē ē dictu. Sed intendit dicere ꝙ de plata hac voce species que q̄tū ad subm ⁊ ad scripturā appet sp intētio 2ª. ⁊ ideo nō sic nunc fit questio de ea. taliter dico sumēdo speciem fit duplex qd̄ de ea: vna .s. vt sumit formaliter ⁊ p intētiōe scd̄a: que fit per p̄dicari. alia vt sumit fundamētaliter ⁊ p re: q̄ fit p eē. Tamē scias ꝙ etiā sumēdo spēm p intētiōe secūda pōt fieri qd̄ de ea qd̄ est: ⁊ etiaꝫ tertia qd̄ pōt fieri de ea .s. an sit. Nō posset q̄ri qd̄ est spēs: vt est intētio scd̄a: qꝛ hꝫ gditatē. ⁊ est vnū genꝰ inferiꝰ habēs suū genus .s. vl'e. ⁊ id̄ rn̄debit ꝙ est vl'e: vel scd̄a intētio. Termini aūt doctoris quādo loquitur de q̄ōne qd̄ est: ⁊ dicit ꝙ ista qd̄ est ppria fundamētis sumunt multū large: qꝛ .s. solū p esse in re ad extra: ⁊ nō depēdēs ab itellectu. Et certū est ꝙ p tale esse nō possumus rn̄dere ad aliquā q̄ōnē querētē de eē scd̄arū intētionū cū nullū tale esse habeāt. Nā dē esse eaꝝ est debile ⁊ tale q̄le pōt cōferre ⁊ pducere intellectꝰ noster: vel diuinus: vel angelicus: aut beatoꝝ. Nullus .n. itellectꝰ pducit aliqd extra se in aliq̄ alio subtine: aut informatiue .s. sicut accidēs in subto: vel formā in mā: aut receptio ꝙ sit ens reale. Sꝫ istud inq̄rtū spectat ad intellectū diuinū: aut angelicū: vel beatoꝝ ē theologicū. ⁊ id̄ p nūc dimittat. de nostro aūt intellectu certi sumus fm̄ p̄hm ⁊ veritatē. ⁊ id̄ cū intellectus sit solus effectiuus scd̄arū intētionū: vt sepe superiꝰ dictū est. nullū tale eē pōt eis ꝯferre: nec eas in aliq̄ tali eē pducere. cōstat ꝙ nō possumus rn̄dere de eis p aliqd̄ tale eē. ⁊ p ꝯn̄s. nec q̄rere: sꝫ si simpl'r dicat ꝙ nō possumus querere aliqd̄ eē de eis hoc oīno negādū ē. Nā aliqd̄ eē debet eis: sicut ⁊ ipse sunt aliq̄ entia. nō .n. sunt figmēta aut entia phibita: vt visuz est .q. 4. ⁊ p ꝯn̄s possumꝰ q̄rere an habeāt eē: vel an sint. ⁊ rn̄det ꝙ sic. qꝛ habēt esse rationis: ⁊ sunt entia rōnis. Sed doctor itellexit ꝙ nō possit q̄rere de eis eē simpl'r: vel eē sine additiōe diminuēte: sicut possumus de fundamētis eaꝝ: nec rn̄det p simile eē: sꝫ solū p eē rōnis ⁊ diminutū: quale eē solūmō habēt. ⁊ h̄ veꝝ est. tn̄: vt dixi: triplex qd̄ pōt fieri de spē: vt ē pure itētio 2ª .s. qd̄ p̄dicat de ea: ⁊ qd̄ est illa: ⁊ an sit. Et triplex rn̄sio cōsimilis pōt reddi: vt iā d̄claraui. ¶ Ad 2ᵐ argumētū dat vna rn̄sio cuiusdāꝫ ꝙ ola nō valet. qꝛ ponit d̄rīaꝫ hr̄e duplicē habitudinē. vnā ad spēz: respectu cuiꝰ ē d̄rīa: ⁊ d̄ illa nō p̄dicat d̄rīa in qd̄: sꝫ in q̄le. Alia ad iferiores d̄rīas: respectu q̄rū est genꝰ. qꝛ fm̄ eū d̄rīa supior est genꝰ respectu differētiaꝝ iferioꝝ: vel d̄rīe supiores vt cōparant differētijs iferioribꝰ: vt corporeū respectu aiati: ⁊ aiatū respectu sensibilis ⁊c̄. Sꝫ doctor bn̄ reprobat. ⁊ l p̄ argumēto vult ꝙ in oi genere essent tria generalissima .s. vnū gnālissimū esset spērū .s. eoꝝ q̄ in recta linea cōtinent: ⁊ alia duo eēnt diffe

rentiaꝝ oppositaꝝ ꝯdiuidētiū vnū īciperet a corporeo in p̄dicamēto sub̄e ⁊ aliud ab īcorporeo. Argumētū 2^m ē clarū. Jō vōm est aliter ad 2^m p̄ncip̄l. vz. ꝙ minor est falsa. nec Arist. vult ꝙ dr̄ia supior p̄dicef in qd ð īferiori dr̄ia. sicut pōt videri ðclaratū a doctore in. 7. meta. q. 8. ⁊ ab Antonio andree ibidē. q. 15. Et istd tetigi supi'. q. 9. i fine. vñ breuiter tota coordinatio dr̄ntiaꝝ reducif ad coordinationē spēꝝ. ⁊ iō iter se nō hñt p̄mū modū dicēdi p se. nec scdz. ⁊ iō non pñt p̄dicari in qd de aliquo. qꝛ tñ scða rñsio data in corpore qōnis ad 2^m arg^m ibi factū ꝯ solonē qōnis pōt nō itelligi a multis. q̄ rñsio icipit. vel alr̄ pōt ꝯcedi ꝙ p̄dicari in qd ē p̄dicari eēntiā p modū eēntie ⁊c. lz supi'i fine qōnis. iz. exposuerimus ꝯsilez passuz. Jō ꝯsidera ꝙ qñ illud arg^m vellet pbare ꝙ ly p̄dicari in qd nō pōt poni in diffōne gñis. qꝛ tūc hec intētio 2ª gen' nō possz ꝯuenire vniuoce reb' diuꝝ generꝝ. eo ꝙ illa pticula nō sic cōuenit. ⁊ illa nec ꝯuenit. qꝛ nec eēntia ei' ē: puta aial vel corp' vel color aut hō. cui ꝯuenit eē gen'. ꝗ ⁊c. R̄ndet doctor ꝙ p̄dicari in qd qd est p̄dicari eēntiā p modū eēntie ē vniuocuz oīb' gñib' cuiuscūqꝫ p̄dicamēti. lz eēntia cui ꝯuenit nō sit vniuoca illis. qꝛ sufficē eēntiā silr̄ se hr̄e hic ⁊ ibi ad p̄dicari vniuoce. qꝛ p̄dicari dicit habitudinē. hec ē rñsio doctoris q̄ vt dixi ē ðclarata. q. 12. vbi dcm̄ ē ꝙ maior vnitas pōt sumi occasionalr̄ a minori. puta vnitas vniuocatiōis ab vnitate ꝓportionis: non tñ totaliter. Et in p̄ libro. di. 8. q. 3. dicit ꝙ vnitas attributionis nō pōt stare cū vnitate vniuocatiōis. licz nō ponat vel causet illā. ⁊ hec nō sit formalr̄ illa. ⁊ ponit ibi exēplum ad ꝓpositū meū. Nā spēs eiusdē gñis hñt essentialē attributionē ad p̄^m eiusdē generis. ex. 10. meta. ⁊ tñ cū hꝫ stat vnitas vniuocatiōis vnitas rōnis in ipsis spēb': ita in hꝫ ꝓposito dicemus. ꝙ lz eēntia cui ꝯuenit p̄dicari i qd nō sit vniuoca reb' vel generibus fundamētalibus diuꝝ p̄dicamentoꝝ. qꝛ nulla vna essentia est adequatū fundamētum hui' qd ē p̄dicari in qd. nec ē itētio generis. qꝛ vtrūqꝫ fundaf i eēntijs quorūcūqꝫ p̄dicamētoꝝ. ⁊ hoc mediantib' eoꝝ singularib' vt dixi ð spē l. q. 15. ꝙ nō cātur in se: sed i suis singularibus. Sic dico de istis ꝙ i seipsis in sua cōitate sumptis nō fundanf in rebus diuersoꝝ generꝝ: sed mediantib' eoꝝ singularibus. puta hoc genere ⁊ illo. ⁊ hoc predicari in qd ⁊ illo. ⁊ sic de alijs: quoꝝ vnū fundaf in corpore. aliđ i aiali. aliud in colore ⁊c. Et ita dico ꝙ licz nulla vna eēntia sit fundamētū illoꝝ. s. ð ly gen' ⁊ de ly predicari i qd. tñ qꝛ oīa fundamēta eoꝝ hñt vnitatē ꝓportionis que ꝯsistit i silr̄ se hr̄e. qꝛ sicut aial se hꝫ ad suas spēs. sic color ad suas: ⁊ sic ð alijs. Jō super talē vnitatē minorem pōt bene fundari maior vt vnitas vniuocationis sup vnitate ꝓportionis: ⁊ per ꝯñs p̄dicari i qd erit vniuocū. lz eēntia vel eēntie sup quā vel sup q̄s fundatur non habeat aut habeāt nisi vnitatem attributiōis. Et finalr̄ dicit doctor in rñsiōe quasi reddēs cām p̄dictoꝝ sic. qꝛ p̄dicari dicit habitudinē. hoc itelligif sic. predicatū. n. qd p̄dicaf ð subo dicit habitudinē ad ipm: ⁊ lz illa habitudo sit multiplicis nāe ⁊ conditiōis ꝫ diuersitatē ⁊ nām p̄dicatoꝝ: qꝛ aut essentialiū aut accidentaliū: ⁊ ex vtraqꝫ parte in diuerso ordie. tñ ad p̄sens illa habitudo est supioris ad inferius ⁊ non cuiuscūqꝫ: sed generis ad spēs. Nūc aūt illa habitudo ē eiusdē spēi ⁊ nāe inter q̄cūqꝫ genera ⁊ suas spēs ⁊ solū numeralr̄ ⁊ distiguif cum p oīa simili mō aial respiciat hoiem ⁊ asinū: sicut color albedinē ⁊ nigredinē ⁊ sic de alijs: ⁊ iō cū p̄dicari vniuoce dicat habitudinē spālē p̄dicati ad subm. puta vnitatē vocis ⁊ vnitatē sube: aut rōnis ipsi' p̄dicati deberet ꝯuenire subo. vel saltē p̄dicatio vniuoca fundatur sup talē habitudinez: aut preregrit ea. ⁊ illa habitudo est vnius rōnis in quolibet genere cuiuscūqꝫ predicamenti respectu sue spēi. inter q̄ gnā vt diximus ē solū vnitas ꝓportionis q̄ stat solū in consili mō se hñdi vnius ad aliud: siue in cōsilr̄ se hr̄e. Jō merito dicit doctor hic ꝙ predicari in qd erit vniuocuz ⁊ vniuoce se hñs i oī gñe: lz eēntia vel eēntie sup quā vel sup q̄s mediate ⁊ remote fundaf nō sit vniuoce. Exēplū do ð vnitate ꝓportiōis sup quā fūdaf vnitas vniuocatiōis. Nā silez ꝓportionē hꝫ nauta ad nauē: sic magr̄ ad scholas. lā ambo ꝯcipiūf sub vno ꝯceptu idēntē ſm ꝙ ꝯueniūt in illa ꝓportiōe: ⁊ ex hꝫ iponif eis i oīb' alijs i qb' illa ꝓportio iuenitur vnū nomē cōe. s. rectio vel gubernatio. ⁊ ēt rō vel diffō exponēs illd nomē ē eadē i oīb' illis: cū ipsa sit solūz ex p̄ssiua habitudie vni' ad alteꝝ q̄ qdē habitudo ē eadez spē i oīb' ꝓportiōib' ⁊ eiusdē rōnis: ⁊ sic illd nomē. s. rectio vl̄ gubernatio ē vniuocū ad illa ð qb' p̄dicaf. lz vt supi' dixi. q. 11. nō p̄dicef vniuoce. ⁊ iō lz res ꝓportiōales sint valde diuerse i eēntijs ⁊ i valde distictis p̄dicamētis. tñ ille ꝫ ꝓportionem illā vnā ad res valde silr̄ diuersas hñt ꝯsilez habitudinē ⁊ rōnē. vñ lz nūerus. magnitudo. ⁊ tps valde dr̄ant ⁊ distinguāf i eēntijs. tñ pp silez ꝓportiōez q̄ternarij ad binariū ⁊ alicu' linee ad aliā. puta q̄drupedalis ad bipedalē ⁊ hō. ⁊ silr̄ tpis duplicis ad subduplex. aut q̄tuor horaꝝ ad duas ⁊ hō. ꝯueniūt i oīb' his relatiōes eiusdē rōnis. s. relōnes dupli ad dimidiū. ⁊ dimidij ad duplū. ⁊ sic i arbore q̄tuor pedū ad arborē. 2. pedū. ⁊ in. 20. annis ad. 10. annos. ⁊ sic ð ifinitis. Et breuiter vr̄ mihi ꝙ oēs habitudines scðe sumanf ab hō vnitate ꝓportionis. ⁊ hoc qñ ꝓportionalia ex vtraqꝫ parte repiunf in diuersis generib' vt exēplificatū ē ð genere quo ad aial. colorē. figurā ⁊ hō. Et sic ð spē respectu hominis. albedinis. rose. ⁊ hō. ⁊ dr̄ia re^u rōnalis. ⁊ disgregatiui visus ⁊ hō. ⁊ sic ð ifinitis eēt dōz. ⁊ oē p̄dicatū mūdi hꝫ silez habitudinē gnālē ⁊ ꝓportionalē ad subz. ⁊ eꝫ subz ad predicatū. nā in istis ꝓpōnib'. hō est anial. sor. ē hō. lapis est albus. lignū est duꝝ. ⁊ hō. sup aial. hoiez. asinū. ⁊ duruz fundaf hec scða intentio que dr̄ predicatū ⁊ super bouē. sortez. lapidē. ⁊ lignū fundatur hec scða intentio. q̄ dr̄ propositio vel orō aut enūciatio. ⁊ super oēm ðbitā habitudinem premissam ad ꝯclusiones: siue fuerint in p̄hia: siue geometria: aut theologia: aut vbicūqꝫ fundatur hec intētio scða q̄ dr̄ sillus. ⁊ hoc ſm idē nomen ⁊ eādē nois rōnem. ⁊ sic de multis alijs rōnib': siue intētionib' scðis itelligas: qꝛ he ꝓportiones inueniuntur quodāmodo in predicari rōnib' et negatiōib'. iō etiā sillis attribuunf noia ⁊ rōnes gñis ⁊ speciei. p̄dicari ⁊ subijci. ⁊ in eis siūt ꝓpōnes. orones. silli. ⁊ determinationes. ⁊ hec ð hac mā sufficiant. in q̄ ꝓpter grandez difficultatē ⁊ vtilitatē ita plixe me dilataui.

CIrca questionē. 17. que querif. vtruꝫ genus sit p̄n^m spēi p ps cōtinuatio. qꝛ ex quo pbatū est qōne precedēti ꝙ gen' p̄dicaf in qd de spē. seqtur videre an sit eius p̄n^m qd ptinet ad predicari vel p̄dicatū in qd. hec autē est qd facillima maxie qꝛ iam singula contēta in ea superius sunt ðclarata. ⁊ specialiter in qōne. 13. Jdeo tātuz vnū dcm̄ in ea volumus notare. vz. infra quādo distinguit de duplici principio essentiali ipsius spēi. s. vno mō ſm rem qd ptinet ad p̄hm nālē. Et alio modo ſm rōnem qd ptinet ad logycum p accn̄s. ⁊ ad meta. per se. qꝛ aial ⁊ rōnale q̄ sunt partes rōnis. i. diffōnis in qbus fundanf he intētiones. s. genus ⁊ dr̄ia: eo ꝙ sūt quiditates p̄ter intellectū pertinēt p se ad metaphysicum. Ad logycū aūt non nisi per accn̄s. s. eo ꝙ nō ꝯsiderat ð eis nisi inq̄tū reperit in eis: sicut in alijs multis rōnes ⁊ ꝓprietates ſm quas vel rōne quaꝝ pōt fundare in eis intētiōes illas: ⁊ iō non ꝯsiderat de eis ſm aliquā ꝓpriā rōnez ⁊ specialem: sed cōem eis ⁊ alijs qd consistit in vnitate ⁊ silitudine ꝓportionis: vt iaz dictū est qōne precedēte. ipsas aūt intentiones scðas considerat per se. metaphysicus autem

solu3 forsan p accñs: de quo aĺs dico q̄ in illo loco q̄ōnis bui⁹: vbi tractat de h̄ duplici p̄n° sp̄ei doctor dic̄ sic. Nūc aūt genus. puta aīal nō est p̄n^m sp̄ei. puta hoīs p̄ mō.s.s̄m rē.q: si sic: tunc nō vē p̄dicaret̄ de ea.hec doctor. vbi nota q̄ sicut superi⁹.q.i3.i q̄dā rñsiōe dictū ē q̄ hec ē falsa. aīal ē rōale. put rōale ē d̄ria hoīs:ꝛ ibi reddidi cāi3:vł cāo q̄re. Quaꝝ vna fuit q̄ qñ ps h3 modū toti⁹nō vē p̄dicat̄ d̄ pte. Ita hic dic̄ q̄ ps cui⁹ ē ps s̄m re3 nō vē p̄dicat̄ de toto:sic nec corp⁹:qd ē ps mālis ꝛ real' ipsi⁹ hoīs:ꝛ ps s̄m cōceptū p̄hi nālis ꝯ distincta ꝯ partē formalē.s. aīa p̄dicat̄ de toto hoīe:l3 bñ corp⁹:qd ē gen⁹:itelligit̄ mediū:ꝛ ps rōnis ipsi⁹ hoīs p̄dicet̄ de hoīe:q: h3 modū toti⁹.nō sic āt corp⁹ sum̄ptū mō p̄cedēte:q: sic solū h3 modū ptis: cui sp repugnat p̄dicari de toto:cui⁹ ē ps.ꝛ ita p3 q̄ gen⁹ sumit̄ equiuoce:ꝛ etiā substātia ꝛ hui⁹ multa. DE SPETIE

Finito capl'o de gñe q̄rit̄ p̄ circa capitulū de sp̄ē. vtrū hec diffō sp̄ei sit ꝯueniēs. v3. sp̄ēs est q̄ p̄dicat̄ de pluribus differētib⁹ nuō. Hec qd facilis ē vsq3 ad rñsionē ad 4.^m argu^m p̄n^{le}:ꝛ ad ei⁹ obo/nē. Nā ad 4.^m argu^m dabat̄ rñsio: ꝛ ꝯ illā arguebat̄ q̄ ex ea seq̄bat̄ q̄ idē diceretur bis relatiue.qd ē ꝯ Ari.5.meta. Ad h̄ doctor bis rñdet. Et p̄ q̄ Ari.itelligit illō dcm̄.nō d̄ oī accñte:nec d̄ oī relatiuo h3 tm̄ d̄ aliq̄ accñte.puta d̄ actu itelligēdi: q nō pōt referri ad duo: vł ad subi3.s.itellm: ꝛ ad terminū.s.obi3. Nā ad obi3 termiat̄ act⁹ itelligēdi:sic̄ ꝛ oīs act⁹ cuiuscūq3 po^e cognitiue:aut app̄hēsiue. Et h̄ p̄bat p lr̄a3 Ari.i eodē loco:q̄ ē talis.nō ē āt ite^m.i.act⁹ itelľndi ad itelľntē.i.nō refert̄ ad intellectū ꝛ ite lligibile.i.obi3. H āt dcm̄ exponit doctor i q̄libetis i.q.i3.artic.2.i fine. vide ibi.ꝛ breuiter idē act⁹ itelligēdi cū sit mēsurabil' in sua entitate:ab aliq̄ nō pōt referri ad duas mēsuras cōpletas. ꝛ p ꝯñs nō pōt illo⁹ referri ad obi3 ꝛ subi3:q̄ cōiter sūt duo dispata: pōt tñ referri ad itelligētē.i.itellm: vt ad cām efficiētē:ꝛ vt ei⁹ depēdētiā actualē terminātē:ꝛ ad obi3 vt ad mēsurā: vt ēt exponit h̄ dictū Boeti⁹ i p̄dicamētl.ca.de relōne.bñ vltra mediū. ¶ Aliā ꝛ scdā3 rñsionē dat doctor hic:q̄ idē nō refert̄ p̄.i.adeq̄te: ꝛ eodē mō ad diuersa:pōt tñ per se ꝛ nō p̄. maxīe si sit tale qd respiciat aliq̄ duo s̄m rōnes diuersas.puta vnū imediate ꝛ in spāli ꝛ aliud mediate:ꝛ in gnāli.s. s̄m rōnē sup̄ioris sui.puta gnīs. Et istoꝝ relatiuoꝝ p̄^m ē relatiuū p se.ꝛ p̄.2^m aūt p se ꝛ nō p̄.ꝛ dr̄ relatiuū s̄m gen⁹:ꝛ est relatiuū p se.q: includit in sua eēntia illō:per qd refert̄.s.gen⁹ suū:q: refert̄ per suū gen⁹ inq̄tū dr̄ relm s̄m gen⁹:ꝛ per ꝯñs relm s̄m gen⁹ est p se ꝛ q̄ditatiue relatiuū ꝛ nō absolutū.q: vt dic̄ hic doctor:ipole ē aliqd absolutū includere eēntialr:ꝛ q̄ditatiue in sua eēntia aliqd relm:q: tūc hr̄et in se duas rōnes oppositas ꝛ repugnātes.s.dici ad se ꝛ nō dici ad se. ꝛ tūc doctor exēplificat de hoc tā in logicalibus q̄3 in arithmetricis.In logicalibus dat exemplū de sp̄ē. Nā sp̄ēs dr̄ ad duo.nā p se ꝛ primo dicitur ad genus. ꝛ hoc s̄m rationē suā p̄priam eo q̄ diffinit̄ p gen⁹ in illa diffōne.s.sp̄ēs ē q̄ ponit̄ sub assignato gñe:l3 gen⁹ nō sit de eēntia sp̄ei:q: ē sp̄ēs vlīs dispata ab ea:s3 ponit̄ ibi vt p se p̄pe ꝛ p̄ correlatiuū ei⁹. p se āt nō p̄ dr̄ ad correlatiuū sui gnīs.s.ad singulare. Nā inq̄tū sp̄ēs ꝯcludit q̄ditatiue ip3 vle i cōi:qd p̄pe vocat̄ gen⁹ ei⁹:q: genus:qd ē p̄^m vle:nō ē gen⁹ ei⁹:s3 correlatiui ei⁹. sic dr̄ ad illud: vł ad illa:ad qd vł ad q̄ ip3 vle refert̄.s.ad singularia.2° dat doctor exēplū in arithmetricis.s. in numeris qñ dicit. Vbi g. Duplū ꝛc̄. vbi nota s̄m Boetiū in sua arithmetrica. lib.p̄.q̄ p̄^a sp̄ēs maioris ineq̄litatl dr̄ multiplex:ꝛ est vnū genus ad oīa multiplicia:sicut scda sp̄ēs dr̄ supptīcularis: ꝛ 3^a dr̄ suppartiēs:ꝛ 4^a dr̄ multiplex supptīcularis:ꝛ 5ª dicit̄ m̄ltiplex suppartiēs:ꝛ oīa gnā opposita istis dant̄ cu3 hac p̄pōne sub an̄posita: vt dicēdo submltiplex subptīcularis subsuppartiēs ꝛc̄. Multiplx āt p̄portio ē qñ maior nūer⁹ ꝯtiet miorē aliq̄tiēs eq̄lr:ꝛ nec magl nec min⁹: vt 4.^{or} ꝯtiet bis duo.ꝛ.8.bis.4.^{or}.ꝛ.16.ꝯtinet duo octies.ꝛ 4^{or} q̄ter.ꝛ.8. bis.ꝛ sic de alijs. Submltiplx āt p̄portio ē illa:quā h3 minor nūer⁹ ad maiorē ꝯtinētē ip3: vt.2.ad 4.^{or}:ꝛ 4^{or} ad.8.ꝛc̄. Et iō p̄ter noīa gnālia h3 vnaq̄q3 sp̄ēs suū nomē p̄priū. ꝛ hoc sub vtroq3 gñe.s.tā m̄ltiplici q̄3 submltiplici. Nā duo ad vnū dr̄ duplū.sic 4.^{or} ad duo.ꝛ sex ad tres ꝛc̄.ꝛ oīs dupla sūt eiusdē sp̄ei inq̄tū sūt dupla.i.oēs p̄portiōes duple q̄ fūdāt̄ i eis sūt eiusdē rōnis ꝛ sp̄ei: q: oēs p̄portiōes q̄ d̄noiant̄ eodē noīe sūt eiusdē sp̄ei.s̄m Euclydē in.5.geometrie: vł elntoꝝ.ꝛ Boetiū in p̄ aritbmetrice. l3 nūeri sup q̄s fundant̄ nō sint eiusdē sp̄ei:ꝛ h̄ est qd dixi in p̄cedēti q̄ōne q̄ maior vnitas pōt fundari sup miorē ꝛc̄. imo oēs p̄portiōes mūdi si sint eiusdē denolationis: l3 fundent̄ in reb⁹ sūme diuersis sunt eiusdē speciei ꝛ ratiōis: ꝛ etiā superius diximus q̄ omnis dictio que est precise per materiā est solum mālis ꝛ nō specifica:aut formalis. Econtra autē vnū ad duo:ꝛ duo ad q̄tuor dicit̄ subdupla: vel hr̄e p̄portionē subduplā.ꝛ sic octo ad duo dr̄ q̄drupla.sic duo ad octo dr̄ subq̄drupla.ꝛ sic de alijs. Nūc ad p̄positū dico q̄ cū duplū referat̄ ad dimidiū tāq3 ad p̄priū ꝛ spāle correlatiuū iō dr̄ ad ip3 p se.ꝛ p̄ s3 rōnē suā p̄priā inq̄tū ip3 duplū cōtinet q̄ditatiue:ꝛ i p̄ mō ip3 mltiplx: qd ē gen⁹ ipsi⁹ ꝛ oīu3 multiplicium.ideo rōne ipsius m̄ltiplicis dr̄ ad correlatiuū multiplicis.s.ad submltiplex: ꝛ rōne sua p̄pa ad vnā sp̄ē3 submultiplicis.s. ad dimidiū. Doctor tñ dicit q̄ nō est oīo simile in exēplis istis: ꝛ gñe: ꝛ specie ꝛc̄. ꝛ cā est. q: ibi.s.in nūeris correlatiuū generis.s.submultiplex: qd est correlatiuū multiplicis ꝯtinet correlatiuū speciei.i. cōtinet dimidiū:qd est correlatiuū dupli. ꝛ hoc sicut genus cōtinet virtualiter:ꝛ potentialr suā speciē.hic nō.i.in hoc p̄posito singulare:qd ē correlatiuū vlis in cōi nō ꝯtinet gen⁹:qd ē correlatiuū sp̄ei.ꝛ h̄ est manifestū. q: gen⁹ nō ꝯtinet̄ a singulari loquēdo de scdis intētionib⁹: p̄ut nūc loq̄mur. ꝛ dicimus aliq̄ esse ꝯtinētia: sed sunt intētiōes scde dispate: vel aliq̄ mō opposite.sec⁹ āt est de fundamētis:s3 nūc nihil de illis. Tñ vt ad hoc p̄positū cognosces meli⁹ q̄ñ aliqd refert̄ s̄m se ad aliqd. ꝛ q̄ñ nō ꝛc̄. vide Frāciscū de marōis in cōflatu.di.23.in fine optime.ꝛ doctorē in p̄dicamentis. caplo de relone.q.11.q: hic nolo recitare.

Circa q̄ōnē.19.q̄ querit̄ vtꝝ hec sit vera. plīs hoīes sūt vn⁹ hō: q̄ mouet̄. nō p̄p ꝯtinuationē i se:s3 p̄p exēplū.por.in textu. Est p̄ ꝯsiderā^m q̄ h̄ q̄ō ē difficillima ꝛ vix a paucl bñ itellibil:i se tñ ē sūme vtil. ꝛ ad inūerabiles mās applicabilis: q: p eā mīta p̄plexa deducūt̄ ad lucē:ꝛ scio qd loquor. Igit̄ h3 notari.q.d̄ pūcto i pūctū.Cōsideram⁹ g̊ p̄ p̄^m argu^m i q̄ doctor nitit̄ p̄bare veritatē p̄acte p̄pōnis:ꝛ vł illō ar^m fūdari sup locū a pte i mō:siue sup illā regulā.s.arguēdo ab iferiori ad suū supi⁹ ē bōa ꝯ^a.s3 hic sic arguit̄.q: ar.ab iferiori ad suū supi⁹a pte s̄bi: vt vr̄. Nā arguit sic.p̄ticipatōe sp̄ei plīs hoīes st̄ vn⁹ hō.g̊ plīs hoīes st̄ vn⁹ hō. ꝛ i textu doctorl p̄bat̄ an̄s p por.ꝯñā3 āt p̄bat doctor sic. Nihil diminuit̄ ab aliq̄: nisi pōat̄ secū a pte eiusdē subti. istō d̄claro i exēplo. Nā sic qñ dico.sor.ē alb⁹.vel. hō ē alb⁹.ly hō nō ꝯbit̄ a ly alb⁹.q: ly hō stat a pte subi. ꝛ ly alb⁹ a pte p̄dicati. S3 qñ dico. hō ē mortu⁹.ly hō nō diminuit̄ a ly mortuū.nec qñ dico.ignis ē extict⁹.ly ignis ñ dimiuit̄ a ly extinct⁹ p̄pter ꝯsimilē rōnē. Tūc additur minor:sed hec d̄terminatio dīminuēs.s. p̄ticipatiōe sp̄ei ponit̄ in añte a pte subi.ꝛ ly vn⁹ ñ.q: ly vn⁹ q d̄beret diminui a ly p̄ticipatiōe sp̄ei pōit̄ a pte p̄dicati.g̊ ly vn⁹ ñ diminuit̄ a ly p̄ti-

cipatione spēi. ꝛ ꝑ ꝯñs ꝓpō est vā.s.plures hoīes sunt vnꝰ hō.qꝛ si illa alia ē vā.ꝑ ꝯñs ꝛ ista:cū nullū sit īpedimētū vl' cū diuersitatē. Tn̄ pp̄ h arm̄ ꝛ mlta alia sn̄ q nō mlta vidisti sciās ꝙ 3ª ē additio. Nā q̄dā ē additio ꝯpbēs.qꝛ nihil tollit de rōne formali illiꝰ cui aduenit:s3 tollit de eiꝰ cōitate:sꝫ illō cui aduenit sit terminꝰ cōis:vl' de eiꝰ idr̄ia ad plā talia vl' talia accn̄tia si ille sit terminꝰ singulis cui aduenit.Exēplū ꝑmi.vt.hō ē albꝰ.Exēplū zⁱ.vt.sor.ē albꝰ. Nā l3 hō vl' sor.sit albꝰ:aut niger:aut calidus:aut frigidus:ꝛ sic ō aliqs hō.nō tn̄ pp̄ h tollit aliqd ō rōne eiꝰ formali qn vē sit aial rōnale sic p̄iꝰ:tn̄ ab hoīe tollit cōitas larga:quā hēbat.qꝛ hō albꝰ nō ē cōis nisi hoīb' albis.hō āt i cōi ē cōis oīb' hoīb'.a sor.āt aut a q̄cūq3 alio tali singulī i ꝑdicam̄to s' he tollit idr̄ia ad mltos colores:ꝛ tn̄ limitat ꝛ artat ad albedinē.Et tn̄: vt dixi: nec hō nec sor.ꝑdit aliqd ō suis eēntialib'. Alia ē additio q̄ vocat diminuēs. ꝛ hec tollit ō rōe formali.imo totalr̄ aufert ipā3: vl' remouet:vl' ꝑ solūtē cū eiꝰ i terēptiōe: aut ablatiōe ꝑmanet. cuiꝰ sūt eē i opiōne tn̄.eē i mēoria hoīu3 tn̄.vl' hr̄e eē cognitū:amatū: vl' recordatū tn̄.aut hr̄e albedinē s3 dētes: vl' oclos tn̄: vl' hōꝰ.3ª ē additio:q̄ vocat distrahēs.i.destruēs: qꝛ ōstruit illō cui addit: ꝛ totalr̄ ꝑimit:nec vnq̄3 secū stare pōt. secꝰ ē ō additiōe diminuēte.hōꝰ sūt ly mortuū.reꝰ hoīs aut aial. ly extinctū.reꝰ ignis.ꝛ ly corruptū reꝰ viuētis:aut sani:vl' hōꝰ.ly cecū respectu oculi:ꝛ hōꝰ. Nūc autē hec ōterminatio.s. ly ꝑticipatiōe spēi est de zº ordie:qꝛ ē ōterminatio diminuēs.nā diminuit vnitatē nālē:qꝛ si plēs hoīes n̄ hn̄t aliā vnitatē i hoīe:vl' n̄ sūt vnꝰ hō nisi ꝑticipatiōe spēi:sequit ꝙ nō sūt vnꝰ hō numero.ꝛ ꝑ ꝯñs nō vē vnus hō:s3 tn̄ diminute ꝛ s̄m gd: qꝛ sola vnitas nūeralis est vā vnitas ꝛ simplr̄: vt p3.5.meta.c.de vno.Scd̄3 argumētū ponit vnā maximā seu vnā regulā nimis vle3:ꝛ eādē ponit ifra in corpe q̄onis:s3 hic ponit eā affirᵉ:ꝛ ibi negatiue. vt patebit. ꝛ est hec. Qn̄ aliqd se h3 ad aliq̄ simplr̄ ꝛ s̄m gd : si sibi addat aliqd determinans ad scd̄m gd stat tn̄ pro illo. Illa regula q̄ est maior argumēti:ifra declarabit. sed ly vnus vel ly vnū se h3 ad vnū nuō simplr̄.s.qꝛ tn̄ vnū nūero est vere ꝛ simplr̄ vnū. Ad vnū āt spē se h3 s̄m gd: qꝛ vnū spē ē solū vnū s̄m gd ꝛ diminute.sic ēt vnū gn̄e est vnū s̄m gd:ꝛ ēt vnū ꝓportiōe s̄m magis minꝰ.ḡ cū in ista ꝓpōne.plures hoīes sūt vnus hō:nomē spēi.s.hō addit ad ly vnus.vt p3. qꝛ dr̄ ꝙ plures hoīes sunt vnus hō. ꝛ ꝑ ꝯñs ly vnus diminuit : ꝛ limitat ꝑ hāc additionē:vel determinationē diminuentē : que dr̄ hō ad stādū solū ꝓ vno s̄m gd.s. ꝓ vno specie.Et certū est ꝙ plures hoīes sūt vnꝰ hō i spē.vel sūt vnū i spē.ḡ illa ꝓpositio ē vā. Reliq̄ duo argᵗᵃ patebūt i responsiōib' suis.

¶ Nō tn̄ ꝓ zº argᵗᵒ ad oppᵐ.qꝛ p̄ᵐ argᵐ clare ꝓbat ꝑ ꝯuersionē. Nā dr̄ ibi ꝙ i subto ꝛ ꝑdicato accipit idē sub oppositis modis ꝛc̄.i.idē sigr̄atū hoīs accipit i subto ꝛ ꝑdicato illiꝰ ꝓpōnis false sub modis sigr̄andi oppositis.s.sub pluralitate ꝛ singularitate q sūt modi sigr̄andi grāmaticales oppositi vt dcm̄ ē satis.q.i3. Nō ōrelinquētes sigr̄atū in q̄ subiectat. vide ibi.Etiō dūo plēs hoīes sūt vnꝰ hō.ibi significatū hoīs accipit sub modis oppositis ꝛc̄. Rn̄dendo ad q̄onē doctor dat vnā distōnē ō vno satis facilē.qꝛ aut accipit cathegoreᶜᵉ.i.sigr̄atiue:vel sincathēᶜᵉ.i.nō sigr̄atiue: sic alia sincathēᵉ.vt aūt sumit cathegoᶜᵉ:tūc ly vnū ē vna dr̄ia entis i cōi ꝯdiuidēs ip3 ꝛ distincta ꝯ ly mlta:ita ꝙ vnū vel mlta sit vna passio entis disiūcta vt als patebit.Et Anto.andree in p̄º.q.ꝑmi.meta.ꝛ ēt libº.4.q.z.ꝛ vnū sic sumptū diuidit i q̄tuor membra.s.i vnū3 nuō.spē gn̄e ꝛ ꝓportione:vt p3.5.meta.ca.vno.s3 q̄lis diuisio sit ista.doctor vr̄ dubitare.v3.an sit vocis equoce i sigr̄ata:vl' vt aliꝰ diuisiōis se hn̄tis ad ista q̄tuor vt ad scd̄m gd ꝛ simplr̄ q̄lis diuisio nō ponit a Boe.i libro diuisionū:qꝛ si ē aliq̄ istaru3 sex.Quaꝝ tres sūt ꝑ se ꝛ tres ꝑ accn̄s:vt p3.Et iō Boe.nō tradidit ibi oēs spēs vl' modos diuisionis vt patebit ibi.q.24.circa mediū.Si.n.ly vnū eēt equocū ad illa q̄tuor.tūc eēt rn̄dēdū ad illā ꝓpōnē.s.plures hoīes sunt vnꝰ hō.ꝑ distinctionē dicēdo ꝙ illa ꝓpō ē distiguenda.qꝛ aut sumit ibi vnū ꝓ vno nūero vel ꝓ vno spē ꝛc̄.Si aūt ꝓ vno nūero sic ꝓpositio ē simplr̄ falsa.qꝛ certū ē ꝙ plures hoīes nō sunt vnus hō nuō.Si aūt ꝓ vno spē vel gn̄e vel ꝓportione sic ꝓpō ē simplr̄ vera.ꝛ iō doctor dr̄ ꝙ ꝓpō ē distiguēda pp̄ equocationē vniꝰ cathegorematice ꝛ ꝓ trib' sensib'.i. significatis ē vā.ꝛ ꝓ q̄rto ē falsa.s.ꝓ vno numero.vt iā vidisti.ꝛ sūt illi tres sensus ꝛ sigr̄ata. Nō tn̄ ꝙ lic3 doctor posuerit vel recitauerit hic q̄lr h diuisio vniꝰ sit diuisio equoci i equocata.nō tn̄ t3 hoc.qꝛ ifra.q.24.circa mediū.reprobat h allegādo rōnē.Et iō adhereamꝰ huic sequenti diuisiōi.v3.ꝙ vnū cathēᶜᵉ sūptū vl' vnū cathegorematicū.qō idē ē.diuidit i illa.4.sic aliqd i s3 gd ꝛ simplr̄.quaꝫ doctor ꝓbat hic i lr̄a:qꝛ maior ē rō vnitatis i vno nuō q̄3 i vno spē ꝛc̄. imo n̄ ē vā rō vnitatis nisi i vno nuō vt dcm̄ ē. Iō sic dūo est sic rn̄dēdū ad illā ꝓpōnē. v3.negādo eam simplr̄ ꝛ oī mō.ꝛ nullo mō distiguēdo ipsam. Rō aūt q̄re est simplr̄ falsa ponit a doctore talis:ꝛ pōt poni ꝑ modū vniꝰ maxᵉ ꝛ regule negatiue.q̄ tn̄ ē eadē cū illa q̄ ponebat supꝰ in p̄nᵒ scd̄i argum̄ti:ꝛ ponat sic. Qn̄cūq3 aliqd se h3 ad aliqua vt simplr̄ ꝛ s̄m gd si nihil s̄m gd addat ad ꝯpbēdū:aut determinādū ad s3 gd stat semꝑ ꝓ simplr̄:ꝛ ista maxia ꝛ maior argum̄ti ꝯfirmat ꝑ illā regulā logycalē q̄ ē ꝙ: qn̄cūq3 aliqua dictio h3 duos sensus vnū famosiorē ꝛ aliū minꝰ famosiū si simplr̄ ꝓferat ꝛ nō artet vel ōterminet ad sensū minꝰ famosiū3 accipit semꝑ ꝓ sensu famosiori.vt p3 ō sono acuto.obtuso. ꝛ sic ō ifinitis. Nā qn̄ dico hoc ē sonū nihil aliō addēdo itelligit ō sano formalr̄ sumpto qō est solū in aiali.ꝛ sic ō acuto i gladio ꝛ stilo ꝛ obtuso.ꝛ ō dulci i saporib' ꝛ odorifero i odorib':fama.n.vel castitas nō dr̄ odorifera:nisi i sensu minꝰ famoso:nec cantilena dulcis:ꝛ sic de aliis:nūc addit minor:s3 vnū sic se h3 ad vnū nuō.ꝛ ad vnū spē gn̄e ꝛ ꝓportione:ad vnū nuō se h3 simplr̄:ꝛ ad alia tria s3 gd.ꝛ ꝑ ꝯñs cū i illa ꝓpōne.s.plēs hoīes sūt vnꝰ hō.nihil addit ad ly vnꝰ q ponit a ꝑte ꝑdicati vt faciat ip3 stare ꝓ vno vel ꝓ vnitate s3 gd.qꝛ ly hō q ē eiꝰ substātiuū n̄ sic sibi addit nec addi pt vt ōterminatio diminuēs:vt statī3 dicet i rn̄siōe ad zᵐ argᵐ.seq̄t ḡ ꝙ ly vnꝰ stabit ꝓ vno nūero q ē vnū simplr̄:ꝛ ita seqtur ꝙ illa ꝓpō ē oīno ꝛ simplr̄ falsa sine aliq̄ distōne aut glosa. ꝛ sic p3 q̄lr sūpto vno cathegorematice qd ad illā ꝓpōnē sit dīc3.S3 doctor tūc adiūgit vltra ꝙ ēt ly vnū pt sumi sincathegorematice:ꝛ tūc ē sincathegorematicū sic aliqs:vl' qdā ꝛ hōꝰ.ꝛ sic sumit i p̄nᵒ ꝑmi regū.vbi dr̄. Fuit vnꝰ hō in ramatha.i.qdā hō.sed qn̄ noiat ipsu3 dicēdo cui nomē Elchana:tūc specificat idiuiduū signatū. ꝛ ly vnū hoc mō simplr̄ dr̄ modū itelligēdi certū cui addit ꝓ supposito vel idiuiduo ōterminato:ideterminate tn̄.i. ꝓ idiuiduo vago ꝛ nō ꝓ idiuiduo signato.qꝛ ꝓ aliq̄ hoīe i ꝯfuso ꝛ n̄ distincte ꝓ sor. vel plone. ꝛ sic idiuiduū vagū cōiter dat itelligi cū ly aliqs vl' ly qdā:vt aliqs hō vl' qdā hō. Nā qn̄ dico.aliqs hō currit.itelligo ꝛ loq̄r ō aliq̄ hoīe singulī ꝛ ōterminato ꝛ ō hoīe:i cōi tn̄: qꝛ nescio illu3.nō dico ōterminate q hō sit ille. qꝛ nec sor.nec plo nec hōꝰ. Iō loq̄r ō illo hoīe ōterminato ideterminate ꝛ idistincte: ꝛ q̄si ꝯfuse.ꝛ iō ille q dr̄ corā iudice ꝙ aliqs hō furatꝰ est pecuniā:aut iterfec petrū neminē accusat.qꝛ singulē vagū nō timet suspēdiū.S3 os ꝙ aut dicat Paulus aut Marcꝰ fecit h:ꝛ tūc talis timebit. vn̄ dico ꝙ vnꝰ hō: vt sic sumit ꝓ idiuiduo aut supposito vago:nō pōt iesse subo illiꝰ ꝓpōnis.s.plēs hoīes sūt vnꝰ hō.i.n̄ pt ꝑdicari ō illo subo:qꝛ falsū ē dicere ꝙ plēs hoīes sūt vnꝰ hō ōterminatꝰ ideterminate

sumpt⁹. sic nec plures hoīes sūt aliqs hō: aut qdā hō. q: sic
vn⁹ hō ē suppo^m ðterminatū ⁊ singulꝛe: ac vnū nuō: lꝫ ideter
minate sumat: ⁊ nō signati: ⁊ distīcte. Et iō ēt sic sumēdo ly
vnū sincathe^{ce} illa ē ꝓpō simplr falsa. ⁊ h̄ ꝓbat doctor qñ
dic̄ sic. nihil. n. ē i subo: ᷝtute cui⁹ posset vn⁹ hō ꝯfūdi ⁊ ac
cipi ꝓ diuersis: q: copulatio ñ ꝯfūdit ⁊c̄. Hic attēdas q̄tū
potes. q: passus iste ē multū obscur⁹. vñ scias ꝙ doctor hic
vult obuiare tristib⁹ logicis: qb⁹ vr̄ ꝙ ꝓpō illa posset susti
neri pp̄ ꝯfusionē factā i subo ᷝtute copulatiōis ibidē subī
tellecte i ly plēs: sic̄ i illa ꝓpōe. ois hō ē aial. ly aial. ꝯfūdit
ꝯfuse tñ ᷝtute ð ly ois positi i subo. Nā ly ois ꝯfūdit ly hō
imediate ꝑ se. ⁊ iō ꝯfuse ⁊ distributiue. ꝯfūdit āt ly aial me
diate ꝑ accñs. ⁊ iō ꝯfuse tñ. vt ēt pꝫ ꝑ doctorē i pdicamētꝭ
q. z. ⁊ iō ly aial sic ꝯfusū pt accipi ꝓ mltis: q: ꝓ oib⁹ hoīb⁹:
eo ꝙ iste hō ē aial. ⁊ iste hō. ⁊ sic ð singulꝭ. qð ñ eēt veꝝ: nisi
aial ꝯfūderet̄ ꝯfuse tñ: q: si aial staret ibi ðterminate: aut
ꝓ aiali ðterminato ⁊ idetermiate vl ðtermi^{te} oino: ꝓpō eēt
falsa: q: seq̄ret̄ ꝙ ois hō eēt vnū aial singulꝛe ⁊ ðterminatū.
qð ē ipoīe. ⁊ sic ad ꝓpo^m si eēt aliqð sincathegorema: siue
dictio hñs vi ꝯfūdēdi pdicatū illi⁹ ꝓpōnis: sic ly vn⁹ hō. cō
fuse tñ eēt ꝓpō va: q: tc̄ ly vn⁹ ꝯfūderet̄: ⁊ possꝫ accipi ꝓ
mltis: seu plib⁹: sic̄ dcm̄ ē ð aiali. Sꝫ doctor dic̄ ꝙ nihil tale
pōīt i subto qð possit ꝯfūdere ꝯfuse tñ illō pdicatū. s. vn⁹
hō. Nā si aliqd ꝯfūderet illō: ñ eēt aliō nisi copulatio illa:
q̄ copulatio subītelligit̄ i illo⁹ plali. i. i ly plēs hoīes. qð ostē
dit̄ ꝑ pricianū: q dic̄ ꝙ plale nihil aliō ē q̄ꝫ singulꝛe geminatū
vt ēt doctor allegat i pdicamētꝭ q. 5. i pn⁹. Et iō nihil aliō ē
dicere plēs hoīes q̄ꝫ ille hō ⁊ iste hō ⁊c̄. ⁊ iō tātū est dicere
ꝙ plēs hoīes sr̄ vn⁹ hō q̄tū ē dicere iste hō ⁊ iste hō ē vn⁹
hō. vbi iā expsse pōit̄ copulatio: q̄ pri⁹ latebat: ⁊ solū itelli
gebat̄. Sꝫ doctor ob illā copulationē latētē mor⁹ dic̄ ꝙ co
pula⁹ ñ ꝯfūdit. ⁊ h̄ ꝓbat sic ðducēdo ad icōueniēs. q: si co
pulatio ꝯfūderet: tc̄ h̄ ꝓpō eēt va i sēsu ꝯpo^{is}. duo ⁊ duo sr̄
duo. ꝓbat̄. q: ly duo i pdicato ꝯfūderet̄ ab illa copulatōe
posita i subo. s. a li. ⁊. Cō tñ ñ ꝯfūdat̄: ꝓbat̄. q: i sēsu ꝯpo^{is} il
la ꝓpō ē cathe^{ca}: ⁊ ð copulato subto. ⁊ ꝑ ꝯñs sibi corridet
vnicū pdicatū: sꝫ illō ñ pt eē ly duo: q: sīm ē dicere ꝙ duo
⁊ duo ꝯiūcti ⁊ copulati sint duo: q: sic sunt 4.^{or}: vt pꝫ oib⁹.
Nā si eēt va i sēsu ꝯpo^{is}: seq̄ret̄ ꝙ 4.^{or} eēnt pcise duo. qð ē
ipoīe. Et iō solū i sensu diuiso duo ⁊ duo sūt duo: q: tūc illa
ē ꝓpō hypothetica: q̄ equalꝫ isti. duo sr̄ duo. ⁊ duo sr̄ duo.
vt pꝫ ꝑ Entisberꝫ ⁊ Albertū ð saxonia i suis sophismatib⁹.
⁊ iō sūt ibi duo subta: ⁊ totidē pdicata: ⁊ idē pdicat̄ ꝑ se: vt
pꝫ. ⁊ iō ꝯcludat̄ ꝙ ois illa ꝓpō ē falsa. s. plēs hoīes sūt vn⁹
hō: q: oi mō sumēdo ly vn⁹: siue cathego^{ce}: siue sincathe^{ce}
nō pōt ꝓpō illa vificari. ¶ Rñsio ad p^m ar^m ē clara. q: dic̄
doctor ibi ꝙ illa ðterminatio. s. ly pticipatiōe spēi: lꝫ scribē
do ⁊ ꝓferēdo poꝛ. posuerit eā a pte subti: tñ itelligēda ē a p
te pdicati sꝫ ꝙ exponit doctor i lr̄a. ⁊ sic ðterminatio illa di
minuēs ponēda ē a pte eiuſdē extremi cū suo ðterminabi
li: sic̄ ē ꝯueniēs. Et iō plēs hoīes ñ sūt vn⁹ hō: sꝫ plēs hoīes
sūt vn⁹ hō pticipatiōe spēi. i. pticipādo spēꝫ hūanā. h̄ ē. sūt
vn⁹ hō i spē: tñ i nuō. ¶ Ad z^m ar^m i q̄ arguebat̄ ꝙ ly hō
ðterminaret ly vn⁹ ⁊c̄. Rñdet doctor ꝙ h̄ ñ ē veꝝ. q: nūq̄ꝫ
ðterminabile ꝫbit ðterminationē: sꝫ e^o. vbi nō ꝙ sꝑ ptiet ad
nomē adiectiuū ðterminare nomē subſtātiuū: sic̄ ptinet ad
aduerbiū ðterminare ᷝbū. q: aduerbiū ē adiectiuū ᷝbi sm̄
donatū ⁊ priscianū. ⁊ iō cū ly vn⁹ sit adiectiuū ⁊ ptitiuū: iō
erit ðterminās: aut ðterminatio re^u hoīs: aut determinatiuū
ly hō: aut erit ðterminatū: vl ðterminabile re^u vni⁹. Et iō ly
hō nō pōt ðterminare ly vnū vt diminuat ipꝫ: ⁊ faciat stare
ꝓ vno diminuto. s. ꝓ vno i spē. qð ē vnū sm̄ qd. sꝫ ly vnus
ðterminat ly hō vt faciat ipꝫ stare ꝓ vno hoīe i nuō ⁊ singu
lari supposito: ⁊ trahit ipm̄ a sua cōitate specifica ad stādū
ꝓ vnico singulari. ⁊ iō argumentū illō nō excludit̄. Et addit

doctor imediate sic dicēs. maxie nō ad standū sm̄ qd. vñ
hic hō mortu⁹ nō stat mortuū ⁊c̄. Pro q̄ dcō nō ꝙ q̄tū ad
pñs spectat z^e est determinatio. q: superi⁹ in z^o argumēto
posui triplicē. vna ē diminuēs ⁊ alia ē limitās ⁊ specificās
⁊ q̄dā mō ꝫhēs. Pria nō pōt ꝯuenire determinabili re^u de
terminatiōis vel determinatiui. i. substātiuo re^u adiectiui:
vel ᷝbo respectu aduerbij: q: adiectiuū adijcit̄ substanti
uo tāq̄ꝫ fluēs ⁊ istabile fixo ⁊ stabili supportāti ipꝫ adiecti
uū. Et iō ð nā adiectiui ē determinare illō sic̄ ð nā posterio
ris ē ðterminare pri⁹. Et iō lꝫ aliqñ adiectiuū ⁊ ðterminās
ðterminet̄: aut. large loq̄ndo. ꝫhat̄ ad suppo^m. i. limitet̄ i q̄
suppo^{to} stet sic̄ qñ dico. hō mortu⁹ ꝫhit̄ q̄dā mō a ly hoīe:
q: ꝫhit̄ ad sup^m spēi hūane ⁊ ñ asinine: q: qñ dico. hō mor
tu⁹ ñ dico asin⁹ mortu⁹ nec bos mortu⁹. Sꝫ solū dico aliqð
sup^m nāe hūane mortuū. cuiꝫ sūt soꝛ. aut plo ⁊c̄. vñ ly hō ꝫ
hit ly mortuū ad sup^m hoīs: ⁊ ñ ad sup^m bouis vl leōis: q:
ly mortuū i se ē idr̄ns ad oia suppo^{ta} oiuꝫ aialiū ⁊ sensibi
liū ⁊ vegetabiliū: q: oib⁹ pōt accidere ⁊ ꝯuenire: tñ ly hō
cū sit determiatio scdo⁹ dcā ⁊ ñ p̊ nō pt ꝫhere: nec ꝫhit ly
mortuū vt ly mortuū stet ꝓ mortuo sꝫ qd: siue ꝓ mortuo
diminute. sic̄ dicim⁹ aliqñ ð hoīe dormiēte vl sincopiçāte:
aut ēt ð epilētico tpe sue passiōis ꝙ ē mortu⁹: i qb⁹ oib⁹ ly
mortu⁹ stat ꝓ mortuo sꝫ qd ⁊ nō simplr ⁊ ᷝe: vl meli⁹ for
san ð mortuo lapidicāte aq̄ mortua: q: nō currit: sed mar
cescit ⁊ hēat in qb⁹ ē mors sm̄ qd ⁊ ipꝓpe: sꝫ qñ dr̄. hō mor
tu⁹ stat ibi ly mortu⁹ vl ly mortuū ꝓ ᷝe ⁊ simplr mortuo
⁊ ñ diminuto. Doctor ēt exēplificat ð hoīe albo. Nā qñ di
co. hō alb⁹: lꝫ ly alb⁹ ꝓpe ꝫhat ly hō. vt dcm̄ ē. q: a sua gñā
litate ⁊ cōitate specifica ad hūc hoīeꝫ: q: hō i cōi nō ē alb⁹
neq̄ꝫ niger. Et ab hoīe idr̄nte ad oēꝫ colorē ad vnū colorē
determinatū: tñ ly hō ꝫhit aliq̄ mō ⁊ ipꝓpe ly albus: q:
vbi ly alb⁹ ē ð se idr̄ns ad oē suppo^m aial' ⁊ lapidis: ac plan
te: ⁊ hoīs. iā ꝫhit̄ ad albū i suppo^{to} certe spēi. i. ad suppositū
hoīs: nō tñ ꝫhit̄ ad albū sm̄ qd ⁊ diminutū. vt pꝫ. ⁊ iō cō
cludam⁹ ꝙ lꝫ ðterminabile possit ꝫhere ðterminationē: vl
ðterminās: aut ðterminatiuū ad supposita: vel ad certū sup
positū: aut singulꝛe: nūq̄ꝫ tñ ad sm̄ qd ⁊ eē diminutū. ⁊ per
ꝯñs ly hō: q: ē ðterminabile: ñ pt ꝫhere ly vn⁹: qð ē ðtermi
nās: vel ðterminatio. vel ly vn⁹ stet ꝓ vno diminuto: ⁊ sm̄
qd. s. ꝓ vno spē qñ dr̄. vn⁹ hō: lꝫ ꝫhat ly vn⁹ ad vnū i hoīe
⁊ nō i boue: ⁊ ita ad certū sup^m. ⁊ iō nō ē ibi ꝓpe ðtermina
do. ⁊ iō argumētū nō valet. ¶ Ad argumētū i q̄ arguebat
tur ꝙ plēs hoīes sūt vn⁹ hō: eo ꝙ i hoīe i cōi hñt idiuisiō
nē ⁊ idr̄ntiaꝫ ac idistinctionē. ⁊ ꝑ ꝯñs sr̄ vnū i illo. Rñdet do
ctor ꝙ ista ꝯña nō valet. vꝫ. aliq̄ sūt idiuisa i hoīe vel for^a
hūana. q̄ sūt vn⁹ hō: vel hō idiuisus. s. singularis: q nō pt di
uidi i ptes subiuas. lꝫ possit diuidi i ptes cētiales: siue ro
solū in ptes itegrales. q: z^e est po. vt sepe alias dcm̄ ē. s. cēn
tialis itegralis ⁊ subiua vl suppositiua. Et doctor reddit
rōnē dicēs. q: in añte significat̄ vel sumit̄ hō vt hñs rōnē
determinatiōis respectu vni⁹. Nā qñ dr̄. plēs hoīes sr̄ idi
uisi i hoīe māifestū ē ꝙ ly hoīe sumit̄ ibi vt q̄dā determi
natio ad ðterminādū modū illi⁹ idiuisionis vt dr̄ itelligi
ꝙ nō sit q̄cūq̄ꝫ indiuisio. q: non indiuisio aut indistinctio
numeralis. q: plēs hoīes nō idiuidunt̄: siue nō sūt idiuisi
idiuisiōe singlari ⁊ nūerali. sicut Soꝛ. est idiuisus a seipso
⁊ qðcūq̄ꝫ aliō singulꝛe toti⁹ vniuersi. sꝫ sūt idiuisi alia idiui
sione: q̄ nō est tāta sicut illa pcedēs. sꝫ minoꝛ. putā idiuisio
specifica: q: nō diuidunt̄ in spē hūana. i. nō sūt alteri⁹ spēi
ab hoīe. vñ in hoīe ⁊ q̄ ad nām humanā nō diuidunt̄. s. di
uisiōe specifica: vt doctor intelligit. lꝫ hñt diuisione nume
rali: q: ipsa nā hūana multiplicat̄ nuō in eis: eo ꝙ ali⁹ hō i
numero est soꝛ. ⁊ alius Plato: vt patet. nō tamen aliud. Et
sic patet ꝙ ly homo in antecedēte significat̄ vt hñs rōnē
determinationis respectu vni⁹. in ꝯñte aūt vt hñs rationē

determiabilẽ vel sumiẽ vt õterminabile:puta qñ dr̃ i argᵒ. ǵ sũt vnᵒ hõ. vbi video φ ly hõ õterminatẽ a ly vnᵒ. Nũc ǵ ad ppoᵐ cũ in oi bona ɔña añs ⁊ ɔñs õbeãt se ɔsilr̃ ⁊ vniformiter hr̃e ne fallacia ibidẽ icidat:seqẽ φ talis mutatio inter subz añtis: ⁊ subz ɔñtis. vt. vz. i añte sumiẽ vt hñs rõnẽ õterminatiõis. ⁊ i ɔñte vt hñs rõnẽ õterminabilẽ oino facit ɔñaz nõ valere: ⁊ sic pz rñsio. ¶ Ad 4.ᵐ argᵐ i q̃ arguebatur: vterq; istoꝝ ẽ vnᵒ hõ. ǵ plures hoies sũt vnᵒ hõ. negaẽ ɔña. Sz i argᵒ pbaẽ ɔña sic. i oi ɔña hõa ⁊ formali oppoᵐ ɔñtis repugnat añti: sz ita ẽ hic. ǵ ɔña ẽ bona. minor pbaẽ sic. nã oppᵐ ɔñtis. s. tñ vnᵒ hõ ẽ vnᵒ hõ. nõ stat cũ illo añte: scz vterq; istoꝝ ⁊c. qr i añte ly vnᵒ hõ q ẽ pdicatũ attribuitur subo ad minᵒ p duobᵒ. Nã h sincathegorema. s. vterq; hz õ nã sua distribuere terminũ cui addiẽ p duobᵒ: ⁊ p ɔsequẽs ɔfũdit pdicatũ ɔfuse tñ p duobᵒ sic ly oẽ. ⁊ ly qõlz. pro vniuersis. Et iõ cũ sm̃ regulã iuris ly plẽs põt dici de duobᵒ. qr ibi dr̃ φ duo hoies dicũẽ plures: seqẽ φ cũ vterq; istoꝝ sit vnᵒ hõ. φ plures hoies sũt vnᵒ hõ. Rñdet doctor ad pbationẽ ɔñe dicẽs φ illõ qõ põiẽ loco ɔñtis. s. plures hoies sũt vnᵒ. q̃ ppõ ẽ ɔña ad istõ añs. s. vterq; istoꝝ ẽ vnus hõ. Dico φ si illõ qõ sic poniẽ loco ɔñtis sit vnũ sic hic. iste ⁊ iste sũt vnᵒ hõ: q̃. s. aut ẽ vna cathegorica õ copulato subto: ⁊ sumiẽ in sensu ɔposito: vel ẽ vna hypothetica ⁊ copulatiua: ⁊ sumiẽ in sensu diuiso: tũc dicit φ ppõ illa ẽ vera i sensu ɔpõnis: nõ m̃ diuisiõis ⁊c. vbi nõ. φ ista ppõ: scz iste ⁊ iste sũt vnᵒ hõ. põt hr̃e duplicẽ vnitatẽ. qr illa est potẽtialis multiplicitas õ q̃ dcm̃ ẽ i. q. 8. ⁊ iõ nec dz cõcedi simplr̃ nec negari sz illõ pbi. i elẽchis. respõdẽtẽ ad multiplex nõ pfata distõne nõ ɔtingit vitare redargutionẽ. ⁊ iõ ad ve m̃tiplex: cuiᵒ ẽ m̃tiplex actuale põle. respõdẽdũ est p distõnẽ: ne redarguamur: ⁊ i maximum icõueniẽs icidamus. Igr̃ dico φ pᵃ vnitas illiᵒ ppõnis põt eẽ vnitas sẽsus ɔpositi q reqrit vnitatẽ ppõnis cathegorice: vt. s. dcm̃ est sic certe nõ ẽ v̄a. licz doctor dicat φ ẽ vera i sensu ɔpõnis ⁊ nõ diuisiõis: vbi nota φ illa lr̃a textᵒ doctoris est falsa. ⁊ h vt credo vel ex vitio scriptoris vel ex inaduertẽtia doctoris: vt cuilibz doctissimo iterdũ accidit: dũ nõ ɔsiderat vel aduertit: mẽte circa alia occupata: ⁊ i simplici sepissime accidit. ⁊ iõ dicaẽ p oppᵐ. s. φ ppõ illa ẽ vera i sensu diuisionis ⁊ nõ ɔpõnis: vt tũc dõo iste ẽ vnᵒ hõ. ⁊ iste ẽ vnᵒ hõ. Et iõ si sumereẽ i sensu ɔpõnis. s. sic dicẽdo. iste ⁊ iste ẽ vnᵒ hõ. q̃ ẽ õ copulato subto. tũc ppõ esset oino falsa ⁊ ipossa. qr ex illa seqreẽ φ duo hoies eẽnt vnᵒ hõ singularis. Et iõ lr̃a doctoris hz corrigi i illo loco. qr i oi libro sic hr̃. ⁊ tũc imediate diẽ doctor sic. ⁊ nõ hz p opposito tñ vnᵒ hõ. sz hãc ñ plures hoies. q̃ hñ stat cũ añte ⁊c. h dcm̃ veꝝ est. qr vt h ppositio. s. plẽs hoies sũt vnᵒ hõ. sumiẽ i sensu diuiso: ⁊ hz vnitatẽ ppõnis hypothetice sic sibi ɔdicit hec ppõ. s. non plures hoies sũt vnᵒ hõ. ⁊ nõ ista ppositio. tñ vnᵒ hõ ẽ vnᵒ hõ. qr ista hñ stat cũ illa vt pz. Nã iste hñ stant sil. s. iste ẽ vnᵒ hõ. ⁊ iste est vnᵒ hõ. ⁊ tñ tñ vnus hõ ẽ vnus hõ. Et iõ pz φ ly tñ vnᵒ hõ ẽ vnᵒ hõ. nõ opponiẽ illi. Quapp manifestũ ẽ φ lr̃a doctoris in pfato loco corrigenda ẽ vt dixi. ⁊ addit doctor φ hic negaẽ pdicatũ a pluribᵒ sumptis p modũ pluriũ qõ ibi affirmaẽ õ pluribᵒ sumptis p modũ vniᵒ: qr ibi diuisim huic ⁊ illi. Est. n. vterq; signũ diuisiuũ hic ɔiũctũ ambobus. Iste passus ẽ difficilis. Et ideo nota lr̃am. ⁊ pũctus ac scribe eã sic ego feci. ne decipiaris: libri. n. i h passu sũt cõiter multũ icorrecti. Et iõ attẽde qd dicit doctor. Nã diẽ φ hic negaẽ pdicatũ a pluribᵒ sũptis p modũ pluriũ qõ ibi affirmaẽ õ plibᵒ sumptis p modũ vniᵒ. h ẽ dictu. hic. s. in ista negatiua nõ plures hoies sũt vnᵒ hõ. q̃ opponiẽ huic. iste ⁊ iste sũt vnus hõ. put sumunẽ in sensu diuisiõis eqvaleret hãc. iste ẽ vnᵒ hõ. ⁊ iste ẽ vnᵒ hõ. dico φ in illa tali negatiua negaẽ pdicatũ. s. vnᵒ hõ a plibus sumptl p modũ pluriũ. s. ab isto hoie ⁊ ab illo hoie q sumiẽ p modũ pluriũ. qr sumũtur i sensu diuisiõis. ⁊ vt ita plẽs. qr vt duo. Nam iste hõ. ⁊ iste hõ q sẽ plẽs hoies nõ sũt vnᵒ hõ. ⁊ iõ illa negatiua ẽ v̄a. qr negat falsũz. Deiñ cũ diẽ φ ibi affirmaẽ õ plibᵒ sumptis p modũ vniᵒ. h ẽ ibi. s. in illa ppõne. vz. vterq; istoꝝ ẽ vnᵒ hõ. q̃ ẽ añs: cũ q̃ añte hñ stat illa negatiua. s. nõ plẽs hoies sũt vnᵒ hõ. ⁊ vtraq; illaꝝ ẽ v̄a. Nã ista hñ stant sil. s. vterq; istoꝝ ẽ vnᵒ hõ. ⁊ nõ plẽs hoies sẽ vnᵒ hõ. ⁊ illa nõ opponiẽ illi añti. Et iõ ɔña illiᵒ q̃rti mõi ẽ negãda sz φ ɔña illiᵒ capiẽ i sensu ɔpõnis ⁊ diuisiõis. qr illõ ɔñs vt sic hz alia. ⁊ alia opposita: qr i sensu ɔpõnis opponiẽ sibi illa: tñ vnus hõ ẽ vnᵒ hõ. In sensu aũt diuisiõis opponiẽ sibi hec. ñ plẽs hoies sẽ vnᵒ hõ. Deiñ cũ diẽ. qr ibi diuisiz huic ⁊ illi h ẽ ibi: scz i illa ppõne q̃ ẽ añs. vz. vterq; sit signũ diuisiuũ: h pdicatũ. s. vnᵒ hõ ɔuenit subto illiᵒ ppõnis diuisim sic dicẽdo. iste ẽ vnᵒ hõ. ⁊ iste ẽ vnᵒ hõ. Iõ ɔsidera φ totũ illõ ẽ parentesis qñ diẽ. Est. n. vterq; signũ diuisiuũ. Et iõ añ ⁊ retro signeẽ cũ v̄gulis sic fit vbi ẽ illa figura grãmaticalis q̃ dr̃ parẽtesis. sicut video me hic fecisse. ⁊ poniẽ ad dclarationez: ⁊ nõ ẽ ppe de snia. sed iterrũpit ac discõtinuat eã: sic fit sp snia in qua est parentesis. sic ẽ illa in actibᵒ aploꝝ vbi dr̃. Erat eni turba hoiũz simul fere cẽtũ viginti. ⁊ poniẽ in legenda sancti Mathie. ⁊ sic fit sepe in scriptura. Et deinde addit doctor hãc breuem sniam. vz. hic ɔiũctim ambobᵒ h est hic. s. in ista ppõne negatiua. Nõ plures hoies sunt vnᵒ hõ. Negaẽ ɔiunctim. i. simul ⁊ semel ly vnus hõ ab ambobus. s. ab isto hoie. ⁊ ab isto homine sumptis simul: ⁊ ɔiunctim: qr certũ est φ duo hoies sumpti simul: sicut fit semp simultas ⁊ ɔiunctio in sensu composito non sunt vnus hõ. imo sunt duo hoies. sicut duo ⁊ duo sumpti simul. ⁊ in sensu cõposito sunt quatuor. vt dcm̃ ẽ. Et ideo ly hic refertur ad locum vbi stat ppõ negatiua. vel ad ipsam ppõnẽ negatiuã. ⁊ ly ɔiunctim capiẽ aduerbialr̃. ita φ dicaẽ ɔiunctim aduerbialr̃: ⁊ nõ ɔiũctuz participialr̃. Et h noto tibi pp̃ter corruptionẽ lr̃e q̃ sepe est grauiter corrupta. Et iõ tota snia est õstructa. Igiẽ breuiter tota snia huiᵒ intricate rñsionis stat in isto φ p̃ negãda ẽ ɔña illiᵒ q̃rti argumẽti. Scdõ qñ pbaẽ illa ɔña eẽ bona: eo φ oppositũ ɔñtis nõ stat cũ antecedẽte vel repugnat ei distiguẽdũ ẽ de ɔñte. ⁊ eiᵒ vnitate. qr aũt illõ ɔña. s. plẽs hoies sunt vnᵒ hõ. eqvalet vni cathegorice õ sensu ɔposito. ⁊ subto copulato q̃ hz vnitatem vniᵒ simplicis ppõnis vel eqpollet vni ppõni hypothetice copulatiue õ sensu diuiso q̃ hz vnitatẽ ppõnis hypoᶜᵉ. pmo mõ ẽ falsũ. qr eiᵒ oppᵐ ẽ veꝝ. s. tñ vnᵒ hõ ẽ vnᵒ hõ. ⁊ sic cõiter vtimur ⁊ loqmur õ illo ɔñte negãtes illõ. ⁊ iã patuit superius p totã qõnẽ: ⁊ eiᵒ oppᵐ hñ stat cũ añte: vt iam supra dcm̃ ẽ. Scdõ mõ ẽ veꝝ: qr eiᵒ oppoᵐ stat cũ añte. s. nõ plẽs hoies sunt vnᵒ hõ. ⁊ vterq; istoꝝ ẽ vnᵒ hõ ⁊c. Aliaz rñsionẽ dat ibi doctor. vz. tñ vnus hõ ẽ vnus hõ. ⁊ vterq; istoꝝ est vnus hõ. Nã eo φ ly vterq; distribuit p suppositis diuisim ⁊ nõ ɔiũctiz. iõ dicẽdo. tñ vnus hõ est vnus hõ. nullũ suppositũ hoĩs excludiẽ. qr iste ẽ vnus hõ. ⁊ iste est vnᵒ hõ vt sumuntur sic diuisim: ⁊ sub illa ratione distribuit ly vterq; pro eis. ⁊ non aliter. pz ergo qõ isto difficillima.

Circa capl̃z õ diẽa. ⁊. q. 20. huiᵒ continuatio pz. qr seqẽ ordinẽ vlimu. In p̃ argᵒ recitat p̃ tres spẽs diuisiõis per se. ⁊ p̃ pbat doctor õ diuisiõe gnĩs i spẽs q̃ speq̃ p dr̃ õ suis spẽbᵒ: lz sz pfectuᵒ ⁊ iperfectiᵒ. Dña aũt in cõi pdicaẽ p prius de dña magis pprie dicta q̃ de alijs: vt videtur. ǵ non est diuisio generis in species: nec totius in partes integrales: eo φ totũ integrale non predicatur de hõ partibᵒ: qr paries non est domus: sed diuisum hic sine illud qõ hic diuidiẽ pdicaẽ õ suis diuidẽtibᵒ: qr seqtur: hec ẽ dña cõiter

dicta vel ꝓprie dicta g̃ ē dr̃ia:nec ē diuiſio vocis i ſignationes:q2 tūc hec vox dr̃ia ꝑ iportaret iſta tria.ꝛ nō ſeq̄ret ad diuidētia nec eēt diffiniſbile.vbi notāt̄ tria.¶ Quo ad pᵐ. Nō.ꝑ ꝙ oīs termin⁹ equoc⁹ importat ꝛ actu equalr̄ ſignat oīa ſignata ſua. Nā hec vox canis ſignat actu ꝛ equalr̄ oīa ſua ſignata.vt ꝓbat doctor i ꝑ libro elēchoꝝ ſuoꝝ.ſ3 dr̄ia in cōi.vt vr̄ nō ſic eq̄ iportat illas tres dr̄ias:ſ3 ꝑ importat dr̄iaȝ magis ꝓprie dictā q̄ fac̄ aliō.ꝛ ſic ordinate alſ.ꝛ non ſeq̄ret ad diuidētia.¶ Illō ē ſcd̄ȝ notādū vbi nota ꝙ nūq̄ȝ termin⁹ equoc⁹ ieq̄r̄ in aliq̄ ꝯn̄a ad ſua ſignata q̄ diuidāt ipm:nec iferr̄ ab eis. Nā nō ſeq̄r̄.aīal latrabile currit.ergo canis currit.ꝛ ſic ð aliȷs duob⁹ ſignatis ei⁹.Et cā iā dcā eſt. vȝ.eo ꝙ termin⁹ equo:⁹ in ſubto ꝯn̄tis ponit ſibi oīa ſua ſignificata i actu re⁹ ꝑdicati.Et iō eq̄ dr̄ vel ꝑdicat̄ ly currit de vno ſic̄ ð alio.ꝛ ꝑ ꝯn̄a tūc nō dr̄ ð aliq̄.ſ3 opȝ diſtiguere de ꝯn̄te rōne ſubei.¶ Tertiū notādū ē ꝙ dic̄. Nec eēt diſfinibile.nā equoci nō ē diffō.vt pȝ ꝑ phȝ in pn̄° ꝑdicamentoꝝ.q2 ſolū nomē ē cōe:ſ3 dr̄ia hic diuiſa diffinit̄ vt vr̄.g̃ h̄ diuiſio nō ē diuiſio.Deide dic̄ nec eſt aliq̄ diuiſio ꝑ accn̄s. Nā ille nō ſunt niſi tres.vt pȝ ꝑ Boetiū i libro diuiſionū: quaꝝ vna ē ſubti i accn̄a.Exēplū.aīaliū aliud ē ſanū aliud egrū. Alia ē ecōuerſo.ſ.accn̄tis i ſubā.Exēplū.ſanoꝝ aliō ē hō.aliō ē brutū.3° ē accn̄tiū i accn̄a.exēplū.Dulciū aliō ē rubeū.vt mel.aliō ē albū vt lac.vel mell⁹.ſanoꝝ aliō calꝫ. aliō fridū.aliō hūidū.aliō ſiccū.Diuiſio aūt dr̄ie nō ē aliq̄ iſtaꝝ:eo ꝙ in diuiſiōe ꝑ accn̄a nūq̄ȝ diuiſuȝ itelligit̄ ſiue ꝑ ſe ꝯcludit̄ in aliq̄ mēbro diuidētiū.pȝ h̄ ꝑ oīa.q2 in ꝑ°diuiſiōe per accn̄s in illo exēplo aīal.nec itelligit̄ nec icludit̄ ꝑ ſe i ſano nec i egro.ꝓbat̄.nūq̄ȝ ſuba aliq̄ pōt eē ð rōnali alicui⁹ accn̄tis:cū diſtiguat̄ genere gnāliſſimo.Et i 2° diſtōne. pȝ ꝙ ſanū nō icludit̄ ꝑ ſe i hoīe nec i bruto.Etiā in 3° diuiſiōe pȝ.ꝙ ſanū nec icludit̄ i calō nec i frido cū ſpecifice diſtiguant̄ i ꝑdicamēto q̄litatis.Et ita pȝ ꝙ nūq̄ȝ in diuiſiōe ꝑ accn̄a icludit̄ diuiſuȝ i ſuis diuidētib⁹.hic aūt diuiſuȝ.ſcȝ dr̄ia diuidit̄ ꝛ itelligit̄ ſiue icludit̄ ꝑ ſe i oī mēbro diuiſionis vt vr̄.q2 dr̄ia cōiter dicta ē dr̄ia.ꝛ ſic ð aliȷs.g̃ illa diuiſio nō ē aliq̄ diuiſio ꝑ accn̄s.Cetera vſq̄ȝ ad pᵐ argᵐ pn̄ᶜ n̄ indigēt expōne:tñ exponēt̄ ꝑ̄miſſiōib⁹.Igr̄ ad pᵐ argᵐ:qō iā ꝓlixe expoſitū ē:dōȝ ꝙ ē diuiſio vocis i ſignatiōes:ꝛ h̄ nō ſm ꝑmuȝ modū equocatiōis:eo ꝙ ibi vox equoca iportat multa.ꝑ.i.eq̄lr ꝛ ſine aliq̄ ordie aut habitudie equocatorū:q2 nō ꝑus nec magis vnū q̄ȝ aliō.g̃ hec vox dr̄ia hic diuiſa ē equoca ſm 2ᵐ modū equocatiōis:i quo eſt ordo iter ſignata.q2 ibi vox iportat aut ſignat vnū ſignatū ꝓprie ac ꝑmo ꝛ ꝑncipalr:ꝛ aliō nō niſi ex vſu.ꝛ ſcd̄ario ac trāſūptiue.Exēplū de ridere ſignat ꝓꝑe riſuȝ hoīs:ꝛ tranſumptiue riſuȝ prati.i.floritionē dlectabilem viſui.ita ē de hac voce dr̄ia.q2 ꝓꝑe ſignat dr̄iaȝ magis ꝓꝑe dictā:ꝛ trāſumptiue ꝛ ex vſu alias duas.q2 nō ſūt dr̄ie ꝓꝑe loquendo:ſ3 accn̄a.q2 dr̄ia q̄ ē 3ᵐ vſe.ꝛ itētio 2° nō ꝑt clare fundari i eis:ſ3 tñ in magis ꝓꝑe dcā vt iſra videbit̄.Et vltra ꝯcedo ꝙ hec vox equoca.ſ.dr̄ia nec ſeq̄r̄ ad aliqō illoꝝ triū diuidētiuȝ nec iferr̄ ab eis:nec diffinit̄ vt equocat̄.i.illa vox q̄ ē equoca nō diffinit̄ ſic nec aliq̄ vox equoca.tñ vt illa ſumit̄ i illo ſenſu .i.ꝑ vno ſignato.ſic ē vniuoca.ꝛ h̄ ē gnāle in oīb⁹ equocis: q2 vt ſumūt̄ ꝑ vno ſignato ſūt vniuoca:canis.n.vt ſumit̄ ꝑ aīali latrabili ē nomē vniuocū.q2 ſic nō hȝ niſi vnicum ſignatū:ſic̄ ꝛ oē nomē vniuocū.ꝛ ſic pōt diffiniri ꝛ eē pn̄ᵐ ꝯn̄e.i.ꝑt ſeq ꝛ eē ꝯn̄s i aliq̄ ꝯn̄a formali.ꝛ ēt aliq̄n aña.naȝ aña ꝛ ꝯn̄s ſūt duo pn̄° ꝯn̄e lȝ aña ſit ꝑᵐ.¶ Ad 2ᵐ argᵐ qō volebat diuiſionē nō eē bonā eo ꝙ nō erat ꝑ oppoſita tñ. q2 trimēbris ꝛc̄.Dōȝ ad pᵐ ꝙ mēbra ſūt oppoſita.ꝛ h̄ patȝ reducēdo diuiſionē ad bimēbrē.Nā oīs diuiſio nō bimēbris hȝ reduci ad bimēbrē ſm artē Boetȷ i libro diuiſionum.Et doctor clariſſime reducit eam in lr̄a.Sed qn̄ dic̄ ibi iſra.Alia aūt mēbra ibi poſita ſunt mēbra ſubdiuiſionis ꝛ ponunt̄ loco diuiſi.ſ.ſubdiuiſi.vbi nota ꝙ facta ꝑ⁹ diuiſiōe in duo mēbra.ſ.dicēdo.dr̄iaꝝ q̄dā ē magis ꝓꝑe dcā ꝛ q̄dā nō magis ꝓꝑe dcā.h̄ ꝑmū mēbꝝ nō pōt ampl⁹ diuidi.Sȝ 2ᵐ mēbrū ſubdiuidit̄.ſub q̄ ꝯtinent̄ alia duo mēbra ꝑᶜ diuiſiōis q̄ fuit i tria mēbra.Nā dr̄ia cōiter dicta et ꝓꝑe dcā q̄ ſūt duo mēbra ꝑme diuiſiōis:ꝯtinent̄ ſub ſcd̄o mēbro ꝑdicto:qō ſubdiuidit̄.ſ.ſub dr̄ia nō magis ꝓꝑe dcā: ꝛ illa ponūt̄ loco diuiſi.ſ.i loco ill⁹ q ēt ē vnū diuiſuȝ.lȝ nō ꝑᵐ diuiſū ſ3 2ᵐ.ꝛ iō dr̄ ſubdiuiſū.ꝛ loco ill⁹ diuiſi.i.ſubdiuiſi:aut 2° diuiſi qō dr̄ dr̄ia nō magis ꝓꝑe dcā ponunt̄ dr̄ia cōiter dcā ꝛ ꝓꝑe dcā.Et h̄ ꝑꝑ breuitatē loquēdi:eo ꝙ ipm diuiſuȝ ē ſubdiuiſuȝ:aut 2° diuiſuȝ ē vnū mēbꝝ ꝑncipalis diuiſiōis.ſ.ill⁹ q̄ ē ꝑ⁹ diuiſio bimēbris.¶ Rn̄ſio ad 2ᵐ ꝫ hoc pȝ.q2 mēbra itelligunt̄ cū ꝑciſione vt docet̄ i lr̄a.

CIrca q̄ōnē 2ᵐ q̄ q̄rit̄ an hec ſit vera. ſortes ſenex ꝛc̄.Et notādūȝ ꝙ h̄ qō mouet̄ ꝑꝑ exēplū Porphyrȷ qn̄ exēplificat ð dr̄ia cōiter dcā.Primū argᵐ tangit nāȝ relatiuoꝝ ꝛ relationis:q2 oīs relatio requirit duo extrema relata in actu:ꝛ ēt req̄rit ſubm in actu cū ſit accn̄s:ꝛ accidens non poteſt exiſtere niſi ſubm eius exiſtat loquendo nālīter:ꝛ etiam requirit fundamentū in actu ꝛ terminū in actu tā formalē q̄ȝ totalē.ſ.aliud extremū.Et hoc inq̄ȝtuȝ eſt accn̄s tale.ſ.relatio. Sed iſte ꝯditiones deficiunt huic relationi q̄ dr̄ dr̄ia: qua ſortes ſenex differt a ſeipſo puero.q2 vnū extremū ðficit.ſ. ſoꝛ.puer.q2 qn̄ eſt ſenex tunc non eſt puer.Et ēt ſubm dr̄ie ſortis pueri a ſorte ſene nō eſt.q2 ſoꝛ.puer nō ē:nec fundamētū illius eſt.ſ.pueritia.g̃ ꝓpoſitio eſt falſa.Naȝ pueritia eſt fundamētū dr̄ie.ꝛ diſtinctiōis ſortis pueri a ſorte ſene. hec.n.ſunt duo fundamenta dr̄ie inter ſorteȝ pueꝝ ꝛ ſortē ſeneȝ.vȝ.pueritia ꝛ ſenectus.Nā diſtinctio ſortis ſenis fundat̄ in ſenectute:ꝛ terminatur ad pueritiā.ꝛ diſtictio ſortis pueri fundat̄ in pueritia ꝛ terminatur ad ſenectuteȝ.Et ſi vellemus hāc ꝓpōnē diſcutere ꝓfundius ꝛ ſubtilius diceremus hic fundari relationē in relatiōe.q2 ſcd̄aȝ relationē: ſcȝ diuiſionē in ſenectute ꝛ diuiſionē in pueritia.Nā ſenectus ꝛ pueritia ſunt relationes vt pȝ.ꝛ mutuo ſe reſpiciūt: que ēt ipſe prime fundant̄ in aliȷs fundamētis.Nā ſenect⁹ vr̄ fundari in magnitudie tpis ꝛ durat:iōis:ꝛ pueritia in ꝯrio.Igr̄ q2 diſtictio ſortis ſenis a ſorte puero fundat̄ in ſenectute q̄ eſt relatio.ꝛ diſtictio ſortis pueri a ſorte ſene fundat̄ in pueritia:q̄ ēt eſt relatio.Iō merito dixi ꝙ i illa ꝓpoſitiōe.ſ.ſortes ſenex ꝛc̄.fundat̄ relatio i relatiōe.qō ꝯtra ē ꝯtra doctrinā aliquoꝝ.Sȝ videat̄ Frāciſcus in ꝯflatu.di. 29.q.3.ꝛ tūc me itelligas.tñ ꝑꝑ veritatē ꝛ multoꝝ doctrinā.ꝛ vtilitatē multa hic tāgo.ꝛ in ope iſto q̄ aliter non tāgerē.In ſcd̄o arg° notet̄ ꝓbatio ſecūde ꝯn̄e qn̄ dicit. Negatio in aīte negat idētitatē vlr.vbi nota ꝙ ibi fingit̄ eſſe locus a toto vlī:g locus ſolū tenet negatiue.tñ de facto nō ē ibi iſte locus:q2 nō arguit̄ a ſuperiori ad ſuū iferi⁹ negatiue ſed ecōuerſo.Nā arguitur ſic.ſortes nō eſt idē ſibi puero.g̃ nō eſt idē ſibi.ſicut ſi argueret̄ ſic.lapis calidus nō ē ideȝ ſibi frigido:g̃ nō eſt idē ſibi.Nā lapis calidus eſt iferior ad lapidē:lȝ nō rōne caliditatis:tñ rōne hui⁹ lapidis ꝯcti in quo eſt caliditas:q̄ nō pōt eſſe in lapide in cōi:ꝛ ita ibi arguit̄ ꝛ ꝯcludit̄ diſtinctio eſſentialis ex diſtictiōe accn̄tali.ꝛ diſtictio ſupioris ex diſtinctione inferioris.Et ideo nō valȝ cōſequētia.ꝛ male dicit ꝙ in antecedēte negat̄ idētitas vniuerſalr:ſed tantum idētitas accidentalis que eſt ſortis ſenis ad ſortem puerum.Non autem negatur idētitas ſortis a ſeipſo que identitas eſt vere ꝛ ſimpliciter identitas: quia inuariabilis et indiuiſibilis: nihil enim poteſt variari aut diuidi a ſeipſo.quia ibi fundatur ꝑmo idiuiſio abſolu

ta de qua alſ. Sʒ ſi vis videre vade ad metaphyſicā Bone-
ti. lib. 3º. cap. 2. Et iō cū i añte nō negeť idētitas vir: ſed tm̄
ſm̄ qd ⁊ accñtalis. iō nō negať idētitas a ſe: ⁊ p̄ ɔñs nō ar-
guiť a ſupiori ad iferi⁹ negatiue. vt ibi ſigtur. iō argm̄ non
valet. ¶ Tertiū argm̄ ɔclarabiť in rñſiōe. Ad qōnē autē
rñdet doctor dicēs. q̄ ꝓpoſitio illa ē diſtinguēda ſm̄ equi-
uocationē. qꝛ ſumpto dr̄t in cōi. i. drīa in cōi: h̄ eſt drīa cōi-
ter dicta. Non aūt itelligit doctor d̄ illa voce in cōi ⁊ equiuo-
ca que p̄ diuidiť in tria ſigñata: ſiue in tres modos drīarū:
qꝛ illa nec facit differre nec nō differre cum ſit ſola vox. Et
iō itelligit d̄ drīa cōiter dicta. ⁊ ſic ē vera ꝓpō. qꝛ ſortes ſe-
nex differt a ſeipſo puero drīa cōiter dicta. i. ſenectute in q̄
fundať talis drīa. Nā ſenectus eſt drīa cōiter dcā. ⁊ accñs
cōe ac ſeꝑ. ⁊ iō qōcūqꝫ accñs ipedit oimodā idētitatē. qꝛ
ſi aliq̄ mō ſit aliqḋ accñs q̄tūcūqꝫ cōe qḋ nō eſt i alio aut
ecōuerſo. illa duo n̄ ſūt oino: ſiue oi mō idē. ⁊ tale accñs i-
pedit ⁊ d̄ſtruit oimodā ⁊ plenā idētitatē iter illa. ⁊ fac̄ illa
aliq̄ mō differre. ⁊ ita ē hic d̄ ſenectute i ſorte ſene. Tn̄ ac-
cipiēdo drīā p drīa ꝓp̄e vel magis ꝓp̄e dcā ſic ꝓpō ē falſa.
qꝛ ſenect⁹ nō ē talis drīa. vt pʒ. nec ēt pueritia. qꝛ nulla illa-
rū ē iſepabilis nec drīa eēntial. ¶ Ad p̄m argm̄ dantur due
rñſiōes. Prima ponit duplicē actū. ſ. actū exñtie q̄lis ɔue-
nit nūc mihi ⁊ tibi. ⁊ actū referēdi. i. q̄ actualr ſil̄ referanť.
P̄mus actus nō reqrítur ad relatiua. vt patebit. ſʒ ſcḋs ſic.
Nā ſcḋs act⁹ nō ponit aut requirit aliqḋ relatiuoꝝ exiſtere
actualr. ſʒ ſolū q̄ ſil̄ actualr iferanť: licʒ i ſe nō exiſtant. Et
doctor ponit exēplū d̄ p̄ori ⁊ poſteriori q̄ ſūt correlatiua di-
cēs: q̄ p̄us ⁊ poſteri⁹ licʒ nō ſil̄ exiſtāt: tn̄ ſūt ſil̄ ſm̄ rōnē q̄
referūť. Nā qñ p̄us ē ſub rōne p̄oris: tūc poſteri⁹ ē ſub rōe
poſterioris. ſʒ nō ſil̄ exiſtāt. Pro qb⁹ dictis nota p̄ q̄ nō ē
icōueniēs p̄us ⁊ poſteri⁹ hr̄e duplicē actū p̄dictū. i. q̄ vtrū-
qꝫ illoꝝ exiſtat actualr: ⁊ q̄ ſil̄ actualr referanť: ſic pʒ d̄ ſo-
le ⁊ ei⁹ ſplēdore aut rotūditate. ⁊ d̄ igne ⁊ ei⁹ calore: ⁊ d̄ car-
bone ⁊ ei⁹ calore. ⁊ ſic d̄ īfinitis in q̄bus ſuba ⁊ accñs ſimul
actualr exiſtūt: ⁊ tn̄ ſuba ē eēs p̄us ⁊ accñs eſt ens poſteri⁹
vt pʒ. 7. meta. Tn̄ p̄mus actus nō ſemp reqriť ad nāʒ ⁊ ra-
tionē prioris ⁊ poſterioris. qꝛ ille act⁹ eſt actus abſolutus et
modus itriſec⁹: vt alſ patebit. Et tn̄ reſpicit ipa extrema ⁊
fundamēta i ſe. ⁊ ſine habitudie aliq̄ iter ſe. ſcḋs aūt nō. ſic
cū ſit reſpectiuus: ⁊ ſolū reſpicit extrema vt hn̄t habitudi-
nē adinuicē. ⁊ iō d̄ neceſſitate reqriť ad nāʒ p̄oris ⁊ poſte-
rioris. Scḋo nota q̄ p̄us ⁊ poſteri⁹ p̄nt ſumi 2r. vno⁹ funda-
mētalr. ſ. p ipſis fundamētis. ⁊ ſic nō ē icōueniēs q̄ p̄mus
ſit qñ poſteri⁹ nō ē: vt digit⁹ me⁹ hn̄s albedinē fundat p̄o-
ritatē re⁹ albedis. ⁊ albedo fundat poſterioritatē re⁹ digi-
ti. Et planū ē q̄ digit⁹ me⁹ pōt eē ſine albedie. Alio⁹ ſumū-
tur formalr. ſ. p ipſis relatiuis vel relatiōibus p̄oritatis ⁊
poſterioritatis: ⁊ ſic p̄us nō ē p̄us poſteriori. Nā vt ſic ſunt
correlatiua vel correlationes. Et oia correlatiua ⁊ correla-
tiōes ſūt ſil̄ nā. i. nō p̄nt eē ſine ſe inuicē: nec vnū ſine alio:
vt doctor exponit in p̄ lib. ſniaꝝ. diſ. 28. q. 3. Et iō ſic ipoſe
eſt p̄us eē ſine poſteriori. qꝛ ipſo facto quo ē illud qḋ diciť
prius. oʒ q̄ ſibi correſpōdeat aliqd qḋ dr̄ poſteri⁹. Uel 3o
p̄nt ſumi p̄us ⁊ poſteri⁹ p fundamētis iformatis talib⁹ re-
tionib⁹: ita q̄ ſumať tā p fundamētis q̄ꝫ p relatiōib⁹ p̄ori-
tatis ⁊ poſterioritatis ſil̄: ſic q̄ fundamēta ſūt iformata ip-
ſis relationib⁹. Et ſic ipoſe ē ēt q̄ p̄us ſit prius poſteriori. i.
q̄ ſit ſine eo: aut duratiōe p̄cedat ipm̄. qꝛ eodē momento
tp̄is quo fundamētū p̄oritatis iformať p̄oritate ⁊ dnoiať
prius: eodē momēto fundamētū poſterioritatis informať
poſterioritate: ⁊ dnoiatur poſterius. Et hoc mō ɔcedit do-
ctor. 5. meta. q. 2. cām in actu ⁊ effectū in actu ſil̄ eſſe. ⁊ ſimil̄
non eſſe. Et Frāciſcus de meyronis paſſu. 60. ſup p̄dicamē-
ta dic̄ q̄ cā eſt prior nā effectu ſuo: ⁊ ē ſimul nā cuʒ effectu
ſuo. p̄ rimū eſt veꝝ q̄tū ad fundamēta hoꝝ reſpectiuum ⁊
abſoluta. Scḋm aūt eſt veꝝ in q̄tū ſunt relatiua. vel q̄tū
ad formalitates aut rōnes formales relatiuoꝝ: ⁊ hoc vl vt
ſunt in ſe: vel vt ſūt i ſuis fundamētis iformatiue: quia h̄ ſi-
multas nō ē aliud niſi mutua exigētia illatiōis. ſ. qꝛ vtrūqꝫ
infert mutuo aliud. Et ad ꝓpoſitū dico q̄ hoc ē qḋ doctor
vult dicere hic: qñ dic̄ q̄ qñ prius eſt ſub rōne prioris tunc
poſteri⁹ ē ſub ratione poſterioris. vbi itelligit ſm̄ iſtuʒ ter-
tiū modū ſic. i. qñ fundamētū p̄oris iformať relatiōe prio-
ritatis. ſic ē ſub relatiōe ei⁹: tūc fundamētū poſterioritatis ē
ſub relatione poſterioritatis. ⁊ iformať relatiōe ei⁹. ⁊ ſic ē
ſub illo. Et iſtḋ pōt eſſe lʒ neutrū illoꝝ exiſtat: vt pʒ d̄ Adā
⁊ Abel filio eius: qꝛ adhuc dr̄ Adā prior ⁊ Abel poſterior.
⁊ ita de īfinitis. Antixp̄s. n. dr̄ p̄or ſua malitia. ⁊ pctō vl ſal-
teʒ erit prior. ſed de ſophiſmate nō curo nūc. qꝛ oino ē aliq̄
prioritas ⁊ poſterioritas iter ipʒ ⁊ ſuas paſſiōes iſeparabi-
les ⁊ ſepabiles: vel iter diffinitionē ei⁹ ⁊ paſſionē. ſʒ vtrā-
qꝫ hēat ab hoie. hʒ tn̄ eas per ſe lʒ nō p̄ nec vnq̄ꝫ illa priori-
tas ⁊ poſterioritas icipit in tp̄e nec d̄ſinet. ſʒ h̄ dixi icidēter
ꝓpter garrulos ſophiſtas q̄ conanť euertere q̄ ipſi nō itelli-
gunt. ⁊ ſic ad ꝓpoſitū dico q̄ ſortes ſenex. ⁊ ſor. puer. lʒ nō ha-
beāt primū actū. qꝛ nō ſil̄ exiſtūt. hn̄t tn̄ 2m actū. qꝛ ſil̄ re-
feruntť. ⁊ qñ ſor. ſenex iformať drīa vel eſt ſub rōne drīie
vel diſtinctiōis: ēt ſor. puer iformať drīa ⁊ diſtōne. ⁊ iō ſic
ꝓpō eſt vera. ¶ Scḋa rñſio quā dat doctor ad p̄mū argu-
mentū eſt iſta. vʒ. q̄ ſor. puer nō eſt extremū nec termin⁹
totalis drīe: qua ſor. ſenex dr̄t ab eo. ſed ſor. puer differēs: ⁊
aliud extremū relatū eſt ſor. ſenex drñs. Et illa ſaʒ ſūt duo
relatiua eqparātie. qꝛ relatiua eqparātie ſunt illa q̄ dnoiāť
equalr eodē noie. ſ. eadē in ſpecie nō eadē in nūero: ſic ſūt
ſil̄e diſſil̄e. ⁊ equale ⁊ inequale ⁊ hꝫ. ſic hic in ꝓpoſito. Naʒ
differens ⁊ differēs ſunt dnoiatiua ſimilia ⁊ relatiua eqpa-
rantie: vt ſaltē nūc ſupponiť. qḋ dico ꝓpter qḋdaʒ dictum
Scoti in ſuis p̄dicamētis. capſo de relatione. q. i. in rñſiōe
ad tertiū argumētū principale. vide ibi. qꝛ aliqd eſſe rela-
tiuū equiparantie eſt equocū. vt ibi pʒ: ſʒ ſufficit in ꝓpoſito q̄
drñs ⁊ drñs ſunt aliquo mō relatiua eqparātie lʒ non ſim-
pliciter. Et tūc dico q̄ iſta duo extrema ſunt ſil̄. qꝛ qñcūqꝫ
ſor. ſenex ē drñs: tūc ēt ſor. puer ē drñs: ⁊ nūq̄ꝫ pōt eē vnum
ſine alio. ⁊ iō illa ſūt ſil̄ vera. ⁊ h̄ ſufficit relatiuis ⁊ veritati
ꝓpōnis. ¶ Ad 2m p̄nle pʒ rñſio p̄ ɔclarata i illo ſcḋo argu-
mēto. Tn̄ qñ dicit doctor ibi ifra vbi dic̄ ſic. Sʒ ſi ly ſibi i
ɔñte referat añs cū d̄terminatiōe. ſ. h̄ totū ſortes ſenex. tūc
pʒ ɔñaʒ nō valere. vbi nota q̄ ſic dic̄ doctor q̄ cū ly ſibi ſit
relatiuū reciprocū. ⁊ idētitatis. ⁊ ſube refert eādē ſubaʒ nu-
mero cū ſuo añte. ⁊ ſupponit ſemp p eodē nuō. vt dic̄ Pe-
trus hyſpan⁹ i tractatu d̄ rōne. ⁊ h̄ niſi ſiat ipedimētū p ſi-
gnū vle vel hꝫ. ⁊ p ɔñs qñ dr̄ q̄ ſor. ē idē ſibi. ly ſibi p̄t face-
re duplicē rōnē ſm̄ q̄ reſpicit 2r añs. ⁊ vtroqꝫ mō patebit
ɔñaʒ illā n̄ valere. vʒ. nō ē idē ſibi puero. ḡ n̄ ē idē ſibi. qꝛ i
p̄ma. ſ. i añte negať idētitas re⁹ termini accñtalis. ſ. re⁹ d̄ ly
puero. ⁊ i 2a. ſ. i ɔñte negať idētitas re⁹ termini ſubalis. ſcʒ
re⁹ ipſiuſmet ſor. qꝛ ſor. iportať ⁊ referť per ly ſibi. qḋ ē re-
latiuū reciprocū. Et iō bn̄ dic̄ doctor q̄ ibi eſt falſa ɔñtia a
d̄ſtructiōe añtis. Si aūt ly ſibi reſpiciat añs ɔpoſitū cū acci-
dēte aliq̄. puta ſortē ɔpoſitū cū ly ſenex. ita q̄ refert ſortē ſe-
nē: ⁊ ſupponat p illo. tūc ēt pʒ illā ɔñaʒ nō valere. eo q̄ in
añte ⁊ ɔñte negať idētitas re⁹ diuerſoꝝ terminoꝝ accñtiuꝫ:
qꝛ in añte re⁹ pueritie vel reſpcū pueri. ⁊ in ɔñte reſpcū ſe-
nectutis vel reſpectu ſui ſenis. ¶ Ad 3m argumentū prin-
cipale doctor ponit p̄mo vnā reſponſionem que non valʒ.
qꝛ male negat. Naʒ negat iſtam bonā ɔñtiaʒ. ſor. ſenex dif-
fert a ſeipſo puero. ergo ſor. ſenex. ⁊ ſor. puer drñt que ē p̄a
ɔña. ⁊ optima. negat aūt eā. eo q̄ i añte ly differt p̄cedit ly
ſeipſo puero. vel ly ſor. puero. ⁊ in ɔñte ſeqť. Nūc aūt p re-
gulas logycales ſumptas a p̄ho in libro p̄mo p̄yarmenias.

ly differt.qm̄ seq̄r nō ꝯfundit aliquē terminū: ȝ solū qm̄ an-cedit.ꝛ hoc ꝑꝑ negationē quā includit vt pȝ in eius secūda exponēte.ꝛ oīs negatio hȝ vim ꝯfundēdi.qꝛ semꝑ ꝑimit il-lud qđ seq̄r ipsaȝ.ꝛ doctor exēplificat clare ı̄ lr̄a.ꝛ rn̄det ad ꝓbationē p̄ᵉ ꝯn̄e ꝙ tenet ı̄ relatiuis exꝑārtie:in qbꝰ nō i-cludit̄ negatio.cuiꝰ sunt sile.eq̄le.ꝯueniēs ꝛ hꝫ.q̄ non hn̄t vim ꝯfundēdi:nec sūt sincathegorematica:nec hn̄tia aliq̄ officia:aut v̄tutē illoꝝ.secus ē ḋ ly differt vel ḋ ly dr̄ia q̄ in-cludit negationē. Dec rn̄sio hn̄ ı̄stringi̅t a doctore:eo ꝙ nū-q̄ȝ aliq̄ negatio vl̄ dictio hn̄s vim negatiōis pōt tollere.i.i-pedire ꝯn̄aȝ aliq̄ȝ:nisi ꝑꝑ h̄ ꝙ terminꝰ ꝓcedēs illā ꝛ sequēs hn̄t diuersaȝ suppositionē vt pȝ qn̄ dr̄. Tu differs ab hoīe. ergo ab hoīe differs:q̄ ꝯn̄a nō valȝ.qꝛ ly homie sequēs ly differs.supponit ꝯfuse ꝛ distributiue.ꝛ ly hoīe q̄ ꝓcedit sup-ponit dt̄erminate.Et ita qꝛ mutat̄ suppositio ꝯn̄a nō valet. qꝛ nulla ꝯn̄a tȝ:nisi ı̄ termis eodē mō supponētibꝰ:sed vbi obseruat̄ eadē suppō tȝ.ꝛ ita ē ı̄ illa p̄ᵃ ꝯn̄a.qꝛ fit tn̄ ı̄ termi-nis singularibꝰ vt pȝ.ꝛ ı̄ illis nō refert ꝓponere vl̄ postpo-nere negationē ȝ phȝ p̄ ꝑyhermenias. Jō illa ꝯn̄a nō fuit ı̄pedita cū ly differt.ꝛ iō ē bona. Igit̄ doctor ꝯcedit tā p̄ᵃᵐ ꝯn̄tiā q̄ȝ scḋaȝ.ꝛ ēt ꝯn̄a illiꝰ zᵉ ꝯn̄e.qđ vocat zᵐ ꝛ ꝯn̄a.s.ꝙ soꝛ.senex ꝛ soꝛ.puer sūt multa.ꝛ reddit cāȝ dicēs ꝙ illa de-terminatio in an̄te.i.ille due dt̄erminatiōes q̄ sūt ly senex ꝛ ly puer diminuūt reᵘ huiꝰ ꝓdicari multa.eo ꝙ lȝ sortes in se ꝛ absolute sumptꝰ nō sit multa:tn̄ vt sumptꝰ cū illis dt̄ermi-natiōibꝰ diminuētibꝰ eiꝰ vnitatē dr̄ multa.qꝛ ı̄ eo ponūtur multa accn̄tia.s.senectus ꝛ pueritia.ꝛ iō vocat̄ dt̄erminatio-nes diminuētes.qꝛ diminuūt vnitatē verā sortis nūeralē: vn̄ dico ꝙ hꝫ dt̄erminatiōes:eo ꝙ sīt diminuētes:diminuūt vnitatē sortis verā ꝛ nūeralē.i.simplr̄ nūeralē:qꝛ lȝ soꝛ.se-nex.ꝛ soꝛ.puer sint idē nūero aliquo mō.qꝛ semꝑ ē idē sor-tes ibi in nūero.tn̄ vt sic ꝛ vt sic sumptꝰ vr̄ facere aliq̄ mō multitudinē.ꝛ sic nō est oīmodo idē numero.qꝛ ſm qd licȝ simpliciter in se sit idē numero.Et iō dicit doctor ꝙ ex hoc nō seqtur ꝙ soꝛ.ꝛ sortes sint multa.s.eo ꝙ iā soꝛ.ꝛ sortes su-mitur sine aliq̄ dt̄erminatiōe.vȝ licȝ sortes cū sua senectu-te.ꝛ soꝛ.cū sua iuuētute faciat multitudineȝ.ꝛ ideo sortes se-nex ꝛ sortes puer dicātur multa.nō tn̄ sortes.ꝛ sortes.vn̄ ı̄ illa ꝯn̄tia.s.sortes senex ꝛ sortes puer sunt multa.g̊ sortes ꝛ soꝛ.sunt multa.nō arguitur ab ı̄feriori ad suū supiꝰ siue per locum a specie vel a parte subiectiua.sed est ibi fallacia ȝ qd ꝛ simplr̄.ꝛ nullus locus dyalecticus:sed tn̄ sophysticꝰ. Et istō ē veꝝ ꝯparādo in an̄te.vt diximꝰ sortē senē.ꝛ sortē pueꝝ ad ly multa.Et ꝑcide ı̄ ꝯn̄te ly sortē.ꝛ sortē ad ly mul-ta. Nā ista ꝯn̄a ē bona.sortes senex ē.g̊ soꝛ.ē.vel soꝛ.puer ē. ergo soꝛ.ē.qꝛ hic arguit̄ ab ı̄feriori ad suū supiꝰ.vel ꝑ locuȝ a ꝑte subiectiua:licȝ tn̄ vt alīs dixi:non sit in talibꝰ ꝯn̄a ab ife-riori ad suū supius ꝓp̄e loquēdo.nec locus a parte subiectiua. qꝛ nullus terminus ꝯcētus est ꝓp̄e ı̄ferius ad terminū nō ꝯcētuȝ:nec eius pars subiectiua.Et dico signāter ꝓp̄e loquēdo fundādo me sup illud cōe dcm̄.nemo vel nihil dat qđ non hȝ.Cū g̊ nullū accn̄s hēat ı̄ se aliquā rōnē iferioritatis vel rōnē ꝑtis subiectiue reᵘ eoꝝ q̄ ꝑ se ꝯtinent̄ in ꝓdicamēto sube: seqtur ꝙ non pōt dare talē rōnē alicui ꝯcēto in ꝓdicamēto sube.sed potius faciet cū eo vnū aggregatuȝ ꝑ accn̄s q̄ȝ fa-ciet cū eo vnū per se ı̄ferıꝰ.Sed de h̄ alīs.qꝛ nunc vtor cōi modo loquēdi logycoꝝ:sicut facit doctor in hoc loco.naȝ ꝑ se ı̄feriꝰ addit aliqd ad suū supiꝰ:ȝ nullū accn̄s extrīsecū re ꝛ rōne addit ad suū supiꝰ. Tn̄ ad ꝓpoᵐ applicādo vl̄ re-uertēdo dico ꝙ lȝ h̄ sit ꝯn̄a ab inferiori ad supiꝰ.s.soꝛ.senex est.g̊ soꝛ.ē.nō tn̄ h̄.soꝛ.senex ꝛ soꝛ.puer sūt multa.g̊ soꝛ.ꝛ sor-tes sunt multa.qꝛ ı̄ an̄te nō ē multitudo simplr̄:ȝ ſm qd. qꝛ tn̄ ꝑ accn̄a cōia. Jō non seqtur ꝙ illis ablatis sit aliqua multitudo:quapꝑ ē ibi fallacia ȝ qd ad simplr̄.qꝛ arguit̄ a multitudie ȝ qd ad multitudinē simplr̄.i.ex multitudi-ne ȝ qd.ꝛ ꝑ accn̄a vult ı̄ferre multitudinē simplr̄ ı̄ sube. Et ēt aliā rōnē reddit ibi doctor dicēs ꝙ ı̄ illa ꝯiūctiōe.s.ꝫ soꝛ.senex ꝛ soꝛ.puer sūt multa.ibi ē vnū ꝯiūctū:ꝛ copulatuȝ siue de copulato extremo.s.subo sumit̄ sortes ȝ accn̄s. Nā geminat̄ ibi tn̄ ȝ accn̄a sibi aduenientia. Naȝ ly senex vel ly puer ē sibiectneuȝ reᵘ talis ꝓdicati.s.respectu de ly mul-ta.ꝛ hoc ſm ꝙ soꝛ.sumit̄ absolute.qꝛ soꝛ.absolute sumptꝰ n̄ hȝ agere cū ly multa.eo ꝙ in se nullo mō sit multa.ꝛ iō ar-guere a ꝯiūctis ꝛ distictis ȝ accn̄s ad diuisa: siue ı̄ subiec-tis siue in ꝓdicatis nō tenet ꝯn̄tia vt pȝ scḋo ꝑyhermenias.ꝛ ita patet questio de sorte sene que ratione sue antiquitatis (fuit penosa.

CIrca questionē.zz.qua q̄rit̄ ḋ p̄ᵃ dif-finitiōe dr̄e ꝛc̄.q̄si nihil ē ibi dif-ficile aut expōne dignū.qꝛ oīa sīt supra mo-derata:ꝛ ēt ı̄ ꝓdicabilibꝰ Burlei. Excepto vno dcō in rn̄siōe.q̄dā ad qđdā zᵐ arguᵐ. vbi dr̄ ꝙ nō est ı̄cōueniēs opposita inesse actu eidē genere licȝ sit ı̄cōueniēs de eodē nūero.h̄ intelli-git̄ sic. Nā calidū ꝛ frigidū.albū ꝛ nigrū ꝛ hꝫ.q̄ sunt oppo-sita ꝯr̄ie ı̄sunt actu.i.actualr̄ ꝛ sil̄ eidē ı̄ gn̄e.i.hoī.ꝛ asino q̄ sunt idē gn̄e.i.sūt idē ꝛ ꝯueniūt ı̄ eodē gn̄e.ꝛ iō hn̄t idētita-teȝ gn̄icā ı̄ illo.ꝛ iā talia opposita accn̄talia ēt sūt actu eidē spē.i.sorti ꝛ platoni q̄ sūt idē spē.i.ı̄ spē.qꝛ ꝯueniūt in spē.tn̄ magis ad ꝓpoᵐ rōnale ꝛ irrōnale q̄ sunt dr̄e opposite ꝯr̄ie ı̄sunt sil̄ actu eidē gn̄e.s.hoī ꝛ asino q̄ sunt idē in gn̄e aīal.ꝛ pȝ.tn̄ nō est ı̄cōueniēs de eodē nūō.puta ꝙ soꝛ.vl̄ brunel-lus sit sil̄ ꝛ semel aut actu rōnal̄ ꝛ irrōnal.ꝛ iō vni nūō nō pn̄t sil̄ ı̄esse opposita ȝ phȝ ı̄ ꝓdicamēto sube.ꝛ qđ dcm̄ ē ḋ ꝯr̄ie oppositis.ita dicat̄ ḋ oībꝰ aliꝭ oppositis.nā ꝯdictorie opposita ꝛ ꝑuatiue ac relatiue opposita ı̄sunt eidē gn̄e.ꝛ ei-deȝ spē.ȝ nō eidē ı̄ nūō.ꝛ pȝ ꝑ ꝓdicta.ı̄ fine aūt q̄ōnis qn̄ di-cit sic.ꝑ h̄ pȝ ad aliō.qꝛ ꝯcedo ꝙ h̄ ē vꝫ.aīal est rōnale ꝛc̄. vbi nota ꝙ accipiēdo aīal vt hȝ rōnē gn̄is:siue vt fundat genꝰ qđ ē ı̄tētio scḋa h̄ ē.vt sumit̄ ȝ zᵐ modū accipiendi sign̄atū termini cōis:vt expositū ē supra.q̄ōne.6.qꝛ vt sic hȝ suppōnē simplicē sic.ista ꝓpō est falsa.i.aīal ē rōnale.ȝ solū ē vera sumēdo sign̄atū termini cōis primo mō.i.ȝ eē qđ hȝ ı̄ suis suppositis.ꝛ ı̄ suppōne ꝑsonali.eo ꝙ aliqđ aīal est rōnale.nō est ēt vera scḋo mō.qꝛ rōnale nō ꝯuenit aīa-li ſm eē eiꝰ q̄dditatiuū cū nō sit ḋ eēntia eiꝰ. Nec ꝓdicatum quidditatiuū:aut eēntiale respectu ipsius.vt pȝ ꝛc̄.

CIrca q̄ōneȝ.zz.q̄ q̄rit̄.an dr̄ia possit diffiniri ꝛc̄.Et h̄ ēt qđ pȝ ꝑ dcla-rata supiꝰ vsq̧ ad p̄ᵐ argᵐ p̄nl̄.Tn̄ qn̄ dr̄ rn̄dēdo q̄ōni ꝙ dr̄ia pt̄ diffiniri.loqtur de dr̄ia formalr̄ sūpta.ꝛ n̄ fundamētalr̄.i.vt ē ı̄tētio zᵃ ꝛ n̄ p̄ᵃ.qꝛ vt ē p̄ᵃ ı̄tētio sic̄ rōnale ꝛ hꝫ.ipoīe ē ꝙ diffiniat̄.qꝛ tūc hr̄et genꝰ ꝛ dr̄iā.ꝛ sic non eēt dr̄ia.ȝ spēs.ꝛ mlt̄a alia ı̄cōueniētia seq̄rent̄.vt ēt dcm̄ ē su-periꝰ:tn̄ vt ē ı̄tētio zᵃ ē spēs vne vl̄is cōi.ꝛ sic dr̄ia vt qd ē spēs vt modus.ꝛ sic diffinit̄ a Porphy.ı̄ tex.vt pȝ. Tūc ad p̄ᵐ argᵐ dr̄ doctor ꝙ dr̄e n̄ ē dr̄ia:reᵘ cᵘ dr̄ia hȝ rōnē dr̄e.s. reᵘ spēi.qꝛ dr̄ia non est ꝓp̄ie differētia nisi respcū speciei quā facit differre ꝛ quā ꝯstituit.tn̄ pōt hr̄e dr̄iaȝ reᵘ cuius ipa est spēs ipsiꝰ.i.ipa dr̄ia ē spēs.s.reᵘ vl̄is in cōi.qꝛ sic ꝓdi-cari ı̄ q̄le eēntiale est dr̄ia dr̄e.ꝛ ipȝ vl̄e in cōi vel ꝓdicari ḋ plībꝰ in cōi:qđ ꝑ eodē hr̄:est genꝰ eiꝰ. Nota tn̄ ꝙ hec rn̄sio est caute ı̄telligēda:qꝛ ipa tota nec pōt v̄ificari ḋ dr̄ia fun-damētalr̄ sūpta nec ḋ dr̄ia formalr̄ sumpta.i.q̄ ē ı̄tētio zᵃ. nā loquēdo de dr̄ia ꝓut nūc loqmur.i.ꝓut ē ı̄tētio scḋa sic de illa nō pōt v̄ificari.qꝛ ipa vt est tertiū vl̄e reᵘ nulliꝰ spe-ciei hȝ rōnē dr̄e.s.que est cōstituere ꝛ distinguere.ꝛ hꝫ.et ꝙ de illa predicet̄ in quale essentiale ꝛc̄.qꝛ sic ipsamet est vna spēs.ꝛ hȝ sub se solū indiuidua.s.hāc dr̄iā applicabilē

rōnali: ꝛ hāc dr̄iaȝ applicabileȝ irrationali. ꝛ hāc dr̄iaȝ ap/
plicabilē corporeo. ꝛ hꝫ. q̄ dr̄ie distinguunt̄ nūero tm̄. q2 so
lū penes mā̄s qb᷒ applicant̄. i. penes intētiones primas: ꝛ
dr̄ias reales: q̄ in hac locutiōe dr̄r mā̄e. sicut in cap. de ge/
nere dcm̄ ē de genere. ꝛ ei᷒ idiuiduis. igr̄ cū dr̄ia vt est ter/
tiū vl̄e. ꝛ intētio scda re᷒ nulli᷒ spēi hēat rōnē dr̄ie. sȝ solum
rōnē spēi vel saltē generis itermedij vt ifra videbit̄. pȝ ꝙ
illa p̄ma ps nō pōt ei ꝯpetere: tn̄ illa ps pōt bn̄ competere
dr̄ie fundamētalr̄ sumpte. i. dr̄ie q̄ est res p̄ᵉ itētiōis. puta
rōnali ꝛ hꝫ. vt pȝ. q2 q̄libȝ talis hȝ rōnē dr̄ie re᷒ alicui᷒ spēi.
verūtn̄ illa scda ps qn̄ dr̄. sȝ pōt hr̄e dr̄iaȝ re᷒ cui᷒ ipsa ē spe/
cies. Dico ꝙ hec scda pars nullo mō pōt cōpetere dr̄ie fun
damētalr̄ sumpte. q2 illa nullo mō pōt eē spēs re᷒ alicuius:
nec aliq̄ dr̄ia pōt eē gen᷒ re᷒ illius: sicut sepe sapius dcm̄ ē.
ꝛ sepe dicendū. Tn̄ illa scda ps pōt bn̄ ꝯuenire dr̄ie forma/
liter sumpte. q2 dr̄ie q̄ est 3ᵐ vl̄e. q2 ipsa hȝ dr̄iaȝ in se p quā
ꝯstituit̄. ꝛ per quā ab alijs q̄tuor distinguit̄. ꝛ hoc re᷒ vl̄is
in cōi: cuius ipsa est spēs. ꝛ sic pȝ subtilr̄ considerāti ꝙ illa
rn̄sio ē inuoluta: ꝛ fm̄ se totū nulli dr̄ie ꝯueniēs. capiat̄ tn̄
sensus ab ea g particulr̄ capi pōt fm̄ expōnē factā: sȝ nulli
dr̄ie applicetur totaliter. Cōtra illā obijcit doctor dicēs ꝙ
si dr̄ia re᷒ alicuius pōt eē nō dr̄ia. ergo esse dr̄iam nō cōue
nit sibi per se ꝛ in p̄ mō. sed hoc ꝯn̄s est falsū. q2 vnūqdq3
est ipsummet in p̄ gradu p̄mi modi perseitatis. g̊ qd̄ semel
est dr̄ia semꝑ est dr̄ia. ꝛ sic nō pōt non eē dr̄ia: cui᷒ opp᷑ vr̄
illa rn̄sio dicere: nā nullus respectus adueniens alicui vel
habitudo ad aliud cū semꝑ talia sint posteriora illis qbus
adueniūt: poterit tollere aut destruere illud cui aduenit: cū
prius non possit destrui per posterius: q2 tūc nō eēt p̄us: et
per ꝯn̄s cū ad q̄cqd compareī dr̄ia: semꝑ ꝛ necessario dr̄ia
est dr̄ia. ꝛ ita nō pōt eē spēs. Rn̄det doctor p illā diuisionē
de qd. ꝛ modus q̄ ad innumerabilia valet. ꝛ dicit ꝙ dr̄ia vt
qd nō est dr̄ia vt modus. Nā lȝ dr̄ia vt est vna qditas: siue
vnū qd sit dr̄ia. q2 vnūqdq3 in suo genere ē qd. ex p̄ topico.
etiā ꝛ q̄libȝ pars diffōnis est qd ꝛ forma. ex. 5. meta. tn̄ non
hȝ modū dr̄ie respectu vl̄is in cōi. sed hȝ modū spēi vt pȝ.
Et sic ꝙ idē sit dr̄ia vt qd vel indiuiduū. ꝛ spēs vt modus:
nullū est incōueniēs. q2 hec dr̄ia q̄ est indiuiduū in cōi est
dr̄ia vt quid. ꝛ indiuiduū vt modus. q2 hȝ modū idiuidui
respectu dr̄ie in cōi que hȝ etiā modū spēi re᷒ eius. ꝛ etiam
respectu vl̄is in cōi: licȝ aliter ꝛ aliter vt ifra videbit̄. Sic
etiā dicimus de hac spē que est spēs vt qd. ꝛ singulare: aut
indiuiduum vt modus. Et de indiuiduo vl̄is in cōi: quod
etiā est vniuersale vt qd ꝛ singulare vt modus: ꝛ sic de hoc
proprio: ꝛ de hoc accidente suo modo dicatur respectu ꝓ/
prij. ꝛ accidentis in cōmuni ꝛc̄.

Circa questionē. 24. qua q̄rit̄. an hec
diffinitio sit ꝯueniens. dr̄ia p̄di/
cat̄ ꝛc̄. que ꝯtinuat̄ ad p̄cedētē sic. q2 i p̄ce/
dēte habito ꝙ dr̄ia possit diffiniri. Nūc re/
cte q̄rit̄ an ei᷒ diffinitio q̄ est melior ꝛ p̄nci/
palior sit bn̄ data. Hec q̄stio ē valde diffi/
cilis ꝛ subtilis. ideo sudandum est in ea. q2 hec materia de
dr̄ia est valde admirabilis inter oia que tāgūt q̄nq3 vl̄ia ꝛ
multū ꝑplexa. Igit̄ p̄mo descendo ad corpus q̄ōnis: eo ꝙ
argumēta cū suis rn̄siōib᷒ simul dclarabuntur. In ipsa aūt
solone q̄ōnis nō opȝ imorari vsq3 ad primū. ꝯtra. qn̄ dicit̄
ꝯtra. illa non diffinit̄ nisi per dr̄ia nūero ꝛc̄. vel differētib᷒
numero: q2 p̄cedentia sunt plana. In illa aūt obiectiōe tā/
gunt̄ aliq̄ difficilia: maxie dū nitit̄ ꝓbare ꝙ dr̄ia iterme/
dia. ꝛ dr̄ia vltima essent duo vl̄ia. sicut genus ꝛ spēs. Utēs
hoc medio. vbicūq3 est inuenire silem rōnem distiguendi
duo vl̄ia specifice ibi sunt duo vl̄ia: sȝ in capitulo de dr̄ntia
inuenitur similis ratio ad diuidendū dr̄iam vltimam ab
intermedia: sicut in capitulis generis ꝛ speciei. g̊ ꝛc̄. maior

pȝ per locū a simili. q2 de similibus silr̄ est iudiciū. minor
ꝓbat̄ sic. q2 gen᷒ ꝛ spēs nō distiguūt̄ specifice nisi i p̄dica/
ri d̄ dr̄ntib᷒ spē ꝛ nuō vt vn̄: q2 i oib᷒ alijs ꝯueniūt puta in
p̄dicari d̄ plurib᷒: ꝛ i p̄dicari i qd. Sȝ hec eadē rō diuidē di
repit̄ iter dr̄iaȝ itermediā: ꝛ vltimā. q2 dr̄ntia intermedia
p̄dicat̄ d̄ plurib᷒ dr̄ntib᷒ spē vt patȝ d̄ irrōnali ꝛ sensibili ꝛ
hꝫ. Dr̄ia aūt vltia p̄dicat̄ solū d̄ dr̄ntib᷒ nuō. q2 ꝯuertit̄ cū
spē. In alijs aūt oib᷒ ꝯueniūt. q2 vtraq3 p̄dicat̄ d̄ plibus: ꝛ
vtraq3 p̄dicat̄ i q̄le eēntiale: ꝛ ita i oib᷒ alijs hn̄t ꝯueniētiā
vt pȝ: ꝛ ita pȝ ꝙ hec duo. s. dr̄ntib᷒ specie: ꝛ dr̄ntib᷒ nuō ꝯsi/
militer se hn̄t circa p̄dicari in qd. ꝛ in q̄le. H̄ ē eodē mō di/
uersificāt illa q̄ p̄dicant̄ in qd. vt gen᷒ ꝛ spēm: ꝛ illa q̄ p̄di/
cant̄ in q̄le vt dr̄iaȝ itermediā: ꝛ dr̄iam vltimā: ꝛ p ꝯn̄s sic
ibi cāne duo vl̄ia: ita ꝛ hic. vel detur cā diuersitatis. vȝ. q̄re
magi ibi q̄ȝ hic. Scdo arguit doctor sic in snia. q̄ncūq3 ali/
qua duo sic se hn̄t ꝙ vtrūq3 p̄dicat̄ de plurib᷒. ꝛ nō habēt
aliquā diffōnē vnā cōez eis. ꝛ vtriq3 ꝯuenientē: illa sūt duo
vl̄ia distīcta specifice. sȝ talia sūt dr̄ia itermedia: ꝛ dr̄ia vlti/
ma. g̊ ꝛc̄. tenet ꝯn̄s cū maiori. ꝛ minor ꝓbatur sic. q2 p̄dica/
ri de plurib᷒ dr̄ntib᷒ spē in q̄le essentiale ꝯuenit tantū dr̄ie
intermedie vt ꝓbatū est: ꝛ predicari de plurib᷒ dr̄ntib᷒ nu/
mero in q̄le essentiale ꝯuenit tm̄ dr̄ie vltime. ergo nulla il/
laꝝ diffinitionū ꝯuenit vtriq3. ꝛ non ponit̄ aliqua alia dif/
finitio dr̄ie: nisi iste q̄ posite sunt. g̊ dr̄ia in cōi nō pōt conue
nire vtriq3 illaꝝ p aliquā vnā diffōnem. Uel si velis dice/
re ꝙ dat̄ vna diffinitio dr̄ie in cōi. ꝛ illa cōueniet vtriq3 sic̄
ꝛ ipsa dr̄ntia in cōi: q̄ est illa p̄dicari de plurib᷒ in q̄le essen/
tiale: ita ꝙ in illa nō ponat̄ aliq̄ istaꝝ particulaꝝ. i. nec dif/
ferētib᷒ spē nec dr̄ntib᷒ nūero sicut est de diffōne vl̄is in
cōi que ē p̄dicari de plurib᷒. nihil aliud addendo: vt possit
omni vl̄i ꝯuenire per idē nomē ꝛ per eādē diffōnem. Et si
tūc dat̄ talis diffō ipsi dr̄ntie in cōi opȝ ꝙ sit equoca vel ꝙ
predicet̄ equoce de duab᷒ p̄dictis dr̄ntijs: ꝛ ita nō valebit.
q2 non erit vna. Assumptum ꝓbat̄. q2 sicut ly vnū est eq/
uocū ad vnū numero. ꝛ ad vnum spē. ꝛ patet. 5. meta. cap.
de vno. ita iy plura erit equiuocū ad plura spē ꝛ plura nu/
mero. q2 quot modis dr̄ vnū oppositoꝝ tot modis dr̄ ꝛ re/
liquū. ex p̄mo topicoꝝ. ꝛ oppositoꝝ eadē est disciplina. ꝛ p
ꝯn̄s talis diffinitio ex q̄ ꝯtinet in se pluralitatē. pluralitati
numerali ꝛ pluralitati specifice de necessitate erit equoca:
vt vr̄. ergo nulla ꝛ nullo mō ꝯueniens. q2 nec vna. ꝛ p ꝯn̄s
dr̄ia in cōi nullā vnā diffinitionē hȝ per quā ꝯueniat vtri/
q3 dr̄ie. ꝛ ita ille due dr̄ie habebūt duas diffōnes distictas:
ꝛ in nulla vna ꝯuenietes: ꝛ sic erūt duo vl̄ia disticta qd cō/
cludere volebamus cū doctore. ꝛ sic erūt sex vl̄ia. ꝛ crede
mihi ꝙ hoc est vnū solēne dubiū. Sed ad illō rn̄debit̄ in/
fra. Cōsidera tn̄ qn̄ dicit doctor infra sic. Sed tūc videt̄ ꝙ
diffinitio vniuersalis vbi ponit̄ p̄dicari de plurib᷒ absolu/
te ꝛc̄. Ubi nota ꝙ ibi doctor instat ꝯ obiectionē p̄dictam
dans itelligere ꝙ si illa rō de dr̄ia in cōi valeat: que. s. con/
cludit ꝙ dr̄ia in cōi nō pōt diffiniri per ly plurib᷒ in q̄le ꝑꝑ
equocationē de iy plurib᷒ ad ly plura spē ꝛ nūero. ꝙ etiam
diffinitio vl̄is in cōi erit equoca. ꝛ ita nulla. q2 in diffinitiōe
vl̄is in cōi. vbi ponit̄ ly plurib᷒ absolute. ꝛ nō p aliq̄ vno si/
gnificato tn̄ nihil valebit ꝛc̄. Ubi nota ꝙ cū in diffinitiōe
vl̄is in cōi ponatur ly plurib᷒ absolute. i. sine aliq̄ ꝯtrione.
q2 nec ꝯbit̄ per ly dr̄ntib᷒ specie. nec per ly dr̄ntib᷒ nūero:
ꝛ ideo non ponit̄ ibi pro aliquo vno significato spāli ꝛ cer/
to. q2 spālia significata de ly plurib᷒ dr̄r pla spē ꝛ pla nuō.
eo ꝙ vt i argumēto semꝑ supponit̄ ly plib᷒: dr̄ equoce d̄ plu/
rib᷒ spē ꝛ plib᷒ nuō. ꝛ p ꝯn̄s illa duo dr̄r significata ei᷒. Iō
dico ꝙ vr̄ ꝙ illa diffō vl̄is nihil valeat: eo ꝙ dat̄ p equo/
cū. s. p ly plib᷒ sic̄ ꝛ illa diffō dr̄ie in cōi. vt dcm̄ est. vl̄ sic. i.
si velis oino defendere diffōnē vl̄is esse bonam: eadē rō/
ne concedere habes ꝙ dr̄ia in cōi poterit diffiniri per pre/

dicari de plurib⁹ in q̄le.s.in q̄le eēntiale.vel deᷤ cū diuersitatis. Cōtra tn̄ illā p̄tē disiunctiue vltimā arguit doctor: q̄n̄.s.dr̄ in l̄ra h̄ mō. Uel si sic.i.si diffō vl̄is ē bona.si pro. q2. Cōtra h̄ mēbrū i illo dcō ɔcessum arguit doctor sic dicēs: q̄ .vz.tūc gen⁹ ⁊ spēs eēnt vnū vl̄e ⁊ nō duo.sicut ⁊ differētia ponit̄ vnū vl̄e ⁊ nō duo.q2 ɔsilis ratio vr̄ vtrobiq3 cui⁹ vni⁹ vl̄is cōis generi ⁊ spēi ⁊ iferioris ad vl̄e i cōi diffinitio erit illa.s.p̄dicari d̄ pl̄ib⁹ in q̄d.ita q̄ nec ibi addatur dr̄ntib⁹ specie.nec dr̄ntib⁹ nuō.⁊ sic illa diffō erit min⁹ cōis q̄3 diffinitio vl̄is in cōi pp illā p̄ticulā additā.s.ly in quid.⁊ erit magis cōis q̄3 diffinitio g̃n̄is aut diffinitio spēi.q2 nec ɔtrahit̄ a pluribus vel differētib⁹ specie nec nūero vt p3. Et crede mihi q̄ istud est vnū forte ⁊ egregiū motiuū:nec faciliter ei pōt r̄ndeRi.q2 s̄m istud motiuū op3 vt vr̄ dare vnū ex his duob⁹.vz.q̄ aut genus ⁊ spēs erūt solu3 vnum vniuersale:sicut dr̄ntia media.que est cōlor.⁊ dr̄ntia vltia que est minus cōis.cuius minus vniuersalis diffinitio erit predicari de pluribus in quid.nihil aliud addēdo.q2 illa ē cōis tā generi q̄3 speciei.⁊ quoȝ diffinitio est eade3:illa sūt eadem s̄m p̄hm in topicis. Et ita erunt tn̄ quattuor vniuersalia:sicut solu3 q̄tuor p̄dicata ex p̄mo topicoȝ: q̄uis ista quattuor nō sint oīno ⁊ adequate illa q̄tuor.q2 species ⁊ dr̄ia no sunt predicata:vel op3 dare q̄ erunt sept̄ē vl̄ia.et forsan octo.qd̄ probo sic.q2 dicendo predicari de pluribus in cōi dicemus sic.oē predicari de pluribus:aut est in q̄d. vel in quale.⁊ vtroq3 modo dupliciter.q2 aut in q̄d de differentib⁹ spē aut numero.vbi vides q̄ predicari de pluribus qd̄ est diffinitio vniuersalis in cōmuni.stat semp in hīs diuisionib⁹ ⁊ sufficiētijs pro ipso vl̄i in cōi.q2 diffinitio conuertitur cū suo diffinito.⁊ est eadē essentia cū illo. Dico q̄ illud p̄dicari de plurib⁹ in cōi diuidit̄ in duo mēbra.s. i p̄dicari in q̄d.⁊ in predicari in quale.⁊ sicut predicari de pluribus ɔuenit vl̄i in cōi sic p̄dicari de plurib⁹ in q̄d cōuenit vt videt̄ vni alteri vl̄i.qd̄ erit minus cōe q̄3 vl̄e in cōi.⁊ magis cōmune q̄3 genus aut species:⁊ sic ponēdo genus ⁊ speciem esse duo vl̄ia ponendū est vnum vniuersale intermediu3 inter vl̄e in cōi.⁊ illa duo:qd̄ vniuersale intermedium habebit pro diffinitione p̄dicari de pluribus in q̄d.⁊ immediatius descendet in genus ⁊ spēm q̄3 vniuersale in cōi.et descendet per istas duas differentias ⁊ particulas.s.dr̄ntibus specie.⁊ differētib⁹ numero:sicut vniuersale in cōmuni descendit in omnia q̄nq3 vl̄ia per predicari in q̄d.⁊ per predicari in q̄le.⁊ sic erūt sex vl̄ia:⁊ tunc vl̄e eade3 rōne q̄ predicari de plurib⁹ in q̄d.ɔstituit vnum vl̄e intermediū inter vl̄e in cōi ⁊ genus ⁊ spēm:eadē rōne.vt videt̄ predicari de plurib⁹ in quale ɔstituet vl̄e intermediū iter idem in cōi.⁊ ista tria vl̄ia.vel saltem diuisio aut subdiuisio p̄dicari in quale. In quale essentiale.⁊ in quale accn̄tale.ly q̄le essentiale ɔstituet vnum vl̄e intermediū inter vl̄e in cōi. ⁊ differentia3 intermediā ⁊ vltimam:vt superius arguebatur:⁊ sic oīno erunt septem vl̄ia. Et etiā vlterius p̄cedēdo capiēdo p̄dicari in quale accidentale ɔdiuisu3 ɔtra quale essentiale.illud simili rōne ɔstituet vnū vl̄e cōe p̄prio ⁊ accidēti:cui⁹ diffinitio erit p̄dicari in quale accn̄tale.⁊ non erit accn̄s cōe vel gn̄āle:sicut ⁊ diffinitio dr̄ie in cōi est p̄dicari in quale eēntiale.⁊ nō est dr̄ntia cōis vel generalis. Et nomen vl̄is intermedij iter vl̄e in cōi ⁊ genus ⁊ spēm pōt dici supra genus vel genus cōe.⁊ sic erūt octo vl̄ia. His motiuis vr̄ difficile r̄ndere:doctor tn̄ r̄ndet. Et p̄mo ad p̄ma3 obiectionē i qua arguebat̄ q̄ dr̄ia itermedia ⁊ vltima erūt duo vl̄ia.q2 tn̄ rōnē hr̄t q̄ sint duo vl̄ia:sicut gen⁹ ⁊ spēs. q2 gen⁹ ⁊ spēs nō aliter differūt q̄3 per ly dr̄ntib⁹ spē ⁊ nuō. igit̄ p̄mo r̄ndet doctor ad istā vltimā partē dicēs.q̄ nō est veȝ qd̄ supponit̄ in argumēto.vz.q̄ genus ⁊ spēs differūt solū p ly differētib⁹ spē ⁊ nuō. Sed ēt differūt in alio.vz.in ly in q̄d.q2 ly in q̄d ɔuenit eis diuersimode ⁊ equoce.⁊ rō est hec:q2 genus sic p̄dicat̄ in q̄d.q̄ non dicit nisi partem ipsi⁹ q̄d.s.partē eēntie:⁊ ad huc partē debiliorē ⁊ imperfectiorē.q2 partē potēn̄alē ⁊ m̄ālem:l3 hēat modum toti⁹ pp modū signandi grāmaticalē qui est ɔcretio.s3 hoc nihil facit ad p̄positū.q2 nō loqmur nūc de p̄dicatione q̄ solū variat̄ p̄pter modos signandi:sed loqmur de signatione et de ɔstitutiōe ⁊ tenore.s q̄d dicit genus:aut ɔtinet i sua entitate:⁊ q̄uo se h3 in sua q̄ditate. spēs aūt dicit totū q̄d:siue totā essentiā.q2 ɔtinet in se genus ⁊ dr̄ia3:⁊ iō q2 ɔtinet ge. q̄d ɔtinet genus:⁊ vltra hoc addit ad genus portionē q̄ditatis mlt̄o excellētiorē ipso genere.q2 p̄tē formalē ⁊ actuale3:rōne cui⁹ genus nō dicit totā q̄ditatē spēi.sicut spēs dicit totā quiditatē idiuidui.iō ly in q̄d multo excellētius ɔpetit speciei q̄3 generi.⁊ per ɔn̄s predicari in quid.q2 p̄dicari seqtur eē vel essentiā.sicut relatio suū fundamētū.⁊ ita ly in q̄d est equocū generi ⁊ speciei.ad ly in q̄d.qd̄ cōuenit generi.⁊ ad ly in q̄d.qd̄ ɔuenit speciei.⁊ per istā3 egregiā r̄sponsionē soluit̄ notabilit̄ illud motiuum quo arguebat̄ q̄ esset vl̄e intermedium inter vl̄e in cōi ⁊ genus ⁊ spēm:cuius diffinitio esset predicari de pluribus in q̄d. Nā ex quo ly in q̄d est equiuocū.⁊ sub alia ⁊ alia rōne ɔuenit generi ⁊ spēi.seqtur q̄ nō pōt esse dr̄ia formalis in aliq̄ diffōne:q2 nullum equocum pōt intrare aliquā diffōne3:eo q̄ nec p̄t esse genus:nec dr̄ia.p̄pter defectū rōnis vel q̄ditatis:quia nullā h3 dr̄ntiā:hn̄ tn̄ h3 q̄ditatem:nō tn̄ diffōne3.q2 tunc haberet genus ⁊ dr̄iam:⁊ iretur in infinitū:h3 tn̄ q̄ditate3. q2 non habēs quiditatē non pōt cōferre ad q̄ditatem:cuiꝰ est ois modus intrinsecus:⁊ solū ille:quiditas eni abstrahit a diffōne:⁊ etiā ab essentia vt p3 in ɔflatu Frācisci di.6.q. 4. Nūc vltra p̄sequamur q̄uo nō est simile de dr̄ia in cōi respectu differentie intermedie quo ad predicari in q̄le essentiale.sicut erat de predicari in quid respectu generis et speciei.q2 vt dicit doctor quale essentiale vel subale nō cōueniunt equoce dr̄ntie intermedie ⁊ differentie vltime. Et rōne3 non posuit doctor.est tn̄ talis q2 dr̄ia siue fuerit media:siue vltima non dicit nisi partē essentie formalē:l3 p̄or pluribus ɔueniat q̄3 posterior.sed cōitas maior nō facit de se sola aliquā equiuocationē: sicut faciunt totalitas ⁊ partialitas eēntialis:⁊ etiā integralis. Et iō in vtraq3 dr̄ia non est nisi partialitas essentialis:⁊ per ɔn̄s ly quale essentiale ɔuenit vniuoce vtriq3 dr̄ie.⁊ iō differentie in cōi.⁊ ideo nō ɔstituit duo vl̄ia mediātib⁹ suis significatis.q2 p̄dicari in quale essentiale cū sit vniuocū.vt dixi.nō h3 nisi vnū significatū qd̄ nō sufficit ad diuersificādū ⁊ multiplicādū vl̄ia. Concludit ergo doctor ad p̄positū q̄onis:q2 hec diffinitio: sc3 de qua querit questio est tn̄ diffinitio dr̄ie itermedie et non dr̄ie vltime. Dr̄ntie aūt in cōi diffinitio sufficiēs ē illa: sc3 p̄dicari de plurib⁹ in q̄le.s.eēntiale q̄ ɔuenit vtriq3 dr̄ie vt p3 i l̄ra. S3 an̄q̄3 p̄sequamur vltra textū r̄ndeamus ad alia motiua q̄ fecim⁹. Et dicam⁹ breuiter q̄ sicut p̄dicari i q̄d est equocū.⁊ iō nullū vnū ɔstituit vl̄e.sic predicari i q̄le accn̄tale est equocū.q2 nihil est vniuocū sub ente accn̄tī p̄prio.⁊ accn̄ti cōi.sicut ēt nihil est vniuocu3 sub ente cōi generib⁹ accn̄tiū que oia sunt accidentia cōia. Ens aūt pōt no vniuocū illis:⁊ ideo per locū a maiori nihil pōt esse vniuocū accidēti p̄prio.⁊ accn̄ti cōi. Et iō predicari in q̄le accidētale est equocū illis:⁊ nullū per se ɔstituit vl̄e:s3 mediātib⁹ duob⁹ suis significatis q̄ sunt quale accn̄tale nō ɔuertibile.⁊ quale accn̄tale ɔuertibile ɔstituit duo vl̄ia.s. p̄priū ⁊ accn̄s:⁊ de his infra. Deinde doctor r̄ndet ad aliud motiuū quo arguebat̄ q̄ tam diffinitio vl̄is in cōmuni q̄3 dr̄ie in cōmuni non valebat.eo q̄ ly pluribus qd̄ ponit̄ i vtraq3 diffinitione est equocū ad plura specie ⁊ plura numero. sicut ly vnum est equiuocum ad vnu3 numero.⁊ vnū spe-

cie τc. τ nulla diffinitio data p equoca valz τc. ¶ Ad qđ doctor rñdet in illo loco q sic incipit. pro diffõne aũt vlis aut drie sic in cõi opz dicere plã eẽ vniuoci ad plã spẽ τ nũero τ silr ineẽ vel simplr ineẽ scđm aliquos libros τc. vbi nota φ illa rñsio tãgit multa. pͦ. n. vult φ vnũ oppositoꝝ põt esse vniuocũ τ vniuoce ɔuenire illis de qb⁹ dr̃. τ alteꝝ oppositoꝝ nõ erit vniuocũ. nõ tñ sp erit equocũ sed hẽbit se ad illa de qb⁹ dr̃ sicut ad scđm qd τ simplr. qꝛ nõ oz vtrũqz oppositũ eẽ similis ɔditiõis vel nãe: sicut ẽt dicit lib. pͦ sniaꝝ. dist. 23. q̃sti in fine. φ aliqñ vnũ oppositoꝝ est relatio rõis: τ alteꝝ est relatio realis. Et exẽplificat ibi de eodẽ τ diuerso: τ ita ad nostꝝ ppositũ dicit doctor hic φ ly plura ẽ vniuocũ ad plura spẽ τ nũero. τ silr iest vni τ alteri. i. eodẽ mõ τ sub eadẽ rõne. vel si ponit̃ ibi simplr itelligatur. i. vere τ scđm rẽ iest vtrĩqz. τ nõ tñ scđm vocẽ. Et tñ ly vnũ qđ ei opponit̃ nõ ẽ vniuocũ sed neqz equocũ: sed cõuenit illis in q̃ diuidit̃ vt scđm qd τ simplr. τ ponit̃ exemplũ de ly non hõ. Nam homo. τ ly nõ hõ sunt opposita. τ ly nõ homo est vniuocũ ad mortuum τ nõ mortuum. s. qꝛ ly non homo dr̃ eadẽ rõne de sorte mortuo vel quocũqz cadauere mortuo. τ ẽt de lapide q non est mortu⁹. qꝛ vtrũqz illoꝝ est nõ hõ. τ eadẽ rõne. τ tñ ly hõ nõ cõuenit eis nisi vt simplr τ scđz qd. qm̃ sor. mortu⁹ est hõ scđm qd. τ tñ plato viuus est hõ simplr. Scđo ista rñsio tãgit aliud qđ ponebat̃ in argumẽto. s. φ ly vnũ esset equocũ ad vnũ nũero τ vnũ spẽ. τ hoc in illo loco vbi dicit sic. nec vnũ ẽ equocũ ad illa. s. ad vnũ nũero τ vnũ spẽ. Et hoc pbat sic in sententia. Quãdocũqz aliq̃ duo sũt opposita si vnũ illoꝝ est equocum τ aliud erit equocũ. τ hoc si sibi oĩ modo opponat̃. vt pz de acuto τ obtuso. sano τ egro: dulci τ amaro. τ hõ. sed ita eẽt de ly vno τ de ly multo vel plurib⁹ si ly vnũ eẽt equocũ. qꝛ tũc ly plura vel multa eẽt ẽt equiuocũ. sꝫ hoc iã supi⁹ iprobatũ ẽ. τ ẽt qꝛ ly plura scđm idẽ nomẽ τ eãdẽ rõnẽ dr̃ de plurib⁹ nũero τ plurib⁹ spẽ τ genere ac pportione. g ẽ eis vniuocũ. τ p ɔñs ly vnũ qđ sibi oĩ mõ opponit̃: qꝛ fm oĩa illa q̃tuor mẽbra nullo⁹ erit equocũ. τ iõ cõcludit doctor φ ly vnũ dicit̃ de pͦmo illorum quatuor. s. de vno nũero simplr. τ de aliis trib⁹ vt fm qd. qꝛ p tres determinatiões distrahẽtes que sũt ly spẽ ly genere. τ ly pportiõe que tres determinatiões distrahũt large loquẽdo vel diminuũt pprie loquẽdo nãz vnitatis: vt dcm̃ est supra. q. 19. Doctor aũt hoc loco loquit̃ large de distractiõe qñ dicit p determinationẽ distrahẽtẽ τ accipit singulare p plurali. qꝛ loquit̃ in gnãli τ cõpẽdiose. Tertiũ qđ tangit̃ in ista rñsione est dare aliquã diuisionẽ q̃ nõ ponit̃ aut docet̃ a Boetio in libro diuisionũ: vt superius tetigi. q. 19. Et hoc dat itelligere doctor in hoc loco qñ dicit. Nec incõueniẽs est vnũ licz nõ sit equocũ ad hec. s. q̃tuor mẽbra pdicta distigui s hec τc. vbi vides φ q̃uis ly vnũ nõ se hẽat ad illa q̃tuor neqz sicut gen⁹ ad spẽs. neqz sicut totũ ad ptes. τ sic de oĩb⁹ sex de qbus fiũt diuisiones in lib⁹ diuisionũ. tñ diuidit̃ in hec q̃tuor a phõ. 5. meta. ca. de vno. τ ẽt in pͦ topi. τ addit doctor φ multa alia noĩa distinguunt̃ ibi a phõ. τ tñ non est equoci in equocata: sꝫ vt simplr τ scđm quid. τ exẽplificat de pͦuatiõe quã phus ibi distinguit in q̃tuor modos. τ solũ tertius modus dicit̃ proprijssime τ simplr pͦuatio. Alie aũt dicunt̃ pͦuatiões fꝫ qd. τ videat textũ phi qui voluerit. τ sic pz ex isto notabili. φ ẽ dare septimũ modũ vel spẽm diuisionũ. s. q̃ est in scđm qd. τ simplr qui nõ tradit̃ a Boetio vbi supra. τ illa diuisio sepe accidit: vt pz itelligẽtib⁹. Et doctor hic recitat φ sũt multe tales in qnto meta. ¶ Ad pͦmũ ar^m pͦncipale rñsũ est in corpore qõnis. ¶ Ad scđm argumentũ in quo arguitur φ diffõ excedit diffinitũ τc. Nota φ illud argumentũ τ etiaz quartũ argumentũ hꝫ obscuritatẽ pp̃ter similitudinẽ inter drĩam vt est nomẽ scđe intẽtiõis: τ vt ẽ nomẽ pͦme itẽtõis.

τ vt est ɔcretũ τ noĩatiuũ vel accusatiuũ aut vocatiuũ pluralis nũeri τ neutri gnĩs. ac pͦcipiũ pñtis tpis. τ vt ẽ nomẽ substãtiuũ. τ tñ casus: aut ablatiui singularis nũeri. τ vt sic ẽ aliqñ nomẽ pͦme itẽtõis. τ aliqñ scđe. τ sic aliqñ ẽ abstractũ. τ aliqñ ɔcretum vt dr̃ in rñsiõe ad 4.^m arg^m. Et qꝛ due sunt mr̃es falsitatis τ erroris: vt dicit Aug⁹. scđo de tri. Et Francisc⁹ recitat in ɔflatu. qõne. 19. plogi. vz. silitudo τ ppinqtas. Nã sepe pp̃ter silitudinẽ nõ possumus distiguere vnã rẽ ab alia. τ aliqñ vnã iudicam⁹ esse aliã. Ita etiã in hoc loco. qꝛ est tãta silitudo vocalis iter pdictas drĩas vel iter drĩam τ drĩam sic τ sic sumptã. Jõ in istis argumẽtis τ rñsionib⁹ est magna difficultas τ sepe magn⁹ error multorũ. ¶ Tũc his notatis dicẽdũ ẽ ad scđm arg^m. φ drĩa põt eẽ nomẽ pͦme intẽtiõis vel scđe. pͦmo mõ ẽ abstractũ. τ sic est relatio iter duo q̃ differũt siue iter differẽs τ differens: τ sic drĩa est spẽs multitudinis vt ly multitudo est drĩa entis. ens aũt diuidit̃. 10. meta. per vnũ τ multa. sub multitudine vo vt est abstractũ cõtinent̃ ad min⁹ tres spẽs. s. drĩa. diuisio. τ diuersitas. forsan ẽt alietas τ alteritas τ hõ. que ẽt dicunt multitudinẽ vt pz. τ sub multo qđ est cõcretũ ɔtinentur differẽs τ distinctũ τ diuersũ: τ forsan aliud τ alterũ τ hõ. qꝛ ẽt dicũt multitudinẽ: nõ tñ aliud significãt ɔcretũ τ abstractũ nec sũt alie spẽs τ alia gña. sꝫ solũ significãt alio qꝛ habẽt aliũ modũ significãdi: vt sepe dcm̃ est. τ tunc ad ppositũ dico φ drĩa vt est nomẽ pͦme intẽtiõis ẽ abstractũ τ spẽs multitudinis. qꝛ drĩa est multitudo. vel vbi est drĩa ibi est multitudo differẽtiũ vel ibi sũt multa drĩa τ distincta. τ sic drĩa est relatio iter differẽs τ differẽs. Et tunc ad arg^m dico φ si sic sumit̃ nego φ sensibile sit drĩa. Alio mõ drĩa est nomẽ intẽtiõis scđe. τ sic ẽ cõcretũ vel tertiũ vlẽ. sicut sepe superi⁹ diximus: φ oĩa qnqz vlia sunt ɔcreta: τ etiã oẽs scđe intentiões que pdicant̃ de reb⁹. qꝛ si essent abstracte nõ possent pdicari de eis pp̃ter illã maximã siue regulam positã in pͦ qõe. 13. s. φ oĩs pdicatio in abstracto ẽ essentialiter vã. Nõ tñ dico φ oĩs scđa intẽtio sit concretum sic simplr loquẽdo pp̃ter ea que dicunt̃ īfra. in q̃rta rõne: sed oĩs scđa intẽtio que pdicat̃ de reb⁹ est cõcretum. ideo drĩa que est tertiũ vlẽ: licz in voce videat̃ nomẽ abstractũ pp̃ maximã silitudinẽ cũ drĩa vt est nomẽ pͦme intẽtõis. tñ est nomẽ ɔcretũ τ denoĩatiue pdicat̃ de reb⁹ pͦme intẽtiõis. et sic ad arg^m cõcedo φ sensibile est drĩa τ non pdicat̃ ibi abstractum de ɔcreto: sed cõcretũ de ɔcreto. puta ɔcretũ intentiõale de ɔcreto reali τ drĩa formalis. i. q̃ ẽ formalr intẽtio scđa de drĩa fundamẽtali. τ sic diffõ drĩe nõ excedit diffinitũ. Et dicit doctor φ drĩa trãsumit̃. i. causat̃ originalr a drĩa vt nomẽ pͦme intẽtiõis. vbi caue: qꝛ doctor nõ intendit ibi vt aliq credunt φ drĩa que est itentio scđa τ tertiũ vlẽ causet̃ originaliter a drĩa que est nomẽ pͦme intentõis: de qua imediate superi⁹ locutus est: que. s. est relatio τ spẽs multitudinis. qꝛ illud nõ est veꝝ. nec. n. subiectatur in illa nec fundat̃ neqz originaliter ab illa sumit̃. Sꝫ hñ originaliter sumit̃ ab ea alia itẽtio scđa. s. relatio: q̃ ẽt subiectat̃ ac fundat̃ in ea: que tñ nõ est aliq̃ relatio fundamentalis: sed formalis. nec relatio in cõi: sed talis vel hec relatio. veꝝ tñ in hoc pposito nõ loqt̃ doctor de illa vel de ista. sꝫ soluz intendit dicere φ drĩa que ẽ nomẽ scđe intentionis trãsumit̃. i. originaliter cãtur a drĩa vt est nomẽ pͦme intentiõis. i. a drĩa fundamẽtaliter sumpta. s. a rõnali vel irrationali: aut sensibili vel ab aliquo sili. qđ est vere nomẽ pͦme intẽtõis. vt pz. τ in illa tali drĩa fundamẽtalr sumpta subiectat̃ drĩa vt est secũda intẽtio τ solũ de tali pdicat̃. τ vt scias g φ sic intelligit doctor vide qd ibi imediate subiungit. dicit. n. sic. significat aũt intẽtionẽ applicabilẽ ei quod est pͦncipiũ formale drĩe: vt est res pͦme intẽtiõis. hoc est dictu differẽtia que est nomẽ ɔcretũ significat intentionẽ scđam applica-

bilem ei qđ est ƥncipiū formale differentie. vt .s. dr̄ia est itē
tio ƥma vel res ƥme intentiōis .i. dr̄ie fundamētalr̄ sumpte
vt rōnali ⁊ corporeo: ⁊ hm̄oi qꝛ quodlibꝫ istoꝝ ⁊ siliū dr̄iarū
fundamētaliū est ƥncipiū formale dr̄ie .i. dr̄ie q̄ est relaº et
abstractū ⁊ spēs multitudinis de qua in ƥ mēbro diuisiōis
dictū ē. vbi vt clariꝰ itelligas. Nota ꝙ doctor in ista rn̄sio-
ne ad scđm argm̄ nō recitauit oēs modos sumēdi dr̄iaꝫ: sed
tm̄ duos. plures eni recitabit in rn̄siōe ad 4m argm̄. tn̄ facit
hic in hoc vltimo dicto fm̄ ordinē mentionē de trib9 .s. pri-
mo de dr̄ia formalr̄ sumpta q̄ est ꝯcretū ⁊ scđa intentio ac
tertiū vl̄e. Scđo de dr̄ia fundamētalr̄ sūpta: q̄ etiā est ꝯcre
tū ⁊ ƥma intētio que est subm̄ ⁊ fundamētū dr̄ie ƥ mō nūc
dicte .s. que est scđa intētio: cuiusmodi fundamētū est rōna-
le ⁊ corporeū ⁊ hm̄oi. Tertio dr̄ia q̄ est relº ⁊ spēs multitudis
⁊ abstractū ⁊ nomē ƥme itētiōis de qua loquntur in ƥncipio
rn̄siōis. Nūc aūt dr̄ia scđo mō dicta .s. fundam̄talr̄ sumpta
vt rōnale ⁊ hm̄oi est ƥncipiū formale dr̄ie tertio mō dicte. q̄ .s.
est relº ⁊ abstractū. hoc pꝫ. qꝛ ƥncipiū formale dr̄ie iter ho
minē ⁊ asinū est rōnale. qꝛ rōnale est forma ƥncipiās illam
dr̄iam siue distinctionē sine q̄ forma nō ꝯsurgeret talꝭ dr̄ia
vel distinctio. Nūc āt dr̄ia q̄ est ƥma iter has triplices. pri-
ma dico in hoc vltimo ordine recitādi. ⁊ q̄ est scđa intentio
illa dico applicaꝭ dr̄ie fundamētali q̄ est scđa in hoc ordīe.
vt rōnali ⁊ hm̄oi. qđ .s. rōnale est ƥncipiū formale dr̄ie .s. que ē
tertia in h̄ ordine .s. dr̄ie q̄ est relº ⁊ abstractū ⁊ intētio pri-
ma. ⁊ sic itelligiꝭ illud vltimū dictū qđ est pauū in q̄titate.
sed magnū in virtute .i. difficile. ¶ Deide cūꝫ doctor dicit.
cū ostēdiꝭ qđ sit abstractū pōt dici ⁊c. hic rn̄det ad ƥbōnē
assūpti illiꝰ scđi argumēti. vbi ƥbaꝭ ꝙ dr̄ia que est scđa itē-
tio sit abstractū: eo ꝙ oē illud est abstractū a quo sumiꝭ cō
cretum. sed ita est de ista. ergo ⁊c. ƥbat minorē sic. a dr̄ia dr̄
dr̄ns denoiatiue ⁊c. Rn̄det doctor ꝙ h̄ ꝯcretū v̄bale .s. dif-
ferre. vel noiale ƥticipiale vt dr̄ns dr̄ tm̄ denoiatiue a dr̄ia
vt est nomē ƥme intentiōis. vbi iteꝝ caue. qꝛ q̄uis doctor
videaꝭ dicere in hoc loco qđ hoc ꝯcretū differre vel dr̄ns
dicaꝭ tm̄ a dr̄ia q̄ est nomē ƥme intētiōis ⁊ relº ⁊ spēs mul
titudinis. tn̄ inferiꝰ in rn̄siōe ad q̄rtū argm̄ dicit ꝯriū. qꝛ ibi
dicit ꝙ etiā a dr̄ia q̄ est relº ⁊ nomē scđe itentiōis: dr̄ etiaꝫ
dr̄ns vt ibi patebit. Et iđ scias ꝙ nō dicit hic simplr̄ ꝙ tm̄
dicatur tale concretū qđ diciꝭ dr̄ns a dr̄ia vt est nomē pri
me itentiōis: sed dicit q̄tū spectat ad ƥpom̄ suum nūc ꝙ ly
differre. vel ly dr̄ns diciꝭ solum denoiatiue a dr̄ntia que ē
nomē ƥme itentionis ⁊ relº ⁊ abstractū. ⁊ nō a dr̄ia que est
scđa intentio. qꝛ illa est cōcretū. ⁊ iđ hn̄ pōt ƥdicari de sensi
bili sicut ⁊ eius diffō. Et ideo ad ƥpositum argumēti diffō
nō excedit diffinitū. qꝛ ambo ƥdicanꭲ sp̄ denoiatiue de eo-
dem. ¶ Deide cū imediate doctor subiūgit. ⁊ qđ dicit por.
ꝙ sor. seneꝫ differt a seipso puero ⁊c. Nota ꝙ ille passus est
multū obscurus. Et iđ attēde q̄tū vales ƥpterea pono sen
tentiā suā in claritate sic. qn̄ eni dicit ꝙ sor. seneꝫ ⁊c. hn̄ vi-
des ꝙ ibi est vnū concretū qđ noiatur differt ꝙ est copula
in ƥpōne illa .s. sortes seneꝫ differt ⁊c. Et includit in se vnū
ꝯcretū noiale ⁊ ƥticipiū .s. dr̄ns in qđ resoluiꭲ sicut oē ver-
bum adiectiuū resoluiꭲ in suū participiū ⁊ in hoc verbum
sum es est. Tūc tota itentio doctoris nunc est ostēdere ꝙ il
lud cōcretū .s. differt vel dr̄ns qđ sic ƥdicaꭲ de sorte sene nō
dicitur denoiatiue a dr̄ntia vt dr̄ntia est nomē scđe intētio
nis. Ita ꝙ illa differētia sit in sorte sene sicut quedā forma
abstracta informās eum sicut silitudo iformat sortē sileꝫ.
⁊ ꝙ sor. seneꝫ denomineꭲ differens ab illa differentia sicut
denominatur silis a similitudine. ⁊ albus ab albedine. ⁊ pa
ter a paternitate. Et ita dicatur sor. differt vel sor. est diffe-
rens. Sed nō est sic dicit doctor. qꝛ sor. nō diciꭲ denoiatiue
dr̄ns a tali differentia. Et illa est doctoris littera que dicit
nō est. qꝛ dr̄ntia vt est itētio .s. scđa sit in vno extremo .s. in

sor. sene ⁊ denoiat ipm̄ sic. sortes differt .i. ly differt nō dno
minat sor. vt est cōcretū dictū a dr̄ntia q̄ est scđa itētio. Sꝫ
sic ē ad ƥpositū si sor. seneꝫ differt a seipso puero. si ƥ qꝛ. Et
iđ qꝛ sor. seneꝫ differt a se puero. iđ dr̄ia est iter extrema: vt
dr̄ia est nomē ƥme intētiōis: hoc ē dictu. sor. seneꝫ denoiaꭲ
differēs a differētia q̄ ē quedā relº iter extrema .s. iter sor.
senem differentē ⁊ sortē pueꝝ differentē. Et hec dr̄ntia est
nomē ƥme intentiōis. Et īfert doctor. ꝙ in altero extremo
est aliqđ ƥncipiū qđ dr̄ differētia vt differētia ē intētio. illđ
est pueritia. ꝙ pueritia est dr̄ia cōis ⁊c. Iste vltimus passus
icludit hoc: ꝙ .s. si in sor. sene ē aliqđ ƥncipiūꝫ differētie .s. se-
nectus: rōne cuius sor. seneꝫ diciꭲ differēs eo ꝙ differentia
q̄ est relatio ⁊ res ƥme itentiōis est formalr̄ in sor. sene ⁊ de-
nominat ipm̄. ⁊ hac ēt de cā tale ƥncipiū differentie .s. sene-
ctus q̄ ƥncipiat formaliter dr̄ntiā inter sortē senē ⁊ sor. pue-
rūꝫ. quia differētia ƥncipiata est relatio ⁊ res ƥme intētio-
nis. dico ꝙ hac de cā tale ƥncipiū dicitur differentia vt dif-
ferentia est nomē secunde intentiōis ⁊ concretū. Ita ꝙ ibi
est tripleꝫ differentia .s. differentia fundamentalis. puta se-
nectus que ƥncipiat dr̄iam relationū vel q̄ est relº iter sor-
tem senē ⁊ sor. pueꝝ. ⁊ est res ƥme intentiōis. ⁊ tūc ē ibi dif
ferentia q̄ est intētio scđa. ⁊ ꝯcretū qđ dnoiat illud ƥncipiū
differentia q̄ est relatio .s. senectus. Et tūc iteꝝ dico ꝙ ꝯsili
de cā in altero extremo .s. in sor. puero ē aliqđ ƥncipium qđ
diciꭲ differentia vt dr̄ia est itentio scđa. Nā in sor. puero ē
reperire oīa ꝯsilia sicut in sor. sene. habꝫ .n. sortes puer ƥnm̄
dr̄ie q̄ differt a sor. sene ⁊ illud ē pueritia. qꝛ ƥ pueritiā dr̄t
ab eo. ⁊ illa pueritia est ƥnm̄ illiꝰ dr̄ie q̄ est relº ⁊ abstractuꝫ
⁊ nomē ƥme intētiōis. ⁊ tūc in illo ƥncipio fundaꭲ dr̄ia q̄ ē
cōcretū ⁊ intētio secūda. qꝛ ƥdicaꭲ d illo. hec .n. est bona ƥ-
dicatio pueritia ē differētia. vbi intētio scđa ƥdicaꭲ d ƥma:
sicut ⁊ hec ē bona. senectꝰ est dr̄ia. ⁊ iđ in sor. puero reperiꭲ
tripleꝫ dr̄ia sicut ⁊ in sor. sene. Et iđ breuiter dico ꝙ in ista
ƥpōne. sor. seneꝫ differt a se puero. est ƥ repire duo extrēa
.s. sor. senē: ⁊ sor. pueꝝ. ⁊ scđo est reperire dr̄iam q̄ est relatio
⁊ abstractū ⁊ nomē ƥme itētiōis .s. qꝛ sor. seneꝫ differt a sor
te puero. ⁊ 3º est repire ƥnm̄ formale illiꝰ dr̄ie. ⁊ illud eꝫ pte
sor. senis ē senectꝰ ⁊ eꝫ pte sor. pueri ē pueritia. qꝛ in illa hn̄
dr̄t sor. puer a sor. sene sicut ecōtra. ⁊ 4º est repire dr̄iaꝫ que
est intētio scđa que denominat vtrūqꝫ ƥncipiū .s. senectutē
⁊ pueritiā: qꝛ vtraqꝫ illarū est differētia ⁊ talis differētia ē
intentio secunda ⁊ cōcretū. ⁊ sic pꝫ ille passus paruꝰ. Nota
tn̄ ꝙ differentia illa denominās q̄ est intētio scđa in hoc lo
co nō est differentia que est tertiū vl̄e. qꝛ illa nō pōt funda
ri super aliqđ accn̄s: qꝛ vocaꭲ differētia eēntialis. iđ est hic
subtiliter cōsiderādū ꝙ tripleꝫ est differentia q̄ est itentio
scđa ⁊ ꝯcretū. ⁊ h̄ scđm tripleꝫ fundamētū a quo accipiꭲ ⁊
in quo fundaꭲ. Nam tripleꝫ fundamentū est tripleꝫ diffe-
rentia fundamētalis .s. differētia cōmuniter dicta vt sene-
ctus vel pueritia ⁊ scđm est differentia fundamentalis ƥ-
prie dicta vt gibbositas in dorso. vel simitas in naso. aut ni
gredo in coruo ⁊ huiusmodi. ⁊ tertiū est differētia fundam̄
talis vt rōnale vel corporeū ⁊ hm̄oi. ⁊ ab his tribus fundamē
tis sumitur tripleꝫ nā differētie vt differentia est intentio
scđa. qꝛ a ƥ fundamento. puta a senectute ⁊ hm̄oi sumitur hec
intentio scđa. que dicitur gn̄ali noīe dr̄ia cōiter dicta. ⁊ hec
fundaꭲ in senectute. ⁊ pueritia ⁊ hm̄oi. q̄ pueritia fm̄ terminoꝫ
doctoris nūc in lr̄a est aliqđ ƥncipiū. qꝛ dr̄ .i. denominatur
dr̄ia vt dr̄ia est intentio .i. pueritia que est ƥncipiū dr̄ie que
est relatio inter sor. puerū ⁊ sortē senē ⁊ fundamētū in quo
fundaꭲ differētia cōiter dicta q̄ est itētio secūda ⁊ que de-
nominaꭲ ab illa. A scđo aūt fundamēto .s. a gibbositate aut
simitate ⁊ hm̄oi sumiꭲ hec itētio scđa que diciꭲ generali noīe
differētia ƥprie dicta. ⁊ hec fundatur in gibbositate aut si-
mitate ⁊ hm̄oi. ⁊ ita per oīa dicatur sicut de precedēte a tertio

nāť fundamento.s.a rõnali ⁊ hꝫ sumiť hec intentio secũda
que generali noīe diciť differētia magis ꝓpē dicta vel dr̃ia
eēntialis que fundať in rõnali aut hꝫ.⁊ denominat illud.⁊
vnũqđqꝫ istoꝝ fundamētoꝝ dr̃ ⁊ est p̃n^m formale alicuius
differētie: vt dr̃ia est relatio ⁊ abstractũ ac itētio p̄ma. Ita
q̄ in oib⁹ his trib⁹ vnꝰ est ꝓ reperire vnã dr̃iam realē fun
damentalē ⁊ p̄ncipiantē vnã aliã ⁊ denoiatã a tertia: vt iaꝫ
satis declaratũ ē.⁊ tũc ē vltra cõsiderãdũ q̄ sicut hec vox
dr̃ia diuidiť a porphyrio in tria significata realia: ⁊ hꝫ solũ
cõitatē vocis ad illa.q: ē diuisio vocis in significatiões.sic
hec vox differētia vt ꝑtinet ad logicũ.que ē q̃dã alia vox a
ꝑcedēte diuidiť in hec tria significata q̃ sũt itētiones scđe.
ita q̄ ē diuisio vocis in significatiões.⁊ illa tria cõueniũt in
sola voce.q: sicut fundamēta a qb⁹ sumunť ⁊ originantur
iter se diuersificanť.ita ēt ꝓportionalr̃ fundata diuersificã
tur:lꝫ nõ tñ.tñ suo mõ: q: q̃uis nõ ita itense vel ita itensa
distõne reali.eo q̄ sũt tres sicut cõiter sua fundamēta:tñ in
aliјs diuisionibus singulis distinguunť sicut ⁊ illa:excepta
distõne ex nã rei:que nõ põt cõpetere entib⁹ dr̃ntib⁹ eē effe
ctiue ab itellectu.q: distinguunť distõne formali ⁊ eēntia
li.q: sicut pono in reb⁹ vel q̃ditatib⁹ ab itellectu distictio
nem formalē que est iter distictas:formalitates ⁊ eēntialē
que est iter distictas eēntias.sic etiã pono in intētionib⁹ se
cundis cõsimilr̃ distõnes.q: in eis sũt formalitates distin
cte ⁊ eēntie distīcte.⁊ h̄ opꝫ de neciitate ponere tenēdo cuꝫ
doctore logicã esse sciam.qđ oino tenere intendo: vt in p̃n⁹
hui⁹ expõnis ꝓmisi ⁊ aliqualr̃ ostdi: ex quo seqť correlarie
q̄ nõ ē vlr̃ veꝝ qđ aliq dicũt.s.q̄ ois distictio realis ⁊ for
malis ⁊ eēntialis cõtineť sub distõne ex nã rei nec admis
to ordinē illoꝝ.sed solũ ē verũ.q̄ ois distõ formalis ⁊ eēn
tialis q̃ sũt iter formalitates ⁊ eēntias nõ depēdētes ab in
tellectu.i.ab opatiõe itellect⁹ collatiua:cõtineť sub distõne
ex nã rei.quã glosaꝫ nũc feci signãter qñ dixi.i.ab opatiõe
itellect⁹ collatiua.q: oēs act⁹ itelligēdi ⁊ oēs habit⁹ itelle
ctuales eius ꝓducti:vt scie ⁊ hꝫ depēdent ab itellectu tam
in gñe cause efficientis: q̃ ēt cause m̃lis.q: efficiunť ab in
tellectu ⁊ subiectanť in ipo.q: accñtia nõ hñt m̃am nisi in
qua: ⁊ tñ oēs tales sunt vere forme reales ⁊ accñtia realia.
q: lꝫ causenť ab itellectu:nõ tñ ab opatiõe itellect⁹ collati
ua neqꝫ totaliter:sed solũ scđe itentiões: vt declaraui supe
rius.q.5.⁊ tũc ad ꝓpo^m dico q̄ he tres intētões scđe.s.dr̃ia
cõiter dicta.ꝓprie dicta.⁊ magis ꝓprie dicta equiuocãtur
sub hac voce differentia sicut earũ fundamēta equocãtur
sub vna alia voce distincta vocaliter ab hac voce que vox
differt etiã.⁊ iste tres intentiões scđe distinguunť formali
ter ⁊ essentialr̃.sicut ⁊ earũ fundamēta:lꝫ nõ realr̃.q: vt su
perius dixi:sua fundamēta sũt cõiter res. Et signãter dixi
cõiter.q: oēs hi tres modi dr̃iarum siue tria significata in
tentionalia dr̃ie vocis possunt fundari tam in reb⁹ p̄me in
tentiõis q̃ in rebus scđe.Imo ēt in seipsis quodãmodo vt i
ferius videbiť in r̃nsione ad quartũ arg^m.⁊ solũ dr̃ia tertio
mõ sumpta est tertiũ vle.Et ē vlteri⁹ adhuc cõsiderãdũ ē.
Et est vnũ mirabile. q: ex q̃ vnũqđqꝫ istoꝝ triũ significa
toꝝ intentionaliũ est vnũ accñs intentiõale. quare magis
dr̃ia magis ꝓprie dicta diciť dr̃ntia essentialis q̃ cõiter di
cta vel ꝓprie dicta loquēdo de oibus istis formaliter ⁊ lo
gice.⁊ maxime cũ nihil per eam differat essentialr̃ nec ali
qua spēs per ipam constituať:nec gen⁹ aliqđ diuidať:sicut
nec per alias.sed est semꝑ pure ⁊ ꝑcise vnũ accñs itentiona
le ⁊ abest ⁊c.sicut ⁊ alie due. Hic põt respõderi duplr̃. Uno
mõ per illã r̃nsionem doctoris cõem.s.q̄ dr̃ia eēntialis vt
q̄d est accñs intentiõale vt modus ⁊c. Alio mõ põt dici q̄
hoc nõ hꝫ ex nã ꝓpa q̄ dicatur dr̃ntia essentialis: sed a nã
fundamenti a quo sumiť ⁊ originalr̃ cãtur.⁊ iõ in se est ꝑci
se accñs.sꝫ ex nã applicatiõis ⁊ rõne fundamenti hꝫ vt di

cať dr̃ntia eēntialis: ⁊ in se nõ hꝫ nisi q̃dã significatõeꝫ ⁊ figu
ratiuam repñtatõeꝫ:sed in re est exercitatio ⁊ executio ac
veritas patens.tali mõ dico q̄ licet gen⁹ qđ est secũda iten
tio vere in se diffiniať. vt dcm̃ est.q.xi.nõ tñ ꝓ se ⁊ suis ife
riorib⁹.sed ꝓ fundamētis ⁊ rebus. Sed de hoc dubio alis
magis.q: festino ad alia. ¶ Ad tertiũ argm̃ r̃ndet doctor
in quo arguebať.q̄ illa diffõ dr̃ntie sit icõueniēs: eo q̄ ibi
ponitur predicari qđ ꝑtinet ad relm̃ ⁊ ad cõcretũ. sed dr̃ia
nec est relm̃ nec cõcretũ.ergo nõ cõuenit ei ⁊c. R̃ndet do
ctor ꝫ ea q̃ dixit in r̃nsiõe ad 2^m arg^m dicēs: q̄ dr̃ia vt ē no
mē p̄me itentiõis ⁊ relõ ⁊ abstractũ sic nõ refertur.q: relo
nõ referť.sed est p̃n^m referēdi. Sed vt dr̃ia ē scđa itētio et
ꝯcretũ sic referť.q: sic ē relm̃ ⁊ nõ relo. Et iõ r̃ndēdo for
malr̃ ad arg^m est dicēdũ q̄ distiguēdũ est de relõne ⁊ i vno
sensu ꝯcludit veꝝ ⁊ in alio sensu ꝯcludit falsuꝫ.sed cũ ostē
diť in argumēto q̄ dr̃ia vt est 3^m vle nõ referť ad aliud.q:
ostēdiť ibi ꝑ iductionē q̄ nec ad aliquã rē p̄me itētiõis ⁊c.
R̃ndet doctor in s̃nia q̄ dr̃ia cum sit relm̃ respicit duplex
correlatiuũ vl̃ triplex. Nã p̄ est relm̃ ꝫm suuꝫ gen⁹.⁊ scđo ē
relm̃ ꝫm suã spēm in spãli.Et hoc duplr̃ vt patebit.inq̃tuꝫ
eni est relm̃ ꝫm gen⁹.s.inq̃tũ referť rõne sui gñis.s.vlis in
cõi vel melius rõne p̄dicati in cõi.s. q: cuꝫ dr̃ia reducať ad
genus ꝫm pħm.in p̄ topi.⁊ hoc q̃tũ ad rõnē p̄dicati. vt est
dcm̃ supra.q.9.q: in se nõ ē vnuꝫ ex q̃tuor p̄dicamētis.Et iõ
p̄dicatũ in cõi qđ est cõe ad illa quatuor p̄dicamēta. dr̃ de
dr̃ia ⁊ est gen⁹ ad illã sicut ad illa quatuor. Et vide simile
huic īfra.q.27.in r̃nsione ad 3^m p̄ncipale. sic dico q̄ ratiõe
sui gñis.s.p̄dicati in cõi referť ad correlm̃ sui generis.s.ad
subm̃.q: predicatũ vt p̄dicatũ refertur ad subm̃ ⁊ nõ refer
tur vt sic ad spēm nec ad idiuiduũ vt ad p̄mũ correlatiuũ.
Et hoc pꝫ per Ar.in.4.topi.q dicit q̄ opꝫ spēm dici siue re
ferri ad illud ad qđ suũ gen⁹ referť.hoc eni hꝫ nõ a nã sua
ꝓp̄a ⁊ spãli quã supaddit generi.⁊ in q̃ abũdat a gñe.sed a
nã sui generis qđ eēntialr̃ icludit.⁊ iõ opꝫ q̄ aliquo mõ se
quať nãm sui gñis.⁊ ita dicať ad illud ad qđ dr̃ suum gen⁹
Deide dicit doctor.in spãli aũt.i. inq̃tũ dr̃ia ē diuisiua ⁊c.
hic doctor tangit nãm ꝓpriã ⁊ spãlem ipsius dr̃ie. Et ꝫ il
lam dicit q̄ referť ad duo. Naꝫ inq̃tũ dr̃ia est diuisiua sic
referť ad gen⁹ qđ diuidit ipꝫ.tñ gen⁹ nõ ē p̄^m correlꝫ dr̃ie.
q: gen⁹ simplr̃ sumptũ ē p̄^m correlm̃ spēi.Gen⁹ tñ inq̃tũ ē
diuisũ siue sub rõne diuisi est p̄^m corlm̃ dr̃ie inq̃tũ ipa est
diuisiua.⁊ sic vt dr̃ia diuisiua dr̃ p̄mo ad gen⁹ vt diuisum.
Inq̃tũ aũt ipa dr̃ia ē ꝯstitutiua sic dr̃ ad spēꝫ ꝫ nõ ad spēꝫ
inq̃tũ spēs ē.q: sic gen⁹ dr̃ ad spēm.sed inq̃tũ ē ꝯstituta ꝑ
dr̃iaꝫ.Et sic dr̃ia ꝓpter suã duplicē habitudinē referť p̄mo
ad duo vt dcm̃ est.nõ tñ dr̃ia simplr̃ ꝯsiderata:ꝫ vt sic ⁊ vt
sic se hñs.q:.s.vt ꝯstitutiua ⁊ vt diuisiua. ¶ Et ꝑ hec dicta
doctor r̃ndet ad q̃ntũ ar^m añq̃ r̃ndeat ad q̃rtũ ꝑꝑ maiorē
ꝯuenientiã cũ r̃nsione p̄dicta.q: facit ad ꝓpositũ. que r̃nsio
ad q̃ntũ pꝫ de se.⁊ ꝑ iã declaťa. ¶ Ultio aũt r̃ndet ad 4^m
ar^m p̄ncipale:q̃ r̃nsio est multũ difficilis. q: sic argumentũ
reqrit:qđ ēt est subtile.q: arguit sic i s̃nia.oē illđ qđ diffini
tur differt spē vel specifice ab oib⁹ aliјs:q̃ nõ sunt ipm: sed
dr̃ia nõ dr̃t a quocũqꝫ.ḡ nõ diffiniť.pꝫ ꝯña cũ maiori: ⁊ mi
nor ꝓbať sic.qñ.n.dico q̄ dr̃ia differt hic subm̃ ⁊ p̄dicatuꝫ
significanť sub oppositis modis signãdi inseꝑabilib⁹ sub
ꝯcretõe ⁊ abstractiõe q̄ nõ sũt separabiles a suo significato
in quo fundanť vt dcm̃ ē supra.q.13.⁊ repugnãt circa idem
significatũ. Nã ꝯcretũ ⁊ abstractũ hñt idē significatũ siue
idē significãt. Nã ly dr̃ia q̃ est subm̃ ē abstractũ vt videť ⁊
ly differt qđ est p̄dicatũ ē cõcretũ sicut ⁊ oĩa vba adiectiua
sũt ꝯcreta.⁊ hec duo idē significãt.ḡ hic sũt oppositi modi
significãdi circa idē significatũ.⁊ ꝑ ꝯña ꝓpositio ē falsa ex
qua seqtur q̄ dr̃ntia non diffinitur. ḡ ⁊c. ¶ Ad hoc r̃ndet
doctor subtiliter ⁊ dicit q̄ dr̃ia vt est nomē scđe intētiõis ē

equocū. vno.n.mō significat itētionē applicabilē ei qd̓ est pⁿᵐ d̄ꝛie vt d̄ꝛia est relō realis. sicut rōnale dr̄ d̄ꝛia: ⁊ sic est vl̄e hic. Ista pticula est exposita supi⁹ satis in rn̄siōe ad 2ᵐ. Nā nō vult aliō dicere nisi ꝙ d̄ꝛia vno mō sumit̄ vt ē vnū ꝯcretū ac 3ᵐ vl̄e. ⁊ vna itētio scd̄a applicabil d̄ꝛie vt est itētio pma. puta rōnale ⁊ hꝫ. qd̓ qdē rōnale ē pⁿᵐ d̄ꝛtie que est vna relatio ⁊ abstractū ac res pme itentionis: ⁊ mediat inter hoiem ⁊ asinū ⁊ alias spēs aīalis: a qb⁹ hō differt per rōnale. ⁊ fundat̄ d̄ꝛia illa scd̄a que ē relatio realis in rōnali qd̓ pncipiat illam ⁊ subiectat̄ in hoīe d̄ꝛnte. ⁊ sic in rōnali qd̓ ē vna d̄ꝛia realis fundant̄ due d̄ꝛie. Pꝛia est vna d̄ꝛia realis ⁊ abstractū ⁊ relō. ⁊ ista in se nō denoiat ly rōnale: sꝫ in suo ꝯcreto. qd̓ idē signat scd̄. qd̓ vocat̄ differt vel d̄ꝛns. Scd̄a est vna d̄ꝛntia itentionalis que est 3ᵐ vl̄e ⁊ ꝯcretū. ⁊ hec in seipa denoiat ly rōnale. ⁊ ēt subiectat̄ in illo. Et ideo iste fundatōes sunt diuerse. vt pꝫ. ⁊ sic pꝫ qd vult dicere doctor de hoc pmo significato d̄ꝛie vt est nomē scd̄e itētiōis. Deide ponit 2ᵐ significatū dicēs. Alio modo significat relationem rōnis: cui⁹ spēs sūt d̄ꝛia nūero ⁊ d̄ꝛia spē: a qb⁹ dicunt̄ denoiatiue d̄ꝛns spē ⁊ d̄ꝛns nūero. ⁊ sic est abstractū. sicut qn̄ est nomē pme itētōis. Pꝛo quo dicto nota ꝙ cum itentio scd̄a sit d̄ꝛntia siue diuisio ita bn̄ sicut itentio pma. ⁊ hoc suo modo vt dixi supi⁹. q2 vna itētio scd̄a nō ē oī mō alia. ⁊ maxime qn̄ sūt spēs disticte vt sunt qnqꝫ vl̄ia. iō necesse est ponere hoc ꝓm significatū d̄ꝛie vt ē nomē scd̄e itētionis. ⁊ istud est vna relatio rōnis que vocatur d̄ꝛia. vt ly d̄ꝛntia est vnū nomē abstractū ⁊ substātiuū ac noīatiui casus ⁊ singularis nūeri. ⁊ hꝫ ad min⁹ duas spēs sub se. quarū pma vocat̄ d̄ꝛntia spē que est pncipalioꝛ. Et scd̄a vocat̄ differētia numero. que est min⁹ pncipalis: que maioꝛ ⁊ minoꝛ pncipalitas attendit̄ penes fundamenta que differūt: sicut est in oīb⁹ relōnib⁹: ⁊ ēt scd̄is itētiōib⁹: ⁊ vtraqꝫ spēs illius est nomē abstractū ⁊ singularis numeri ⁊c̄. sicut ⁊ ipsa i cōi a qbus duab⁹ spēb⁹ d̄ꝛr denoiatiue duo ꝯcreta. s. d̄ꝛns spē ⁊ d̄ꝛns nūero. que ēt sunt due spēs. ⁊ idē significātes cū abstractis. quaꝝ iduidua sunt ħ d̄ꝛns spē. ⁊ hoc d̄ꝛns nūero. ⁊ hoc d̄ꝛns numero. ⁊ hꝫ. de qbus dcm̄ ē. q. 14. in fine. Ego aūt pono tertiā d̄ꝛiam vel tertiaꝫ spēm d̄ꝛntie que est relō itentiōalis que dr̄ d̄ꝛntia gn̄e: vt ifra ostēdā cui⁹ cōcretum est d̄ꝛns gn̄e ⁊ illius iduidua sunt ħ d̄ꝛns gn̄e: ⁊ ħ d̄ꝛns genere ⁊c̄. Abstracta aūt hn̄t eque sua iduidua: vt hec d̄ꝛntia gn̄e. ⁊ hec d̄ꝛntia spē. ⁊ hec d̄ꝛia nūero ⁊ hꝫ. que sunt noīatiui casus singularis nūeri ⁊ abstracta. Iste aūt oēs tres spēs d̄ꝛie relōnis fundant̄ in differētijs cōstitutiuis ⁊ diuisiuis scd̄arū itentionū: in qbus ēt fundatur d̄ꝛia que ē 3ᵐ vl̄e mediātib⁹ suis iduiduis. ⁊ illa ēt fundant̄ in d̄ꝛntijs diuisiuis ⁊ cōstitutiuis d̄ꝛntie q̄ est relō. ⁊ suaꝝ triū spērū iam noīatarū siue significent̄ ille spēs in abstracto siue in concreto ēt illa fundant̄ in d̄ꝛntia cōstitutiua suipsi⁹ inq̄ꝫtū ipsa est vna spēs vl̄is ⁊ spē distincta ab alijs quattuoꝛ. ⁊ sic ipsa formalr̄ sumpta fundat̄ in seipsa fundamētalr̄ sumpta. q2 tāꝫ formalr̄ q̄ꝫ fundamētalr̄ sūpta est itētio scd̄a: vt nūc de illa loquoꝛ. ⁊ ē istō mirabile in oculis nostris. vꝫ. videre q̄ꝫ admirabilis est ⁊ subtilis fundatio ⁊ subiectatio iter d̄ꝛias vt sunt scd̄e itentōes ⁊ equoce sumunt̄. ⁊ ēt vniuoce: ac q̄ꝫ se mutuo ꝑ diuersas hitudines respiciūt. sed de hoc plus stati ifra. ¶ Deide adiūgit doctoꝛ dicēs. videt̄ ꝓbabile. q2 differens ipse est vniuoce in oī gn̄e. q̄ nō ē denoiatiuū itētiōale sed reale. q2 est denoiatiuū d̄ꝛie q̄ est relō realis. de q̄ doctoꝛ locut⁹ est supi⁹ in rn̄siōe ad scd̄m arḡᵐ in pncipio de q̄ dicit idē ifra ꝙ differre siue d̄ꝛns tantū dicit̄ denomiatiue a d̄ꝛntia vt est nomē pme itentiōis. ⁊ ēt certum est ꝙ nullum ens realiter dicit̄ denoiatiue d̄ꝛns a d̄ꝛntia que est secunda itentio ⁊ tertiū vl̄e. q2 ipsa etiā est cōcretum. ⁊ ipōle est ꝙ a concreto denominet̄ concretū: vel a concreto dicatur denominatiue concretū. Neqꝫ etiaꝫ vna res pme itentionis differt ab alia mediāte d̄ꝛntia que ē relō ⁊ abstractū ac res pme itentionis. Ad qd ergo ponit doctoꝛ in hoc loco ꝙ d̄ꝛns spē qd̓ est concretū itentiōale d̄ꝛntie spē q̄ est relatio ⁊ abstractū ⁊ itētio scd̄a sit vniuoce. i. sub eadē rōne in oī gn̄e ⁊ in oī ꝓdicamēto: Huic bone dubitatiōi possumus rn̄dere ne nūc expōnē textus nimis discontinuem⁹. Nā ēt illud qd̓ seqtur in textu. qn̄ dr̄. silr̄ d̄ꝛntia diffinita sic. quia d̄ꝛnt a se singula: diffinitū reperit̄ in oī gn̄e. q2 ⁊c̄. videt̄ hr̄e q̄si eandē difficultatē. q2 iꝫ ibi diffiniat̄ itētio scd̄a ⁊ nō pma nec pma sub secūda: vt dicebāt aliq de itentiōe secunda generis supra. questione vndecima. nec aggregatū ex vtrisqꝫ cū diffinitur itentio scd̄a pro itentiōe pma: sicut ēt dicit Burleus in suis ꝓdicabilib⁹. caplo de gn̄e. de ipo gn̄e: q̄ꝫuis quedā dicta sua ibi nō sint recta. sed vt dixi vsqꝫ ad alium locū ista dimittamus. Cōclusio aūt quā doctoꝛ ꝯcludit est certissima quādo dicit. q̄ aliquo mō d̄ꝛntia est abstractuꝫ ⁊ nomē scd̄e itentionis: a quo. s. abstracto pōt denoiatiue dici differre vt ē itentiōale. Et tūc ad argumētū q̄rtū doctoꝛ concedit ꝙ d̄ꝛntia differt ab alijs vl̄ibus diffōne ⁊ spē. nec significat̄ idem per subm̄ ⁊ ꝓdicatū sub disperatis rōnib⁹. Jam.n. ista responsio patꝫ. q2 quādo dico d̄ꝛntia differt. ly d̄ꝛntia est concretū ⁊ tertiū vl̄e. ⁊ ita nō est abstractū vt fingebat̄ in argumēto. ⁊ ly differt vel differens est cōcretū dictū ab illa relatione que dicit̄ differētia ⁊ nomē scd̄e itētionis. ⁊ sic subm̄ ⁊ ꝓdicatū habent diuersa significata ⁊ non conueniūt in sola voce equoca: ⁊ per ꝯn̄s cōcretio ⁊ abstractio nō sunt circa idē significatū. sed circa diuersa. ⁊ iō ꝓpō est vera dicēdo d̄ꝛntia differt ⁊c̄. Nota tn̄ ꝙ quādo dicit̄ i. fine huius responsionis ꝙ d̄ꝛntia differt ab alijs vl̄ib⁹ diffinitiōe ⁊ spē. ꝙ non solum differt tali mō. sed d̄ꝛntia in cōi in se: ⁊ in suis partibus subis ⁊ iduiduis differt genere spē ⁊ nūero. ipsa eni d̄ꝛntia in cōi que est gen⁹ ad d̄ꝛiaꝫ itermediam ⁊ d̄ꝛntiā vltimā: cuius diffō est ꝓdicari de plurib⁹ in quale eēntiale: vt dcm̄ ē in corpoꝛe h⁹ q̄ōnis. q2 nō loquoꝛ de d̄ꝛntia q̄ est nomē equocū. illa dico differt genere ab oībus generibus ꝓdicamētoꝝ realiū. ⁊ ēt oīuꝫ in eis ꝯtētoꝝ. q2 cū ista sit paꝝ ens rōnis: sicut ⁊ oēs itētōes scd̄e: nō pōt cōtineri sub aliq̄ ꝓdicamēto reali. cū scd̄m viā doctoris: vt pꝫ in caplo de relatōe. q. pma. in rn̄siōe ad pmū argumētū. ens sit equocū enti reali ⁊ enti rōnis. ⁊ non solū illa: sed oia cōtenta sub illa. Et h2 ꝯiter oēs scd̄e itentōes d̄ꝛnt genere a pmis. ipsa ēt differt spē ab alijs q̄tuoꝛ vl̄ib⁹. q2 ipsa ⁊ alia q̄tuoꝛ sūt. 5. spēs vl̄is: ⁊ ēt ipsius itentōis scd̄e in generali. q̄ pōt dici genus generalissimū oīum vl̄iū ⁊ suoꝝ iferioꝝ: ac ēt oīum scd̄arū itentionuꝫ. Due aūt spēs d̄ꝛntie in cōi differunt ēt genere a rebus. d̄ꝛnt aūt spē iter se ⁊ ab alijs vl̄ib⁹. iduidua aūt eius ⁊ iduidua suarum spēruꝫ differūt genere a rebus ⁊ spē ⁊ nūero. iter se aūt iduidua eius differunt numero. vt pꝫ. ⁊ hoc habēt a materijs. i. subiectis realibus qbus applicantur. s. a rōnali ⁊ sensibili ⁊ hꝫ. ⁊ nō solum ab illis: sed ēt a materijs itentionalib⁹. i. d̄ꝛntijs constitutiuis secundaꝝ itentionū. puta. 5. vl̄iū ⁊ hꝫ. qb⁹ ēt applicant̄ sicut subiectis. ⁊ hoc ita bene sicut subiectis realibus. ⁊ per illa tāq̄ꝫ per extrinseca capiūt cāliter suā numeralē distōnem sicut per subiecta realia: iꝫ itrisece ⁊ q̄si formaliter ꝑ modos itrinsecos siue d̄ꝛntias iduiduales sicut hecheitates qb⁹ in esse iduiduali ꝯstituūtur. sed sic loquēdo loqmur de logicalibus metaphysicalr̄. sic oꝫ nos ēt aliqn̄ loq ō metaphysicalib⁹ logicalr̄. vtraqꝫ.n. scia circuit oē ens ⁊ laborat circa idē ꝓꝫ phm q̄rto metaphy. sicut ēt sophystica: vt patet ibidē. ⁊ iō sub extraneis habitudinib⁹ se mutuo respiciūt. q2 vt originātia ⁊ originata: vt fundātia ⁊ fundata. vt dnoiantia ⁊ denomiata. vt subiectātia ⁊ subiectata. vt elucidātia ⁊ elucidata. ⁊ sic de multis alijs respectibus ⁊ habitudinibus Et

tunc ad ꝓpositū dico ꝙ drīntia in cōi mediātib⁹ suis indiuiduis: ⁊ ita mediate fundat̄ īdifferēter in drītijs constitutiuis ītentionalib⁹: qꝛ differētia in cōi manēs in sua cōitate ēt que est 3ᵐ vl̄e. puta drīa ītermedia q̄ hic diffinit̄ a Porphyrio: nulli vni fundamēto siue drītie fundamētalr̄ sumpte applicari pōt īmediate ⁊ adequate. sed solum īdiuidua ei⁹ sūt illa q̄ sic applicant̄. ⁊ sic illa īdiuidua que drīt: vel q̄ sunt drīntia triplici drīntia. s. genere spē ⁊ nūero vt dcm̄ est. vnūqdqꝫ dico illoꝝ fundat tres drīntias q̄ sunt abstracte ⁊ relones rōnis. ⁊ hoc ad triplex genus terminoꝝ. a qbus terminis differūt: ⁊ vnū ↄcretū ītētionale fundat tria abstracta ītētionalia. ⁊ sic vnū īdiuiduū drītie vnius rōnis. s. differētie cōcreti fundat tres spēs alteri⁹ rōnis. i. tres relones rōnis. tn̄ fundat innumerabilia indiuidua vniuscuiusqꝫ illarum triū spēꝝ. qꝛ tot quot sunt termini ad quos referūt: ⁊ a qbus differt. ⁊ hoc vel genere vel spē vel nūero. qꝛ relones numerant̄ ad numerationē terminoꝝ sicut sortes pater hn̄s q̄tuor filios hꝫ ēt q̄tuor pr̄nitates fundatas ⁊ subiectatas in se. ⁊ hn̄s vnicā albedinē hꝫ tot similitudines fundatas in illa quot sūt albedines pticulares in toto vniuerso. ipsa ēt p̄dicta īdiuidua drīe q̄ est 3ᵐ vl̄e. quoꝝ qdlibꝫ est vna drīntia nūero habēt in se drīntias cōstitutiuas: qb⁹ differūt. qꝛ saltem drīntias īdiuiduales. puta hecheitates in qb⁹ etiā fundant̄ multe drītie: qꝛ multa īdiuidua drīe relationis que dicit̄ drīa nūeralis que est vna spēs drīe relatōis ī cōi: vt supra patuit: que ēt sunt tot drītie quot sunt termini ad quos terminant̄. ⁊ sic p̄ in differētijs sūt drīe. Et iterū scdo in differētijs sūt drītie. Et iteꝝ 3ᵒ: in his vltimis differentijs sūt alie drīe. Et iteꝝ quarto in drītijs oīb⁹ p̄dictis sunt alie drīe. Et 5ᵒ in illis alie drīe. Et tādē vltimo totū est fundatū in sua pte: ⁊ ēt in seipso. ¶ Et vt h̄ mirabile ītelligas. Dico ꝙ p̄ in differētijs sūt drītie. qꝛ in differētijs q̄ sūt īdiuidua differētie tertij vl̄is sūt tres spēs drīe que est abstractum ⁊ relatio rōnis. Et scdo in illis eisdē īdiuiduis sūt alie drīe. qꝛ. s. cū sint īdiuidua hn̄t in se drīas īdiuiduales. s. hecheitates. ¶ Et tūc tertio in illis drītijs. s. hecheitatib⁹ sūt alie drīe. s. īdiuidua drītie nūeralis: q̄ drītia nūeral' ē vna spēs drītie relonis in cōi que ē abstractū. cui⁹ alie due spēs sūt drīa genere ⁊ drītia spē: vt superi⁹ ostēsuꝫ ē. ¶ Certū ē enī ꝙ tales hecheitates sūt fundamēta taliū drīaꝝ nūeralium que sūt relones ⁊ abstracta: qbus differūt nūeraliter īter se p̄dicta īdiuidua drīe que ē 3ᵐ vl̄e. vel ēt drītie in cōmuni: que est gen⁹ ei⁹. Et tunc q̄rto in istis differētijs q̄ sūt īdiuidua ac relones ac singl'aria drīe nūeralis q̄ est relo q̄ vt dixi est spēs drītie relonis in cōi ⁊ que fundat̄ ī hecheitatib⁹ p̄dictis īdiuiduoꝝ drītie tertij vl̄is sunt multe alie drītie. qꝛ ēt cū in q̄libet illaꝝ drītiaꝝ q̄ sūt relones rōnis nūerales sit vnū īdiuiduū hꝫ vnā drīam īdiuidualem. s. hecheitatē qua cōstituit̄ ⁊ q̄ distīguit̄ ab alio īdiuiduo cōsili. ⁊ hic nolo vlterius ascēdere in istis ↄclonib⁹ ⁊ fundationibus drītiarū īdiuidualiū. qꝛ ascensus vel ꝓgressus eēt hn̄ longus: sed solum dico ꝙ q̄nto in illis īdiuiduis ⁊ in istis. s. tam īdiuiduis drīe tertij vniuersalis q̄ꝫ in īdiuiduis differentie relonis: de qbus vltimo diximus sunt alie differētie eēntiales duplicis rōnis. Et hoc vno modo sicut totū ⁊ superius est in suo īferiori. ⁊ alio mō sicut differētia cōstitutiua īferioris īcluditur eēntialr̄ in suo īferiori. nā loquēdo p̄ de p̄mis illis īdiuiduis dico ꝙ in eis est drīa ī cōi ⁊ drīa q̄ est 3ᵐ vniuersale hic diffinitū. quarū vel cui⁹ sunt īdiuidua ⁊ illud tertiū vl̄e īcludit̄ ⁊ est in eis sicut spēs in suis īdiuiduis ⁊ totū in suis ptibus subiectiuis. Et tūc vltra cū illud tertiū vl̄e. s. drītia sit vna spēs vl̄is ⁊ cōstituta ex genere ⁊ drīa constat ꝙ eius drītia constitutiua que est p̄dicari de plurib⁹ differētib⁹ spē in q̄le eēntiale īcludit̄ ī quolibet illorum īdiuiduoꝝ. sicut per exēplū rōnale īcludit̄ in quolibet homīe singulari. ⁊ sic est ibi duplex rō differētie īclusa in eis. qꝛ differētia q̄ ē totum eēntiale: ⁊ drītia que ē pars eēntialis formalis: ⁊ corr̄ndenter est ibi duplex modus inclusionis cōformis ipsis īclusis. ⁊ ita p oīa dicas de illis secundis īdiuiduis. que. s. sūt īdiuidua drīe relonis ⁊ abstracti. Et ēt posset sic suo mō dici de oīb⁹ tribus spēb⁹ differētie relonis que sūt drīa gn̄e spē ⁊ nūero. Sed ampliaui tibi viaꝫ vt sicut ego dixi de p̄dictis tu ꝑscruteris de reliqs. qꝛ nollē hic īre in īfinitū. Est tn̄ ēt cōsiderādū q̄ō admirabiles sūt p̄dicatiōes ⁊ denoiatiōes in illis tribus spēb⁹ drīe relonis. qꝛ cum sint tres spēs differūt spē. ⁊ sic drīa generica differt spē ⁊ drīa specifica differt spē. ⁊ drīa numero differt spē. Et istud est verū loquēdo de eis inter se. tn̄ comparando ad alia vt vnaqueqꝫ illaꝝ differūt genere. ⁊ sic drīa numero differt gn̄e. ⁊ etiaꝫ vnaq̄qꝫ aliaꝝ. ⁊ semꝑ vr̄ hic ꝙ cōcretū ⁊ abstractū sint circa idē significatū. ⁊ ꝙ idē denominet seipm̄. s. ꝙ idē significatū sit denoiatū ⁊ dnoians. qꝛ cū oēs ille tres spēs sint noīa abstracta. i. significant̄ sub nominib⁹ abstractis. vr̄r denoiari a seipsis. qꝛ nō videnī posse differri vel dici drītes nisi per drīas que sūt relones rōis. ¶ Et crede mihi ꝙ mirabilis est nā secūdarū ītentionum ⁊ maxime drīaruꝫ. Comparādo aūt īdiuidua cuiuscūqꝫ illarum triū spērū. sic drīe generice nō drīt generice. sed numeralr̄. sicut ēt drīe specifice ⁊ numerales. ergo vltimo dixi. ⁊ dico vnū admirabile valde. vꝫ. quō idē videt̄ fundari in seipso. ⁊ etiā in sua pte. hoc aūt ostendit̄ sic. Nā cōstat ꝙ drīa que est tertiū vl̄e est cōstituta ex gn̄e. s. vl̄e in cōi ⁊ differentia: vt iam dcm̄ est. Illa aūt differētia est drīa eēntialis. qꝛ constituit spēm. s. differentiā que est tertiū vl̄e ⁊ vna spēs vl̄is in cōi. ⁊ per ↄn̄s fundat differētiā constitutiuaꝫ q̄ est tertiū vl̄e. nā 3ᵐ vl̄e. s. drīa eēntialis p̄dicatur de illa. sed drīa cōstitutiua eēntialis ⁊ diuisiua generis: ⁊ drīa que est tertiū vl̄e sunt vnū ⁊ idem: vt videt̄. g̃ idē fundat̄ in seipso. Silr̄ cum drīa q̄ est 3ᵐ vl̄e hēat fundari in oī drīa cōstitutiua eēntiali siue reali siue ītētionali. vt supra visuꝫ est. ⁊ sua ꝓp̄a differētia cōstitutiua sit vna ex illis. seqtur ꝙ totum fundatur in sua ꝓp̄a pte formali cōstitutiua ⁊ nō solū ī sua ꝓp̄a. sed ēt in oīb⁹ cōstitutiuis suoꝝ supioꝝ. puta drīe essentialis in cōi q̄ ē gen⁹ ei⁹ ꝓximū ⁊ vl̄is ī cōi qd est eius gen⁹ remotissimū ⁊ gen⁹ gn̄alissimū. ⁊ sic idē cōtinēs fundat̄ in cōtētis multis. ⁊ min⁹ cōe ⁊ magis cōe. ⁊ nō tm̄ in illis. sed ēt fundat̄ in cōstitutiuis oīum alioꝝ q̄tuor vl̄iū. ⁊ hoc siue formalr̄ siue fundamētalr̄ sūptoꝝ. ⁊ p ↄn̄s in suo opposito vel in cōstitutiuo sui relatiue oppositi: cuiusmodi ē gen⁹ vt diuisuꝫ. ⁊ ēt spēs vt ↄstituta: vt dcm̄ est supra. Ista āt q̄ dcā sūt. sūt satis mirabilia. Nā oēs fundatiōes nūc vltis dicte. s. sup drīas hōi eēntiales q̄scūqꝫ fiūt aut p ipꝫ 3ᵐ vl̄eꝫ vel p īdiuidua ei⁹. sed adhuc alias forsan hāc mām magis discutiem⁹. ¶ Circa finē h⁹ q̄ōnis doctor arguit ↄ p̄determiata vꝫ. ꝙ drīa q̄ est 3ᵐ vl̄e sit abstractū ⁊ nō ↄcretū. ꝓbo sic. qꝛ fm̄ por. drīa ē q̄ drīnt a se singula. i. drīa est via ⁊ mediuꝫ vel rō differēdi: mediāte q̄ singula drīnt īter se: sic distō est via relatio ⁊ nomē abstractū q̄ aliqua īter se distinguunt̄. ⁊ sic ↄueniētia ē abstractū ⁊ vna relo q̄ aliq̄ ↄueniūt. g̃ drīa est abstractū sic ⁊ cōueniētia q̄ est ei⁹ oppoᵐ. ¶ 2ᵒ arguit. ꝙ si drīa est ↄcretū qd ē ei⁹ abstractū quo sic dr̄ denoiatiuū et cōcretū. ¶ Ad p̄mū istoꝝ dicit ꝙ sic dꝫ ītelligi diffō. drīa q̄. s. est tertiū vl̄e est. qua nō vt forma īformāte vt est de albedine. i. qn̄ dico ꝙ drīa est qua drīnt ⁊c̄. ibi ly differētia nō est forma īformās aliqd illoꝝ que drīnt. sicut qn̄ dicim⁹ ꝙ hō albus differt ab hoīe nigro p albedineꝫ qua īformat̄. ⁊ idō albedo est forma qua hō albus differt ab hoīe nigro. sed drīa que est tertiū vl̄e nō est talis forma īformās īmediate illa que drīnt ⁊ p̄nᵐ formale. quo talia differunt. sed talis drīa: qua sic talia differūt ē drīa fundamētalis. puta rōnale

⁊ hō. Ista aūt dr̄ia de qua nunc loquimur que est dr̄ia forma-
lis ⁊ scd̄a intentio nō est talis vt dixi. sed est itētio scd̄a ap-
plicabilis ad p̄dicādū dr̄ias fundamētalē q̄ dr̄ia fundamē
talis est p̄n^m formale dr̄ie sp̄ē vel dr̄ie specifice. s. talis relo-
nis realis: vel aliq̄n ēt relonis rōnis. qua dr̄ia fundamētali
singula dr̄nt a se dr̄ia sp̄ē. i. mediāte q̄ singula dr̄ia sp̄ē. que
dr̄nt sp̄ē differūt a se vel iter se. Ita q̄ ista r̄n̄sio hʒ itelligi
per ea q̄ dicta sūt supra i r̄n̄siōib⁹ ad p^m ⁊ 4.^m arg^m. vbi oia
ista sunt exposita. Nā dr̄ia q̄ est 3^m vle nō ē p̄n^m formale q̄
aliq̄ differūt vel p̄n^m dr̄ie iter illa. q̄ nō causat neq̄ fūdat
dr̄iam q̄ est relo. sʒ solū fundat in p̄n.° formali cātiuo talis
dr̄ie q̄ est relatio. Et hoc siue sit relo realis siue relatio rōis
scd̄m superi⁹ declarata. Et iō breuiter dico q̄ dr̄ia q̄ est 3^m
vle, est q̄ differūt a se singula vt intētiōe applicabili p̄n.° dif-
ferētie q̄ est relo. ⁊ nō qua vt p̄n.° cātiuo dr̄ie que est rela.°
q̄ illud est forma iformās illud qd̄ sic differt per illud cu-
iusmodi ē rōnale ⁊ hō. ¶ Ad scd̄ʒ dicit doctor q̄ abstractū
ei⁹ nō pōt exp̄mi vno noīe sicut nec abstracta alioꝝ q̄tuor
vl̄iuʒ: sed solū p̄ circūlocutionē. puta sic dicēdo. itētio dr̄ie.
⁊ certū est q̄ tale abstractū nō p̄dicat̄ de rōnali vel sensibi
liant hō. q̄ rōnale non est itentio differētie. vt pʒ. Et sic ē
finis huius fortissime q̄onis difficillime ⁊c̄.

Circa Q̄onē. 25. in q̄ q̄rit̄ de vltia p̄ticu
la scd̄e diffōnis ⁊c̄. cuius ɔtiuatio
ad p̄cedentē pʒ de se. ⁊ sicut p̄cedēs qd̄ erat
difficillima. ita eɔ̄ h̄ ē facillima. ⁊ maxie q̄
nihil est in illa qd̄ nō sit declaratū in p̄orib⁹
q̄onib⁹. Et iō solū volo notare vnū dcm̄ qd̄
dr̄ l r̄n̄siōe ad q̄onē q̄ est parū ante r̄n̄sionē
ad p^m p̄ncipale: vbi p̄us q̄ distīxit de actu. s. p̄ ⁊ scd̄o q̄ distō
sumit̄ a ph̄o. in 2° de aia. dicit q̄ dr̄ia sumit̄ a p̄ actu. s. a for
ma specifica q̄ est q̄litas eēntial ⁊c̄. vbi doctor logt̄ de dr̄ia
fundamētalr̄ sūpta. vt pʒ. cui applicat̄ dr̄ia formalr̄ sūpta
q̄ est 3^m vle: sic accn̄s subō suo. vbi collige q̄ sicut talis dr̄ia
fundamētalr̄ sūpta. vt rōnale ⁊ hō sumit̄ a forma in sp̄ē cō
tenta q̄ est act⁹ p̄m⁹. ita p̄priuʒ ⁊ accn̄s: vt ēt sumit̄ funda-
mentalr̄: ⁊ in qb⁹ fundat̄ p̄priū ⁊ accn̄s vt sumunt̄ forma-
liter. ⁊ sicut itētōes scd̄e sumunt̄ ab actu scd̄o ⁊ ab accn̄tib⁹
sp̄ēi. q̄ p̄priū ab accn̄te ɔuertibili. ⁊ accn̄s ab accn̄te nō cō
uertibili. q̄ lʒ p̄priū fluat ab eēntia sp̄ēi inotescit nobis p̄
talia accn̄tia sp̄ēi. ⁊ iō ab illis sumit̄. Et iō aliud est sumi ab
aliq̄ ⁊ fluere aut emanare ab aliq̄: sed tn̄ dubiū ē q̄lr̄ p̄priū
dicat̄ accn̄s: cū tn̄ sit idē realr̄ ⁊ eēntialr̄ cū sp̄ē: lʒ distiguat̄
ab ea formalr̄. imo vt alibi dixi ē vnica ⁊ eadē eēntia cū sp̄ē:
nō tn̄ de eēntia ei⁹. q̄ si sp̄ēs ⁊ p̄priū eēnt due eēntie distin
guerent̄ realr̄: ⁊ ēt eēntialr̄: ⁊ sic possent separi. ⁊ ita ɔclō de-
mōstratiōis potissime posset esse ⁊ eēt in facto aliq̄n falsa.
qd̄ est ipoīe. Nā distō eēntialis est sp̄ iter duas eēntias q̄s
cūq̄ꝫ. quaꝝ vnam hʒ p̄ fundamēto ⁊ aliā p̄ termino. Et iō
dico q̄ sūt vna eēntia. ⁊ tn̄ diffō vni⁹ nō est diffō alteri⁹. Et
rō. q̄ lʒ sint vna eēntia: tn̄ hn̄t disticta formalitates. q̄ cū
vnitate eēntie stat formalitatū pluralitas. ⁊ ēt cum vnitate
reali vel realitatis: vt optime p̄bat Frācisc⁹ de mayronis.
di. 8. q. 5. in cōflatu. Et iō formalitas sp̄ēi diffinit̄ ⁊ non for-
malitas passiōis. Nā sp̄ēs diffinit̄ p̄p̄e. ⁊ p̄priū nō. sed solū
describit̄. q̄ alr̄ eēt sp̄ēs. ⁊ ita contineret̄ directe sub gn̄e ⁊
dr̄ia. ⁊ iteꝝ ab eius p̄ncipijs flueret alia passio. ⁊ sic in ifi^m.
Sed de hoc vide canonicū in physicis suis. q. p̄°. nō eni vo
lo nūc h̄ic discutere difficultatem: cum hic locū non hēat.
sed in metaphysica. Cetera patēt ⁊c̄.

Circa q. 26. in q̄ q̄rit̄ d̄ 4.ª diffōne dr̄n-
tie ⁊c̄. pʒ ēt ɔtiuatō sp̄ p̄p ordinē
diffōnū dr̄ie q̄ sicut a Porphyrio assignant̄:
ita cōgruū ē vt discutiant̄ ⁊ in q̄oē ponant̄
in eodē ordie. ⁊ hec ēt qd̄ ē facillima. tn̄ in
ipugnatiōe ɔ̄ vnā r̄n̄sionē datā ad 2^m ar^m circa p̄n^m q̄onis
q̄n dic̄. Cōtra p̄ Ar. 2° de aia. potētie distiguūt̄ p̄ act⁹ ⁊ act⁹
p̄ obā ⁊c̄. Nota q̄ hic arguit p̄ op^m. Nā itēdit doctor sic ar
guere. q̄ sicut potētie dr̄nt p̄ act⁹ ⁊ act⁹ p̄ obā. ita per op^m q̄ꝫ
actuū ⁊ pōꝝ idē ē obm̄ illi act⁹ ⁊ ille potētie sūt idē. sed idē
est obm̄ itelligēdi ⁊ itellectuū angeloꝝ ⁊ itellectuū n̄roꝝ
.s. q̄ditas rei mālis ⁊c̄. Infra q̄n doctor exponit auctē ph̄i.
7. metaph. vbi dicit q̄ mā ē q̄ res pōt esse ⁊ nō eē. ⁊ dicit q̄
itelligit̄ tm̄ de mā idiuiduali. vide eū in. 3. sniarū. dist. 22.
in r̄n̄siōe ad p̄mū arg^m vltie opionis. vbi dic̄ q̄ hec auctas
itelligit̄ de mā ɔ̄cta per exn̄tiā q̄ est mā idiuidual. ⁊ sil to-
tius ⁊ p̄rimū p̄n^m corruptionis. canonic⁹ aūt in p̄ lib. phy.
q. 9. articulo scd̄o tʒ q̄ forma est cā corruptiōis ⁊ non mā.
Infra in vna tertia r̄n̄siōe ad vnā obiectionem nō lōge a fi-
ne q̄onis dic̄ q̄ p̄uatiue oppositū actui vel alicui significā-
ti actum p̄uat actū ⁊ nō aptitudinem. sicut cecitas opposita
p̄uatiue visioni q̄ visio significat actū vidēdi: p̄uat in ceco
actū vidēdi. q̄ tn̄ est apt⁹ nat⁹ videre ⁊c̄. vbi itelligas q̄ do
ctor nō itelligit q̄ cecitas p̄uet solū actū vidēdi. q̄ ēt p̄uat
potētiā ⁊ habitū visiōis. Nā alr̄ nō plus p̄uaret cecitas q̄
act⁹ dormiēdi siue somn⁹: q̄ ēt p̄uat tūc oēm actū visiōis. et
iō itelligat̄ doctor ibi q̄ per actū itelligit nō tm̄ actū vt so-
nat lr̄a. sed ēt habitū ⁊ po^m: ⁊ q̄cq̄d ē ibi p̄uat̄ excepta apti-
tudine. Sed illud qd̄ seq̄t̄. s. q̄ p̄uatiue opp^m aptitudinē p̄i
uat oia q̄tū ad illud qd̄ p̄uat̄ de suo p̄p̄o nihil sibi penitus
relinqt. ⁊ si q̄d relinqt h̄ est tm̄ s̄m genus. sic dicit̄ de p̄ua-
tiōe visus in talpa q̄ nec relinqt aliq̄d idiuiduo: vt huic tal-
pe: sed nec sp̄ēi talpe: sʒ solū relinqt sibi visum s̄ʒ gen⁹. s. s̄m
aial. q̄ in q̄tū ē anial nō sibi repugnat videre: sic nec asino
in q̄tū aial repugnat itelligere. Tn̄ vide Frācisciū i ɔflatu.
dist. 20. q. 1. de q̄tuor generib⁹ p̄uationū. ⁊ doctorē in p̄ lib°.
dist. 28. q̄one. 2. de triplici genere p̄uationum.

Circa Capl̄m de p̄prio. q̄one. 27. in q̄
querit̄. vtꝝ p̄priū sit vle. pʒ cōti
nuatio p̄p ordinē vl̄iū positū a por. in corpe
q̄onis distiguit de p̄p̄o. sic in ca. d̄ dr̄ia. q̄oe
24. distiguit de dr̄ia. Nā p̄priū vno m̄ ē idem
qd̄ ɔueniens vni soli sic̄ dominia ⁊ castra ⁊
hm̄ dr̄ir p̄p̄a tali dn̄o vl̄ tali viro. ⁊ sic p̄priū est nomē p̄me
intētiōis ⁊ cōcretū dcm̄ denoiatiue a p̄prietate q̄ est abstra-
ctū. Sic. n. p̄priū opponit̄ cōi. ⁊ ita hn̄ ɔueniūt idiuiduo sic̄
alicui sp̄ēi. imo p̄ p̄us ⁊ magis ɔuenit idiuiduo q̄ sp̄ēi. quia
nō egredit̄ a p̄ncipijs sp̄ēi. ⁊ iō idiuiduo cōuenit p̄ se ⁊ ime-
diate ⁊ nō p̄ aliud. quo doctor capit aliq̄n ly p̄ se: vt pʒ q̄oe
29. in r̄n̄siōe ad 5^m ar^m. ⁊ sp̄ēi cōuenit p̄ accn̄s ⁊ per aliud ⁊
mediate. sic ⁊ oia hō accn̄tia cōia. Alio mō p̄priū est nomē
scd̄e intētiōis: ⁊ etiā ɔcretū ⁊ applicat̄ p̄prio q̄rto mō dicto
sūpto fundamētalr̄. sic̄ accn̄s suo subō. puta risibili hinibili
rudibili ⁊ hō. R̄n̄siones ad argumēta patēt vsq̄ꝫ ad vnam
r̄n̄sionem que est ifra responsionē ad tertiuʒ p̄ncipale. vbi
dicit̄. dico q̄ subm̄ p̄prij vt est intentio nō est sp̄ēs: sed res
aliqua p̄me intentionis vt risibile ⁊c̄. vbi cōsidera q̄ p̄priū
vt est intentio secūda nō est p̄p̄ia passio alicui⁹. q̄ nec ali-
cuius rei p̄me intētōis: vt pʒ. nec ēt alicui⁹ rei scd̄e itētiōis.
q̄ nec vl̄is in cōi cū sit eius sp̄ēs. ⁊ sp̄ēs nō pōt eē passio sui
generis nec cōuertit̄ cū eo nec alicui⁹ alteri⁹ nisi eēt passio
sp̄ēi q̄ est s̄m vle: ⁊ h̄ nō. q̄ ē vna sp̄ēs vl̄is disticta specifice
⁊ essentialr̄ a sp̄ē q̄ est 2^m vle hoc est vt sp̄ēs sumit̄ vt q̄d lʒ
denomiet̄ a sp̄ē vt sp̄ēs sumit̄ vt modus: sicut ⁊ ip̄m vle in
cōi denominatur a sp̄ē hoc modo respectu intentiōis secū-
de in cōi vel entis rōnis. q̄ vniuersale in cōi qd̄ est genus
ad hec. 5. vniuersalia est species intentionis secunde. et de
hac mā satis dictū est sepe superius. Et ideo dico q̄ p̄prium
vt est vniuersale non est n̄c p̄pria passio alicuius: sʒ ip̄m
habet vnam p̄p̄iā passionē sicut ⁊ quelibʒ species ⁊ eius

passio sumpta vt qd nō erit ꝓpriū qđ est q̄rtū vniuersale: nī
si qꝛ est idē sibi essentialr scꝫ.s. dixi ꝙ subm̄ ⁊ ei⁹ ꝓpria pas
sio sunt idē essentialr. ⁊ sunt vna eētia: tñ ipsa passio ꝓpriꝫ
denominabit̃ ab eius subō.s. a ꝓprio ſm ꝙ ꝓpriū sumit̃ vt
modus. qꝛ passio ꝓpriꝫ hꝫ modū ꝓpriꝫ re⁹ ipsi⁹ ꝓpriꝫ. ⁊ illō
qđ est in scđo mō dicēdi ꝑ se ita ꝙ habebit nomē eius ⁊ nō
rōnē nec formalitatē: habebit tñ secū eādē eētiā ⁊ q̄dita
tē. Ista tñ logicalia tractant̃ nūc vt metaphisicalia vel ſm
ꝯsiderationē metaphisicalē. ⁊ ita sepe oꝫ logicalia tractari
metaphisice ⁊ metaphisicalia logice si veritas hēat inote
scere: eo ꝙ hec scie ꝯuertunt̃. qꝛ nihil est logicū qđ nō possit
tractari metaphice: nec metaphicū qđ nō possit tractari lo
gice. hñt etiā logicalia formalitates. essentias. q̄ditates. di
stinctiones. ꝯueniētias idētitates. diuersitates ⁊ hꝫ multa
que nō nisi a metaphica hēri pñt. Ecōtra habent̃ in meta
phicalibus genera spēs. idiuidua. gn̄alissima. trāscēdētia.
dñe. passiōes modi intrīseci ⁊ hꝫ que oia vt sumunt̃ forma
liter sūt itentiōes scđe. ⁊ hñt sua fundamēta i ꝯceptibus me
taphicalibus. ⁊ ꝯsiderās per se fundamētū hꝫ aliq̄ mō ꝯsi
derare fundatum. qꝛ saltē per accñs. ⁊ sic ēt ꝯsiderās de
noiatū per se oꝫ per accñs ꝯsiderare denoians. Ista āt fun
data ⁊ denominātia cū sint itētiones scđe nō pñt haberi ni
si a logica. ⁊ maxime demr̄ationes. ⁊ alie spēs silli gb⁹ nec̄e
ē vti in meta^{ca}. itaqꝫ nihil ē in meta^{ca}. qđ nō denoiet̃ ab aliq̄
intentiōe logicali: ⁊ circa quā etiā nō possum⁹ vti instrume
tis logicalibus vt q̄tuor specieb⁹ argumētationū ꝯuersio
nibus eqpollētijs suppōnibus ⁊ hꝫ. quibus etiā necesse est
vti in ea ⁊ multis alijs vt veritas inueniat̃ ⁊ etiā in oī scia.

¶ Igit̃ pꝫ quomodo etiā metaphicalia tractant̃ logice sic
⁊ logicalia metaphice. lꝫ aliter ⁊ aliter. Et tc̄ ad ꝓpositū lo
quendo dico ꝙ tractare de ꝯuenientia aut distinctione vel
identitate aut diuersitate inter ꝓpriū qđ est quartū vle ⁊ ꝓ
priū eius siue ꝓpriā passionē est tractare de eis metaphice
Et h̄ necesse ē eē nō solū de eis ſꝫ etiā de oibus logicalib⁹ a
m̄ꝯrio vsqꝫ ad mīmū si distincte ⁊ recte intelligi debeāt. verꝫ
tñ mirabilis ꝯsideratio ē ista de ꝓpo. ⁊ ei⁹ ꝓprio ⁊ an ꝓpriū
ꝓpriꝫ sit vle sicut ⁊ ipm ꝓpriū. qꝛ si sic cū nō sit idē vle eo
ꝙ distiguit̃ ab eo formaliter. sicut ⁊ oīs passio a suo subo: vñ
ꝙ erit aliud vle. ⁊ sic erūt plura vlia q̄. s. qꝛ ꝓpriū ⁊ ꝓpriū
ꝓpriꝫ faciant duo vlia distincta. si aūt nō erit vle. ergo erit
singulare. Sed h̄ est ipossibile. qꝛ oē propriū cōuertit̃ cū eo
cui⁹ est propriū. singulare aūt non pōt ꝯuerti cum vli. vt pꝫ
ergo qd erit. Nā vle ⁊ singulare euacuāt totū ens. i. oē qđ ē
ens: aut est vle aut singulare vt oēs concedunt. ergo qđ nō
est aliqđ istoꝝ erit nihil vt videt̃. Ad hoc tñ dico sicut dixi
ꝙ ꝓpriū propꝝ. i. propria passio ꝓpriꝫ qđ est quartū vle est
propriū denoiatiue ⁊ nō q̄ditatiue. i. denoiatur a ꝓprio qđ
est quartū vle. ⁊ sumit̃ vt modus. ⁊ non vt qd vt supi⁹ dixi.
Et vlterius dico ꝙ ꝓpriū propꝝ est vle sed nō aliud vle
distinctū essentialr ab ipso ꝓprio qđ est q̄rtum vle. ⁊ superi⁹
reddidi rōnem qꝛ. s. subm ⁊ eius passio sunt vnica essentia. ē
tamē aliō vniuersale formalr: eo ꝙ est alia formalitas siue
alietas formalis solū q̄ nō est alietas eētialis q̄ nō sufficit
ad multiplicādū. ⁊ ad distinguēdum vlia tanq̄ distinctas
species sub vniuersali in cōi. qꝛ oēs distincte spēs distinguūt̃
eētialiter ⁊ habēt distinctas eētias ⁊ iō propriū ꝓpriꝫ. licꝫ
sit vniuersale. ⁊ nō oīno idē vniuersale qđ ipꝫ ꝓpriū saltē n̄
idē formaliter lꝫ eētialr. nō tñ est in oī modo ⁊ simplr ac
proprie distinctū vle a ꝓprio. sed ēt aliquo modo idem vle.
⁊ aliquo mō distinctū. qꝛ est idē eētialr. ⁊ est distinctū for
malr: ita vt si liceret dicere hꝫ ab illo aliusditatē: nō tñ alia
ditatē. ſꝫ de hoc habet̃ in tractatu petri Thome de formali
tatib⁹. s. distictione iter aliusditatē ⁊ aliaditatē. Et iō de h̄
nō plura ad pñs. Et iō ꝓpriū propꝝ ⁊ ipꝫ propriū nō faciūt
duo distincta vlia sub vniuersali in cōi propter cāꝫ iā dictā

que oīno optima esse videt̃. Igit̃ reuertendo ad litterā do
ctoris dicit ibi ꝙ subm propꝝ vt est itētio. s. vt propriū est
intentio nō est species. Et h̄ dictū doctoris est verꝫ: siue ly
spēs sumat̃ fundamētalr siue formaliter. qꝛ vt dixi ꝓpriū
vt est intētio secūda nullo mō ē ꝓpria passio. ⁊ iō nō ē ꝓpꝫ
alicui⁹. sed solū denoiat propriā passionē. ⁊ hoc siue ꝓpa pas
sio fundet̃ in rebus siue i intētiōib⁹. qꝛ sicut ꝯcedo ꝓprias
passiōes in reb⁹. ita ꝯcedo in scđis itentionib⁹. ⁊ saltē h̄ ma
nifestū ē de syllo in cōi vt patuit supra. q. 3. Et d̄ vniuersali ī
cōi. vt patuit. q. 6. Et ego vltra hoc ꝯcessi de quolꝫ vniuersa
li in q̄tuꝫ est species vniuersalis in communi: eo ꝙ qđlibꝫ ta
le diffinit̃ a Porphyrio. ⁊ hꝫ vere genus ⁊ dñiaꝫ. a qbus sꝑ
⁊ vniuersaliter ꝓfluit aliq̄ passio. qꝛ admittim⁹ aptitudinē
que ꝯsequtur totā spēm illā. i. ipsam. ⁊ qđlibet idiuiduū ei⁹. ⁊
q̄ est demōstrabilis de ea. qꝛ de q̄libet spē toti⁹ vniuersi pt
hñi scia cū sit scibil. ⁊ ꝑ ꝯñs hꝫ oia reqsita ad sciam. ⁊ ita ad
demōstratōeꝫ. inter q̄ necesse ē passio cū illa sola sit q̄ dmō
strat̃. ¶ Et hec notaui hic signāter ꝓꝑ burleū. ⁊ aliq̄s ne
gātes ꝓpas passiōes ab accñtib⁹. ſꝫ male vt als visū ē: ⁊ vi
debit̃. qꝛ ē sepe ꝯ phꝫ imeta. ⁊ 2⁹ poste. 2⁹ de aia. ⁊ alibi sepe
Et etiā ꝯ vitatē. ⁊ ꝯ Boetiū. ⁊ ꝯ euclidē in Arithmetrica ⁊
geometria. ac māifestissime qꝛ nullā demōstrāt passionē ī
oībus illis libris nisi de accñtibus. Et h̄ idē ꝯfirmat doctō
in q̄rto libro sniaꝝ. di. 12. q. 2. circa mediū. in ꝑargumēto ꝯ
scđaꝫ opinionē: que opio dicit: ꝙ nullū accñs pōt eē subm
alteri⁹ accñtis. vbi ingt doctor in his termis ꝙ vlr oēs pas
siōes dmōstrate in tota scia dmōstrant̃ de accñtib⁹: ⁊ dicū
tur de eis i scđo mō dicēdi ꝑ se. ⁊ ꝓbat̃ illō ꝓꝑ burleū q in
fine suoꝝ p̄dicabiliū in vna rñsione negat a multis spēbus
accñtiū ꝓpas passiōes. In qua rñsiōne paruā dicit ad min⁹
tria falsa. vnū ē ꝙ ꝯcedit ꝙ ꝓpriū fundamētalr sūptū: d̄ q̄
ibi loq̄t̃: sit spēs. ⁊ aliō ē ꝙ spēs ē distincta realiter a ꝓprio.
Et tertiū ꝙ dicit ꝙ nō est vlr verꝫ ꝙ spēs de generib⁹ accñ
tiū hēant ꝓpria. Et iste fuit ꝯpulsus dicere ꝓꝑ vnū malū cō
cessuꝫ iā recitatū. s. ꝙ ꝓpriū sit spēs: ne ex h̄ cōcesso cogat̃
admittere ꝓcessuꝫ in infinitū in spēbus ⁊ eaꝝ passiōib⁹: eo
ꝙ cū passiōes sint spēs: ⁊ si cuiuslibꝫ spēi eēt passio. tūc pas
sionū essent passiōes in infinitū. Sed ſm phm vno incōue
nienti dato plura sequūtur. ⁊ paruus error in principio ma
ximus in fine. ſm phꝫ de celo ⁊ mūdo. Sꝫ omnia hec tria
dicta falsa sunt superius in diuersis iprobata: ⁊ alīs latius
improbabunt̃. Igitur ad propositum reuertendo a quo ꝑ
incidentiam ꝓpter iuuenū cautelā digressus suꝫ. Dico ꝙ
ꝓpriū quod est secūda intentio nō est ꝓpria passio ſꝫ solū
denoiat ꝓprias passiōes. ⁊ h̄ siue reales siue itētiōales siue
suas siue alienas. imo etiā suoꝝ superioꝝ. Et iō subm ei⁹ nō
pōt eē aliq̄ spēs neqꝫ fundamētalr neqꝫ formalr sumpta. ſꝫ
subm ei⁹ est nō solū aliq̄ res p̄me itētiōis. puta risibile hin
nibile. ⁊ hꝫ. vt videt̃ velle doctor in lr̄a. sed etiā aliqua res
scđe itentionis. imo oēs passiōes tā p̄me q̄ scđe itentionis.
vt sumunt̃ fundamētalr sūt subta ꝓpriꝫ qđ ē q̄rtū vle. qꝛ ī
oib⁹ illis ꝓpriū subatur. vt ly propriū supponit ꝑsonalr. i. ꝓ
stris idiuiduis q̄ proprie vocant̃ sua supposita: pro qb⁹ sup
ponit. qꝛ l sua cōitate. ⁊ vt supponit simplr. s. ꝓ suo significa
to p̄mario siue pro sua natura cōmuni in nullo subiecto spe
ciali subiectat̃ per oia sicut dixi de differētia. q. 24. Tamē
vt ꝯsequēter dicit doctor: illud cui applicat̃ intētio propꝝ
pōt esse in eo cui applicat̃ itentio spēi. vt risibile: cui applica
tur intentio propꝝ: est in hoīe cui⁹ homini applicat̃ itentio
spēi. ⁊ subiectant̃ vl fundant̃ ambe ille due itentōes i eodē
subiecto. sed alr ⁊ aliter. qꝛ sicut dicit phs. quarto phycoꝝ.
si aer est in igne. ⁊ ignis est in celo. ergo aer ē i celo. ⁊ tamē
manifestū est ꝙ non eodē modo. qꝛ aer ē in igne imediate
⁊ in celo mediate. qꝛ mediante igne. sic imediate ly ꝓpriū
qđ est vniuersale est in risibile. ⁊ ly risibile est imediate in

homine. ¶ Et loquor semꝑ de imediatiōe subiecti: ideo ꝑ consequens ly proprium est in homine. sed non denominabit hoīez. eo ꝙ nō est imediate in eo tanq̄ꝫ forma ei⁹. ſꝫ solū est forma forme hoīs. s. illius risibilis. ⁊ sic est solum forma forme. ⁊ nō forma informati. ⁊ nota ꝙ sicut dixi nūc de ꝓprio: ꝙ. s. ꝓpriū nulli⁹ est ꝓpriū. sed alicui⁹ est spēs. ⁊ alicui⁹ est accñs. Etenī est spēs vl̄is in cōi. ⁊ est accñs risibilis. ⁊ oīs ꝓprie passionis. nulli⁹ tamē est ꝓpriū. Ita ꝯsilr̄ dico ꝺ dr̄ia: ꝙ. s. differētia. vt est tertiū vniuersale nulli⁹ est dr̄ia. s. dr̄ia. ⁊ per modū differētie. nec gen⁹ vt est p̄mū vniuersale est nulli⁹ genus. ⁊ iō isto mō sumēdo hec duo vl̄ia nec differētia diuidit gen⁹ nec ꝯstituit cū gn̄e aliquā spēm: eo ꝙ nulla ip̄a vna spēs pōt ꝯstituere aut diuidere aliā. nec due pn̄t ꝯstituere tertiā. Et ideo in oībus istis locutiōibus semꝑ itētiones scd̄e supponūt pro p̄mis sicut etiā eaꝝ diffōnes: licet eis per se ꝯueniāt. tn̄ dant̄ eis pro p̄mis. ita ꝙ in eis v̄ificētur signate. ⁊ quodāmō mystice ⁊ figuralr̄. In primis aūt exercite ⁊ executiue ⁊ q̄si experimētaliter. ⁊ scd̄m veritatē licet veritas suo mō hincide repiatur. clarescit tamē ⁊ magis euidet̄ in rebus q̄ꝫ itentōibus. ⁊ iō intētiones scd̄e veraciter signāt q̄ res veraciter exercēt. Cetera patēt ⁊c̄.

CIrca Qōnē. 28. In q̄ q̄rit̄ de diffōne ꝓprij q̄rto mō dicti ⁊c̄. Cui⁹ ꝯtinuatio ad p̄cedētē pꝫ. qꝛ post notitiā ꝓprij ꝙ sit vel an sit: ꝯūr oprie q̄rit̄. q̄d sit siue q̄ sit ei⁹ diffō an sit ꝯuenièter data. ⁊ totū pꝫ vsq̄ꝫ ad distictōez de accñte vbi i vltīo mēbro dicit ꝙ alio⁹ accñs est q̄dā itētio sumpta a ꝓp̄etate i re. s. ab istabilitate ac mutabilitate ac fluxibilitate ⁊ exīncitate formaꝝ realiū nō habētiū eēntialia p̄ncipia in subis q̄ ꝺnomināt̄ sub q̄. s. accñte reali ⁊ fundamentalr̄ sumpto ⁊ ꝓprietate in re. ⁊ sub eius opposito p̄t illō itelligi: cui⁹ ē accñs sine repugnātia. i. nō repugnat subo cuiuscūq̄ꝫ accñtis cōis cui⁹ꝫ sunt albedo: calor frigus ⁊ hm̄ȯ. intelligi sub tali accñte ⁊ etiā sub eius opposito: cui⁹ accñtis ꝓp̄etate sumit̄ accñs qȯ ē. 5ᵐ. vniuersale. ⁊ itētio scd̄a. ⁊ cui accñti reali tale accñs ītētiōale attribuit̄. vt suo subo eo mō quo īferius dicet̄ capitulo de accñte. ¶ Ad tertiū argumētū p̄ncipale qȯ ꝓbat ꝙ ꝓp̄etas q̄ est abstractū ⁊ nomē p̄me itētiōis diffinit̄ diffōne assignata ꝓp̄o q̄rto mō dicto. ḡ nō ꝯuenit ꝓp̄io nisi ꝑ accñs ⁊c̄. R̄ndet doctor ꝙ nō. qꝛ illa q̄ diffiniūt ꝓpriū siue que ponunt̄ in eius diffōne sunt itentiones scd̄e ⁊ nō p̄me. ⁊ ideo nō pn̄t diffinire aliquā rem p̄me itētōis. qꝛ sunt posteriores ea. ⁊ nihil posterius pōt diffinire suum p̄us. ⁊ ista sunt v̄a accipiendo ꝓprietatē. vt ē nomē p̄me itentiōis. tn̄ dicit doctor ꝙ si ly ꝓprietas sit nomē scd̄e itentiōis significās idē qȯ abstractū ꝓprij qȯ est vl̄e. qȯ q̄dē abstractū nō pōt dari vno noīe. ſꝫ per diuersa noīa. ⁊ sic per circūlocutionē. puta dicēdo itentio proprij. vt dictū est circa finē p̄cedētis q̄stionis sic dico ꝙ ly ꝓprietas nō sic ꝯuenièter diffinit̄ eo ꝙ illa significat̄ sub mō opposito ei quo sibi ꝯuenit actu accidere. hoc est ꝙ qꝛ proprietas est abstractū. ideo accipit̄ sub modo opposito. idest sub abstractiōe: qui mod⁹ significandi repugnat oī illi cui ꝯuenit actu. i. actualiter accidere. vbi accipe doctrinā ꝙ nullū adiectiuū vl̄ accñs abstractū inquātū tale habet rōnem inherendi vel accidendi alicui subo. ⁊ ratio est: eo ꝙ vt sic sumptū nō ꝯcernit aliquod subiectum cū non habeat iclinationez ad aliquid qȯ est extra essentiam suā. ⁊ ideo nō cadit. vt sic sumptū ad aliquod subiectū ſm̄ expositionē doctoris in p̄dicamētis. capitulo ꝺ denolatiuis. Et etiā tactū est sepe superius ⁊ expositū: ⁊ maxime in capitulo de gn̄e. Et iō licet possit aptitudīalr̄ accidere sub aliquo modo significandi. s. quando significatur sub cōcretione. nō tamē actualiter vt significat̄ sub abstractiōe nec ēt sub abstractiōe īformat aliqȯ subꝫ neq̄ꝫ īformare p̄t sed solū nō modo significādi cōcreto. ⁊ istȯ idē h̄etur sententialiter a doctore in p̄dicamētis. q. 8. in fine q̄ ⁊c̄.

CIrca Qōnē. 29. in q̄ q̄rit̄. An ꝓprium sit distictū vl̄e ab accñte. Cuius ꝯtinuatio pꝫ. qꝛ postq̄ꝫ notū est ꝙ ꝓpriū ē vl̄e ⁊ q̄lis est diffinitio ei⁹ merito nūc q̄rit̄ an distinguatur ab accidēte. qꝛ etiā cū illȯ sit accñs posset duplicari an sit idē qȯ accidens qȯ est q̄ntū vl̄e. vl̄ aliȯ ab eo. In solutione qōnis ponit doctor notabilē distinctionē accidētium quō insūt suis subiectis. Et ꝙ illoꝝ que insūt ab intrinseco q̄dā insunt rōne materie vt q̄ntitas. ⁊ hoc dicit cōmētator in de suba orbis. ꝙ q̄ntitas egredit̄ a mā. ⁊ iō nō est actiua nec de gn̄e actiuoꝝ sic nec mater ei⁹. s. mā p̄ma. qꝛ matrez seq̄t̄ sua ꝓles. ⁊ nihil pōt dare illud qȯ nō hꝫ. Quedā īsunt rōne q̄litatū actiuoꝝ. s. p̄maꝝ actiuaꝝ q̄ sunt q̄litates elemētares: ⁊ talia que sic insunt sūt q̄litates posteriores. s. q̄litates secūde: cuiusmōi sūt colores odōes ⁊ sapores ⁊ hm̄ȯ. Et tandē dicit doctor ꝙ ꝓpriū nō inest aliq̄ istoꝝ modoꝝ ſꝫ hꝫ altiora. s. principia i spē. qꝛ inest rōne forme. s. eēntialis ⁊ q̄ditatiue. qꝛ emanat a q̄ditate ⁊ a p̄ncipijs eēntialib⁹ spēi. ⁊ h̄ iā sepe dc̄m ē. Nota tn̄ ꝙ lꝫ doctor dicat hic pluries ꝙ forma spēi. i. q̄ditas eius sit cā ꝑ se ⁊ imediate ac necessaria ipsius ꝓprij. tn̄ scias ꝙ nō loq̄t̄ stricte sed large de cā. qꝛ cū subꝫ ⁊ ꝓpria passio sint idē essentialr̄. ⁊ i vna eēntia vt sepe dixi: īpossibile est ꝙ īfra vnā essentiā sit cāl̄itas ⁊ effectualitas: nec aliq̄ dependētia: q̄lis ē necessario effect⁹ a sua cā. Nā secūdū Auicē. cā est ad cuius eē seq̄t̄ aliud. Aliuditas aūt nō pōt eē īfra eandē eēntiā. qꝛ ſꝑ dicit diuersitatē eēntiaꝝ. Et de hoc alīs magis dixi copiose īfra r̄ndēdo tribus simul argumētis p̄mis. Deinde r̄ndet doctor vni obiectiōi facte ꝯtra r̄nsionē q̄ r̄nsio icipit. Ad hoc dr̄ ꝙ accidēs vt ē nomē p̄me itentiōis est equocū ad. 9. genera ⁊c̄. hec r̄nsio est difficilis ardua ⁊ subtil̄. Et iō est p̄us ꝯsiderādū ꝙ illa obiectio equocat ꝺ ꝓprio: ⁊ ēt de accñte. qꝛ illa r̄nsio ad p̄dicta tria argumēta itelligit solū de ꝓprio fundamētalr̄ sūpto ⁊ non formalr̄. ⁊ vt res p̄me itētiōis ⁊ nō scd̄e. cuiusmōi ē risibile hinibile ⁊ hm̄ȯ. ⁊ de accñte vt ē res p̄me itentiōis ⁊ nō scd̄e. nec de accñte vt est q̄ntū vl̄e sec fundamētalr̄ sūpto: ſꝫ solū de accñte equoce dicto: vt magis īfra patebit. q. 31. ⁊ ēt aliq̄liter patuit. q. 28. Obiectio aūt ꝯtra p̄dictā r̄nsionē capit ꝓpriū vt ē nomē scd̄e itētiōis. ⁊ vt sumit̄ solū formalr̄. s. ꝓ intētiōe scd̄a. vel meli⁹ sumit ꝓpriū tā pro itētiōe p̄ma q̄ꝫ scd̄a. Et h̄ pꝫ q̄n dicit. tūc oꝫ ꝓpriū eēt accñs illo mō. s. accñs reale. ⁊ tūc ondit ꝙ lꝫ oꝫ ꝓpriū p̄me intētiōis posset eē accñs reale. nō tn̄ ꝓpriū vt est scd̄a itētio. qꝛ accñs vt nomē p̄me intētiōis ⁊ ens reale siue sumat̄ in ꝯcreto. siue in abstracto: nullo⁹ pōt p̄dicari de re scd̄e intētiōis. Nō in abstracto. qꝛ tūc p̄ma intētio eēt de eēntia scd̄e itentionis: cū oīs p̄dicatio i abstracto in creaturis si nō sit i trāscēdētib⁹ sit vir̄ eēntialis. ⁊ q̄ditatiua vt sepe supius ondsum ē. Nō in ꝯcreto. qꝛ res p̄me itētiōis nō pōt denoīare rē scd̄e intētionis. puta dicendo ꝓpriū est accñs: ita ꝙ ly ꝓpriū sumat̄ in subo ꝓpositiōis pro scd̄a intentiōe. ⁊ ly accñs pro p̄ma. rō est. qꝛ oꝫ cōcretū ⁊ denoīatiuū quādo est proprie denominatio debet esse posterius illo qȯ denominat ⁊ nūquā p̄us. Nunc autē nulla res p̄me intentionis est posterior aliqua re secunde intentōis: eo ꝙ illa est a natura. ⁊ illa est ab operatiōe intellect⁹. ⁊ ideo est semꝑ posterior. vult ḡ ibi obiectio ꝯcludere ꝙ propriū qȯ est secūda itentio: nullo mō est accñs reale aut p̄me itētōis. ⁊ si sic cū hm̄ȯ ꝓpriū n̄ sit substātia erit necessario accidens intentionale ⁊ accidens qȯ est quintum vl̄e vt videtur. ergo proprium qȯ est quartū vniuersale non est distinctum vl̄e ab accidente qȯ est quintū vniuersale. ⁊ ꝑ ꝯn̄s non erunt quinq̄ꝫ vniuersalia distincta

Et iam remanet difficultas primi argumenti i suo robore.
Ad hanc obiectionē dat doctor vt dixi rñsionē difficilem.
Pro q̄ est p̄ notāda vna distinctio de accñte que dat̄ īfra.q.
31.ꝛ iō videat̄ ibi.q2 hic breuiter tāgit̄ solū vnū mēbrū ei⁹.
Scd̄o est notāda illa ꝓpositio que ponit̄ i p̄dicta obiectio
ne q̄ est hec. Oē ꝓpriū ē accñs. vbi ꝯsidera ꝙ p̄dicatū illi⁹
ꝓpōnis.s.accñs est multiplr eq̄uocū.puta ad nomē p̄me i
tentiōis ꝛ scd̄e. vt aūt est nomē p̄me itentōis.quēadmodū
sumit̄ in illa ꝓpōne scd̄m itentū doctoris sic ē equocū ad
nomē gn̄a accñtiū realiū q̄ sunt.9.p̄dicamēta. Tertio nota
ꝙ tota difficultas rñsiōis ꝯsistit in hoc.s.vificando p̄dictā
rñsionē.ꝛ p̄dictā p̄dicationē accñtis de ꝓprio. vt ly accñs
qd̄ est p̄dicatū est nomē p̄me intētiōis.ꝛ nō scd̄e.ꝛ vt ly ꝓ
priū qd̄ est subm̄ est nomē scd̄e itentiōis. Et iō dic̄ doctor
ꝙ in p̄dicta ꝓpōne:ly accñs nō pōt accipi nisi tm̄ pro accñ
te vni⁹ gn̄is.s.tm̄ p vno significato accñtis vt accñs est no
mē p̄me itentiōis.vz. pro accñte vni⁹ p̄dicamēti tm̄. puta
p q̄ntitate solū.aut q̄litate.ꝛ sic de alijs.Et pꝫ ꝙ nullū il
loꝝ.9.p̄dicamētoꝝ iest ꝓprio vlr. H̄ ē dictu ꝙ sumēdo ly
ꝓpriū slr sic sumit̄ qñ dicit̄ sic.oē ꝓpriū est accñs. q2 ibi
distribuit̄ cū signo vli:sic nullū vnū p̄dicamētū.9. generꝝ
accñtiū pōt ꝯuenire ꝛ sufficiēter iesse ꝓprio sic vlīter sum
pto:nec adeq̄ri in p̄dicatiōe.cui⁹ rōnē ponit breuiter cū di
cit.q2 ꝓpriū cū sit vniuocū ad ꝓpriū in hoc gn̄e ꝛc̄. Sꝫ di
lato illā rñsionē.p qua rñsione nota ꝙ doctor dat iplicite
itelligere in illa ꝙ in q̄libꝫ p̄dicamēto reperiunt̄ ꝓpa siue
ꝓprie passiōes sumēdo ꝓpriū fundamētalr gbus tāꝗ fun
damētis attribuit̄ ꝓpriū in suis idiuiduis ꝓut ly ꝓpriū ē
nomē scd̄e itētiōis.ꝛ sumit̄ formalr ꝛ p̄dicat̄ dnoiatiue de
eis:q2 hoc ꝓpriū qd̄ est idiuiduū ꝓprij formalr sumpti p̄
dicat̄ d̄ hoc ꝓprio in p̄dicamēto q̄ntitatis vel q̄litatis.ꝛ sic
de alijs ꝓut ꝓpriū sumit̄ fundamētalr. ꝛ h̄ ꝓpriū.s.aliud
indiuiduū p̄dicat̄ de alio ꝓprio fundamētalr sumpto ꝛc̄.
Nā eq̄le est ꝓpriū ꝛ ineq̄le est ꝓpriū q̄ ptinēt ad p̄dicamē
tū q̄ntitatis.ꝛ cōgregatiuū visus ē ꝓpriū: ꝛ disgregatiuū vi
sus ē ꝓpriū q̄ sunt d̄ p̄dicamēto q̄litatis.ꝛ sunt passiōes co
loꝝ.puta albedinis ꝛ nigredīs. ꝛ sic dicat̄ de ꝓprijs alioꝝ
p̄dicamētoꝝ.vbi pꝫ. ꝙ ꝓpriū qd̄ est scd̄a itentio p̄dicat̄ de
oībus illis.ꝛ hoc i suis idiuiduis.puta vnū idiuiduū ꝓprij
de vno illoꝝ ꝛ aliū de alio. ꝛ istd̄ ēt claret ꝑ ea q̄ supius in
alijs q̄ōnib⁹ dc̄ā sunt.ꝛ ita breuiter de q̄libꝫ p̄dicamēto. vz.
ꝙ in illo sūt ꝓpa siue ꝓp̄e passiōes gbus tāꝗ fundamētis
applicat̄ ꝓpriū formalr sumptū: qd̄ ē vle. Et h̄ mō iā dicto:
vz.in suis idiuiduis.Et istd̄ notatū militat ꝯ burleū. vt pꝫ
supius.q.27.vbi recitaui tria falsa dicta ei⁹. in fine ꝓlogi.
suoꝝ p̄dicabiliū. Hoc sic p̄misso notato vlteri⁹ qñ doctor
dicit ꝙ in p̄dicta ꝓpōne.s.oē ꝓpriū est accñs.ly accñs non
pōt accipi nisi tm̄ pro accñte vni⁹ gn̄is.s. vni⁹ predicamēti.
ꝛ subiūgit ꝙ nullū illoꝝ iest ꝓp̄o vlr. Nūc reddit rōnē p̄
dictā dicēs.q2 ꝓpriū cū sit vniuocū ad ꝓpriū in h̄ gn̄e ꝛ in
illo ꝓ oīb⁹ distribuit̄.ꝛ accñs stat tm̄ p accñte vni⁹ gn̄is ꝛc̄.
In q̄ rñsiōe accipit doctor ꝓpriū sꝑ p scd̄a itētiōe.q2 p̄mo
accipit̄ propriū pro q̄rto vli.ꝛ vt est vnū vniuocū.ꝛ dē ad
sua iferiora q̄ sūt sola singularia.s.hoc ꝓpriū. ꝛ h̄ propriū.
ꝛ hꝫ.que applicant̄ proprijs passiōibus singuloꝝ p̄dicamē
toꝝ.ꝛ distinguunt̄ solū numero.q2 solū per mōs accñtales
gbus applicant̄: vt sepe supius d̄claratū est.Et scd̄o accipi
tur propriū pro idiuiduis ipsi⁹ proprij:que iā dicta sūt.ꝛ cer
tum est ꝙ cū propriū sumatur hic vt hꝫ modū speciei respe
ctu suoꝝ idiuiduoꝝ.ꝛ oīs spēs sit vniuoca suis idiuiduis.iō
necē est ꝙ propriū sit vniuocū ad propriū in hoc gn̄e.ꝛ in il
lo.i.ad hoc idiuiduū ꝓprij qd̄ est itentio scd̄a.applicatū ad
aliquā aliā propriā passionē huius generis siue p̄dicamēti:
ꝛ ad h̄ idiuiduū ꝓprij applicatū ad aliquā aliā propriā pas
sionē alteri⁹ gn̄is vel p̄dicamēti.ꝛ sic d̄ alijs. Ita ꝙ doctor
nō itelligit ꝙ ꝓpriū in cōmuni.qd̄ est secūda itētio.sit vni
uocū ad ꝓpriū in h̄ gn̄e.ꝛ in illo.i.ad ꝓprias passiōes hui⁹
p̄dicamēti ꝛ illius que sunt res p̄me intentiōis. q2 hoc eēt
falsuꝫ. vt nūc loq̄mur de vniuoco.pꝫ ḡ quō ꝓpriū ē vniuo
cū.ꝛ distributū pro oīb⁹ suis indiuiduis applicatis ad oīa
ꝓpria siue ꝓprias passiones oium p̄dicamētoꝝ.accñs aūt
vt stat̄ dic̄ doctor stat tm̄ p accñte vnius gn̄is.qd̄ dc̄m est
sup̄⁹ ꝛ declaratū.vbi vides quō p̄dicatū in illa ꝓpositiōe
.s.oē ꝓpriū accñs nō ē adequatū subo siue nō inest sibi secū
dū suū totū ambitū siue cōitatē. q2 illud qd̄ ē tm̄ vni⁹ p̄di
camēti nō pōt sufficiēter p̄dicari de illo qd̄ ꝯuenit oī p̄dica
mēto.Subiūgit ḡ doctor ꝯñs.significat̄ ḡ ꝙ oē ꝓpriū ꝛ eis
iuscūq3 gn̄is sit accñs accipiendo accñs p vno significato.
qd̄ nō est vlr veꝝ ꝛc̄. In gbus v̄bis ōndit ꝙ illa p̄dicta ꝓ
positio nō est vlr vera.s.oē ꝓpriū est accñs . ꝛ h̄ ꝑꝑ rōnem
nūc dictā.dicit tm̄ ꝯtr ꝙ hec ꝓpositio est vera.s.oē ꝓpriū
in h̄ gn̄e ē accñs . accipiēdo p̄dicatū p vno significato ꝛc̄.
Sꝫ attēde quō doctor itelligit eā eē verā.s.oē nō in ordine
i quo stāt termini eius . puta subm̄ ꝛ p̄dicatū sꝫ i alio ordie
vz.mutato subo i p̄dicatū ꝛ ecōuerso.s.p ꝯuersionē per ac
cidēs ꝛ de eo imediate infert doctor dicēs . Et hec est p̄di
catio reducibilis ad denoiationē. sicut vlr qñ subm̄ p̄dica
tur de accñte ꝛc̄. Nō si per ꝯuersionē per accñs p̄dicatum
conuertat̄ i subꝫ. vt sic dicendo.aliquod accidēs est ꝓpriū:
tunc erit illa ꝓpositio vera.q2 vtiq3 verū est ꝙ aliquod ac
cidens hui⁹ generis vel illius.puta q̄ntitatis vel q̄litatis vl̄
alicuius alterius est propriū denominatiue. puta queciiq3
passio ꝯtenta sub illo genere siue predicamento: vel saltē
pertinēs ad illud ꝓpriū denoiatiue.q2 ꝓpriū predicat̄ dno
minatiue de tali passione reali ꝛ de oi alia vt supius dictuꝫ
est . Et cōsidera ꝙ lꝫ tale accidens.s. ꝓpria passio dicat̄ acci
dens:nō tm̄ accidit suo subo ꝓprie loquēdo.sꝫ inest sibi eēn
tialiter ꝛ ꝑ se scd̄o mō.Et iō lꝫ aliqd̄ accñs sit ꝓpriū.tm̄ tale
accidēs nō accidētaliter sed eēntialiter inest illi subo cui ē
ꝓpriū.Et vult doctor vt vides ꝙ nō solū i p̄dicta ꝓpositiōe
oꝫ fieri ꝯuersionē ꝑ accidēs vt fiat reductio ad p̄dicationē
denoiatiuā directā. sꝫ etiā i oi alia: vbi ē ꝯsimilis p̄dicatio.
vz.vbi subm̄ p̄dicat̄ de accidēte.qd̄ est quodāmodo p̄dica
tio indirecta ꝛ īpropria.Cōstat aūt ꝙ i illa ē talis p̄dicatio.
q2 qñ dicit ꝙ oē ꝓpriū est accidēs:pꝫ ꝙ ly accñs qd̄ est p̄di
catū est ens reale ꝛ subꝫ respectu illius subi. q2 illud subꝫ.s.
ꝓpriū cū sit intētio secūda denoiat accidēs reale ꝛ p̄dicat̄
accidētaliter de illo.Et iō lꝫ stet indirecte a ꝑte subi.tm̄ itel
ligitur a ꝑte p̄dicati sicut apparet māifeste facta cōuersiōe
Illud dico ꝙ pꝫ in mltis alijs.puta i illo exēplo ph̄i. aut ꝓ
positiōe p̄mi posterioꝝ. vz.albū est lignū.vbi claret ꝙ subꝫ
p̄dicat̄ de accidēte.puta lignū de albo.ꝛ iō nō est vera nisi ꝑ
ꝯuersionē de q̄ ꝓpōne tractat doctor īfra . in p̄dicamentis
q.8.siue in ca.de denoiatiuis.Et ita dicat̄ de oībus silibus.
Et adiūgit doctor hic in īfra imediate dicens.q2 ꝓpriū vt ē
intētio ē accñs intētiōale applicabile ei:qd̄ p̄dicat̄ de illo ꝓ
aliquo inferiori sic̄ hic. albū est aial ꝛc̄.i. ly ꝓpriū qd̄ stat a
ꝑte subi in p̄dicta ꝓpōne.s.oē ꝓpriū est accñs.ē vna itētio
secūda siue accñs itentiōale applicabile ei.s. accidēti reali
vnius p̄dicamēti vt supra dictū est. Nō aūt oi accidēti ꝯtē
to i illo p̄dicamēto siue sit ꝓpria passio illi⁹ p̄dicamēti i cōi
siue quecūq3 suaꝝ spēꝝ. Iō dicit doctor signāter applicabi
le ei qd̄ p̄dicat̄ de illo p aliquo iferiori.i. ly ꝓpriū ñ applica
tur accñti qd̄ p̄dicat̄ de illo p ipsomet accidente vt est p̄di
catū.q2 illud nō pōt dici propriū.sed applicat̄ ei p aliq̄ ife
riori ꝯtēto sub illo.cuiusmōi ē aliq̄ passio suaꝝ spēꝝ . q2 ta
lis ē de ꝓpriū. Verūtm̄ attēde h̄ ꝙ doctor mltū large loq̄t̄
de iferiori. vz. vt sumit̄ p min⁹ cōi.ꝛ nō vt ꝓp̄e sumit̄ p ife
riori.q2 nihil proprie est iferius ad aliud nisi sit species ei⁹
vel idiuiduum.ꝛ ita ꝯtentum in recta linea p̄dicamentali

Risibile.n.nõ est ppzie iferius ad subaz nec sensibile ad rõnale vel quecüq3 alia differentia vel passio:eo q nõ cõtineatur in recta linea sub suba. Ita de alijs predicamentis dicat. Et ideo cü nulla passio alicui9 pdicamenti vel alicuius speciei contente sub illo cõtineatur directe. z linealiter sub predicamento tali:patet q nõ est ppe inferius ad illud.sed vt dixi dicit solümodo mi9 cõe ad illud. Uidisti nüc quãtü sudauim9 circa dclaratione hui9 difficilis rñsionis.qz ad nihil aliud tẽdit nisi ad dãdü intelligere q predicta propositio.s.oẽ ppriü est accñs.est ipropria nec põt verificari nisi p reductionẽ ad pdicationẽ denoiatiuã directã.z h vt nüc loqmur d pprio z accñte que reductio nõ põt fieri nisi p cõuersionẽ p accñs vt declaraui. Igit attende bñ ad pdicta. Deide doctor dat aliã rñsionẽ ad pdictã obiectõez.qñ dic. vel põt dici q pdicatio denoiatiua vniuoca. z equoca diuidunt predicationẽ fm se zc. Et hec rñsio pz de se.qz certü ẽ q res pme itentõis nõ est nata pdicari de re scbe itentõis: nec subm accñtis de ipso accñte xcreto qliter ẽ in pdicta p posiriõe. z iõ ẽ predicatio ipropria. Et nec est dnoiatiua:nec vniuoca nec equoca.sz solü reducibilis ad denoiatiuã. vt iã extat declaratü.pz etiã obiectio sequẽs cuz sua rñsione per supius declarata. ¶ Rñsio ẽt ad ṫtiü argumẽtü pncipale pz p ea q dicta sunt in expõne circa capitulo de gñe. ¶ Ad qrtü pncipale rñdet doctor equocãdo d ly p se.qz.s. sumit dupl'r. vno mõ est idẽ qd sine medio vel aliq interpõne quõ dicim9 q ois color iest p se supficiei.i.imediate. z calor p se iest igni.z sic d alijs. Alio9 sumit p pseitate pmi modi. vel scbi modi. z sic dicit cãlitatẽ. vt pz. pmo mõ sumit in argumẽto qrto. z nõ scbo mõ. Et cetera patent.

CIrca Qõnẽ.30. In q qrit de hac pticula differentie.sp zc. Sciẽdü q eius ximatio pz. qz postq iã dcm est q ppriü e i distictü vle ab accñte. z accñs nõ sp xuenit illi:cui xuenit ppriü.qz põt adeẽ vl abesse.merito nüc qrit an ppriü sp siue necẽario xueniat illi cui xuenit.patet oia vsq3 ad rñsionẽ. Ad pmü argumẽtü pncipale in q dicit inter alia. Nec ẽ risibile hõi tñ aptitudinal'r.qz illa aptitudo nõ est iherẽtia risibilis ad actü zc. h intellige sic. q lz risibile i se dicat aptitudinẽ:tñ illa aptitudo nõ xuenit hõi aptitudinal'r sz actual'r. Ita q illa aptitudo fundat actual'r in hoie z real'r iest.qz. vz.risibile nõ hz aptitudinẽ terminãdã p actü sic intelligẽdo. vt vz.p ipm risibile nõ sit actual'r in hoie:sz sit aptü natü iesse q aptitudo ad risibile terminet actü pductiõis ad ipm risibile pducẽdü in hoie. Istud dico falsuz. qz risibile sp actu siue actual'r iest hoi z non solü est aptü natü inesse hõi. sed hõi actu inest.z iõ illa aptitudo nõ est in illa iherẽtia risibil' ad actü.s. vt actu possit aliqñ inesse hõi: sed illa aptitudo ẽ a parte ipsius pprij in se.i.talis aptitudo fundat in ipso risibili respectu actus ridẽdi.z sic pz q aptitudo fundat i aptitudine.pma.n.aptitudo.s.risibile fundat actualiter in hoie z nõ est termin9 alicuius aptitudinis precedẽtis:nec alicuius pductõis terminãde ad illã.z iõ nõ põt inesse hoi.secunda aüt aptitudo fundat in pma aptitudine.s.i risibili:eo q in risibili ẽ aptitudo ad ridere. z hec aptitudo inest sp risibili.nõ tñ terminus eius.s.ridere: vñ nõ est icõueniẽs ridere aptitudinaliter semp inesse hõi actu vl actualiter. vt ibi cõcludit doctor. ¶ Ad scbz argumẽtü pncipale dicit doctor q illa ppositio septimi metaphysice.s.suba pcedit oẽ accñs tpe. est intelligẽda p se.qz substãtie inqñtü est ex se z ex rõe sua nõ repugnat pcedere tpe oẽ accidẽs zc. hoc est dictu q ordo.precessio prioritatis nature ac perseitatis que fundat in suba respectu accidentis:cõsurgit ex nã vtriusq3.s.tã substantie q accidentis.sube eniz conuenit ex natura sua pcessio prioritatis zc. z accidẽti cuicüq3 xuenit ex nã sua subsecutio posterioritatis zc. Igr capiẽdo tẽp9 p separatõe.dico q separabilitas z pcessio duratõis xuenit sube respectu cuiuscüq3 accidẽtis siue cõis siue pprij. verütamẽ a posteriori.z p accidẽs xuenit sube iseparabilitas respectu alicui9 accñtis.s.respectu sue ppzie passiõis.z h puenit ex nẽcia connexione talis accidẽtis cü suba z etiã ex reali identitate. z mutua vtriusq3. Qd bñ notat fracisc9 de maronis.in xflatu distictõe.14.q.1. vñ iqt doctor hic in lra xñter q licz illa ppositio phi.septimi metaphice.sit p se vera.tñ per accidẽs est falsa.qz sp ẽ accñs qñ est suba z accidẽs xuertibile ppriü de quo hic intẽdit.z sic xcludit q nõ est icõueniens ppositionẽ p se z simpl'r verã eẽ z p accidẽs falsã z ipossibilẽ. sic exẽplificat de motu i.6.phy.z.8. z de vacuo in qrto phy.capitulo de vacuo. z exẽpla satis patẽt.qz aliud ẽ log d motu sz suã rõnẽ qditatiuã scdm quã est idifferẽs ad qdcüq3 mobile z ad qdcüq3 mouẽs:z abstrahit ab oib9.qz vt sic nõ repugnat nature ipsi9 mot9 velocitari in ifinitü.imo fieri in istãti:vt pbabiliter tz bonet9 i physicis.libro qrto.capitulo.16. z aliud ẽ log de motu put cõparat ad determinata mouẽtia z mobilia.sic.n.inuenim9 motü velocissimü quo in rerü nã nullus reperit velocior.cui9 ẽ motus pmi mobilis:siue none spere:q spera ẽ determinatü mobile. z angelus a quo mouet est determinatü mouẽs. z iõ ex eis cãt determinat9 mot9 z certoz graduü ac finitoz i velocitate.sic suo mõ dicatur de vacuo. Et tüc totü applicet ad ppositü sic iã sr p19 factü ẽ. ¶ Alr tñ exponit Scotus illã auctẽ.7.metaphisice.supius dductã in.7.sue metaphisice.q.1. Et Antoni9 ibidẽ q facit hic.qz ibi nõ capit tps p duratiõe.sed multo subtilius. Et iõ vide ibi. Cetera patẽt hic vsq3 ad penultimã rñsionẽ huius qõnis.q icipit.põt dici q idẽ pt eẽ i actu z i potentia respectu diuersoz.s mãe z forme zc. Rõ hui9 est.qz aliqd hñs mãz z formã vt hõ rõne materie sue est i potẽtia passiua z receptiua. z rõne forme sue est in actu non tñ formali z actuali ac entitatiuo.sed etiã in actu effectiuo pductiuo z principiatiuo. Et iõ ad ppositü lz subiectü vt hõ sit ratione materie sue in sola potẽtia xtradictõis.i.receptionis vel nõ receptiõis respectu sue ppzie passionis.tamẽ ratiõe sue forme.s.qditatis specifice siue diffinitõis ẽ in actu pricipiatiuo z pductiuo respectü eiusdẽ. Et qz tal' for9 pncipiat ab itrinseco z necio. Iõ semp z necio ei9 pricipiatuz.s. ppria passio iest subo habẽti pro sua eẽntia hõi formã pncipiantẽ q nõ est forma pficiens mãm.sed forma declarans qditatez fm terminos burlei.in phemio suoz pdicabiliü.

CIrca Capl'z de accñte z qõnẽ.31.in q qrit. An accñs sit d nuõ.5.vliũ. Sciẽdü q ei9 xtinuatio pz. qz doctor seqt ordinẽ porphyrij. Et argumẽta patẽt. g zc. In qrto tñ argumẽto nota q nullü vle pt eẽ subtiue. formal'r in singulari: qz tüc vle eẽt singulare scdm illud tertij de aïa. Oẽ receptü est in recipiẽte per modü recipiẽtis.sz infra de hoc magis videbit. Ad qõnẽ rñdet doctor cü distictiõe de accñte que distictio breuiter ponit sic. hoc nomẽ accñs vno mõ est nomẽ pme itentiõis. Et alio9 est nomẽ scbe itentiõis. Et iõ est equocü ad pmã itẽtionẽ z scbam.pmo mõ ẽt est equiuocü ad duo.s.ad illud qd est contingẽs in paucioribus sub quo cõprehendantur casualia z fortuita ac xtingẽtia ad vtrülibz: de quo modo logtur phs scbo physicoz. z in fine.5.metaphysice. capitulo de accñte. vbi logtur tñ de duplici significatione accñtis. Et hic iaz dicta est pma illaz. Secüda aüt ẽ de accidente pprio z conuertibili. sed illa non est nüc ad nostz ppositü. Ideo scdm membrum prime distinctionis nunc ponitur a doctore. Accidens ẽ qd est adueniẽs enti in actu completo. z qd potest adesse z abesse sibi ipso nõ destructo. Et istud iterum est equiuocum ad nouem predicamenta.

accidentiũ realiũ:que omnia sunt fundamenta accidentis qḋ est quintũ vle de quo nũc mouet̃ questio: put illa inq̃tũ fundamẽta sumũtur ꝓ generibꝰ ⁊ spẽbus fundamẽtalibus. nõ aũt ꝓ indiuiduis. q2 vt iã supius dixi: nullũ vle intẽtionale põt fundari in aliq̃ fundamento reali singulari. Jn differẽtijs aũt ⁊ passiõibus illoꝝ .9. pdicamẽtoꝝ lꝫ fundent̃ alia duo vlia. s. dr̃ia ⁊ ꝓpriũ. ⁊ hoc vt ille dr̃ie ⁊ ꝓpie passiones cõparant̃ ad genera accidẽtiũ siue .9. pdicamẽta. puta dr̃ie ad genera accñtiũ q̃ diuidũt: ⁊ ad spẽs q̃s ɔstituũt. passiones vero ad spẽs quaꝝ sũt ⁊ a quaꝝ principijs emanãt. Tñ dico q̃ put ille dr̃ie accidẽtiũ cõparant̃ ad subam siue ad illa q̃bus .9. pdicamẽta accidẽtiũ accidũt: fundat̃ accñs intentionale qḋ est qntũ vle in pdictis differẽtijs ⁊ passionibꝰ accñtiũ. q2 vlr cuicũq3 accidit alicui qḋ pncipale aut totũ vel pmariũ: eidẽ accidũt oĩa q̃ in eo necessario reperiunt̃. Cuicũq3. n. accidit albedo ei accidit disgregatiuũ visus: q̃ ẽ eius passio. ⁊ etiã dr̃ia eius ɔstitutiua quecũq3 sit illa. Þ ẽt mõ fundant̃ reliq̃ duo vlia. s. genus ⁊ spẽs: vt formaliter ⁊ intẽtionaliter sumunt̃ in generibꝰ ⁊ spẽbus accñtiũ vt fundamẽtalr̃ ⁊ realiter accipiunt̃. in oĩ. n. pdicamẽto .9. accñtium reperiunt̃ fundamẽta oĩuꝫ qnq3 vliuꝫ. Jn pdicamẽto aũt sube reperiunt̃ solũ fundamẽta q̃ttuor posterioruꝫ vliuꝫ. q2 nihil ẽ in pdicamẽto sube qḋ possit fundare accñs qḋ est qntũ vle. q2 scḋm phm̃ p̊ phyicoꝝ. qḋ vere ẽ nulli accidit. ⁊ Scotus i quolibetis. q. 3. hoc idẽ affirmat. Et hoc verũ est de facto vt cõiter fit s̃mo de accñte qḋ est qntum vle: ⁊ eiꝰ fundamẽto. Qḋ dico signãter pp̱ qḋdã dcm̃ Scoti i tertio sniaꝝ. distinctiõe septia. q. i. vbi dicit q̃ veꝝ est de facto q̃ hec intẽtio secũda q̃ est accñs de qua loq̃t̃ logicus nõ fundat̃ nisi i accñte qḋ realiter dicit intẽtionẽ pmã. vt dicit metaphysicus. tñ nõ est de rõne huiꝰ intẽtõis scḋe q̃ fundet̃ tñ in illa intẽtõe pª. sicut nec de rõne intẽtõis gn̄is vel spẽi q̃ tñ fundet̃ i re aut pdicamẽto sube. Et forte in hac ꝓpõne. albũ est lignũ. ly lignũ pdicat intẽtionẽ accñtis logice loquẽdo. vel si nõ ibi saltẽ si eẽ lignũ posset aduenire albo existẽti in actu. ita q̃ pdicatũ nõ eẽt de ẽẽntia subi nec ɔuertibile cũ subo. videret̃ eẽ pfecte accñs logice loq̃ndo. hec doctor ibi. Jn q̃bus v̱bis vides q̃uo vult q̃ accñs qḋ ẽ qntũ vle. ⁊ intẽtio secũda pt̃ fundari i aliquo qḋ ẽ de pdicamẽto substãtie. q2 i pdicatiõe pdicta fundat̃ i ligno: eo q̃ lignũ vt sic accidit albo ⁊ est sicut accñs eius. Tñ scḋm veritatẽ hoc nõ fit i pdicatõe directa. vꝫ. qñ pdicat̃ qḋ natũ ẽ pdicari: ⁊ subycit̃ qḋ natũ ẽ subyci: vt superiꝰ dicebat̃. q. 29. Cuius oppositũ pꝫ hic. q2 subiectũ pdicat̃ de suo accñte ⁊ ɔcreto: ⁊ etiã lignũ accideret albo. ⁊ eẽt sic accñs illiꝰ. ⁊ hoc solũ i cõpositiõe cõplexa vel rõne cõplexiõis idirecte. nõ tñ eẽt i se ⁊ simplr̃ atq3 ex̃ cõpositionẽ accñs vel suscipere in se pdicatõez accñtis itẽtionalis. Jgit̃ ɔsidera pꝫ q̃ sic pᵐ mẽbrũ pncipale diuisiõis ipsiꝰ accñtis put. s. capit̃ ꝓ itẽtiõe pma. Alioꝰ sumit̃ vt est nomẽ secũde intẽtiõis ⁊ habet quattuor membra que omnia patẽt de se. ⁊ per se superius sepissime dicta. excepto q̃ circa finem quarti modi dr̃ q̃ ẽ aliꝰ modꝰ pdicãdi i q̃le accñtale nõ ɔuertibilr̃ sumptus a mõ essendi in re. sꝫ q2 modus pdicãdi sumit̃ a modo essendi. Cõstat aũt q̃ accñs reale non est ɔuertibile cũ aliq̃ suba s̃m q̃ accñs reale fũdat qntũ vle. ⁊ p̱ ɔñs oꝫ q̃ accñti itentiõali fũdato i tali accñte det̃ ɔsilis modus pdicãdi. s. in q̃le accñtale nõ ɔuertibilr̃. Et adiũgit doctor q̃ tale pdicatũ dr̃ accñs. vt hic sumit̃ ⁊c̃. vbi attende q̃ doctor dat hic duo pdicata intẽtionalia eidẽ fundamẽto reali: puta albedini calliditati odori. ⁊ hmõ. quoꝝ pmũ ⁊ supius ẽ ly pdicatum. 2ᵐ ⁊ minus cõe est ly accñs. albedo. n. est predicatũ. ẽt albedo est accñs. Nã ly predicatũ ẽ itẽtio scḋa. ⁊ est equiuocũ ad duo. s. ad pdicatũ gnãlissime sumptũ: qḋ põt fundari in scḋo extremo cuiuscũq3 ꝓpõnis mũdi sequẽte copulã q2 qḋlibet tale dr̃ predicatũ. ⁊ sic nõ loq̃mur de pdicato in p̈ñtiaꝝ. Alio mõ sumit̃ ꝓut de illo tractat ph̃s. in pmo topicoꝝ. vbi tñ q̃ttuor ponit pdicata. s. genus. diffõnẽ. ꝓpriũ. ⁊ accñs. ⁊ ly predicatũ est itẽtio scḋa, applicabilis, solũ pdcis q̃ttuor fũdamẽtis. q2 loq̃tur ibi ph̃s. ⁊ ẽt ego hic de illis q̃ttuor. vt sumunt̃ solũ fundamẽtalr̃. ⁊ sic in illis fundat̃ ly pdicatũ formalr̃ siue intẽtionalr̃ sumptũ. Et per ɔñs cũ accñs reale: x̃ qḋ est albedo: sit tale: pꝫ q̃ de illo predicat̃ predicatũ sic sumptũ. ⁊ etiã accñs itentiõalr̃ sumptũ. ⁊ ita duo pdicata intentionalia de eodẽ fundamẽto: quoꝝ vnũ est supiꝰ. ⁊ aliḋ iferius. ¶ Ad pmũ argumẽtũ pncipale rñdet doctor ⁊ pmo ad minorẽ dicendo de accñte. q2. s. vel ibi sumit̃ accidens ꝓ accñte reali vel itentiõali. Si pmo mõ sic minor ẽ vꝫ. q2 oẽ accñs reale iẽst pmo singulari. ⁊ hoc est veꝝ sumẽdo accñs reale ꝓ suis singularibꝰ. ⁊ i suppõne psonali. ⁊ nõ ꝓ accñte reali in cõi. q2 albedo aut nigredo in cõi. nõ põt iformare sortẽ aut brunellũ: sꝫ solũ hec albedo vel hec nigredo. Et iḋ oẽ accñs cõe mediãtibꝰ suis singularibꝰ iẽst pmo subo singulari. q2 singularia eiꝰ sunt nata iformare pmo singularia sube. Si aũt sumit̃ scḋo mõ sic minor est falsa. quia accñs itentionale qḋ est qntũ vle: nec in seipo nec in sua cõitate. nec in suis singularibꝰ est natũ iformare. aut denoiare aliqḋ accñs fundamẽtale reale singulare. nec in illo fũdari. Nam falsũ ẽ dicere q̃ hec albedo est accñs. vt accñs ẽ qntum vle. nec hec albedo est Þ accñs. vt hoc accñs est Þ singulare qnti vlis. sꝫ solũ albedo i cõi aut color i cõi aut hmõ ẽ accidens vt accñs itentionalr̃ sumit̃. Et hoc est qḋ dicit doctor hic quando dicit q̃ dictũ Aristo. in qnto meta. est veꝝ de illo cui applicat̃ hec itentio accñs. i. est solũ veꝝ de accñte reali. vt iam expositũ est. ¶ Sꝫ ɔtra obycit doctor. Si illud cui applicat̃ hec itentio sit in singulari primo. ergo est singulare ⁊c̃. hoc argumẽtũ fundat̃ in dicto philosophi. 4. physicoꝝ. vbi arguit sic. Si aer est in igne. ⁊ ignis est i celo ergo aer ẽ in celo. Respõdet doctor q̃ illud cui applicatur hec itentio vt albũ s̃m esse mãle est in singulari pmo ⁊c̃. Þ rñsio oxit̃ ex vna distinctiõe data supius. q. 8. vbi dicitur q̃ significatũ termini cõmunis significãtis veram naturã pt̃ tripliciter ɔsiderari. Uide vbi videlicꝫ optime illã exposui. Et nũc ad ꝓpositũ dico q̃ cũ ly albũ significet nãm verã. q2 accñs reale ⁊ cõmune. iḋ si ɔsideret̃ secũdũ eẽ eius materiale: qḋ hꝫ in suis singularibꝰ sic nõ põt eẽ subm aut fundamẽtũ accñtis vt est qntũ vniuersale. Sꝫ si ɔsideret̃ tertio mõ vt patet hic in littera. ⁊ iḋ est fallacia accñtis in predicta obiectione: q2 aliam ⁊ aliam habitudine habet albuꝫ ad sua singularia que respicit mãliter ⁊ ad accidens qḋ est qntuꝫ vniuersale qḋ respicit formalr̃. i. s̃m formã sibi datã ab itellectu que est esse cognitũ ⁊ ɔsideratũ aut apprehensũ. vnde breuiter dico q̃ nõ seq̃t̃. q2 lꝫ hec intentio q̃ dicitur accidẽs de quo loq̃t̃ logicus nõ fundet̃ nisi in accidẽte vt dicit intentionem pmã. de qua loquit̃ metaphisicus nõ tamen sequitur. illa itentio prima est subiectiue in re singulari. ergo illud qḋ fundatur in illa intentione prima. s. albedine. ⁊ huiusmodi fundatur in illa vt illa est subiectiue in singulari. ⁊ causa iam dicta est si subtiliter attendis. ¶ Ad scḋm ⁊ tertiũ patet respõsio in littera excepto vno dicto in fine. quando dicitur sic. q2 aliqua spẽs qualitatis est cui applicatur hec itentio ꝓpriuꝫ vt risibile. Pro quo dicto scias doctorẽ non loqui nunc s̃m opinionẽ propriam. sed alioꝝ vt Thome egidij. henrici ⁊ alioꝝ antiquorum qui posuerunt proprias passiones specierum predicamenti substãtie in secũda spẽ qualitatis tanq̃ species. ⁊ esse naturales potẽtias: sicut etiã faciũt artiste tẽpore modernoꝝ. Et etiã burleus ac Paulus venetus. ⁊ alij multi: quoꝝ nõ est numerꝰ: qui oẽs in hac materia ⁊ veritate declinant. vt etiã superiꝰ ⁊ in alijs scriptis atq3 expositõibus meis sepe ostendi. ⁊ ad

Jo ānem canonicū sup libros physicoꝝ in pⁱma q̄ōne ipos
trāsmisi qui demōstratiue ibidē pfatā īpugnat opionē. Cō-
suetudo aūt Scoti est in locis vbi nō ē ptinēs dterminare
aliquā opionē loq̄ p tūc fm̄ opionē cōiorē ꝛ famosiorem:
queādmodū dicˀ ipe in pdicamētis suis. capitulo de q̄litate.
Ari. cōmuniter facere. vt ibi exēplificat de loco ꝛc. Et ita di-
caˀ de ipomet Scoto in h loco. q2 aliter in metaphisica sua
determiāt hāc mām. ꝛ etiā in theologia: eo q̄ ad logicū nō
ptinet tractare p se mām metaphicalez: cuiusmodi est ista.
Igr̄ simplr̄ nō est ɔcedēdū risibile eē spēm in pdicamento
q̄litatis. s3 neq3 eē spēm in aliq̄ pdicamēto sed solū reducti
ue ptinere ad pdicamētū sube. queādmodū ꝛ oēs ꝓpe pas
siōes spēꝝ aut geneꝝ pdicamēti sube. Nō. n. oia pertinētia
ad pdicamētū aliqd vel ad ɔtenta directe sub illo pñt in re
cta linea collocari ꝛ ɔtineri directe in hō pdicamēto: peri-
ret. n. tūc nō parua mltitudo entiū. q2 solū hrēnˀ aut rema
nerēt genera spēs ac iduidua. Modi aūt itrīseci dr̄ie ꝓpe
passiōes. puatiōes. negatōes. gradus hypostatici. gradˀ for-
maꝝ. ac formalitatū ꝛc. hō singula iq̄uā talia pariter occū-
berent. ꝛ de reꝝ ordine tollerenˀ. Quali mō loquiˀ sanctˀ
Aug. in libro ɔfessio. vbi dicˀ q̄ si oia eēnt eq̄lia nō eēnt oia.
Ita dico hic q̄ si oia entia pdicamētalia possent directe i li
nea pdicamētali collocari. vtiq3 tūc nō eēnt oia entia pdica
mētalia. lic3. n. oia sint ordinata. nō tn̄ sunt sili ordine collo
cata. fatuo g̃ zelo mouenˀ hō Artiste. ꝛ doctrina idocta. vl
arte nō artificiali: si sic loq̄ liceat: licētia rethorica p colorē
q̄ dr̄ locus oppositoꝝ. ad collocandū oēs ꝓprias passiones
pdicamēti sube in scōa spē q̄litatis vt spēs illiˀ pdicati. imo
teneo q̄ nulla ꝓpa passio nō solū pdicamēti sube aut suoꝝ
iferioꝝ. sed nec ēt alicuiˀ alterius pdicamēti aut partiū eiˀ
subiuaꝝ possit in aliq̄ pdicamēto ɔtineri tāq3 spēs illius. s3
solū suscipit pdicatiōez denoiatiuā ipius pdicamēti ad qd
ptinet. ꝛ nō eēntialē aut q̄ditatiuā. eo q̄ ad qd3 pdicamētū
ꝛ q̄libet eiˀ spēs pōt duplici pdicatōe pdicari. s. q̄ditatiue ꝛ
dnoiatiua. lic3 nō de eisdē. q2 de p se iferiorib q̄ditatiue. ꝛ
d reducibilibˀ denominatiue pcise. Sed de his ampliˀ alˀs
q2 h pter itētū tot de hac mā su locutˀ. Addo tn̄ q̄ nō dr̄r
hō ꝓprie passiōes pdicamēti sube accn̄tia aut q̄litates que
ad rē. ꝛ eēntiā illaꝝ ptineāt. q2 sic sunt sube. s3 solū p modū
pdicādi. q2 pdicaˀ in q̄le nō eēntiale. q2 nō sunt de essentia
spēꝝ. licet sit idē eis eēntialr̄. S3 talis idētitas eēntialˀ nō
sufficˀ ad dādū eis pdicatōez eēntialē. eo q̄ pdicta idētitas
puenit ac ɔsurgit a posteriori. q2 rōne idētitatis realis. pdi-
catio āt eēntialis oriˀ a priori. q2 rōne iclusiōis eēntialis ꝛ q̄
ditatiue ɔstitutōis. h mō ɔcedit phs. 5. meta. dr̄iam eēntia
lē in pdicamēto sube eē q̄ditatiuā. v3. quo ad modū pdicā
di tn̄. nō āt quo ad eēntiā aut nām. vt sepe Scotˀ exponit.
vel ibi q̄litas sumiˀ equoce. vt exponit ifra in pdicamētis.
q. 14. vbi rn̄det predicte aucti. vide ibi. ex qbˀ colligere po-
tes cur porphyriˀ ponit oē ꝓpriū eē accn̄s. ac ēt oēz dr̄iaz. ꝛ
q̄liter itelligi dbeat. Sed de hoc etiā alˀs plura sūt dicēda

CIrca Q̄ōnem. 32. In qua q̄riˀ. vtꝝ h diffinitio sit ɔueniēs. Accn̄s ē qd adest ꝛc. Sciēdū est q̄ eiˀ ɔtinuatio ad p̄cedentē satis p3. q2 notato q̄ accn̄s sit de numero. 5. vliū. Recte nūc ɔsequēter q̄riˀ d eius diffinitiōe an. s. ɔueniēter detur. Argumēta clarescēt in expositione rn̄sionū. Solutio. q. q̄si tota p3 tū ex seipa. tū ex supius determiatis. nec opˀ ē nisi libro bn̄ correcto. lōge ifra i solutiōe. q. dicit sic. Aliquod erit accidēs cōe l3 n̄ hēat cā3 p se i subo. h3 tn̄ cā3 necessariaz vt q̄titas. vbi nota q̄ aliud est dicere aliq̄d ha bere cām p se. ꝛ aliq̄d habere cā3 necessariā. nā pⁱma infert scōam ꝛ nō ecōuerso. sicut etiā magna est dr̄ia iter ꝓpositionē p se. ꝛ propositionē necessariā vt patet p doctorē. tertio

metha. ꝛ Antoniū andree ibidē. ꝛ in nostra expositiōe sup
meta. ipsius Antony andree clarebit. ꝛ iō p nūc de hoc sup-
sedeo: imo addo hic. ꝛ dico q̄ dr̄ia est inter h. 4. s. hr̄e cām
per se. ꝛ hēre cām nec̄iam. ꝛ hr̄e cālitatē nec̄ariā. ꝛ hr̄e enti-
tatē nec̄ariā. pⁱma. n. infert scōam. nō tn̄ secūda ifert tertiā:
sed bn̄ tertia q̄rtā. nō tn̄ eɔ. sed q2 longū eēt nūc discutere
singula hec ꝛ pter itētū. iō tn̄ duo breuiter tāgo. p̄ q̄ pⁱma
passio h3 cālitatē. p se. ꝛ ēt cālitatē nec̄ariā. saltē fm̄ grossuz
ꝛ cōez modū loq̄ndi dicētē passionē cāri a subo suo p quo
termio. s. cāri soleo ponere alios terminos accōmodatos. s.
emanare vl pullulare aut pⁱcipiari. nō aūt originari. q2 il-
lud dicˀ sp distinctionē realē. ꝛ istd ēt tetigi in supioribˀ. p3
g̃ pseitatē icludere nec̄itatē. ꝛ nō eɔ. q2 q̄titas vt p3 in lra.
h3 cām nec̄iam. s. mām pⁱmā. q2 q̄titas egrediˀ a mā fm̄
ɔmētatorē. in de suba orbis. mā aūt est nec̄aria ꝛ icorrupti
bilis saltē fm̄ philosophos. vel meliˀ mā dr̄ cā nec̄aria q̄ti-
tatis nō nec̄itate simplr̄. s3 ɔditionata. ꝛ fm̄ q̄d siue nec̄ita-
te ɔn̄e. ꝛ nō ɔn̄tis. i. posita mā in quocūq3 de nec̄itate po-
niˀ q̄titas i eodē. Et iō si mā est: nec̄ario q̄titas ē. ꝛ ita mā
est cā nec̄aria q̄titatis. q2 nullibi pōt talis cā mālis poni
nisi ibidē ponaˀ talis mālis effectus cū ipam nec̄io ɔcomi
teˀ aut ɔsequaˀ. tn̄ hic nulla est pseitas. q2 l3 q̄titas hēat
nec̄ariā causalitatē mālē in ipsa mā. nō tn̄ formalē. ꝛ q̄dita
tiuā aut essentialē eo q̄ nō pullulat a principys eēntialibˀ
ipsius materie. mā. n. nulla hō principia essentialis dicitˀ ha
bere maxime fm̄ Boetiū in primo suoꝝ physicoꝝ. ca. 7. ꝛ
tertio metha. ca. 22. vbi ponit eā esse sūme potētialē. ꝛ sim
pliciter simplicē nihil de actualitate: aut forma includētē.
imo a talibus pⁱmo diuersaz. Et idē vult Scotus libro secū
do. di. 12. q. 1. vbi ponit mā3 ꝛ formā esse entia simplr̄ simpli
cia. ꝛ nō solū realiter. s3 etiā essentialiter distigui. pseitas āt
principaliter ab actualitate ꝛ forma ꝓcedit. nūc l3 q̄titas
habeat cām necessariā quo ad causalitatē. ꝛ iō dico necessa
riā fm̄ q̄d vt prius. nō tn̄ quo ad entitatē saltē fm̄ theolo-
gos: q ponūt mā3 posse ānihilari a do. sicˀ ab eo ē ɔtingēter
ꝛ nō necessario creata fm̄ Aug. in libro ɔfessionū. ꝛ Sco. li-
bro secūdo sn̄iaꝝ. ꝛ alios theologos. etiā q̄titas nō h3 enti
tatē necessariā: cū quotidie fluat in suis inferioribus sub eē
ꝛ non esse. ita q̄ assignata q̄cunq3 q̄titate pitali ipa aliq̄n
est ꝛ aliq̄n nō eˀ. ita q̄ pⁱmo hab3 nō eē. ꝛ secūdo h3 eē. ꝛ ite
rū n̄ eē sicut ꝛ cetera entia q̄ ɔtingēter existūt. h3 ergo q̄ti-
tas fm̄ ꝛ tertiū precise. s. cām necessariā. mō iam dicto ꝛ ɔsi
milē causalitatē necessariā. s. passiuā. nō aūt actiuā. eo q̄ ni-
hil cāt s3 caˀ. nō aūt h3 cālitatē pseitatis nec entitatē neces
sariā. Infra doctor rn̄det vni obiectiōi q̄ q̄dē rn̄sio icipit sic.
pōt dici q̄ ɔn̄a aliquo mō est bona. sed añs ꝛ ɔn̄s est dist in
gr̄edū fz cōpositionē ꝛ diuisionē ꝛc. vbi nota q̄ iste passus
est multū subtilis cū precedētibus. q̄propter attende pⁱmo
q̄ doctor non admittit rn̄sionem precedentē que dicit q̄ i
illo pⁱmo argumēto est fallacia fz q̄d ꝛ simplr̄. v3. in secūda
ɔn̄tia q̄n sic arguitur. Si hec diffinitio sit conuenienter da
ta. ergo icest per se diffinito. ergo accidēs p se adest ꝛ abest.
ꝛ si hoc. ergo accn̄s p se adest. ꝛ si p se adest. ergo non potest
abesse. Addo ergo rationē huius vltime ɔn̄tie. s. q2 cui p se
conuenit vnū oppositoꝝ ab eo oino remouetur reliquū vl
ei nunq3 pōt conuenire reliquū. quod. n. cōuenit alicui p se
perseitate primi modi. q̄lis pseitas est in ꝓposito. Impossi-
bile est illud nō ɔuenire sibi ipso manēte. q2 aliter ipm nō
esset ipsuz. ꝛ p ɔn̄s cū duo opposita cōtraria vel puatiua nō
possint simul conuenire eidem. cuiusmodi sunt in ꝓposito
adesse vel abesse sequiˀ q̄ si adesse ɔueniat per se p̄ mō ipsi
accidenti nullo modo pōt sibi cōpetere abesse. nec p se nec
per accidens. Imo hoc est veruz de pseitate scōi modi. vt p3
in sequēti q̄ōne. ergo p locū a miori. de pseitate pⁱmi modi.
vides āt in hoc argumēto a doctore esse. 4. ɔn̄tias. vltimā

siue quartā probauimꝰ nūc. pͥma vero nō indiget ꝓbatiōe. eo
ꝙ oīs bōa diffinitio ɔuenit ꝑ se pͦ mō suo diffinito. Scdaꝫ
probat doctor in lrã: que tñ est simplr tertia cōsequentia: ⁊
est ista. Accidens per se adest ⁊ abest. ergo per se adest: que
ɔña tꝫ ꝑ istā regulā. a tota copulatiua ad alterā eiꝰ partē. ⁊c̃.
Dico ergo ꝙ i illa scda rñsione doctor aliquo mō admittit
illā ɔñam negando ꝙ in illa sit fallacia ſꝫ qd ⁊ simplr. vt
voluit pͥma rñsio. verūtñ dicit ꝙ tā antecedēs ꝙ̃ etiā ɔñs
est distinguendū ſm cōpositionē ⁊ diuisionēꝫ: qꝛ per se. i. ꝰ
determinatio que dr̃ per se pōt determinare inherentiā vl̃
inherens. pͦ mō vtraqꝫ est vera. s. tā añs ꝙ̃ ɔsequēs. Scdo
modo aūt vtraqꝫ est falsa: qd aūt sit determinare inheren/
tiā ⁊ inherens dictū est supius loco suo. vñ nota pro maio/
ri claritate ꝙ hec determinatio. s. ꝙ li per se ꝙ̃ ponebaẽ taꝫ
in antecedente ꝙ̃ in ɔñte pōt determinare. inherentiaꝫ hꝰ
ꝑdicati. s. adest ⁊ abest respectu subi huius. s. accidentis. cui
inheret. ⁊ sic vtrūqꝫ est verꝫ: ⁊ est sensus diuisus: qꝛ sic ly ꝑ
se diuiditur ⁊ separatur ab inherēte. s. a ꝑdicato. ⁊ ɔiungitur
solūmō ipsi inherētie. s. copule verbali. ⁊ illā solā determi/
nat. ⁊ claꝝ est ꝙ tunc li per se determinat modū inherendi
quo tale ꝑdicatū iheret tali subo qui est modus iherēdi ꝗ
ē quidditatiuus ⁊ essentialis siue perseitas ꝑseitate pͥmi mo
di quo nullus modus idētitatis in terminatis vel in ambi
tu toto ꝑdicamentali potest reperiri maiorē ꝗ̃ similis: nisi
diceres ꝙ modus idētitatis eius quidē ad seipsum sit ma/
ior: sed ille est improprie: ideo nihil ad hoc propositum. Et
dico signāter in terminatis vel ambitu predicamentali: qꝛ
modus idētitatis qualis ē iter relationē diuinā ⁊ eēntiā di
uinā: est maior ꝗ̃ idētitas reperiẽ in qualibet ꝑsona diuina
ꝗ̃ aliqs modus idētitatis ꝗ ɔtietur i aliquo quattuor mo/
doꝝ dicēdi per se: vt vult Scotus in. 3°. sniaꝝ. di. pͥma. q. 5.
ſꝫ de hoc in tertio sniaꝝ. Nūc aūt ɔstat ꝙ cū ꝗ̃libet ps dif/
finitiōis ɔueniat hoc mō suo diffinito: qd nulloꝰ pōt separi
ab illo. ꝰ aūt mō sensus tā añtis ꝙ̃ ɔñtis ē talis. accñs ꝑ se
adest ⁊ abest. i. li adesse ⁊ abesse ꝗ̃ sunt partes diffōnis ipsiꝰ
accidētis inherent ꝑ se: aut ɔueniūt ꝗditatiue ipi accidēti.
eo ꝙ oē accñs ꝑ accidēs habet de sua ratiōe itrīseca ꝙ pos
sit adesse ⁊ abesse subiecto cuiqꝫ: cui natum est: aut cui non
repugnat conuenire: eo ꝙ respectu talis subiecti nō potest
sibi determinare: neqꝫ adeē: neqꝫ abesse idifferēter. pōt ēt
hec determinatio. s. li per se determinare iherēs. s. ꝑdicatū
puta adest. ⁊ abest. Et isto mō ponitur li per se in diffinitōe
accidētis. Nūc aūt ex quo i ɔsequēte illius scde vel 3ͤ. con/
sequentie li per se dterminat hoc ꝑdicatū. s. li adest. viden/
dū est qualē sensum falsum sic facit. s. ꝙ doctor dicit: vbi at
tēde ꝙ dicendo: ⁊ pūctādo sic per se adest. ita ꝙ li ꝑ se ɔiun
gaẽ li adest qd est ꝑdicatū: ita ꝙ sit sensus cōpositꝰ: tūc sen/
sus ē talis ꝑdicti cōsequētie: accidens. qd est gntū vniuersa
le est per se accidens. Ideꝫ est dicere in hoc ꝓposito adest.
⁊ accidēs: ⁊ iō idē est per se adest: ⁊ per se accidēs. Nūc aūt
per se accidens est propriū qd est quartū vniuersale. soluꝫ
eni ꝓpriū dr̃ ꝑ se accñs: siue accñs ɔueniēs ꝑ se illi cui ɔue/
nit: ⁊ ita ꝙ ꝑ se accñs siue accñs ꝑ se cōponēdo sp: aut ɔiun
gēdo li ꝑ se ad li accñs: ⁊ faciēdo vnū extremū siue ꝑdica/
tū n ex eis est ꝗrtū vle. Et planū ē ꝙ illō nullo mō pt ꝑdi
cari de accñte: qd ē gntū vle nec eē ps eēntial siue diffōnis.
Et ita pꝫ ꝙ qñ li ꝑ se determinat iherēs: ⁊ facit sensū ɔpo/
sitū: tūc ꝓpō illa ē falsa. s. accñs ꝑ se adest siue accidēs est ꝑ
se accidēs. claret ergo intētio doctoris i hac rñsione. Sup/
est tamē videre quo mō hec rñsio euacuet difficultatē illiꝰ
argumēti: ⁊ maxime illius vltie cōsequentie quaꝫ ego cor/
roboraui: qꝛ non videtur ꝙ doctor oibꝰ his satisfaciat. Pro
quo sciēdū est ꝙ qñ dicit. accidēs per se adest ⁊ abest ergo
per se adest. Ad quam ɔñam solam respōdet doctor. ⁊ nos
iam rñsionem suam declarauimus. Sed tunc vltra: quan/
do sic arguit. accidēs per se adest. ergo non pōt per se abeẽ
ꝑꝑ rōnē quā assignaui ꝓ fortificatione illiꝰ ɔsequētie. ꝗre si
li adeē ɔuenit ꝑ se accñti vel nō: si sic segẽ ꝙ li abeē qd est
eiꝰ oppꝰ nō pt per se simul cōpetere eidē accidēti maxie reꝰ
eiusdē subiecti. Et ideo videtur necessarium vnaꝫ partem
vel aliam demere de diffōne accidentis ꝓpter repugnātiā
illarum. ⁊ per consequens illa diffinitio est male data. qd
est directe ad titulum questiōis. Ad quod dico ꝙ illa copu
latiua per se adest ⁊ per se abest: que ponitur in diffinitione
accidentis potest dicere duplicem habitudineꝫ: ⁊ hoc i sen
su composito vel diuiso: pōt eni dicere habitudinē ad ipm
accidēs absolute ⁊ simpliciter sumptū vel put respicit sub/
iectū cuius est accidēs: ⁊ vt ita sumitur sub respectu ⁊ non
absolute. ¶ Primo modo dico ꝙ ista copulatiua sumpta i
sensu cōposito. i. cōiūctim cōuenit ipsi accidenti: quia vtra/
qꝫ pars est de eius diffinitione ⁊ esse: ⁊ oēs partes diffōnis
ɔueniunt sil ⁊ ɔiunctim ipsi diffinito. Nec io. n. ꝑ se adest ⁊
ēt ꝑ se abest. sumēdo sp li ꝑ se: vt dterminat inherētiā ⁊ non
inherens: adesse. n. alicui subo ɔuenit ꝑ se ipsi accñti i cōi: ⁊
ēt abesse alicui subo ɔuēit ꝑ se ipsi accñti: ⁊ ꝰ sumēdo li ad/
esse ⁊ li abesse: vt dicūt aptitudinem siue possibilitatē: ⁊ nō
vt dicūt actū: qd dico ꝓpter accidentia in sacramento alta
ris: qꝛ deꝰ oia accidētia abstracta cōmunia siue accidentia
ꝑ accidēs pt soluere absqꝫ adhesione: aut actuali inherētia
ad qdcūqꝫ subiectuꝫ: vnde breuiter omne accidens potest
simul adesse ⁊ abesse ꝓut ista simultas refertur solū ad ipꝫ
accidēs absolute sumptū sine respectu ad subiectū. ꝑ qd di
ctū nō itelligo ꝙ accidēs possit sic sumi absolute: ꝙ sit sine
omni respectu ad subiectū saltē aptitudiali. sic. n. non esset
accidēs: qꝛ talis respectus aptitudinalis seu inherētia con/
uenit sibi in scdo mō ꝑseitatis ſm doctorē. 7. meta. qōe. 1. ⁊
Antoniū andree ibideꝫ. ⁊ lib. 4. di. 12. q. 1. Sed intelligo ꝙ
ille due partes copulate ⁊ copulatiue. s. per se adest ⁊ per se
abest ɔueniūt ipsi accidenti etiam si per impossibile accñs
nullum haberet respectum: aut habitudinem ad subiectuꝫ
idest ɔueniunt sibi ſm puritatem essentie sue: ⁊ sumpto ꝑ sl
se ſm rōem suā formalē: ita ꝙ nō cōueniūt sibi ex aliꝗ ta
li habitudine: qꝛ sic ɔueniret sibi solū a posteriori: sed ɔue
niunt sibi a priori vt dictum est. Et hoc in sensu composito
siue simul ⁊ ɔiunctim ⁊ non precise vna pars: aut alia siue
diuisim. Secundo modo dico ꝙ illa copulatiua prout. s. di
cit habitudinem ad ipsum accidens non absolute sumptuꝫ
vt prius: sed sub respectu aut habitudine ad subiectū. sic di
co ꝙ nō conuenit ipsi accidēti in sensu cōposito siue simul
⁊ cōiūctiꝫ. Et hoc pꝫ pꝫt li adest ⁊ li abest sonāt actū: neqꝫ
vt sonāt aptitudinē. Impossibile eniꝫ est ꝙ aliqd accidens
sil ⁊ coniunctim adsit absens alicui subto: vel etiaꝫ ꝙ pos
sit aut hēat aptitudinē ad simul adeē ⁊ abeē eidē subiecto:
⁊ ꝑ ɔñs hoc scdo mō tenet vltima ɔsequētia. videlicet ꝙ si
accidens per se adest. ergo nō per se abest: aut si ꝑ se abest.
ergo nō per se adest. Primo autem modo non tenet illa cō
sequentia: ⁊ ratio iā dicta est. Nā accidēti absolute sumpto
conueniunt simul ambe ptes copulatiue: non tñ vt sumiẽ
sub respectu ad subiectum. ita scilicet ꝙ afferat secum am/
bas simul dum informat subm: ⁊ l vt dicit habitudineꝫ ad
ipsum. imo sumendo li per se adest. ⁊ li per se abest: vt sonāt
actū: sic dico ꝙ neutra pars copulatiue ɔuenit accñti: vt hꝫ
respectum ad subiectum: qꝛ certum est ꝙ nulli vnꝗ̃ subto
ꝑ se adest neqꝫ per se abest: qꝛ sic aut necessario adest. ⁊ sic
non posset abesse: ⁊ ita haberet per se causam in subo. ⁊ eēt
accidēs per se siue propriuꝫ. ⁊ non accidens per accñs: siue
cōmune: aut necessario abesset. ⁊ sic nūꝗ̃ posset ieē siue ad/
esse. ⁊ sic diffinitio non esset conueniens: sed semꝑ dicōue/
niens tali subiecto: sicut albedo angelo. ⁊ scientia lapidi: ꝗ/
rum vtrumqꝫ est falsum. Dixi enim superius ꝙ in li per se

siue dicat perseitatē primi modi:siue secūdi semper icludi-
tur necessarium:tamen vt vtraqꝫ pars sonat aptitudinem
vtraqꝫ seorsum ⁊ diuisim conuenit accidenti. vt dicit habi
tudinem ad subiectum: non tamē simul ⁊ cōiunctim vt di
ctum est. ¶ Nūc aūt dicatur ad scdaꝫ obiectionē vbi dr̄ ⁊
arguitur sic. Item omne quod necessario est accidēs neces
sario inest. ⁊c̄. Nam si li necessario determinat inherentiā:
sic tam minor q̄ꝫ conclusio est vera. Si vero determinat i-
herens sic vtraqꝫ est falsa:⁊ oia patēt ex dictis. ¶ Pro rn̄-
sione ad quintū argm̄ pncipale:qꝛ alie rn̄siōes pcedētes pa
tent:est notādū φ doctor tangit ibi duplex subm̄ denomi-
nationis:⁊ subm̄ iformationis. Primū subm̄ ē cōpositū na
turale:⁊ illō corrūpit̄ p aduētū corruptōis. Scdm̄ sub̄m ē
mā pma. Illa.n.iformat̄ diuersis formis successiue: ⁊ illa
nūq̄ꝫ corrūpit̄. ⁊ sm̄ h̄ ic rn̄sionē doc. dicetur. φ nec hō est
subiectū mortis:nec domus cōbustionis:nec cadauer inci-
neratiōis. Sed horū accidētiū ⁊ ꝯsimiliū:que dicūt dīstru-
ctionē sola materia prima est subm̄: vel saltem totū cōposi
tum rōe materie prime ē subm̄ illoꝝ. Et dicit doctor φ ita
ē vniuersaliter i accn̄tibus non denominātib⁹ subm̄.s.ifor-
mationis aut inhesiōis:sed alia a subo vel subiectis. Et exē
plificat de loco ⁊ actiōe:quorū vtrūqꝫ denoiat vnuꝫ:⁊ aliō
iformat. locus.n.denoiat corpus locatum. ⁊ non corpus lo
cans:sed informat corpus locans:⁊ non corpus locatuꝫ. est
enim supficies corporis locātis ⁊ nō locati. Actio āt ecōtra:
qꝛ actio ē accidēs passi:aut patiētis. ⁊ iō iformat passuꝫ. nō
tn̄ denoiat ipꝫ:sꝫ pcise denoiat agēs:nō tn̄ informat ipsuꝫ:
vt hic dicit doctor:verūtamē in quo sit actio vt in subo. vi-
de doctorē in q̄rto snīarū.di.13.q.1. vbi sm̄ intentum ꝓpꝛiuꝫ
hāc qōnē determinat. ¶ Quō āt possit aliq̄ forma iforma-
re aliqd,⁊ nō denoiare illud ⁊ ecōuerso: vide in ꝯflatu Frā
cisci de mayrōis.di.5.q.2. ⁊ i quolibetis Scoti.q.3. arti.4.
vbi docet qn̄ aliq̄ forma pōt denoiare suū susceptiuū: ⁊ qn̄
nō:⁊ q̄re relatio diuina nō dnoiat diuinā eēntiā. puta gn̄a-
re:cū tn̄ sit in illa formalr̄. ¶ Quid āt sit subꝫ ꝓpe loquen-
do. vide in fine capituli de predicamēto sube. ⁊ iō mā pma
nō pt ꝓpe dici subm̄. sꝫ poti⁹ susceptiuū. vtrū tn̄ mā p⁹ possit
suscipe i se imediate huiusmodi accn̄tia realia d̄ qb⁹ loqui-
mur in hoc q̄nto ca. nō nūc. sꝫ alr̄. Teneo tn̄ p nūc φ non.
Qui tn̄ nō cōtētaret cū pdcā rn̄sione doc. ad q̄ntū argumē
tū:qꝛ forsan non bene caperet eā: vel alia ex cā: posset dice-
re φ diffō accn̄tis pōt alr̄ exponi. ⁊ sic accn̄s est illud qd p
nām suā natū est adeē subo:⁊ abesse pter subi sui corruptio
nē. Ita φ li subi corruptōeꝫ determinet li abeē tm̄. ⁊ n̄ am-
bas ptes copulatiue. Et per hoc vult Porphiri⁹ dare itelli-
gere φ nullū accn̄s cōe hꝫ aliquā cāꝫ determiatā respectu
sui in aliquo subo dtermiato qd iformat vel cui iheret. ita
φ p diffōnē illā vult tāgere duo:q̄ sunt de rōe accn̄tis: q̄ꝝ
primū est φ isit subo. ⁊ hoc est cōe oi accidēti. Scdm̄ est φ
non determinet sibi cāꝫ aliquā in subo determinato: ⁊ per
hoc distinguit̄ a ꝓprio:⁊ iō dicit φ pōt abesse pter subi cor-
ruptionē. mō si dterminaret sibi cāꝫ aliquā in subo:tūc nō
posset abesse:aut non iesse pter subi corruptionē. Et sic pn̄t
solui nō nulle obiectōes si attēdis. vide ēt Burleū in capi-
tulo de accn̄te q hn̄ hāc māꝫ ptractat. Cetera hui⁹ qōis pa-
tent illis qui añcedētia studuerunt.

Circa Questionē.33. ⁊ vltimā. In q̄ q̄ri-
tur:vtruꝫ ꝓpriū ⁊ accidens possit
dici de aliquo eodē. Dico pmo φ hec qō cō
tinuat̄ sic ad pcedētem. Nā dtermiato i p-
cedēti qōne quō diffinitio accidentis ē ꝯue
niens ⁊ bene data. ⁊ per ꝯn̄s quō accidēs ē
vnum vle distictū a ꝓprio: vt pꝫ per pticulas sue diffōnis:
⁊ ēt in penultima qōne: viso etiam superius quomō vtrūqꝫ
est applicabile rebus prime intentiōis que sunt eoꝝ fūda-
mēta. Recte nūc queritur vtrū hec duo vl̄ia formalr̄ sum
pta: vt sūt itētiōes scdē possint applicari vni ⁊ eidē penitus
fundamēto ⁊ ambo pariter predicari de ipso. ⁊ hoc siue sū-
pto respectu vni⁹ pcise siue sūpto respectu diuersoꝝ. Exem
plū. caliditas ponitur a multis esse propria passio: vl̄ ꝓpꝛiuꝫ
ignis:⁊ ita respectu ipsius ignis dr̄ eē ꝓpꝛiū:qꝛ nullo modo
est sepabile ab eo ⁊ cōuenit ⁊c̄. respcū aūt lapidis aut ligni
est accidēs cōe. ⁊ breuiter respectu oiuꝫ mixtoꝝ siue corpo
rū inferioruꝫ. ⁊ p ꝯn̄s de vna ⁊ eadē q̄litatē ꝓut cōpat̄ ad
diuersa subta dicit̄ ꝓpꝛm ⁊ accidens. non tamē respcū eius
dem subi. ⁊ ita dicatur de multis alijs. patet ergo cōtinua-
tio:⁊ tituli qōis dclaratio. Argumenta patebūt in respēdē-
do ad questionē. ergo ponitur vna opinio tenēs φ possunt
dici de eodē ꝓut illud idē cōpat̄ ad diuersa non tamē vt su
mit̄ respectu vnius ⁊ eiusdem sm̄ φ iā superius exēplificaui
de caliditate ꝯparata igni lapidi. ⁊c̄. Hāc responsionē q̄uis
videatur mltū apparens. tamē doctor idissolubilr̄ ifrigit:
⁊ hoc p eēntialia siue p diffōnes ꝓpꝛij ⁊ accidētis. Nam in
diffinitiōe ꝓpꝛij ponitur li p se.s. pseitas scdi modi. q̄. vꝫ. p-
seitas intelligit̄ p li conuertibiliter. ⁊ li cōuertibiliter intel-
ligit̄ per illas tres particulas que sunt: omni soli ⁊ semp: q̄
equiualent tali ꝑseitati vt sic simul sumuntur: ergo cuicū
qꝫ ꝯuenit pseitas scdi modi respectu alicuius alteri⁹ cui cō-
uenit tale fūdamentū: necesse ē vt tali fundamēto cuiusmo-
di est risibile ⁊ huiusmodi cōueniat pcise hec itētio scda q̄
dr̄ ꝓpꝛiū: nō tamē dico φ necesse ē ꝓpꝛiū sibi ꝯuenire:qꝛ ꝓ-
priū cū sit itentio scda ⁊ accidēs itētiōale nō pōt necio con
uenire alicui rei prime intentionis: sed solum contingēter:
sed pono ibi necessitatē cum additione. vꝫ. φ necesse ē pci-
se proprium sibi cōuenire. i. non est possibile φ tam ꝓpꝛiuꝫ
q̄ꝫ etiam accidēs ꝯueniat simul eidē. ⁊ iō necesse est φ tātū
vnū illorū ꝯueniat tali fundamēto: puta ipsuꝫ ꝓpꝛium tm̄:
⁊ nullo mō accidēs. Et iō si tale fundamentū: puta risibile:
aut huiusmodi conueniat per se:⁊ cōuertibilr̄ alicui vt hoī
ꝓpꝛiū: ita diceretur vel predicabitur de ipso risibili φ acci
dens nullo modo poterit predicari de eodē. Nam accidēs
nequaq̄ꝫ poterit predicari de aliquo: nisi illud dicat̄ de aliq̄
non ꝯuertibiliter. ⁊ per ꝯn̄s nō per se:⁊ hoc patet ex ei⁹ dif-
finitione:qꝛ pōt adesse ⁊ abesse. ⁊c̄. Et ideo quia de ratione
ꝓpꝛij fundamētalr̄ sumpti est ꝯuenire vni soli speciei p se
⁊ pmo. ⁊ ꝯtētis sub illa spē p se ⁊ nō pmo. Necē ē φ nulli al
teri spēi possit aliquo modo ꝯuenire: nec iferiorib⁹ eius:⁊ p
ꝯn̄s non pt accidere alicui alteri:qꝛ tūc pori spēi nō ꝯueni-
set soli ⁊ idiuiduis ei⁹. ⁊ iō ꝓpꝛio fundamētalr̄ sumpto: puta
risibili:⁊ hōi ꝯuenit pcise ꝓpꝛiū sumptū formalr̄. i. hec iten-
tio scda que dr̄ ꝓpꝛiū:⁊ nullo mō ꝯuēit sibi accn̄s formalr̄
sumptū. sꝫ solū accn̄ti fundamentalr̄ sumpto: puta albedi-
ni ⁊ hōi ꝯuenit accidēs sumptū formaliter qd est. 5. vle. ⁊ itē
tio scda. Si tn̄ obijceretur. vꝫ. φ ꝓpꝛiū sit accidēs alicui ta-
li medio. Quādocūqꝫ aliqd fundamētū vel sub̄m alic⁹ ac-
cidit alicui alteri etiā quicquid fundatur aut subiectat̄ i eo
accn̄te idē alteri. Nūc āt oēs spēs accn̄tium accidūt alteri
vt substātie. ⁊ per ꝯn̄s oia propria siue ꝓpꝛie passiōes eorū-
dē accidunt eidē. Et licꝫ aliqd sit ꝓpꝛium respectu alicui⁹ spēi
accidētiū: hoc tn̄ non obstāte erit accidēs respectu sube: si-
cut est subm̄ cuius est ꝓpꝛiū. Exemplū. hr̄e tres anglos ac-
cidit illi cui accit triāgulus:⁊ istud pōt confirmari per ph̄z
.5. topi. i illo cap. qd icipit. Q̄m aūtē idē ⁊ diuersum. vbi po
nit quartam difficultatē circa ꝓpꝛiū. Et vult ibi dicere ph̄s
φ difficile est ponere illud esse ꝓpꝛium qd iest vni subo me-
diāte alio:qꝛ aut vtriusqꝫ eēt ꝓpꝛium:aut vtriusqꝫ eēt accn̄s:
q̄ꝝ vtrūqꝫ ē fl̄m. Sꝫ ad h̄ rn̄deo p doctore φ ꝓpꝛium alic⁹
vt subiecti primi:⁊ imediati nulli alteri accidit: vt subo p-
rimo ⁊ imediato:qꝛ non nisi mediāte illo cui⁹ est ꝓpꝛium.
Sed de tali modo accipiēdi. scilicet mediato ⁊ remoto nō

intēdit doctor i h loco.sed solū de imediato ꝛ ꝓpinquo.Et h rñsio colligit̄ a phō.vbi supra.ꝛ sic p3 difficultas. Pro rñsione ad pmū arm̄ pncipale. Nota p̄ ꝙ illō pmū arm̄ dabat itelligere ꝙ q̄litates elemētoꝝ erāt ꝓpe passiones illoꝝ.ꝛ per ꝯñs q̄lib3 illaꝝ q̄litatū erat ꝓpriū alicui elemēto vel ꝓpria passio eius.ꝛ cū h erat ēt accñs multis alijs mixtis. ita q̄lib3 talis q̄litas elemētaris erat sub respectu duarū p̄dictaꝝ itētionū scdaꝝ.Et q2 posset dici illi argumēto ꝙ nulla qualitas talis est eiusdē rōnis put cōuenit elemēto suo ꝛ mixto siue elementato: sed alterius ꝛ alterius rōnis.ꝛ per ꝯñs ꝯuenit eis equoce.ꝛ non vniuoce.q2 solū nomē est cōe vtriq3.ꝛ nulla ratio nois. Ideo doctor ꝓbat i argumēto illo ꝙ vniuoce ꝯuenit vtriq3.ꝛ hoc per vnā ꝯditionē aut ꝓprietatē ꝯuenietē solis vniuocis q̄ ē recipere ꝯparationē sīue magis ꝛ minus.q2 non in equocis sed i solis vniuocis est ꝯparatio.eo ꝙ i istis ē vna forma spē aut vni9 rationis q̄ditatiue q̄ participatur ad vtroq3 extremo cōperato sm̄ gradū.q2 sm̄ intensionem.ꝛ remissionem.aut sm̄ magis ꝛ minus.Et ondit hoc exemplariter i caliditate ignis:q.s.caliditas est i igne.ꝛ etiā i alijs mixtis:puta lapide ferro.ꝛ hm̄.ꝛ recipit ꝯparationē i illis: vt p3 ꝑ auctoritatē phī scdo meta. ibidē adductā.vbi dr̄.puta ignis calidissimus ꝛc̄. In quo dicto pōit caliditatē ꝯuenire ipi igni i gradu suplatiuo.Alijs aūt mixtis i gradu positiuo aut ꝯpatiuo.ꝛ istud p3 ꝑ illam maximā pmi poste.ꝑꝑ qd̄ vnūqdq3 tale ꝛ illud magis.ꝛ idō q2 ꝓpter ignē alia sunt calida seqtur ꝙ ignis sit magis calidus.q2 ē cā caloris i alijs siue vnicuiq3 corpi calefacto vniuoce atq3 per ipsū ignē.qd̄ dico ꝓpter solē calefacientē alia corpora.sed equoce tn̄ q2 non h3 in se calorē formaliter ꝑ tn̄ calor ē per ipsū i alijs corporibus formaliter.ꝛ idō corpora calefacta ꝑ solē calefiūt solū equoce a sole.l3 calorē quē sumunt equoce a sole.ꝛ effectiue habeant i se formaliter ꝛ vniuoce. Dico ergo ꝙ doctor rñdendo illi argumēto negat id qd̄ ibi supponitur.ꝛ iā est declaratum.q2 nulla qualitas elementaris neq3 actiua: vt caliditas i igne.ꝛ frigiditas in aqua. Neq3 passiua: vt siccitas in igne.ꝛ in terra.ꝛ humiditas i aqua ꝛ in aere ē ꝓpa alicui elemēto.ꝛ hoc vt ꝓpriū sumit hic vel ꝑ ꝓpo q̄rto mō sūpto. Attamē ꝯsidera ꝙ loq̄ndo de caliditate ignis de q̄ doctor loqtur hic.quō.v3.se habeat ad ignē multi mlta loquūtur.ꝛ diuersimode sentiūt. Petrus.n.hispanus i sua summa i postp̄dicamētis.ꝑca.qd̄ incipit.Dr̄ aūt alterū aliqñ opponi ꝛc̄. vbi loqtur d̄ q̄druplici gn̄e oppositionis.dicit expsse caliditatē nō ēē i igne vt accidēs i subō.sed vt subale i eo cuius est subale.ꝛ ēt ꝙ ignis nō est subm̄ caliditatis.sed ꝓcise mā ignis est sub3 caliditatis: q2 illa mā ē receptiua caliditatis ꝛ frigiditatis: vñ caliditas est i mā ignis vt i subō.in igne vero nō ē vt i subō.sed vt in eo cui ē subale.hec ille. Phs vero i postp̄dicamētis: eodē caplo.s.de oppōne.qd̄ etiā sic̄ īcipit. Dicit ꝙ caliditas nāl'r inest igni.ꝛ idō necio iest ei.ꝛ sic ēt candor siue albedo niui. ꝛ addit. Non enī ē poē ignē esse frigidū neq3 niuē ēē nigrā. hec ille. Taceo de multis alijs ponētib9 caliditatē ēē ꝓpaꝫ passionē ignis sicut ēt multi ponūt lucē ēt ēē ꝓpaꝫ passionē ignis.quoꝝ oium falsa est opio de qbus forsan aliqd īferi9 tāgā. Et reuertor ad Petrū hispanū.ꝛ dico ꝙ ipse repret entitati multis propter illa dicta ꝛ merito: vt videt̄ ꝛ rep̄hēdi pōt i duob9. p̄ i h qd̄ dicit ꝙ caliditas ē subalis igni. Nā nihil ꝓpe ē subale alicui nisi qd̄ ē de substātia.i.d̄ ēē ei9.ꝛ h est de diffōne. aut ratione eius formali vel saltē si est ei cōsubale: sicut fili9 in diuinis est ꝯsubalis patri.ꝛ tunc est vna eēntia secū. Itaq3 amboꝝ est tn̄ vna essentia siue ābo hn̄t solū vnā essentiā: sicut ēt q̄libet ꝓpria passio ē subalis ꝛ coessentialis suo subō.ꝛ vna essentia secū atq3 amboꝝ tn̄ vna essentia aut subā.imo talis subī ꝛ oium suaꝝ passionuꝫ est vnica essentia. Tūc dico ꝙ neutro istoꝝ modoꝝ est caliditas in igne vt subalis ei. q2 non p̄9.vt p3.ꝛ etiam concedit p̄dictus auctor. Nec etiā scdo mō.q caliditas nō est passio ignis vt posset ꝓbari multis rōib9. sed doctor tantū ponit duas in hoc loco. quas etiā tāgit iteꝝ in libro p̄dicamētoꝝ ꝛ postp̄dicamētis.4.q.in rñsione ad tertiū pncipale.ꝛ etiā ipsomet terito argumēto.ꝛ ēt dat vnā aliā tertiā rñsionem ibidē.ꝛ q2 oēs rñsiones ille sūt faciles ꝛ philosophice.idō nō o3 multū imorari in eaꝝ declaratōe.tn̄ dico ꝙ nō ē simpl'r adherēdū huic prime responsioni q̄ hic datur a doctore.q2 videtur dicere ꝙ forma alicuius elemēti. puta forma subalis ignis pōt manere seu subsistere sub q̄litate ꝯria sue nāe v3.sub frigiditate.qd̄ tn̄ negat phs.vt supra patuit. Nā nō est possibile ignē ēē frigidū.ꝛc̄. Idō attēde ad penultimā responsionē siue scdam quam dat doctor in postp̄dicamentis vbi supra:que dat intelligere intentum doctoris in hoc loco.q2 nō intelligit hic ꝙ ignis possit ēē frigidus. Nā hec fuit opio cuiusdā doctoris āglici vocati Dumbuldon: q posuit ꝙ ignis poterat ēē frigidus manēdo sub sua forma substantiali quē deridet ꝛ reprobat qdā alius doctor anglicus q vocatur Alington i p̄dicamētis suis in ca.de suba.dicens in suis.Gaudeat i hyeme de igne suo q ignē frigidū opinat̄ posse existere.Esset ēt hoc dictū Scoti ꝯ phm̄: vt p3 supius qui dicit nō ēē poē ignē ēē frigidū.ꝛc̄. Et iā dixi.ꝛ idō attende ad p̄dictā rñsionē suā penultimā i q̄ dicit ꝙ q̄lib3 qualitas elemētaris determinat aliquē certū gradū:sub cui9 opposito nō pōt manere illud elemētum. ꝛ s3 illū gradū nūquā amittit̄ tal' q̄litas ab elemēto ꝑꝑ q̄ācūq3 trāsmutationē naturalem.puta qualitas ignis determinat sibi aliquē gradum remissum. ꝛ forsan minimum et remississimum sine quo gradu ignis non posset permanere vel saltem vt dicit doctor libro quarto.distinctōe.iz. articulo secundo. q. prima.ꝛ etiam prius dixi. qōne tertia. substantia ignis determinat sibi aliquem gradum caliditatis sine quo non potest manere in natura sua.licet posset manere sine multis alijs gradibus prioribus. ꝛ ideo sub opposito caliditatis summe vel intensissime potest ignis manere non sub opposito cuiuscumq3 caliditatis aut gradus eius quia nō sub opposito gradus remississimi.ꝛ ita intelligatur doctor in hoc loco.patet igitur pro quo ad primum non. videtur ꝙ petrus hispanus recte senserit vel ꝙ caliditas ignis est ei substantialis.ꝛ etiā infra magis patebit defectus dicti illius. In alio etiam videtur defecisse quando dicit ꝙ materia ipsius ignis est subiectum caliditatis ꝛ nō totus ignis siue ipsum compositum ex materia prima ꝛ forma substantiali ignis. Nam materia prima nūquā potest immediate informari aliqua forma aut recipere aliquod accidens: ꝛ maxime accidens substātiale ꝛ permanens. Et ideo Scot9 libro 4.distinctōe.iz.qōne vltima. improbat illā opinionē cōmentatoris: quā ponit primo physicorum.ꝛ tamen substantia oibus.v3.ꝙ in materia reꝝ generabiliū ꝛ corruptibiliū opoztet preintelligere dimensiones interminatas seu incōpletas ante aduentum forme substantialis que quidem dimensiones post eius aduentum. accipiunt esse terminatuꝫ ꝛ completum. Hanc inquam opinionē quā etiam videtur tenere Thomas libro quarto.distinctione.iz.questione.secunda.vel tertia: etiam improbat Scotus.ꝛ primo modo, quia forma d̄ genere priori non potest perficere susceptiuū de genere posteriori.ergo nec forma substātialis potest ꝑficere dimensionem siue quantitatem q̄cūq3. Scdo modo.quia forma substantialis est talis actus qui potest constituere vnum per se cū suo perfectibili per se: sed non potest constituere vnum per se cū aliqua forma de genere quantitatis ꝛc̄.dicit ergo doctor ꝙ quantitas non est ratio media inter agens ꝛ passum nec inter materiam ꝛ formam subalē.agens enim attingit mā3 nudam: sicut eēntiā nudā

tanquã passiuum quod immediate trãsmutatur ab eodem. vnde qñ ex aqua generat̃ aer prius natura corrũpunt̃ oĩa accidẽtia aque cum eius forma substãtiali q̃ȝ in illam mãȝ introducatur forma aeris. Agens enĩȝ nãle: sic põt generare subaȝ que ñ prefuit sic põt generare oĩa accidẽtia ɔ̃itia ipsaȝ. Non ergo videtur recte sensisse Petrus hispan⁹ i hac mã. aut ẽt Thomas. aut Cõmentator. ſȝ als magis de hoc qꝛ hic pter itentũ est adductũ. Breuiter ergo dico ad ꝓpositũ. ꝙ nego cũ doctor caliditatẽ eẽ ꝓpriã passionẽȝ ignis. ⁊ maxie qꝛ nulla passio alicuius spẽi in predicamento sube suscipit magis ⁊ minus: aut itensionẽ aut remissionẽ. Caliditas autẽ sic. vt pȝ. et iã superius satis patuit. etiã qꝛ nulla passio alicuius spẽi põt conuenire alicui alteri spẽi: nec idiuiduis eius. caliditas aũt est eiusdẽ rõnis in igne. aq̃. ⁊ lapide. ⁊ hꝰ. Dimitto pro nunc multas alias rõnes. ⁊ iõ forsan qꝛ pma rñsio doctoris nõ ẽ in toto vera vel saltẽ in oĩbꝰ nõ acceptãda. ⁊ iõ dat hic aliã responsionẽ dicens. ꝙ lȝ accidẽtia hꝰ inessent semper elemẽtis ⁊ necessario. s. necessitate cõsequentie. ⁊ non cõsequẽtis. i. si elemẽta sunt necessario hñt hꝰ accidentia: tñ talia accidentia nõ cõsequũtur formã spẽi. sed magis mãm. iõ nõ egrediuntur aut emanãt a pncipijs spẽi essentialibus. sicut ꝓpe passiones. sed magis ɔ̃sequũtur mãm. qḋ itellige non de mã prima ⁊ que est altera pars cõpositi. ſȝ ḋ mã idiuiduali. s. hecceitate. qꝛ a mã pma nulla egreditur actiuitas vt sepe superius dictũ est. saltẽ actiuitas nãlis. ⁊ trãsmutatiua. de qua sola nũc loqmur. talis. n. actiuitas. s. ⁊ passiuitas sibi corñdens conueniũt primo ipsi idiuiduo: vt pȝ p phȝ primo meta. sicut ẽt oĩa talia accidentia realia conueniũt primo idiuiduo. ⁊ spẽi p accidens. ⁊ secundario ẜm Cõmentatorem. 5. meta. ⁊ iõ tales qualitates dicuntur solũ accidẽtia inseparabilia respectu elemẽtorum. ⁊ hoc ẜm aliquos gradus. lȝ non ẜm gradus intensissimos: vt dictũ est. respectu aũt elemẽtorũ. i. mixtorũ dñr accidentia sepabilia. ⁊ hoc in quocũqȝ gradu fuerint. ⁊ hoc tñ sit dictũ de caliditate ignis. De ipsiꝰ aũt luce. lȝ ẽt multi errent estimãdo illã esse ꝓpriã passionẽ ignis. non nunc ẽ locus dicendi. sed als. excepto hoc ꝙ pȝ p phm libris meteororũ. ignẽ i propria spera ñ lucere. qꝛ tũc ipediret nos vt possemꝰ videre stellas. nõ. n. lucet ignis: nisi i mã aliena. s. i ligno aut oleo. ⁊ hꝰ. cõstat tñ ignẽ eẽ eiusdẽ rõnis i sua spera. ⁊ i mã aliena. qꝛ solũ diuersificat̃ p mãm que diuersitas est solũ numeralis. ⁊ nũq̃ȝ specifica vt sepe dictũ ẽ superiꝰ ex quo pȝ correlarie illos malũ hñe fundamẽtũ. qꝛ arguũt ignẽ i iferno sine luce nõ posse esse: eo ꝙ nihil possit eẽ sine sua ꝓpria passione. imo dico lux minꝰ cõuenit igni q̃ȝ caliditas. qꝛ caliditas lȝ nõ sit propria passio ignis: ẽ tamẽ accidens isepabile. ⁊ hoc ẜm aliquos gradus vt dictũ ẽ. lux ẽt nec est passio eius nec accidẽs inseparabile. ẽt dicit sanctus Gregorius i. 4. libro dyalogorũ ignẽ eẽ i iferno sine luce. vt ardor torqueat ⁊ lux nõ confortet. ⁊c̃. Sed de hoc als. ⁊ sic pȝ: ꝙ illḋ primũ argumẽtũ nõ hȝ suũ itentũ. ❡ Ad orm principale nota ꝙ doctor loqtur ibi cũ cõditiõe. qꝛ simplr nõ vr̃ verũ ẽt ẜm eũ alibi ꝙ lux sit aliq̃ q̃litas eiusdẽ rõis. ⁊ vniuoce dicta i corpore luminoso. ⁊ i medio. s. i aere. Nã vt dicit libro. 2. di. 13. In medio nõ est lux. sed lumen: qḋ. s. lumen est intẽtio lucis siue species aut representatiua. In corpore autem luminoso vt in sole. ⁊ huiusmodi non est lumen sed lux. Et hoc patet per eorũȝ ɔcreta que sunt lucẽs ⁊ luminosũȝ que dicũtur ḋ sole. ⁊ illuminatũ: aut lucidum que dñr de aere. ⁊ lȝ etiã sol aliquo mõ dicatur lucidus. nõ tñ illuminatus. sicut aũt siĩtudo alicuius. ⁊ illḋ cuiꝰ ẽ similitudo nũq̃ȝ dicũtur esse eiusdẽ rõnis. sicut ẽt pȝ i albedine ⁊ eius similitudine ⁊ hꝰ. vult tñ doctor finaliter ꝙ ꝓpriũȝ ⁊ accidens ꝓut sunt intẽtiões scḋe non pñt dnominare abstracta realia sed solũ ɔcreta. ⁊ qꝛ nullũ abstractũ cuiusmodi est lux est vniuoce in corpore luminoso ⁊ in medio. ideo nulli vni tali pñt competere ꝓpriũ ⁊ accñs. aut denoĩare illḋ: lȝ possint denoĩare diuersa ɔcreta dicta equiuoce ab eodẽ abstracto vniuoco. cuiusmodi concreta sunt luminosũȝ ⁊ illuminatum que dicũtur denoĩatiue a luce. lȝ equiuoce. ⁊ hoc supposito ꝙ lux sit vniuoce i corpore lumioso ⁊ i medio illuminato. imo etiam siue etiã nõ sit vniuoce i vtroq̃ȝ. ❡ Cõtra illã tñ rñsionẽ arguit doc. eo ꝙ illa suppõit vnũ falsum. vȝ. ꝙ abstractũ sit vniuocũ. puta lux. ⁊ tñ ꝙ duo cõcreta dicantur de illo equiuoce. puta luminosũ ⁊ illuminatũ. nã exq̃ ɔcretũ ⁊ abstractũ idẽ significat. vt ipse ꝓbat in pdicamẽtis. c. de noiatiuis. ⁊ etiã alibi ifra. non vr̃ possibile ꝙ infra idẽ significatũ repiatur vniuocatio ⁊ equiuocatio siue idẽtitas eiusdẽ rõnis formalis ⁊ ñ idẽtitas. qꝛ sic ɔ̃dictoria verificarent̃ penitus de eodẽ significato ⁊ eadẽ rõne formali. qḋ videret̃ incõueniẽs. ❡ Ad hoc rñdet doctor sicut etiã rñdet i. 4º. di. xi. q. pma. ꝙ ɔcretũ põt ɔ̃siderari dupl'r. vno mõ rõne forme significate p ipm nomen cõcretũ. alio mõ rõne hitudinis quã hȝ ad subm qḋ ɔcernit. quã hitudinẽ addit ad abstractũ. ⁊ p illã dr̃ ab eo q̃ hitudo dr̃ ɔcretio siue modꝰ significãdi ɔcretꝰ. Nũc aũt ẜȝ pmã ɔ̃siderationẽ ipossĩ ẽ ꝙ abstractũ sit vniuocũ. ⁊ ꝙ ɔcretũ sit equiuocũ ẜȝ aũt scḋaȝ ɔ̃siderationẽ sic. ⁊ exm pȝ in lr̃a de sanitate. que est equiuocũ. ⁊ ḋ sano qḋ ẽ equiuocũ. q̃ lȝ idẽ significẽt nõ tñ eodẽ mõ ẜȝ alio ⁊ alio: ⁊ alietas modoꝝ significãdi sufficit ad cãndũ vniuocationẽ ⁊ equiuocatõeȝ in eodẽ significato. vl' melius in oĩbus significantibus idẽ significatũ. 2m argumentũ ꝓcedit ɔ̃ aliud suppositũ illa scḋa rñsione pncipali. vȝ. ꝙ ille due intentiões. s. ꝓpriũ ⁊ accidens nõ sũt applicabiles accidentibꝰ. nisi ɔcretis. ⁊ nullo mõ abstractis. ɔ̃stat aũt de risibilitate que ẽ abstractũ ⁊ ɔuenit hoi. ⁊ tñ nõ est genꝰ respectu illius. nec spẽs. nec dr̃ia. nec accidẽs cõe. g̃ ẽ ꝓpriũ. ⁊ per ɔñs propriũ ẽ applicabile abstracto: ita hñ sicut ɔcretũ. cõ est ɔ̃ rñsionẽȝ. Simil'r arguit de albedine. vȝ. cũ nõ accidẽs applicatur sibi respectu hois. ⁊ tñ albedo ẽ abstractũ. ergo gnũ vle denominat abstractum: sicut etiam nunc dictum est de proprio. ⁊ ita vtrũq̃ȝ applicat̃ abstractis. ❡ Rñsio ad hoc 2m argumentũȝ est admirabilis. qꝛ videtur dicere ꝙ cõcretuȝ sit propria passio vt risibile. ⁊ abstractũ sit spẽs vt risibilitas: cũ tñ dictũ sit nũc ꝙ cõcretũ ⁊ abstractũ idẽ penitus significẽt lȝ nõ eodẽ mõ. nũc ẫt ꝙ eidẽ significato applicẽtur hec duo vl'ia. s. ꝓpriũ ⁊ spẽs. nõ placet multis etiã per eandẽ rationẽ dicere de rõnali. vȝ. ꝙ rõnale est differentia specifica. ⁊ rõnalitas non. sed spẽs. qꝛ predicatur de pluribus differentibus numero i q̃d. s. de hac rõnalitate ⁊ illa. sicut probat doctor p rõnem suã. ⁊ breuiter ita diceretur de oĩ dr̃ia mũdi: ⁊ ẽt ḋ multis alijs. ⁊ ita dicit de albedine. vȝ. ꝙ albedo est spẽs ⁊ albũ ẽ accñs. q̃q̃d tñ sit ḋ varietate illius rñsionis de qua nõ nũc sed als. eo ꝙ magna indiget discussione sufficit ad pñs hñe intentũ doctoris cũ ḋclaratiõe ipsiꝰ textus cui a pncipio huius opis insudaui vt potui altiora prouectioribꝰ. ⁊ ẽt alijs tpibꝰ reliquẽdo. Et ita finit expõ quinqȝ pdicabiliũ doctoris subtilis. vȝ. Scoti.

❡ Subtilissime q̃ões Doctoris subtilis Joannis Scoti sup vl'ibꝰ Porphyrij. ac sup pdicamentis ⁊ perihermenyas: necnõ ⁊ elẽchis Ari. vna cũ q̃õibus clarissimi doc. Antonij Andree sup sex pncipijs. Necnõ cũ expõnibꝰ earũdẽ q̃õnũ doctoris subtilis sup vl'ibus. editis ab eximio doctore magistro Joãne Anglico ordinis minoꝝ feliciter expliciũt. Impresse Uenetijs per dñm Bonetũ locatellũ mandato ⁊ sumptibꝰ heredũ nobilis viri quõdã. d. Octauiani Scoti ciuis ac patritij modoetiẽsis. 1508. die octauo februarij.